

ЖИВОТЪТ
НА
ЛЮБИМИЯ МИ ПРОРОК
МУХАММЕД
(саллялāху алейхи ве селлем)

Проф. д-р Рамазан Айвалъ

ЖИВОТЪТ
НА
ЛЮБИМИЯ МИ ПРОРОК
МУХАММЕД
(саллялāху алейхи ве селлем)

Проф. д-р Рамазан Айвалль

Университет Мармара, Ислямски факултет

СЪДЪРЖАНИЕ

БЛАГОСЛОВЕНАТА СВЕТЛИНА НА ПРОРОКА НИ (<i>алейхисселѝм</i>).....	10
Създаването на благословената светлина.....	11
Предаването на светлината от чело на чело.....	11
Абдулмутталиб – дядото на Пророка ни (<i>алейхисселѝм</i>).....	13
Пожертвването.....	16
Хазрети Абдуллах – бащата на Мухаммед (<i>алейхисселѝм</i>).....	17
Преминаването на благословената светлина на майката.....	18
Събитието със слона.....	19
Радостни вести.....	20
Епохата на невежеството.....	21
РАЖДАНЕТО НА МУХАММЕД (<i>алейхисселѝм</i>).....	23
Събитията в нощта на раждането.....	25
Нощта Мевлид*.....	27
При дойката.....	27
Разтварянето на гърдата му.....	30
Смъртта на уважаемата майка.....	31
При любящия го дядо.....	32
Монахът от Неджрѝн.....	33
Смъртта на любимия дядо.....	34
Под закрилата на Ебѝ Тѝлиб.....	35
Монахът Бахѝра.....	35
МЛАДОСТ И ЖЕНИТБА.....	37
Заниманието с търговия.....	38
Женитбата.....	41
Зейд бин Хѝрисе.....	43
Сѝдникът при Кяабе.....	45
ПРОРОЧЕСТВОТО И ПРИЗИВЪТ КЪМ ИСЛЯМА.....	45
Първото откровение.....	47
Получаване на повелята за възвестяване на религията.....	48
Първите мюсюлмани.....	49
Призив към близките роднини.....	53
Дори да сложат слънцето в дясната ми ръка.....	56
Мъчения, изтезания и насилие.....	58
Да се погубят ръцете на Ебѝ Лехеб!.....	59
Мъченията, на които бяха подложени сподвижниците (Есхѝб-и кирѝм).....	64

Изтезания до припадък.....	67
Дър-ул Еркām (Домът на Еркām)	67
Първите мъченици (шехйди)	68
Приемането на исляма от Ебӯ Зер ел-Гифārй	69
Четене на Свещения Корāн в Кяабе	72
Приемането на исляма от Туфейл бин Амр (<i>радияллāху анх</i>) ..	72
Призивът по панаирите	74
Слушането на Свещения Корāн от езичниците.....	76
Вратата на Хāлид бин Сайд	79
Приемането на исляма от Мусаб бин Умейр	80
ПРЕСЕЛЕНИЕТО В АБИСИНИЯ (ЕТИОПИЯ).....	81
Приемането на исляма от Хазрети Хамза.....	82
Приемането на исляма от Хазрети Омер	83
Второто преселение в Абисиния	88
Печални години... Блокадата	93
Разцепването на луната на две части	97
Нека Аллāху теāля напъти и вас в правия път!.....	98
Година на скръб	99
Смъртта на майка ни Хазрети Хадйдже.....	100
Ръката му се парализира.....	101
Призивът към исляма в Таиф.....	101
Кажете „Ля иляхе илляллāх“ и се спасете... ..	104
МИ'РĀДЖ	106
ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ В МЕДЙНА	119
Първото споразумение в Акабе и изгряващото слънце над Медйна	120
Вторият обет за вяност в Акабе.....	123
Преселението на мюсюлманите в Медйна	125
Сурāка бин Мāлик.....	130
Радвайте се! Радвайте се! Идва Пророкът на Аллāху теāля (<i>сал- ляллāху алейхи ве селлем</i>)!.....	132
ГОДИНИТЕ В ЛЪЧЕЗАРНАТА МЕДЙНА	134
Побратимяването на енсāрите с мухāджирите	135
Месджид-и Небй (Месджидът на Пейгамбера ни)	137
Стенанието на дънера	138
Бракът с Хазрети Āише	139
Езāн – призивът за молитвата намāз в исляма.....	140
Обучението на благородните сподвижници.....	141
Есхāб-и суффе.....	142

Хадїсът, свързан с Джебрāил	143
Приемането на исляма от Селмāн-и Фāрисї	146
Меляикетата идваха да слушат	149
Някои други събития, случили се през първата година от хиджра	151
Първият писмен договор	152
О, Любими Мой! Не се натъжавай!	153
Първите военни походи	154
Месджид-и Къблятейн	156
БИТКАТА ПРИ БЕДР	157
Помощта на меляикетата	161
Убийството на Ебу Джехл	169
Победата на вярващите	171
Сватбата на Хазрети Али и Хазрети Фāтима	176
Убийството на Кааб бин Ешраф	181
Юдеите от рода Бенї Кайнукā	183
БИТКАТА ПРИ УХУД	184
Героизмът на Хазрети Али	194
Героизмът на Талха бин Убейдуллах	197
Походът към Хамра-ул Есад	205
Събитието в Раджи	206
Събитието край кладенеца Маўне	210
Юдеите от племето Бенї Нāдир	211
Смъртта на Фāтима бинти Есад (<i>радияллāху анхā</i>)	212
Походът срещу Бенї Мусталик	213
БИТКАТА ПРИ РОВА	214
Юдеите от Бенї Курайзā	228
Хазрети Саад бин Муāз стана шехїд	231
МИРНИЯТ ДОГОВОР ХУДЕЙБИЙЕ	233
Бї' агу-р-ридвāн	237
Спаси ме, о, Расўляллах!	240
ПИСМА, С КОИТО РАСЎЛЮЛЛАХ ПРИЗОВА КЪМ ИСЛЯМА	244
ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ХАЙБЕР	255
Героизмът на Хазрети Али	260
УМРАТУ-Л-КАЗĀ	264
БИТКАТА ПРИ МЎТЕ	267
ПРЕВЗЕМАНЕТО НА МЕККА	276
Който се подслони в Свещената джамия	277

Дойде истината и погина заблудата.....	281
БИТКАТА ПРИ ХУНЕЙН	283
ПОХОДЪТ КЪМ ТАЙФ.....	285
ПОХОДЪТ КЪМ ТЕБУК	287
Клопката.....	290
Месджид-и Дир̄ар	291
ПРОЩАЛЕН ХАДЖ.....	292
ПРОЩАЛНА ПРОПОВЕД.....	294
СМЪРТТА.....	296
Вероотстъпничество	308
ГРОБЕН ЖИВОТ	309
Виждането на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>) насън и наяве	312
Тевессул	321
Достойнствата на салева̄тите и наградите, които се дават за тях	326
ХИЛЙЕ-И СЕАДЕТ (Обликът на Расулюллах (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>))	330
Благословените му имена.....	330
Хилйе-и Сеадет	331
Красотата на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>).....	336
ДОСТОЙНСТВАТА МУ	339
Превъзходният характер на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>).....	339
Достойнствата на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>).....	346
Покаянието му (истигф̄ар)	351
Застъпничеството му (шеф̄аат)	353
ЧУДЕСАТА НА ПРОРОКА НИ (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>)	357
ЕХЛ-И БЕЙТ	362
Благословените му съпруги	362
Останалите съпруги на Расулюллах.....	364
Децата му	366
Семейството му	368
Сподвижниците на Расулюллах.....	371
СУННЕТ-И ЗЕВАИДИТЕ НА ПРОРОКА НИ.....	374
Брадата и косата на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве селлем</i>)	374
Лягането и спането на Пророка ни (<i>саллялл̄аху алейхи ве сел- лем</i>)	376

Начинът му на сядане	377
Начинът му на хранене.....	378
Поведението на Мухаммед (<i>алейхисселѝм</i>) в дома и извън него	387
Облеклото му.....	391
Връхната дреха, дадена на Кааб ибн Зухейр	394
Златният пръстен, изпратен от негуса	396
Постелята му.....	398
Тоягата му.....	398
Седемте неща, които носеше със себе си	400
Отдаваше особено значение на порядъка	400
Мечовете и копията му.....	401
Лъковете и щитовете му.....	402
Ризниците му	402
Шлемовете му.....	403
Знамената му	403
Конете му	404
Камилите му	405
Домът му	405
Вакъфските имоти.....	406
РЕЛИГИЯТА ИСЛЯМ.....	407
Вяра (ймѝн)	408
Религиозни задължения (ибѝдети).....	417
Ахляк (наука за нравствеността и доброто възпитание).....	418
Следването на Мухаммед (<i>алейхисселѝм</i>)	419
ХРОНОЛОГИЯ	423
РЕЧНИК	424
БИБЛИОГРАФИЯ.....	433

ПРЕДИСЛОВИЕ

Хвала (хамд*) на Аллāху теāля (Всевишия Аллах) и безкрайна благодарност за дадените от Него блага и добрини! Мир и благослов за Неговия Любим Пророк Мухаммед (aleyхисселāм) – най-красивият, най-добрият и най-високопоставеният измежду хората във всяко едно отношение, за всички неговии сподвижници (Есхāб), имали честта да видят красивото лице и чуят полезните думи на Мухаммед (aleyхисселāм), като по този начин са станали най-ценните сред хората, и за онези, които вървят по техния път...

В историята има период наречен “Епоха на невежеството” (“Епохата Джāхилия”). По това време хората на Арабския полуостров се кланяли на идоли, постоянно употребявали алкохол и играели хазартни игри. Силният се считал за прав, жените се продавали и купували като търговски стоки, а малките момиченца се погребвали живи. Не само Арабският полуостров, но и целият свят бил потънал в мрак. Положението в Азия, Африка и Европа не било по-различно. Разбира се, имало и хора със здрав разум, макар и малко на брой, които били обезпокоени от това и се молили на Аллāху теāля да доведе до край тази тъмнина.

През различните епохи и на различните географски ширини Аллāху теāля, Който съжелява хората, е изпращал много пейгамбери (пророци). По същия начин Той е изпратил и последния небї и расул (т.е. пейгамбер) Хазрети* Мухаммед (aleyхисселāм) със задачата да освети този мрак.

Всевишият Аллах, проявявайки Своята милост, ни е удостоил с най-висшето благо, като ни е сторил от неговата общност. Известил ни по ясен начин, че трябва да следваме Мухаммед (саллялāху алейхи ве селлем). Колкото и да прославяме и благодарим на Аллāху теāля за това велико благо, ще е малко.

Учениите на Ехли суннет казват: “Всеки пейгамбер е по-високопоставен във всяко едно отношение от всеки от своята общност, живял по негово време и на едно и също място с него, а Мухаммед (aleyхисселāм) е най-съвършеният сред всички създания във всяко едно отношение, независимо кога и в коя страна са живели, т.е. от създаването на света до самия му край (Деня Кяāмет). Никой и в нито едно отношение не може да е по-добър от него.”

Аллāху теāля най-напред, преди да сътвори всичко друго, създал благословената светлина на Мухаммед (aleyхисселāм). В Корāн-и керїм в обръщение към него се казва, меāл*: “Изпратихме те като милост за световите.” А в един хадїс-и кудсї се казва: “Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам творението!”

Основното условие на вярата е: “Хубби филлях ве бугди филлях” т. е. да се обичат приятелите на Аллāху теāля и да се мразят Неговите врагове. Докато не е налице това, нито един ибāдет (служене) не се приема и се отхвърля. Затова е фарз (задължително) да обичаме Султана на световите, да поместим благословената му обич в сърцата ни и да придобием красивия му нрав.

За да продължи тази любов към него, ислямските учени през вековете са писали книги за благословения му живот. Пишат се и днес. За да прелива неговата любов в сърцата ни, дълги години, подбирайки информация след

стриктни проучвания върху книгите на Ехли суннитските учени, се опитахме да напишем книга за благословения живот на Султана на светове – Ра-сӯлюллах (саллялляху алейхи ве селлем).

Нека Алляху теяля напълни сърцата ни с любов към Пейгамбера ни (алей-хисселлям) и да ни напъти по правия път, известен от учените на Ехли суннет! Амйн!

Проф. д-р Рамазан Айваллъ

БЛАГОСЛОВЕНАТА СВЕТЛИНА НА ПРОРОКА НИ (алеихисселѣм)

Мухаммед (*алеихисселѣм*)* е Любимият на Аллѣху теѣля. Той е най-високопоставеният, най-красивият и най-честитият сред всички хора и създания във всяко едно отношение. Той е похваленият от Аллѣху теѣля последен и най-високопоставен пророк, избран като пейгамбер за всички хора и джинове*. Изпратен е като милост за световите и всичко е създадено в негово име. Благословеното му име **Мухаммед** (*алеихисселѣм*) означава “премного възхваляваният; отново и отново възхваляваният.” **Ахмед**, **Махмѣд** и **Мустафѣ** са част от другите му благословени имена. Баща му се казваше Абдуллах. Мухаммед (*алеихисселѣм*) се роди 53 години преди Преселението, на 12-ти рабѣу’л-еввел, понеделник вечерта, когато приближаваше сутринта. Това се случи в град Мекка. Според историците тази дата съответства на 20 април 571 година (по Григорианския календар).

Няколко месеца преди неговото рождение почина баща му Абдуллах, а когато бе на 6 години почина и майка му Амине. Поради тази причина той бе наречен “**Дурру’л йетѣм**” (Единствената, голямата и най-ценна перла в седефа на Вселената). До 8-годишна възраст остана при дядо си Абдулмутталиб, а след неговата смърт при чичо си Ебу Тѣлиб. На 25 години се ожени за майка ни **Хадѣджегу’л-Кубрѣ**. Първородният му син от тази жена бе Кѣсим. Сред арабите съществуваше традицията бащите да се назовават с имената на първите си синове и затова Пророкът ни (*алеихисселѣм*) бе наречен “**Ебу’л Кѣсим**” т.е. бащата на Кѣсим.

На 40 години Аллѣху теѣля му извести, че е пейгамбер на всички хора и джинове. След три години започна да призовава всички към вярата. На 52-годишна възраст се случи събитието “Ми’рѣдж”(Възнесение). Когато бе на 53 години, през 622 година, се пресели (Хиджра) от Мекка в Медѣна. Воюва двадесет и седем пъти. През 11 година по Хиджра (632 година), на 12-ти рабѣу’л-еввел, понеделник преди обяд, на 63-годишна възраст, той почина в Медѣна.

Аллѣху теѣля се обръща към всичките Си пророци по име, но към него се обръща с думите “О, Любими Мой!”. Аллѣху теѣля в един айет (знамение) казва, меѣл: “**Изпратихме те като милост за световите**” (сѣра Енбий: 107). А в един хадѣс-и кудсѣ* изтъква: “**Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам творението!**”¹

Всеки пророк е бил най-съвършеният измежду хората за своето време и сред своята общност. Пейгамберът ни Мухаммед (*саллялѣху алейхи ве селлем*)* е най-достойният, най-високопоставеният сред всички създания във всяко едно отношение от създаването на света до Кѣямета (края на света). Никой и в нито едно отношение не може да бъде по-високопоставен от него, защото такъв го е създал Аллѣху теѣля!

---

¹ Суйутѣ, *ел-Леѣли’л-Маснѣа*, I, 272; Аджлѣнѣ, *Кешфу’л-Хафѣ*, II, 164

Създаването на благословената светлина

Аллāху теāля най-напред, преди да сътвори всичко друго, създаде благословената светлина на любимия ни Пророк Мухаммед (*алейхисселām*). Голяма част от учените по тефсир* и хадис предават: “Аллāху теāля от Своя нур* създаде една красива и голяма същина, а после от нея поред създаде цялата вселена.” Тази същина се нарича **“Нур-и Мухаммедī”** (светлината на Мухаммед (*алейхисселām*)) – началото, първоизточникът на всички души и тела.

Един ден Джāбир бин Абдуллах от Есхāб-и кирām* попита: “О, Расūляллах! Какво е първото нещо, което Аллāху теāля е сътворил?” Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) отговори: **“Най-напред сътвори светлината на твоя Пейгамбер, т.е. моята светлина от Своята. Тогава не съществуваше скрижал, калем, Дженнет, Джехеннем, мелйике*, небеса, земя, слънце, луна, хора и джинове.”**

Когато тялото и сърцето на Āдем (Адам) (*алейхисселām*) бяха сътворени, светлината на Мухаммед (*саллялāху алейхи ве селлем*) бе поставена между веждите му. След като му бе вдъхната душа, той забеляза светлината, която сияеше като зорница на челото му.

След създаването му, Āдем (*алейхисселām*) чрез вдъхновение разбра, че Аллāху теāля го нарича **Ебū Мухаммед**, т.е. бащата на Мухаммед и затова попита: “О, Господарю! Защо ме нарече Ебū Мухаммед?” Аллāху теāля отговори: “О, Āдем! Повдигни си главата!” Той си повдигна главата и видя на Арша* написаното със светлина име на любимия ни Пророк (*саллялāху алейхи ве селлем*) – **Ахмед**. Тогава попита: “О, Господи! Кой е този?” Аллāху теāля му отговори: “Той е пророк от твоето поколение. На небесата името му е **Ахмед**, а на земята **Мухаммед**. Ако не беше той, нямаше да създам теб и земите и небесата.”²

Предаването на светлината от чело на чело

След създаването на Āдем (*алейхисселām*) на челото му бе поставена светлината на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселām*), която започна да блести. Както е посочено в Корāн-и керīm, от Āдем (*алейхисселām*) тази светлина, преминавайки през благородни и чисти бащи и чисти майки, достигна до Мухаммед (*алейхисселām*). Аллāху теāля съобщава това в един āйет по следния начин, меāl [учените по тефсир съобщават, че този āйет носи следния смисъл]: **“Ти, т.е. твоята светлина (нур), предавайки се все по покланящите се в суждūd, достигна до теб.”** (сūra Шуарā: 219).

В хадис-и шерйф се казва: **“Аллāху теāля създаде хората. Мен ме създаде от най-добрата им част. После избра най-добрата от тези части (в Арабия) и ме създаде от тях. После избра най-доброто от къщите, семействата и ме създаде от тях. Затова моята душа и моето тяло са най-добрите сред съданията. Моите предци са най-добрите хора.”**

² Ибн Асāкир, *Тариху Тārйху*, VII, 437; Хейсемй, *Меджмау'з-Зеваид*, VII, 198

В друг хадїс-и шерїф се съобщава: **“Аллāху теāлā сътвори всичко от нищото. Измежду всичко заобича хората. Избраните измежду хората ги посели в Арабия. От избраниците в Арабия избра мен. Помести ме винаги в най-добрите, избраните за своето време. Затова онези, които обичат имащите връзка с мен хора от Арабия, ги обичат заради мен. А онези, които оказват вражда към тях, ще са оказали вражда към мен.”**

Първият човек, създаден от Аллāху теāлā – Āдем (*алейхисселāм*), носеше частицата на Мухаммед (*алейхисселāм*) и затова неговата светлина блестеше на челото му. От него частицата се предаде и на Хазрети Хаввā (Ева), от нея на Шїт (*алейхисселāм*) и така от чисти мъже на чисти жени и от чисти жени на чисти мъже. Заедно с тази частица, от чело на чело преминаваше и светлината на Мухаммед (*алейхисселāм*). Всеки път, когато мелāикетата гледаха Āдем (*алейхисселāм*), те виждаха тази светлина на челото му, и правеха истигфār* за него.

Āдем (*алейхисселāм*), в последните си земни мигове, каза на сина си Шїт (*алейхисселāм*): „Дете мое! Тази светлина, която блести на челото ти, е светлината на последния пейгамбер Мухаммед (*алейхисселāм*). Предай я на вярваща и чиста жена, и завещай това на сина си!” Всички бащи, докато се достигне до Мухаммед (*алейхисселāм*), предадоха на синовете си тези думи и те, изпълнявайки завещанието, се ожениха за най-благородните и учтиви жени. По този начин светлината, преминавайки през чисти чела, достигна до истинския си притежател. Ако някой от предците на Расūлюллах* (*саллаллāху алейхи ве селлем*) имаше двама синове или племето пък се разделеше на два рода, светлината на Мухаммед (*алейхисселāм*) се намираще винаги на страната на най-достоиния, на най-благородния. Във всяко време пражданото му се познаваше по сиянието на лицето му. Родът-носител на неговата светлина бе избран от Аллāху теāлā и предците му от този род във всяка епоха имаха твърде красиви и сияйни лица. Притежателят на светлината се открояваше сред своите братя, а племето, към което принадлежеше, винаги превъзхождаше другите племена със своето благородство.

В един хадїс-и шерїф Пророкът ни (*алейхисселāм*) казва: **“Нито един от моите предци не извърши прелюбодение. Аллāху теāлā ме създаде от чисти, добри бащи и чисти майки. Когато един от моите предци имаше двама синове, аз се намирах у най-достоиния, най-добрия сред тях.”**

Благословената светлина, започвайки от Āдем (*алейхисселāм*), премина от бащи на синове и достигна до Тārūх, от него премина на сина му – пророка Ибрāхим (Авраам) (*алейхисселāм*), от него – на сина му Исмāил (Исмаел, Измаил) (*алейхисселāм*). Сияещата като слънцето светлина после се предаде на сина му Аднāн, от него на Меād, от него на Низār. Когато се роди Низār, баща му Меād забеляза светлината на челото му и много се зарадва. За да отпразнува това събитие, той даде богато угощение и каза: „Това угощение е много малко за такъв син.“ Оттук името на сина му остана Низār, което означава „много малко“. От Низār предаването на светлината продължи, докато накрая достигна до истинския си притежател – любимият ни Пророк Мухаммед (*алейхисселāм*).

Благословеният род на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселāм*) бе следният:

МУХАММЕД (*алеихисселѧм*)

↓
Абдуллах
Абдулмутталиб (Шейбе)
Хѧшим (Амр)
Абду Менѧф (Мугйра)
Кусай (Зейд)
Килѧб
Мурра
Каб
Лувей
Гѧлиб
Фихр
Мѧлик
Надр
Кинѧне
Хузейме
Мудрике (Амир)
Илийс
Мудар
Низѧр
Меѧд
Аднѧн

Пророкът ни (*алеихиссалѧту весселѧм*) в един от благословените си хадѧс-и шерѧфи казва следното: “Аз съм Мухаммед, синът на Абдуллах, Абдулмутталиб, Хѧшим (Амр), Абду Менѧф (Мугйра), Кусай (Зейд), Килѧб, Мурра, Каб, Лувей, Гѧлиб, Фихр, Мѧлик, Надр, Кинѧне, Хузейме, Мудрике (Амир), Илийс, Мудар, Низѧр, Меѧд, Аднѧн. Когато общността, към която принадлежа се разделяше на две, Аллѧху теѧлѧ ме поместваше винаги в най-добрата част.”³

В друг хадѧс-и шерѧф се казва: “Аллѧху теѧлѧ избра Исмаил от синовете на Ибрѧхим. От синовете на Исмаил избра синовете на Кинѧне. От синовете на Кинѧне избра Курайш. От Курайш избра синовете на Хѧшим. От синовете на Хѧшим избра синовете на Абдулмутталиб, а от синовете на Абдулмутталиб избра мен.”⁴

Абдулмутталиб - дядото на Пророка ни (*алеихисселѧм*)

Пророкът ни (*салляллѧху алейхи ве селлем*) бе от рода Хѧшим на племето Курайш. Баща му бе Абдуллах, а неговият баща – Шейбе. Дядото на Расуллюллах (*алеихиссалѧту весселѧм*) се роди в Медйна. Бе още дете, когато баща му Хѧшим почина. Един ден той се упражняваше да стреля с лѧк със своите приятели пред къщата на вуйчовците си в Медйна. Големците, които ги наб-

³ Ибн Саад, *ет-Табакѧт*, I, 55-56

⁴ Ибн Саад, *ет-Табакѧт*, I, 20

людаваха, видяха сияеща светлина на челото на Шейбе и предположиха, че това дете е син на някой благороден човек. Възхитиха му се. Когато дойде ред на Шейбе да стреля, той опъна тетивото на лъка си и пусна стрелата към целта. Уцелвайки точно целта, той възторжено възкликна: „Аз съм син на Хāшим! Естествено е моята стрела да попадне в целта.“ От тези негови думи хората разбраха, че той е син на Хāшим от Мекка, който по това време не бе сред живите. Един човек от рода Абди Менāф, завръщайки се в Мекка, каза на брата на Хāшим – Мутталиб: „Племенникът ви Шейбе, който се намира в Медйна, е много умно дете, а на челото му сияе светлина, която изумява всички. Правилно ли постъпвате като оставяте такава скъпо дете далеч от вас?“ Като чу тези думи, Мутталиб веднага замина за Медйна и доведе племенника си Шейбе в Мекка. На въпроса, задаван му от хората по улиците на Мекка: „Кое е това момче?“, Мутталиб отговаряше, че е негов роб. Затова Шейбе стана известен с името Абдулмутталиб, което означава „робът на Мутталиб“.⁵

Абдулмутталиб остана при вуйчо си Мутталиб до неговата смърт. Благословеното му тяло ухаеше на мускус, а на челото му сияеше светлината на Любимия на Аллāху теāля – Мухаммед (*алейхисселām*). Навсякъде, където се намираше, излъчваше доброта и берекет. Когато в Мекка настъпваше суша, жителите на града, хващайки го за ръката, се изкачваха на планината Себир и го молеха да се помоли на Аллāху теāля за дъжд. Той никога не им отказваше и винаги изпълняваше молбата им. И в чест на светлината на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселām*) Аллāху теāля приемаше неговата молба (ду'ā) и ги даряваше с много дъжд. Затова ценността и репутацията му нарастваха от ден на ден. Избраха го за техен водач. Никои не му се противопоставяше и подчиняващите му се намираха спокойствие и мир. Владетелите по негово време признаваха неговото достойнство и високопоставеност. Само хосроят (владетелят) на Персия му завиждаше и таеше скрита и явна вражда към него.

Абдулмутталиб принадлежеше към ханйфската религия, т.е. той бе мюсюлманин. Това бе религията на неговия предшественик Ибрāхим (*алейхисселām*). Затова той никога не се поклонил на идолите и дори не се доближаваше до тях. Молеше се на Аллāху теāля около Кябе и правеше ибāдет.

Един ден в съня си някой му каза: „О, Абдулмутталиб! Стани и изкопай Таййиб!“ и изчезна. На другия ден същият глас каза: „Стани, изкопай Берра!“ На третия ден същият глас му заповяда: „Стани, изкопай Меднūне!“ Сънищата нямаха край. На четвъртия ден пак същият глас му каза: „О, Абдулмутталиб! Стани и изкопай кладенеца Земзем!“ Тогава Абдулмутталиб попита: „Къде се намира Земзем? Къде е кладенецът?“ Гласът отговори: „Земзем е кладенец, който не пресъхва и не можеш да се добереш до неговото дъно. Водата му е достатъчна за всички поклонници (хаджии), пристигащи от четирите краища на света. Това е водата, която била сътворена от Аллāху теāля за пророка Исмайл (*алейхисселām*) и се е появила от удара по земята на мелйикето Джебрāил (Гавраил) (*алейхисселām*) с крилото си. Тази вода утолява жаждата, засища гладните, служи като цяр за болните. Ще ти разкрия неговото място. Когато

---

⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 82

пренасят в жертва животни, остатъците от тях ги изхвърлят на едно място. Когато отидеш там ще дойде една врана с червен клюн. Тази врана ще рови земята с клюна си. Точно там ще видиш един мравуняк. Ето там е мястото на източника Земзем.“⁶

Сутринта Абдулмутталиб, вземайки със себе си сина си Хāрис, отиде в Кябе и зачака с нетърпение. По едно време прилетя враната, която бе описана в съня му. Кацна в една яма и започна да кълве с клюна си. Изрови мравуняка. Абдулмутталиб и синът му Хāрис веднага започнаха да копаят. След малко видяха и самия кладенец. Тогава Абдулмутталиб, зарадван произнесе думите, възвеличаващи Всевишния Аллах: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ („Аллах е велик! Аллах е велик!“).

Курайшите, които следяха внимателно още от самото начало копаенето на кладенеца, се намесиха, когато изворът се бе появил, и рекоха: „О, Абдулмутталиб! Това е изворът на баща ни Исмаил (*алейхисселām*). Ние също имаме права над него! Трябва да ни сториш съучастници.“ Абдулмутталиб веднага възрази: „Не! Това е задача, дадена само на мен!“ Курайшите този път казаха: „Ти си сам. Нямах никого освен сина си. По този начин не можеш да ни се противопоставиш!“ Това порицание много натъжи Абдулмутталиб, защото го бяха обвинили в самота и безпомощност. Тогава отправи следната молитва: „Я, Раббй (О, Господи)! Дари ме с десет деца. Ако приемеш ду'āта ми, в Кябе ще пренесе в жертва едно от тях за Теб!“⁷

Абдулмутталиб разбра, че взаимоотношенията се обтегнаха заради изкопаването на извора и че това може да доведе до кървави сблъсъци. Накрая прекрати разкопаването и прибегна до споразумение. Поиска въпросът да се разреши от някой съдия. Всички стигнаха до извода, че един гадател от Шам ще разреши това. Накрая заедно с една група от видните курайшити потеглиха на път. По пътя керванът, измъчен от жажда и зной, спря. Копнееха за глътка вода, но в суровата знойна пустиня намирането на вода бе невъзможно.

Когато пътниците изгубиха всяка надежда, изведнъж чуха радостния вик на Абдулмутталиб: „Елате, елате! Съберете се! Намерих вода, която ще стигне за вас и за вашите животни!“ Камилата на Абдулмутталиб – носителят на благословената светлина на Мухаммед (*алейхисселām*) – се спъна на един голям камък и под камъка бликна вода. Всички изтичаха натам и се напиха до насита.

Курайшите, засрамени пред величието на Абдулмутталиб, казаха: „О, Абдулмутталиб! Нямаме вече какво да ти кажем. Ти си най-достоеен за разчистването на кладенеца. Вече няма да спорим с теб по този въпрос и няма за какво да отидем при съдника. Връщаме се обратно.“ и поеха обратно към Мекка. Така Абдулмутталиб, в името на сияещата светлина на челото си, се сдоби с честта за разчистването на кладенеца.⁸

⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 2-5; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 143; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 83-84

⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 144-145; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 88

⁸ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 144-145; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 81-88

Пожертвването

След намирането на извора Земзем, известността и репутацията на Абдулмутталиб още повече нараснаха. Изминаха години. Аллāху теāля̀ бе приел искрената му ду'ā̀ и освен с Хāрис го благослови с още десет синове и шест дъщери. Имената на синовете му бяха Кусем, Ебӯ Лехеб, Хаджл, Мукаввим, Дирāр, Зубейр, Ебӯ Тāлиб, Абдуллах, Хамза и Аббāс. А дъщерите: Сафийе, А̀тике, Умму Хакīm Бейдā̀, Берра, Умейме и Ервā̀. От всички свои деца Абдулмутталиб най-много заобича Абдуллах, защото светлината от неговото чело, започна да блести на челото на Абдуллах.

Един ден в съня си на Абдулмутталиб бе казано: „О, Абдулмутталиб! Изпълни си обета!” На сутринта той пренесе в жертва един овен. През нощта в съня му бе заповядано: „Пожертвай нещо по-ценно!” На сутринта поднесе като курбан говедо, но в съня му пак същият глас каза: „Пожертвай нещо още по-ценно!” И тогава Абдулмутталиб попита: „А кое е още по-ценно от това?” Бе му отговорено: „Ти обеща да пожертваш един от синовете си. Изпълни обета си!”

На другия ден събра синовете си и им разказа за молитвата, направена от него преди години. После им съобщи, че трябва да пожертва един от тях. Нито един от тях не се възпротиви, всички бяха съгласни и рекоха: „О, татко наш! Изпълни обещанието си. Свободен си да правиш каквото пожелаеш.” Тогава Абдулмутталиб, чрез теглене на жребий определи сина, когото трябваше да пожертва. Жребият се падна на Абдуллах – най-обичаният, най-любимият му син, който носеше на челото си светлината на Любимия на Аллāху теāля̀ – Мухаммед (*алеихисселāм*). Абдулмутталиб за миг изгуби равновесие, очите му се напълниха със сълзи. Мъката му бе голяма, но трябваше да изпълни обещанието, дадено на Аллāху теāля̀. Взе в едната си ръка ножа, а с другата хвана своя любимец Абдуллах и заедно отидоха в Кяабе, за да изпълни обещанието към Господаря си.

Първенците на Курайш учудено следяха случващото се. Измежду тях вуйчото на Абдуллах рече: „Спри, о, Абдулмутталиб! Ние в никакъв случай не сме съгласни да пренесеш в жертва сина си. Ако го направиш, това ще се превърне в традиция сред курайшитите. Всеки ще даде обет и ще пренесе в жертва сина си. Недей да бъдеш инициатор на такова дело! Намери някакъв друг начин, така че Господарят ти да бъде доволен от теб!..“ След това му предложи следното: „Допитай се до някой гадател, който да ти покаже някакъв изход!”

Приемайки предложението му, Абдулмутталиб отиде в Хайбер при гадателя Кутбе (или Седжак) и му разказа за проблема. Гадателят го попита: „Каква е цената на кръвнината при вас?” Той отговори: „Десет камили.“, „Тогава – каза гадателят – теглете жребий между десетте камили и сина ти. Ако жребият се падне на сина ти, увеличи броя на камилите с още десет. Увеличавайте по десет, докато жребият не падне на камилите.“

Абдулмутталиб бързо се върна в Мекка и изпълни думите на гадателя. Започна да тегли жребий. Всеки път, когато жребият падаше на Абдуллах, той увеличаваше с десет броя на камилите. Когато камилите станаха сто, жребият се падна на тях. За по-сигурно той хвърли жребия още два пъти и той всеки път се падна на камилите. Абдулмутталиб се зарадва много и изричайки тек-

бйри „Аллаху екбер! Аллаху екбер!“, пренесе в жертва камилите и цялото месо раздаде на бедните.⁹

Същата тази история с пожертвването, от времето на Адем (*алеихисселлям*) до сега, се бе случила единствено с Исмаил (*алеихисселлям*). Знаейки, че родът му стига до Исмаил (*алеихисселлям*), Расуллоллах (*салляллаху алейхи ве саллем*) каза: “Аз съм потомък (син) на двамина, нарочени да бъдат пренесени в жертва!”¹⁰

Хазрети Абдуллах - бащата на Мухаммед (*алеихисселлям*)

Когато Абдуллах, носещ на челото си светлината на Султана на двата свята – Пророка ни Мухаммед (*алеихисселлям*), се появи на бял свят, хората на Писанието* рекоха: “Бащата на пророка на ахир заман (времето преди края на света) се е родил в Мекка.”

У израилтяните се намираше една вълнена връхна дреха (джуббе) на пророка Яхийя (Йоан) (*алеихисселлям*), попита с кръвта му, която той носеше, когато стана шехйд* (мъченик). В свещените им писания пишеше: “Когато изсъхналата кръв по палтото се опресни и започне да капе, тогава ще се роди бащата на последния пейгамбер.” Когато забелязаха този признак, те разбраха, че се е родил Абдуллах. Впоследствие, колкото и да се опитваха да го убият от завист, Всевишният Аллах винаги го закриляше в името на светлината на челото му.

След като стана пълнолетен, заради красивия си характер и външен вид, Абдуллах се превърна в изключителна личност. От близо и далеч прииждаха хора, които се надпреварваха да омъжат дъщерите си за него. Сред тях имаше и много владетели, които идвайки при Абдулмутталиб, предлагаха дъщерите си, а в замяна бяха съгласни на всякаква саможертва. Но той, мило и любезно, изказваше своето несъгласие.

Красотата на Абдуллах стана легендарна, щом той достигна 18-годишна възраст. Светлината на челото му сияеше като слънце и момичетата, виждайки го, се влюбваха в него. Мълвата за неговата красота и слава достигнаха чак до Египет. Приблизително двеста девойки оттам дойдоха в Мекка, за да му предложат брак. Но Абдулмутталиб търсеше за сина си най-учтивото, благородно и красиво момиче за времето си, което да принадлежи към ханйфската религия – религията на Ибрахим (*алеихисселлям*).

Израилтяните, като разбраха от свещените си книги, че последният пророк няма да е от тях, от завист се заклеха да убият Абдуллах. За целта изпратиха въоръжени седемдесет души в Мекка и започнаха да го чакат. Най-накрая, когато един ден Абдуллах излизаше на полето, тези хора, мислейки си, че никоой не ги вижда, извадиха мечовете си и се нахвърлиха върху него. Точно по това време, заради мъдростта на Аллаху теалля, един роднина на Абдуллах – Вехб

⁹ Ибн Исхак, *ес-Сйре*, 10-17; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 151-154; Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 88-94

¹⁰ Ибн Исхак, *ес-Сйре*, 10-18; Хаким, *ел-Мустедрек*, II, 604,609; Аджлунй, *Кешфу'л-Хафя*, I, 199, 230

бин Абди Менāф бе на лов с приятелите си. Те видяха нападащите юдеи и решиха да му помогнат. Но отсрещната страна бе многобройна и нямаха никакъв шанс да ги победят. Накрая сметнаха за необходимо да изберат друг подход – да ги наставляват. Но когато се доближиха до тях, внезапно като светкавица, неизвестно откъде, се появиха конници с мечове в ръце, които произнасяйки текбър се нахвърлиха върху израилтяните, избиха ги до един и пак така внезапно изчезнаха. След тази случка Вехб разбра, че Абдуллах се намира под покровителството на Аллāху теāлā и колко ценен е той за Него. Връщайки се въщи, той разказа всичко на жена си и двамата стигнаха до извода, че този младеж е достоен за дъщеря им Āмине.

Абдулмутталиб бе чувал много за Āмине – дъщерята на Вехб от племето Бенī Зухра, за нейната красота, целомъдрие, скромност и привързаност към религията. А бяха и роднини. Родовете им се сливаха няколко поколения назад. Той отиде у тях да поиска Āмине за жена на сина си. Тогава Вехб му каза: „О, сине на чичо ми! Ние преди вас получихме това предложение.“ и му разказа случката, на която бе станал свидетел. После добави: „Майката на Āмине сънувала, че в къщата ни влиза една светлина, която огрява навсякъде. Аз пък тази нощ сънувах нашия предшественик Ибрāхим (*aleyхисселāм*). Той ми каза: „Аз извърших бракосъчетанието на твоята дъщеря със сина на Абдулмутталиб – Абдуллах. И ти го признай.“ От сутринта съм под влияние на съня и чакам с нетърпение вашето идване.“ Чувайки всички тези думи, Абдулмутталиб не се сдържа и възкликна: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ (Аллах е велик! Аллах е велик!) И така Абдулмутталиб взе за жена на сина си красивата и умна Āмине. Съществуват и други предания за тяхната женитба.¹¹

Преминаването на благословената светлина на майката

Когато благословената светлина на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) премина на неговата майка, вълците и птиците си предадоха един на друг благата вест: „Наближи появяването на бял свят на Султана на Вселената. Той е надеждният на света и слънцето на своето време.“ Същата нощ, всички идоли, намиращи се в Кябе, паднаха по лица. По това време в Мекка властваше суша, от години нямаше дъжд, по дърветата нямаше нито едно зелено листо, а от реколтата нямаше и следа. Хората бяха изпаднали в немотия, намираха се в пълна безизходица. Но когато светлината на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) премина от Абдуллах на Āмине толкова много валя и реколтата бе толкова богата, че нарекоха тази година „**Година на изобилието**“.

Когато майка ни Āмине бе бременна, мъжът ѝ Абдуллах замина за Шам по търговия. На връщане оттам той се разболя и почина в Медйна, при вуйчовците си от рода Неджār. Тогава бе на 18 или на 25 години. Когато тъжната новина достигна до Мекка, целият град потъна в дълбока скръб.¹² Абдуллах ибни Аббās (*радияллāху анх*)* от Есхāб-и кирām, предава: „Когато Абдуллах, бащата на Пророка ни (*aleyхиссалāту весселāм*) починал, без да види детето си, ме-

¹¹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 19-24; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 94-95

¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 99-100

ляикетата казали: „О, Господи! Пророкът ти остана сирак.“ Аллāху теāлā им отговорил: „Неговият Закрилник и Помощник сѣм Аз.“

Сѣбитието сѣс слона

Оставаха два месеца до раждането на последния пророк Мухаммед (*саллал-лāху алейхи ве селлем*). Тогава се случи сѣбитието сѣс слона. По това време владетелят на Йемен – Ебрахе, с помощта на византийския император, построи в Санā една голяма църква с една единствена цел – да спре прииждащите тълпи от хора, които посещаваха Кяабе и да промени тяхната посока, т.е да ги насочи към новопостроената църква. Арабите обаче бяха свикнали да посещават Кяабе и не уважиха църквата на Ебрахе. Отнесоха се с пренебрежение. Даже се стигна дотам, че един от тях оскверни (омърси) църквата.

Това оскверняване ядоса много Ебрахе и той реши да разруши Кяабе. За целта събра голяма армия и потегли към Мекка. Когато приближиха Мекка, хората му почнаха да грабят от собствеността на племето Курайш. Сред плячката им бяха и двеста камили, собственост на Абдулмутталиб. Когато Абдулмутталиб отиде при Ебрахе и поиска да си върне камилите, той му каза: „Аз дойдох да разруша вашия свещен дом Кяабе, а ти вместо да го защитиш, искаш да си върнеш камилите?“ Абдулмутталиб му отговори: „Аз сѣм собственик на камилите. А Кяабе сѣс сигурност си има свой Собственик, Който ще го опази.“ Ебрахе каза: „Никой не може да го опази от мен!“ и връщайки камилите на Абдулмутталиб, го отпрати. След това даде заповед на своята армия да се движи към Мекка. Начело на армията стоеше един слон на име Мамūd. Вярваха, че така ще постигнат победа. Когато армията на Ебрахе се насочи към Кяабе този слон легна на земята и спря да се движи. При смяна на посоката, т.е. когато го насочваха към Йемен, слонът започваше да тича.

В този момент Аллāху теāлā изпрати ято от птици, наречени ебāбил (планински лястовички), над безсилната за нападение армия на Ебрахе. Всяка една от тях носеше по три малки камъчета – по едно в човките и по две в краката. Птиците пускаха камъчетата върху воините на Ебрахе и тези камъчета, падайки върху главите им, ги пронизваха и те моментално умираха. Както се съобщава и в Корāн-и керйм, воините заприличаха на проядени листа. Ебрахе, който бе главната мишена на камъчетата, изпадна в паника и реши да избяга, но не успя. Камъчетата настигнаха и него. Бягайки, тялото му се разпадаше парче по парче и така умря.

Тази случка в Корāн-и керйм е описана по следния начин, меāл:

“Не видя ли (О, Пейгамбере) как постъпи твоят Господар с владетелите на Слона(, които искаха да разрушат Кяабе)? Не заличи ли Той тяхната измама (целяща унищожаване на Кяабе)? И изпрати срещу тях ято от птици. Всяка от тях хвърляше камъни от печена глина върху тях (войниците). Накрая Аллāху теāлā ги унищожиха като проядени от молци листа. (Стори ги като прогизани и накълцани от личинки листа.)”¹³

¹³ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 38-44; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 43-56; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 55-56, 92, 108; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, I, 269-279

Радостни вести

Всички пророци и техните общности, започвайки от първия пейгамбер Адем (*алеихисселѝм*), бяха известени от Аллѝху теѝлѝ с идването на любимия ни Пророк Мухаммед (*салляллѝху алейхи ве селлем*). Бяха им разкрити голяма част от признаците, благовестяващи приближаването на неговото рождение.

В свещената книга Теврѝт (Тора), дадена на пророка Мѝсѝ (Мойсей) (*алеихисселѝм*), а впоследствие изопачена, пишеше така:

„Той е такава благословена личност, че полага много усилия и помага. Любимец на бедните, лечител на богатите. Той е най-красивият сред красивите и най-чистият сред чистите. Когато говори е мил. Когато разпределя е справедлив. Правдив е във всяко свое дело. Към неверниците е твърд и суров. Към възрастните проявява уважение, а към децата съчувствие и милосърдие. И за малкото е благодарен. Съчувства робите. Винаги е усмихнат. Не се смее на висок глас, а само се усмихва. Неграмотен е, но без да е прочел и написал нещо, всичко му е било известно. Той е пророк на Аллѝху теѝлѝ. Не е с лош характер и не е коравосърдечен. По улиците и по тържищата не говори на висок глас. Неговата общност, неговите последователи, са хора с красива нравственост. От високи места споменават Аллѝху теѝлѝ. Муеззините* им от минарета-та призовават хората към намѝз. Извършват обредно умиване (абдест) и изпълняват намѝз. Когато го изпълняват се подреждат в редици (саф). През нощта шумът от техните броеници прилича на жужене на пчели. Ще се роди в Мекка. Всичко от Медѝна до Шам (Дамаск) ще бъде под негова власт. Името му е Мухаммед, но аз го нарекох **Мутевеккил***. Докато не отстрани видоизменените се религии и не разпространи и установи истинската религия, няма да го прибера от този свят. Той ще призове хората към Аллѝху теѝлѝ. Благодарение на него слепите очи ще прогледат, глухите уши ще прочуят. От сърцата ще се заличи гафлета (забравата на Аллѝху теѝлѝ).”

В свещената книга Зебѝр (Псалми), дадена на Дѝвѝд (Давид) (*алеихисселѝм*), а впоследствие видоизменена, пишеше:

„Той е човек с широка рѝка, т.е. щедър. Никога не се ядосва. Има много благ характер. Лицето му е красиво, думите – ласкави, лицето – сияйно. Той е лечителят на човечеството. Много плаче, малко се смее. Малко спи, много мисли. По сътворение е хубав и красив. Думите му омайват сърцата и привличат душите... О, Любими Мой! Изкарвайки сабята на усилието, отмъсти с все сила на неверниците на бойното поле на героизма! С красиво слово разпространи Моего прославяне навсякъде по света! Всички неверници ще сведат глави пред твоите правещи керѝмети (чудеса) рѝце...”

В свещената книга Инджѝл (Евангелие), дадена на пророка Йѝсѝ (Исус) (*алеихисселѝм*), а впоследствие променена, пишеше:

„Той не яде много. Не е скѝперник. Никого не мами, не клевети. Никога не бърза. Не отмъщава за себе си. Не е мързелив. Не говори за хората в тяхно отсъствие (не злослови)...“

Пак в същата книга пишеше:

“Ако беше дошъл Той – Мунхаменнѝ, Дух Светий, изпратен от Господа (Аллѝху теѝлѝ), Той щеше да свидетелства за мен. И вие щяхте да свидетелствате, защото се намирате с мен от дълго време. аз ви казах това, за да не се

съмнявате и отклоните.” Мунхаменнā на древносирийски означава Мухаммед.¹⁴

Епохата на невежеството

Преди да се роди Гордостта на битието Мухаммед (*салляллāху алейхи ве саллем*) в целия свят, от морална гледна точка, цареше ужасна несправедливост и пълен мрак. Хората бяха ожесточени, озлобени. Религиите*, изпратени от Аллāху теāля бяха забравени, Неговите закони бяха заменени с личностни идеи и мисли.

Всички народи забравиха Всевишния Аллах, **единобожието** – извора на спокойствието, щастието, блаженството и радостта. Бурята на неверието бе изкоренила вярата от сърцата. В душите, на мястото на вярата в Аллāху теāля, се бе появила вярата в поклонение на идоли*.

Религията на Мūsā (*алейхисселām*) бе забравена, а свещената книга Теврāt, низпослана нему бе изопачена. Религията на Йсā (*алейхисселām*) – назарянството, бе напълно изопачена [бе превърната в християнство]. Вече нямаше нищо общо с една религия. Възприета бе идеята за триединството – трите същности на бога, т. нар. троица. Съдържанието на свещената книга Инджил също бе променено. Появиха се изменените му варианти, които бяха написани от свещеници. И двете свещени писания престанаха да бъдат словото на Аллāху теāля.

В Египет хората се придържаха към законите на видоизменилия се Теврāt, а във Византия господстваше изцяло променената религия на Йсā (*алейхисселām*). В Иран (Персия) се кланяха на огъня и този огън не бе изгасен цели хиляда години. Религията на Китай бе конфуцианството, а на Индия – будизмът. Тези религии бяха измислени.

В Арабия положението бе още по-лошо. В най-скъпото за Всевишния Аллах място, в свещеното Кяабе, арабите бяха поставили триста и шестдесет идола. Кяабе бе образецът на Бейт-и Ма'мūr, който се намира на Арша и бива посещаван от мелйикетата. Всеки, който се отнасяше с неуважение към Кяабе, в най-кратък срок получаваше заслуженото наказание от Аллāху теāля.

Сред племето Джурхум, което живееше в Мекка, бе разпространено прелюбодейството и проституцията. Господарите на това племе, виждайки гнусните и неприлични действия на хората от своето племе, правеха следното наставление за тях: "О, народе на Джурхум! Съвземете се! Оценете святостта на Кяабе и достойно се отнасяйте към това свещено място – дома на Аллāху теāля. Знаете за наказанията на Всевишния, които сполетяха хората от племената на пророците Хūd (Евер), Сāлих (Шела) и Шуайб (Йотор) (*алейхимусселām*). Наставлявайте се в доброто, забранявайте злото! Не се подмамвайте от временната сила, която притежавате! В Мекка странете от отвръщане от Аллāху теāля и от угнетяване. Угнетяването става причина за гибел. Кълна се в Аллāху теāля, че хората, живеещи на това свещено място преди вас и вършещи такива аморални

---

¹⁴ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 119-124; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 232-233; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 360-363

деяния бяха наказвани от Него, като техният род биваше изкоренен, а на тяхно място се установяваха други племена. Тук няма постоянно пребиваване за народа на Мекка, който продължава да престъпва границите и да се отвръща от Аллāху теāля. Преди тук имаше по-силни, по-многобройни, по-богати и по-дълголетни от вас – като Тасм, Джедис и Амāликитите. Неуважителното отношение към святото място, забравата на Всевишния, разпространилото се насилие бяха причините за тяхното прогонване. Едни бяха прогонени чрез мравки, други чрез немотия, а някои чрез саби. Вече видяхте и чухте за тях!"

Но племето Джурхум не послуша тези увещания и бе жестоко наказано от Аллāху теāля.

Ето, в една такава епоха, в центъра на земното кълбо – в благословения град Мекка – неверието течеше като потоп. Бейтуллах (домът на Аллāху теāля, Кяабе) бе напълнен със стотици идоли като Ляг, Уззā, Менāt... Насилието достигна крайния си предел, безнравствеността се считаше за достойнство, пороците се насърчаваха като добродетели. Арабия, по отношение на религия, политика, духовни и обществено-социални ценности бе в пълна тъмнина, в пълно невежество, невъздържаност, разврат и насилие. В тази епоха, наречена **Епоха на невежеството** (безпросветна епоха) хората водеха предимно чергарски (номадски) начин на живот. Бяха разделени на племена. Тези племена се намираха в постоянна вражда помежду си. Мародерството (грабителството) приемаха като средство за препитание. Широко разпространени бяха алкохолизмът, хазартът, проституцията, кражбите, насилието, несправедливостта, лъжата и т.н. Силните използваха като средство насилието спрямо слабите. Жената бе подлагана на унижение – продаваше и се купуваше като обикновена вещ. А раждането на момиче, от една част от обществото, се приемаше като беда и позор за семейството. Това ужасно схващане доведе чак до това, че започнаха да заравят дъщерите си живи в предварително приготвени пясъчни ями, без да чуват техните ридания и молби, сладките и нежните им думи, като „тате“, „татенце“. Всичко това смятаха за героизъм и не изпитваха никакви угризения на съвестта. Добродетелите, като милосърдие, състрадание, човещина, справедливост, благодеяние, като че ли бяха изчезнали.

Единствено литературата и реториката (ораторското изкуство) бяха на пиедестал. Поетите и поезията заемаха много важно място. Добрият поет, а заедно с него и племето, към което спадаше, се славеха с голямо уважение. В определени дни от годината арабските племена се събираха на определени тържища и се провеждаха състезания за най-хубави стихове и речи. А произведенията на първенците се окачваха на стените на Кяабе. Най-известните седем стиха на епохата на невежеството, окачени на стените на Кяабе бяха наричани „ел-Муаллакātус-Сиб’а“, т.е. седемте окачени.

Отношението към религията в Арабия по това време бе различно: една част от хората бяха пълни атеисти и за тях не съществуваше нищо, освен земния живот, друга част от тях вярваха в Аллāху теāля и задгробния живот, но не приемаха, че ще дойде последния пророк. Трета част от хората вярваха в Аллāху теāля, но не вярваха в задгробния живот. Друга голяма част от населението правеха ширк (съдружаваха) на Аллāху теāля и се кланяха на идоли. Всеки от мушриците (съдружаващите, идолопоклонниците) имаше по един идол в дома си.

Освен тях имаше и такива, които принадлежаха към религията на Ибра̀хим (*алейхисселѝм*). Наричаха се **ханѝфи**. Те вярваха единствено във Всевишния Аллах и стояха далеч от идоли. Дядото, бащата и майката на Пророка ни (*саллялѝху алейхи ве селлем*), и някои други хора принадлежаха към тази религия.

Всички групи освен ханѝфите бяха в заблуда, тъмнина и мрак.

РАЖДАНЕТО НА МУХАММЕД (*алейхисселѝм*)

Светът до такава степен беше почернял, тъмнината така беше покрила всичко, че хората бяха оставили да вярват и правят иба̀дет (служат) на Аллѝху теѝлѝ. Хората бяха объркани. Кланяха се на явленията, произтичащи във Вселената, на предметите, сътворени от Аллѝху теѝлѝ и най-вече на идолите, които самите те деляха от камъни и дървета и ги наричаха богове.

Вселената беше натъжена, живите същества бяха натъжени, душите бяха натъжени, а лицата бяха забравили да се усмихват. Най-висшите същества, сътворени от Аллѝху теѝлѝ – хората, цялото човечество, се нуждаеше от герой, който да стане причина за тяхното спасение от Джехеннема (Ада). Неговото раждане приближаваше съвсем и всички се подготвиха да посрещнат притежателя, собственика на благородната светлина – предаваща се от чисти на чисти чела от А̀дем (*алейхисселѝм*) дотогава. Идваше **неповторимият човек**, който щеше да покаже на всички хора и джинове пътя към вечното щастие!.. Идваше източникът на съчувствие и милост, идваше високопоставеният човек, придобил нрава на Господаря си!..

Идваше притежателят на Макѝм Махмѝд*, водачът на застъпниците!.. Идваше учителят на Вселената, идваше същността на творенията, султанът на хората!.. Идваше помощникът в Съдния ден, главатарят на пророците!.. Идваше Любимият на Аллѝху теѝлѝ, идваше любимият ни Пейгамбер, в чието име е създадено всичко и който е изпратен като милост за световете!.. (*Саллялѝху алейхи ве селлем!*)

Седемте слоя небеса, седемте слоя земи и накратко цялото творение с голямо уважение и радост очакваха своя Султѝн, който е Сеййиду'л-Мурселѝн (най-високопоставен сред хората), Хѝтему'л-Енбийѝ (последен пророк), Хабѝбу'л-Худѝ (Любим на Всевишния). Творенията бяха готови да извикат: „Добре дошъл, о, Расѝляллах!“

Петдесет и три години преди Хиджра (Преселението) и два месеца след събитието със слона, вечерта на дванадесети от месец рабѝу'л-еввел, когато приближаваше сутринта, понеделник, на улицата на синовете на Хѝшим в Мекка, в къща до хѝлма Сафѝ, се роди очакваният с копнеж Мухаммед Мустафѝ (*саллялѝху алейхи ве селлем*) – светлината на Аллѝху теѝлѝ. С неговото раждане светът се оживи отново. Тъмнината изведнѝж се озари от светлина.¹⁵

В книгата „**Медѝридж ун-нубувве**“ се казва:

---

¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 100-103

„Удостоената с най-висока чест най-щастлива майка Хазрети Аминне обяснява бременността си така: „По време на бременността си няха никакви болки и притеснения. Изобщо не чувствах, че съм бременна. Но след шест месеца някой в полусън ме попита: „Знаеш ли кого носиш в утробата си?“, аз отговорих „Не знам.“. Тогава чух новината: „Да знаеш, че си бременна с последния пейгамбер!“ Когато наближи раждането, същият човек отново дойде и каза: „О, Аминне, след като се роди бебето, назови го Мухаммед.“ А в друго предание се казва: „О, Аминне! Когато се роди бебето, назови го Ахмед!“

Самото раждане майка ни Хазрети Аминне обяснява така:

„Когато наближи раждането чух един величествен глас. Настръхнах. После видях една бяла птичка, която ме погали с крилото си. От страха и ужаса не остана и помен у мен. В този момент бях ожадняла и сякаш изгарях от жажда. До себе си видях паничка с шербет, бял като мляко. Дадох ми да го пия. Изпих го. Беше студен и по-сладък от мед. Вече си бях утолила жаждата. След това видях една голяма светлина. Къщата ми толкова се освети, че не виждах нищо, освен тази светлина.

Точно по това време видях много жени, които ме бяха наобиколили. Бяха високи, лицата им грееха като слънце. Приличаха на момичета от племето Абди Менәф. Бях изненадана от внезапното им появяване. Едната от тях каза: „Аз съм съпругата на Фараона – Асия.“, а другата: „Аз съм Мерйем бинти Имрән. А тези тук са хӯриите (девиците) от Дженнета (Рая).“

В същия момент видях един бял, дълъг копринен плат, който се разстилаше от небето до земята. И казаха: „Скрийте я от хорските погледи!“. Точно тогава се появиха много птици. Човките им бяха от изумруд, а крилата от рубин. Бях се изпотила от страх. От потта, която капеше, се разнасяше ухание на мускус. В това състояние свалиха пердето от очите ми. Видях цялото земно кълбо – от изток до запад. Бях обкръжена от мелйикета.

Още щом се роди, Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) сведе благословеното си чело в суджӯд* (земен поклон) и си вдигна показалеца. После един бял облак се спусна от небето и го обви. Чух един глас да казва: „Разведете го навсякъде от изток до запад. Разведете го, за да го види целият свят. И да знаят, че той се казва Мәхй, т.е. Алляху теәля с него премахва ширка (съдружаването с Аллах).“ И този облак изчезна и видях Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) обвит в бял вълнен плат. В същото време дойдоха трима души със сияйни като слънцето лица. Единият държеше сребърен ибрик (стомна), другият – изумруден леген, а третият – коприна. От ибрика се носеше аромат на мускус. Сложиха благословената ми рожба в легена, измиха главата и краката му и го завиха в коприна. После намазаха благословената му глава с хубав парфюм, на очите му поставиха антимон (сурма) и изчезнаха.“

По време на раждането при майка ни Хазрети Аминне се намираха майката на Абдурахмән бин Ауф – Шифә, майката на Осмән бин Ебӯ'л-Ас – Фәтима и лелята на Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) – Сафийе. Те станаха свидетели на светлината и на останалите събития около раждането и съобщиха видяното.

Шифә (*радиялляху анхә*)* разказва: „В тази нощ аз се намирах при Аминне като помощничка. Още щом се роди Мухаммед (*алейхисселәм*) го чух да отправя ду'а и да се моли. От неведомото се каза: „**Йерхамуке Раббуке**“. После

се появи една светлина и дотолкова освети навсякъде, че се видя всичко от изток до запад...“

Свидетелката на още много други чудеса Шифа (*радияллāху анхā*) разказва: „Когато му беше съобщено, че е пейгамбер, без никакво колебание, аз бях една от първите, приели вярата.“

А лелята на Султана на вселената (*алейхисселām*) – Сафийе разказва следното:

„В момента, в който се роди Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), една светлина освети навсякъде. Още щом се роди направи суджуд и вдигайки благословената си глава, с ясен глас каза: „**Ля илāхе илляллāх, инни расулюллāх**“. Когато поисках да го изкъпя, ни се каза: „Ние го изпратихме изкъпан“. Видях го обрязан и с прерязана пъпа връв. По време на суджуд с тих глас казваше нещо. Доближих ухото си до благословената му уста и чух да казва: „**Умметī, Умметī!** (Моя общност, моя общност!)“

По време на раждането на любимия ни Пророк (*алейхиссалāту весселām*), дядо му Абдулмутталиб бе в близост до Кябе, където се молеше и отправяше ду'а на Аллāху теāля. В деня на раждането на внука си той стана свидетел на много необикновени явления, и като му предадох радостната вест, много се зарадва и каза: „Славата на внука ми ще бъде много велика.“¹⁶

За да отпразнува щастливото събитие, на седмия ден от раждането, Абдулмутталиб угости мекканците в продължение на три дни. Освен това заколи камили във всички улици на града и нахрани хората и животните. На въпросите на мекканци за името на внука си, Абдулмутталиб отговаряше: „Дадох му името **МУХАММЕД**“, а на въпросите защо не е избрал едно от имената на своите предшественици, отговаряше: „Защото искам Аллāху теāля и хората да го възхваляват.“ Според едно друго предание името „Мухаммед“ бе дадено от майката Амине.

Събитията в нощта на раждането

Преди и след раждането на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) се случиха много събития, предсказващи неговото появяване на бял свят. Още преди да се роди, знатните личности на времето сънуваха разни сънища, които бяха тълкувани от гадателите и знаменитите учени. Те казваха, че тези сънища са знак за приближаващото появяване на Мухаммед (*алейхисселām*).

Дядото на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказва следното:

„Веднъж бях задремал. Събудих се целия настръхнал от съня. Набързо отидох при един гадател, за да разтълкува съня ми. Когато пристигнах при него, той ме погледна и попита: „О, вожде на Курайш! Какво ти е? Виждаш ми се притеснен. Нещо важно ли се е случило?“ Аз отговорих: „Да, сънувах ужасяващ сън, който все още не съм разказал на никого.“ Седнах при него и започнах да разказвам:

„Тази нощ сънувах едно голямо дърво. Единият му край стигаше до небето, а клоните му се бяха разпрострели на изток и на запад. Това дърво излъчваше

¹⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 100-103

толкова много светлина, че слънчевата светлина би била много по-слаба в сравнение с неговата. Ту се показваше, ту изчезваше. Хората се бяха насочили към него. Светлината му ставаше все по-ярка.

Една част от племето Курайш се хващаха за клоните на това дърво, а друга част се мъчеше да го отреже. Един младеж се противопоставяше на тези, които искаха да го отрежат. Имаше много красиво лице. Аз досега не съм виждал таква прекрасно лице. От тялото му се разнасяше приятен аромат. Протегнах си ръката, за да хвана един клон, но не успях. “Като свърших разказването на съня си, лицето на гадателя се промени, пребледня. После ми каза, че аз няма да имам щастие то да се хвана за клоните на това дърво и продължи: „От твоето поколение ще дойде един пророк, който ще господства навсякъде, хората ще приемат неговата религия!“ После, обръщайки се към сина ми Ебӯ Тәлиб, който беше до мен, му каза: „Този сигурно ще му бъде чичо.“ След години, когато Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) бе известен с пророчеството, Ебӯ Тәлиб му разказа тази случка и рече: „Ето го това дърво. Това дърво е Ебӯ'л Кәсим (бащата на Кәсим), ел-Емйн (довереният) Мухаммед (*алейхисселәм*).“

В нощта, в която се роди любимият ни пророк Мухаммед (*алейхисселәм*), на небето се появи една звезда. По нея юдейските учени разбраха, че се е появил на бял свят последният пророк.

Хасән бин Сәбит от Есхәб-и кирәм предава:

„Бях на осем години. Една сутрин един от юдеите бягаше, крещейки: „О, юдеи! О, юдеи!“ Юдеите се струпаха около него и го попитаха: „Какво има? Защо крещиш?“ Той им отговори: „Да знаете, че тази нощ се роди звездата на Ахмед! Тази нощ се роди Ахмед!“

В тази нощ всички идоли, намиращи се в Кяабе, се стовариха по лица на земята. От Урве бин Зубейр се предава: „Една група от племето Курайш си имаше един идол. Един път в годината обикаляха около него, колеха камили и пиеха вино. В един такъв ден, отивайки при идола, го намериха проснат на земята. Изправиха го, но той пак се просна. Това нещо се повтори три пъти. Тогава го подпряха от всички страни и когато го изправиха се чу някакъв глас: „Роди се някой и цялата земна повърхност се раздвижи. Всички идоли бяха повалени. Кралските сърца се разтрепереха от страх.“ Това събитие се случи точно в нощта, в която се роди Мухаммед (*алейхисселәм*).

В същата нощ се срутиха четиринадесетте кули на двореца на персийския хосрой (владетел) в град Медәин. Владетелят и жителите на града се събудиха с шум и ужас и от разтълкуваните страшни сънища на техните знатни мъже разбраха, че това е знак за нещо много важно.

Пак в тази нощ внезапно угасна огънят на огнепоклонниците (*меджӯсй*), който гореше от хиляда години. Тази дата, в която угасна огънят, бе отбелязана и тя съвпаднаше със срутването на кулите на владетеля.

Езерото Саве, което по това време се считаше за свещено, внезапно пресъхна.

Пресъхналата от хиляда години река Семәве, намираща се в Шам, в нощта на раждането на благословения ни Пророк (*саллялләху алейхи ве селлем*), започна отново да тече и преля.

От тази нощ нататък гадателите на Курайш не можеха да получат новини от шейтāна (сатаната) и джиновете. Предсказването, предричането свърши...

В нощта на раждането на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), а и след това се случиха още много чудни събития. Всички те бяха знак за появата на последния пророк Мухаммед (*алейхисселām*).¹⁷

Нощта Мевлид*

Нощта на раждането на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нарича „Нощта Мевлид“. „Мевлид“ означава „раждане, време на раждане“. Тази нощ е най-важната, най-значимата нощ след „Нощта Кадр“. Хората, радващи се в тази нощ на раждането на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), ще бъдат опростени. Голям севаб* е в тази благословена нощ да се четат, слушат и научат чудесата, свързани с раждането му. И самият ни Пророк (*алейхиссалāmтү весселām*) разказваше за тях.

И Есхāб-и кирām [т.е. мюсюлманите, видели него] в тази благословена нощ се събираха и четейки, и разказвайки помежду си, споменаваха това събитие. Мюсюлманите от всички краища на света всяка година празнуват тази нощ, известна като „Мевлид Кандили“. Навсякъде се четат касидета и се възпоменава Султанът на вселената.

Общността на всеки един пророк превърна в празник рождената дата на своя пейгамбер. Денят на раждането на Мухаммед (*алейхисселām*) е празник за мюсюлманите, ден на щастие и радост.

При дойката

Майка ни Āмине, когато взе в ръце сияйната си рожба, поне за малко забрави болката от загубата на мъжа си. Тя кърми детето си девет дни, след което няколко дни го кърми наложницата на чичо му Ебӯ Лехеб – Сувейбе. Преди това Сувейбе бе кърмила Хамза (чичото на Мухаммед (*алейхисселām*)), след него и Ебӯ Селеме.

Хāфъз Ибни Джебрий предава: „Един човек сънува Ебӯ Лехеб и го попита как е. Той отговори: „Изтърпявам гробно наказание, но всяка година, в 12-ия ден на месец рабӯ'л-еввел тези мъчения се облекчават. Смучейки студената вода, излизаша измежду двете ми пръсти, ми става леко. В тази нощ, след като се роди Расӯлюллах, наложницата ми Сувейбе ми съобщи радостната вест. Много се зарадвах и от радост я освободих и ѝ заповядах да му стане дойка. И затова, в тези нощи, моите страдания се облекчават.“

По това време, по традиция, жителите на Мекка даваха малките си рожби на кърмачки от близките планински местности, където въздухът бе чист и водата сладка. Причината за това бе жаркото време на Мекка. Всяка година в Мекка пристигаха много жени с такава цел и взимайки по едно кърмаче се връщаха по домовете си. Тези кърмачета оставаха там определено време, дока-

---

¹⁷ Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 211-212

то поотраснат и укрепнат физически, след което бяха предавани на своите семейства, а в замяна получаваха голямо възнаграждение и много подаръци.

И в годината на раждането на Пророка ни (*саллялълāху алейхи ве селлем*) много жени от племето **Бенї Саад**, живеещи по планинските местности, пристигнаха в Мекка. Всяка от тях взе по едно кърмаче. Сред всичките околни на Мекка племена, племето Бенї Саад бе много известно със своето достойнство, благородство, великодушие, щедрост и смиреност и с правилното владееие на арабския език. Първенците на племето Курайш предпочитаха да дават рожбите си на жените-кърмачки от това племе. Тази година бе много тежка за племето Бенї Саад – дойката на Мухаммед (*алейхисселām*) – обяснява това тежко положение на племето си по следния начин:

„Аз обикалях по полетата, събирах трева и благодарях на Аллāху теāля за тази възможност. Понякога три дни не слагах нищо в устата си. В това състояние родих. От една страна бях гладна, а от друга – притеснена след раждането. Имаше такива моменти, в които от глад не можех да различавам земята и небето, деня и нощта. Една нощ бях заспала в пустинята. Сънувах, че един човек ме потопа в една вода по-бяла от мляко и ми каза: „Пий от тази вода!“ Пих до насита. После ме принуди още да пия. Пих отново и отново, беше по-сладка от мед. Каза ми: „О, Халїме, нека кърмата ти бъде обилна!“ и ме попита дали съм го познала. Когато отговорих, че не съм го познала, ми каза: „Аз съм твоята благодарност, която произнасяше в трудни моменти. О, Халїме, иди в Мекка! Там една „Светлина“ ще стане твой приятел и ще се напълниш с щастие, изобилие, благоденствие. И не разказвай съня си на никого!“ След като се събудих видях, че гърдите ми се бяха напълнили с мляко, а гладът и трудностите вече ме бяха изоставили.“

Заради глада и недоимъка и за да преодолеят трудностите, през тази година в Мекка пристигнаха много повече кърмачки в сравнение с предхождащите години. Всички бързаха да вземат деца от заможни семейства. Първите пристигнали жени си бяха взели по едно дете, а към Пророка ни (*саллялълāху алейхи ве селлем*) не проявяваха желание, защото бе сираче и мислеха, че няма да получат добро възнаграждение. Сред тези жени бе и Халїме, известна със своето целомъдрие, чистота, спокойствие, срамежливост и прекрасен характер. Тя и мъжът ѝ пристигнаха в Мекка късно, защото животното им, с което дойдоха, бе слабо. Но това закъснение стана причина да се сдобият с нещо по-скъпо от търсеното. Обикаляйки с мъжа си улиците на Мекка те видяха, че кърмачетата на заможните семейства вече са взети. Обаче не искаха да се връщат с празни ръце. Тяхното единствено желание бе да се върнат с едно кърмаче.

Накрая те срещнаха един миловиден и излъчващ уважение човек. Този човек бе вождът на Мекка – Абдулмутталиб. Той, като узна техните намерения, им предложи да вземат неговия внук и каза, че благодарение на него ще се сдобият с голямо благополучие и щастие. Останаха впечатлени от прекрасните думи и приятелското отношение на Абдулмутталиб и веднага приеха предложението му. Тогава той заведе Халїме в дома на Хазрети Āмине. Ето как разказва Халїме срещата си с малкото кърмаче:

„Когато се приближих до кърмачето беше завит с пелени и спеше сладко-сладко върху зелено копринено покривало. Наоколо ухаеше на мускус. Бях

изумена от неговата красота и веднага го обикнах. Не смеех да го събудя. Когато сложих ръката си върху гърдичките му, то се събуди, погледна ме и се усмихна. От тази усмивка едва не изгубих съзнание. После, подтикната от мисълта, че майката може да не даде това красиво и благословено дете, закрих лицето му и веднага го взех в обятията си. Сложих го на дясната си гърда – почна да суче. Сложих го на лявата – не пожела да суче. Дядото Абдулмутталиб, обръщайки се към мене, каза: „Ти си щастливка, защото никой сред жените, освен теб, нямаше щастието да се сдобие с такова благо.“¹⁸

А Хазрети Амине, след като ми даде любимото си дете, каза: „О, Халиме! Преди три дни чух глас, който ми каза: „Жената, която ще кърми твоята рожба ще е от рода Ебу Зуейб на племето Бенй Саад.“ Като чух това, ѝ казах: „Аз съм от племето Бенй Саад, а баща ми е от потомците на Ебу Зуейб.“

Халиме продължава:

„Амине ми разказа още много необикновени истории и ми даде наставления. А аз ѝ разказах съня си, който бях сънувала, преди да дойда в Мекка и как, идвайки насам, чувах отвсякъде гласове, казващи: „О, Халиме, имаме благи вести за теб! Ти ще имаш щастието да кърмиш Светлината, ослепяваща очите и озаряваща целия свят.“

Срещата на мъжа ѝ с детето предава по следния начин:

„Взех Мухаммед (*алеихисселѝм*) и излязох от дома на Хазрети Амине. Отидох при мъжа си. Виждайки лицето на детето, той едва не изгуби съзнание. Каза ми: „О, Халиме, до ден днешен не бях виждал такова красиво лице!“ А впоследствие, когато видя изобилието, с което се сдобихме след като го взехме, ми каза: „О, Халиме! Да знаеш, че ти си взела едно много благословено и безценно дете!“ А аз му казах: „Кълна се в Аллѝху теѝлѝ, исках такова дете и желанието ми се изпълни.“

В момента, в който Халиме и мъжът ѝ, вземайки Мухаммед (*алеихисселѝм*), потеглиха от Мекка, върху тях започна да се сипе благодат. Немошната и слаба магарица вече се движеше като хала. Даже превари потеглилия преди тях керван, който бе на много голямо разстояние от тях. Пристигайки у дома си, в земите на Бенй Саад, бяха засипани от изобилие и благодат. Животните им, от които преди изцеждаха много малко мляко, сега бяха с натежали от мляко вимета. Изумените им съседи ясно разбраха, че причината за цялата тази благодат бе малкото кърмаче.

Веднѝж, поради настъпилата голяма суша, всички изпаднаха в голямо затруднение и излязоха на открито, за да се молят на Аллѝху теѝлѝ за дѝжд. Взеха и Мухаммед (*алеихисселѝм*). В негово име Аллѝху теѝлѝ ги дари с много дѝжд и плодородие.

Пророкът ни (*саллѝллѝху алейхи ве селлем*) сучеше само от дясната гърда на своята кърмачка, а лявата оставяше за млечния си брат. Когато стана на два месеца започна да пълзи; на три месеца – стоеше изправен; на четири месеца – започна да ходи, подпирайки се на стената; на пет месеца – проходи; на шест месеца – се движеше бързо; на седем месеца – вече ходеше навсякъде; на осем

---

¹⁸ Сухейлѝ, *ер-Равзул-Унуф*, II, 144-145; Касталѝнѝ, *ел-Мевѝхибу'л-Ледуннийе*, 37

месеца – проговори; на девет месеца – съвсем ясно разговаряше. На десет месеца започна да стреля с лък.

Халиме разказва следното: „Първите му думи бяха: **„Ля иляхе иллялляху валляху екбер, Велхамдулилляхи раббил алемйн.** (Няма друг Бог освен Аллах, Аллах е велик. Хвала на Аллах – Господа на световите).“ След този ден, без да споменава името на Алляху теӓля, не се доближи до нищо. Никога не се хранеше с лявата си ръка. Когато проходи, стоеше далеч от играещите деца и им казваше: **„Ние не сме създадени за това.“** Всеки ден го покриваше една светлина, подобна на слънчевата, а после изчезваше. Разговаряше с луната, а когато насочваше пръста си към нея, тя се движеше.“

Халиме разказва още:

„Когато Мухаммед (*алейхисселям*) стана на две години, го отбих. После с мъжа ми отидохме в Мекка, за да го предадем на майка му. Но благодарение на него се бяхме сдобили с толкова много благодат, че ни беше трудно да се разделим и да не виждаме благословеното му личице. Разказах на Амине необикновените неща, които се бяха случили с него. Тя каза: „Славата на моя син е голяма.“ А аз ѝ казах: „Кълна се в Алляху теӓля, до сега не съм виждала поблагословено дете от него.“ После помолих Амине, изтъквайки разни причини, детето ѝ да остане още малко при нас. Тя даде своето съгласие и ние, заедно с него отново се върнахме при племето си. С неговото завръщане домът ни се напълни с безкрайна благодат.“¹⁹

Разтварянето на гърдата му

Халиме разказва следното:

„Един ден Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) ме попита: **„През деня не мога да видя брат си и сестра си. Каква е причината?“** Аз му отговорих, че отиват да пасат овцете и затова се връщат късно. Тогава ме помоли: **„Нека и аз да отида с тях да паса овцете.“** С какви ли не думи се мъчех да го склоня да се откаже от това свое намерение, но не успях. Приех молбата му. На другия ден сресах благословената му коса, облякох го и го изпратих със своите млечни братя. Няколко дни отиде с тях. Един ден млечната му сестра Шеймӓ се бе върнала от полето. Когато я попитах: „Къде е светлината на моите очи – синът ми Мухаммед?“, тя отговори, че е на полето. Пак попитах: „Миличкото ми, как ли издържа на горещината?“, дъщеря ми Шеймӓ отговори: „Майчице моя, нищо няма да му се случи, защото един облак стои върху благословената му глава и се движи заедно с него. И по този начин той е предпазен от жаркото слънце.“ На въпроса ми, дали е вярно всичко това, тя ми се закле и аз се успокоих. Веднъж, пак по обед, млечният му брат Абдуллах, идвайки при мен, каза: „Майчице! Бързо помогни. С братчето ми от племето Курайш пасяхме овцете. Внезапно дойдоха двама души, облечени в зелено. Взеха брат ни и го отведоха на върха на хълма. Сложиха го по гръб и разтвориха с нож корема му. Когато идвах към теб, те бяха още там. Не знам дали е жив.“ Много се упла-

¹⁹ Ибн Исхӓк, *ес-Сйре*, 25-25; Ибн Хишӓм, *ес-Сйре*, I, 158-167; Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, I, 108-115

ших. Бързо отидохме при него. Когато го видях, веднага целунах благословеното му лице и главичка и го попитах: „Милото ми дете! Какво ти се случи? Кой те обезпокои?“ А той ми отговори: „Като излязох от къщи видях двама души в зелени дрехи. Единият държеше сребърен ибрик, а другият – леген от зелен изумруд. Легенът беше пълен с нещо по-бяло от сняг. Заведоха ме на върха на хълма. Единият ме сложи по гръб на земята. Когато го наблюдавах, ми разцепи гръдта до пъпа. Не изпитвах никаква болка. Пъхайки ръката си, извади всичко отвътре. Измиха изваденото с бялото съдържание от легена и го сложиха пак на мястото му. Единият каза на другия: „Стани, за да си свърша и аз работата!“ след което, пъхайки ръката си, извади сърцето ми, разряза го на две части, извади отвътре нещо черно и го изхвърли. И ми каза: „Това е дялът на шейтāна от теб. Извадихме го и го изхвърлихме. О, любимецо на Аллāху теāля! Предпазихме те от нашепванията и измамите на шейтāна.“ После напълниха сърцето ми с нещо нежно и меко, намиращо се при тях. Запечатаха го с печат от светлина. Все още чувствам студенината на този печат. Единият от тях сложи ръката си върху раната ми и тя заздравя. После ме претеглиха с десет души от моята общност, аз натежах. Претеглиха ме с хиляда души, пак натежах. Тогава единият каза на другия: „Стига си го претеглял вече. Кълна се в Аллах, ако го претеглим с цялата му общност, пак ще натежи.“ След това и двамата целунаха ръката и лицето ми, оставиха ме тук и си отидоха.“ На благословените му гърди беше останал видим белег от раната.²⁰

Тази случка, свързана с любимия ни Пророк (*алеихиссалāту весселām*) е съобщена в първи āйет от сūra Инширах и се нарича **“Шакк-ъ садр”** (разтварянето на гръдта).

След като на Пророка ни (*алеихиссалāту весселām*) бе съобщено, че е пейгамбер, част от сподвижниците го помолиха: „О, Расūляллах! Бихте ли ни разказали за вас?“ Той им отговори: „**Аз съм молбата (ду’ā) на моя предшественик Ибрāхим (алеихисселām), благата вест на моя брат Йсā (алеихисселām), и сняг на майка ми. По време на бременността си тя сънувала как една светлина, осветяваща дворците на Шам, излиза от нея... Аз бях кърмен и израснах сред потомците на Саад бин Бекр.**“

Когато Мухаммед (*алеихисселām*) стана на четири години Халīме го заведе в Мекка и го предаде на майка му. Дядото Абдулмутталиб отрупа милата дойка с много подаръци. Мъката на Халīме бе много голяма. Тъжната си раздяла с любимото кърмаче тя изрази с тези думи: „Сякаш душата и сърцето ми останаха с него.“

Смъртта на уважаемата майка

Любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) до шестгодишна възраст расна под нежните грижи на майка си. Когато стана на шест години майка му, заедно с наложницата Умму Еймен, го отведе в Медīна, за да посетят роднините си и гроба на баща му Абдуллах. Там останаха един месец. В Медīна

²⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 121; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 164-165; Сухейлī, *ер-Равзул-Унуф*, II, 167

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се научи да плува в басейна на техните роднини от рода Неджър. В това време един юдейски учен видя у него пророческите признаци и приближавайки се до него, го попита как се казва. Мухаммед (*алейхисселām*) му отговори: „Ахмед“. Като чу името, ученият изкрещя: „Това дете ще е последният пейгамбер!“ Белегът на пророчеството бе забелязан и от други юдейски учени, и когато обсъждаха този въпрос помежду си, Умму Еймен чу техните разговори и съобщи състоянието на майка ни Амине. Разтревожена за своето дете, благословената майка реши да се върнат в Мекка. На връщане, в местността Ебвā, майка ни Хазрети Амине се разболя. Състоянието ѝ се влошаваше и започна често да губи съзнание. Поглеждайки към любимия си син Мухаммед (*алейхисселām*), който бе до нея, му каза: „О, сине на човека, който благодарение на милостта и щедростта на Аллāху теāля̀ бе откупен срещу сто камили и спасен от страшния лък на смъртта. Нека Всевишният Аллах те благослови! Ако сънят ми се окаже достоверен, ти ще бъдеш изпратен от Превеликия и Щедър Аллах, за да известиш на хората позволеното и забраненото. Аллāху теāля̀ ще те защити от идолите и идолопоклонничеството.“ И продължи с тези двустиишия:

*„Новото овехтява, живеещият умира.
Изчерпва се многото. Вечно млади дали има?“*

*И аз ща умра, но разлика има една:
аз те родих и чест за мен е това.*

*След себе си оставих полезно дете.
Затворих очи, душевно съм добре.*

*Моего име и моята слава ще е вечна.
Любовта към теб в сърцата ще е безконечна.“*

Изричайки тези думи, любимата майка на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) почина в местността Ебвā, където бе и погребана. Тогава тя бе на двадесет години.

А Умму Еймен и Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*), след няколкодневно пътуване, се завърнаха в Мекка и тя го предаде на дядо му Абдулмутталиб.²¹

При любящия го дядо

Родителите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) принадлежаха към религията на Ибрāхим (*алейхисселām*), повеляваща служене единствено на Аллāху теāля̀, т.е. бяха вярващи. Ислямските учени казват, че те принадлежат и към религията на Ибрāхим (*алейхисселām*), и към общността на последния пророк Мухаммед (*алейхиссалāту весселām*), защото след като на него му бе съобщено, че е пейгамбер, Всевишният Аллах ги съживи, те произнесоха Ке-

²¹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 168; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 116

лиме-и шехāдет (засвидетелствуваха единството на Аллāху теāля и пророчеството на Неговия пейгамбер Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*)) и се присъединиха към неговата общност.²²

До осем годишна възраст Мухаммед (*алейхисселām*) остана при дядо си. Дядото Абдулмутталиб бе уважавана личност, ръководеща различни дела. Бе внушителен, търпелив, благовъзпитан, почтен, смел и щедър човек. Хранеше бедните, даже даваше храна и вода на гладните и жадни животни. Вярваше в Аллāху теāля и в отвъдния живот. Предпазваше се от лошите постъпки, стоеше далеч от грозните обичаи на епохата на невежеството. Възпрепятстваше насилието, несправедливостта в Мекка и проявяваше гостоприемство. Бе му станало навик през месец рамазāн да се усамотява в планината Хирā, далеч от обществения живот. Абдулмутталиб обичаше децата, бе милосърден към тях. Любимия си внук Мухаммед (*алейхисселām*) обсипваше с любов и нежност и никога не го отделяше от себе си. Настаняваше го до себе си на специалния си миндер, който се намираще в сянката на Кяабе. А на тези, които искаха да му попречат, казваше: „Оставете внука ми. Неговата слава е велика.“²³ Постоянно съветваше бавачката му Умму Еймен: „Наглеждай внука ми добре. Хората на Писанието казват, че моят внук ще стане пейгамбер на тази общност.“ Умму Еймен разказва следното: „В детството си никога не се е оплаквал от глад и жажда. Всяка сутрин пиеше една глътка Земзем. Когато искахме да го нахраним, казваше: „Не искам, сит съм.“

Когато Абдулмутталиб спеше или бе сам в стаята си, не позволяваше на никого, с изключение на внука си, да влиза при него. Прегръщаше го нежно, милваше го, много харесваше думите и постъпките му. Не сядаше на софрата без него, настаняваше го на коляното си и го хранеше с най-хубавото, най-вкусното ястие. Сънуваше много сънища, свързани с него и ставаше свидетел на много необикновени случки.

Веднъж в Мекка имаше суша и глад. Абдулмутталиб, опирайки се на един свой сън, хвана Мухаммед (*алейхисселām*) за ръката и се качи на планината Ебū Кубейс. Там се помоли на Аллāху теāля с думите: "О, Аллах мой! В името на това момче ни зарадвай с обилен дъжд!" Молбата му бе приета, заваля обилен дъжд. Тогавашните поети описаха в стихове това събитие.

Монахът от Неджрāн

Един ден, когато Абдулмутталиб седеше в близост до Кяабе, към него се приближи един монах от Неджрāн и му каза: „Ние четохме от свещените писания за качествата на последния пророк, който ще бъде от потомците на Ис-мāил (*алейхисселām*). Тук (т.е. Мекка) ще е родното му място. Ще притежава такива и такива качества.“ и едно по едно ги изброи. През това време при тях дойде любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Монахът започна внимателно да го наблюдава, а после, приближавайки се до него, погледна очите, гърба и краката му, и развълнуван каза: „Ето, това е той! Това дете от твоя род ли е?“ Абдулмутталиб отговори: „Той е мой син.“ Тогава монахът ка-

²² Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, I, 652

²³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 70-74

за: „Ние четохме от свещените писания, че неговият баща не трябва да е измежду живите.“ Абдулмутталиб призна: „Той е син на моя син. Баща му почина преди той да се роди, когато майка му беше бременна.“, „Сега каза истината.“ рече монахът. След всичко това Абдулмутталиб, обръщайки се към синовете си, им каза: „Чуйте какво се говори за вашия братов син, грижете се много добре за него и го закриляйте.“

Смъртта на любимия дядо

В последните си земни мигове Абдулмутталиб събра синовете си и им каза: „Вече е време да се преселя в отвъдния свят. Мисля единствено за това сираче. Де да беше животът ми по-дълъг и да продължавах да се грижа с любов за него. Но какво мога да направя? Животът ми свършва. Няма да ми стигне времето. Сега сърцето и езикът ми горят от мъката по раздялата с него. Искам да поверя на един от вас този бисер, но кой ли най-добре ще съблюдава неговите права и ще се грижи за него?“ Ебӯ Лехеб, коленичейки каза: „О, предводителю на арабите! Ако сте си наумили някого, на когото да го поверите, нямам нищо напротив, но ако няма, аз бих се погрижил за него.“ Абдулмутталиб отговори: „Ти си богат, но си коравосърдечен и малко състрадателен. А сърцето на едно сираче е нежно и лесно ранимо.“ Някои от другите му синове също предложиха своята опека, но Абдулмутталиб, разкривайки личните качества на всеки един от тях, не прие предложенията им. Когато дойде ред на Ебӯ Тәлиб, той каза: „Аз най-много от всички искам неговата опека, но не исках да предявя своето желание преди по-големите ми братя. Не съм богат, но съм по-предан от братята си.“, „Вярно е. Ти си достойният за тази служба.“ каза Абдулмутталиб, „Но аз винаги за всичко питам самия него и постъпвам така, както той иска. И винаги резултатът е сполучлив. Трябва да се посъветвам с него по този въпрос и ще се съглася с неговия избор.“ После, обръщайки се към любимия ни Пророк (*саллялләху алейхи ве селлем*), попита: „О, светлина на моите очи! С копнеж по теб се отправям към отвъдния свят. Кого избираш от вуйчовците си?“ В този момент Пейгамберът ни (*алейхиссаләту весселям*) стана от мястото си, отиде при Ебӯ Тәлиб и, прегръщайки го, седна на коляното му. Абдулмутталиб много се зарадва на неговия избор и каза. „Хамд (хвала) на Алләху теәля! Такова беше и моето желание.“ След това се обърна към Ебӯ Тәлиб и му каза: „О, Ебӯ Тәлиб! Този скъп бисер не е виждал родителска нежност и любов, затова се грижи много за него. Ти си по-достойния сред всички. Това голямо и безценно съкровище предавам на теб, защото ти и неговият баща сте от една и съща майка. Да го пазиш така, както пазиш самия себе си. Приемаш ли моето завещание?“ Ебӯ Тәлиб прие завещанието на баща си. Абдулмутталиб прегърна любимия ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*), целуна благословената му глава и лице и каза: „Всички бъдете свидетели на това, че аз никога не съм усещал по-приятен аромат от неговия и никога не съм виждал по-хубаво лице от неговото.“²⁴

²⁴ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 45-48; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 169-178; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 117; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 188

Под закрилата на Ебӯ Тāлиб

Когато Абдулмутталиб почина, Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на осем години. След неговата смърт той заживя при чичо си Ебӯ Тāлиб и расна под неговата опека. Ебӯ Тāлиб, също като баща си, бе от първенците на племето Курайш. Бе обичан и уважаван човек. И той, като баща си, се отнасяше с много нежност и любов към племенника си Мухаммед (*алейхисселām*). Обичаше го повече от собствените си деца. Без него не заспиваше и не ходеше никъде. Казваше му: „Ти си много благословен.“ Без него не сядаше да яде и изчакваше първо той да почне, а понякога заповядваше да му приготвят отделна софра. Сутрин, когато се събуждаше, всички виждаха как лицето му сияе като месечина и косата му винаги бе сресана. Ебӯ Тāлиб не бе много богат, а семейството му голямо, но след като взе под своя опека племенника си Мухаммед (*алейхисселām*), семейството му бе дарено с много изобилие и благодат. В Мекка от дългата суша хората изпаднаха в безизходица. Тогава Ебӯ Тāлиб заведе племенника си в близост до Кяабе и се помоли на Аллāху теāля. В негова чест заваля много дъжд. Спасиха се от сушата и нищетата.²⁵

Монахът Бахйра

Един ден, когато любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на дванадесет години, забеляза чичо си Ебӯ Тāлиб да се приготвя за път. Като разбра, че чичо му не иска да го вземе със себе си, му каза: „**На кого ме оставяш в този град? Нямам нито баща, нито някой, който да ме съжали!**..“ Тези думи трогнаха Ебӯ Тāлиб и реши да го вземе със себе си. След дълго пътуване търговският керван отседна до един християнски манастир в Бусра. В този манастир живееше един монах на име **Бахйра**. При този начетен християнски монах, който преди това бе юдейски учен, се намираще една книга, съхранявана, предавайки се от ръка на ръка, и от нея монахът отговаряше на въпросите на хората. Керванът на курайшите минаваше оттам много пъти в предишните години и той никога не се бе интересувал от него. Бахйра всяка сутрин, качвайки се на покрива на манастира, насочваше поглед в посоката на пристигащите кервани, като че ли очакваше с нетърпение някого. Но този път, когато керванът на курайшите се зададе в далечината, той се стресна и с вълнение изскочи от мястото си, защото забеляза един облак, който се движеше заедно с тях. Този облак служеше като сянка на Пророка ни (*алейхиссалāту весселām*). Когато керванът спря за почивка, Бахйра видя облака да се спуска над клоните на дървото, под което беше седнал Мухаммед (*алейхисселām*), и още повече се развълнува. Нареди веднага да приготвят трапези и изпрати човек, който да покани всички хора от курайшкия керван. Всички, с изключение на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), който остана да пази кервана, отидоха при монаха. Бахйра по облака разбра, че някой е останал при кервана и внимателно, оглеждайки всички, попита: „О, курайши, има ли още някой, който да не е дошъл.“ А те отговориха: „Да, има още един.“ Монахът

²⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 179-180; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 119

настоя и той да дойде. Още с пристигането му започна да го разглежда внимателно и попита Ебӯ Талиб: „Това момче от твоя род ли е?“ Когато Ебӯ Талиб отговори, че това момче е негов син, Бахйра каза: „Той не е твой син, защото в писанията пише, че бащата на това момче няма да е сред живите.“ Тогава Ебӯ Талиб отговори: „Той е син на брат ми.“ Бахйра продължи да пита: „А какво стана с баща му?“, „Баща му почина няколко месеца преди да се роди.“ отговори чичото. Монахът потвърди казаното и попита: „А какво стана с майка му?“, чичото пак отговори: „Тя също почина.“ След целия този разговор Бахйра каза: „Всичко, което каза е вярно.“ и обръщайки се към Султана на вселената (*алейхиссаляту весселям*), се закле в името на идолите. Любимият ни Пророк (*саллялляху алейхи ве селлем*) му каза: „**Не се заклевай в името на идолите. На света аз нямам по-големи врагове от тях. Аз ги ненавиждам.**“

Този път Бахйра се закле в името на Алляху теяля и го попита: „Ти спиш ли изобщо?“. На този въпрос Мухаммед (*алейхисселлям*) отговори: „**Очите ми спят, но сърцето ми не спи.**“ Монахът зададе още много въпроси и получените отговори дословно съвпадаха с прочетеното от техните писания. После, гледайки благословените очи на любимия ни Пейгамбер (*саллялляху алейхи ве селлем*), попита Ебӯ Талиб: „Тази червенина в благословените му очи постоянна ли е?“, а вуйчото отговори: „Да, тази червенина не изчезва.“ След като стана свидетел и на това съвпадение, за да се увери и за да няма повече съмнения, поиска да види печата на пророчеството. Пророкът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) от благоприличие не пожела да покаже благословения си гръб, но Ебӯ Талиб го помоли: „О, светлина на моите очи! Изпълни и това негово желание“. Когато показа благословения си гръб, Бахйра не можа да откъсне очи от тази великолепна гледка. Той го целуна с възхищение и сълзи като ручей потекоха от очите му. Каза: „Аз свидетелствам, че ти си пророк на Всевишния Аллах.“ и повишавайки глас, продължи: „Ето го Гордостта на световите!.. Ето го Пейгамберът на Господа на световите!.. Ето го проводеният от Всевишния Аллах като милост за световите най-велик пейгамбер!..“. Намиращите се там курайши, не скривайки своето удивление, казаха: „Какво важно място заемал Мухаммед при този монах.“

След всичко това монах Бахйра, обръщайки се към Ебӯ Талиб каза: „Той е последният и най-почитан пейгамбер. Неговата религия ще се разпространи из цялата земна шир и ще замени предишните религии.“ и го помоли: „Недей да водиш това момче в Шам, защото израилтяните (евреите) са негови врагове. Страх ме е да не му навредят на благословеното тяло. В негова полза са се сключвали много договори, давали се обещания.“ Ебӯ Талиб не разбра и попита за какво става въпрос. Монахът обясни: „Алляху теяля взе обещание от всички пейгамбери, най-накрая и от Йсә (*алейхисселлям*), че ще уведомят своите общности за идването на последния пророк.“

След разговора с Бахйра Ебӯ Талиб се отказа да отиде в Шам. Продаде стоката си в Бусра и се върна в Мекка.²⁶ Думите на Бахйра звучаха в ушите на Ебӯ Талиб през целия му живот и той заобича Пророка ни (*алейхиссаляту вессе-*

---

²⁶ Ибн Исхак, *ес-Сйре*, 53-58; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 180-182; Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 76,154-156; Сухейли, *ер-Равзул-Унуф*, II, 216-220; Ибн Кесйр, *ел-Бидاية*, III, 283-286

лъм) още повече. Защишава го до последния миг на живота си и му помага във всичко.

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) – притежателят на доброта и красота, изключителният човек на вселената – бе на седемнадесет години, когато чичо му Зубейр, отиващ по търговски дела в Йемен, го взе със себе си за по-изобилна търговия. И при това пътуване хората станаха свидетели на много чудеса и сред племето Курайш започна да се говори, че неговата слава ще е велика.²⁷

МЛАДОСТ И ЖЕНИТБА

Най-възвишеният, най-неповторимият сред всички хора от всяка гледна точка Мухаммед (*алейхисселām*), още в младежките си години бе харесван повече от връстниците си. Хората се възхищаваха на прекрасния му характер, на любезното му отношение, на спокойствието и нежността му и на други негови изключителни качества. Заради неговата удивителна честност, правота и доверието на хората към него, жителите на Мекка му дадоха прозвището „ел-Емйн“ („Доверения“), т.е. човек, на когото можеш винаги да се довериш. В младежките си години бе известен с това име.

В младежките години на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) арабите се намираха в пълно невежество. Идолопоклонничеството, алкохолът, прелюбодеянието, лихварството и още много други аморални деяния бяха широко разпространени. Мухаммед (*алейхисселām*) крайно ненавиждаше неприличното, неетичното поведение на хората и стоеше далеч от техните злодеяния. Всички жители на Мекка знаеха това негово отношение и му се чудеха. Изпитваше силна омраза към идолите и затова никога не се доближаваше до тях. Никога в живота си не бе ял от месото на пренесените в жертва в името на идолите животни. В детството и юношеството си пасеше овце в планината Джияд и околностите му и по този начин изкарваше прехраната си. Това му позволяваше да бъде далеч от крайно поквареното общество. Веднъж каза на Есхāба си: „**Няма пророк, който да не е пасял овце.**“ А когато го запитаха: „О, Расūляллах! И вие ли пасяхте?“, отговори: „**Да, и аз пасях.**“

Когато любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на около двадесет години, общественият ред в Мекка бе напълно разрушен. Разпространителото се насилие бе заличило сигурността по отношение на имот, живот и чест. Местното население на Мекка проявяваше несправедливост и беззаконие към чужденците – търговците и хората, които идваха да посетят Кяабе. Угнетените хора нямаше къде да потърсят правата си. По това време стоката на един йеменски търговец бе насилно присвоена от един мекканец на име Āс бин Вāил. След случилото се йеменският търговец се качи на планината Ебū Кубейс и ридаейки на силен глас призова за помощ всички племена. След тази случка, показваща пределната фаза на насилието и несправедливостта, първенците на родовете, в това число и на рода Хāшим и Зухра, се събраха в дома на Абдул-

---

²⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 53-59; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 120-123

лах бин Джудан и сключиха споразумение никои в Мекка, независимо дали е местен жител или чужденец, да не става жертва на насилие и несправедливост, да спрат насилието и ако се наложи да помогнат на жертвите. С тази цел сформираха **общество за справедливост**.²⁸ Тази общност, в която любимият ни Пророк (*саллялълāху алейхи ве селлем*) участва на млада възраст и в чието учредяване бе много активен, бе наречена **Хълфул Фудул**. Такова общество бе сформирано и преди в Мекка от трима души, двамата от които се казваха Фадл, а третият – Фудайл. Те също сключиха подобно споразумение и поради тази прилика и новото общество бе наречено по същия начин. То успя да предотврати несправедливостта и да възстанови разстроеният вътрешен ред. Неговото влияние продължи дълго време.

Пейгамберът ни (*саллялълāху алейхи ве селлем*), след като му бе съобщено пророчеството, каза на Есхāба си: **„И аз присъствах на клетвата в дома на Абдуллах бин Джудан. За мен тази клетва е по-любима от притежаването на камили с червена козина (на богатство). Ако ме поканят да участвам в такова събрание и сега, пак щях да се съглася.“**²⁹

Заниманието с търговия

Жителите на Мекка от далечни времена се занимаваха с търговия. Търговията бе тяхното средство за препитание. С търговия се занимаваше и чичото на Мухаммед (*саллялълāху алейхи ве селлем*) – Ебӯ Тāлиб. Когато любимият ни Пророк бе на около двадесет и пет години, мекканците се намираха в много тежки икономически условия. За да подобрят условията си на живот те приготвиха един голям търговски керван с цел търговия в Шам. В тези дни Ебӯ Тāлиб, отивайки при Расуллюллах (Пророка на Аллах) (*саллялълāху алейхи ве селлем*), каза: „О, скъпи мой племеннико! Бедността достигна своя краен предел. Гладът и сушата ни отнеха всичко. Керванът на Курайш е готов и скоро ще потегли. И почитаемата Хадйдже ще изпраща своя стока. Без съмнение за тази работа търси хора, на които да се довери. Несъмнено, тя се нуждае от верен, предан и порядъчен човек като теб. Би било добре да отидем и да поговорим с нея. Без съмнение, тя ще предпочете теб пред другите. Всъщност, аз не искам ти да отидеш в Шам, защото се опасявам тамошните юдеи да не ти навредят, но пък друг изход не виждам.“ Пророкът ни (*саллялълāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Постъпи, както желаеш.“**

Хазрети Хадйдже бе много известна в Арабия със своето обаяние, богатство, благоразумие, целомъдрие, скромност и вежливост. Затова имаше много претенденти отвсякъде, но тя не бе благосклонна към никого, защото веднъж сънува как луната, спускайки се от небето, влиза в нейната пазва и светлината на луната, излизайки от ръкава ѝ, осветява целия свят. На сутринта, когато разказа този сън на своя родственик Варака бин Неуфел, той ѝ каза: „Родил се е последният пророк. Той ще се ожени за теб и по твое време ще получи вахий

²⁸ Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, I, 91

²⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 133; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 82; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, I, 91; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 167; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 290-293

(откровение). Светлината на неговата религия ще покрие света. Ти ще си първият човек, който ще му повярва. Той ще е от Курайш и от Бені Хāшим.“ Хазрети Хадїдже (*радияллāху анхā*) много се зарадва на тези думи и започна да чака идването на този пророк.

Хазрети Хадїдже се занимаваше с търговия, даваше на търговци пари да търгуват срещу част от печалбата. Ебў Тāлиб разказа на майка ни Хазрети Хадїдже за Пейгамбера ни (*алеїхиссалāту весселāм*) и ѝ предложи да търгува за нея. При това тя покани Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в дома си, за да го види и да говорят по този въпрос. Когато Мухаммед (*алеїхисселāм*) я удостои с посещението си, тя му оказа голямо уважение и почит. Виждайки неговата деликатност, нежност и неговото обаяние (чистото му и непорочно лице), изпадна във възторг и каза: „Знам, че сте честен, надежден, правдив и високонравствен човек. За тази работа ще ви възнаградя много повече, отколкото съм давала досега...“ После му даде дрехи, необходими за възложената работа, и го изпрати душевно успокоена.

Майка ни Хазрети Хадїдже вече бе научила пророческите признаци от своя братовчед Варака бин Неуфел, който бе начетен християнин, и при това посещение на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) тя ги забеляза в него. Затова каза на своя роб Мейсера: „Когато керванът потегли, дай юздата на камилата в ръцете на Мухаммед (*алеїхисселāм*), за да не клюкарстват мекканците. А когато се отдалечите от града, дай му да облече тези скъпи дрехи.“ После нагизди най-красивата камила като за султан и каза на Мейсера: „Качи го на тази камила с голямо уважение и вземи юздата в ръката си. Бъди слуга на този благословен човек. Не прави нищо без негово разрешение и винаги го защитавай, дори това да коства живота ти! Не се забавяйте много, върнете се бързо, за да не се изложим пред рода Хāшим. Ако изпълниш тези мои препоръки, ще те освободя и ще ти дам толкова имущество, колкото пожелаеш.“

Керванът бе готов. Мекканците се събраха на големи тълпи, за да се сбогуват с близките си. Там бяха и роднините на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато лелята на Пророка ни (*алеїхиссалāту весселāм*) видя племенника си, облечен като слуга и хванал юздата на камилата, от тъга ѝ се подкосиха краката. Започна да плаче и да стене: „О, Абдулмутталиб! О, ти, който откри кладенеца Земзем! О, Абдуллах! Излезте от гробовете си и вижте този благословен човек!“ Същата болка изпитваше и Ебў Тāлиб. Съзри, като бисери се търкулнаха от благословените очи на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), видели Аллāху теāля. Сбогувайки се с всички, им каза: „**Не ме забравяйте! Знайте, че ще тъгувам и ще ми е мъчно в чужди земи.**“ Тези печални думи разплакаха всички. Към тъгуващите се присъединиха и мелāикетата от небето. Те се обърнаха към Всевишния Аллах: „О, Господи! Това е твоя любимец Мухаммед (*алеїхисселāм*), когото дари с най-високата степен. Каква мъдрост се крие тук?“ А Аллāху теāля им отговори: „**Да, той е Моят любимец. Но вие не можете да знаете тайната на любовта. Не можете да узнаете тайните между любим и любящ. Тази тайна е непонятна за вас.**“

Най-после керванът потегли. Когато се отдалечиха от Мекка и градът спря да се вижда на хоризонта, Мейсера, изпълнявайки дадената му заповед, даде на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) да облече скъпите

дрехи. Качи го на нагиздената и покритата с разнообразни платове камила и взе юздата на животното в свои ръце.

По време на пътуването хората от кервана станаха свидетели на много чудеса. Те видяха един облак, който предпазваше от жаркото слънце изпратения като милост за световите Мухаммед (*алейхисселѝм*), и две мелѝикета, приели образа на птици, да се движат заедно с него.³⁰ Станаха свидетели и на това, как Пейгамберѝт ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) докосна с ръка краката на две много изморени и изостанали от кервана камили и те веднага ускориха своето движение. Виждайки тези негови чудеса, хората още повече го заобичаха и разбраха, че неговата слава ще е велика.

Когато пристигнаха в Бусра спряха за почивка до онзи същия манастир, където преди време монах Бахѝра, виждайки пророческите белези у Пейгамбера ни (*алейхисселѝм*), беше разбрал, че той ще бъде последния пейгамбер. Но при това тяхно пристигане монах Бахѝра вече не бе сред живите. Неговото място бе заето от един друг монах на име Настѝра. Монахѝт, наблюдавайки настанилия се в близост до манастира керван, видя как един човек седна под едно изсъхнало дърво и то веднага се раззелени. Попита Мейсера: „Кой е този човек, който е седнал под дървото?“ Мейсера отговори, че той е от племето Курайш. Монахѝт каза: „Под това дърво досега не е сядал никой, освен пратениците.“ После го попита: „Има ли червенина в очите му?“ Мейсера отговори: „Да, има и тази червенина не изчезва.“ Чувайки това, Настѝра каза: „Кълна се в името на Аллѝху теѝля, Който низпосла свещената книга Инджил на Йсѝ (*алейхисселѝм*), че този човек ще стане последният пророк. Да бях доживял дните, когато той ще бъде заповядан да призовава хората към вярата!“

Когато Мухаммед (*алейхисселѝм*) продаваше стоката на Хазрети Хадѝдже на пазара в Бусра, един юдей, с когото се спазаряваше, не му повярва и му каза: „Закълни се в името на Лѝт и Уззѝ и ще ти повярвам.“ Пророкѝт ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Аз никога не се кълна в името на идолите. Когато минавам покрай тях се обръщам на другата си страна.**“ Юдеят, виждайки у него и други признаци на пророчеството каза: „Кълна се в Аллѝху теѝля, този човек ще бъде пророк.“ и продължи: „Нашите учени са открили в писанията неговите качества.“

Мейсера запаметяваше всичко видяно и чуто, свързано с Расѝлюллах (*алейхиссалѝту весселѝм*) и му се възхищаваше все повече и повече. В сърцето му се породила голяма любов към Султана на световите (*салляллѝху алейхи ве селлем*) и започна да му служи с още по-голямо уважение и удоволствие. Изпълняваше всяка негова дума с голяма любов.

Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) успя да продаде цялата стока на майка ни Хазрети Хадѝдже, а печалбата, в името на неговия берекет, бе много повече от всякога. Керванѝт потегли обратно към Мекка. Когато пристигнаха в местността Меррузахрѝн, Мейсера предложи на любимия ни Пророк (*салляллѝху алейхи ве селлем*) да отиде преди кервана в Мекка и да занесе радостната вест. Султанѝт на световите прие предложението му и ускорявайки движението на камила си, се отдалечи от кервана.

---

³⁰ Касталѝнѝ, *ел-Мевѝхибу'л-Ледуннийе*, 41

Хазрети Нефйсе бинти Мунийе разказва следното: „Времето за завръщане на кервана беше приближило. Всеки ден Хазрети Хадйдже със своите слуги, качвайки се върху покрива на къщата си, очакваше завръщането му. В един такъв ден на очакване бях при нея. Изведнъж отдалече се зададе един човек върху камила. Един облак и две птички го предпазваха от жегата, а светлината върху благословеното му чело на Пророка ни сияеше като месечина. Хазрети Хадйдже разбра кой идва и се успокои, но се престори, че не е познала идващия и попита: „Кой ли идва в това жарко време?“ Слугите отговориха: „Прилича на Мухаммед (*алейхисселям*).“ и изпаднаха във възторг от видяното. След малко Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна в дома на майка ни Хадйдже и разказа за сполучливата търговия. Тя много се зарадва.“

След известно време керванът пристигна в Мекка. Мейсера разказа на майка ни Хазрети Хадйдже как облакът бе пазел Пророка ни (*алейхисселям*), как слабите камили започнали да ходят бързо, разказа ѝ също думите на монах Настūra и още куп други подобни необикновени състояния. Мейсера го похвали колкото му стигаха силите. Майка ни Хазрети Хадйдже знаеше всичко, но тези думи затвърдиха нейните знания. Тя предупреди Мейсера да не разказва чутото и видяното на никого.³¹

Майка ни Хазрети Хадйдже отиде при Варака бин Неуфел, за да му разкаже случилото се. Слушания с голямо удивление Варака ѝ каза: „О, Хадйдже, ако всичко това е истина, то Мухаммед (*алейхисселям*) ще стане пейгамбер на тази общност.“

Пророкът ни пътува четири пъти с търговския керван: на 12 години заедно с чичо си Ебӯ Тāлиб отиде до Бусра, на 17 години с чичо си Зубейр пътува до Йемен, на 20 години потегли за Шам и на 25 години пак за Шам, за да продаде стоката на Хазрети Хадйдже. Тези четири пътешествия бяха единствените в живота му.

Женитбата

Майка ни Хазрети Хадйдже след като чу радостната вест на Варака бин Неуфел и след като видя благородните качества на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), пожела да стане негова жена и да получи честта да му служи. Нефйсе бинти Мунийе забеляза нейното състояние и реши да ѝ помогне. С тази цел отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Какво ви спира да се жените?“ Той отговори: „**Нямам материална възможност, за да се оженя.**“ „О, Мухаммед – каза Хазрети Нефйсе – ако искате да се ожените за една целомъдрена и почтена, богата и обаятелна жена, аз съм готова да ви помогна.“ Любимият ни Пейгамбер я запитва: „**Коя е тази жена?**“, Нефйсе отговори: „Хадйдже бинти Хувейлид.“ Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита: „**Кой ще посредничи за това?**“, „Аз.“ отговори Нефйсе и отиде при Хазрети Хадйдже, и ѝ предаде радостната вест. Майка ни Хадйдже покани своите роднини Амр бин Есад и Варака бин Неуфел и им съобщи решението си. Изпращайки човек,

---

³¹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 59

покани и Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ебу Тāлиб и братята му направиха нужните приготовления и отидоха заедно с Пророка ни (*алейхисселлāм*).

Майка ни Хазрети Хадйдже разкраси дома си и от благодарност за този благословен ден подари всички свои скъпоценности на своята прислуга. След това ги освободи.

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и чичовците му пристигнаха в дома на майка ни Хадйдже. Ебу Тāлиб започна да говори: „Хамд на нашия Създател за това, че ни стори от синовете на Ибрāхим (*алейхисселлāм*) и от потомците на Исмаил (*алейхисселлāм*). Отреди ни да бъдем пазители на Бейтуллах (дома на Аллаха). Ощастливи ни със Свещения дом, който е къбля за хората (посоката, към която мюсюлманите се обръщат по време на намāз) и около който правят тавāф (обикалят) световите, и със защитавания от всякакви злини Месджид-и Харām. Синът на брат ми Абдуллах – Мухаммед (*алейхисселлāм*) е такъв човек, че ако го сравним с когото и да било от Курайш, то той винаги ще се извиси над него. Вярно е, че не е богат, но на богатството се няма доверие, защото богатството е като сянката, минавайки от ръка на ръка си отива. Славата на моя племенник, неговото превъзходство са ви известни. Сега той иска ръката на Хадйдже бинти Хувейлид. Колко мехр (имуществото, което мъжът дава на жената при сключване на брак) ще искате? Кълна се, че мястото, което заема Мухаммед е много важно.“ Варака бин Неуфел потвърди истинността на тези думи. Чичото на майка ни Хадйдже (*радияллāху анхā*) Амр бин Есад каза: „Бъдете свидетели, аз дадох Хадйдже бинти Хувейлид за жена на Мухаммед (*алейхисселлāм*).“ и брачният договор бе сключен. Според едно предание мехрът бил 400 мискалa злато, според друго предание – 500 динара, а според трето предание – 20 камили.³²

Ебу Тāлиб закла една камила за сватбата и даде невиджано угощение. Женитбата бе осъществена. Майка ни Хазрети Хадйдже подари цялото си състояние на Пророка ни (*алейхиссаллāту весселлāм*) и му каза: „Всичко това принадлежи на вас, на вашата велика личност. А аз се нуждая от вас и съм ви признателна.“

Майка ни Хазрети Хадйдже винаги, през целия си живот, служи на Мухаммед (*алейхисселлāм*) и му помага. Техният съвместен живот, до смъртта на майка ни Хадйдже, продължи двадесет и пет години - петнадесет години до бисет и десет след бисет. (Бисет - Времето, когато на Мухаммед (*алейхисселлāм*) бе съобщено, че е пейгамбер.) До нейната смърт Пророкът ни Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) не се ожени за друга. Имаше шест деца: две момчета и четири момичета. Това са: Кāсим (Кāсъм), Зейнеб, Рукаийе, Умму Гулсум, Фāтима и Абдуллах (Таййиб или Тāхир). А от Мāрийе, с която се ожени след като му бе съобщено пророчеството, имаше един син – Ибрāхим. От другите си жени нямаше деца. Зейнеб бе най-голямата от дъщерите, а Фāтима – най-малката и най-любимата. Родила се тринадесет години преди Хиджра. Всичките синове на Пророка на (*алейхисселлāм*) починаха като малки. Дъщерите му, с изключение на Хазрети Фāтима, също починаха преди него. Майка ни Фāтима

³² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 43; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 9; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 231; Касталāни, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 41

почина шест месеца след Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*). Тя се омъжи за Хазрети Али. Родът на любимия ни Пророк (*алейхиссаляту весселям*) продължи с нейните синове.³³

Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се занимава с търговия и след женитбата си с майка ни Хадйдже. Със своите доходи те помагаша на бедните и сираците, оказваха гостоприемство на посетители и гости.

Зейд бин Хāрисе

Зейд бин Хāрисе, когато бе малък, заедно с майка си Суда отиде да посети роднините си. През това време едно племе ги нападна. Отвлякоха малкото момче, заведоха го на панаира в Сўк-и Укāз и го изкараха за продан. Племенникът на Хазрети Хадйдже – Хāким бин Хизāм го купи за 400 динара. След това той го подари на леля си – Хазрети Хадйдже, а тя го подари на мъжа си – Пророка ни (*алейхиссаляту весселям*). Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага го освободи и го остави при себе си, защото нямаше къде да отиде. И Зейд с голяма радост остана при Расўлюллах.

Зейд бин Хāрисе обичаше Мухаммед (*алейхисселлям*) повече от своите родители. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), още преди да му бе съобщено пророчеството, се отличаваше със своите качества като справедливост, съвестност, милосърдие, човеколюбие, приветливост, почтеност, щедрост, умението да държи на думата си, съблюдаване на повереното, благотелност, беззаветност, самопожертвование, надеждност, готовност да помага на бедните и онеправданите, любов към децата, честност, правдивост, скромност, способност да ръководи хората, храброст и мъжественост. Той бе създаден, за да допълни всички тези видими и невидими, познати и непознати морални качества. Най-възвишеният от всички същества, получилият, печелейки доверието на хората, прозвището „ел-Емйн“, се отнасяше със Зейд много добре и затова момчето изобщо не искаше да се отделя от него.

Родителите на Зейд не знаеха къде е отведен синът им и какво е станало с него. Бащата Хāрисе изгаряше от мъка по сина си, търсеше го навсякъде и молеше роднини и познати, отиващи от Йемен до различни места да донесат някаква вест от него. Проливаше сълзи и съчиняваше стихове, в които разкриваше болката и тъгата по изгубения си син. Един от стиховете му гласи:

*„Плача за моя Зейд. Какво ли с него стана?
Жив ли е, или смъртта го е покосила?*

*Недей да питаш, сърце мое, напразно за него!
Не ще узнаеш гроба му, на равнина ли е или е на било...“*

Впоследствие, преди идването на исляма, хора от племето Бенй Келб, които дойдоха в Мекка, за да посетят Кяабе, видяха и разпознаха Хазрети Зейд. Той

---

³³ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 59-61; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 82-85;131-132; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 293-295

им каза: „Знам, че майка ми и баща ми ще плачат за мен, но вие им предайте тези мои думи:

*„Далеч съм от роден край. Сърцето ми се къса.
Съсед съм на Кяабе, дори и да съм далеч от майка и баща.*

*Не позволявайте на болката да се загнезди в сърцата,
и риданията ви да се извисят до небесата.*

*Благодаря на Аллах, че се намирам в такъв дом,
благодаря за оказаната почит и добрина.“*

Бащата Хāрисе, получавайки тази радостна вест, много се зарадва. Веднага, заедно с брат си Кааб, вземайки голяма сума пари, отиде в Мекка. Когато пристигна в града, намери Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, господарю на племето Курайш! О, внуко на Абдулмутталиб! О, сине на рода Бенī Хāшим! Ти си съсед на Харām-и шерїф, оказваш гостоприемство и спасяваш пленници, подарявайки свободата им. Освободи твоя роб, който е мой син, и ще ти платим колкото искаш. Молим те, не ни отказвай!“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Да извикаме Зейд и да му разкажем всичко. Да го оставим сам да избере. Ако предпочете вас, то тогава вие можете да го отведете, без да ми давате никакви пари. Но ако предпочете мен и иска да остане при мен, кълна се във Всевишния Аллах, не бих изоставил този, който ме предпочита.**“

Хāрисе и брат му останаха много доволни от този отговор и казаха: „Ти се отнесе с нас много справедливо и съвестно.“ След това Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) извика Зейд и го попита: „**Познаваш ли тези хора?**“. Той отговори: „Да, единият от тях е моят баща, а другият – моят чичо.“ Тогава Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) каза: „**О, Зейд! Ти вече знаеш какъв човек съм и видя моето отношение към теб – моето милосърдие и състрадание. Тези хора са дошли да те вземат. Тогава или предпочети мен и останни, или предпочети тях и си замини.**“

Бащата и чичото очакваха Зейд да предпочете тях и да го отведат, но той каза: „Аз не бих предпочел никого пред вас. Вие сте за мен и баща, и чичо. Искам да остана при вас.“

Бащата и чичото бяха поразени от неговия отговор. Баща му се ядоса и рече: „Жалко за теб. Значи ти предпочиташ робството пред свободата, майка си, баща си и чичо си!“ Зейд отвърна: „Тате, от този човек видях такова милосърдие и добро отношение, че не бих го предпочел пред никого.“

Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) обичаше много Зейд. Виждайки тази негова привързаност и любов, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) го заведе в Кяабе и обръщайки се към всички, на висок глас каза: „**Бъдете свидетели, Зейд е мой син. Той е мой наследник и аз съм негов наследник.**“ Като чува това, бащата и чичото на Зейд се успокоиха и със спокойна душа се върнаха обратно по домовете си. След тази история Зейд, от страна на Есхāб-и кирām, започна да се нарича Зейд бин Мухаммед (Зейд – син на Мухаммед). Впоследствие Аллāху теāля низпосла пето и четиридесето знамение от сūra Ахзāб, меāl: „**На-**

зовавайте децата с имената на бащите им! Това е по-правилно при Аллах.” “Мухаммед (*алейхисселѝм*) не е баща на никого от вашите мъже (като Зейд).” С тези заповеди осиновяването се забрани и Хазрети Зейд започна да се назовава с името на баща си, т.е. Зейд бин Хѝресе (Зейд, синът на Хѝресе).³⁴

Съдникът при Кяабе

На тридесет и пет години на Расулюллах (Пророка на Аллах) се наложи да встъпи в качеството на съдия при възстановяването на Кяабе. По това време поройните дъждове и придошлият буен поток съвсем повредиха стените на Кяабе. Също така възникна и пожар, който го унищожил съвсем. Трябваше да се извърши пълно възстановяване. За целта племето Курайш разруши Кяабе до основите, положени от Ибрѝхим (*алейхисселѝм*), след което започнаха отново да го строят. На всяко племе бе определена част от него и по този начин стените бяха издигнати. Но когато се стигна до поставянето на Хаджеру’л-есвед (Черния камък) на точно определеното за него място, възникна голям спор между племената. Всяко племе желаше нему да се падне тази чест. Абдуддѝровите синове се заклеха, че ако някой друг се опита да сложи камъка, ще се стигне до проливане на кръв. Тези разногласия продължиха четири-пет дни и едва не се стигна до кръвопролитие.

Тогава, вуйчото на Абдулмутталиб – Хузейфе бин Мугѝра, който бе вече на преклонна възраст, предложи: „О, курайши! Нека този, който пръв влезе от тази порта да разреши вашия спор.“ и показа портата Бенѝ Шейбе, която се отваряше към Кяабе. Всички приеха неговото предложение и гледайки към Бенѝ Шейбе зачакаха с нетърпение човека, който, прекрачвайки пръв прага на портата в най-деликатния за тях момент, ще разреши възникналия спор. Най-накрая от портата видяха, че се задава Мухаммед (*алейхисселѝм*), наречен от тях ел-Емѝн, и чиято честност и възвишен морал оценяват. Всички извикаха радостно: „Това е ел-Емѝн! Съгласни сме с неговото решение.“

След като разясниха на любимият ни Пророк Мухаммед (*алейхисселѝм*) ситуацията, той помоли за един плащ. Разстилайки го на земята, положи върху него камъка и нареди: „**Нека по един човек от всяко племе да хване за краищата плаща.**“ Накара да вдигнат камъка до мястото му, след което го взе и го постави. Всички останаха доволни от неговата постъпка и продължавайки със стените, завършиха строежа благополучно.³⁵

ПРОРОЧЕСТВОТО И ПРИЗИВЪТ КЪМ ИС- ЛЯМА

Когато Султанът на световите (*саллялѝху алейхи ве селлем*) бе на тридесет и седем години започна да чува гласове, казващи: „О, Мухаммед!“ На тридесет

³⁴ Бухѝрѝ, „*Тѝфсѝр*“, 2; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 487

³⁵ Ибн Исхѝк, *ес-Сѝре*, 83-105; Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, I, 192-198; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 145-147; Ибн Кесѝр, *ел-Бидѝе*, III, 298-305

и осем години започна да вижда светлини. За тези състояния разказваше само на майка ни Хазрети Хадїдже. Наближаваше времето на съобщаване на пророчеството. Известният поет на времето Кус бин Сайде на пазара Ук̄аз пред голяма тълпа от хора, сред които бе и любимият ни Пророк (*алейхиссал̄ату вессел̄ям*) прочете върху своята камила хутбе (проповед), в което съобщаваше радостната вест за идването на последния пейгамбер. В една част от своето хутбе Кус бин Сайде казва:

„О, хора! Елате, слушайте, запомнете и си вземете поука! Живеещият умира, тялото на умирация изчезва (плътта изгнива)!.. Слушайте добре! На небето има вести, на земята поучителни неща!.. При Аллах има една религия! И Аллах си има един пророк, който ще се появи скоро. Много скоро. Неговата сянка е върху главите ви. Колко благословени са онези, които го слушат и му вярват! Колко злочести са отричащите и противопоставящите му се! Горко на общностите, прекарали живота си в забравата на Алл̄аху те̄л̄я!..“

По това време хората в Арабия не се придържаха към религиозните закони, разделени бяха на слоеве като богати и бедни, силни и слаби, господари и робби. Богатите потискаха бедните, силните потискаха слабите, господарите потискаха робите и не ги считаха за хора. Чрез използване на сила вземаха от ръцете им всичко, което притежаваха, и нямаше кой да им помогне, да се застъпи за тях. Хората бяха забравили срама и страха, пораждащи се от вярата в Алл̄аху те̄л̄я. Бяха съвсем се отдалечили от достойнствата. Всякакви долни постъпки се вършеха наяве. Хазартните игри, алкохолът, проституцията, прелюбодението и други аморални деяния бяха обичайни. Убийствата не преставаха. Блудствата и нападенията нямаха край. Горчивите стонове и викове на невинните хора разтърсваха Арша. От морална гледна точка господстваше пълно падение, хората се давеха в океана на невежество. Жената се купуваше и продаваше като обикновена стока, а малките момиченца най-безмилостно бяха погребвани живи. И най-лошото от всичко това е, че тези упорити и безчувствени хора считаха за голямо достойнство да се кланя на собственоръчно изработените от тях идоли, които нито можеха да им помогнат, нито да им навредят.

Такава диващина, безнравственост, нерелигиозност в света не бе видяна от времето на Адем (*алейхиссел̄ям*). Хората бяха враждебно настроени един към друг. Бяха се превърнали в зверове. Обществото бе готово да експлодира. В тази тъмнина, за да настъпи спокойствие и мир за хората, трябваше да изгрее слънцето на щастието. С неговото изгряване вярата щеше да замени неверието, справедливостта щеше да замени несправедливостта, знанието щеше да замени невежеството и хората щяха да се сдобият с вечното блаженство.

Най-накрая любимият ни Пророк (*саллял̄л̄аху алейхи ве селлем*) започна да сънува **правдиви сънища**. В един благословен хадїс-и шерїф се казва, че началото на откровението започнало под формата на правдиви сънища. Всичко, което сънуваше се събдваше в реалността. Това състояние продължи шест месеца. С наближаването на откровението гласовете, казващи: „О, Мухаммед!“ зачестяха. Заобича самотата и започна да се усамотява, далеч от хората, в една пещера в планината Хир̄а, където се отдаваше на размишления. Понякога се връщаше в Мекка, извършваше тав̄аф около Кябе, след което отиваше в дома си. Известно време оставаше при семейството си, а после, вземайки със себе си

малко храна, се връщаше отново в пещерата и продължаваше с размишленията и служенето на Аллāху теāлā. Понякога оставаше там дни наред. Тогава Хазрети Хадїдже му носеше храна сама или изпращаше по някого.³⁶

Първото откровение

Когато Пророкът ни Мухаммед (*алейхисселām*) бе на четиридесет години, през месец рамазāн, отново се оттегли в пещерата, намираща се в планината Хирā. На 17-ия ден на месец рамазāн, в понеделник, след полунощ, чу един глас, който го зовеше по име. Когато си повдигна главата и се огледа наоколо, чу за втори път същия глас и видя една светлина да осветява навсякъде. След това пред него застана Джебрāил (*алейхисселām*) и му каза: „Чети!“; „**Не мога да чета.**“ отвърна той. Тогава мелāикето го сграбчи и го стисна силно, докато остане без сили, и повтори: „Чети!“; Пак му отвърна: „**Не мога да чета.**“ Пак го сграбчи, стисна силно и каза: „Чети!“; „**Не мога да чета.**“ отвърна отново Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тогава мелāикето го сграбчи и го стисна за трети път, след което го пусна и му съобщи първите пет āйета на сūra “Аляк“, меāл: **Чети** (О, Мухаммед) **в името на Създателя Аллах! Той сътвори човека от съсирек! Чети! Аллах е притежател на голяма щедрост. Той научава чрез калема, научава човека на онова, което не знае.**” Мухаммед (*алейхисселām*) повтори заедно с него. По такъв начин дойде първото откровение и слънцето на исляма, озаряващо цялата вселена, изгря!³⁷

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) с ужас и вълнение излезе от пещерата и започна да слиза от планината. Но когато стигна до средата на планината чу Джебрāил (*алейхисселām*) да му казва: „О, Мухаммед! Ти си пророк на Аллāху теāлā, а аз съм Джебрāил.“ и удари с петата си по земята. От това място бликна вода и той започна да извършва частично обредно умиване (абдест). Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) следеше внимателно всички негови движения. След като свърши с обредното умиване каза на Мухаммед (*алейхисселām*) да повтори видяното. След това Джебрāил (*алейхисселām*) стана имām и двамата отслужиха два рекята намāз. След изпълнението на намāза Джебрāил (*алейхисселām*) каза: „О, Мухаммед! Имаш поздравии (селям) от твоя Господ(ар).“ и продължи с повеленото от Всевишния Аллах: „Ти си Моят пророк, изпратен към всички джинове и хора. Затова ги призовавай към вяра в единния Аллах (тевхїд).“ Тогава любимият ни Пророк (*алейхиссалāту весселām*) хем видя, хем говори с мелāикето.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), през целия път на връщане към дома си, чу как камъните и дърветата, покрай които минаваше, му казваха: „Есселāму алейке я Расūляллах!“ („Приветстваме те, о, Расūляллах!“) Пристигайки вкъщи, помоли: „**Загърнете ме! Загърнете ме!**“ и остана така, докато му отmine треперенето. После разказа видяното на майка ни Хазрети Хадїдже и добави: „**Джебрāил** (*алейхисселām*) **се скри от погледа ми, но неговата внушителност, неговата сила и страхът не ме напускат. Страхувах се от това, че ще ме наричат безумец и ще говорят лоши неща за мен.**“ Благос-

³⁶ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 233-240

³⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 196

ловената Хадїдже очакваше тези дни и бе подготвена за това, което се случваше. Тя му каза: „Аллāху теāля да ви опази! Всевишният Аллах ви дарява само с добро. Той няма да пожелае за вас нищо освен добро. В името на Аллāху теāля вярвам, че вие ще бъдете пророкът на тази общност, защото вие сте гостоприемни, винаги говорите истината и сте благонадеждни, помагате на безпомощните и слабите, защитавате сираците, помагате на бедните. Благодарен сте. Притежаващият тези качества не трябва да изпитва страх.“

После двамата отидоха при Варака бин Неуфел. Той изслуша Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „Приятна вест, о, Мухаммед (*алейхисселām*)! Кълна се в Аллāху теāля, че вие сте последният пророк, за когото е съобщавал Йсā (*алейхисселām*). Мелāикето, което ви се е явило е Джебрāил (*алейхисселām*). Това е мелāикето, което преди това се е явило и на Мусā (*алейхисселām*). Ах! Да бях млад и да можех да доживея до времето, когато ще бъдете принуден да се изселите от Мекка, и да можех да ви се притека на помощ. В най-скоро време ще ви бъде повелено оповестяването и разпространяването на религията (джихād).“ След това целуна благословената ръка на Пророка (*алейхиссалāту весселām*). Не след дълго Варака бин Неуфел почина.³⁸

Получаване на повеления за възвестяване на религията

Така дойде първото откровение, което съобщи на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), че е пророк. След това откровението прекъсна три години. През това време при него идва Исрāфил (*алейхисселām*), за да го учи на някои неща, но това не бе откровение (вахий). Понякога Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се натъжаваше. Тогава се появяваше Джебрāил (*алейхисселām*) и го успокояваше с думите: „О, любимце на Аллāху теāля! Ти си Негов пророк.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Беше времето, когато откровението бе прекъснато. Един ден, когато слизах от планината Хирā изведнъж чух глас, идващ от небето. Погледнах нагоре и видях Джебрāил (*алейхисселām*). Беше седнал на един трон между небето и земята. Обхвана ме страх. Прибрах се вкъщи и казах: „Завийте ме с нещо!“ Тогава Хак теāля (Аллāху теāля) низпосла откровението (меāl): “О, Пейгамбере, който се завиваш в своите одежди! Стани и сплаши (твоего племе с мъчението на Аллах)! (Възвести им, че ще бъдат сполетени от мъчение ако не повярват.) Възвеличай Господаря си и дрехите си ги поддържай чисти.“ **Това бяха първите āйети на сūra „Муддессир“.** След това откровението не беше прекъсвано.“**

След низпославането на тези знамения Султанът на вселената (*алейхи ефдалюс салеvāt*) започна да призовава хората към исляма и да известява повелите и забраните на Всевишния Аллах. Джебрāил (*алейхисселām*) понякога приемаше човешки образ и се явяваше пред Мухаммед (*алейхисселām*) в образа на Дихйе-и Келбй от Есхāб-и кирām. Понякога поставяше откровението в сър-

³⁸ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 140-142; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 239-240; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 129, 194-195; Касталāни, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 48

цето на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), като в този случай Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не го виждаше. Понякога се явяваше в съня му, а понякога идваше с ужасно бучене. Това бе най-тежкото и най-трудно откровение. При получаване на такова откровение, даже и в най-студено време, се изпотяваше, а ако през това време се намираше върху камилата си, от тежестта на откровението камилата коленичеше на земята. Даже и сподвижниците му, намиращи се в близост до него, усещаха тежестта на откровението. Няколко пъти Джебрāил (*алейхисселām*) се показваше и в истинския си облик.

Всевишният Аллах низпосла откровение на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и без посредничеството на мелйике и без никаква завеса. Това се случи в нощта Ми'рāдж.

След низпославането на първото откровение Пророкът Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна пророческата си мисия. Тази мисия – възвестяването на исляма – продължи двадесет и три години (тринадесет години – в Мекка и десет години – в Медйна).

Корāн-и керйм бе низпослан в продължение на 22 години 2 месеца и 22 дни.

Мухаммед (*алейхисселām*) бе „уммй“ (неграмотен), т.е. никога не бе чел книги, не бе писал и никой не го бе обучавал (не владееше четмо и писмо). Той се роди и израсна в Мекка сред определени хора. Въпреки това съобщаваше за знания и случки от свещените писания Теврāt и Инджил и от книгите на гръцката и римската епоха. В шестата година от Хиджра изпрати писма до владетелите на Византия, Персия, Хабаша (Абисиния) и до арабските владетели, с които ги призова към исляма. Повече от шестдесет чужди посланици го уважиха с присъствието си. Това се съобщава в Корāн-и керйм по следния начин, меāl: **“Преди да дойде този Корāн-и керйм ти не беше чел книга, нито беше писал. Иначе неверниците щяха да се усъмнят.”** (сūra Анкебūt: 48)

В един от благословените си хадйси Пророкът на Аллāху теālйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Аз съм неграмотният пророк Мухаммед... Няма друг пророк след мен.**“³⁹ Пак в Корāн-и керйм се казва по смисъл: **“Той (Мухаммед (*алейхисселām*)) не говори от себе си. Неговите думи са му съобщени, научени чрез вахий (откровение).”** (сūra Неджм: 3,4).

Първите мюсюлмани

Първият човек, повярвал в Пророка ни (*алейхиссалāту весселām*), бе майка ни Хазрети Хадйдже. След низпославането на първото откровение тя, без никакво колебание, прие исляма и постигна честта да бъде първата мюсюлманка. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я научи как да прави обредно умиване (абдест), както бе научил от Джебрāил (*алейхисселām*). После той стана имām и двамата изпълниха два рекята намāз. Майка ни Хазрети Хадйдже се подчиняваше по съвършен начин на всяка дума и всяка заповед на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) и по този начин спечели много висока

³⁹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, I, 205

степен при Всевишния Аллах. Когато Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се натъжаваше, когато страдаше от подигравките на отричащите, тя го успокояваше и му казваше: „О, Расулляллах! Изобщо не се измъчвайте, не тъгувайте! Накрая религията ни ще набере сила, съдружаващите (мушриците) ще бъдат погубени. Народът ви ще ви се подчини...” Заради помощта и голямата подкрепа на майка ни Хадйдже един ден Джебрѝил (*алейхисселѝм*) дойде при Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Расулляллах! Предай на Хадйдже поздрав (селям) от Всевишния Аллах.“ Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) отиде при нея и рече: **“О, Хадйдже! Ето, Джебрѝил (алейхисселѝм) ти предава селяма на Алля̀ху теѝля̀.”**⁴⁰

Веднѝж Пейгамберът ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) каза: **„Алля̀ху теѝля̀ ми заповяда да благовестя Хадйдже с къща от бисери в Дженнета. Там няма болести, мъка и главоболне.“**

Следващият приел исляма сред възрастните бе близкият приятел на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – Хазрети Ебу Бекр. Преди двадесет години той сънува един странен сън. Сънува, как луната се спуска от небето и слизайки над Кяабе, се разделя на парчета, всяко едно от които пада върху къщите на Мекка и после всички тези парчета, събирайки се, пак се издигат на небето. Но парчето, което пада в къщата на Ебу Бекр (*радиялля̀ху анх*) не се издига. Виждайки това, Хазрети Ебу Бекр веднага затваря вратата си, като че ли по този начин иска да попречи на парчето да се издигне.

Ебу Бекр (*радиялля̀ху анх*) се събуди с голямо вълнение и на сутринта веднага изтича при един юдейски учен и му разказа съня си. Ученият му каза: „Това е един от заплетените сънища и затова не може да се разтълкува.“ Ебу Бекр (*радиялля̀ху анх*) не бе доволен от отговора му. Този сън продължи да го безпокои. Веднѝж, когато се занимаваше с търговски дела се озова в Бусра, където се намираще манастира на монах Бахйра. Той помоли Бахйра да разтълкува съня му. Монахът го попита: „От къде си?“, Хазрети Ебу Бекр отговори: „От Курайш съм.“ Той каза: „Там ще се появи един пророк и светлината на напѝтствието ще достигне до всички краища на Мекка. Ти ще си негов везир, а след смъртта му ще си негов халиф.“ Хазрети Ебу Бекр бе удивен от отговора му и не разказа съня си на никого, докато Мухаммед (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не съобщи, че е пророк.

Когато стана известно пророчеството на Мухаммед (*алейхисселѝм*), Хазрети Ебу Бекр веднага изтича при него и го попита: „Пророците имат доказателства за пророчествата си. Кое е вашето доказателство?“ Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) отговори: **„Доказателство за моето пророчество е сънят, който ти поиска да бъде разтълкуван от един юдейски учен. Този учен каза: „От заплетените сънища е. Не може да се разтълкува.“ После монах Бахйра го разтълкува правилно.“** и обръщайки се към Хазрети Ебу Бекр каза: **„О, Ебу Бекр! Призовавам те към Всевишния Аллах и Неговия Пророк.“** При това Ебу Бекр (*радиялля̀ху анх*) без никакво колебание, произнасяйки думите: „Свидетелствам, че вие сте пророк на Алля̀ху теѝля̀, вашето

---

⁴⁰ Хѝким, *ел-Мустедрек*, III, 206; Ибн Хишѝм, *ес-Сйре*, I, 241; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 416

пророчество е истинно и е светлина, осветяваща целия свят.“ стана мюсюлманин.

В друго предание се казва, че Хазрети Ебӯ Бекр, във времето преди да дойде откровение на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), отиде по търговски дела в Йемен. При това свое пътуване той се среща с един начетен старец от племето Езд. Този старец, поглеждайки към Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) каза: „Струва ми се, че ти си от Мекка.“ Получавайки положителен отговор, старецът започна да му задава въпроси и между тях се проведе следния разговор:

- От Курайш ли си?
- Да.
- От Бенй Темйм ли си?
- Да.
- Остана още един белег.
- Какъв е той?
- Покажи си корема?
- Защо трябва да си показвам корема?
- От писанията четох, че в Мекка ще се появи един пророк. Ще му помагат двама човека. Единият ще е млад, другият – възрастен. Младият ще превърне трудностите в леснина. А възрастният ще е белолик, слаб и с черна бенка на корема си. Струва ми се, че този човек си ти. Покажи си корема, да видя.“

След тези негови думи Хазрети Ебӯ Бекр показа благословения си корем. Виждайки черната бенка, намираща се върху пъпа му, старецът каза: „Кълна се в Аллāху теāля, този човек си ти.“ и му даде много съвети.

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), когато приключи работата си, отиде при стареца, за да се сбoguва и го помоли да му прочете няколко двустишия, свързани с последния пророк. Той прочете дванадесет двустишия, а Хазрети Ебӯ Бекр успя да ги наизусти.

След завръщането на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) в Мекка, видните хора на Курайш, като Укбе ибни Ебӯ Муайт, Шейбе, Ебӯ Джехл, Ебӯ’л-Бухтерй, отидоха да го посетят. Хазрети Ебӯ Бекр, обръщайки се към тях, ги попита: „Случило ли се е нещо ново?“ Те му отговориха: „Какво по-чудно може да се случи от това. Сиракът на Ебӯ Талиб твърди, че е пророк и казва, че ние, нашите бащи и деди сме на неправилния път. Ако не беше уважението ни към теб, той вече щеше да е мъртъв. Ти си негов добър приятел, разреши този въпрос.“

Хазрети Ебӯ Бекр след като ги отпрати, узна, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се намира в дома на Хазрети Хадйдже. Отивайки там, го попита: „О, Мухаммед! Какви са тези слухове, които се носят за теб?“ Пророкът на Аллāху теāля (*aleyхиссаляту весселām*) отговори: „**Аз съм Пророкът на Всевишния Аллах. Изпратен съм за теб и за всички синове на Адем** (цялото човечество). **Приеми вярата, за да спечелиш задоволството на Хак теāля и да спасиш душата си от Джехеннема.**“ Хазрети Ебӯ Бекр го попита: „Какво е доказателството ти?“, „**Доказателството е разказът на стареца в Йемен.**“ отговори Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). „В Йемен аз видях много стари и млади хора.“ каза Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*). Пророкът ни (*aleyхиссаляту весселām*) уточнявайки каза: „**Това е онзи старец, който ти повери дванадесет двустишия и ги изпрати на мен.**“ и му прочете

всичките двустийшия. „Кой ти съобщи това?“ попита Хазрети Ебӯ Бекр. **„Мелйикето, което се е явявало и на другите пророци.“** отговори Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Чувайки тези думи, Хазрети Ебӯ Бекр хвана благословената ръка на Мухаммед (*алейхисселām*) и произнасяйки думите: „Ешхеду ен ля иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх“, стана мюсюлманин.⁴¹

За пръв път в живота си Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) изпита такава голяма радост – върна се в дома си като мюсюлманин. В един хадīs-и шериф се казва: **„Всеки един, когото призовавах към вярата се мръщеше и се двоумеше. Само Ебӯ Бекр прие вярата без никакво колебание.“**

Един ден, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и майка ни Хазрети Хадйдже изпълняваха намāз, ги видя Хазрети Али. Тогава бе на десет или на дванадесет години. След изпълнението на намāза ги попита: „Какво е това?“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: **„Това е религията на Всевишния Аллах. Аз те призовавам към тази религия. Аллāху теāля е един и няма съдружник. Призовавам те към вярата в Аллах, който е един и няма съдружник!“**, „Трябва да попитам баща си.“ каза Али (*радияллāху анх*). Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: **„Ако не желаеш да приемеш исляма, недей да разкриваш тази тайна на никого!“** На другата сутрин Хазрети Али, отивайки при Пророка на Аллāху теāля (*алейхиссалāту весселām*) го помоли: „О, Расӯляллах! Научете ме на исляма.“ и стана мюсюлманин. Той бе третият, приел исляма. През живота си този велик човек прояви голяма саможертва и винаги предпочете Расӯл-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*) пред себе си. Неговите услуги за исляма не могат да се опишат.⁴²

Един от първите мюсюлмани бе Зейд бин Хāрисе. Той бе четвъртият след Хазрети Хадйдже, Хазрети Ебӯ Бекр и Хазрети Али, но сред освободените робби постигна честта да е първият. Заедно с него и жена му Умму Еймен прие исляма.⁴³

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), след като прие исляма, веднага отиде при своите любими приятели и ги убеди да станат мюсюлмани. Сред тях бяха видните личности на Курайш, като Осмāн бин Аффāн, Талха бин Убейдуллах, Зубейр бин Аввām, Абдуррахмāн бин Авф, Саад бин Ебӯ Ваккās. Тези осем души, които станаха мюсюлмани след майка ни Хазрети Хадйдже бяха наречени **Сāбикӯн-и ислām** (първите мюсюлмани).

Ето как Хазрети Осмāн обяснява удостояването си с исляма: „Имах една леля гадателка. Един ден, когато отидох да я посетя, ми каза: „Ще имаш една непорочна съпруга. Тя ще е с красиво лице и няма да е отдадена на земното. Най-вероятно ще е дъщеря на голям пророк.“ Бях изумен от думите ѝ. После ми каза: „Появи се един пророк и му бяха низпослани откровения.“ Аз ѝ казах: „О, лельо! В града не бе чута такава тайна. Разкрий ми я.“ Тогава леля ми каза: „На Мухаммед бин Абдуллах му бе съобщено пророчеството. Той ще призовава хората към правия път. В скоро време целият свят ще бъде осветен от неговата религия, а главите на противящите се ще бъдат отсечени.“

⁴¹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 120-121; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 249-250

⁴² Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 118; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 245-247

⁴³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 247-248

Тези нейни думи ми въздействаха силно. Започнах да се безпокоя. Бяхме големи приятели с Хазрети Ебӯ Бекр, винаги бяхме заедно. След два дни аз отидох при него, за да поговорим по този въпрос. Разказах му думите на леля ми. Той ми каза: „О, Осмāн! Ти си умен човек. Как могат няколко камъни, които нито чуват, нито виждат, нито могат да помогнат или навредят някому, да бъдат достойни за богове.“ Казах му: „Прав си, леля ми казва истината.“

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) разказа на приятеля си за исляма и го заведе при Расӯлю'с-секалейн, т.е. при Пророка на хората и джиновете (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той му каза: „**О, Осмāн! Всевишният Аллах те кани да бъдеш гост на Дженнета. Приеми неговата покана. Изпратен съм при всички хора като водач на напътствието.**“ Удивителните състояния и впечатляващите слова на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), изречени с усмихнато лице, така удивиха Хазрети Осмāн, че той с голямо желание и смирение изрече: „Ешхеду ен ля иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх!“ („Свидетелствам, че няма друг бог освен Аллах и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и пророк.“) и стана мюсюлманин.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в първите три години на пророческата си мисия призоваваше хората тайно към исляма. За тези три години броят на приелите достигна едва тридесет. Тези мюсюлмани изпълняваха религиозните си задължения по домовете си, четяха тайно низпосланите айети и ги запаметяваха.

Призив към близките роднини

След низпославането на сӯра „Муддессир“ Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да призовава хората към исляма. Този призив се извършваше тайно, но след време бе низпослано следното знамение, меāl: **“Призовавай към правилната религия близките си роднини, като ги сплашваш с мъчението на Аллāху теāля.”** (сӯра Шуарā: 214) и Мухаммед (*алейхисселām*), изпращайки Хазрети Али, покани всички свои роднини в дома на Ебӯ Тāлиб. Пред всички тях постави храна, достатъчна само за един човек, а именно една чиния с ядене и една паничка мляко. Пръв, изричайки „Бисмилляхиррахмāниррахим“ започна да яде самият Мухаммед (*алейхисселām*), а после прикани и роднините си. Те бяха четиридесет души, но храната стигна за всички и изобщо не намаля. Поканените бяха изумени от това чудо. След като се нахраниха, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) поиска да призове своите роднини към исляма, но чичо му Ебӯ Лехеб враждебно каза: „До сега не сме виждали такава магия. Вашият родственик ви омагьоса. О, сине на брат ми! Аз не съм виждал друг човек като теб, който да донесе толкова зло и вреда.“ и продължи оскърбителната си реч.

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) на свой ред, каза на Ебӯ Лехеб: **„Ти ми стори толкова зло, колкото не биха могли да сторят Курайш и всичките арабски племена.“** Така роднините си разотидоха, без никой от тях да приеме исляма. След време пак, изпращайки Хазрети Али покани своите роднини. И този път пред тях бе поставена храна. След като се нахраниха, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) стана от мястото си и каза: **„Хамдът принадлежи само на Аллāху теāля! Помощ искам само от Него. На**

Него вярвам и на Него се уповавам. Без съмнение знам и заявявам, че няма друг бог освен Аллāху теāля. Той е един! Няма подобен Нему и няма съдружник.“ и продължи речта си с тези думи: „Никак не ви лъжа и ви казвам истината. Призовавам ви да вярвате в Аллāху теāля, който е един и няма друг бог освен Него. Аз съм Неговият пророк, изпратен на вас и на цялото човечество. Кълна се в Аллāху теāля, вие ще умрете така, както се унасяте в сън, и ще бъдете съживени така, както се събуждате от сън, и ще бъде потърсена сметка за стореното от вас, за благодеянията ще бъдете възнаградени, а за злодеянията ще бъдете наказани. Ще бъдете, или вечно в Дженнета, или вечно в Дженнема. Вие сте първите, които плаша със задгробното наказание.“

След като изслуша думите на Пророка на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*) Ебӯ Тāлиб каза: „О, уважаеми мой племеннико! Не мога да си представя нещо по-ценно от това да ти помогнем. Приехме наставленията ти и от сърце потвърждаваме твоите думи. Събралите се тук са синове на дядо ти Абдулмутталиб. Без съмнение и аз съм един от тях. Бих се притекъл пръв към онова нещо, към което ни призоваваш. Аз ще те подкрепям в твоите дела. Кълна се, че ще продължавам да те пазя и да те защитавам. Прави каквото ти е повелено. Но аз не се чувствам готов да се разделя със старата си религия.“

Всички роднини и чичовци, с изключение на Ебӯ Лехеб, говориха мило. Но той, отправяйки заплахи, каза: „О, синове на Абдулмутталиб! Спрете го, преди някой друг да го спре! Ако днес приемете неговите думи, ще бъдете унижавани и укорявани. Ако се опитате да го защитите, всички ще бъдете убити.“ В отговор на Ебӯ Лехеб, лелята на Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) каза: „О, брате мой! Приляга ли ти да оставиш братовия ми син и неговата религия без никаква подкрепа. Кълна се в Аллāху теāля, днешните учени съобщават, че от рода на Абдулмутталиб ще се появи един пророк. Ето го този пророк.“

След думите на лелята, Ебӯ Лехеб продължи да говори оскърбително. Ебӯ Тāлиб му се ядоса и каза: „О, страхливецо! Кълна се в Аллāху теāля, ние ще го пазим и ще го защитаваме, докато сме живи.“ и обръщайки се към Мухаммед (*алейхисселām*) рече: „О, племеннико! Предупреди ни, когато искаш да призовеш хората към Господа си и ние, въоръжавайки се, ще бъдем с теб.“

Расӯлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) започна отново да говори: “О, синове на Абдулмутталиб. Кълна се в Аллāху теāля, че не е имало някой из арабите, който да е донесъл на своя народ нещо по-съвършено и добро от това (т.е. от тази религия), което ви донесох аз. То е добро за земния ви живот и за отвъдния! Каня ви да изречете думи, които са лесни за изричане, но които ще натежат на Везната. А те са да засвидетелствате, че няма друг бог освен Аллах и че аз съм Негов раб и Пророк. Аллāху теāля ми заповяда да ви призовавам към това. Тогава кой от вас ще приеме моята покана и ще ми бъде помощник по тоя път?” Никой от присъстващите не проговори. Всички сведоха глави. Пророкът (*саллялāху алейхи ве селлем*) повтори думите си три пъти. След всяко негово призоваване само Хазрети Али се изправяше от мястото си. След третия път Али (*радиялāху анх*) рече: „О, Расӯлюллах! Въпреки, че съм най-малкият от всички, аз ще ви помогна.“ Расӯлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) хвана ръката му, а останалите се разотидоха с изумление.

Любимецът на Всевишния Аллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе много огорчен от поведението на своите роднини, но не се отказа, а продължи своето дело – призивът за спасението им от Джехеннема и откриването на вечното щастие.

В четвъртата година на пророческата мисия бе низпослан 94-ия айет на сӯра „Хиджр“, меъл: “(О, Любими Мой) **Извести онова, което ти бе повелено** (т.е. заповедите и забраните). **Отдръпни се от съдружаващите!** (Не обръщай внимание на техните думи.)” След като получи тази повеля на Алля̀ху тея̀ля, любимият ни Пророк (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) започна открито да призовава жителите на Мекка към исляма. Един ден, изкачвайки се на хълма Сафā, извика: „**О, курайши! Съберете се и се вслушайте в моите думи!**“ Когато всички родове се събраха, той ги попита: „**О, мое племе! Да сте чували досега някаква лъжа от моя страна?**“, всички отвърнаха: „Не, не сме чували“. И продължи: „**Алля̀ху тея̀ля ме благослови с пророчество и ме изпрати за пейгамбер на вас.**” После прочете сто петдесет и осмо знамение на сӯра А’раф, меъл: “(О, Любими Мой) **Кажете им: „О, хора, аз съм Пророка на Алля̀ху тея̀ля, дошъл при всички вас - на Алля̀ху тея̀ля, Който е Притежателят и Управляващият небесата и земята. Няма друг освен Него, който да заслужава поклонение (ибāдет). Той умъртвява и съживява всяко живо същество.**“ Чичото Ебу Лехеб, който бе сред слушащите, много се ядоса и упорствувашки в неверието, изкрещя: „Моят братов син е полудял! Не слушайте думите на този, който не почита нашите идоли и се отделя от нашата религия.“ След тези негови думи намиращите се там се разотидоха и никои не прие вярата. Знаейки правдивостта и благородния характер на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), всички му обърнаха гръб и станаха негови врагове.

В един друг ден, следвайки повеленията на Всевишния Аллах: “**Извести онова, което ти бе повелено** (т.е. заповедите и забраните)”, пак се изкачи на хълма Сафā и с висок и плътен глас извика: „**О, сабāхāх! Елате, съберете се, имам важно съобщение за вас.**“⁴⁴ Чувайки тези думи, хората се събраха и зачакаха с удивление и любопитство. Тези, които нямаха възможност да отидат, изпратиха свои хора, за да видят какво става. Част от хората го запитаха: „О, Мухаммедулемйн! Защо ни събра тук, какво ще ни съобщиш?“ Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) започна с обръщението: „**О, родове на Курайш!**“ Всички го слушаха с голямо внимание. И той продължи: „**Моето състояние с вас прилича на състоянието на човек, който е видял врага и тича, за да съобщи това на семейството си и страхувайки се, че врагът ще достигне при тях преди него и ще им навреди, вика: „О, хора! (Обсадени сме от врага! Настана утро. Подгответе се за сражение.)” О, Курайш! Ако кажа, че зад тази планина има вражеска армия и се готви да ви нападне, ще ми повярвате ли?**” Те му отговориха: “Да, ще повярваме, защото досега не сме чули от теб нищо друго освен истината. Никога не сме виждали да лъжеш!”

След това, обръщайки се към родовете на племето Курайш, започна един по един да ги призовава: „**О, синове на Хāшим! О, синове на Абди Менāф! О, синове на Абдулмутталиб! Аз съм предвестителят на голямото наказание,**

⁴⁴ Бухāрӣ, “Тедфсӯр”, 4; Тирмизӣ, “Тедфсӯру’л-Кур’āн”, 90

което без съмнение ще дойде. Аллāху теāля ми заповяда да предупредя най-близките си роднини с наказанието в отвъдното. Призовавам ви да повярвате, изричайки „Ля иляхе илляллāху вахдеху ля шерйке лех (Аллāху теāля е един! Няма друг бог освен Него). А аз съм Негов раб и Пророк. Приемете исляма! Ако повярвате в това, ще отидете в Дженнета. Докато не кажете: „Ля иляхе илляллāх“, аз няма да мога да ви осигуря никаква полза в този свят и дял в отвъдното.” Ебӯ Лехеб, който бе сред слушателите, взе от земята един камък и го отпрати към любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). Никой друг, освен него, не се противопостави. Хората, разговаряйки помежду си, се разотидоха.⁴⁵

Дори да сложат слънцето в дясната ми ръка...

След тези призиви любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да говори за исляма на всеки, когото види. Съобщава им, че истинското спасение е възможно само, ако се отдалечат от подчинението на нефса*, насилието, несправедливостта и от всякакви лоши постъпки и вярват във Всевишния Аллах. Тези, които се отдаваха на своите страсти, потискаха послабите и прекалено озверените твърдо му се противопоставяха. Виждайки настъпващия край на злодеянията си, отрекоха съобщенията на Мухаммед (*алейхисселām*). Станаха врагове както на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), така и на вярващите.

Езичниците, отначало се подиграваха с мюсюлманите, присмиваха им се. После решиха да действат със сила и да ги подлагат на жестоки мъчения. По този начин искаха да накарат вярващите да се откажат от вярата си и да угасят пламъка (делото) на исляма. Начело на езичниците стояха Ебӯ Джехл, Утбе, Шейбе, Ебӯ Лехеб, Укбе бин Ебӯ Муайт, Ас бин Вāил, Есвед бин Мутталиб, Есвед бин Абди Ягвес, Велйд бин Мугйра...

Един ден Утбе, Шейбе и Ебӯ Джехл се обърнаха към Ебӯ Тāлиб: „Ти си най-възрастният сред нас и ние винаги сме те уважавали и почитали. Сега, племенникът ти основа нова религия. Хули божествата ни и ни обвинява в неверие. Поговори с него. Накарай го да се откаже от тази работа. Ако не се откаже, ние знаем как да постъпим с него...“ Ебӯ Тāлиб успя да ги поуспокои и ги отпрати. Пред племенника си, от страх да не го натъжи, не спомена нищо. След време езичниците, събирайки се, отново дойдоха при Ебӯ Тāлиб и му казаха: „Преди време бяхме дошли при теб и ти обяснихме как стоят нещата, но ти не предприе нищо. Той продължава да хули идолите ни. Търпението ни се изчерпа. С всеки един от вас двамата ще се бием до последната ни капка кръв. Или той, или ние в Мекка трябва да умрем.“ Ебӯ Тāлиб се опита пак да ги успокои, но този път бяха много упорити.

Ебӯ Тāлиб не искаше нито да огорчи племенника си, нито пък да се появи някаква вражда между него и племето му. Затова отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Цялото племе се е съюзило

⁴⁵ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 188-191; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 133; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 38-41

срещу теб и дойдоха да ми се оплачат. Не е хубаво да има вражда между роднини. Те не искат да ги наричаш неверници и да казваш, че са на неверния път.“ След като го изслуша, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **“О, чичо! Знай, че дори да сложат слънцето в дясната ми ръка, а луна-та - в лявата ми (каквото и да ми обещаят), аз пак няма да се откажа от тази религия и от нейното разпространяване. Или Аллāху теāлā ще разпространи исляма по целия свят и така моята задача ще свърши, или в името на делото аз ще умра!”** Изричайки тези думи, Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се изправи. Благословените му очи се напълниха със сълзи.

Виждайки натъжения си племенник, Ебӯ Тāлиб се разкая за изречените от него думи и прегръщайки го, каза: „О, племеннико мой! Ти продължавай делото си, прави каквото искаш. А аз, докато съм жив, ще те покровителствам и ще те защитавам.“⁴⁶

Когато езичниците разбраха, че Ебӯ Тāлиб продължава да покровителства Мухаммед (*алейхисселām*), десет души от тях, заедно с Умāра бин Велīд отидоха при Ебӯ Тāлиб и му казаха: „О, Ебӯ Тāлиб! Знаеш, че Умāра е най-красивият, най-силният и най-възпитаният юноша сред младежите на Мекка. Също така е и поет. Вземи този младеж и го използвай за своите си нужди. В замяна на него ни предай племенника си Мухаммед, за да го убием. Ето ти човек за човек! Какво друго искаш!“ Това неприемливо предложение разгневи много Ебӯ Тāлиб. Той им отвърна: „Вие, първо ми дайте вашите си родни синове, аз да ги убия. След това ще ви дам племенника си.“ Виждайки сериозността на ситуацията, езичниците казаха: „Но нашите синове не вършат това, което той върши...“ Тогава Ебӯ Тāлиб им рече: „Кълна се, че моят племенник е по-добър от всички ваши синове, взети заедно. Значи, предлагате ми сина си – аз да ви го храня, а вие ще вземете моя любимец и ще го убиеете, така ли!.. Даже женската камила не копнее за никого и не защитава никого, освен рожбата си. Вашето предложение е твърде далеч от разума и логиката. Знайте, че врагът на моя любимец е и мой враг! Това го запомнете и правете каквото можете.“⁴⁷ Езичниците яростно станаха от местата си и си тръгнаха. Ебӯ Тāлиб веднага събра рода Хāшим и рода Абдулмутталиб. Разказа им за случилото се и ги убеди да помагат на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ръцете, които дръзнеха да убият Расуллоллах, щяха да бъдат счупени. Всички, с изключение на Ебӯ Лехеб, бяха готови да го защитят. Ебӯ Тāлиб, обръщайки се към тях, каза: „Хей, юнаци! Нека всеки от вас утре да си вземе меч и да ме последва.“ На другата сутрин Ебӯ Тāлиб отиде в дома на своя племенник и двамата се запътиха към Харām-и шерīф. Следваха ги юнаците на рода Хāшим. Когато пристигнаха в Кяабе, застанаха пред езичниците и Ебӯ Тāлиб им рече: „О, курайши! Чух, че сте взели решение да убиеете племенника ми. Знаете ли, че тези младежи, които стоят зад мен, хванали мечовете си, с нетърпение чакат само един мой знак? Ако вие се опитате да убиеете моя племенник Мухаммед, то аз се заклевам, че няма да оставя жив нито един от вас!..“ и започна да чете стихове, възхваляващи любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи*

⁴⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сīре*, 135

⁴⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 134-135

ве селлем). Намиращите се там езичници, начело с Ебӯ Джахл, се разотидоха.

Мъчения, изтезания и насилие

След всички тези събития, езичниците от племето Курайш започнаха при всеки удобен случай, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе сам, да се нахвърлят върху него, да го обиждат, дори посягаха да го бият. Измъчваха и неговите сподвижници.

Един ден езичниците седяха до Кябе и говореха за Мухаммед (*алейхисселлям*): „Към никого друго не сме били толкова търпеливи. Нарича ни разюздани, поругава и злослови божествата ни, порицава религията ни, разединява обществото ни. Въпреки това ние го търпим и не си отваряме устата.“ казваха те. Точно по това време Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде да посети Кябе. Целувайки Хаджер-и есвед, започна да извършва тавāф. Когато, по време на тавāфа, мина покрай езичниците, започнаха да го нападат с обидни думи. Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се натъжи, но мълчаливо продължи обряда си. При третото минаване покрай тях се спря и им каза: „**О, Курайши! Чуйте ме! Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято ръка* е нефът ми, беше ми съобщено, че ще изпаднете в много жалко състояние...**“ Чувайки тези думи всички се стъписаха, замръзнаха по местата си. Единствено Ебӯ Джахл, заставайки пред Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Ебӯ’л-Кāсим! Ти не си чужд човек. Не обръщай внимание на нашите грубости, продължавай обряда си. Ти не си толкова глупав, че да слушаш нас.“ След тези думи Мухаммед (*алейхисселлям*) се отдалечи оттам.

На другия ден езичниците пак се събраха на същото място и отново започнаха да говорят за Пророка ни (*алейхиссалāту весселлям*). В това време пристигна и самият той. Езичниците веднага се нахвърлиха върху него. Най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт се вкопчи в него и започна да го души. В този момент пристигна Хазрети Ебӯ Бекр и викайки: „Нима ще убие човек, който казва: „Моят Господар е Аллах“? Той ви донесе откровение от Твореца на световете...“ започна да го защитава. Тогава езичниците, оставяйки Любимия на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нахвърлиха върху него и започнаха да го налагат с юмруци и ритници. Злощастникът Утбе бин Рабиа, удряйки Хазрети Ебӯ Бекр по лицето с обувките си, го обезобрази до неузнаваемост. Ако не бяха хората от неговия род – от рода Тейм, които се притекоха и ги разтърваха, щяха да го бият до смърт. Те положиха окървавения и безсилния Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) върху едно покривало и го отнесоха в дома му. След това бързо отидоха в Кябе и казаха на езичниците: „Ако Ебӯ Бекр умре, кълнем се, че ще убием Утбе!“ и се върнаха при него.

След побоя Хазрети Ебӯ Бекр известно време не бе на себе си. Баща му и хората от рода Бенй Тейм направиха всичко, за да дойде в съзнание. Чак към вечерта отвори очи и с претръпнал глас успя да ги попита: „Какво прави Пророкът на Аллāху теāля? Как е той? И него го бяха обидили.“ Тогава помолиха майката Умм-ул Хайр да попита сина си, дали иска да яде и пие нещо, но Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) бе много немощен и не пожела нищо. По-късно, когато къщата опустя, майката отново го попита дали иска да яде и пие, но той отново

и зададе същия въпрос: „Как е Пророкът на Аллāху теāля? Какво е неговото състояние?“ Майката отвърна: „Кълна се, че нямам никакви сведения за приятеля ти!“ Тогава Хазрети Ебӯ Бекр и каза: „Отиди при Умму Джемил, дъщерята на Хаттāб и попитай нея за Расӯлюллах.“

Умму Джемил (*радияллāху анхā*) бе сестра на Хазрети Омер. Тя бе приела исляма. Майката на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) отиде при нея и я попита: „Синът ми Ебӯ Бекр пита за Мухаммед (*алеѝхисселāм*). Дали знаеш нещо за състоянието му?“ Тя и отговори: „Не знам нищо нито за Мухаммед (*алеѝхисселāм*), нито за Ебӯ Бекр! Ако искаш да дойда с теб?“ Умм-ул Хайр прие нейното предложение и двете отидоха при Хазрети Ебӯ Бекр. Виждайки го в такова тежко състояние, целия в синини и рани, Умму Джемил не се стърпя и извика: „Племето, което ти е причинило това, без никакво съмнение, е разярено и невъздържано. Моля се на Всевишния Аллах, да си получат заслуженото.“ Ебӯ Бекр-и Съддйк попита Умму Джемил за състоянието на Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*). Тя се притесни от майка му и каза: „Тук е майка ти. Тя ще чуе това, което ти казвам.“ „Не се безпокой, тя няма да разкрие нищо пред никого“ рече той. Тогава тя спокойно отговори, че е жив и е в добро състояние. След това той я попита, къде се намира в момента и тя отговори, че е в къщата на Еркām. Получавайки отговорите на измъчващите го въпроси, Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) каза: „Кълна се, докато не отида да видя Расӯлюллах, няма нито да се храня, нито да пия нещо!“ Майка му, успокоявайки го, рече: „Почакай малко, всички да заспят и тогава.“ След като всички заспаха и улиците опустяха, Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) опирайки се на майка си и на Умму Джемил, бавно бавно се придвижи до мястото, където се намираше Расӯлюллах (*салляллāху алеѝхи ве селлем*). Пристигайки при него, го прегърна и го целуна. След това прегърна и намиращите се там мюсюлмани. Тежкото му състояние разстрои твърде много Мухаммед (*алеѝхиссалāту весселāм*), но Хазрети Ебӯ Бекр го успокои: „О, Расӯляллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Не ме безпокой нищо, освен това, което стори с мен този разярен мъж – докара ме до това неузнаваемо състояние. Тази жена до мен е жената, която ме е родила – моята майка Селмā. Моля ви да се помолите за нея. Надявам се във ваше име Всевишният Аллах да я предпази и спаси от огъня на Джехеннема.“ При това любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алеѝхи ве селлем*) се помоли на Всевишния Аллах Селмā да приеме исляма. Молбата му бе приета и Умм-ул Хайр бе удостоена с честта да се присъедини към числото на първите мюсюлмани.

Да се погубят ръцете на Ебӯ Лехеб!

Къщата на Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*) се намираше между къщите на двама свирепи и жестоки езичници – чичо му Ебӯ Лехеб и Укбе бин Муайт. Тези двамата дебнеха всеки удобен за тях момент, за да му причинят страдания. Даже през нощта, в тъмното, изхвърляха пред вратата на къщата му животински вътрешности. Ебӯ Лехеб не се задоволяваше само с това. Той безпокоеше постоянно Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*), като хвърляше по него камъни от къщата на своя съсед Адий. Жена му Умму Джемил също бе враг на Расӯлюллах (*салляллāху алеѝхи ве селлем*). Тя събираше трънаци и ги

изсипваше на пътя, по който минаваше Любимият на Аллāху теāля. В един такъв ден, когато Ебӯ Лехеб изхвърляше нечистотии пред къщата на племенника си, го видя Хазрети Хамза. Бързо изтича при него, взе нечистотиите и ги изсипа върху главата на брат си Ебӯ Лехеб.

След оскърбленията на Ебӯ Лехеб и жена му, Аллāху теāля низпосла сӯра Теббет, която започва по следния начин, меāл: **“Да изсъхнат ръцете на Ебӯ Лехеб. Те и без това изсъхнаха.”**

Като чу, че е низпослано такова знамение за тях, жената на Ебӯ Лехеб започна да търси Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато разбра, че той се намира в Кяабе, взе един голям камък и се запъти натам. По това време Хазрети Ебӯ Бекр получаваше честта да се намира в присъствието на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Виждайки Умму Джемил с камък в ръка, Хазрети Ебӯ Бекр рече: „О, Расӯляллах! Идва Умму Джемил. Много лоша жена. Страх ме е да не ви навреди. Да бяхте се скрили някъде, за да не ви тормози.“ Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: **„Тя няма да може да ме види.“** Умму Джемил пристигна и заставайки пред Хазрети Ебӯ Бекр започна да му вика: „О, Ебӯ Бекр! Къде е приятелят ти? Отговори ми бързо. Злословил е по мой адрес и по адрес на мъжа ми. Ако той е поет, то и аз и мъжът ми сме поети. Ето, и аз го порицавам. Ние не се подчиняваме на него, не приемаме неговото пророчество и не харесваме религията му. Кълна се, ако го бях видяла, щях да стоваря този камък върху главата му.“ и наговори унизителни думи. Хазрети Ебӯ Бекр ѝ каза: „Той не е поет и не е злословил по твой адрес.“ и тя си отиде. Тогава той се обърна към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го попита: „О, Расӯляллах! Тя не ви ли видя?“ **„Не ме видя.“** отговори любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*). **„Аллāху теāля стори нейното око неспособно да ме види.”**⁴⁸

Благословените дъщери на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Умму Гулсум и Рукаййе (*радияллāху анхумā*) бяха сгодени за синовете на Ебӯ Лехеб – Утейбе и Утбе, но все още не бяха омъжени. След низпославането на сӯра „Теббет“, джехеннемското гориво Ебӯ Лехеб, жена му и големците на Курайш, обръщайки се към Утбе и Утейбе казаха: „Вземайки дъщерите му облекчихте неговото бреме. Оставете ги, за да изпадне в трудно положение. И да ви вземем, която си харесате мома от Курайш.“ Братята се съгласиха да се разделят с дъщерите на Мухаммед (*алейхиссалāту весселām*), но за злочастника Утейбе това бе недостатъчно. Той отиде при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и заставайки пред него, каза: „О, Мухаммед! Аз не признавам теб и твоята религия. Разделих се с дъщеря ти. Отгук нататък нито ти мене обичай, нито аз тебе! Нито ти идвай у нас, нито аз ще отида у вас!“ След тези обидни думи се нахвърли върху него, хвана го за благословената яка и продължавайки да го обижда, успя да разкъса ризата му. След цялата тази случка любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го прокле с думите: **„Я, Раббӣ (О, Господи)! Изпрати му един от Твоите зверове.“** Злочастникът Утейбе отиде при баща си и му разказа случилото се. Ебӯ Лехеб рече: „Страхувам се от молбата на Мухаммед.“

---

⁴⁸ Ибн Асāкир, *Тāриху Димашик*, LXVII, 173; Хейсемӣ, *Меджмау'з-Зеваид*, VII, 53

След няколко дни Ебӯ Лехеб изпрати сина си Утейбе до Шам по търговски дела. Когато керванът им спря за ношувка в местността, наречена Зерка, един лъв започна да обикаля около тях. Виждайки лъва, Утейбе каза: „Ах! Кълна се, че проклятието на Мухаммед е прието. Този лъв ще ме изяде! Мухаммед, въпреки че се намира в Мекка, е моят убиец.“ След малко лъвът изчезна. Накараха Утейбе да легне на високо място. През нощта лъвът пак пристигна и душейки всички хора от кервана, стигна до Утейбе. Скочи върху него, разпори му корема, после го хвана за главата и го ухапа смъртоносно. Умиращият Утейбе каза: „Аз не ви ли казах, че Мухаммед е най-правдивият в думите си.“ Когато Ебӯ Лехеб чу, че синът му е разкъсан от лъв, рече: „Аз не ви ли казах, че се страхувам от молбата на Мухаммед.“ и заплака.⁴⁹

Любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) призоваваше хората към вечното щастие, към вярата в съществуването и единството на Аллāху теāля, стремеше се да ги предпази от огъня на Джехеннема. Ала езичниците продължаваха да се покланят на идолите и казваха: „Това е религията на нашите бащи.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) ги призоваваше да живеят нормално, като хората – с чест и достойнство, да се отърсят от дребнавостите и да се стремят към висшето, възвишеното. Но те упорито се противопоставяха и продължаваха да причиняват страдания на мюсюлманите. Един от най-големите врагове на вярващите бе Ебӯ Лехеб. Той непрекъснато преследваше Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и полагаше всякакви усилия хората да не слушат неговите думи и се стремеше да всее съмнения у хората. Когато по пазарите чуеше призива на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): „**О, хора! Кажете „Ля илāхе илляллāх.“ и се спасете!**“, докопвайки се до него казваше: „О, хора! Това е моят племенник. Недейте му вярва! Стойте далеч от него!“

Един ден Мухаммед (*алейхисселām*) изпълняваше намāз в Кяабе. Седем души от племето Курайш, сред които бяха Ебӯ Джехл, Шейбе бин Рабāа, Утбе бин Рабāа и Укбе бин Ебӯ Муайт дойдоха и седнаха близо до него. В близост до тях се намираха останките от заклана предишния ден камила. Подлият Ебӯ Джехл, обръщайки се към своите приятели направи следното грозно предложение: „Кой от вас може да вземе и да постави тези вътрешности на камилата върху гърба, между двете рамене на Мухаммед, когато той се наведе в суджӯд (седжде)?“ Най-жестокият, най-безмилостният, най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт веднага се изправи и каза: „Аз ще го направя.“ Стана, взе вътрешностите на камилата и когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се наведе в суджӯд ги постави на гърба му, между благословените му рамене. През това време езичниците се превиваха от смях. Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) продължаваше да стои в това положение и не вдигаше благословената си глава (удължаваше суджӯда си). Цялата тази случка бе видяна от Абдуллах бин Месӯд, един от сподвижниците на Мухаммед (*алейхисселām*). Ето какво разказва той: „Виждайки Расӯлюллах в такова положение кръвта ми кипна (много се ядосах). Но бях беззащитен, няхах никаква опора, няхах племе и род, които да ме защитават от езичниците. Бях сам и безсилен. В този момент не намирах сили дори да говоря. Стоях и в дълбока мъка го наблюдавах.“

⁴⁹ Ибн Асāкир, *Тāрīху Димашик*, XXXVII

Да можех сам да се защитавам от езичниците или да имах покровители и да можех да вдигна тези вътрешности от благословените му рамене. Докато стоях и чаках, бяха съобщили всичко на Хазрети Фātима, дъщерята на Расулюллах. По това време Фātима беше малко момиченце. Тичешком дойде и махна от гърба на баща си всичките тези мръсотии. Прокле всички, които бяха участвали в това грозно дело. Пророкът на Аллах изпълни намāза си така, като че ли нищо не беше се случвало, след което три пъти повтори: „**О, Аллах мой! Тази група от курайши оставям на теб! О, Аллах мой! Ебӯ Джахл Амр бин Хишām го оставям на теб! О, Аллах мой! Укбе бин Рабїа го оставям на теб! О, Аллах мой! Шейбе бин Рабїа го оставям на теб! О, Аллах мой! Умеййе бин Халеф го оставям на теб! О, Аллах мой! Велїд бин Утбе го оставям на теб! О, Аллах мой! Умāра бин Велїд го оставям на теб!**“ Чувайки това проклетие езичниците спряха да се смеят. Започнаха да се страхуват, защото вярваха, че молбите, отправени от Бейтуллах, се приемат. После Пророкът на Аллаху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се обърна към Ебӯ Джахл и каза: „**Кълна се в Аллах, или ще се откажеш от тези твои постъпки, или ще бъдеш наказан от Всевишния Аллах.**“ Кълна се в Аллаху теāля, аз бях свидетел на това, как всички тези хора, чиито имена беше произнесъл Расулюллах, бяха убити в битката при Бедр и вонящи от топлото време бяха погребани в една обща яма.“

Един ден Ебӯ Джахл се обърна към езичниците, които се намираха в Кяабе: „О, курайши! Всички сте свидетели на това, как Мухаммед не престава да обижда нашата религия, да злослови нашите идоли и нашите бащи, които се кланят на тези идоли, и да ни приема за глупави. Кълна се пред всички вас, че утре ще донесе един много тежък камък и когато се наведе в суджӯд по време на намāз, ще го стоваря върху главата му. А вие, ако искате ме защитавайте от рода Абдулмутталиб, ако искате – не ме защитавайте. След като го убия, неговите родственици, каквото искат, това да сторят с мен...“ Намиращите се там езичници, подстрекавайки го, казаха: „Ние си кълнем, че ще те защитим и няма да те предадем на никого. Ти само го убий!“

На сутринта Ебӯ Джахл с един голям камък в ръка отиде в Кяабе. Седна при езичниците и зачака. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде в Кяабе и както всеки път, започна да изпълнява намāз. Ебӯ Джахл, вземайки камъка, стана от мястото си и се насочи към него. Езичниците наблюдаваха случващото се с вълнение. В момента, в който Ебӯ Джахл се приближи до Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) изведнъж започна да трепери. Големият камък падна от ръката му и целият посивя. Уплаши се и се отдръпна назад. Езичниците отидоха при него и учудени, го попитаха: „О, Амр бин Хишām! Кажи ни, какво се случи?“ Ебӯ Джахл им отговори: „В момента, в който вдигнах камъка, пред мен се появи една разярена камила. Кълна се, през живота си такава камила, с високи крака и остри зъби, нито съм виждал, нито съм чувал. Ако още малко се бях доближил до него, сигурно щеше да ме убие.“

Друг път Ебӯ Джахл отново, събирайки езичниците, ги попита: „Сирачето на Абдуллах изпълнява ли тук намāз и опира ли си лицето до земята?“ Полученият отговор бе положителен. Очакващият този отговор Ебӯ Джахл, им каза: „Ако го видя, ще му стъпча главата.“ Един ден Пророкът на Аллаху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше намāз в Кяабе. Там бе и Ебӯ Джахл,

който седеше с приятелите си. По едно време той стана от мястото си и се насочи към Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Доближи се много близо до него, но изведнъж, триейки си лицето, започна да бяга. Приятелите му, отивайки при него, го попитаха: „Какво стана? Какво ти е?“, той отговори: „Между нас се появи една огнена яма. Видях някакви си да се нахвърлят върху мен и избягах.“

Големците на Курайш, като Велйд бин Мугйра, Ебу́ Джебл (Амр бин Хишам), Есвед бин Мутталиб, Умеййе бин Халеф, Есвед бин Абдиягвес, Ас бин Вайл, Харис бин Кайс, при всяка среща с Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му се присмиваха и подиграваха. Казваха му: „Този пък се мисли за пророк и си въобразява, че Джебрайил идва при него.“ В един такъв ден, когато Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе много разстроен, се яви Джебрайил (*алейхисселям*) и му предаде някои айети. меъл: “(О, Мой пейгамбере!) **Подиграваха се и на пейгамберите, изпратени преди теб, но онези, които им се присмиваха, заради подигравките си, бяха обградени изцяло от беда и мъчение.**” (сӯра Енәм: 10)

“Без съмнение Ние сме ти достатъчни срещу присмивачите. Това са онези хора, които наред с Алля̀ху теаля̀ приемат друг бог. Ала скоро ще узнаят (какъв ще е краят им). И наистина знаем Ние, че сърцето ти се свива заради техните думи (съдружаване, клевети срещу Коран-и керйм и подигравки с теб).” (сӯра Хиджр: 95-97)

Един ден, когато Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) извършваше таваф около Кяабе, му се яви Джебрайил (*алейхисселям*) и му каза: „Аз получих заповед да им видя сметката на тези (да накажа тези присмехулници).“ Малко след това пред тях мина Велйд бин Мугйра. Джебрайил (*алейхисселям*) попита Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*): „Какъв човек е този?“, а той (*алейхиссаля̀ту весселям*) отговори: „Той е един от най-лошите раби на Алля̀ху теаля̀.“ Джебрайил (*алейхисселям*) посочи крака на Велйд и каза: „Справих се с него (получи си заслуженото).“ След него мина Ас бин Вайл. Получавайки същия отговор и за него, Джебрайил (*алейхисселям*) посочи корема му и каза: „И той си получи заслуженото.“ Когато мина Есвед бин Мутталиб посочи очите му. Когато мина Абдиягвес посочи главата му и когато мина Харис бин Кайс посочи стомаха му. След всичко това, обръщайки се към Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), каза: „О, Мухаммед! Всевишният Аллах те спаси от тяхното зло. Скоро всеки един от тях ще бъде сполетян от някакво наказание.“

Така се и случи. В крака на Ас бин Вайл влезе един трън. Опитаха всичко, но нищо не му помогна. Накрая кракът му се поду като камилска шия. Умря мъчително, ридаяйки и повтаряйки: „Уби ме Аллах – Господарят на Мухаммед.“ Есвед бин Мутталиб пък ослепя. Джебрайил (*алейхисселям*) блъсна главата му в едно дърво и той умря. А на Есвед бин Абдиягвес лицето и тялото му почерняха, когато се намираше в местността, наречена Бад-и семум. Като се върна в дома си, не го познаха и го изпъдиха от вратата. Бе съкрушен и удряйки главата си във вратата на къщата си, умря. Харис бин Кайс пък изяде солена риба. Колкото и вода изпи, не можа да си утоли жаждата и накрая се пукна. В прасеца на крака на Велйд бин Мугйра пък влезе желязно парче. Раната му не заздравя, изгуби много кръв и ридаяйки: „Уби ме Аллах – Господа на Мухам-

мед.“, умря. По този начин всеки един от подиграващите се с Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) си получи заслуженото. В същото време бяха низпослани айети, в които се съобщава, че езичниците ще останат вечно в Дже-хеннема.

Един ден любимият ни Пророк (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) среща Ебу'л-Ас. Когато се разделиха, Хакем чрез неприлични мимики и жестове се подигра след Любимия на Алля̀ху тея̀ля. Благодарение на пророческата светлина Мухаммед (*алейхисселя̀м*) видя жестовете и мимиките на Хакем и се помоли на Всевишния Аллах този човек да остане така за цял живот. Молбата му бе приета – тялото му бе обхванато от треска, която продължи до края на живота му.

Мъченията, на които бяха подложени сподвижниците (Есхаб-и киря̀м)

Езичниците подлагаха на мъчения не само Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), но и неговите славни сподвижници. Техните жестоки, деспотични действия бяха насочени преди всичко към бедните и беззащитни мюсюлмани. Един от тях бе и Биля̀л-и Хабешй. Той бе роб на езичника Умеййе бин Халеф. С помощта на Ебу Бекр-и Съддйк бе приел исляма. Умеййе, от всички свои дванадесет роби най-много обичаше Хазрети Биля̀л и затова го направи пазач на храма, където се намираха идолите. Когато стана мюсюлманин, Хазрети Биля̀л постави всички идоли в поза на поклон (на суджуд). Като чу новината Умеййе изпадна в ужас. Повика Биля̀л (*радиялля̀ху анх*) и го попита: „Станал си мюсюлманин и си се кланял на Господа(ря) на Мухаммед. Вярно ли е това?“, Хазрети Биля̀л отговори: „Вярно е. Кланям се на Великия и Всевишния Аллах.“ Този отговор не се понара на Умеййе и той веднага пристъпи към изтезания и мъчения. По-пладне, в най-жаркото време на деня, го събличаше, събаряше го по гръб върху нагорещените камъни и поставяйки други нагорещени камъни върху корема му, го уговаряше: „Отречи се от исляма! Поклони се на идолите Ля̀т и Уззя̀!“ но Хазрети Биля̀л, повтаряйки: „Алля̀ху тея̀ля е един! Алля̀ху тея̀ля е един!“ изказваше своята твърдост. Това негово търпение подлудяваше Умеййе бин Халеф и той продължаваше още повече да го измъчва, като влачеше тялото му по трънаци. Биля̀л (*радиялля̀ху анх*) не обръщаше внимание на раните и кръвта, която се стичаше по тялото му като река. Изричайки думите: „О, Аллах мой! Съгласен съм на всичко, което е от Теб.“ показваше своята твърдост във вярата.

Това свое състояние Хазрети Биля̀л разказва по следния начин: „Този подлец Умеййе в най-жаркото време на деня ме връзваше, а през нощта ме измъчваше. В един много горещ ден, както всеки път, започна да ме измъчва. Викаше ми: „Поклони се на нашите идоли! Откажи се от Мухаммед, от неговия Аллах, откажи се, откажи се...“, а аз му казвах: „Аллах е един! Аллах е един!“ В този ден, за да ми отмъсти, сложи върху гърдите ми една много голяма скала. В същия момент съм изгубил съзнание. Когато се свестих видях, че скалата върху мен беше вдигната и слънцето се беше скрило зад облака. Благодарих на Алля̀ху тея̀ля и си казах: „О, Биля̀л! Всичко, което е изпратено от Всевишния Аллах е хубаво.“

Един ден Умеййе бин Халеф изведе пак Биля̀л-и Хабешй навън, за да го изтезава. Съблече го, събори го върху нагорещения пясък и постави върху тяло-

то му камъни. Езичниците, събирайки се, го подложиха на жестоки мъчения и му казаха: „Ако не се откажеш от религията си, ще те убием.“, но той повтаряше едно и също: „Аллах е един! Аллах е един!“. В това време оттам минаваше любимият ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Като видя състоянието на Билял (*радиялля̀ху анх*) много се натъжи и му каза: „**Споменаването на името на Алля̀ху тея̀ля̀ ще те спаси.**“

Когато Пророкът на Алля̀ху тея̀ля̀ (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) се прибра у дома си, у тях пристигна Ебу Бекр-и Съддйк. Разказа му за мъченията на Билял-и Хабешй и добави, че е много огорчен от това. Хазрети Ебу Бекр веднага отиде при езичниците и им каза: „Какво печелите, като постъпвате така с Билял? Продайте ми го.“ Те му отговориха: „Колкото и злато да ни дадеш, пак не бихме го продали. Но можем да го дадем в замяна на твоя роб Амир.“ Робът на Хазрети Ебу Бекр (*радиялля̀ху анх*) Амир вършеше неговите търговски дела и изкарваше голяма печалба. Освен собственото си имущество, притежаваше и десет хиляди мискала злато. Бе негов помощник и вършеше всичките му работи, но бе неверник и твърдо отстояваше това. Хазрети Ебу Бекр прие тяхното предложение, като им каза: „Давам ви Амир с цялото му богатство, в замяна на Билял.“ Умеййе бин Халеф и езичниците се зарадваха много и си казаха: „Излъгахме Ебу Бекр.“

Хазрети Ебу Бекр веднага махна тежките камъни, поставени върху тялото на Билял-и Хабешй и го вдигна. Но той, от всичките тези мъчения, бе много изтощен. Хвана го за ръката, заведе го направо при любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Расуля̀ллах! Днес освободих Билял в името на задоволството на Алля̀ху тея̀ля̀.“ Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се зарадва много на тези думи и отправи много молитви за Хазрети Ебу Бекр. В това време Джебрайл (*алейхисселя̀м*) донесе седемнадесето и осемнадесето знамение на сӯра Лейл. Мея̀лят на тези айети е следният: **“Онзи, (като Хазрети Ебу Бекр) който е крайно богобоязлив (който избягва политеизма и греховете) и харчи имота си за добро, за да бъде чист при Алля̀ху тея̀ля̀ (и за да постигне Неговото обещание), е отдалечен от него (Джехеннема).”**

На жестоки мъчения бе подлаган и Хазрети Хаббаб бин Ерет. Той бе роб на една жена на име Умму Енмәр. Хаббаб (*радиялля̀ху анх*) нямаше роднини, които да го защитават и затова езичниците се събираха, събличаха го и прокарваха тръни по голото му тяло. А понякога го обличаха в желязна ризница и го държаха под жаркото слънце. Също така върху голото му тяло поставяха нагорещени камъни и го уговаряха да се откаже от исляма и да се покланя на идолите им, но непоколебимият Хаббаб (*радиялля̀ху анх*), изричайки: „Ля̀ иля̀хе илля̀ля̀лля̀х Мухаммедун расулюллах“ упорито им се противопоставяше.

Един ден езичниците се събраха и наклаха огън. Докараха завързания Хазрети Хаббаб, съблякоха го и го хвърлиха върху огъня. Или щяха да го накарат да се откаже от исляма, или щяха да го изгорят жив в огъня. Положеният по гръб върху огъня Хаббаб (*радиялля̀ху анх*) отправи ду’а към Всевишния Аллах: „О, Аллах мой! Виждаш ме и знаеш моето състояние. Дай ми голямо търпение и стори вярата ми непоклатима!“ Един от езичниците стъпи върху гърдите на Хазрети Хаббаб, но тези неверници си нямаха представа от това, че вярващите се намират под закрилата на Алля̀ху тея̀ля̀.

Когато след години попитаха Хаббāб (*радияллāху анх*) за случилото се, той показа белезите от изгарянията по гърба си и каза: „Накладоха огън и влачейки ме, хвърлиха в него. Огънят се угаси единствено с плътта ми!“

Изтезанията над Хазрети Хаббāб продължаваха и вкъщи. Неговата господарка Умму Енмāр обгаряше главата му с нажежено желязо, но той търпеше всички тези жестокости и не се отказваше от вярата си.

Един ден Хаббāб (*радияллāху анх*) отиде при любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Расūляллах! Навън съдружаващите ме хвърлят в огъня, а вкъщи собственичката ми Умму Енмāр жигосва главата ми със нагорещено желязо. Искам ду’ā от вас!“ После показа раните по главата и тялото си. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) съжали много Хазрети Хаббāб, не се стърпя и се помоли: „**О, Господи! Помогни на Хаббāб!**“ Всевишният Аллах веднага прие молбата на Своя Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) и наказа Умму Енмāр със силни болки в главата. Господарката му по цели нощи стене от тези болки. Накрая я посъветваха да обгори главата си с нажежено желязо и тя заповяда на Хаббāб (*радияллāху анх*) да нажежи една желязна пръчка в огъня и с нея да обгори главата ѝ.

В първите дни на исляма езичниците не обръщаха много внимание на Хаббāб бин Ерет (*радияллāху анх*). Но с всеки изминал ден броят на мюсюлманите се увеличаваше и това накара езичниците да предприемат сериозни мерки срещу тях – започнаха да подлагат Хазрети Хаббāб на още по-жестоки изтезания. Постоянно го биеха, раняваха и измъчваха, но Хазрети Хаббāб, въпреки нечовешките жестокости, не се отказа от вярата си и не изпълни техните искания.

Когато изтезанията станаха съвсем непоносими, Хазрети Хаббāб помоли Султана на вселената да отправи ду’ā за тяхното избавление. Пророкът на Аллāху теāля (*алейхиссалāту весселām*) му каза: **“В общностите преди вас имаше хора, на които кожата и плътта им бяха раздирани с железни гребени, но дори и това изтезание не ги отвръщаше от религията. Разполовяваха телата им, режейки ги с триони от главите до петите, но тези изтезания пак не ги отвърнаха от религията. Аллāху теāля, без съмнение, ще завърши това дело (исляма). Ще го възвиси сред всички други религии. Ще настанат такива времена, когато човек ще пътува сам върху животното си от Сана до Хадрамūt и няма да се страхува от нищо, освен от Всевишния Аллах. А за овците си, освен от нападението на вълци, от нищо друго няма да се тревожи. Но вие бързате.**“ След тези думи Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) го погали по гърба и отправи ду’ā за него. Действащите като цял за душите прекрасни думи на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) спряха болката на Хаббāб (*радияллāху анх*).

Злощастният идолопоклонник Āс бин Вāил имаше много дългове към Хаббāб (*радияллāху анх*). Когато Хазрети Хаббāб отиде да си ги върне, Āс бин Вāил му каза: „Докато не отречеш Мухаммед няма да ти върна нищо.“, „Кълна се в Аллāху теāля, аз никога няма да се откажа от своя пророк – нито на този свят, нито пък в отвъдния, когато умра и се изправа от гроба си. Мога от всичко да се откажа, но от него – не.“ каза Хаббāб (*радияллāху анх*). Тогава Āс бин Вāил го попита: „Нима ще се съживим след като умрем? Ако има нещо такова, то тогава аз ще имам и богатство и деца. Тогава ще ти върна и дълга си.“

След думите на Ас бин Вәил, Алләху теәля изпрати следните знамения от сӯра Мерйем, меәл: “(О, Любими Мой) **Видя ли сега онзи мъж (Ас бин Вәил), който отрича Нашите знамения и казва: “Непременно ще ми бъдат дадени имот и деца (в Деня Къямет).” Нима надникна той в неведомото, или взе обет от Рахмән (Всемилоствивия)? Ала не! Ние ще запишем това, което той каза (въз основа на това ще потърсим сметка от него в Съдния ден) и ще увеличим неговото мъчение все повече и повече.”** (сӯра Мерйем: 77-79)

Изгезания до припадък...

В мъченията езичниците не правеха разлика между мъже и жени, подлагаха ги на еднакви изгезания и насилия. От първите мюсюлмани бе и Зиннйра (*радиялләху анхә*). Тя бе робиня и си нямаше никого. Когато разбраха, че е приела исляма, езичниците започнаха да измъчват и нея. Принуждаваха я да се покланя на идолите Лят и Уззә, душаха я до припадък, но въпреки това тя не се отказваше от вярата си и не изпълняваше техните искания. Особено много я измъчваше Ебӯ Джахл, в резултат на което тя ослепя. Ебӯ Джахл й каза: „Видя ли? Лят и Уззә те ослепиха!“, а Зиннйра (*радиялләху анхә*), като доказателство, че не се е отказала от вярата си, му отговори: „О, Ебӯ Джахл! Кълна се в Алләху теәля, ти грешиш. Идоли като Лят и Уззә не служат за нищо, но моят създател Всеомогъщият Аллах е способен да върне зрението ми.“

Ебӯ Джахл бе зашеметен от непоклатимата вяра на Зиннйра (*радиялләху анхә*). Алләху теәля прие нейната молба – зрението й се възстанови, даже бе по-добро отпреди. Но Ебӯ Джахл и езичниците, виждайки всичко това, продължиха да упорстват. „Това е една от магиите на пейгамбера им Мухаммед. Не се ли учудвате на тези глупаци, които са избрали неговия път? Ако този път беше нещо добро, най-напред ние щяхме да го изберем. Значи един роб намери преди нас истината?“ казаха те.

Във връзка с това Алләху теәля низпосла 11-ия аяет на сӯра „Ахкәф“, меәл: **“Тези неверници казаха на вярващите: “Ако имаше добро в него (исляма), те (бедните, безпомощните) нямаше да ни изпреварят, да тичат към него преди нас.” И тъй като не бяха напътени с него (с Корән-и керйм – за разлика от мюсюлманите), ще кажат (с цел да отрекат Корән-и керйм): “Този Корән-и керйм е стара лъжа (измислена от Мухаммед)!”**

Дәр-ул Еркәм (Домът на Еркәм)

Любимият ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*) страдаше много за своите сподвижници (Есхәб). Трябваше да намери едно безопасно място за обучение и разпространение на исляма. За тази свещена служба избра дома на Хазрети Еркәм. Тази къща се намираше на изток от хълма Сафә, в тясна улица, на едно високо място. Оттам съвсем спокойно се виждаше свещеното Кяабе. Къщата бе удобна за контролиране на минаващите хора. А и Хазрети Еркәм бе един от влиятелните и уважавани хора на Мекка. В тази къща Любимият на Алләху теәля (*саллялләху алейхи ве селлем*) разказваше на своите сподвижници за исляма и тези, които искаха да приемат вярата, идвайки тук при него, ставаха мюсюлмани. Сподвижниците, притаявайки дъх (сякаш птици кацнали върху

главите им и ще изхвъркнат щом проговорят), слушаха благословените му, действащи като цар за душите, слова и обогатяваха знанията си. И моментално, без да изпускат нито една негова дума, наизустяваха словата му. Пейгамберът ни (*алейхиссалляту весселям*) поучаваше своите сподвижници от сутрин до вечер. Домът на Еркām бе първия шаб на мюсюлманите – „Дār-ул ислям“. Събиращите се там мюсюлмани бяха защитени от всякакви злодеяния на езичниците.

Аммār бин Яасер (*радияллāху анх*) разказва следното: „Исках да отида в дома на Еркām, да се срещна с Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да приема исляма. На вратата срещнах Хазрети Сухейб. Когато го попитах какво прави тук, той ми зададе същия въпрос. Отговорих му, че отивам при Хазрети Мухаммед, за да слушам неговите думи и да приема исляма. Разбрах, че и той е дошъл със същата цел. Тогава двамата заедно влязохме при него. Той ни разказа за исляма и ние с голямо желание станахме мюсюлмани.“⁵⁰

Аммār бе от муджāхидите (борците за вяра), които не се страхуваха да разкрият своята вяра. Подлаган бе на много тежки мъчения. Езичниците го водеха на скалистото място Рамда в Мекка, събличаха дрехите му и го обличаха в желязна ризница. По този начин го държаха под жаркото слънце и го измъчваха. Понякога обгаряха гърба му с огън и му казваха: „Отречи се!.. Отречи се!.. Поклони се на Ляг и Уззā и се спаси!..“, но Аммār (*радияллāху анх*) с голямо търпение им отговаряше: „Моят Господар е Аллах! Моят пейгамбер е Мухаммед (*алейхисселлям*).“ Тези негови думи още повече изнервяха езичниците и те поставяха върху гърдите му големи нагорещени камъни. Понякога, хвърляйки го в кладенеца, се опитваха да го удавят. Един ден, Аммār бин Яасер отиде при любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Расūляллах! Езичниците преминаха всички граници.“ Пророкът ни (*алейхиссалляту весселям*) съжали Хазрети Аммār и му каза: „**Потърпи, о, баща на Яхзāн!**“. След това се помоли на Всевишния Аллах: „**О, Господарю, никой от семейството на Аммār да не изпита джехеннемско мъчение!**“

Първите мъченици (шехйди)

Цялото семейство на Хазрети Аммār – баща му Яасер, майка му Сумеййе и брат му Абдуллах, станаха мюсюлмани. Безпощадните езичници изтезаваха семейството му повече от него. По време на изтезанията ги заставяха да се откажат от вярата си, но те им казваха: „И кожата ни да одерете, и на парчета да ни направите, няма да изпълним вашите желания.“, и след това произнасяха думите: „Ля илāхе илляллāх, Мухаммедун расūлюллах“.

Един ден езичниците измъчваха семейството на Яасер в местността Батхā. Край тях мина Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и виждайки страшната гледка, много се натъжи. Хазрети Яасер го попита: „О, Расūляллах! Постоянно ли ще бъдем подложени на тези мъчения?“ Той (*салляллāху алейхи*

---

⁵⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 227; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 449; Ибн Асāкир, *Тāриху Димашк*, XXIV, 219

ве селлем) отговори: „Потърпете, о, семейство на Яасер! Радвайте се, о, семейство на Аммър! Без съмнение, вашето място е в Дженнета.“

В един друг ден, когато езичниците обгаряха с огън гърба на Аммър (*радияллāху анх*), Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде при тях и заповяда на огъня: „О, огъне! Бъди прохладен и безопасен така, както беше за Ибрāхим (*алейхисселām*).“ След време, когато Аммър си показа гърба, се виждаше белегът от огъня, но този белег бе получен преди молитвата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Жестокостта на езичниците нямаше край. След поредните изтезания над семейството на Хазрети Яасер те сториха шехиди (мъченици) със стрели Яасер и сина му Абдуллах (*радияллāху анхум*). С Хазрети Сумеййе постъпиха още по-жестоко. Злощастникът Ебӯ Джехл заповяда да завържат краката на Сумеййе (*радияллāху анхā*) за краката на две камили. След това подкараха камилите в противоположни посоки и тялото на Хазрети Сумеййе бе разчленено на две части. Вестта за жестокото убийство на семейството на Яасер натъжи много Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници. Тази случка сплоти още повече подложените на нечовешки изтезания мюсюлмани.⁵¹

Приелите исляма изпълняваха религиозните си задължения (ибāдети) тайно, на безлюдни места. Един ден, в една от долините на Мекка, наречена Ебӯ Дуд, сподвижниците Саад бин Ебӯ Ваккās, Сайд бин Зейд, Абдуллах бин Месӯд, Аммър бин Яасер и Хаббāб бин Ерет изпълняваха намāз. В този момент няколко преследващи ги езичници, сред които бе и Ахнес бин Шерик, се доближиха до тях и започнаха да им се присмиват и да ги обиждат. Саад бин Ебӯ Ваккās и приятелите му не можаха да изтърпят техните нападки и се нахвърлиха върху тях. Хазрети Саад удари единия от тях със случайно попаднала в ръката му камилска кост и нарани главата му. Езичниците се уплашиха и избягаха. Така за първи път бе пролята кръвта на неверник.

Приемането на исляма от Ебӯ Зер ел-Гифārī

С всеки изминал ден хората един по един вече намираха напътствието. Светлината на исляма, разпространявайки се и извън пределите на Мекка, започна да осветява целия свят.

Езичниците полагаха всякакви усилия, за да не се разчуе новината за възникването на исляма и за да възпрепятстват неговото разпространение. Въпреки техните усилия новината достигна и до племето Бенī Гифār. Ебӯ Зер ел-Гифārī веднага щом чу новината изпрати брат си Унейс в Мекка, за да научи нещо повече за исляма. Унейс отиде в Мекка, присъства на събиране на мюсюлманите и слуша благословените слова на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Върна се при племето си възхитен и запленил от думите на Пророка ни (*алейхиссалāmту весселām*). Когато се прибра, брат му Хазрети Ебӯ Зер го попита: „Какви новини ми носиш?“ Той отговори: „О, братко! Кълна се в Аллāху теāлй, видях един величествен човек, който призовава хората към правене на добро и въздържане от зло.“ Ебӯ Зер ел-Гифārī продължи с въпросите

⁵¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 264; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 86

си: „А хората какво казват за него?“ Унейс, който бе един от известните поети на своето време, отговори: „Казват, че е поет, гадател, магьосник, но неговите думи не приличат на думи на гадател и на магьосник. Съпоставих думите му и с всякакви стихове, но и на тях не приличат. Тези безподобни думи не могат да се сравнят с ничия реч. Кълна се в Аллāху теāлй, този човек говори само истината. Тези, които не му вярват са лъжци и тънат в заблуда.“

След като получи цялата тази информация, Ебӯ Зер ел-Гифāрй реши да отиде в Мекка, да се види с Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да приеме исляма. С тояга в ръка, с малко храна и с огромно желание се отправи към Мекка. Когато пристигна в Мекка, не разкри на никого същността си и намеренията си, защото езичниците се отнасяха крайно враждебно към Пейгамбера ни (*алейхиссалйту весселйъм*) и приемащите исляма, подлагаха ги на най-различни мъчения. Особено жестоки бяха към слабите, беззащитните и бедните. Ебӯ Зер не познаваше никого в Мекка, бе чужденец и затова не посмя да попита никого за нищо. Чака удобния момент да види Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) около Кяабе и търси някакъв знак, по който да го намери.

Към привечер седна в ъгъла на някаква уличка. Видя го Хазрети Али. Разбра, че е беден и го заведе в дома си. Хазрети Али не го попита за нищо и той не разкри тайната си. На сутринта отново отиде в Кяабе, обикаля до вечерта, но не успя да постигне желанието си. Отиде и седна на същото място. Хазрети Али пак мина оттам. Казвайки си: „Този безпомощен човек още не си е научил къщата.“, го заведе в дома си. На сутринта пак отиде в Кяабе, а привечер седна на мястото си. Хазрети Али отново го покани в дома си, но този път го попита откъде е и за какво е дошъл в Мекка. Хазрети Ебӯ Зер му отвърна: „Ако обещаеш, че ще ми кажеш само истината, ще ти разкрия повода за моето идване.“ Хазрети Али му обеща и той разкри тайната си: „Чух, че тук се е появил един пророк. Дойдох да се срещна с него.“ Хазрети Али (*радияллāху анх*) каза: „Ти намери истината и постъпи разумно. В момента аз отивам при него. Последвай ме и влез в къщата, в която ще вляза аз. По пътя, ако разбере, че някой може да ти навреди, ще се преструвам, че си оправям обувката, а ти не спирай и продължавай да вървиш.“

Ебӯ Зер ел-Гифāрй последва Хазрети Али и накрая се сдоби с честта да види благословеното лице на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). При тази дългоочаквана среща Ебӯ Зер поздрави Расӯлюллах (*алейхиссалйту весселйъм*) с думите: „Есселйму алейкум“ („Мирът да е с вас“). Това бе първото приветствие (селйам) в исляма и Ебӯ Зер ел-Гифāрй бе първият поздравяващ. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори на поздрава му с думите: **„Милостта на Аллāху теāлй да е над теб.“** След това започна да го разпитва. Попита го кой е и от кога е тук. Ебӯ Зер отговори, че е от племето Бенй Гифāр и от три дни и три нощи се намира в Мекка. Пророкът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: **„Кой те нахрани?“**, Ебӯ Зер отговори: „Не можах да намеря нищо друго, освен Земзем. Пиех Земзем и не изпитвах нито глад, нито жажда.“ Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйъм*) каза: **„Земзем е благословена вода. Тя насища гладните.“** След този разговор Ебӯ Зер ел-Гифāрй помоли Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) да го въведе в исляма. Повтаряйки след него думите „Ешхеду ен лй илйхе илляллāх ве

ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулюх“, бе удостоен с исляма и стана един от първите мюсюлмани.⁵²

След като прие исляма Хазрети Ебу Зер, обръщайки се към Любимия на Аллаху теѐля (*салляллаху алейхи ве селлем*) каза: „О, Расуляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пейгамбер, аз ще произнеса тези думи пред езичниците.“ Отиде в Кяабе и извика: „О, курайши! Ешхеду ен ля иляхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулюх“ – „Свидетелствам, че няма друг бог освен Аллаху теѐля и свидетелствам, че Мухаммед (*алейхисселѐм*) е Негов раб и пророк.“ Чувайки тези думи, езичниците се нахвърлиха върху него и започнаха да го бият с камъни, пръчки и кости. Разкървавиха го целият. Хазрети Аббѐс ги видя и им се развика: „Оставете този мъж! Ще го убиеете! Той принадлежи към едно племе, което живее на пътя, по който минава вашия търговски керван. Как ще минавате после оттам!?“ По такъв начин той успя да го предпази от езичниците, но удостоеният с исляма Ебу Зер (*радияллаху анх*) не можеше да се успокои от щастие и на следващия ден, отивайки отново в Кяабе, произнесе на висок глас Келиме-и шехѐдет (шехѐда) – свидетелството на вярата. Езичниците отново го нападнаха. И този път Хазрети Аббѐс му се притече на помощ и го освободи от техните ръце.

Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) заповяда на Хазрети Ебу Зер ел-Гифѐри да се върне в родния си край и там да разпространява исляма. Следвайки тази заповед, той се върна при своето племе и им разказа за единството на Всевишния Аллах, че Мухаммед (*алейхисселѐм*) е Негов раб и пророк и че неговите думи са истинни и правдиви. Каза им, че е безсмислено да се кланят на идолите. Една част от слушащите започнаха да възразяват, но водачът на племето Хафѐф ги успокои и ги помоли да послушат Ебу Зер (*радияллаху анх*). Той продължи така:

„Един ден, преди да стана мюсюлманин, бях отишъл при идола Нухем и бях поставил пред него мляко. Едно куче дойде, изпи млякото и омърси идола. В този момент много добре разбрах, че идолът не може да се защити. Как се кланяте на такива идоли, които даже кучетата обиждат? Това не е ли безумие? Ето, на това се кланяте вие.“ Всички стояха с наведени глави. Един от тях попита: „А този пейгамбер, за когото говориш, какво съобщава? Как разбра, че говори истината?“ Хазрети Ебу Зер с висок глас отговори: „Той съобщава, че Всевишният Аллах е един, че няма друг бог освен Него, че Той е Творецът и Владетелят на всичко... Призовава хората към вяра в Аллаху теѐля, към вършене на праведни дела, към добродетелност и взаимопомощ. Казва да се въздържа от лошите действия, като насилие, погребване на малки момичета живи и всякаква несправедливост.“ и още дълго им обясни за исляма. Изброи едно по едно аморалните деяния на своето племе и обясни тяхната вреда. След всички тези разяснения вождът на племето Бенѐ Гифѐр Хафѐф, братът на Хазрети Ебу Зер – Унейс и още много други от присъстващите станаха мюсюлмани.⁵³

⁵² Бухѐри, „Менѐкиб“, 11; „Фезѐилу'с-Сахѐбе“, 62

⁵³ Бухѐри, „Менѐкиб“, 10; „Фезѐилу'с-Сахѐбе“, 62; Ибн Исхѐк, *ес-Сѐре*, 122-123

Четене на Свещения Коран в Кяабе

Един ден сподвижниците се събраха на едно безлюдно място и си говореха: „Кълна се в Аллāху теāля, никой освен Расūлюллах не посмя да прочете Свещения Коран пред тези езичници. Ще се осмели ли някой от нас да го направи?“ Намирацията се там Хазрети Абдуллах бин Месūd каза: „Аз ще го направя.“ Част от сподвижниците казаха: „О, Абдуллах! Страхуваме се да не ти навредят. На нас ни трябва човек, чието племе да може да го защити при нужда.“, но той, настоявайки им, каза: „Позволете ми да отида. Всевишният Аллах ще ме опази.“

На следващата сутрин отиде в Макām Ибрāхим, където се бяха събрали езичниците, и изричайки „Бисмилляхиррахмāниррахīm“ започна да чете сūra „Рахмāн“. Езичниците се удивиха. „Какво казва синът на Умму Абд? Сигурно чете донесеното от Мухаммед.“ казаха те и се нахвърлиха върху него с юмруци и ритници и го обезобрази. Но той, въпреки техните удари, не спря да чете Свещения Коран. Когато се върна при сподвижниците, целият в синини и рани, те много се натъжиха. Абдуллах бин Месūd (*радияллāху анх*) изобщо не бе разстроен от случилото се. „Не бях виждал враговете на Аллāху теāля толкова слаби.“ каза той на сахāбиите и продължи: „Ако искате, утре мога да им прочета още толкова.“, но Есхāб-и кирām, забранявайки му казаха: „Не, стига ти толкова. Ти накара неверниците да послушат това, което не харесват.“⁵⁴

Приемането на исляма от Туфейл бин Амр (*радияллāху анх*)

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) денем и нощем не спираше да призовава хората към исляма, а езичниците с всички сили се стараеха да му попречат. Те подлагаха на жестоки мъчения ярващите, лъжеха ги и ги наклеветяваха. Когато видеха някой да се среща и разговаря с Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиваха веднага при него и го уговаряха да не го слуша и да не вярва на думите му. Правеха всичко, за да възпрепятстват срещите на пристигащите в Мекка чужденци с Мухаммед (*алейхисселām*).

В това тежко за мюсюлманите време в Мекка пристигна Туфейл бин Амр ед-Девси. Виждайки го, вождовете на езичниците отидоха при него и му казаха: „О, Туфейл! Ти дойде в нашия край, но да знаеш, че появилият се сред нас сирак на Абдулмутталиб притежава някакви странни качества. Думите му са като магия. Син от баща си, брат от брата си, жена от мъжа си разделя. Със своите идеи внася безпорядък. Чулият неговите думи син вече не слуша баща си, а се подчинява на него. Вече никой никого не слуша, всички стават мюсюлмани. Страхуваме се това разделение, което сполетя нас, да не сполети теб и твоето племе. Нашият съвет към теб е да не говориш с него и да не слушаш неговите думи. Внимавай много. Не оставай дълго тук. Върни се веднага!“

Туфейл бин Амр (*радияллāху анх*) разказва следното :

„Кълна се, толкова много повтаряха тези думи, че реших да не говоря с него и да не слушам неговите думи. Даже бях си запушил ушите с памук, да не би да чуя нещо. На следващата сутрин отидох в Кяабе и видях Расул (*алейхиссе-*

⁵⁴ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 166; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I 314-315

лъм) да изпълнява намāз. Заставах близо до него и с позволението на Всевишния Аллах успях да чуя нещичко от прочетеното от него. Колко хубави бяха тези думи. Казах си: „Не съм човек, който да не може да различава доброто от злото. А съм и поет. Защо пък да не слушам думите му? Ако ги харесам – ще ги приема, ако не ги харесам – няма да ги приема.“ Скрих се на едно място и изчаках Расулюллах да свърши намāза и да тръгне към дома си. Последвах го. Когато влезе в дома си и аз влязох след него и му казах: „О, Мухаммед (*алейхисселām*)! Когато пристигнах тук, вашето племе ми наговориха много неща и ми казаха да стоя далеч от вас. От страх, да не би да чуя думите ви, си запуших ушите, но Всевишният Аллах ми позволи да чуя прочетеното от вас. Много харесах. Сега ми кажете всичко, което трябва. Аз съм готов да приема.“ Расулюллах ми разказа за исляма и прочете откъс от Свещения Корāн. Кълна се, никога през живота си не бях чувал такива прекрасни думи. Веднага произнесох Келиме-и шехāдет (шехāда) и станах мюсюлманин.

След това казах: „О, Расулляллах! Аз съм уважаван човек. Ползвам се с авторитет сред своето племе и всеки ме слуша. Нека да отида и да ги призова към исляма. Помолете се за мен, Всевишният Аллах да даде някакво знамение, да стори някакъв керāмет*, който да улесни моя призив!“ След моята молба Пророкът на Аллāху теāля се помоли: „**О, Аллах мой! Създай за него знамение, някакъв знак!**“

След това се върнах в родния си край. Когато в тъмната нощ се изкачих на хълма, откъдето се виждаше моето племе, на челото ми се появи една светлина и започна да блести. Тогава се помолих: „О, Аллах мой! Премести тази светлина от челото ми на друго място, за да не помислят невежите от племето Девс, че това е Твое наказание за това, че съм се отказал от тяхната религия.“ И веднага тази светлина се премести на върха на моя камшик и се закачи като кандило. Когато, слизайки от стръмнината, се приближих към племето си, намиращите се там хора започнаха да показват един на друг сияещата като кандило светлина на върха на камшика ми. Така се прибрах вкъщи. Пръв при мен дойде баща ми. От голямата си обич към мен ме прегърна. Беше много стар. Казах му: „О, тате! Ако останеш такъв, какъвто беше преди, то знай, че нито аз съм от теб, нито ти си от мен!“ Чувайки тези думи, баща ми много се учуди и ме попита: „О, сине, защо говориш така?“ Отговорих му: „Аз приех религията на Мухаммед (*алейхисселām*) и станах мюсюлманин.“ Тогава баща ми каза: „Сине, и аз приемам религията, която ти си приел. Нека твоята религия стане и моя!“ и произнасяйки шехāда стана мюсюлманин. След това го научих на всичко, което знаех за исляма. Той се изкъпа и облече чисти дрехи. После дойде и жена ми. Същите неща разказах и на нея, и тя, приемайки ги, стана мюсюлманка.

На сутринта разказах за исляма и на племето Девс. Призовах ги, но те не пожелаха да приемат, дълго време се противяха. Не се отказаха от греховните и лошите си постъпки. Даже ми се присмиваха. Дотолкова се бяха прирастили към хазарта и лихварството, че не послушаха моите думи и не се подчиниха на исляма. Не се покориха на Аллāху теāля и Неговия пейгамбер.

След известно време, идвайки в Мекка, се оплаках на Расулюллах от племето си. Казах му: „О, Расулляллах! Племето Девс не се покори на Аллāху теāля. Не приеха моя призив. Помолете се за тях!“ Любимият ни Пейгамбер (*алей-*

хиссаляту весселям), който проявяваше състрадание и милосърдие към всеки, се обърна към Кяабе, протегна си ръцете и каза: „**О, Господарю! Упъти към правия път племето Девс и ги приобщи към исляма!**“ После, обръщайки се към мен, каза: „**Върни се при племето си и продължавай с усмихнато лице и ласкави думи да ги призоваваш! Бъди мил с тях!**“ Веднага се върнах в своя край и не престанах да призовавам племето Девс.⁵⁵

Призивът по панаирите

В определени дни от годината в Мекка пристигаха хора от различни места, за да посетят свещеното Кяабе. Пейгамберът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) посрещаше гостите и им говореше за исляма. Съобщаваше им, че Всевишният Аллах е един и че самият той е истински пророк и че единствено в това е спасението. Един ден Велйд бин Мугйра, събирайки езичниците, им каза: „О, курайши! Отново дойде сезонът за посещение на Кяабе. Гласът на Мухаммед се е разпространил по целия свят. Арабските племена идват при него, харесват думите му и приемат неговата религия. Затова трябва да предприемем някакви мерки. Да се разберем така, че всеки от нас да говори едно и също по негов адрес, за да не се издадем.“ Курайшите отвърнаха: „О, баща на Абдишемс! Ти си най-далновидният сред нас. Кажни ни ти какво да говорим. Ние ще те послушаме.“, но Велйд им рече: „Не, вие кажете, аз да ви послушам.“ Предложиха да го нарекат гадател, но Велйд веднага възрази. „Не, не може! Кълна се, че той не е гадател. Виждали сме много гадатели. Те, без да се срамуват, говорят и истината и лъжат. Думите на Мухаммед не приличат на гадателски измислици. Та ние не сме чували никаква лъжа от него. Ако го наречем по този начин, никой няма да ни повярва.“ След това предложиха да го нарекат луд, безумец, но Велйд пак възрази: „Не! Кълна се, той не е безумец и не е луд. Ние знаем как изглеждат те и какви са техните белези. Той нито се задъхва, нито се тресе, нито пък фантазира. Ако го наречем по този начин, ще ни опровергаят.“ После предложиха да го нарекат поет, но Велйд отново възрази: „И поет не е! Ние отлично познаваме всички видове поезия. Няма никаква прилика между неговите думи и поезията.“ Предложиха да го нарекат магьосник, но Велйд, възразявайки, каза: „Той не е магьосник. Ние сме виждали магьосниците и техните магии. В неговите думи няма и следа от магия. Неговото слово е над всичко. И не е безизвестна личност. Отдалечавайки хората от него, не можем да му поперчим да говори. В риториката, в правилните и смислени речи, превъзхожда всички свои връстници. Каквото и да кажем за него, хората няма да ни повярват, ще разберат, че ги лъжем.“ Курайшите, като не можаха да измислят нищо, казаха на Велйд бин Мугйра: „Ти си най-възрастният и най-опитният сред нас. Готови сме да приемем това, което ти ни предложиш.“ След недълго мислене Велйд бин Мугйра каза: „Най-добре и логично е да го наречем магьосник, защото с думите си той разделя хората от племето и роднините си, разваля отношенията между братя и приятели.“ След това събиране курайшите веднага се разпръснаха и сред населението на Мекка разпространиха приетото от тях предложение, че Мухаммед е магьосник. А когато започнаха да приивдат

⁵⁵ Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 382-385; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 168

племената, пресрещайки ги, уговаряха хората да не се срещат с Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*).

Тези действия на езичниците доведоха до разчуването на исляма из всички арабски страни и хората започнаха да се замислят много сериозно над въпроса за идолите.

Всевишният Аллах низпосла айети, в които се съобщава за непоносимото мъчение, очакващо неверника Велйд бин Мугйра. Меалят на 11-и и следващите айети от сѳра Муддессир е следният:

“(О, Пейгамбере Мой!) **Остави на Мен** (наказанието на) **онзи** (неверник като Велйд бин Мугйра), **когото сътвори самотен** (и лишен от имущество. Аз съм достатъчен, за да му отмъстя. Създадох онзи неверник) **и му дадох голямо богатство** (отредих много блага на онзи неблагодарник, който първоначално не притежаваше нищо. Дадох му градини, бостани, огромно състояние) **и синове** (живеещи) **до него** (в Мекка. Живяха заедно в изобилие.) **Удължих живота и увеличих славата му**. (Той се сдоби с власт в града, сдоби се с многобройни градини и бостани между Мекка и Таиф. Нарече го Райхънету’л-Араб. Изтъкваше се като уникална личност сред племето си. Не трябваше ли да благодари за всички тези блага? Не трябваше ли да приеме Алляху теаля, Който му бе дал всичко това? Не трябваше ли да повярва в Него?) **А после той** (лакомият и неблагодарен човек) **ламти да му се надбавя** (имущество и деца, без да цени богатата и без да се стреми да прояви благодарност. Каква страст, каква неописуема неблагодарност!) **Ала не!** (Няма да се задоволи желанието на неверника и неблагодарника! Няма да му се надбавя имущество и деца!) **Защото пред Нашите знамения** (Корън-и керйм) **той упорства, отрече** (знаейки, че Моят Пророк е надежден и че той е Мой пейгамбер. Вътрешно разбира истината, но от упорство се осмели да отрече. Каква огромна заблуда!) **Ще го подложат на мъчението сауд**. (За „сауд“ в един от благословените хадйси се казва: „Сауд е планина в Ада. Неверниците ще изкачват тази планина за седемдесет години, след което ще падат и това ще продължава по този начин.) **И после неверникът размисли** (как да опетни Корън-и керйм, който чу от Расулюллах) **и прецени** (каква клевета да изрече) **и – проклет да е! – как прецени** (относно Корън-и керйм!) **И пак – проклет да е! – как прецени!** **После погледна** (какво може да каже на племето си или относно Книгата на Алляху теаля). **После** (в яда и безпомощността си да измисли нещо) **се намръщи и навъси**. **После се отвърна** (от вярата в Алляху теаля и Неговия Пророк) **и се възгордя**. **И рече**: “Това (т.е. казаното от Мухаммед) е само научена и предавана от магьосници магия. Без съмнение това е само хорска реч.” Въпреки това по-рано беше признал сред своето племе, че Корън-и керйм е чудно слово и не носи прилика с думите на хора и джинове. После онзи неверник, за да угоди на племето, промени своите думи и очерни Корън-и керйм с клевети, абсолютно неподходящи за него. По този начин той заслужи божественото мъчение. **Ще го хвърля Аз в Ада, в Секар**. **Откъде научи какво е Секар, какво е Ад? Той не оставя никаква следа от тялото** (погубва всичко). **После го възстановява отново и продължава** (със същото изтезание).”

Слушането на Свещения Коран от езичниците

Видните езичници чрез всякакви хитрости и мъчения възпираха встъпването на хората в исляма. Забраняваха на жителите на Мекка да слушат знаменията, които четеше Мухаммед (*алейхисселам*), но самите те, през нощта тайно се доближаваха до къщата на Расуллолах (*салляллаху алейхи ве селлем*) и криейки се в един ъгъл, слушаха четения от него Коран-и керим. На разсъмване, без да имат представа един от друг, се срещаха, порицаваха един другото и се заклеваха това да не се повтаря. На следващата нощ се случваше същото и срещайки се случайно на сутринта, оставаха поразени. Кълнях се повече да не го правят, но не можеха да се откажат. Самолюбието, гордостта, страхът да не ги порицаят другите езичници и много други празни мисли ги възпираха от приемането на вярата. На всичкото отгоре, крещейки по улиците: „Мухаммед е магьосник.“, възпрепятстваха и другите.

Една привечер неверниците, събирайки се около Кяабе, решиха: „Да извикаме Мухаммед и да обсъдим ситуацията. Накрая да не сме виновни ние. Да имаме оправдание поне.“ Изпращайки човек, поканиха Расуллолах (*алейхиссалату весселам*). Той (*салляллаху теалля алейхи ве селлем*) се отзова на поканата им, дойде в Кяабе и седна пред тях. Езичниците му казаха: „О, Мухаммед! Повикахме те тук, за да се разберем с теб. Кълнем се, че не сме виждали сред арабите човек като теб, който да е причинил толкова проблеми на племето си. Ти порица нашата религия! Поруга божествата ни! Не одобри нашите мисли! Разедини ни, раздели общността ни и ни направи врагове! Какви ли не бели докара до главата ни! Ако по такъв начин, с действията си и с думите си, се стремиш към богатство, то ние сме съгласни да ти дадем и повече. Ако се стремиш към известност и слава, да те обявим за наш господар. Ако искаш да си владетел, да те провъзгласим за такъв и да сме в твоето обкръжение. Ако си под въздействието на нещо, да ти помогнем. Ако е някаква болест, свързана с джинове, да потърсим лек за това...“

Султанът на световите (*салляллаху алейхи ве селлем*) ги изслуша търпеливо и накрая даде следния впечатляващ отговор: „**О, курайши! Никое от тези неща, за които споменахте, не съществува у мен. С това, което съм ви донесъл, аз не се стремя нито към богатство, нито към слава и известност, нито пък към власт. Но Всевишният Аллах ме изпрати като пророк при вас и ми низпосла Книга. Заповяда ми да съм благовестител (с Дженнета за повярвалите) и предупредител (срещу Дженнема за отричащите). Аз ви съобщих повелята на моя Господар и ви наставлявах. Ако приемете това, което ви донесох, то ще ви бъде дял и препитание както на този, така и в отвъдния свят. Ако не приемете и отхвърлите, то докато Всевишният Аллах отсъди между вас и мен, аз ще продължавам да изпълнявам повелите Му и ще търпя всякакви несгоди...“**

Ебу Джехл, Умеййе бин Халеф и другите езичници казаха: „О, Мухаммед! Знаеш, че няма племе, което да припечелва препитанието си по-трудно от нас. Щом си пророк, помоли се на твоя Господар да премахне тези планини, които ни обграждат и затрудняват! Да разшири нашата страна и да ни дари с реки, като реките в Шам (Дамаск) и Ирак! Освен това да съживи някои наши предци, начело с Кусай бин Киляб, който беше честен и велик човек. И да питаме

него, дали си прав или не. Ако той потвърди истинността на твоите думи и ако изпълниш нашите искания, ние ще ти повярваме. По такъв начин ще можем да узнаем и положението, което заемаш при твоя Господ. Ако не направиш това за нас, то поискай нещо за себе си от Него. Поискай да ти изпрати едно мелйике, което да потвърди истинността на твоите думи и да те опази от нас. Освен това, твоят Господар да ти даде градини, имения, богатства и да се освободиш от тежкия начин на живот, защото и ти като нас ходиш по пазарите и си изкарваш прехраната!...”

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Аз не съм ви изпратен с това. Аз ви донесох само това, с което бях изпратен от Аллāху теāля. И ви го съобщих. Аз не съм такъв човек, че да искам от моя Господ(ар) за себе си (богатство и имоти)... Всевишният Аллах ме изпрати като благовестител (с Дженнета – за тези, които приемат донесеното от мен) и като предупреждаващ с наказание (с Джехеннема – за тези, които не приемат и отричат донесеното от мен). Ако приемете това, което съм ви донесъл, то То ще е дял и препитание за вас както на този, така и в отвъдния свят. Ако не приемете и отхвърлите, то до решението на Всевишния Аллах за отношенията между вас и мен, аз ще продължавам да изпълнявам повелите на моя Господ(ар) и ще търпя всякакви несгоди...**“

Този път пък езичниците рекоха: „Щом твоят Господар, ако пожелае, може да стори всичко, то поискай от Него да разкъса небето на парчета и да го стовари върху главите ни! Докато не го направиш, няма да ти повярваме!“ Мухаммед (*алейхисселām*) им отвърна: „**Това е дело на Аллāху теāля. Ако пожелае непременно ще го направи.**“ Преминавайки всякакви граници, неверниците продължиха: „О, Мухаммед! Твоят Господ не знаеше ли, че ние ще седим тук с теб и не ти ли съобщи предварително какво ще те питаме и какво ще искаме от теб? Защо не ти обясни какво да правиш с нас, ако не приемем известното от теб?.. Докато не изпрати мелйикета, които да свидетелстват правотата на твоите думи, няма да ти повярваме. Вече не носим никаква отговорност за теб. Кълнем се, че вече няма да те оставим на мира. Или ние ще те погубим, или ти нас.“ Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) видя, че, вместо да се споразумеят, пропастта между тях растеше, затова стана и си отиде.⁵⁶

След като неверниците отблъснаха по този начин Султана на вселената, Всевишният Аллах им отговори с āйети, низпослани чрез Джебрāил (*алейхисселām*). Извести ги за тежките мъчения, които ги очакват. Меāl на сūra Енām, от четвърти до единадесети āйет:

“**Няма дори едно знамение сред знаменията на техния Господар, (āйет сред āйетите на Корāн-и керйм или доказателство сред доказателствата, или чудо сред чудесата), от което да не са се отвърщали. И взеха за лъжа (отрекоха) правдата (Корāн-и керйм), когато тя дойде при тях. Но ще ги достигнат вестите (наказанието) за онова, на което са се подигравали. Не видяха ли (населението на Мекка) колко поколения преди тях погубихме? Те не бяха ли непосредствено известени за това? Дадохме им всички възможности, които не дадохме на вас. Изпратихме им от небето обилен дъжд.**

---

⁵⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 315

Сторихме сред (техните бостани, градини и дворци) реките да текат, но после ги погубихме заради (неблагодарността и) греховете им и създадохме след тях други поколения.

И ако ти бяхме низпослали написана Книга и го пипнеха с ръцете си, онези неверници пак щяха да рекат: “Това не е нищо друго освен явна магия.” Освен това рекоха: “Какво щеше да стане ако му бе изпратено мелйике (на Мухаммед (*алейхисселям*), което да видим и да ни каже, че наистина той е пейгамбер)? А ако бяхме изпратили мелйике (и те не бяха повярвали), щеше да е свършено с тях (щеше да се даде присъда за тяхното унищожение). После нямаше да им се даде отсрочка (дори колкото око да мигне). И ако сторехме него (Пророка) мелйике, щяхме да го покажем в образа на мъж и пак да ги хвърлим в онова съмнение, в което бяха изпаднали. Подигравах се и на пророците преди теб, но онези, които им се присмиваха, бяха изцяло заобиколени от беда и мъчение, като наказание за техните подигравки. Кажете: “Вървете по земята и после вижте какъв е бил краят на отричащите пейгамберите!”

Меалят от седми до единадесети айет на сѳра Фуркѳн е следният: “Неверниците казаха: “Що за пророк е този? Яде храна като нас и ходи по улиците. Ако беше пророк, при него щеше да дойде мелйике. Той щеше да има помощници и те щяха да ни съобщят, да ни сплашат с Джехеннем. Или неговият Господ(ар) щеше да му изпрати съкровища или градини и той щеше да яде каквото иска.” Угнетителите един на друг казват: “Ако го последвате този, вие ще сте последвали омагьосан човек.” (О, Любими Мой), погледни какви лоши примери дадох за теб и така се отклониха от правилния път, изпаднаха в заблуда. Вече не могат да излязат от заблуда и да намерят напътствие. Колко велика е славата на Аллѳху теѳлѳ, че ако пожелае би ти отредил по-доброто от това (в земния живот) - градини, сред които реки текат. Би ти направил дворци!”

Меалят на двадесет и първи айет на същата сѳра е: “Онези, които не се надяват да Ни срещнат, казват: “Какво щеше да стане ако ни бяха изпратени мелйикета (които да ни съобщят, че Мухаммед казва истината) или да видим своя Господар? Възгордяват се и прекрачват границата с голяма дързост.”

Меѳл на сѳра Себе, девети айет: “Ако Ние бяхме пожелали, щяхме да накараме земята да ги погълне (заради отричането на ясните знамения така, както земята погълна Кѳрѳн) или щяхме да спуснем върху тях огнени късове от небето.”

Сѳра Исрѳ, деветдесет и седми айет, меѳл: “В Деня Кѳѳмет ще ги подкараме по лица - слепи, неми и глухи. Мястото, където ще отидат е Джехеннемът. Всякога, щом позагасне, ще им добавяме пламъци.”

След тези знамения, изпратени по техен адрес, неверниците усилиха още повече своята враждебност. Особено Убей бин Халеф и брат му Умейѳе тормозеха много Расѳлюллах (*саллялѳху алейхи ве селлем*). Нещастникът Убей, заставайки пред него с изгнила кост в ръка, каза: „О, Мухаммед! Твоят Аллах щѳял да съживи тази кост, след като изгние, така ли? Значи ти си мислиш, че Той ще може, след като изгние, да съживи това?“ и го направи на прах. После духна върху любимия ни Пейгамбер (*саллялѳху алейхи ве селлем*) и продължи:

„О, Мухаммед! Кой би могъл да съживи това?“ Пророкът на Аллāху теāля (*алейхиссалātu весселām*) отговори: „**Да! Всевишният Аллах ще убие и теб, и него... После ще те съживи и ще те хвърли в Джехеннема.**“ След тази случка Всевишният Аллах низпосла следните āйети, меāl: „**Не видя и не разбра ли ясно онзи човек (неверник), че Ние го сътворихме от частица сперма? Въпреки това той се превърна в явен противник. Забравяйки своето сътворение, той Ни даде пример, като каза: “Кой ще съживи тази кост, след като е изгнила и се е разпаднала?” Кажете, (о, Пейгамбере Мой): “Ще ги съживи Онзи (т.е. Аллāху теāля), Който ги създаде първия път (от нищото). Той е Този, Който знае подобаващо всяко сътворено същество. Онзи, Който извади за вас огън от зеленото дърво, и ето ви сега от него палите огън! А няма Онзи, Който сътвори небесата и земята, не е способен да сътвори подобни? Той е Създателят на всичко и знае всичко.**“ (Йāсйн: 77-81)

Вярата на Хāлид бин Сайд

В първите дни на исляма Хāлид бин Сайд сънува странен сън. Сънува, че стои на ръба на Джехеннема и баща му иска да го бутне, но точно в този момент Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го хвана за кръста и го спаси. Събуди се, плачейки и си каза: „Кълна се, този сън е истински.“ Когато излезе навън, срещна Хазрети Ебӯ Бекр и му разказа съня си. Той му каза: „Сънят ти е истински. Този човек, когото си сънувал, е пророк на Всевишния Аллах. Веднага отиди при него и му се подчини! Ти ще му се подчиниш, ще приемеш неговата религия и ще бъдеш до него. И той, както си сънувал в съня си, ще те предпази от Джехеннема, а баща ти ще остане вечно там!“

Хазрети Хāлид бин Сайд под въздействието на съня си веднага, без да губи време, отиде в местността Еджād и заставайки пред Мухаммед (*алейхисселām*) го попита: „О, Мухаммед! Към какво призоваваш хората?“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Аз призовавам хората да вярват във Всевишния Аллах, Който няма подобен и равен на Себе Си и в това, че Мухаммед (алейхисселām) е Негов раб и пророк. Призовавам ги да спрат да се кланят на някакви си камъни, които нито чуват, нито виждат, нито могат да навредят или да помогнат на някого, нито пък имат представа от това, кой им се кланя и кой не.**“ След тези думи Хāлид бин Сайд каза: „Аз свидетелствам, че няма друг бог освен Аллāху теāля и свидетелствам, че ти си Негов пророк.“ и стана мюсюлманин. Това зарадва много Расӯлюллах (*алейхиссалātu весселām*). След него и жена му Умеййе прие исляма.

Хāлид бин Сайд (*радияллāху анх*) желаше и братята му да станат мюсюлмани и полагаше много усилия в тази насока. Един от братята му – Омер бин Сайд също стана мюсюлманин. Баща им Ебӯ Ухайха, който бе жесток враг на исляма, като чу, че синовете му Хāлид и Омер станали мюсюлмани и изпълняват намāз в едно затънтено място на Мекка, веднага изпрати останалите си синове, които не бяха мюсюлмани, да ги доведат. След като дойдоха, баща им ги накара да се откажат от новата им религия и започна да ги обижда и да ги бие. След това каза на Хāлид бин Сайд (*радияллāху анх*): „Ти си се подчинил на Мухаммед, така ли? Но ти виждаш, че той се противопоставя на своето племе и поругава нашите идоли и предци?“ Хазрети Хāлид бин Сайд му каза: „Кълна

се в Аллах, Мухаммед (*алейхисселям*) казва истината. Аз му се подчиних. Ще умра, но няма да се откажа от вярата си.“ Чувайки тези думи, бащата още повече се разгневи и започна да го бие, докато пръчката не се счупи. После му каза: „О, негоднико! Иди където си искаш! Но се кълна, че няма да те храня повече!“ Хазрети Халид му каза: „Ако ти не ми дадеш нищо, Всевишният Аллах несъмнено ще ме дари с препитание.“ Бащата, заплашвайки останалите си синове, им каза: „Ако някой от вас се осмели да поговори с него, го очаква още по-тежко наказание!“ След това заповяда да го хвърлят в мазето и в жаркото време на Мекка го държа там три дни без вода и храна.

Хазрети Халид бин Сайд намери някакъв начин и успя да избяга от баща си. Баща му бе покосен от тежка болест, но и в това тежко състояние, лежейки болен, заради враждата си към исляма, той не престана да казва: „Ако оздравея и се изправа на крака, всички в Мекка ще се кланят на нашите идоли. Никой няма да може да се кланя на други богове...“ Халид (*радияллāху анх*), за да предпази религията си и братята си мюсюлмани от това враждебно отношение на баща си, вдигайки ръце се помоли: „О, Творецо на световите! Баща ми да не надвие тази болест!“ Всевишният Аллах прие молбата му, Ебӯ Ухайха не можа да се справи и почина.

Приемането на исляма от Мусаб бин Умейр

Мусаб принадлежеше към едно от благородните и знатни семейства на племето Курайш. Когато чу благословените слова на Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве саллем*) в сърцето му се зароди голяма любов и копнееше колкото се може по-скоро да се види с него. Накрая отиде в къщата на Еркām (Дарул Еркām) и стана мюсюлманин. Като разбраха за това, баща му и майка му започнаха да го изтезават. Затвориха го в мазето и го държаха дни наред без храна и вода. В най-голямата жега го подложиха на жестоки и нечовешки мъчения, но Хазрети Мусаб бин Умейр, чието сърце бе пълно с вяра, показва голямо търпение и не се откажа от вярата си.

Преди да приеме исляма, Хазрети Мусаб живееше охолно, защото родителите му бяха богати, състоятелни хора. И всички му завиждаха. След приемането на исляма, родителите му го лишиха от всичко и го подложиха на мъчения. Един ден Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*) отиде при Расӯлюллах (*алейхиссалātu весселям*). Хазрети Али, който по това време се намираше там, предава неговото идване по следния начин: „Когато седяхме с Расӯлюллах при нас дойде Мусаб бин Умейр. Беше облечен в закръпени дрехи. Състоянието му беше плачевно. Виждайки това негово състояние, благословените очи на Расӯлюллах се напълниха със сълзи. За него, за човека, който въпреки мъченията и беднотията не се отрече от своята религия, Пророкът на Аллāху теāля каза: **„Погледнете този човек, чието сърце е озарено от Всевишния Аллах. Бях свидетел на това, как неговите родители го хранеха с най-добрите храни и питиета. Любовта към Всевишния Аллах и към Неговия пророк го доведоха до това състояние.“**

ПРЕСЕЛЕНИЕТО В АБИСИНИЯ (ЕТИОПИЯ)

На петата година от съобщаването на пророчеството на Мухаммед (*алейхисселлям*) броят на мюсюлманите, въпреки мъченията на идолопоклонниците, продължаваше да се увеличава. Успоредно с това се увеличаваха и изтезанията на езичниците – ставаха все по-непоносими и по-нечовешки. Дори бяха разкъсали Хазрети Сумеййе на части. Цялата тази жестокост измъчваше много Пейгамбера ни (*саллялляху алейхи ве селлем*). Изпълненото му с милосърдие сърце не можеше вече да понесе всичко това. И един ден, събирайки сподвижниците си, им каза: „**О, сподвижници мои! Разпръснете се из света! Всевишният Аллах скоро пак ще ви събере на едно място.**“ Те го попитаха: „О, Расуляллах, къде да отидем?“ Тогава той насочи благословената си ръка към Хабаша (Абисиния) и каза: „**Ето там! В земите на Хабаша⁵⁷, защото там има владетел, при когото не се угнетява никой. Това е страната на правдата. Стойте там, докато Алляху теяля не ви отвори път за спасение от страданията.**“ По този начин Пророкът на Алляху теяля (*саллялляху алейхи ве селлем*), който още след раждането си произнесе думите: „**Моя общност! Моя общност!**“, реши да спаси сподвижниците си (Есхāб) от мъченията на угнетителите и жертвайки живота си в името на тяхното спасение, сам да продължи борбата с тях. След това негово разрешение за преселение, една част от сподвижниците, напускайки родните си места, започнаха да се преселват. Болката от раздялата с любимия ни Пейгамбер (*саллялляху алейхи ве селлем*) бе твърде голяма...

В това първо преселение се включиха Хазрети Осман и жена му Рукаййе бинти Расулюллах (дъщерята на Пророка на Алляху теяля (*саллялляху алейхи ве селлем*)), Ебу Хузейфе и жена му Сехле бинти Сухейл, Зубейр бин Аввām, Мусаб бин Умейр, Абдурахман бин Авф, Ебу Селеме бин Абдулесед и жена му, Умму Селеме, Хатиб бин Амр, Амир бин Рабиа и жена му Лейля бинти Ебу Хасме, Осман бин Мазун, Ебу Себра бин Ебу Рухм и жена му Умму Гулсум бинти Сухейл, Сухейл бин Бейда, Абдуллах бин Месуд (*радиялляху анхум*).⁵⁸

Във връзка с преселението на Хазрети Осман, Пейгамберът ни (*алейхиссалляту весселлям*) казва: „**Несъмнено, Осман е първият човек след пейгамбера Лут, който се преселва заедно с жена си.**“

Сподвижниците, една част върху животни, друга част пеша, тайно излязоха от Мекка. Плащайки на търговци, те се качиха на кораби и през Червено море успяха да се доберат до Хабаша. Неверниците научиха за това и тръгнаха след тях, но усилията им бяха напразни и отчаяно се върнаха назад.

Негусът на Хабаша се отнесе много добре с мюсюлманите. Прие ги в пределите на своята родина. Във връзка с пребиваването си в Хабаша сподвижниците казват: „Тук ние видяхме добросъседство и покровителство. Бяхме в неп-

⁵⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 194; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 321; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 203-204; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 94

⁵⁸ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 205-210; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 204

рикосновеност – ние и нашата религия. Не чувахме неприятни думи. Спокойно изповядахме религията си.“⁵⁹

Приемането на исляма от Хазрети Хамза

С всеки изминал ден гласът на исляма ставаше все по-силен и мощен и достигаше все по-далече и по-далече. Това вбесяваше езичниците, които, въпреки огромните си усилия, не можеха да предотвратят и възпрепятстват неговото разпространение.

В книгите „Далйил-ун нубувве“ и „Меәридж-ун нубувве“ се съобщава следното: Един от езичниците на име Велйд притежаваше един идол, на който неверниците, събирайки се на възвишението Сафā, се покланяха. Един ден Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде при тях и ги призова към исляма. Един джин-неверник, се вмъкна в идола и наговори неприлични неща по адрес на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Това го разстрои много. След няколко дни, едно невидимо същество, поздравявайки Мухаммед (*алейхисселām*), му каза: „О, Расūляллах! Един джин-неверник е наговорил неприятни неща по ваш адрес. Аз го намерих и го убих. Ще благоволите ли утре да дойдете на възвишението Сафā? Вие пак ще ги призовете към исляма, а аз, вмъквайки се в този идол, ще ви възхвалявам.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие предложението на този джин на име Абдуллах.

На другия ден отиде на възвишението Сафā и отново призова неверниците към исляма. Там бе и Ебӯ Джехл. Джинът-мюсюлманин се промъкна в идола, намиращ се в ръцете на езичниците, и започна да реди стихове, възхваляващи исляма и любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Чувайки тези думи, неверниците направиха на парчета намиращия се в ръцете им идол и се нахвърлиха върху Мухаммед (*алейхиссалāту весселām*). Благословените му коси се разпиляха, благословеното му лице бе обляно в кръв, но той, показвайки голямо търпение, им каза: „**О, курайши! Вие ме удряте, но аз съм вашият пророк.**“ и се прибра вкъщи. Цялата тази случка бе видяна от една слугиня.

По това време Хамза бе на лов в планината. В момента, в който се готвеше да пусне стрелата си по една газела, тя проговори: „О, Хамза! Би било по-добре, вместо да стреляш по мене, да стреляш по тези, които искат да убият братовия ти син.“ Хамза, чудейки се на думите на газелата, бързо тръгна към дома си, но преди да се прибере вкъщи, по навик, при всяко връщане от лов, той се отбиваше в Харām-и Шериф и извършваше тавāф. И този път направи същото. По време на тавāфа при него дойде слугинята и му разказа за това, което Ебӯ Джехл бе сторил на Мухаммед (*алейхисселām*). Хамза като чу, че са обидили племенника му, веднага се въоръжи и отиде при неверниците. Обръщайки се към Ебӯ Джехл, каза: „Ти ли си този, който оскърби моя племенник? Ето – неговата религия е и моя. Ако имаш смелост, опитай се да сториш и на мен това, което си сторил на него.“ и удряйки с лъка си по главата му, го рани тежко. Намиращите се там неверници тъкмо се канеха да нападнат Хамза, но

⁵⁹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 194-204; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 321-332; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 204

Ебу Джехл им каза: „Не го докосвайте! Хамза е прав. Аз оскърбих племенника му.“ След като Хамза си тръгна, Ебу Джехл, който много добре знаеше каква силна и почтена личност е той, предупреждавайки приятелите си, им каза: „Никой да не го докосва. Може да ни се ядоса и да стане мюсюлманин. По този начин Мухаммед ще укрепне, ще добие повече мощ.“

Хамза отиде при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Отмъстих на Ебу Джехл. Целият е в кръв. Не се разстройвай, радвай се!“, „**Аз не се радвам на такива неща.**“ отговори любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалля̀ту весселя̀м*). Тогава Хамза каза: „Готов съм на всичко, което ще те зарадва!“ Мухаммед (*алейхисселя̀м*) му каза: „**Аз бих се зарадвал само тогава, когато ти приемеш исляма и спасиш скъпото си тяло от огъня на Джехеннема.**“ След тези думи на племенника си, Хазрети Хамза веднага стана мюсюлманин. За него бе низпослано знамение. Според Хазрети Абдуллах ибн Аббас: „В Коран-и керим, в 122-и айет от сѳра Енам, човекът, който е съживен и осветен със светлина е Хазрети Хамза, а лутацият се в тъмнина е Ебу Джехл.“

Хазрети Хамза, отивайки при неверниците, им събщи, че е приел исляма и че е готов да жертва живота си за Любимия на Всевишния Аллах (*алейхиссалля̀ту весселя̀м*). След това им прочете касида, в която се казваше: „Хвала на Алля̀ху тея̀ля̀, Който склони моето сърце към исляма и истината. Тази религия е изпратена от Господа на световите – Всезнаещия, Всемилолюбивия, Всемогъщия Аллах. При четене на Свещения Коран от очите на притежаващите сърце и разум се стичат сълзи. Свещеният Коран е низпослан на Мухаммед (*алейхисселя̀м*) на ясен и разбираем език под формата на айети. Той, Мухаммед Мустафа̀, е благословена и уважавана личност. О, езичници! Да не сте посмели да използвате груби и оскърбителни думи по негов адрес. Но ако имате такова намерение, то това може да го извършите само през трупа ни (през трупа на мюсюлманите).“

Приемането на исляма от страна на Хазрети Хамза зарадва много любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). С присъединяването му в техните редици мюсюлманите се сдобиха с голяма сила.

Положението коренно се промени, защото жителите на Мекка знаеха какъв мъжествен, храбър и голям герой е Хамза (*радиялля̀ху анх*). Езичниците, които се страхуваха от неговия безпощаден и остър меч, вече не можеха да докоснат мюсюлманите безпричинно и да се отнасят с тях лошо.⁶⁰

Приемането на исляма от Хазрети Омер

Ислямската религия се разпространяваше с всеки изминал ден и светлината на Свещения Коран осветяваше душите на все повече хора. Грешниците, приемайки дара на Всевишния Аллах – вярата, откриваха напътствието. Тези, удостоени с честта да станат част от сподвижниците (Есхя̀б-и киря̀м), благословени хора не се разделяха от Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Всяко едно негово мъничко желание, всеки един негов знак приемаха за важна заповед и се състезаваха за неговото изпълнение, дори бяха готови да пожертват

⁶⁰ Ибн Исхак, *ес-Сѳре*, 151-153; Ибн Хишя̀м, *ес-Сѳре*, I, 291-292

живота си за това. Тревогата и безпокойството на езичниците пък достигна пределната си фаза, защото един от най-големите храбреци – Хамза (*радиял-лāху анх*) стана мюсюлманин и премина в редиците на вярващите. Това неочаквано събитие ги вбеси напълно.

Един ден синът на Хатгāб – Омер (тогава все още не бе мюсюлманин) излезе от дома си с намерение да убие Расуллолах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Откри го в Месджид-и Харāм (Свещената джамия), където изпълняваше намаз. Изчаквайки свършването на намаза, започна да го слуша. В това време Любимият на Аллāху теāля (*алейхиссаляту весселām*) четеше сūra „Ел-Хакка“:

„Денят Къямет, който е истина, ще настане! Какво е Денят Къямет, който е истина? Кой ти съобщи за Деня Къямет, който е истина и ще настане? Самудяните и адитите отрекоха Къямета, от чийто ужас ще треперят сърцата. Самудяните, заради покварата си, бяха погубени от Вика (на Джебрāйл (*алейхисселām*)). А адитите бяха погубени от унищожаваш, издаващ тътен, свиреп и мощен ураган. Накара го Той да вилнее срещу тях седем нощи и осем дни поред. (Докара ги до такова състояние, че ако беше там) щеше да видиш как са загинали и паднали като кухи финикови палми, откъснати от корените си! Сега виждаш ли някой останал от тях?

И Фараонът, и онези преди него, и народите на сринатите селища (на Лут) вършеха същата грешка (съдружаване и непокорство). И се възпротивиха на пророка от своя Господ (на Лут (*алейхисселām*) и на другите), затова ги настигна наказание, по-силно от това на другите общности. Наистина Ние, когато водата покри всичко (по време на потопа на Нūх), ви (т.е. предците ви, причини за вашето съществуване) понесохме в кораб, за да сторим това поука за вас и да го запомнят, наизустят помнещи уши. Когато се протръби с Рога първия път, земята и планините ще бъдат вдигнати и разклатени. В онзи ден ще настане Къямет. Небето, загубило сила и твърдост, ще се разцепи и разпръсне. И ангелите ще са по краищата му. (Ще чакат заповедта на Господаря си.) В този Ден осем мелйикета (от намиращите се около небето) ще носят Арша на твоя Господ. В този Ден ще бъдете изправени (пред Аллāху теāля за равносметка). Така, че (за Аллāху теāля) няма да остане скрита и една ваша тайна (която в земния живот си мислихте, че криете).

И тогава онзи, чиято книга му се даде в дясната ръка, (радвайки се) ще каже: „Вземете и прочетете моята книга, защото аз без съмнение знаех, че ще получа своята равносметка.“ Той е в живот, от който е доволен. Във висок Дженнет. (Плодовете) ще са толкова близо, че лесно ще могат да бъдат откъснати. (На тях ще им се каже:) **“Яжте, пийте и добър апетит в замяна на праведните дела, които сте вършили в отминалите дни (земния живот)!”**

А що се отнася до онзи, чиято книга се даде в лявата му ръка, ще каже: „О, да не ми бе давана моята книга и да не бях узнал каква е моята равносметка! О, да бе сложила (смъртта) окончателен край на всичко (и да не бях възкръснал)! Не ми помогна с нищо моето богатство. Властта (силата, доказателството и всичко, което имам) ме напусна и пропадна. (Аллāху теāля ще нареди на ангелите в Дженнема:) “Хванете го и го вържете (вържете ръцете му за врата)! После го хвърлете в огъня с пламъци! После във вери-

га, дълга седемдесет аршина, го сложете (отново) там! Защото той не повярва във великия Алләху теӀля. (Освен че не хранеше, а) и не подканваше да бъде нахранен нуждаещият се, затова Днес няма тук за него ближен (и приятел, който да го съжали), нито храна освен гълсин (гной от обитателите на Джехеннема, примесена с кръв). Ядат го само тези, които (съзнателно) допускат грешки (т.е. неверниците)...“

Хазрети Омер слушаше с възхищение любимия ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*). Никога в живота си не бе чувал такива прекрасни думи. Покъсно, самият той разказва така: „Бях възхитен от гладкостта, правилността и подредбата на тези думи. Казах си: „Кълна се, този наистина е поет, както твърдят и курайшите!“ В този момент Пророкът на Алләху теӀля (*алейхиссалляту весселям*) продължи да чете:

„Кълна се в това, което виждате и в това, което не виждате, без съмнение той (КорӀн-и керӀм) е слово, изпратено от Алләху теӀля на Пророк с много висока чест, а не е слово на поет. Колко оскъдно вярващи хора сте вие...“

Хазрети Омер: „Пак си казах: „Този сигурно е гадател, защото прочете моите мисли!..“ РасӀлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) продължи да чете:

„И не е и слово на гадател. Колко оскъдно мислещи хора сте вие!... Той (КорӀн-и керӀм) е низпослан от Господа на световите (на Мухаммед (*алейхисселлям*), посредством ДжебраӀл (*алейхисселлям*)). И ако той (Пророкът) Ни приписваше някакви слова (които не сме казвали), без съмнение щяхме да му отнемем дясната ръка (неговата сила и мощ), после да му разкъсаме вената на сърцето (нямаше да го оставим жив). И тогава никой сред вас нямаше да може да възпре това. Без съмнение То (КорӀн-и керӀм) е ясно наставление за богобоязливите. Ние без съмнение знаем, че сред вас (както има потвърждаващи, така) има (и) отричащи. Без съмнение (в отвъдния живот) Той (КорӀн-и керӀм) е (неизбежен) копнеж за неверниците (които ще видят благата, дадени на потвърждаващите го). Без съмнение Той (КорӀн-и керӀм) е хакк-ул якӀн. (Той издига до степента хакк-ул якӀн онези, които го следват и се подчиняват на неговите заповеди и забрани.) Затова прославяй името на великия ти Господ!“

„Когато РасӀлюллах прочете цялата сӀра, в сърцето ми се появи любов към исляма.“ каза Хазрети Омер.

Три дни след като Хамза (*радиялләху анх*) стана мюсюлманин, ЕбӀу Джехл събра неверниците и им каза: „О, курайши! Мухаммед поруга божествата ни. Казах, че нашите предци горят в Джехеннема и че ние също ще отидем там. Нямаме друг изход, освен да го убием. На този, който го убие ще дам сто червени камили и много злато.“ Любовта на Омер бин ХаттӀб към исляма в миг се изпари от сърцето му и скачайки от мястото си, каза: „Никой друг освен сина на ХаттӀб не е достоен за тази работа.“ Курайшите го аплодираха и казаха: „Хайде, сине на ХаттӀб! Да те видим!“

Омер опасва меча си и тръгна да изпълнява обещанието си. По пътя срещна Нуайм бин Абдуллах, който го попита: „О, Омер, накъде си се запътил така ядосан?“ Той отговори: „Отивам да убия Мухаммед, който раздели обществото ни и превърна братята във врагове.“ Нуайм каза: „О, Омер! Тази работа е много трудна. Сподвижниците му не се отделят от него, за да не го сполети

нещо лошо. Много е трудно да се доближиш до него. И да го убиеш, няма да можеш да се отървеш от Абдулмутталибовите синове.“

Тези думи ядосаха много Хазрети Омер. Той го попита: „Да не би и ти да си от тях?“ и хващайки се за мечата си, каза: „Първо да свърша твоята работа!“ Тогава Нуайм каза: „О, Омер! Ти остави мене, а отиди при сестра си Фāтима и мъжа ѝ Сайд бин Зейд, и те станаха мюсюлмани.“ Хазрети Омер не му повярва, но Нуайм продължи: „Ако не вярваш, иди и питай! И ще разбереш.“

Ако Хазрети Омер бе успял да изпълни своето намерение (да убие Расулунлаха (*саллялāху алейхи ве селлем*)), щеше да се премахне религиозното разделение, но пък щеше да се появи друг проблем – кръвното отмъщение, един от обичаите на арабите, и Курайш щеше да се раздели на два лагера, между които щеше да има нестихващи кръвопролития. По такъв начин щеше да бъде убит не само Омер бин Хаттāб, но и всички от рода Хаттāб. Но от яд силният и храбрият Омер бин Хаттāб не успя да помисли за това. Веднага, за да узнае истината, отиде в къщата на сестра си. Съвсем наскоро бе низпослана сūra „Тā Хā“ и Сайд и Фāтима (*радияллāху анхум*) четяха новите знамения заедно със сахāбина (сподвижника) Хаббāб бин Ерет, когото поканиха в дома си. Хазрети Омер чу техните гласове и почука много силно на вратата. Виждайки ядосания и препасалия мечата си Омер, скриха Хазрети Хаббāб и свитъка със знаменията. След това отвориха вратата. Като влезе вътре Хазрети Омер ги попита: „Какво четяхте?“, „Нищо.“ отвърнаха те. Той се разгневи още повече и им каза: „Това, което чух за вас е било истина, и вие сте се заблудили от неговата магия.“ Хвана Хазрети Сайд за врата и го повали на земята. Фāтима (*радияллāху анхā*) се опита да защити мъжа си и получи един силен шамар по лицето. Като видя стичащата се кръв по лицето на сестра си, Хазрети Омер я съжали. Но тя, не обръщайки внимание на болката и разкървавеното си лице, подтикната от силната си вяра и осланяйки се на Аллāху теāля, му каза: „О, Омер! Как не те е срам пред Всевишния Аллах? Защо не вярваш на Неговия пророк? Ето, аз и моят съпруг бяхме удостоени с честта да станем мюсюлмани. И да ни убиеш, пак не бихме се отказали от вярата си.“, след това произнесе шехāда.

Тази непоколебима вяра на сестра му накара Хазрети Омер да омекне. Седна на земята и с мек глас ги помоли: „Извадете най-последната книга, която четяхте.“ Фāтима (*радияллāху анхā*) му каза: „Докато не се пречистиш, няма да ти я дам.“ Хазрети Омер извърши пълно обредно умиване (гусюл абдест). След това Фāтима (*радияллāху анхā*) донесе свитъка и му го даде. Хазрети Омер бе много добър четец. Започна да чете сūra „Тā Хā“. Красноречието на Корāн-и керйм, дълбокото му смислово съдържание и величество смекчиха сърцето му. След прочитането на 6-и айет, меāl (**„Негово е всичко на небесата и на земята, и на всичко между тях, и всичко под пръстта (седемте слоя).“**) потъна в дълбоки мисли. Попита сестра си: „О, Фāтима! Всички тези безброй създания на вашия Аллах ли са?“, „Да, така е! Нима съществува някакво съмнение?“ отговори тя. Удивлявайки се на това, Хазрети Омер каза: „О, Фāтима! Ние имаме около хиляда и петстотин идоли от злато, сребро, бронз и камък, но нито един от тях не притежава нищо на земята.“ След това прочете още малко:

„Няма друг истински бог освен Аллāху теāля, който да заслужава поклонение. Най-прекрасни са неговите имена.“ (меāl на Тā Хā: 8) Замисли се над този āйет и каза: „Наистина е много правилно.“ Чувайки тези негови думи, Хаббāб (*радияллāху анх*) изскочи от своето укритие, произнесе текбйр и му каза: „Радвай се, о, Омер, защото Расūлюллах, отправяйки ду’ā към Аллāху теāля, призова: „**О, Господарю, укрепи исляма с Ебў Джехл или с Омер!**“ и это това щастие споходи теб.“

Този āйет и тази ду’ā изтриха враждебността от сърцето на Хазрети Омер и то се изпълни с любов към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Веднага ги попита: „Къде е Пророкът на Аллāху теāля?“ Тогава любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*) се намираше в къщата на Хазрети Еркām и наставляваше сподвижниците си. Те, от своя страна, гледаха сияйното му лице и биваха удостоени с това да слушат неговите сладки и омайващи слова. Сърцата им се полираха, изпитваха безкрайно задоволство и радост, изпадаха в неописуеми състояния. Душите им намираха покой.

Идването на препасалия меча си Хазрети Омер бе забелязано от къщата на Еркām. Внушителният му вид накара сподвижниците да наобиколят Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Хамза каза: „Няма за какво да се притесняваме. Ако е дошъл с добро, добре дошъл е. В противен случай, ще накарам главата му да изхвърчи още преди да си е извадил меча.“, но Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Сторете му път, за да влезе!**“

Идването на Хазрети Омер бе предварително съобщено от Джебрāил (*алейхисселām*), затова Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) го посрещна с усмивка и каза на сподвижниците си: „**Оставете го!**“ Хазрети Омер се приближи и коленичи пред Любимия на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той (*алейхиссалāту весселām*) го хвана за ръката и му каза: „**Приеми исляма, о, Омер!**“ Тогава Хазрети Омер с чисто сърце веднага произнесе шехāда и стана мюсюлманин. Радостните текбйри на сподвижниците – „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се издигнаха до небесата.

Хазрети Омер разказва: „По времето, когато станах мюсюлманин, сподвижниците се криеха и тайно извършваха религиозните си задължения (ибāдети). Това много ме натъжи и аз попитах Пророка на Аллāху теāля: „О, Расūляллах! Ние не сме ли на правия път?“, „**Да, така е. Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, и живи да сте, и мъртви да сте, вие сте на правия път.**“ отвърна той. Тогава аз му казах: „О, Расūляллах! След като ние сме на правия път, а езичниците са в заблуда, тогава защо си крием религията? Кълна се в Аллах, без никакво съмнение, религията на Всевишния Аллах ще възтържествува в Мекка. Ако племето ни се отнася с нас съвестно ще е много добре, ако ли не – ще се борим с тях.“ Но Расūлюллах ме предупреди: „**Ние сме твърде малко на брой!**“, а аз му рекох: „О, Расūляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който те изпрати като истински пророк, няма да остане нито едно езическо общество, пред което, без никакво притеснение и страх, да не разкажа за исляма. Да излезем вече.“ Моето предложение беше прието и излизайки на улицата, подредени в две редици, ние се отправихме към Месджид-и Харām. Едната редица оглавяваше Хамза, а другата – аз. Крачейки твърдо, влязохме в Месджид-и Харām. Курайшите гледаха ту

към мен, ту към Хамза. Бяха изпаднали в такава скръб, че сигурно през живота си не бяха изпитвали такава отчаяние.“

Ебӯ Джахл, не очаквайки такава завръщане, каза на Хазрети Омер: „О, Омер! Какво е това?“ Омер (*радияллāху анх*), без да му обръща внимание, каза: „Ешхеду ен ля иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх“ Ебӯ Джахл бе зашеметен от случващото се. Не можа да каже нищо. Хазрети Омер, обръщайки се към езичниците, каза: „О, курайши!.. Знаещите ме знаят! Тези, които не знаят, да знаят, че аз съм Омер – синът на Хаттāб. Ако някой желае да остави жена си вдовица и децата си сираци, нека помръдне от мястото си. Ще го направя на парчета с моя меч.“ След тези негови думи курайшите мигновено се разпръснаха и се отдалечиха оттам. Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните му сподвижници, подреждайки се плътно един до друг в редица (образувайки саф) и произнасяйки на висок глас текбър („Аллāху екбер! Аллāху екбер!“), за първи път изпълниха намāз на открито в Месджид-и Харām.⁶¹

След приемането на исляма от Хазрети Омер бе низпослан 64-и āйет на сӯра Енфāl, меāl: „**О, Пейгамбере Мой, като помощници са ти достатъчни Аллāху теāля и вярващите, които те следват.**“ Хората, които се двоумяха дали да приемат исляма или не, като разбраха, че Омер (*радияллāху анх*) е станал мюсюлманин, веднага го последваха. Вече броят на мюсюлманите растеше като лавина.

Второто преселение в Абисиния

До мюсюлманите, намиращи се в Хабаша (Абисиния), достигна невярната вест, че в Мекка мюсюлманите и езичниците са постигнали помирение. Получавайки тази вест, си казаха: „Нашето преселение беше поради враждебното отношение на езичниците. Тяхната враждебност вече се е превърнала в приятелство. Щом са се помирили, тогава да се върнем и да получим честта да служим на Пророка на Аллāху теāля.“ Взеха разрешение от владетеля на Хабаша и се върнаха в Мекка. Пристигайки в Мекка, разбраха, че новината бе лъжлива.⁶² Отидоха при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му разказаха надълго впечатленията си от гостоприемната страна. Разказаха за това, как водата, въздухът и плодовете на Хабаша укрепват човека; че в тази страна има четири места за правене на ибāдет и в тях всеки ден се колят камили, овце и се канят бедните и самотни хора, как самият владетел, посещавайки ги, им дава доверие и им помага.⁶³

След завръщането на сподвижниците в Мекка, езичниците (съдружаващите, идолопоклонниците) отново започнаха да ги подлагат на мъчения. Насилието им се увеличаваше все повече и повече и един ден Хазрети Осмāн каза на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Расӯляллах! Хабаша е много подходящо място за търговия. Едномесечната търговия би донесла много пе-

⁶¹ Ибн Исхāк, *ес-Сӯре*, 160-165, 221-229; Ибн Хишām, *ес-Сӯре*, I, 342-350; Сухейлӣ, *ер-Равзул-Унуф*, II, 119

⁶² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 205

⁶³ Ибн Исхāк, *ес-Сӯре*, 194; Ибн Хишām, *ес-Сӯре*, I, 364; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 208

чалби. Докато Всевишният Аллах не определи място за преселение, за мюсюлманите няма по-подходящо място оттам. Най-малкото, ще се освободят от преследването на курайшките угнетители. А и негусът се отнесе с нас много добре.“ Тогава Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза: „**Върнете се обратно в Хабаша, за да бъдете предпазени с името на Алля̀ху тея̀ля̀!**“ Хазрети Осман рече: „О, Расуля̀ллах! Ако благоволите да отидете там, може и те да станат мюсюлмани. Те са хора на Писанието и бързо ще приемат исляма и няма да щадят помощта си.“ Любимият ни Пейгамбер (*алейхиссаля̀ту весселля̀м*) му отговори: „**Не ми е повелено да съм в леснина и спокойствие. Относно преселението чакам повелата на Всевишния Аллах. Ще постъпя така, както ми бъде повелено.**“

Според едно предание, една група от сто и един души се отправи за втори път към Хабаша. За предводител на групата бе назначен Хазрети Джа'фер бин Ебу Та̀либ. Вярващите благополучно се добраха до страната на негуса. За това преселение разказва уважаемата съпруга на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – Умму Селеме (*радиялля̀ху анхя̀*):

„Когато пристигнахме в Хабаша, ние срещнахме един много добър съсед. Този съсед бе негусът – владетелят на Хабаша. Той изпълни всички наши желания. Извършвахме свободно религиозните си задължения и никой не ни преследваше. Не чувахме нито една лоша дума.“

Научавайки за това, мекканските неверници решиха да изпратят двама свои представители при владетеля на Хабаша. Пригответе му много скъпи подаръци, сред които и голямо количество мекканска преработена кожа, която той много харесваше. Пригответе бяха и подаръци за религиозните водачи и държавниците на негуса. За тази работа бяха назначени Абдуллах бин Ебу Рабиа и Амр бин Ас. Тези двама представители получиха много строги указания за това, какво да говорят пред негуса. Казано им бе: „Преди да се срещнете и да разговаряте с владетеля, раздайте подаръците, предназначени за неговите епископи и командири. След това поднесете подаръка на негуса. След като раздадете подаръците, поискайте да ви предадат мюсюлманите. Не давайте възможност на негуса да се вижда и да разговаря с тях.“⁶⁴

Представителите пристигнаха в Хабаша, срещнаха се с приближените на владетеля, раздадоха подаръците им и казаха: „Сред нас се появила някакви хора, които измислиха непозната за нас и за вас религия. Ние искаме да върнем тези хора в родината им. Постарайте се да ни предадете тези хора, без да се срещат с владетеля. Тези, които най-добре ще се справят с тях, са техните родители и съседи. Те най-добре ги познават.“ Епископите приеха предложението им. След това представителите на Мекка поднесоха подаръците на негуса. Той прие техните подаръци и поканвайки ги, се срещна с тях.

Представителите на Мекка казаха на негуса: „О, владетелю! Група наши хора са потърсили убежище във вашата страна. Тези хора не само, че изоставиха религията на своя народ, но и вашата религия не приели. Имат си тяхна измислена религия. Нито ние, нито пък вие познавате тази религия. Благородните мъже на тяхното племе, а това са бащите и най-близките роднини на приютителите се във вашата страна, ни изпратиха с молба да ни помогнете да ги

⁶⁴ Ибн Исхак, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 334

върнем обратно, защото те ги познават най-добре...“ Най-голямото желание на Амр бин Ёс и на Абдуллах бин Ебу Рабиа бе негусът да ги послуша и да действат съобразно техните искания. Епископите, вземайки думата, подкрепиха двамата представители: „Правилно казват. Техните хора по-добре ще знаят как да се грижат за тях, по-добре ще преценят кое харесват и кое не. Затова им предайте тези хора, за да ги върнат в родината им.“

Тези думи ядосаха много владетеля и той каза: „Кълна се, няма да им предам тези хора. Не мога да изменя на хората, потърсили убежище в моята страна. Те са предпочели именно мен и са дошли тук, в моята страна. Затова ще ги покана и ще изслушам и тях. Ако преселилите се отговарят на техните описания, ще ги отпратя заедно с тях. Ако ли не – ще ги защитавам и докато живеят тук, ще се отнасям с тях много добре.“ Преди време негусът бе чел небесните книги и от тях узна, че е приближило идването на пророка Мухаммед (*алеихис-селям*), че неговото племе няма да му повярва и ще го застави да напусне Мекка.

Негусът попита представителите на Курайш: „Кого следват тези хора?“ Те отговориха: „Мухаммед.“ Чувайки това име разбра, че става дума за Пейгамбера (*саллялляху алейхи ве селлем*), но не се издаде. Зададе им още един въпрос: „Той какъв мезхед (път) и каква религия следва и към какво призовава хората?“ Амр отговори: „Той не следва никакъв път.“ Тогава негусът им каза: „Как ще ви предам хората, които са намерили убежище при мен и за религията, на които нищо не знам? Нека да повикаме мюсюлманите и да се изяснят нещата. Да узная и тяхната религия.“ Поканиха в двореца и мюсюлманите.⁶⁵

Мюсюлманите започнаха да обсъждат помежду си какво да кажат на владетеля, че хем той да го хареса, хем да е по негов вкус. Джа'фер (*радиялляху анх*) каза: „Кълна се в Алляху теяля, нашите знания се състоят от това, което ни е съобщил Пророкът на Алляху теяля. Каквито и да са последствията, ние ще ги приемем.“ Всички бяха съгласни с него и единодушно приеха той да говори пред владетеля.

Владетелят събра своите учени. След това доведе и мухаджирите (мюсюлманите преселници). Те поздравиха със селям владетеля, но не му се поклониха доземи. Негусът ги попита: „Защо не се поклонихте?“. Те му отговориха: „Ние не се покланяме на никого, освен на Всевишния Аллах. Нашият Пейгамбер ни забрани и ни предупреди: „**Земният поклон (седжде, суджуд) е специфичен само за Всевишния Аллах.**“

Негусът продължи да ги пита: „О, преселници! Кажете ми, защо дойдохте в моята страна? Какво е вашето състояние? Не сте търговци и нямате никакви искания. Какво представлява този ваш Пейгамбер? Защо не поздравявате така, както поздравяват вашите сънародници?“ Джа'фер (*радиялляху анх*) каза: „О, Владателю! В самото начало искам да кажа три неща. Ако казвам истината, потвърдете истинността на моите думи, ако лъжа, опровергайте. Но първо наредете, от тези двамата да говори само единият.“ Амр бин Ёс предложи: „Нека аз говоря.“ Тогава негусът каза: „О, Джа'фер, пръв ти започни да говориш.“ И Хазрети Джа'фер започна: „Аз имам само три въпроса. Питайте този човек, ние избягали роби ли сме, които трябва да се хванат и да се върнат на своите

⁶⁵ Ибн Исхак, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 332

господари?“ Негусът попита: „О, Амр! Те роби ли са?“ Амр отговори: „Не, те не са роби. Свободни хора са.“ Джа'фер (*радияллāху анх*) зададе следващия си въпрос: „Да не би ние да сме пролели нечия кръв и трябва да бъдем върнати на тези, чиято кръв е пролята?“ Негусът попита: „Тези безпричинно човек ли убиха?“ Амр отговори: „Не, не са пролели нито една капка кръв.“ Хазрети Джа'фер зададе и третия си въпрос: „Да сме взимали несправедливо нещо от някого, да сме длъжници на някого?“ Негусът рече: „О, Амр! Ако тези хора имат дългове, дори и много злато да дължат, аз ще ги платя, вие само кажете.“ Амр отговори: „Не, дори и един кърват (парична единица) нямат.“ Тогава негусът го попита: „Тогава вие какво искате от тях?“ Амр отговори: „Нашата религия беше една и съща и следвахме един и същ път. Те изоставиха нашата религия и приеха религията на Мухаммед.“ Негусът се обърна към Джа'фер (*радияллāху анх*) и го попита: „Защо изоставихте религията си и приехте друга? Каква е тази ваша религия, заради която сте изоставили религията на вашето племе и не сте приели моята религия? Бихте ли ми я обяснили?“

Хазрети Джа'фер започна да говори: „О, Владетелю! Ние бяхме невеж народ, прекланяхме се пред идоли, ядохме мърша, живеехме в разврат. Прекъсвахме родствените (кръвните) си връзки, отношенията ни със съседите бяха много лоши. Силните потискаха слабите и не знаеха какво е милост. Така беше, докато Всевишният Аллах не изпрати един пророк, който беше един от нас и чиято честност, благонадеждност, строга нравственост и чисто потекло знаехме. Той ни призова към вяра в съществуването и единосъщията на Аллāху теāля, заповяда ни да служим само на Него и да се откажем от камъните и идолите, пред които се прекланяхме и ние, и нашите деди. Повели ни да казваме истината, да бъдем благонадеждни, да поддържаме роднински връзки и добросъседски отношения, да се въздържахме от прегрешения и проливане на кръв. Забрани ни да вършим всякакви безнравствени деяния, да изричаме лъжи, да посягаме на имота на сираците, да клеветим благочестивите жени. Повели ни да служим единствено на Всевишния Аллах, без да Го съдружаваме с нищо друго. И ние приехме и повярвахме във всичко, което ни донесе от Всевишния Аллах, и изпълнихме казаното. Служихме на Аллāху теāля. Забраненото от Него приехме за забранено, позволеното за позволено. Затова народът ни се надигна срещу нас, измъчваха ни. Искаха да се откажем от своята религия и отново да се кланяме на идолите. Подложиха ни на всякакви мъчения. Бяхме угнетени. Потискаха ни все повече и повече. Застанаха между нас и нашата религия и поискаха да ни разделят от нея. И ние, оставяйки дом и родина, потърсихме убежище в твоята страна. Сред равните ти, избрахме теб, поискахме твоето покровителство, твоето съседство. Надяваме се, че при теб няма да бъдем потиснати, онеправдани. А що се отнася до нашия поздрав, ние те поздравихме с поздрава на Расūлюллах. Така се поздравяваме и помежду си. Нашият Пейгамбер ни съобщи, че и обитателите на Дженнета ще се поздравяват по същия начин. Затова и вас, ваше величество, поздравихме по този начин. С оглед на това, че нашият Пейгамбер ни забрани да се покланяме на хората, ние се осланяме на Аллāху теāля да ни предпази от това, да се покланяме на друг, освен на Него.“

Негусът попита Хазрети Джа'фер дали знае нещо от низпосланото от Всевишния Аллах. Джа'фер (*радияллāху анх*) отговори положително и изрецитира

началните айети на сѳра „Мерйем“ (съобщено е също, че е чел от сѳра “Анке-бѳт“ или „Рум“). Негусѳт плачеше. Съзлите намокриха брадата му. Плакаха и духовниците. После негусѳт и духовниците помолиха Джа’фер (*радияллѳху анх*): “О, Джа’фер! Рецитирай още малко от това сладко и прекрасно слово!” И той им изрецитира началните айети на сѳра „Кехф“, меѳл:

“Хамд на Аллѳху теѳлѳ, Който низпосла правилната Книга (Корѳн-и керѳм), която няма нарушение в съдържанието и противоречие в смисъла (далеч от крайности), на Своя раб (Мухаммед (*алеѳхисселѳм*)), за да сплаши неверниците с най-суровото мъчение (с Джехеннема) от Него и да благовестява вярващите, вършещи праведни дела, с красива награда (Дженнет), в която ще останат вечно. И да сплаши онези, които казват: “Аллѳху теѳлѳ се сдобил със син. Нито те (казващите, че Аллѳху теѳлѳ се е сдобил със син) имат знание за това, нито предците им. Тази дума, изречена от тях, е неверие (ширк). Те не изричат друго освен само лъжа.

(О, Пейгамбере Мой!) Ако те не повярват в този Корѳн-и керѳм, нима ще погубиш себе си с тъга и гняв след тях? Ние сторихме украса това, което е на земята (находищата, растенията и животните), за да изпитаме чие дело е праведно.” Негусѳт не се стърпя и каза: „Кълна се, това е светлина, която блика от едно и също кандило. И Мѳсѳ (*алеѳхисселѳм*), и Йсѳ (*алеѳхисселѳм*) бяха изпратени с това.“ И, обръщайки се към представителите на Курайш, каза: „Вървете си! Кълна се, че аз нито ще ви предам тези хора, нито пѳк мисля да им сторя зло.“ Абдуллах бин Ебу Рабѳа и Амр бин ѳс излязоха.⁶⁶

Амр каза на Абдуллах: „Кълна се, ще видиш, как разкривайки една тяхна основателна вина пред негуса, ще ги изкореня.“ Абдуллах каза на приятеля си: „Недей, колкото и да ни се противят, не забравяй, че са ни роднини.“ Но Амр, готов да осъществи замисъла си, каза: „Ще съобщя на негуса, че те считат Йсѳ (*алеѳхисселѳм*) само за раб на Господа.“

На следващия ден, отивайки при негуса, каза: „О, Владетелю! Тези хора изричат обидни думи за сина на Мерйем – Йсѳ (*алеѳхисселѳм*). Повикай ги и ги попитай какво говорят.“ Негусѳт, за да научи думите на мѳсюлманите относно Йсѳ (*алеѳхисселѳм*), ги покани отново в двореца си. Мѳсюлманите отново започнаха да обсъждат помежду си какъв да бѳде отговорѳт им на въпросите на владетеля, но Хазрети Джа’фер ги успокои с думите: „Кълна се в Аллѳху теѳлѳ, за Йсѳ (*алеѳхисселѳм*) ще кажем това, което ни е повелил Всевишният Аллах и ни е съобщил нашият Пророк.“

Когато застанаха пред негуса, той ги попита: „Вие какво казвате за сина на Мерйем – Йсѳ (*алеѳхисселѳм*)?“ Хазрети Джа’фер отговори: „За Йсѳ (*алеѳхисселѳм*) казваме онова, което нашият Пейгамбер донесе от Аллѳху теѳлѳ и ни събщи. Ние приемаме, че той е раб на Аллѳху теѳлѳ и Негов пророк, Негово слово, което Той е вдѳхнал на Мерйем, непорочната Дева, която отказвайки се от света и мъжете, се отдала на Аллѳху теѳлѳ. Казваме, че Всевишният Аллах е сътворил Йсѳ (*алеѳхисселѳм*) без баща така, както сътворил и ѳдем (*алеѳхисселѳм*) от прѳст.“ След тези думи негусѳт се наведе, взе от земята една сламка и рече: „Кълна се, че Йсѳ, синѳт на Мерйем, не е нищо повече от това, което казвате. Дори колкото тази сламка разлика не съществува.“

⁶⁶ Ибн Исхѳк, *ес-Сѳре*, 195; Ибн Хишѳм, *ес-Сѳре*, I, 332-333

След тези негови думи приближените му започнаха да си шушукат и да мърморят. Виждайки всичко това, негусът им каза: „Кълна се, каквото и да кажете вие, аз мисля само хубави неща за тези хора.“ После се обърна към мюсюлманите с думите: „Поздравявам вас и човека, при който сте били преди. Аз повярвах, че той е пророк на Аллах. Ние бяхме научили за него от Инджил. За този пророк е съобщил и Йсă, синът на Мерйем. Кълна се, ако той се намираше тук, щях да му нося обувките и да му мия краката. Вървете! Живейте в най-непокътнатата част на моята страна, далеч от всякаква агресия, в безопасност и в спокойствие. Готов съм да унищожа всеки, който би ви посегнал. Дори срещу планина от злато не бих причинил страдание на никого от вас.“⁶⁷

След това негусът се обърна към мекканските посланици и им рече: “Вземете си подаръците! Нямам нужда от тях!” и те се върнаха с празни ръце. Негусът избра исляма и това зарадва много Есхăб-и кирăм (мюсюлманите, видели Мухаммед (*алейхисселăм*)).

Печални години... Блокадата

Езичниците полагаха всякакви усилия, за да възпрепятстват проникването на исляма в сърцата на хората и неговото разпространение. Въпреки това, броят на мюсюлманите се увеличаваше с всеки ден. Мъченията и гнета, на които бяха подложени вярващите, вместо да ги накарат да се откажат от избрания път, ги правеха още по-сплотени и готови да пожертват живота си за Расулѳллах (*саллялăху алейхи ве селлем*). У хората от племената, живеещи извън пределите на Мекка, растеше интереса към исляма и лъчите му достигаха до все по-далечни места. Неверниците, като узнаха, че изпратените им в Етиопия представители не успели да постигнат желанията си и че негусът Есхаме не само, че защитил мюсюлманите, но дори приел и исляма, изпаднаха в ярост. За да им отмъстят и за да изкоренят исляма, събирайки се, взеха следното ужасно решение: „Мухаммед, където и да се намира, непременно ще бъде убит!“ Дадоха клетва за това.

Научавайки за това тяхно решение, Ебу Тăлиб много се натъжи и започна да се безпокои за живота на своя любим племенник. Събра племето си и им заповяда да го охраняват. Всички от рода Хăшим, с изключение на Ебу Лехеб, дадоха дума да защитят своя родственик. Пейгамберът ни (*алейхиссалăту весселăм*) и всички негови последователи бяха поканени да живеят в улицата на Ебу Тăлиб, намираща се на един хълм в северната част на Мекка, на три километра разстояние от Бейтуллах. Пророкът на Аллăху теăля (*саллялăху алейхи ве селлем*), събирайки сподвижниците си, започна да живее там. Ебу Лехеб не замина с тях, а заедно с езичниците зачака подходящия момент за осъществяване на коварното намерение.⁶⁸

Езичниците, като видяха, че Пророкът ни (*саллялăху алейхи ве селлем*) и сподвижниците са се настанили в махалата на Ебу Тăлиб, отново се събраха и приеха следното решение:

⁶⁷ Ибн Исхăк, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишăм, *ес-Сйре*, I, 334

⁶⁸ Ибн Саад, *ет-Табакăт*, I, 130-140; Ибн Кесйр, *ел-Бидăйе*, III, 84-87

„Докато Мухаммед не бъде предаден на курайшите, да не се взима мома от рода Хāшим и да не им се дава!.. Да не им се продава нищо и да не се купува нищо от тях!.. Да не стъпват в техните къщи и в тяхната махала!.. В никакъв случай да не се приеме мир от тях!.. Никога да не им се съчувства!..“ Това решение бе записано на един лист от неверника Мансӯр бин Икриме, сложиха му печат и го закачиха на стената на Свещеното Кяабе.

Изключително огорчен от тази вест, любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалляту весселям*) отправи молба към Всевишния Аллах. Молбата му бе приета веднага и ръцете на нещастника Мансӯр моментално изсъхнаха. Неверниците се слисаха и казаха: „Вижте какво се случи! Заради жестокостта ни към рода Хāшим ръцете на Мансӯр изсъхнаха, сполетя го нещастие.“ И вместо да се почувчат от случилото се, те се разяриха още повече. На всички пътища, водещи към махалата на Ебӯ Тāлиб, поставиха пазачи. Възпрепятстваха снабдяването им с храна и с дрехи. Не допускаха до тях и търговците, като им казваха, че са готови да купят стоката им, ако се наложи и на по-висока цена. Предполагаха, че по този начин ще уморят от глад намиращите се там или хората от рода Хāшим, разкайвайки се, ще им предадат Мухаммед (*алейхисселлям*). Това тежко положение продължаваше всяка година до сезона за посещение на Кяабе.

По традиция през този сезон кръвопролитие то бе забранено. Затова хората от рода Хāшим в този период от време отиваха свободно до Мекка и се запасяваха с храна за една година. Когато някой от мюсюлманите искаше да си купи нещо, големци на езичниците, като Ебӯ Лехеб и Ебӯ Джебл, веднага отиваха при търговците и им казваха: „О, търговци! Увеличете цените за Мухаммед и неговите сподвижници дотолкова, че да не могат да си купят нищо. Ако стоката ви остане, не се притеснявайте, ние сме готови да я вземем.“ Търговците вдигаха цените на стоките си и мюсюлманите се връщаха без да купят нищо.

В тези тежки за мюсюлманите дни любимият ни Пейгамбер (*саллялляху алейхи ве селлем*), майка ни Хазрети Хадйдже и Ебӯ Бекр-и Съддйк раздадоха всичко, което притежаваха, за да спрат извисяващия се до небесата плач на децата. Когато всичките запаси на вярващите свършиха, започнаха да се хранят с треви и с листата на дърветата. Майките, за да спрат плача на децата си, накисваха във вода сухи кожи, изпичаха ги на огъня и с тях хранеха децата си. Самите те станаха кожа и кости. Пейгамберът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) и сподвижниците връзваха камъни на коремите си, за да потискат глада. Ако някой от езичниците дръзнеше от жал тайно да донесе нещо на родствениците си, го биеха и обиждаха жестоко. Положението им бе много тежко.

Езичниците, след цялата тази жестокост, очакваха хората от рода Хāшим да се вразумят и Ебӯ Тāлиб да им предаде любимия си племенник. Но мюсюлманите, в противовес на тези техни мисли, взимайки всякакви предпазни мерки, продължаваха да покровителстват Расӯлюллах. Ебӯ Тāлиб, за да предотврати евентуалните опити за покушение, поставяше пазачи пред мястото, където почиваше любимият му племенник (*саллялляху алейхи ве селлем*) или му осигуряваше възможност да спи в неговия дом. А Расӯлюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) не спираше да изпълнява повелята на Всевишния Аллах – разпространяването на исляма. Продължаваше да наставлява хората и призовавайки ги към правия път, се стремеше да ги спаси от огъня на Ада.

За да изпитат и езичниците глада, един ден Мухаммед (*алейхисселѝм*), вдигайки благословените си ръце, отправи следната ду'а̀ към Всевишния Аллах: **„О, Аллах мой! Помогни ми, като накажеш и тези със седем години глад, както по времето на Йѝсуф (*алейхисселѝм*).“**

След този ден от небето не падна нито една капка дъжд. Земята дотолкова изсъхна, че вече не се виждаше зелена растителност. Езичниците изпаднаха в ужас. Оцеляваха, ядейки животинска мърша и замирисала кучешка кожа. И техните деца започнаха да плачат от глад. Голяма част от тях умряха. Когато поглеждаха към небето, от глад им се струваше, че всичко наоколо е обхванато от дим. Вразумявайки се, като че ли почнаха да разбират важността на стореното. И изпратиха Ебу Суфян при Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*). Пристигайки при него, той каза: „О, Мухаммед! Ти казваш, че си изпратен като милост за световите. Призоваваш ни към вяра в Аллах и съблюдаване на роднинските права. А племето ти умира от суша и недоимък. Помоли се на твоя Господар да премахне от нас това бедствие. Ако го направиш, всички ние ще повярваме в Него.“ и се закле.

И така, забравяйки за причинените от тях страдания, започнаха да молят Расуллоллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) да се помоли за тях. Благословеният Пейгамбер (*алейхиссалѝту весселѝм*) не ги укори за стореното. Като чу израза: „Ще повярваме в Него“, вдигна благословените си ръце и отправи ду'а̀ към Аллѝху теѝлѝ. Всевишният Аллах прие молбата на Своя любимец и изпрати обилен дъжд над Мекка. Изсъхналата земя се оживи и започна да се покрива със зеленина. А спасилите се от сушата и глада езичници, забравиха за обещанието и продължиха да упорстват в своето неверие.

В отговор Всевишният Аллах низпосла следните знамения, меѝл:

„Но напротив, те (по отношение на Корѝн-и керѝм и съживяването след смъртта) са в съмнение и се подиграват (с теб). Следователно (о, Любими Мой) изчакай деня, в който небето ще донесе явен дим! Той ще обгърне всички хора и те ще кажат: “Това е много тежко мъчение. О, Господарю наш, премахни от нас мъчението, за да повярваме.” Как ще мислят и вземат поука (как ще са се поучили)? Въпреки, че при тях дойде пророк, разясняващ истините, пак се отвърнаха от него и му казаха: “Той е подучен, луд.” Ние ще отмахнем за малко (за кратко време) мъчението (с дима или глада), но вие пак ще се върнете към неверието и съдружаването. В Деня (на битката при Бедр), в който ще ги сграбчим (тях) с много голяма мощ и унищожителна сила, без съмнение Ние ще (им) отмъстим.

В името на Моята слава, без съмнение Ние преди тези (народа на Курайш) изпитахме народа на Фараона (като им дадохме определено време и голямо богатство). При тях от Наша страна дойде достоен пророк (Мѝсѝ (*алейхисселѝм*)), който им рече: “Предайте на мен рабите на Аллах (синовете на Исрѝил). (Изпратете ги с мен. Освободете ги, не ги угнетявайте!) Без съмнение аз съм ваш доверен пророк, изпратен с откровение от Аллѝху теѝлѝ. Не се възгордявайте пред Аллѝху теѝлѝ! Защото дойдох при вас с доказателство, явно чудо, което потвърждава истинността на делото ми. Знайте, че се осланям на Аллѝху теѝлѝ, моя и вашия Господ, от това да не ме пребиете с камъни и убиете! Той ще ме защити. Ако не потвърдите и повярвате в мен, оставете ме! (Ако не видя добро от ваша страна, то поне вашето

зло да не ме застигне.” Когато не повярваха, взеха за лъжа и започнаха някои изтезания), Мӯса (*алеихисселлям*) позова Алләху теәлә: **“О, Господарю! Това е народ, упорстващ в неверието.”** Алләху теәлә низпосла откровение и каза на Мӯса (*алеихисселлям*): **“Излез с Моите раби (синовете на Исраил) нощем (от Египет)! Фараонът и помощниците му ще тръгнат след вас (когато научат. Те без съмнение ще ви преследват.) След като преминеш морето с народа си, остави го както си е (не удрай с тоягата си повторно, за да се затворят отворилите се пътища. Остави ги отворени.) Защото Фараонът и войници ще влязат в тези пътища и ще се издавят.”** (сӯра Духән: 9-24)

Езичниците измениха на думата си и започнаха отново да угнетяват. Един ден Всевишният Аллах, чрез откровение, събщи на Пророка (*алеихиссаляту весселлям*), че е изпратил един дървояд, който изгризал от листа, окачен в Кяабе, всички думи, освен името на Алләху теәлә. Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) събщи всичко това на чичо си Ебӯ Тәлиб: **„О, чичо! Алләху теәлә, Който е Моят Господ, изпратил дървояд на листа на курайшите. Той е унищожил всички думи, в които се говори за жестокост, разрушаване на роднинските връзки, клевета... с изключение на името на Всевишния Аллах.“**

Ебӯ Тәлиб попита племенника си: „Твоят Господар ли ти събщи това?“ и след като получи положителен отговор, каза: „Аз свидетелствам, че ти казваш само истината.“ Веднага се облече и отиде в Кяабе. Намиращите се там езичници, като го видяха, си помислиха, че идва да им предаде племенника си Мухаммед (*алеихисселлям*). Пристигайки при тях, Ебӯ Тәлиб им каза: „О, курайши! Моят племенник, който е ел-Емйн и никога не е изричал лъжа, ми събщи, че един дървояд е изгризал всички думи, освен името на Всевишния Аллах от листа, написан от вас. Хайде, донесете го да видим! Ако това, което казва той е истина, кълна се, че всички ние до края на живота си ще продължаваме да го защитаваме. А и вие вече се откажете от тази жестокост и от това лошо отношение...“

Езичниците свалиха с вълнение листа от стената и го донесоха. Ебӯ Тәлиб им каза да го прочетат. Когато един от тях отвори листа, забеляза, че всички думи, освен: „Бисмике Алләхумме“, са изтрити. Неверниците бяха изумени. След всичко това, отворилата в душите дълбоки рани жестока тригодишна блокада бе вдигната. Но езичниците не се отказаха от враждебността си, даже повече се ожесточиха. Прибегнаха към всичко, за да спрат разпространението на исляма. Но усилията им бяха напразни – ислямът продължаваше да се разпространява много бързо. Любимият ни пейгамбер Мухаммед (*алеихисселлям*), извеждайки хората от мрака на епохата на невежеството, им помагаше да намерят истинското щастие. Открилите истинското щастие отправяха благодарности към Всевишния Аллах за това висше благо, с което се сдобиха, и никак не се страхуваха от обидите и мъченията на езичниците. Много от хората, които ставаха свидетели на чудесата на Мухаммед (*алеихисселлям*) и на постоянството и непоколебимостта на мюсюлманите във вярата, биваха озарени със светлината на исляма.

Разцепването на луната на две части

Едно от големите чудеса на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е разцепването на луната. Един ден група неверници, сред които бе и Ебу́ Джехл и Велй́д бин Мугй́ра, казаха на Мухаммед (*алейхисселля̀м*): „Ако ти наистина си пейгамбер, то тогава разцепи луната на две, така че едната ѝ половина да е над планината Куайкиан, а другата – над планината Ебу́ Кубейс.“ Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ги попита: „Ако го направя, ще приемете ли вярата?“, а те отговориха: „Да, ще повярваме.“ Пророкът на Алля̀ху тея́ля (*алейхиссалля̀ту весселля̀м*) помоли Всевишния Аллах да им покаже знамение. Джебрайл (*алейхисселля̀м*) пристигна веднага и му каза: „О, Мухаммед! Кажете на мекканци да наблюдават тази нощ знамението.“ Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) съобщи на хората, че през нощта (бе 14-ия ден от лунния месец и луната се намираще във фаза на пълнолуние) луната ще бъде разцепена на две и тези, които искат да си вземат поука, да наблюдават това явление. Когато нощта настъпи, любимият ни Пророк (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) насочи благословения си пръст към луната и тя се разцепи на две. Едната ѝ половина се издигна над планината Ебу́ Кубейс, а другата – над планината Куайкиан. След това двете части се съединиха и луната си възвърна целостта.

Пророкът на Алля̀ху тея́ля (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, каза: „О, Ебу́ Селеме бин Абдулесед, Еркя́м бин Ебу́’л Еркя́м! Бъдете свидетели!“ След това се обърна към останалите си сподвижници и им каза същото. Езичниците станаха свидетели на още едно явно знамение, но въпреки това те не само, че не удържаха на думата си, но поперчиха и на други да приемат вярата, казвайки им: „Това е само една магия на Мухаммед! Но не е възможно да омагьоса всички хора. Нека да попитаме и пристигащите от други градове, дали и те са видели това явление? Ако са го видели, тогава твърдението на Мухаммед, че е пророк, ще е вярно. В противен случай – това е магия.“ И попитаха пристигащите пътници, дори изпратиха хора на други места, за да поразпитат и там хората. Отговорът на всички бе един и същ: „Да, видяхме го.“ Въпреки това курайшите, начело с Ебу́ Джехл, пак отречекоха. Неверникът Ебу́ Джехл продължи да всява смут в сърцата на хората, като им казваше: „Магията на сирачето на Ебу́ Талиб въздейства и на небето.“ Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следните знамения, меъл:

“Наближи Часът (Къямет) и се разцепи луната (на две.) Когато те (курайшките неверници) видят чудо (доказващо пророчеството на Мухаммед (алейхисселля̀м)) се отвърщат (от вярата и размишляването) и казват: “Това е постоянна (неспирна, голяма и силна) магия.” И го взеха за лъжа (Пейгамбера и чудото) и последваха своите страсти (желанията на нефса). Всяко (предопределено) дело (от добро за обитателите на Дженнета и зло за обитателите на Дженненема) ще се осъществи. (Обитателите на Дженнета ще влязат в Дженнета, а обитателите на Дженненема ще влязат в Дженненема.) Дойдоха при тях (при мекканските езичници) вести (от Коря̀н-и керй́м, свързани с предишните общности и за състоянията в отвъдното), които да ги откажат (от упорството и неверието). Това е зряла мъдрост. (Ако не повярват, то изцяло ще са) безполезни за тях пророците, които ги сплашват (с мъчението на Дженненема). Затова се отвърни и ти от тях (о, Любими Мой, след като си

съобщил пророчеството и си ги призовал към истината!) **В деня, когато канещият** (Исрафил или Джебрѐйл) **призове** (неверниците) **към нещо, което те отричат** (равносметката), **те ще излязат от гробовете си като пръснати скакалци със сведен поглед** (незнаещи къде да отидат от страх и ужас). **Неверниците, тичайки към канещия** (със сведени глави), **ще кажат: “Колко труден и тежък ден е това.”** (сӯра Камер (Луната): 1-8)

Нека Аллāху теāлй напъти и вас в правия път!...

След вдигането на тригодишната блокада при Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна една група хора от Неджрāн. Тази група се състоеше от двадесет души. Те бяха чули от преселилите се в Абисиния (Етиопия) сподвижници (Есхāб-и кирāм) за исляма и дойдоха в Мекка с намерението да научат тази религия и да се сдобият с щастието да се видят с Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Срещнаха се с него до Кябе-и Муāззама. Зададох му много въпроси и получиха много по-хубави и по-съвършени отговори, отколкото очакваха. В същото време курайшските езичници ги наблюдаваха. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), изпратен като милост за световете, им изрецитира някои āйети от Свещения Корāн. Това священо слово им въздейства толкова силно, че не можаха да съдържат сълзите си и заплакаха. После Пророкът ни (*алейхиссāляту весселйм*) ги призова към исляма и те с голяма радост, произнасяйки шехāда, станаха мюсюлмани. Когато тези хора поискаха позволение, за да се върнат по родните си места, Ебӯ Джехл отиде при тях и ги оскърби с думите: „Не сме виждали по-глупави хора от вас! Само с едно сядане при него се лишихте от вярата си и потвърдихте истинността на това, което ви каза!“ Новоприселилите се към редиците на сподвижниците му отговориха: „Нека Всевишният Аллах напъти и вас в правия път. Ние не бихме постъпили с вас така грубо и невежо, както постъпвате вие. Всъщност ние не сме потъпкали никое ваше право. Но знайте много добре, заради думите на няколко невежи хора, ние не бихме искали да загубим това голямо благо, с което се сдобихме, не бихме се отказали от тази истинска религия.“⁶⁹

След тази случка Аллāху теāлй низпосла следните āйети, меāл: **“Много хора, на които дадохме книга преди това** (т.е. преди Корāн-и керйм), **вярват в него** (в Корāн-и керйм). **И когато им бъде четен** (Корāн-и керйм) **казват: “Вярваме в него. Няма съмнение, че Той е истина (дошла) от нашия Господ(ар). Наистина ние бяхме от приелите исляма преди това.” Тези ще бъдат възнаградени два пъти заради тяхното търпение** (и постоянство). **Те премахват злината с добрина, и от онова, което сме им дали за препитание, раздават** (за добро). **И когато чуят грозно слово, те се отвърщат от него и казват: “Нашите дела са си за нас, а вашите – за вас. Мир вам! Ние не търсим невежите (не искаме и тяхното приятелство).”** (сӯра Касас: 52-56)

⁶⁹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 199-200; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 391-392

Година на скръб

Първородният син на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – Кāсим почина, когато бе на седемнадесет месечна възраст. След години почина и другият му син – Абдуллах. Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) изживя много тежко смъртта на невръстните си синове. Със сълзи на очи той (*алейхиссалля̀ту весселля̀м*) се обърна към планината и ѝ разкри дълбоката си болка, думайки ѝ: „**О, планино! Ако те беше сполетяло това, което сполетя мен, ти не би издържала и би се срутила.**“ Когато майка ни Хазрети Хадїдже го пита: „О, Расулляллах! Къде са те сега?“, ѝ отговори: „**Те са в Дженнета.**“

Смъртта на двамата синове на Султана на вселената зарадва много езичниците. Възползвайки се от това, неверници като Ебӯ Джебл, казаха: „Вече Мухаммед е лишен от потомство. Няма синове, чрез които да продължи потомството му и когато почине, името му ще бъде забравено.“ В отговор на тях, Алля̀ху теāля̀ низпосла сӯра Кевсер и успокои Любимия Си, меāл: “(О, Любими Мой!) **Наистина Ние ти дадохме (басейна) Кевсер (и много блага). Затова кланяй намāз за своя Господар. Жертвено животно (курбан) коли. Всъщност онзи, който те оскърбява(, наричайки те лишен от поколение) е негодник и лишен от потомство.** (Този, който те нарича лишения, самият той е без потомство, без слава и без име. А твоето чисто потомство, слава и име, о, Любими Мой, ще продължат да съществуват до Деня Къямет. И в отвъдното са ти предопределени много големи почести, за каквито човек не може и да си представи.)“

Скоро, след смъртта на двамата синове на Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се разболя чичо му Ебӯ Тāлиб. С всеки изминал ден болестта му все повече се усилваше. Чувайки за това, езичниците се посъветваха помежду си: „Арабският храбрец Хамза и безстрашният и внушителен Омер станаха мюсюлмани. Всеки ден идват хора от арабските племена и се подчиняват на Мухаммед. Броят на вярващите расте. При това положение, ние трябва или да им се подчиним, или да се подготвим за борба и унищожение. През целия си живот Ебӯ Тāлиб много старателно закриляше племенника си, беше негова опора. Да отидем, макар и в последните му мигове, да го навестим, да му разкрием положението и да го помолим да ни помири с племенника си. Ние да не посягаме на неговата религия и той да не посяга на нашата.“

Известни личности, като Укбе, Шейбе, Ебӯ Джебл и Умеййе бин Халеф, отидоха при Ебӯ Тāлиб и го помолиха да ги помири с Мухаммед (*алейхисселля̀м*). Ебӯ Тāлиб покани племенника си и му каза: „Големците на Курайш те молят да не се месиш в тяхната религия. Ако приемеш това, те ще ти се подчинят и ще ти помагат.“ Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза: „**О, чичо! Аз искам да ги призова само към една дума. С тази дума всички араби биха им се подчинили, а неарабите биха им плащали налог.**“ След това се обърна към първенците на Курайш и им каза: „**Да! Ако произнесете една дума, с нея бихте господствали над всички араби, а и неарабите биха ви се подчинили.**“ Тогава Ебӯ Джебл рече: „Добре. Бихме я произнесли и десет пъти. И каква е тази дума?“ Пророкът на Алля̀ху теāля̀ (*алейхиссалля̀ту весселля̀м*) им отвърна: “**Да кажете „ля иля̀хе илля̀лля̀х“ и да изхвърлите всички идоли, пред които се прекланяте, вместо на Алля̀ху**

теалй!” Неверниците веднага рекоха: „Ти поискай нещо друго от нас.“ Мухаммед (*алеихисселлям*) им отвърна: „**Даже слънцето да донесете и да го сложите в ръцете ми, аз не бих искал от вас нищо друго, освен това.**“ Тогава те казаха: „О, Ебӯ Кәсим! Предложението ти е много странно. От уважение към теб, ние искаме да ти се подчиним, но ти не ни уважаваши.“ и си отидоха. След тяхното заминаване Ебӯ Тәлиб каза на племенника си: „Това, което поиска от Курайш беше много уместно. Правилно каза.“ Тези думи на чичо му обнадеедиха Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) и той го помоли: „**О, чичо! Кажй веднъж „Ля илйхе иллялләх“**“ („Няма друг бог освен Аллах“), **за да се застъпй за теб в Деня Къямет.**“ Ебӯ Тәлиб му рече: „Боя се да не ме укоряват хората, говорейки, че съм приел исляма заради страха от смъртта.“ и вследствие на влошаването на болестта си, Ебӯ Тәлиб почина.

Смъртта на майка ни Хазрети Хадйдже

След вдигането на мъчителната и тежка три годишна блокада, в началото на месец рамазән, три години преди Хиджра, на 65 годишна възраст почина двадесет и четири годишната спътница в живота на Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*), неговата помощница в делата на исляма – благословената ни майка Хазрети Хадйдже. Султанът на вселената (*алеихиссалйту весселлям*) със собствените си благословени ръце положи в гроба любимата си съпруга. Тягата по нея бе много голяма. Загубата, в рамките на една година, на двама – майка ни Хазрети Хадйдже и Ебӯ Тәлиб, потопиха в дълбока скръб Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*). Затова тази година бе наречена „**Сенет-ул-хузн**“ (Година на скръб).

Смъртта на благословената ни майка Хадйдже потресе дълбоко любимия ни Пейгамбер, защото тя бе първата, която му повярва и потвърди пророчеството му, от нея получи най-голяма подкрепа и утеха, подкрепяше го морално (деля с него мъки и грижи) и финансово (раздаде цялото си богатство в името на исляма), никога не го бе огорчавала и натъжавала. Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*), от време на време, разказвайки тези неща, споменаваше достойнствата на благословената си жена.

Един ден Хазрети Хадйдже излезе да потърси Мухаммед (*алеихисселлям*), който бе извън дома си. Пред нея се появи приелият човешки образ Джебрәил (*алеихисселлям*). Хазрети Хадйдже поиска да го попита за мъжа си, но допускатки, че този човек може да бъде от враговете му, не посмя и се върна вкъщи. Завари любимия ни Пейгамбер (*алеихиссалйту весселлям*) вкъщи и му разказа случилото се. Пророкът на Алләху теалй (*саллялләху алейхи ве селлем*) й каза: „**Знаеш ли кой беше този, когото си видяла и си искала да го питаш за мен? Той беше Джебрәил (*алеихисселлям*). Каза да ти предам неговия поздрав (селлям). Каза ми още да те благовестя за дом от бисери в Дженнета, подготвен за теб. Естествено, там няма да има страдание, безпокойство, проблеми и трудности.**“

Ръката му се парализира

Чрез неповторимите си беседи любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) осветяваше сърцата на най-достойните и най-щастливите сред хората – своите сподвижници (Есхāб-и кирām). Обясняваше им смисъла на низпосланите знамения и не оставяше нищо неясно и неизяснено. В същото време отиваше и при неверниците и не спираше да ги призовава към исляма. Ебӯ Джехл и Велйд бин Мугйра много се ядосваха и казваха: „Както е тръгнало, Мухаммед ще успее да приобщи всички към своята религия и няма да останат хора, кланящи се на нашите идоли.“ Един ден езичниците решиха, че трябва да предприемат сериозни мерки и единственият изход бе да убият любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Султана на световете. Ебӯ Джехл, Велйд бин Мугйра и няколко младежи от рода Махзӯм отидоха в Кяабе. В този момент любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше намāз. Ебӯ Джехл взе един камък и тръгна към него, но точно когато вдигна ръката си, за да запрати камъка по Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), тя се парализира (остана във въздуха). Бе поразен от случилото се. С вдигната ръка се върна обратно при неверниците. Когато пристигна при тях, ръката му се върна в изходното си положение и камъкът падна на земята.

Един от потомците на рода Махзӯм грабна падналия на земята камък и се запъти към Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с думите: „Ще видите! Аз ще го убия!“ Но когато се доближи до него, изведнъж загуби зрението си и не можеше да вижда нищо. След това, всички от рода Махзӯм тръгнаха към любимия ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*), но когато се приближиха съвсем близо до него той (*салляллāху алейхи ве селлем*) изчезна от погледа им, не го виждаха, но чуваха благословения му глас. Когато те се движеха по посока на гласа, гласът идваше зад тях, а когато се обръщаха назад – гласът идваше отпред. Това се повтори няколко пъти. Накрая изумените неверници си тръгнаха без да сторят нищо на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следното знамение, меъл:

„И сложихме пред тях ограда. Спуснахме завеса пред очите им. Отсега нататък няма да бъдат в състояние да виждат.“ (Зб: 9)

Призивът към исляма в Тāиф

Езичниците станаха свидетели на много чудеса на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), но въпреки това, те не само, че упорстваха в своето неверие, но и преследваха и измъчваха най-близките си хора, приели исляма – деца, братя и сестри, роднини и приятели. Този нарастващ гнет, тези жестоки мъчения разстройваха много Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Затова той реши да отиде в Тāиф и да призове тамошното население към исляма. Вземайки със себе си Зейд бин Хāрисе, отиде в Тāиф. Там се срещна с местните големци – синовете на Амр – Абд-и Яйлл, Хабйб и Месӯд, обясни им същността на исляма и ги призова към вярата. Те, не само, че не приеха, но и го унижиха. Казаха му: „Всевишният Аллах не можа ли да намери някой друг освен теб за пророк? Всевишният Аллах непосилен ли е на това? Махни се от нашите земи, отиди където си искаш! Твоето племе не прие думите ти и ти

дойде при нас, нали? Кълнем се, че и ние ще стоим далеч от теб и няма да приемем нито едно твое желание.“

Расулюллах (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) си тръгна оттам с голямо огорчение. В продължение на десет дни или един месец призова племето Секйф към вярата, но нито един от тях не откликна на призива му, подиграваха се с него, обиждаха го и го измъчваха. От двете страни на пътя, по който минаваше, наредиха деца и младежи, които го замерваха с камъни и го нападаха. Зейд (*радиялля̀ху анх*), превръщайки се в жив щит, го прикриваше с тялото си, въртеше се около него, без да обръща внимание на падащите по тялото си камъни. А и не чакаше ли Хазрети Зейд точно такъв момент? Момент, в който да пожертва живота си за него? И ето, замерваха с камъни Султана на вселената (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*), ругаейки и унижавайки го, се опитваха да го изгонят от земите си.

Камъните падаха едно след друго върху главата, тялото и краката на Хазрети Зейд. Цялото му тяло бе в кръв, но въпреки това той не спираше да брани любимия си Пейгамбер (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) и да крещи с всички сили: „Недейте!.. Не хвърляйте!.. Той е Султанът на световите!.. Той е Расулюллах!.. Разкъсайте ме на парчета, но него оставете!..“ Камъните не пощадиха и Мухаммед (*алей̀хисселя̀м*). Благословените му крака се разраниха и целите бяха в кръв.

Това безумие продължи, докато любимият ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) натъжен, уморен и ранен, стигна до градината на двамата братя Утбе и Шейбе. Там той изтри стичащата се от благословените си крака кръв, извърши обредно умиване (абдест) и отслужи два рекята намаз под едно дърво. След това вдигна благословените си ръце и отпрати ду'а̀ към Всевишния Аллах.

През това време собствениците на градината го наблюдаваха. Те видяха тежкото му състояние и у тях се пробуди чувство на съжаление. Изразявайки своето състрадание, изпратиха чепка грозде по един от своите роби на име Аддас. Любимият ни Пророк (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) преди да започне да яде гроздето каза: „Бисмилля̀хиррахмāниррахй̀м“. Аддас, който бе християнин, учудено попита: „Каква е тази дума? От много години съм тук, но такава дума от тукашните хора не съм чувал.“

Расулюллах (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) го попита: „**От къде си?**“, „От Ниневия.“ отговори Аддас. „**Значи ти си от града на Йѳунус (алей̀хисселя̀м)?**“ каза Пророкът на Аллах (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*). Аддас попита: „Ти откъде познаваш Йѳунус? Тук никой не го знае.“ Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алей̀хи ве селлем*) отвърна: „**Той е мой събрат. И той беше пророк като мен.**“

Аддас каза: „Притежателят на това красиво лице и тези омайни думи не може да е лъжец! Аз повярвах, че ти си пророк на Аллах.“ и стана мюсюлманин. След това рече: „О, Расуляллах! От години служа на тези потисници, на тези лъжци. Отнасят се несправедливо към всички, лъжат ги. Няма нищо свято, станали са роби на своите страсти. Мразя ги. Искам да отида с вас, да ви служа, да стана мишена на грубостта на невежите и глупците, да защитавам благословеното ви тяло. Да се жертвам за вас.“⁷⁰

⁷⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 42; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 135-137

Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), усмихвайки се, му каза: „**Сега остани при господарите си. Много скоро ще чуеш името ми навсякъде. Тогава ела при мен.**“ След кратка почивка потегли към Мекка. Когато приближи града, Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) видя облак, който му прави сянка, но когато се загледа по-внимателно, разбра, че това бе Джебрāил (*алейхисселām*). Това събитие впоследствие бе разказана от Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) на майка ни Аише (*радияллāху анхā*).

В „Сахīх“ на имām Бухāрй и в „Муснед“ на Ахмед бин Ханбел се предава следното: Един ден майка ни Хазрети Аише попита Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Расūляллах! Имаше ли в живота ви по-труден, по-тежък ден от деня Ухуд?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) ѝ отговори така: „**Кълна се в Аллах, заради твоя народ изпитах такова страдание, каквото дори не ми причиниха неверниците в битката при Ухуд. Когато разкрих пророчеството си на Ибн-и Абд-и Ялйл бин Абд-и Кулāl и го призовах към исляма, той не прие. С такава мъка се отделих оттам, че не можах да дойда на себе си чак до Карн-и Сеāлиб. Там си повдигнах главата и видях един облак да спуска сянката си над мен. Гледам, в облака стои Джебрāил (*алейхисселām*). Зовейки ме, каза: „О, Мухаммед! Хазрети Хак (Аллāху) теāля чу думите на племето ти, казани по твой адрес. Знае [с изначалното си знание], че не искат да те защитят. Изпрати ти това Мелйике на планините, за да му заповядаш каквото поискаш.“ След като и това мелйике ме поздрави, каза: „О, Мухаммед! Хазрети Хак (Аллāху) теāля, както каза Джебрāил, ме изпрати мен – Мелйикето на планините, за да ми заповядаш каквото поискаш. Готов съм на твоите заповеди. Ако желаеш тези две стръмни планини (Куайкиан и Ебū Кубейс) да се съединят така, че да затрупат мекканци (и напълно да смачкат всички езичници), то заповядай и аз ще ги съединя.“ **Аз не се съгласих и му казах: „(Не! Аз съм изпратен като милост за световете.) Моля се Всевишният Аллах да извади от потомството на тези неверници поколения, което да служи единствено на Всевишния Аллах и да не Го съдружава с нищо.**“**

На връщане в Мекка Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) спря за почивка в местността Нахле. По едно време, когато изпълняваше намāз, оттам мина една група джинове от Нусайбин. Чувайки āйетите от Свещения Корāн, те спряха и започнаха да слушат. След това тези джинове се срещнаха с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и станаха мюсюлмани. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Когато се върнете при вашия народ, кажете им за моя призив и ги призовете към вярата.**“ Когато тези джинове се върнаха и разказаха на другите джинове за призива на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*), всички, които ги чува, станаха мюсюлмани.⁷¹ За това се съобщава в сūra „Джин“ и в известните сборници с хадйси „Бухāрй“ и „Муслим“. След тази случка Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) напусна Нахле и се отправи към Мекка.

---

⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 212

Кажете „Ля иляхе илляллāх“ и се спасете...

Любимецът на Господа на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) се върна в Мекка под покровителството на Мут'им бин Адй и продължи да призовава хората към правия път. Това вбеси отново езичниците и те започнаха да подлагат вярващите на още по-жестоки мъчения. Всевишният Аллах повели на Своя Пророк да се срещне с арабските племена, идващи в Мекка през сезона за посещение на Кяебе, и да ги призове към исляма.

След тази повеля Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), ходейки по пазарите, които се устройваха в околностите на Мекка – пазарите Зулмеджāз, Укāз и Медженне, призоваваше племената да засвидетелстват единството на Аллāху теāля, да служат само на Него и да признаят пророчеството на Неговия пророк. Съобщаваше им, че ако приемат призива му, Всевишният Аллах ще ги възнагради с Дженнет. Но за жалост, нито едно от племената не откликна на неговия едва ли не умоляващ призив. Едни се отнесоха много грубо, други се намръщиха и отговориха с обидни думи. Езичниците пък не спряха да го преследват и да всяват смут у племената.

Имāм Ахмед, Бейхакй, Таберāнй и Ибни Исхāк предават от Рабйа бин Аббад следното: „Бях млад. С баща ми бяхме отишли в Минā. Расул (*алейхисселлям*), идвайки в селищата, където бяха отседнали арабските племена, им казваше: **„О, синове на еди-кого си! Аз съм пророк на Аллāху теāля, Който ви повелява да изхвърлите тези идоли, на които се прекланяте и да служите само на Него, без да Го съдружавате с други, да ми повярвате и да потвърдите истинността на моите думи, да ме защитавате, докато изпълня мисията, с която съм изпратен!...“**

Един кривоглед човек с плетка вървеше след него и говореше: „О, синове на еди-кого си! Този ви забранява да се кланяте на идолите Ляй и Уззā и ви призовава към измислена от него религия!.. Внимавайте!.. Не го слушайте и не му се подчинявайте!..“ Попитах баща си: „Кой е преследващият този човек?“, а той ми отговори: „Това е чичо му Ебу Лехеб.“

Таберāнй предава от Тāрик бин Абдуллах: „Бях видял Расул (*алейхисселлям*) на пазара Зулмеджāз. Призоваваше хората на висок глас, за да го чуят: **„О, хора! Кажете „Ля иляхе илляллāх“ (Няма друг Бог освен Аллах)“ и се спасете.**“ Следваше го един човек, който хвърляше камъни по краката му и викаше: „О, хора! Не му вярвайте! Пазете се от него, защото той е лъжец!“ Камъните бяха разранили благословените му крака, но въпреки това той продължаваше, без страх и без умора, своя призив. Попитаха: „Кой е този човек?“, някой отговори: „Един младеж от рода Абдулмутталиб.“ После попитаха: „А кой е този, който хвърля камъни по него?“, „Чичо му Ебу Лехеб.“ отговори някой.“

В „Тāрих-ул Кебйр“ на имāм Бухāрй и в „Му'джем-ул-Кебйр“ на Таберāнй се казва: „Мудрик бин Муниб предава от баща си, а той от дядо си, който е казал: „С баща ми бяхме спрели в Минā. Там срещнахме една тълпа от хора. Един човек им говореше: **„О, хора! Кажете „Ля иляхе илляллāх“ и се спасете.**“ Част от хората плюеха по неговото красиво лице, друга част хвърляха пръст върху главата му, а трета част го ругаеха и отправяха различни обиди към него. Това продължи до обяд. В това време дойде едно момиченце със съд за вода в ръката си. Виждайки го в това състояние, то започна да плаче. Чове-

кът, след като изпи водата, се обърна към момичето и рече: „**О, дъще! Не се страхувай, че баща ти ще бъде убит или ще бъде подложен на унижение.**“ Ние попитахме: „Кой е този и кое е това момиче?“, отговориха ни: „Това е Мухаммед от рода Абдулмутталиб, а това момиче до него е дъщеря му Зейнеб.“

Сайд бин Яхия бин Сайд ел-Емевī в книгата си „**Мегāзī**“ предава от баща си, а той от Ебу Найм, от Абдуррахмāн Āмирī. А той предава от други хора следното: „Един ден любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде на пазара в Укāз. Срещайки се с племето Бенī Āмир, ги попита: „**О, Бенī Āмир! Как защитавате тези, които търсят убежище при вас.**“ Те му отговориха: „Нас никой не може да ни закача, без наше знание никой не може да се грее на нашия огън.“ Пророкът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Аз съм пророк на Аллāху теāлйā. Ако дойда при вас, бихте ли ме защитили, докато изпълня пророческата си мисия, която ми даде моят Господ?**“ А те го попитаха: „Ти от кой род на Курайш си?“, „**От рода Абдулмутталиб.**“ отговори той. „Щом си от тях, защо не те защитават?“ попитаха хората от племето Бенī Āмир. „**Защото те бяха първите, които ме отрекоха.**“ отговори Пейгамберът ни (*алейхиссалйātu весселйām*). Хората от племето му рекоха: „О, Мухаммед! Ние нито ще те отречем, нито пък ще приемем твоята религия. Но бихме те защитили до известяване на повелята на твоя Господ.“

След получаването на тяхното покровителство Пророкът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) седна при тях. В това време, приключвайки търговията си, дойде един от големците на племето Бенī Āмир – Бейхара бин Фāрис. Виждайки Мухаммед (*алейхисселйām*), попита: „Кой е този?“, отговориха му: „Мухаммед бин Абдуллах.“, „Вие каква работа имате с него, че е седнал при вас?“ попита той хората от племето си. „Потърси убежище при нас. Казва, че е пророк на Аллах и иска да го защитим, докато възвести пророческата си мисия на хората.“ отговориха му те. Бейхара, обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), рече: „Да те защитим, означава нашите гърди да станат мишена за арабските стрели.“, а на племето си каза: „Няма племе, което да се връща в родината си с нещо по-лошо от това, с което се връщате вие. Значи вие ще воювате с арабите и ще подложите телата си на прицела на техните стрели, така ли? Ако неговото племе бе видяло нещо добро в него, първо те биха го защитавали. Вие се опитвате да помагате на човек, от когото се е отвърнало собственото му племе! Много грешно разсъждавате!“

После се обърна към любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза следните грозни слова: „Веднага се махни оттук и се върни при племето си! Кълна се, че ако не беше сред племето ми, щях да ти откъсна главата!“ След тези думи, с голяма тъга, Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) се качи на камилата си. После арогантният Бейхара бутна Любимия на Аллāху теāлйā и той падна от камилата. Една мюсюлманка на име Дабā бинти Āмир стана свидетелка на случващото се и обръщайки се към своите роднини, изкрещя: „Как може да приемате такова поведение като достойно за Любимия на Всевишния Аллах? Няма ли някой, който от уважение към мен, да го защити от тях?“ Трима души от нейните роднини се нахвърлиха върху злощастника Бейхара. Двама от племето му се опитаха да му помогнат, но и те, като него, бяха пребити. Наблюдаващият всичко това Мухаммед (*салляллāху алейхи ве*

селлем) отпрати ду'а към Всевишния Аллах в чест на тримата си защитници: „**О, Господарю! Дари тези хора с берекета Си.**“, а за Бейхара и помощниците му каза: „**О, Господарю! А тези лиши от милостта си.**“ Впоследствие тези, които заслужиха благодат, бяха удостоени с честта да станат мюсюлмани, а другите – умряха като неверници.

Като се върнаха в родината си, хората от племето Бенй Амир разказаха на един старец, запознат със свещените писания, за случката в Мекка. Старецът, като чу името на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), укори хората от племето си, казвайки им: „Какво сторихте, о, Бенй Амир! Никой досега от потомците на Исмаил не се е самообявил за пророк. Несъмнено, той ви е казал истината. Вече е много трудно да възстановите тази пропусната възможност!..“

МИ'РАДЖ

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) призова всяко едно от племената към исляма и потърси убежище и закрила при тях, но те нито откликнаха на призива му, нито пък се съгласиха да го закрилят. Отговориха му с обидни думи, подиграха се с него и го опровергаха. Султанът на вселената (*алейхиссалāту весселām*) се чувстваше много уморен и натъжен, ходеше гладен и жаден. Така продължаваше всеки ден и всяка нощ. Мекканските езичници, следвайки го навсякъде, пречеха на пристигащите в Мекка племена да приемат исляма и не спираха да го унижават и тормозят. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) вече нямаше къде да отиде, враговете му бяха навсякъде. Затова отиде направо в къщата на дъщерята на чичо си Ебу Тāлиб – Умм-и Хāнй, която се намираще в махалата на Ебу Тāлиб.

Умм-и Хāнй по това време все още не бе приела исляма. „Кой е?“ попита тя пристигналия гост. Пророкът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Аз съм чичовия ти син Мухаммед. Дойдох ти на гости, ако ме приемеш.**“, „Как да не приема такъв правдив, надежден и благороден гост. Да знаех, че ще ми дойдете на гости, щях да приготвя нещо за ядене. В момента нямам нищо.“ каза тя. А Расūлюллах, успокоявайки я, рече: „**Не искам ядене и пиене. Не мисля за нито едно от тях. Едно местенце, където да служа и да се моля на моя Господар, ми е достатъчно.**“

Умм-и Хāнй прие в дома си любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), даде му една рогозка, леген и ибрик. Гостоприемството и закрилата на госта у арабите се считаще за най-свещено задължение. Позор за домакина бе, ако се случи нещо неприятно с госта му. Умм-и Хāнй си помисли: „Той има много врагове в Мекка. Дори има и такива, които искат да го убият. Заради честта си, трябва да го охранявам.“, и взимайки меч на баща си, започна да обикаля около дома си.

В този ден на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му бе много тежко на душата. Извършвайки частично обредно умиване (абдест), започна да се моли на Всевишния Аллах за опрощаване на греховете на Своите раби и за открянето им на правия път – пътят на спасението и вечното щастие. Бе много уморен, гладен и измъчен. Легна на рогозката и заспа.

В това време Всевишният Аллах повели на Джебрѐйл (*алейхисселѐм*): „Измъчих много любимия Си пророк. Огорчих много благословеното му тяло и нежното му сърце. Но въпреки това, той Ми се моли и не мисли нищо друго, освен Мен. Отиди и доведи Моя Любим! Покажи му Дженнета Ми и Джахеннема. Нека види богатата, пригответи за него и за онези, които го обичат. Нека види наказанията, очакващи тези, които не му вярват и го огорчават с думите, писанията и делата си. Аз ще го утеша и ще залича раните от нежната му душа.“

Приелият човешки образ Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) завари Мухаммед (*саллялѐху алейхи ве селлем*) да спи. Не успя да го събуди от умиление. Целуна благословеното му стъпало и (поради това, че меляикето няма сърце и кръв в тялото си) го събуди със студените си устни. Веднага позна Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) и му каза: „О, братко Джебрѐйл! Защо се появи в такъв необичаен час? Да не би да съм направил някаква грешка и да съм огорчил Господаря си? Някаква тъжна вест ли ми донесе?“

Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) отговори: „О, най-съвършени от всички създания! О, Любими на Създателя, Султане на пратениците, Изворе на всички съвършени човешки качества! О, велики и честити Пейгамбере! Твоят Господар те поздравява и те кани при Себе Си. Моля те, стани, да отидем!“

Любимият ни Пейгамбер (*саллялѐху алейхи ве селлем*) стана и извърши частично обредно умиване. След това, Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) сложи върху благословената му глава имѐме (чалма) от светлина, облече го в сияйни дрехи, препаса го с пояс от рубини. В благословената му ръка даде изумруден жезъл, украсен с четиристотин перли. Всяка перла блестеше като Венера. Обу му обувки от зелен изумруд. След това двамата, хващайки се за ръце, отидоха в Кябе. Тук Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) разтвори благословената му гръд, извади сърцето му и го изми с водата земзем. След това донесе един съд, пълен с мъдрост и вяра, изсипа това съдържание в него и затвори гръдта му.

След това, посочвайки бялото животно на име Бурак, което бе донесъл от Дженнета, каза: „О, Расуляллах! Качи се на него! Всички меляикета те очакват.“ В това време Пейгамбера ни (*саллялѐху алейхи ве селлем*) го налегна дълбока печал и той се унесе в размишления. Тогава Всевишният Аллах започва да Джебрѐйл (*алейхисселѐм*): „О, Джебрѐйл! Попитай Моя Любим, защо е опечален?“ На въпроса на меляикето Пророкът (*саллялѐху алейхи ве селлем*) отговори: „Аз видях толкова уважение и почести. Замислих се, какво ли ще бъде състоянието на моята слаба общност в деня Къѐмет? Как ще изтърпят петдесет хиляди години чакане на сбирещето Арасѐт* с толкова много грехове. Как ще преминат през моста Сирѐт*, дълъг колкото тридесет хиляди годишен път?“

Алѐху теѐлѐй утеши Своя Любим с думите: „О, Любими Мой! Не тъгувай, успокой се! Ще сторя тези петдесет хиляди години за мюсюлманите да бъдат като един миг!“

Пророкът ни (*саллялѐху алейхи ве селлем*) се качи на Бурак. Животното Бурак се движеше много бързо, с една стъпка стигаше отвѐд най-далечното място, видимо с око. По време на пътуването на три места Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) каза на любимия ни Пейгамбер (*саллялѐху алейхи ве селлем*) да слезе и да отслужи намѐз. Султанът на световите (*саллялѐху алейхи ве селлем*) изпълни

неговото искане. Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) го попита дали познава тези места и отговаряйки сам, му обясни: първото място бе Медѝна – събщи му, че ще се пресели в този град, второто място бе планината Сѝнѝ – мястото, където Мусѝ (*алеѝхисселѝм*) разговарял с Всевишния Аллах по непонятен за хората начин и последното място бе Бейт-и Лахм – мястото, където се родил Йѝсѝ (*алеѝхисселѝм*). След това пристигнаха в намиращата се в Кудус (Йерусалим) Месджид-и Аксѝ.

Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) с прѝста си издѝлба дупка в една скала и завѝрза животното Бурак. Тук, в Месджид-и Аксѝ, се бяха събрали приелите човешки образи, души на някои пророци. На ѝдем (*алеѝхисселѝм*) бе предложено да стане имѝм, за да изпълнят колективния намѝз, но той не прие. След него бе предложено на Нѝх (*алеѝхисселѝм*), а след него и на Ибрѝхим (*алеѝхисселѝм*), но и те не приеха. Тогава Джибрил (*алеѝхисселѝм*) посочи Хабѝбуллах и му каза: „Никой не може да стане имѝм, когато ти си тук.“

Пророкѝт на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алеѝхи ве селлем*) им стана имѝм и всички заедно изпълниха два рекѝята (две части) намѝз. Самият Пейгамбер (*салляллѝху алеѝхи ве селлем*) разказва събитието така: „Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) ми поднесе сѝд с дженнетско питие и сѝд с мляко. Аз взех млякото. Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) ми каза, че сѝм избрал онова, което отговаря на природата на човека (щастieto на двата свѝята). След това ми поднесе още два сѝда – единия с вода, а другия с мед. Изпих и от двата. Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) ми каза: „Медта е признак за това, че твоята общност ще съществува до Деня Кѝямет, а водата е признак за пречистването на твоята общност от греховете.“ После заедно се издигнахме към небето. Джебрѐил (*алеѝхисселѝм*) почука на вратата. Попитаха го: „Кой си ти?“ „Аз сѝм Джебрѐил.“ „А този до теб?“ „Той е Мухаммед (*алеѝхисселѝм*)“, „Изпратено ли му бе (откровение и покана за Възнесение (Ми'рѝдж)“? „Да, беше изпратено.“ „Добре дошъл! Какѝв прекрасен пътник е дошлият?“ (След тези думи) вратата веднага се отвори и аз се озовах пред ѝдем (*алеѝхисселѝм*). Поздрави ме и отпрати ду'ѝ.

Тук видях много мелѝикета. Всички те стояха изправени (в кѝям* (кѝям)) с почитание и смирение и споменавах Аллах с думите: „Суббѝхун куддѝсун рабб-ул-мелѝикети вер-рѝх“. Попитах Джебрѐил: „Така ли служат на Аллѝху теѝлѝ (това ли е ибѝдетѝт на) тези мелѝикета?“ „Той ми отговори: „Да. От създаването им до Деня Кѝямет те ще стоят изправени. Помоли Всевишния Аллах да дари (да ощастливи) и твоята общност с този ибѝдет.“ Помолих Всевишния Аллах. Прие молбата ми. Това е кѝямѝт, който е по време на намѝз.

Срещнах една група от хора. Мелѝикетата смачкваха главите им, те пак се възстановявах. Пак ги смачкваха и пак се възстановявах. Попитах: „Кои са тези?“ „Той ми отговори: „Това са тези, които пропускат (неоснователно) петѝчния и груповия намѝз. Тези, които не изпълняват цялостно и точно рукѝ и седжде.“

Видях една група от хора, които бяха гладни и голи. Мелѝикетата Зебѝни (мелѝикетата, които ще извѝршват наказанията в Джехеннема) ги подкарвах да пасат в Джехеннема. Попитах: „Кои са тези?“ „Той ми отгово-

ри: „Това са тези, които не изпитват състрадание към бедните и не дават зекят.“

Отбих се при друга група от хора, от едната им страна бяха сложени вкусни ястия, а в другата – мърша. Те бяха оставили вкусната храна и ядяха мърша. Попитах: „Кои са тези?“, той ми отвърна: „Това са мъжете и жените, оставящи халъла (позволеното) и насочващи се към харāма (забраненото). Онези, които ядат харāм, при условие, че имат халъл (хелъл) имущество.“

Видях едни хора, които бяха изнемощели от тежестта на гърба им. Но въпреки това, викайки хората, ги молеха да им сложат още тежест. Попитах: „А тези кои са?“ Джебрайл (*алейхисселъм*) ми отговори: „Това са злоупотребяващите с доверието. Това са онези, на които не им стига да присвояват имуществото на хората, но и ги угнетяват.“

Срещнахме хора, които режеха парчета месо от собственото си тяло и ги ядяха. Попитах: „Кои са тези?“, Джебрайл (*алейхисселъм*) ми отговори: „Това са клюкарите и доносниците.“

Видях едно множество с черни лица, небесносини очи, с горна устна до челото и увиснала до краката долна устна. От устата им течеше кръв и гной. Караха ги да пият от огнени чаши отровна кръв и гной, изтичаща от Джахеннема, а те ревяха като магарета. Попитах: „Кои са тези?“, той ми отговори: „Това са хората, употребяващи алкохол.“

Срещнахме група от хора, с изкарани от главите езици, приели образа на свине. Измъчваха ги в този вид. Джебрайл (*алейхисселъм*) ми каза: „Това са лъжесвидетелстващите.“

Срещнахме едно друго племе, с подути и увиснали кореми, посинели, със завързани ръце и крака, не можещи да станат от местата си. Попитах за тях. Джебрайл (*алейхисселъм*) ми отговори: „Това са лихварите.“⁷²

Видяхме едни жени. Лицата им бяха черни, очите – небесносини. Бяха облечени в огнени дрехи. Мелъикетата ги удряха с огнени боздугани, а те викаха като кучета и свине. Попитах Джебрайл (*алейхисселъм*): „Кои са тези?“, а той ми отговори: „Това са прелюбодействащите жени и съпруги, които огорчават мъжете си.“

Видях една много голяма група от хора. Бяха затворени в долините на Джахеннема. Огънят ги изгаряше, те се съживяваха и пак ги изгаряше. Попитах: „Кои са тези?“, Джебрайл (*алейхисселъм*) ми отговори: „Това са непокорните – онези, които противоречат на бащите си.“

Срещнах една група от хора, които сеяха посеви и тези посеви веднага се изкласяваха. Попитах: „Кои са тези?“, Джебрайл (*алейхисселъм*) ми каза: „Това са тези, които изпълняват задълженията (ибāдетите) си заради Аллах.“

Стигнах до едно море, толкова чудно, че е невъзможно да се опише. Беше по-бяло от мляко и с вълни като планини. Попитах Джебрайл (*алейхисселъм*) за морето и той ми обясни: „Името на това море е Море на живота. Когато настъпи време Всевишният Аллах да съживи хората, ще направи така, че да завали дъжд от това море и изгнилите и разложилите

⁷² Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 208

се тела ще възкръснат и като поникваща трева ще се изправят от гробовете си.

После се издигнахме на второто небе и Джебрәил (*алеихисселәм*) почука на вратата. Казаха:

- Кой си ти?
- Джебрәил (*алеихисселәм*)!
- А кой е с теб?
- Мухаммед (*алеихисселәм*)!
- Има ли покана за ми'радж или вахий?
- Да!
- Селям да бъде за човека до теб! Колко хубав пътник е дошлият!

Веднага се отвори вратата и се оказа сред братовчедите по майчина линия – Йсә и Яхий бин Зекерий (*алеихимесселәм*). Поздравиха ме и отпратиха ду'а.

Срещнах една група от меләикета. Бяха се наредили в редици (саф) и се намираха в поклон (рукӯ). Споменавах Алләху теәлә по специфичен за тях начин. Стояха постоянно в рукӯ и не повдигаха главите си. Джебрәил (*алеихисселәм*) ми обясни: „Такъв е ибадетът на тези меләикета. Помоли Всевишния Аллах да дари и твоята общност с такъв ибадет.“ Отпратих своя зов и Всевишният Аллах ни дари с рукӯ, като част от намаза.

След това се въздигнахме до третото небе. След същите въпроси и отговори вратата се отвори и се намерих пред Йусуф (Йосиф) (*алеихисселәм*) и видях, че той бе дарен с половината красота. Поздрави ме и отпрати ду'а.

Видях много меләикета, наредени в редици (саф) и всичките бяха в суджӯд. Намиращите се, още от времето на сътворяването си, в суджӯд меләикета споменавах Алләху теәлә по специфичен за тях начин. Джебрәил (*алеихисселәм*) ми каза: „Такъв е ибадетът на тези меләикета. Помоли Всевишния Аллах да дари и твоята общност с този ибадет.“ Помолих Всевишния Аллах. Той прие молбата ми и ви дари със земния поклон суджӯд като част от намаза.

Стигнах до четвъртото небе. Вратата му беше от чисто сребро и светлина и беше заключена с катинар от светлина. Върху катинара пишеше: „Ля иляхе иллялләх, Мухаммедун расулюллах.“ След същите въпроси и отговори се намерих пред Идрис (Енох) (*алеихисселәм*). Поздрави ме и отпрати ду'а. Алләху теәлә казва за него (меәл): “И го въздигнахме него на извисено място.” (сӯра Мерйем: 57)

Видях едно меләике, седнало на един трон. Беше натъжено и опечалено. Около него имаше толкова много меләикета, че броят им знае само Алләху теәлә. Отдясно от него видях сияйни меләикета, облечени в зелено. От тях се носеше много приятен аромат. Бяха толкова красиви, че от красота не можеше да се погледнат лицата им. Отляво на него имаше меләикета, които бълваха огън от устата си. Пред тях имаше огнени копия и камшици. Имаха такива очи, че никой не би посмял да ги погледне. Седящото на трона меләике имаше очи от главата до краката му. Гледаше непрекъснато към намиращата се пред него книга и не откъсваше нито за миг погледа си от нея. Пред него имаше едно дърво. На всяко негово лис-

то бе написано името на един човек. Пред него имаше и нещо като леген, от който постоянно вадеше нещо. Ту с дясната си ръка взимаше нещо и го предаваше на дясностоящите от него сияещи мелйикета, ту с лявата си ръка взимаше нещо и го предаваше на лявостоящите мелйикета на наказанието. Когато погледнах това мелйике ме обхвана вътрешен страх. Попитах Джебрәил: „Кое е това мелйике?“, а той ми отговори: „Това е Азрәил. Никой не би посмял да погледне лицето му.“ и доближавайки се до него, каза: „О, Азрәил! Този тук е последният пророк и любимецът на Всевишния Аллах.“ Азрәил (*алейхисселям*) повдигна главата си и се усмихна. След това стана, поздрави ме с уважение и каза: „Привет! Всевишният Аллах не е сътворил по-почтен човек от теб. И твоята общност превъзхожда всички други общности. Аз съм по-милостив към тях от техните бащи и майки.“ След тези негови думи го помолих: „Имам една молба към теб. Моята общност е слаба. Бъди мил и нежен към тях. Отнемай душите им меко и лесно.“ Той ми отвърна: „Казвам го в името на Всевишния Аллах, Който те е проводил като последен пророк и те е направил Свой любимец, че Той ми повелява по седемдесет пъти в денонощието: „Душите на хората от общността на Мухаммед вземи меко и лесно, без да им причиняваш болка. Бъди мил към тях.“ Затова, аз изпитвам повече състрадание към хората от твоята общност, отколкото техните майки и бащи.“

След това се издигнахме до петото небе. Там се срещнахме с Хәрүн (Аарон) (*алейхисселям*), който ме поздрави и отправи ду'а.

Видях ибәдетите на мелйикетата от петото небе. Всички те стояха изправени и гледаха пръстите на краката си. Не поглеждайки никъде другаде, на висок глас споменаваха Алләху теәля. Попитах Джебрәил (*алейхисселям*): „Такъв ли е ибәдетът на тези мелйикета?“ Той ми отговори: „Да. Помоли Всевишния Аллах да дари общността ти с този ибәдет.“ Отправих своята молба и Всевишният Аллах ни дари с този ибәдет.

След това се издигнахме до шестото небе. Там се срещнахме с Мусә (*алейхисселям*). Поздрави ме и отправи ду'а.

След това се въздигнахме до седмото небе. След същите въпроси и отговори срещнахме Ибрәхим (*алейхисселям*) подпрян гръб на Бейт-и Ма'мӯр, където всеки ден влизат седемдесет хиляди мелйикета (и повече никога не идва техен ред отново). Поздравих го. Приемайки поздрава ми, каза: „Привет, праведен пророк, праведни сине!“ (След това ми) рече: „О, Мухаммед! Земята на Дженнета е изключително хубава и чиста. Кажете на твоята общност да засадят там много дръвчета.“ Попитах го: „Как (по какъв начин) може да се засади дръвче в Дженнета?“, а той ми отговори: „Произнасяйки думите: „Ля хавле веля куввете илля биллях“ (а в друго предание се казва: „Субхәналлахи велхамдулилляхи ве ля илляхе иллял-ләху валләху екбер“).

След това (Джебрәил (*алейхисселям*)) ме отнесе до Сидрат-ул-Мунтехә*. Неговите листа бяха като слонски уши, а плодовете като кули.⁷³ При вся-

---

⁷³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 164; IV, 208; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 265; Кәдй Ийәд, Шифә-и Шериф, 179

ка повеля на Всевишния Аллах, той така се променяше и разкрояваше, че никое създание не е способно да опише неговата красота.

Тук Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) ми посочи да продължа пътя и се сбогува с мен. Аз му казах: „О, Джебрѐйл! Сам ли ме оставяш?“ Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) се притесни. От внушителността на Всевишния Аллах започна да трепери. Каза ми: „О, Мухаммед! Ако направя (още) една крачка цялото ми тяло ще изгори, ще изчезне.“

Дотук Пророкът на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) дойде с Джебрѐйл (*алейхисселѐм*). Тук Джебрѐйл (*алейхисселѐм*) му се показа в истинския си образ, разперил своите шестстотин криле, всяко от които прѐскаше бисери и рубини. След това долетя една зелена покривка от Дженнета на име Рефреф, която излъчваше светлина, по-ярка от слънцето и непрекъснато споменаваше и прославяше Всевишния Аллах. Тя поздрави Расулюллах (*салляллѐху алейхи ве селлем*). Той седна върху нея и за един миг се издигна на много голяма височина и преминаха през седемдесет хиляди завеси, наречени хиджѐб. Разстоянието между завесите бе много голямо и на всяка завеса имаше мелѐикета. При преминаването през всяка завеса Любимият на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) чуваше повеляващ глас: „Не се страхувай, о, Мухаммед! Приблѐжи се, приблѐжи се!“ После достигна до степента **Кяабеквейн**. По волята на Всевишния Аллах, по незнаен, необясним и неразбираем начин, достигна желаните от Него висоти. Без място, време, посока и начин, настана руйет, т.е. видя Всевишния Аллах. Без очи, уши, средства и място, разговаря с Него. Пророкът на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) получи блага, непонятни и неразбираеми за създанията.

Хазрети имѐм Раббѐни в книгата си „**Мектѐбѐт**“ казва: „Расулюллах (*салляллѐху алейхи ве селлем*) в нощта Ми'рѐдж, видя Всевишния Аллах не на този свят, а в отвѐдния. Защото в тази нощ Пророкът на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) излезе извън кръга на време и пространство. Намери един безначален и безкраен момент. Видя началото и края като една точка. В тази нощ видя отиването в Дженнета на тези, които ще отидат там след хиляди години и тяхното пребиваване там. Виждането в онази степен не е като виждането на земята. Това виждане е като виждането в отвѐдното.“

На Пейгамбера ни (*салляллѐху алейхи ве селлем*) му бе повелено да възхваля Всевишния Аллах и той веднага каза: „**Еттехийѐту лиллѐхи вессалевѐту ветгаийибѐт** (Всички възхваля на всички езици и всички ибѐдети, направени с човешко тяло, и всяко добро, направено с имущество, да бѐдат само за Аллѐху теѐлѐ!)“ Първо Аллѐху теѐлѐ поздрави Своя Любим по неподобен начин (без средство и пречист от пространство): „Есселѐму алейке еййухеннебийѐу ве рахметуллѐхи ве берекѐтух. (Мир на теб, о, пророк Мой, и милост от Аллах и благодат от Него!)“ Пейгамберът ни (*салляллѐху алейхи ве селлем*) отговори: „**Есселѐму алейнѐ ве алѐ ибѐдиллѐхиссѐлихѐн** (О, Господарю! Мир на нас и на всички Твои праведни раби.)“ Мелѐикетата, когато чула това, всички в един глас казаха: „Ешхеду ен-лѐ илѐхе илляллѐх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухѐу ве расулюх (Вярвам и знам, сякаш сѐм видял сѐс собствените си очи, че ня-

ма друг бог освен Аллāху теāля и че Мухаммед (*алейхисселāм*) е Негов раб и Пророк.“

Когато Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) каза: „Есселāму алейнā...“, Всевишният Аллах го попита: „О, Любими Мой! Тук няма никой освен нас двамата. Защо каза „алейнā“ (на нас)?“ Расул (*алейхисселāм*) отговори: „О, Аллах мой! Моята общност тялом не е при мен, но духом е при мен. Моята милост и моята помощ са с тях. Ти ме поздрави и отдалечи от мен всички злини. Как да лиша моята бедна, измъчена, сполетяна от фитнето (смута) на āхир заман (времето преди края на света) общност от такива големи блага?“

Аллāху теāля му каза: „О, Любими Мой! Тази нощ си Мой гост. Поискай от Мен каквото желаш.“ Расуллолах (*саллаллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „(О, Аллах мой!) **Искам моята общност.**“

В предание се съобщава, че Всевишният Аллах повторил този въпрос седемстотин пъти, а Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) при всяко запитване отговарял по един и същ начин: „Искам моята общност.“ Когато Всевишният Аллах му каза: „Всеки път пожела общността си.“, той отговори: „О, Господарю! Аз съм искащият, а Този, Който дава си Ти. Опрости, заради мен цялата ми общност.“ Тогава Аллāху теāля му каза: „Ако опростя тази вечер, заради теб, цялата ти общност, Моята милост и твоята чест няма да са очевидни. Затова тази вечер опростих, заради теб, една част от тях, а две части оставих за Деня Къямет, тогава ще ме помолиш и аз ще опростя, докато станат очевидни Моята милост и твоята чест.“

В един от благословените си хадйси любимият ни Пейгамбер (*саллаллāху алейхи ве селлем*) казва: „**В тази нощ** (нощта Ми’рāдж) **поисках от Всевишния Аллах да повери на мен равносметката на цялата ми общност. Хак** (Аллāху) **теāля каза:** „О, Мухаммед! Твоето желание е никой да не знае лошите постъпки на общността ти. О, Мухаммед! Ти си милостив пророк. Моето желание е техните лоши постъпки да са скрити, както за другите, така и за теб. Ти си напътващият ги в правия път, Аз съм техният Господар. Ти ги видя отскоро, Аз ги видях от началото до края и продължавам да ги виждам. О, Мухаммед! Ако не обичах да разговарям с твоята общност, в Деня Къямет не бих търсил сметка за извършените от тях грехове. Нямаше да ги питам за големите и малките им грехове “

Всевишният Аллах каза: „О, Мухаммед! Отвори благословените си очи и погледни под краката си.“ **Погледнах и видях една шепа пръст. Хак** (Аллāху) **теāля каза:** „Всички съществуващи неща са като пръстта под твоите крака. Тази пръст ли донесе пред Приятеля си? На мен ми е по-лесно да опростя твоята общност, отколкото да опростя пръстта, полепнала по дрехите на един любим.“

В един от благословените си хадйси Пророкът на Аллāху теāля (*саллаллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Задах много въпроси на Всевишния Аллах и чух техните отговори. После съжалих, че бях попитал.** (Ето някои от тях) „О, Господарю! На Джебрāил даде шестстотин хиляди криле. Какво даде на мен в замяна на това?“ **Всевишният Аллах ми каза:** „За Мен един твой косъм е по-скъп от шестстотинте хиляди криле на Джебрāил. Заради един твой косъм Бих опростил хиляди грешници в Деня Къямет. О, Мухаммед! Ако

Джеб­рәил си разпери крилото, то би закрило цялото разстояние от изтока до запада. А ако ти се застъпиш, Бих опростил всички грешници, намиращи се от изтока до запада.“ **Казах Му:** „Накара мел­яикетата да се поклонят на моя прародител Адем (*алейхиссел­ям*). А какъв е моят дар в замяна на това?“ **Всевишният Аллах ми каза:** „Причината за поклона на мел­яикетата на Адем бе твоята светлина, намираща се на челото му. О, Мухаммед! Аз те дарих с нещо по-висше. Името ти сторих близко до Моето име и го записах на Арша. Тогава Адем все още не беше сътворен. Твоето име написах на небесните врати, на завесите хиджāб, на вратите на Дженнетите, върху палатите и дърветата, навсякъде в Дженнета. В Дженнета няма нищо, върху което да не пише: „Ля иляхе илляллах, Мухаммедун расулюллах“. Този ранг е над този на Адем.”

„**О, Господи! На Нӯх (*алейхиссел­ям*) даде кораб, а на мен какво ми даде в замяна на това?**“ **Всевишният Аллах ми от­върна:** „Дадох ти животното Бурак, с което в една нощ достигна до Арша. Видя Дженнета и Джахеннема. А на хората от твоята общност дадох месджиди, на които в Деня Къямет ще се качат като на кораби и с тях ще преминат моста Сирāt за време, колкото мигването на око и ще се спасят от Джахеннема.“

„**О, Господи! Над израелтяните спусна маната и птиче месо, подобно на път­пъдъченото.**“ **Всевишният Аллах ми от­върна:** „Теб и твоята общност дарих с земна и отвъдна благодат. Израилевите синове превърнах в мечки, маймуни и свине, но не постъпих така с никого от твоята общност. Тези беди не ги приемам за достойни за твоята общност, дори и да вършат същите дела. О, Мухаммед! Дадох ти една сӯра, която няма подобна на себе си нито в Тев­рāт, нито в Инджил. Тази сӯра е сӯра „Фātиха“. Който прочете тази сӯра, неговото тяло ще е харām (забранено) за Джахеннема и ще облекча мъченията на неговите родители. О, Мухаммед! Не съм сътворил по-ценен, високопоставен и честит човек от теб. На теб и твоята общност съм вменил в дълг (сторих фарз) петдесет намāза в денонощието.

О, Мухаммед! Дженнетът е за онези, които приемат Моето единство и не Ме съдружават с нищо. Джахеннемът ще е харām за тях. Милостта Ми към твоята общност надделя над гнева Ми.

О, Мухаммед! За Мен ти си по-скъп от всички хора. В Деня Къямет ще те даря с толкова много блага, че всички ще се удивят. О, Любими Мой! Дженнетът е забранен за другите пратеници и общности, докато не влезеш ти в него. О, Мухаммед! Искаш ли да видиш какво съм приготвил за теб и твоята общност?“, „**Искам, о, Господи!**“ **от­върнах аз. В обръщение към Исрāфил, каза:** „О, Исрāфил! Кажете на Моя раб, и доверен, и вестител Джеб­рәил да отведе в Дженнета Моя Любим и да му покаже какво съм приготвил за него и неговата общност и той да се успокои.“

Султанът на вселената (*алейхиссал­яту вессел­ям*) и Исрāфил (*алейхиссел­ям*) пристигнаха при Джеб­рәил (*алейхиссел­ям*), и той изпълни повелята на Всевишния Аллах – да отведе Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) в Дженнета. Там ги очакваха мел­яикетата, които в едната си ръка държаха съдове, пълни със скъпоценности, а в другата – съдове, пълни със светлина. Джеб­рәил (*алейхиссел­ям*) му каза: „О, Расулюллах! Тези мел­яикетата бяха сътворени осемдесет хиляди години преди Адем (*алейхиссел­ям*) и на това място чакат с нетърпение, за да разпръснат върху теб и твоята общност това, което се намира в

ръцете им. В Деня Къямет (Съдния ден), когато ти и твоята общност прекрачите прага на Дженнета, тези меляикета ще разпръснат върху вас тези скъпоценности.“ Тук ги посрещна Ридвāн – назначен в Дженнета. Той разведе Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) из Дженнета и го благовести със следното: „Всевишният Аллах раздели Дженнета на три части: двете части са за твоята общност, а третата част е за останалите общности.“

Любимецът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказва: **“В средата на Дженнета видях една река, течаща в горната част на Арша. От едно и също място извираха вода, мляко, вино и мед и никога не се смесваха. Брегът на реката беше от хризолит. Камъните, намиращи се в нея, бяха скъпоценни, тинята му представляваше амбер (ароматно вещество), тревата му – за’ферāн (ароматно цвете). Около реката бяха поставили сребърни чаши. Броят на тези чаши надвишаваше броя на звездите на небето. Наоколо имаше птици, чиито шии бяха като камилски. Всеки, който изпие от тази река и изяде от месото на тези птици, ще бъде удостоен със задоволството на Аллāху теāля. Попитах Джебрāил: „Коя е тази река?“, а той ми отговори: „Това е Кевсер. Всевишният Аллах го е подарил на теб. От Кевсер тече към бостаните на осемте Дженнета.“** **На брега на реката видях шатри. Всички те бяха от перли и рубини. Попитах Джебрāил за тях и той ми отговори: „Предназначени са за твоите съпруги.“** **В тези шатри видях девизи (хўрйи), със сияйни като слънцето лица. Всички те, тихо и нежно пееха песни с различни мелодии. Казвах: „Ние сме радостни и весели. Нас не ни застига тъгата. Ние сме натъкмени, нагиздени, никога не сме голи. Ние сме винаги млади, никога не остаряваме. Ние сме добродушни, никога не се ядосваме. Ние все сме такива, никога не умираме.“** **Разпространявайки се до палатите на щастието и дърветата, техните мелодии и звуци достигаха навсякъде. Гласовете им бяха толкова приятни, че ако тези мелодии бяха достигнали до земята, то на земята нямаше да съществуват смъртта и нещастието. Джебрāил ме попита: „Искаш ли да видиш техните лица?“, „Искам“ отвърнах аз. Отвори вратата на една шатра. Погледнах и видях толкова красиви лица, че целият ми живот не би бил достатъчен, за да опиша тяхната красота. Лицата им бяха по-бели от мляко, бузите им – почервени от рубини и по-сияйни от слънцето. Кожата им беше по-мека от коприна и светла като луната, уханието им – по-приятно от уханието на мускус. Косите им бяха тъмно черни, някои – на плитки, други – събрани, а трети – спуснати, седнат ли тя ставаше като шатра, а като се изправят достигаше чак до краката им. Пред всяка от тях имаше слугиня. Джебрāил ми каза: „Тези (девици) са за твоята общност.“**

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Видях градините и бостаните, и всичките блага на осемте Дженнета. Мина ми през ума: „Да можех да видя и Дженнема и неговите нива.“** Джебрāил ме хвана за ръката и ме отведе при главния на меляикетата в Дженнема – Мāлик. **Каза му: „О, Мāлик! Хазрети Мухаммед иска да види местата на враговете в Дженнема. (Покажи му Дженнема!)“** Мāлик ми показа нивата на Дженнема. **Видях (всички) седем нива. Седмото ниво се нарича Хāвийе. Там мъчението бе в пъти по-тежко от това на останалите. Попитах Мāлик: „Кои ще бъдат подложени на мъчение тук?“** Той ми отговори: „Тук ще бъдат

наказани Фараонът, Кārūн и двуличниците от твоята общност.“ **Шестото ниво е Лази. Там ще бъдат подложени на мъчение политейстите** (тези, които не принадлежат към нито една религия). **Петото ниво е Хутāме. Там ще бъдат подложени на мъчение огнепоклонниците, бикопоклонниците, будистите.** **Четвъртото ниво е Джахйм. Там ще бъдат подложени на мъчение покланящите се на слънцето и звездите.** **Третото ниво е Сакар. Там ще бъдат подложени на мъчение християните.** **Второто ниво е Са’йр. Там ще бъдат подложени на мъчение юдеите.** **Първото ниво е Джехеннем. Там мъченията, в сравнение с другите нива, са по-леки.** (Въпреки това) там видях седемдесет хиляди огнени морета. Всяко едно от тях беше толкова голямо, че ако в едното от тях хвърлят земята и небето и заповядат на едно мелйике да ги открие, то той и хиляда години да ги потърси пак не би било възможно да ги намери. Мелйикетата Зebānī (служещи в Джехеннема) бяха толкова внушителни, че ако един от тях сложи земята и небето в единия край на устата си, никак не би се личало. Вълните на тези морета издаваха ужасяващ звук. Ако от този звук съвсем малко бе достигнало до земята, всички живи същества биха умрели. Попитах: „За кого е предназначено това ниво?“, но Мāлик не отговори. Отново зададох същия въпрос. Запълча...

Джебрāил каза на Мāлик: „Чака да му отговориш.“ Извинявайки се, каза: „Прости ми!“, а аз му рекох: „Кажи, каквото и да е то, че днес да е възможно да се избегне.“ Тогава Мāлик отговори: „О, Расūляллах! Това ниво е предназначено за непокорните от твоята общност. Наставлявай ги, да се предпазят от това ужасно място. Да отбягват всичко, което би могло да стане причина за тяхното мъчение. В този Ден аз няма да съм милостив към грешниците. Няма да съм милостив нито към белобрадите старци, нито към младите.“

Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*), сваляйки чалмата от благословената си глава, започна да плаче и да моли Всевишния Аллах да пощади неговата слаба общност, която не би понесла такова наказание. Плака толкова много, че Джебрāил и всички други мелйикета не издържаха и заплакаха заедно с него. Тогава Аллāху теāля каза: „**О, Любими Мой! Ти си много уважаван и ценен от Мен. Молбата ти е приета, успокой се. Осъществих желанието ти. Аз ще те даря с такъв ранг, че ще опростя много грешници чрез твоего застъпничество, докато ми кажеш: „Достатъчно!“** О, Любими Мой! Всеки, който изпълни моята повеля, ще се избави от наказание и ще получи моята милост. Ще бъде удостоен с честта да ме види в Дженнета. На теб и твоята общност вменявам в дълг да изпълняват по петдесет намаза в денонощието.“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) продължава: „След тази степен достигнах до Арша. Минавайки през небесата, стигнах при Мūsā (*алейхис-селām*). Той ме попита: „Какво вмени в дълг Хак теāля на теб и твоята общност?“ и аз отговорих: „**Изпълняването на петдесет намаза денонощно.**“ Той ми каза: „Върни се при Него и Го помоли да ги намали, защото твоята общност няма да понесе толкова. Убедих се в това при изпитанието на Израилевите синове.“ След това се върнах и помолих Аллāху теāля да облекчи това предписание. Намали ги само с пет. Като отидох при Мūsā (*алейхис-селām*) и му съобщих, той пак ме върна и каза да помоля Аллāху теāля да

ги намали още малко. Така сновах между Мӯсā (aleyхисселāм) и Аллāху теāлā, докато накрая Той ми повели: „Намалих намāза до пет изпълнения, но с награда за петдесет. Ако някой пожелае да направи добро, но не успее да го направи, за него ще има една награда, а ако го направи за него ще има десет награди. Ако пожелае да направи лошо и не го направи, няма да му се запише нищо, но ако го направи, ще бъде записано като един грях.“ След това се върнах при Мӯсā (aleyхисселāм) и му разказах всичко. Той отново ми каза: „Върни се и помоли Всевишния Аллах да ги намали още малко.“, но аз му рекох: „Вече се срамувам след толкова молби.“⁷⁴

Аллāху теāлā по такъв начин, дарявайки Своя Любим с блага, непонятни за хората и недавани на нито едно създание, утеши нараненото му благословено сърце.

Султанът на световите (салляллāху алейхи ве селлем) след това веднага се върна в Кудус, а оттам в Мекка, в къщата на Умм-и Хāнī. Постелята му все още бе топла, движението на водата в легена от частичното умиване все още не бе спряло. Дежурящата пред дома си Умм-и Хāнī бе задрямала и нямаше никаква представа от случилото се. При завръщането си от Кудус в Мекка, Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) срещна кервана на курайшитите и стана свидетел на това, как една от камилите се изплаши и падна.

На сутринта Расūлюллах (салляллāху алейхи ве селлем), отивайки в Кяабе, извести своите съплеменници за Нощното си пътешествие. Езичниците, присмивайки се, казаха: „Мухаммед е изгубил ума си, той съвсем е полудял.“, а тези, които възнамеряваха да приемат исляма, изпаднаха в двоумение. Някои от неверниците отидоха в дома на Ебӯ Бекр (радияллāху анх), за когото знаеха, че е умен, опитен и икономичен търговец. Когато Ебӯ Бекр (радияллāху анх) излезе, го попитаха: „О, Ебӯ Бекр! Ходил си много пъти до Кудус и знаеш много добре колко време отнема отиването до там и връщането.“ Хазрети Ебӯ Бекр им отговори: „Да, много добре знам. Повече от месец.“ Неверниците се зарадваха на неговия отговор и казаха: „Ето, това са думи на умен и опитен човек.“ След това, присмивайки се и подигравайки се, му рекоха: „А твоят господар казва, че за една нощ е отишъл до Кудус и се е върнал оттам. Вече съвсем се е побъркал.“ Те очакваха и Хазрети Ебӯ Бекр да е на същото мнение и се надяваха на неговата подкрепа, но той, като чу благословеното име на Пророка ни (салляллāху алейхи ве селлем), им рече: „Ако го е казал той, значи е вярно. И аз му повярвах.“ и се прибра. Изумените неверници си казаха: „Какъв магьосник само, направил е магия на Ебӯ Бекр.“ и се върнаха обратно.

Хазрети Ебӯ Бекр веднага отиде при Мухаммед (салляллāху алейхи ве селлем) и на висок глас пред голяма тълпа от хора каза: „О, Расūляллах! Да е благословен Ми'рāджът ви! Безкрайна благодарност на Всевишния Аллах, че ни удостои с честта да служим на такъв велик Пейгамбер и благоволи да видим вашето благословено лице, да слушаме вашите омайващи душите и пленяващи сърцата прекрасни слова. О, Расūляллах! Всяка ваша дума е вярна. Аз ви вярвам. Нека душата ми да бъде пожертвана за вас!“ Думите на Хазрети Ебӯ Бекр

⁷⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 164; IV, 208; Бейхакī, *ес-Сунен*, I, 265; Кāдī Ийāд, Шифā-и Шериф, 179

изумиха неверниците, но предадоха увереност на колебаещите се в приемането на исляма. В този ден Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) нарече Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) „Съдѣй!“ (Всеpravдивия). Приемайки това име, степента му се удвои.⁷⁵

Крепката вяра на мюсюлманите, тяхната преданост, приемането на всяка дума на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*) за истина, вбесяваше неверниците и те решиха да изложат и засрамят Мухаммед (*алейхисселām*) с въпросите си. Започнаха да го разпитват, задавайки му въпроси от вида: „О, Мухаммед! Казваш, че си бил в Кудус. Тогава кажи ни колко врати и прозорци има месджидът?“ Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори на всичките им въпроси, а Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), казвайки „Така е, вярно е, о, Расӯляллах.“, потвърди всеки негов отговор. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*), който от свян не можеше дори да погледне в лицето стоящия пред себе си, каза: „**В Месджид-и Аксā не бях се поогледал и не бях видял това, за което ме питаха. Но точно в този момент Джебрāил (*алейхисселām*) ми яви ясно (донесе пред очите ми) Месджид-и Аксā и аз, виждайки прозорците му, броях и веднага отговарях на въпросите им.**“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза, че на връщане по пътя видял кербана на курайшитите и им съобщи, че в сряда този кербан Иншāаллах (с позволението на Аллāху теāля) ще пристигне в Мекка. И наистина, в сряда, по залез слънце, кербанът пристигна в Мекка. Разпитаха хората от кербана и те обясниха, че се е появил вятър и една от камилите им паднала. Цялото това потвърждение на думите на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) укрепи вярата на мюсюлманите, но увеличи враждебността на неверниците.⁷⁶

Това чудо, наречено **Ми’рāдж**, се случи една година преди Хиджра, двадесет и седмия ден на месец реджеб, в нощта срещу петък. Възнесението се осъществи тялом и духом, в будно състояние. В тази нощ му бяха показани много истини и петкратният намāз стана задължителен. Също така, в тази нощ бяха подарени последните два āйета на сӯра „Бакара“. За възнесението (Ми’рāдж) се съобщава в Свещения Корāн – в сӯра „Исрā“ и сӯра „Неджм“ и в някои от благословените хадйси на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*).⁷⁷

След възнесението, когато Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказваше на своите сподвижници за богатата на Дженнета, се обърна към Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) и му каза: „**О, Ебӯ Бекр! Видях твоя дворец. Беше от червено злато. Видях богатата, пригответи за теб.**“ Хазрети Ебӯ Бекр отвърна: „Нека този дом и неговият стопанин бъдат пожертвани за вас, о, Расӯляллах.“ След това се обърна към Хазрети Омер и му рече: „**О, Омер! Видях и твоя дворец. Беше от рубини. В него имаше много хӯрйи. Но не влязох вътре. Представих си твоето усърдие.**“ Хазрети Омер не се сдържа и продължително време плака. През сълзи, каза: „Майка ми, баща ми и животът ми да бъдат пожертвани за вас, о, Расӯляллах! Възможно ли е да се ревнува от

⁷⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 144

⁷⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 215

⁷⁷ Бухāрй, „*Менāкибул-Енсār*“, 42; Тирмизй, „*Тефсйру’л-Кур’ан*“, 20; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 403; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 255; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 208

вас?“ След това се обърна към Хазрети Осман и му каза: „**О, Осман! Видях те на всички небеса. Видях двореца ти и помислих за теб.**“ На Хазрети Али пък каза: „**О, Али! Видях образа ти на четвъртото небе. Попитах Джебрәил и той ми каза: „О, Расулаллах! Меляикетата се влюбила в сърцаването на Хазрети Али и Всевишният Аллах сътвори едно меляике с неговия образ, което стои на четвъртото небе и меляикетата го посещават и получават берекет.**“ След това влязох в твоя палат. Помирисах плода на едно дърво и от него излезе една девица, която покри лицето си.“ Попитах я: „Коя си ти и чия си?, а тя отговори: „Аз съм създадена за сина на чичо ти – Али, о, Расулаллах.“

На следващата сутрин след нощта на възнесението дойде Джебрәил (*алейхисселәм*) и ставайки имам, научи Расуллоллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) как и кога да се извършват петте намаза. В един от благословените си хадиси Пророкът на Аллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) казва: „**Два дни Джебрәил (*алейхисселәм*) ми беше имам до вратата на Кяабе. Двамата, когато на хоризонта започна да се появява светлина, изпълнихме утринния (*сабах*) намаз, когато слънцето започна да слиза от зенита си изпълнихме обедния намаз, когато сянката на предметите стана равна на тяхната височина изпълнихме следобедния (*икинди*), след залязването на слънцето изпълнихме вечерния (*акшам*), след изчезването на червенината (*шафак*) изпълнихме нощния. На втория ден утринния намаз изпълнихме, когато стана светло (преди изгрева), обедния – когато сянката на предметите стана два пъти по-дълга от височината им, следобедния – веднага след обедния, вечерния – след разговяване (залез слънце), нощния – в първата третина на нощта. След това (*Джебрәил*) ми каза: „О, Мухаммед! Това са времената за намаз за теб и пейгамберите преди теб. Общността ти да изпълнява всеки намаз в рамките на тези две времена, в които ги изпълнихме.“⁷⁸**

След известяването на времената за намаз осведомиха за това и мюсюлманите в Етиопия и им бе казано да изпълнят пропуснатите молитви намаз.

ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ В МЕДИНА

Любимият ни Пейгамбер (*салляллаху алейхи ве селлем*) всяка година призоваваше племената, дошли да посетят Кяабе, към исляма и не обръщайки внимание на техните обиди, неотклонно изпълняваше пророческата си мисия. Спирайки пред селищата на племената, казваше: „**Кой би ме подслонил и би ми помогнал, докато изпълня пророческата си мисия, дадена ми от Аллаху теаләй? (И по такъв начин) да бъде възнаграден с Дженнета.**“, но нито исказа да го подслонят, нито да му помогнат.

В единадесетата година на пророческата си мисия Пророкът на Аллаху теаләй (*салляллаху алейхи ве селлем*) срещна на пазара една група от шест души,

⁷⁸ Хаким, *ел-Мустедрек*, IV, 648-649; Ибн Хишам, *ес-Сире*, I, 403-404; Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 213-215

дошли от Медйна, за да посетят Кяабе. Попита ги кои са и те му отговориха, че са от Медйна, от племето Хазрадж. Към това племе – племето Хазрадж, рода Неджрѝн принадлежеше и прабабата на нашия Пейгамбер Селмѝ Хѝтун (майка на Абдулмутталиб – дядото на Мухаммед (*алейхисселѝм*)). Пророкът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) поседя с тях известно време, рецитира им откъс от Свещения Корѝн (35-52 ѝйети на сѝра „Ибрѝхим“), разказа им за исляма и ги призова към религията на Аллѝху теѝлѝ. След призива на Мухаммед (*алейхисселѝм*), те разбраха, че това е пророкът, за когото говореха по-възрастните хора от тяхното племе и юдеите от Медйна. Спогледаха се и си казаха: „Ето това е пейгамберът, за когото съобщаваха юдеите.“

Племената Евс и Хазрадж от дълго време бяха врагове с юдеите и често нападаха един другото. Тези племена вярваха, че ако приемат исляма преди юдеите ще могат да ги победят и да ги изгонят от Медйна. И затова веднага, признайки шехѝда, приеха исляма. А на Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) казаха: „О, Расѝляллах! Оставихме народа ни разделен от вражда. Надяваме се Всевишният Аллах чрез вас да ги удостои с исляма. Още щом се върнем ще призовем юдеите и племето ни към твоята религия. Ще им разкажем за това, което сме приели. Ако Всевишният Аллах ги обедини и сплоти, няма да има по-скѝп и по-благочестив човек от вас.“

Шестимата мъже от Медйна приеха и потвърдиха известното от Аллѝху теѝлѝ и искайки разрешение от Мухаммед (*салляллѝху алейхи ве селлем*) се върнаха при племето си. Тези мъже бяха: Укбе бин ѝмир, Есад бин Зурѝра, Авф бин Хѝрис, Рафи бин Мѝлик, Кутбе бин ѝмир, Джѝбир бин Абдуллах (*радияллѝху анхум*).⁷⁹

Първото споразумение в Акабе и изгряващото слънце над Медйна

Връщайки се при племето си, шестимата мъже веднага започнаха да разказват за исляма и за Пейгамбера ни и да призовават хората към истинската религия. В Медйна не остана къща, в която да не се говори за Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) и за исляма. По такъв начин ислямът се разпространи не само сред племето Хазрадж, но и няколко души от племето Евс станаха мюсюлмани.

На следващата година, в сезона на хадж, в Мекка пристигнаха дванадесет души-мюсюлмани, начело с Есад бин Зурѝра (*радияллѝху анх*). През тази година езичниците изтезаваха и угнетяваха мюсюлманите повече, отколкото преди. Пристигайки в Мекка, те узнаха, че неверниците не спират да преследват Мухаммед (*салляллѝху алейхи ве селлем*) и да изтезават всеки, който се срещне с него, и затова се уговориха с него да се срещнат в Акабе през нощта. На тази среща те изказаха своята привързаност и готовност за изпълняване на всички заповеди и искания на Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*), и се врекоха да не съдружават нищо с Всевишния Аллах, да не прелюбодействат, да не кра-

---

⁷⁹ Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, I, 429-431; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 219-220; Ибн Асѝкир, *Тѝрѝху Димашк*, IX, 82

дат, да не наклеветяват и да не убиват децата си. Зурāра бе ръководител на тази група, която се състоеше от двама от племето Евс и десетима от Хазрадж.⁸⁰

Тези дванадесет души бяха назначени от Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) за представители на племената си. Те трябваше да научат на исляма племената си и да отговарят за техните действия пред Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*). А Есад бин Зурāра бе назначен за представител от името на всички тях. В първото споразумение в Акабе присъстваха: Есад бин Зурāра, Авф ибн Хāрис, Муāз ибн Хāрис от рода Мāлик бин Неджāр; Рāфи бин Мāлик и Зеквāн бин Абдикайс от рода Зурайк бин Амир; Убāбе бин Сāмит от рода Ганм бин Авф; Йезид бин Са'лебе от рода Гусайна; Аббās бин Убāде от рода Аджлāн бин Зейд; Укбе бин Амир от рода Харām бин Кааб; Кутбе бин Амир от рода Севād бин Ганм; Ебўл-Хейсем Мāлик бин Теййихāн от рода Абдулешхел бин Гушем и Увейм бин Сāиде от рода Амр бин Авф.

След това споразумение Хазрети Есад и приятелите му се върнаха в Медйна, разказаха на племената си за исляма и ги призоваха към вечното щастие. В резултат на този призив, ислямът в Медйна започна да се разпространява много бързо. Племената Евс и Хазрадж, които дотогава бяха врагове, сега се обединиха и помолиха Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) да им изпрати учител, който да ги напътства в религията и да им чете Свещения Корāн. И Любимият на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*) им изпрати Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*) от сподвижниците си в Мекка.

Хазрети Мусаб отседна в дома на Хазрети Есад. Дватама, ходейки от къща на къща, разказаха на хората за исляма и поискаха от тях да се закълнат, че ще защитават Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) от враговете му. По този начин ги подготвиха за обета.

Вождът на племето на Хазрети Есад бин Зурāра – Саад бин Муāз бе притеснен от техните действия, но не можеше да им попречи, защото бе роднина с Есад бин Зурāра (*радияллāху анх*) и сред арабите по това време съществуваше традицията да се избягват всякакви обиди и конфликти между роднини. И затова Саад бин Муāз каза на един от големците на племето – Усейд бин Худайр: „Отиди и виж този човек, който е отседнал в дома на Есад, и прави каквото е необходимо. Ако Есад не беше мой роднина (син на леля ми), нямаше да възлага тази работа на теб.“

Усейд бин Худайр грабна копието си и се запъти към къщата, в която бе отседнал Мусаб (*радияллāху анх*). Пристигайки там, започна да говори гневно: „Какво ви води при нас? Лъжете хората! Махайте се оттук, ако ви е мил животът!“ Мусаб бин Умейр му отвърна мило и нежно: „Седни поне малко при нас и чуй нашите думи. Ако ти се харесат, приеми ги, ако не ги харесаш, можеш да ни попречиш...“ Поуспокоеният се Усейд, съгласявайки се, каза: „Право думаш.“ и забивайки копието си в земята, приседна. Послуша красивите, омайващи сърцето, слова на Хазрети Мусаб и āйетите от Свещения Корāн, които му изрецитира с прекрасния си глас. С голямо въодушевление изрече: „Колко е хубаво това!“ След това ги попита: „Какво трябва да направя, за да приема тази религия?“ Обясниха му и той, произнасяйки шехāда, стана мюсюлманин. Радостта му бе голяма. Ощастливеният с исляма Хазрети Усейд каза: „Да оти-

---

⁸⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 220

да и да ви изпратя един човек. Ако той приеме исляма, в Медйна не би останал нито един човек от неговото племе, който да не приеме.“ Стана бързо и отиде направо при Саад бин Му'аз. Саад, виждайки го, каза: „Кълна се, че лицето на Усайд не е същото, каквото беше.“

Попита го: „Какво направи, о, Усейд?“ Хазрети Усейд бин Худайр, подтикнат от огромното желание Саад бин Му'аз да приеме исляма, каза: „Показвах с този човек (Мусаб бин Умейр), не видях нищо лошо у тях. Обаче чух, че хората от рода Бені Х'арисе, подозирайки, че Есад укрива в дома си такъв човек, са тръгнали да го убият.“

Тези думи засегнаха дълбоко Саад бин Му'аз, защото преди няколко години в едно сражение те победиха рода Бені Х'арисе и ги принудиха да се изселят в Хайбер, но след една година им разреши да се върнат по родните си места. Въпреки това, мисълта, че те не се страхуват да предприемат нещо такова, ядоса твърде много Саад бин Му'аз. Но всъщност това не бе истина. По този начин Усейд бин Худайр (*радиялл'аху анх*), прибегвайки към хитрост, искаше да опази лелята на Му'аз и сина ѝ Есад бин Зур'ара (*радиялл'аху анх*), а чрез тях и Мусаб бин Умейр (*радиялл'аху анх*).

След тези думи на Усейд, Саад бин Му'аз стана и отиде при Хазрети Есад бин Зур'ара. Завари ги двамата да си приказват спокойно и тихо. Доближавайки се до тях, каза: „О, Есад! Ако не бяхме роднини, ти не би посмял да вършиш такива работи.“ Отговори му Мусаб (*радиялл'аху анх*): „О, Саад! Поседни при нас за малко и чуй нашите думи. Ако ги харесаш, какво по-хубаво от това, ако не ги харесаш, няма да ти предложим нищо и ти ще можеш да си отидеш.“ Тези прекрасни слова поуспокоиха Саад бин Му'аз и той седна и започна да ги слуша.

Хазрети Мусаб бин Умейр първо му разказа за исляма, разясни му основите на исляма, след което с прекрасния и приятния си глас му рецитира откъс от Свещения Кор'ан. Докато той рецитираше, състоянието на Саад бин Му'аз, се промени. При това неповторимо красноречие сърцето му омекна. Накрая не можа да се сдържи и попита: „Как встъпвате в исляма?“

Мусаб бин Умейр (*радиялл'аху анх*) веднага го научи на шех'ада и той, произнасяйки **„Ешхеду ен ля ил'яхе иллялл'ах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулюх“**, стана мюсюлманин. Вече не можеше да стои на едно място от радост и вълнение. Веднага се прибра вкъщи и извърши пълно умиване (гусюл), както го бяха научили. След това нареди племето да се събере и заведе при тях Усейд бин Худайр (*радиялл'аху анх*). Обръщайки се към рода Абдулешхел, ги попита: „О, синове на Абдулешхел! Като какъв ме знаете?“ Всички присъстващи в един глас отговориха: „Ти си нашият вожд и ние сме ти подчинени.“ След тези техни думи Саад бин Му'аз (*радиялл'аху анх*) рече: „Тогава съобщавам на всички вас: Аз постигнах честта да приема исляма. Искам и вие да повярвате в Алл'аху те'ал'я и Неговия пророк. Ако не го направите, няма да се виждам с никого от вас!“

След призива на вожда Саад бин Му'аз, всички мъже и жени от рода Абдулешхел приеха исляма. Чак до вечерта в цяла Медйна къртияха гласовете на мюсюлмани, повтарящи на висок глас текбири и шех'ада.⁸¹

⁸¹ Ибн Хиш'ам, *ес-Сйре*, I, 435; Сухейл'я, *ер-Равзул-Унуф*, II, 258

Скоро след това събитие цялото население на Медйна – племената Евс и Хазрадж, станаха мюсюлмани. Светлината на исляма озари всяка къща. Саад бин Му'аз и Усейд бин Худайр (*радияллаху анхум*) унищожиха всички идоли, принадлежащи на племето им. Тази радостна вест зарадва много Пейгамбера ни (*алейхиссал'ату вессел'ям*) и мюсюлманите от Мекка. Затова тази година (621 г.) бе наречена „Сенет-ус-сур'ур“ (Година на радост).

Вторият обет за вяност в Акабе

Бяха изминали тринадесет години от началото на пророческата мисия на Расул'уллах (*салляллаху алейхи ве селлем*). В Мекка насилието над мюсюлманите от страна на езичниците достигна пределната си точка. Племената Евс и Хазрадж от Медйна, благодарение на усилията на Есад бин Зур'ара и Мусаб бин Умейр (*радияллаху анхум*), бяха готови да отворят обятията си за мюсюлманите от Мекка и да пожертват всичко в името на исляма. Желаето колкото се може по-скоро Пророкът на Аллаху те'ля (*салляллаху алейхи ве селлем*) да дойде в Медйна и обещаваха, че няма да щадят нищо от него.

В сезона на хадж с Мусаб бин Умейр в Мекка пристигнаха седемдесет и трима мъже и две жени мюсюлмани от Медйна. След хаджа, всички те се срещнаха с Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) отново в Акабе. Есад бин Зур'ара и дванадесетте упълномощени помолиха Мухаммед (*салляллаху алейхи ве селлем*), от името на племената си, да се пресели в Медйна. Пейгамберът ни (*алейхиссал'ату вессел'ям*) им рецитира айети от Свещения Кор'ан и поиска да дадат окончателна дума, че ще го защитават така, както пазят собствения си живот и собствените си деца.

Чичото на Расул'уллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) Абб'ас, който все още не бе мюсюлманин, също бе там. Той се обърна към дошлите от Медйна с думите:

„О, люде от Медйна! Това е моят племенник и е най-любимият за мен човек. Ако потвърждавате неговото пророчество и вярвате в това, което е донесъл от Всевишния Аллах, и искате да го отведете с вас, трябва да ми дадете обещание, което да ме задоволи. Както знаете, Мухаммед е от нас и ние го защитавахме срещу неверниците. Продължава да живее сред нас – с чест и достойнство. Въпреки всичко това, той е решил да отиде с вас. Предприемете това ако имате достатъчна военна сила, за да се противопоставите на всички арабски племена, когато те заедно ви нападнат. Обсъдете този въпрос много добре помежду си, после да няма разногласия. Ще можете ли да удържите на думата си и ще можете ли да го защитите от враговете му? Ако изпълните достойно дадената от вас дума, ще е много хубаво. Ако ли не, по-добре се откажете още сега и го оставете да живее с чест и защитен в родината си.“

Думите на Абб'ас огорчиха мюсюлманите от Медйна. Като че ли те нямаха да могат да защитят Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) от враговете му и щяха да го изоставят. Есад бин Зур'ара – от мединските сподвижници - обръщайки се към Пейгамбера ни (*алейхиссал'ату вессел'ям*), каза: „О, Расул'уллах! Ако ми позволите, искам да кажа няколко думи.“ След като получи

неговото позволение започна: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах! Всеки един призив е труден или лесен за приемане. Вие сега ни призовавате към нещо, което е много трудно за приемане, защото е много трудно тези хора да изоставят идолите си и да приемат исляма. Но въпреки това ние приехме исляма с цялото си сърце. Също така ни заповядахте да не поддържаме роднински връзки с тези наши роднини, които са неверници. Знаете, че и това е трудно за приемане, но ние приехме и това с цялото си сърце. Отворихме обятията си за вас и приехме отговорността да покровителстваме човека, когото дори и собствените му чичовци не го защитават. Всички сме единодушни в това. Каквото казват езиците ни, това потвърждават и сърцата ни. Кълнем се, че ще браним благословеното ви тяло до последната ни капка кръв от онова, от което браним себе си, жените си и децата си. Ако нарушим клетвата си, нека бъдем от губещите, които нарушават обета пред Алләху теәля. О, Расуляллах, ние държим на думата си. Алләху теәля да ни дари с успех.“ И продължи: „О, Расуляллах! Можете да ни поставите условия, гарантиращи вашата сигурност.“ Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) ги насърчи към исляма и им рецитира от Свещения Корън. След това им каза: **„Условието ми в името на моя Господар, е да служите на Алләху теәля и да не Го съдружавате с нищо друго. Условието, касаещо мен и моите сподвижници, е да ни приютите, да ни помагате и да ни защитавате от това, от което защитавате себе си.“**

Беръ бин Ма'рур (*радиялләху анх*) каза: „Кълна се в Алләху теәля, Който ви изпрати като пейгамбер с истинската религия и книга, че ще ви браним така, както браним своите жени и деца. Приемете нашата клетва, о, Расуляллах!“

Аббас бин Убаде (*радиялләху анх*), от мединските мюсюлмани, за да затвърди споразумението, сключено с Пророка ни, обръщайки се към своите другари ги запита: „О, хора от племето Хазрадж! Наясно ли сте по въпроса с приемането ви на Мухаммед (*алейхисселлям*)?“ и след като получи положителния им отговор продължи: „Вие приемате да бъдете до него в мир и по време на война и да му се подчинявате. Ако смятате да го оставите сам и без подкрепа, когато се случи нещо лошо с парите и имота ви и вашите роднини и познати бъдат убити, сторете го още сега. Кълна се в Алләху теәля, ако извършите това, ще бъдете от губещите и на този, и в отвъдния свят. Ако пък смятате да сте му верни, дори и имота си да загубите и най-близките ви роднини да бъдат убити, дръжте се за него. Кълна се в Алләху теәля, това е най-доброто за вас и в двата свят.“ Приятелите му отвърнаха: „Дори и имота си да загубим и най-близките ни да бъдат убити, ние не бихме се отказали от нашия Пейгамбер и никога не бихме се отделяли от него. Ще умрем, но няма да се откажем.“ След това, обръщайки се към Пейгамбера ни (*саллялләху алейхи ве селлем*), попитаха: „Ако спазим обещанието си, какво ще получим, о, Расуляллах?“ Тогава любимият ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*) отговори: **„Задоволството на Алләху теәля и Дженнета.“**

Всеки един от тях, в качеството си на представител на племето си, положи клетва. Пръв положи клетва Есад бин Зурара (*радиялләху анх*), с думите: “Заклевам се да изпълня обещанието си към Алләху теәля и Неговия Пророк и да се боря за това с живота и имуществото си!” Последваха го и останалите, като положиха клетва по посочения начин и изразиха своето доволство и отдаде-

ност, казвайки: “Приехме призива на Аллāху теāля и Неговия Пророк. Послушахме и се подчинихме.” По този начин, без колебание, те изрази своята жертвоготовност. Жените положиха клетвата, изричайки словата без ръкостискане.

Всички те се врекоха да не съдружават с нищо Всевишния Аллах, да не крадат, да не наклеветяват, да не прелюбодействат, да не погубват децата си, да не лъжат, да не се противят на доброто...

По време на споразумението от възвишението Акабе се чу следния вик: „О, хора, нощуващи в Минā! Пророкът и мюсюлманите от Медйна се споразумяха да воюват срещу вас.“ Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) обясни, че това е шейтāнът на Акабе, след което се обърна към викация: „**О, враже на Аллāху теāля! Ще се справя и с теб.**“ После заповяда на мюсюлманите от Медйна да се върнат по шатрите си. Аббās бин Убāде (*радияллāху анх*) му рече: „О, Расūляллах! Кълна се, ако вие пожелаете, утре сутринта бихме нападнали и убили всички неверници, намиращи се в Минā.“ Думите му зарадваха Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), но той отвърна: „**Все още не ни е повелено да постъпваме по този начин. Засега се върнете по местата си.**“

Имām Несāй предава от Абдуллах бин Аббās (*радияллāху анх*), че енсāрите, които присъствали на споразумението в Акабе, идвайки при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), станали мухāджири.⁸²

Преселението на мюсюлманите в Медйна

След последното споразумение в Акабе за мюсюлманите Медйна се превърна в място, където щяха да намерят спокойствие и закрила. Езичниците като чуха за споразумението в Акабе изпаднаха в ярост. Вече за мюсюлманите бе невъзможно да останат в Мекка. Разкривайки положението си пред Пророка на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), поискаха разрешение за преселение. Един ден Пейгамберът ни (*aleyхиссалāту весселām*), приближавайки се радостно към своите сподвижници, им каза: „**Известно ми бе мястото ви за преселение. Това място е Ясриб (Медйна). Преселете се там.**“ и „**Там се сплотете с вашите братя мюсюлмани. Всевишният Аллах ги направи вашите братя, а Ясриб – място, където да се намерите сигурност и спокойствие.**“ След разрешението и препоръката на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) мюсюлманите започнаха да се преселват в Медйна.⁸³

Пейгамберът ни (*aleyхиссалāту весселām*) предупреждаваше преселниците да бъдат предпазливи и предвидливи. За да не ги заподозрат неверниците, излизаха на малки групички и се движеха колкото се може по-тайно. Първ в Медйна се пресели Ебū Селеме (*радияллāху анх*), който бе измъчван твърде много от езичниците. След време обаче, забелязвайки това движение на мюсюлманите, езичниците започнаха да възпрепятстват по всякакъв начин тяхното преселение: връщаха обратно онези от преселващите се мюсюлмани, които видеха;

⁸² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 438; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 221-223; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 261

⁸³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 226

разделяха жените от мъжете им; затваряха ги и ги подлагаха на различни мъчения, но заради страха от вътрешни междуособици не смееха да ги убиват. Въпреки това мюсюлманите не спираха тайно да се преселват в Медйна.

Един ден Хазрети Омер запаса меча, взе стрелите и копието си и пред погледа на всички извърши тавāф около Кяабе. След това се провикна на гълпата от езичници: „Ето и аз се преселвам по пътя на Аллāху теāля, за да опазя религията си. Ако има някой, който иска да остави след себе си жена-вдовица, деца-сираци и разплакана майка, да се яви пред мен зад тази долина!“

По такъв начин Хазрети Омер с още двадесет мюсюлмани, посред бял ден, се отправи към Медйна. От страх никой не се осмели да ги спре. След това открито преселение на Омер (*радияллāху анх*) мюсюлманите се стекоха към Медйна.

В това време разрешение за преселение поиска и Хазрети Ебӯ Бекр, но любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Погърпи. Надявам се Всевишният Аллах да разреши и на мен. Тогава двамата заедно ще се преселим.**“ Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) попита: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расӯляллах! Има ли такава вероятност?“ В отговор Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го зарадва с думите: „**Да, има!**“ Хазрети Ебӯ Бекр се зарадва много. Веднага купи две камили за 800 динара и започна да чака този ден.

В Мекка вече бяха останали само любимият ни Пейгамбер, Хазрети Ебӯ Бекр, Хазрети Али, бедните, болните, старците и мюсюлманите, които бяха затворени от езичниците.

Жителите на Медйна (енсāрите) посрещнаха с отворени обятия пристигащите от Мекка преселници (мухāджири) и ги приеха в домовете си. Между тях се завърза голямо братство.

Езичниците бяха обезпокоени от евентуалното преселение на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и заставането му начело на мюсюлманите в Медйна. Затова те се събраха в Дār-ун-Недве (Дома на събранието) и започнаха да обсъждат положението. На това събрание присъства и шейтāнът, приемайки образа на един старец от Неджд – Шейх-и Недждī, и послуша техните разговори. Имаше различни предложения, но нито едно от тях не бе прието. Тогава шейтāнът се обади: „Нито едно от вашите предложения не е разрешение на въпроса, защото той с това миловидно лице и с тези благи думи би объркал всичко. Измислете нещо друго.“

Вождът на курайшите Ебӯ Джехл каза: „От всеки род да изберем по един силен младеж и всички с мечове в ръка да се нахвърлят върху Мухаммед и да пролеят кръвта му. Така няма да се разбере кой го е убил и ще се съгласят с кръвнината, която ще им платим.“ Шейтāнът хареса много това предложение и ги подтикна към неговото реализиране.⁸⁴

В това време, когато езичниците подготвиха този коварен план, Расӯл (*алейхисселām*) получи разрешение от Аллāху теāля за преселение. Джебрāил (*алейхисселām*), явявайки се, извести Пейгамбера ни (*алейхисселām*) за заговора на неверниците и му каза тази нощ да не спи в постелята си. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на Хазрети Али:

⁸⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 124; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 227

„Тази нощ легни в моята постеля и се завий с моята връхна дреха! Не бой се, нищо лошо няма да ти се случи.“ и му заръча да предаде оставените при него за съхранение вещи на собствениците им.

Хазрети Али, без никакъв страх, с готовност за саможертва, изпълни заповедта на Любимия на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*).

В нощта на преселението Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) излезе от благословения си дом, който бе заобиколен от езичниците. Произнесе първите десет āйети на сūra „Йāсйн“, взе шепа пръст и я разпръсна върху главите на езичниците. Според предание, езичниците, върху чиито глави се изсипала от тази пръст, били убити в битката при Бедр. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) мина между тях съвсем спокойно, без да го види никой, и продължи към дома на Хазрети Ебū Бекр.

След известно време при тях дойде един човек и ги попита: „Какво чакате тук?“, а те отговориха: „Чакаме Мухаммед да излезе от дома си.“ Тогава човекът им каза: „Кълна се, че Мухаммед мина между вас и хвърли пръст по главите ви.“ Езичниците опипаха главите си и се убедиха в правотата на думите му. Веднага влязоха вътре и завариха Хазрети Али да лежи в постелята на Расūл (*алейхисселām*). Попитаха го за Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той им отговори: „Не знам! Да не би да ми е наредено да го следя!“ Набиха го и го затвориха за известно време, след което го пуснаха.

Започнаха да търсят Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).⁸⁵ Най-напред отидоха в къщата на Хазрети Ебū Бекр и попитаха дъщеря му Есмā. Като не получи никакъв отговор от нея, я пребиха. След това го потърсиха навсякъде, но не успяха да го открият. Побесняха. Ебū Джахл, който бе най-свирепият сред тях, обеща да даде награда от сто камили на този, който доведе Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебū Бекр или съобщи тяхното място. Чувайки за наградата, алчните за богатство се въоръжиха и се впуснаха да ги търсят.

Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде в дома на Хазрети Ебū Бекр-и Съддйк и му съобщи, че е получил разрешение за преселение. Хазрети Ебū Бекр го попита, дали и той ще е с него. Като узна, че в това пътуване ще е редом до Любимия на Аллāху теāля, не сдържа сълзите си и заплака от радост. Каза: „Нека майка ми, баща ми и животът ми бъдат жертвани за вас о, Расūляллах! Камилите са готови. Приемете тази, която пожелаете.“ Но Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Бих се качил на камилата само ако я купя.**“ и той бе принуден да каже цената на камилата.

Хазрети Ебū Бекр нае Абдуллах бин Урайкит, който много добре познаваше пътищата, да им показва пътя. Заповяда му след три дни да доведе камилите до пещерата, намираща се в планината Севр.

На 27-ия ден на месец сафер, в четвъртък, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Ебū Бекр-и Съддйк, взимайки малко храна при себе си, се отправиха към планината Севр. През целия път Хазрети Ебū Бекр (*радияллāху анх*) вървя ту от лявата страна на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), ту от дясната му страна, ту след него, ту пред него. Забелязвайки това Пейгамбе-

---

⁸⁵ Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 309

рът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита защо постъпва по този начин. Хазрети Ебӯ Бекр му отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расӯляллах! Права го, за да ви предпазя от евентуална опасност, която би могла да ви сполети.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**“О, Ебӯ Бекр! Искаш ли нещастие, което ще сполети мен, да сполети теб вместо мен?”**“ Хазрети Съддйк отговори: „Бих искал, о, Расӯляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пейгамбер с истинската религия!“⁸⁶

По пътя нальмите на Пейгамбера ни (*aleyхиссалйту весселйъм*), които бяха много тесни, се скъсаха и краката му се разраниха. След трудното изкачване на планината се добраха до пещерата. Пред входа на пещерата Хазрети Ебӯ Бекр рече: „О, Расӯляллах! Нека вляза пръв в пещерата и да видя дали има нещо, което би могло да навреди на благословеното ви тяло. Ако стане нещо, да пострадам аз!“ Влезе и я разчисти. Вътре имаше много малки и големи дупки. Хазрети Ебӯ Бекр разкъса дрехата си и запуши дупките, но една от тях остана. Нея закри с петата си и след това покани Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) влезе, постави главата си в скута на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) и заспа. В това време една змия ухапа крака на Хазрети Съддйк. Въпреки болката, той, за да не събуди Расӯлюллах, не помръдна, но една негова сълза капна върху благословеното му лице и любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „Какво стана, о, Ебӯ Бекр?“ Хазрети Ебӯ Бекр каза: „Ухапа ме една змия от дупката, която бях запушил с крака си.“ Тогава Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) намаза със слюнката си ухапаното място и болката му веднага изчезна.

През това време езичниците, следвайки следите, стигнаха до пещерата. Входът на пещерата бе покрит с паяжина и два гълъба си бяха свили гнездо. Следотърсачът Курз бин Алкаме каза: „Ето тук следите се губят.“ Неверниците отвърнаха: „Ако бяха влезли вътре, паяжината щеше да бъде разкъсана.“ Някои от тях рекоха: „И без това сме дошли до тук, да влезе някой и да провери.“, но неверникът Умеййе бин Халеф възрази: „Толкова ли сте глупави! Каква работа имате в пещера, чийто вход е покрит с пластове паяжина. Кълна се, че този паяк е изплел тази мрежа още преди да се е родил Мухаммед.“ Докато неверниците спореха пред входа на пещерата, вътре Хазрети Ебӯ Бекр се безпокоеше за живота на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). „О, Расӯляллах! Кълна се в Аллāху теāлй, не се тревожа за себе си, но ме е страх за вас. Ако убият мен, аз съм един, нищо няма да се промени, но ако се случи нещо с вас, то тогава цялата общност ще загине и ислямът ще бъде обречен на изчезване.“ рече той. Пророкът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**“О, Ебӯ Бекр, не се страхувай! Без съмнение Аллāху теāлй е с нас!”**“

Ебӯ Бекр-и Съддйк не спря да се тревожи и каза: „О, Расӯляллах! Животът ми да бъде пожертван за вас! Ако някой от тях се наведе, ще ни види.“, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го успокои с думите: „**“О, Ебӯ Бекр!**“

⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 230; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, XXX, 78

Двама, а третият е Аллāху теāля. Не тъгувай! Хак (Аллāху) теāля е с нас.“
Езичниците се отказаха да влязат в пещерата и се върнаха назад.⁸⁷

В Свещения Корāн това състояние е предадено по следния начин, меāл:
“Ако вие не му помогнете (на Моя Любим), Аллāху теāля вече му помогна,
(спомнете си за времето), когато неверниците го изкараха (от Мекка) – и бе
един от двамата (с Ебӯ Бекр), когато бяха в пещерата (на върха на планината
Севр); когато рече той (Расӯллолах) на своя другар (Ебӯ Бекр-и Съддйк):
“Не страдай! Помощта на Аллāху теāля без съмнение е с нас.” И низпосла
Аллāху теāля Своето успокоение над него, и го подкрепи (Своя Любим) с
воини (с мелйикета), които вие не видяхте, и стори той словото на невер-
ниците да е презряното, а Словото (тевхйд) на Аллāху теāля е много вели-
ко. Аллāху теāля е абсолютният Победител.” (сӯра Тевбе: 40)

В пещерата останаха три дни и три нощи. През това време синът на Хазрети
Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) Абдуллах идваше нощем при тях и им съобщаваше
всичко, което се говори в Мекка, а освободеният му роб и овчар Амир бин Фу-
хейра им носеше мляко и заличаваше следите.

На четвъртия ден любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и
Хазрети Ебӯ Бекр се качиха на камилата Кусвā. На другата камила пък се качи
Хазрети Амир бин Фухейра и водачът им Абдуллах бин Урайкит и потеглиха
към Медйна.

Изпратеният като милост за светове Мухаммед (*салляллāху алейхи ве сел-
лем*) напусна родното си място – възхваляваният от Всевишния Аллах най-
почитан град Мекка. Обръщайки камилата си към Месджид-и Харām с много
тъга каза: “Кълна се в Аллāху теāля! Ти си най-ценната местност, сътво-
рена от Аллāху теāля, ти си най-любимото място за Него. Ако не бях при-
нуден, нямаше да те напусна. За мен няма по-красив и по-любим дом от
теб. Ако моето племе не ме бе принудило, нямаше да тръгна, нямаше да
потърся друго убежище освен теб!”

В този момент Джебрāил (*алейхисселām*) дойде при Пророка ни (*салляллāху
алейхи ве селлем*) и го попита: „О, Расӯляллах! Затъжи ли се за родното си мяс-
то?“, „Да, затъжих се!“ отговори той (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тогава
Джебрāил (*алейхисселām*) го зарадва и утеши с вестта, че ще се върне в Мекка с
85-и āйет от сӯра Касас.

Пътуването протичаше спокойно. Неверниците ги търсеха навсякъде, но
Всевишният Аллах ги пазеше от злото на езичниците. Когато пристигнаха в
местността Кудейд, спряха пред шатрата на известната със своята щедрост и
великодушие, умната и целомъдрена жена на име Умму Ма’бед. Поискаха да
купят фурми и месо за ядене, но тя им каза, че би ги нагостила, но за съжале-
ние няма нищо. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита дали
имат мляко. Отговори, че животните им са безплодни. Султанът на вселената
(*алейхиссалāту весселām*) видя една слаба овца, която стоеше до шатрата и по-
пита Умму Ма’бед: „О, Умму Ма’бед! Тази овца защо стои завързана тук?“
Тя отвърна: „Тя е много болна и слаба и от изтощение не можа да отиде със

---

⁸⁷ Муслим, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 1; Тирмизй, “Тевфйру’л-Кур’ан”, 10; Ибн Саад, *ет-
Табакāt*, I, 228; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 471; VII, 459

стадото.“ Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) я попита: „**Дава ли изобщо мляко? Разрешавате ли ми да я издоя?**“ Тя разреши и Пророкът на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*), отивайки при овцата, спомена името на Аллāху теāля и отправи ду’ā за берекет (изобилие). Когато с благословената си ръка докосна вимето на овцата, то се напълни с мляко и потече. Веднага донесоха един съд и го напълниха. Най-напред дадоха на Умму Ма’бед да пие, след това на Хазрети Ебӯ Бекр и на останалите. Всички пиха до насита. Най-накрая пи и самият той (*саллялāху алейхи ве селлем*). След това отново издои овцата и напълни най-големия съд, намиращ се в шатрата и го даде на Умму Ма’бед.

След като си тръгнаха, пристигна мъжът на Умму Ма’бед. Видя млякото и с радост попита жена си: „О, Умму Ма’бед! Откъде е това мляко?“ Тя му разказа всичко, което се бе случило през този ден. Каза: „Днес у нас дойде един благословен човек и това, което виждаш е неговият дар, неговият берекет.“ Мъжът ѝ я помоли да опише този човек и тя го описа най-подробно.

Рече: „Този благословен човек беше с много красива осанка и миловидно лице. В очите му имаше малко червенина, гласът му беше нежен. Благословените му мигли бяха дълги. Бялото на окото му беше много бяло, а черното – много черно. Косата му беше черна, брадата – гъста. Когато мълчеше, в облика му се появяваше внушителност и достойнство. Когато говореше, се усмихваше и редеше думите като бисерни мъниста. Отдалече изглеждаше много внушителен, но отблизо беше много мил и приятен. Намиращите се при него му оказваха уважение и с любов изпълняваха неговите заповеди.“ Нейният мъж, слушаш в захлас, рече: „Кълна се, че това е човекът, когото търсят курайшите. Ако го бях срещнал, щях да му служа и нямаше да се отделям от него.“ Според предание, тази овца е живяла осемнадесет години и нейното мляко било достатъчно за препитанието на това семейство. А мъжът на Умму Ма’бед настигна Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) в долината Рим и прие исляма.⁸⁸ Покъсно и Умму Ма’бед прие исляма.

Сурака бин Малик

Неверниците не спираха да търсят отпавилите се към Медйна Мухаммед (*алейхисселям*) и Хазрети Ебӯ Бекр. Неоткриването им щеше да се превърне в сериозна заплаха за тях. Те бяха много разтревожени от мисълта, че мюсюлманите могат да основат ислямска държава и да ги унищожат за кратко време. Поради тази причина езичниците започнаха да използват всичките си възможности. Обявиха награда от сто камили и много богатство за този, който убие или плени Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебӯ Бекр. Тази новина достигна и до Сурака бин Малик от рода Мудлидж, който бе опитен следотърсач.

Един ден хората от рода Мудлидж се събраха в местността Кудайд. Сред тях се намираще и Сурака бин Малик. В този момент дойде един човек от курайшите и каза на Сурака: „О, Сурака! Кълна се, че преди малко видях една група от трима души, които отиваха към брега. Сигурно са Мухаммед и него-

⁸⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 230

вите сподвижници.“ Сурāка не искаше да поделити наградата с никого и затова, казвайки: „Не, не са те. Това са еди-кои си хора, които бяха минали преди малко оттук. Ние ги видяхме“, се престори, че не предава никаква важност на думите му.

Сурāка бин Мāлик постоя известно време, след което незабелязано се отдалечи оттам. Пристигайки в дома си, нареди на слугата си да вземе коня и оръжието си и да го изчака зад долината. Самият той взе копието си, обърна острието му надолу, за да не блести, качи се на коня си и тръгна по следите им. Настигна ги. Бе толкова близо, че чуваше как Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) чете Свещения Корāн. Когато Хазрети Ебӯ Бекр се обърна назад, забеляза Сурāка бин Мāлик и силно се разтревожи. Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) го успокои, както в пещерата, с думите: **„Не страдай! Аллāху теāля е с нас!“**

От Хазрети Бухāрй се предава, че когато Хазрети Ебӯ Бекр съобщил на Расӯлюллах, че един конник се приближава към тях, Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправил следната ду’ā към Всевишния Аллах: **„О, Господарю! Събори го на земята!“** Според друго предание, когато Сурāка се доближил до тях, Хазрети Ебӯ Бекр започнал да плаче. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попитал защо плаче. Той му отговорил: „Не плача за себе си, а за вас. Страх ме е да не ви навреди.“

Сурāка се доближи много близо до Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Мухаммед! Днес кой ще те защити от мен?“ Султанът на вселената му отговори: **“Ще ме опази Аллāху теāля, Който е Джеббāр (Всепоподчиняващ) и Каххāр (Покоряващ).”** В този момент предните крака на коня на Сурāка потънаха до колена в пясъка. Спасявайки се, отново се опита да нападне, но краката на коня му отново потънаха. Всичките му усилия да освободи коня си бяха напразни. Намирация се в безизходица Сурāка започна да моли състрадателния ни и милостив Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), събрал в себе си всички черти на красивата нравственост. Накрая Сурāка каза: „О, Мухаммед! Разбрах, че си закрилян. Помоли се да се освободя. Вече няма да ти навреда и няма да те издам на преследвачите.“ Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи следната ду’ā: **„О, Господарю! Ако той е искрен, освободи коня му!“**. Аллāху теāля прие тази молба и едва тогава конят на Сурāка успя да се освободи. От мястото, където бяха потънали краката на коня, към небето се издигна нещо като дим. Удивеният Сурāка разбра, че Мухаммед (*алейхисселām*) се намира под постоянна закрила. Каза му: „О, Мухаммед! Аз съм Сурāка бин Мāлик. Обещавам ти, че никога няма да правя това, което не харесваш. Твоето племе обяви много голяма награда за теб и твоите приятели.“ и му разказа подробно за решението на курайшите. След това им предложи храна и камила, но любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) не прие и каза: **„О, Сурāка! Докато ти не приемеш исляма, аз не бих приел твоята камила и твоя добитък. Само не казвай на никого, че си ни видял! Това стига!“**

От Ибн-и Саад се предава, че когато Сурāка казал на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да му заповяда това, което желае, Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърнал: **„Стой в родното си място и не позволявай на никого да ни настигне.“**

Ако Всевишният Аллах пожелае нещо да се случи, то се случва. Когато някой Му се довери с чисто сърце и следва Неговия път могат да се случат невероятни неща. Разяреният като лъв Сурāка, който се бе отправил да убие Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да получи обявената от курайшите награда, по волята на Аллāху теāля вече бе като смирено и покорно дете. Способният на всичко Аллāху теāля, за да опази Своя Любим, обърна сърцето на Сурāка към добро. Разбира се, Всевишният Аллах нямаше да остави Своя Любим сам, защото го изпрати като милост за световите, изпрати го, за да покаже на хората пътя към вечното щастие.

След всичко това Сурāка се върна назад и не разказа нищо за случилото се.⁸⁹

Радвайте се! Радвайте се! Идва Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*)!..

В понеделник, осмия ден от месец рабī'ул-еввел Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), Хазрети Ебū Бекр, Амир бин Фухейра (*радияллāху анхум*) и Абдуллах бин Урайкит пристигнаха в Кубā. Този ден стана начало на ислямското летоброене. Отседнаха в дома на Кулсум бин Хидм, който бе мюсюлманин. Тук, в Кубā изградиха първия месджид. В долината Кубā отслужиха първия петъчен намаз и изнесоха първото хутбе (проповед). Този месджид е възхвален в Свещения Корāн по следния начин, меāл: „...**Месджидът, основан върху таква*...**“ (сўра Тевбе:108)

В това време останалият в Мекка Хазрети Али отиде в Кябе, седна на обичайното място, където сядаше Мухаммед (*алейхисселām*) и върна на всички хора нещата, които те бяха поверили на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Останалите в Мекка мюсюлмани, сред които се намираше и семейството на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), бяха под покровителството на Хазрети Али. След известно време Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) започна да доведе семейството му в Медйна.

Лъвът на Аллāху теāля – Хазрети Али отиде до мястото, където се събираха курайшите и им каза: „С позволенията на Аллāху теāля (Иншāалах) утре отивам в лъчезарната Медйна. Имате ли нещо да ми казвате? Ако имате, кажете го сега.“ Всички наведоха глави и не казаха нищо. На сутринта Хазрети Али събра вещите на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), и заедно със семейството му и роднините си, се отправи на път. Успя да настигне Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) в Кубā с подут и окървавени крака, тъй като през деня се укриваше от неверниците, а през нощта се движеше пеша. Бе толкова изнемошял, че нямаше сили да отиде при Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Като разбра това, Мухаммед (*алейхисселām*) отиде лично при него. Като го видя, го съжали, прегърна любимия си чичов син, погали нежните му крака, които бяха понесли много трудности по пътя на Аллāху теāля и отправи ду'ā за неговото оздравяване. Предава се, че в чест на тази негова саможертва

⁸⁹ Ибн Хишām, *ес-Сўре*, I, 489; Ибн Ебī Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV

е бил низпослан следният айет, меъл: „Сред хората има такива, които се жертват в името на задоволството на Аллāху теāля...“ (Бакара: 207)

Когато мухāджирите и енсāрите научиха, че Султанът на вселената (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) е потеглил към Медйна, зачакаха с голямо вълнение неговото пристигане. По този повод в крайните райони на Медйна поставиха наблюдатели, които да известят хората за неговото пристигане. Изгарящите от любов към него, отправяйки поглед към хоризонта, го чакаха дни наред, така, както горещата и жарка пустиня жадува за вода. И изведнъж се чу: „Идват! Идват!..“ Чуващите радостния възглас насочиха погледа си към знойната пустиня. И наистина! Ето ги! Идваха! Идваха!.. С голяма величественост се приближаваха към тях. Из улиците на Медйна се чуваха само радостните възгласи на хората: „Радвайте се! Радвайте се, о, жители на Медйна! Пророкът на Аллāху теāля пристига! Любимецът на Аллāху теāля пристига!“ Очакващите тази радостна вест, малки и големи, обличайки най-хубавите си дрехи, бързаха да посрещнат така дългоочаквания гост – Султана на вселената. Сълзи на радост се стичаха като реки по бузите им. Възгласите на прослава и превъзпяване на Аллāху теāля изпълниха целия град, извисиха се до небесата.

Това бе най-неповторимият, най-незабравимият ден в историята на Медйна. Цареше атмосфера на мъка и радост, защото от едната страна (в Мекка) се намираха враговете, които искаха да убият Любимия на Аллāху теāля, познат от всички като “Емйн”, а от другата страна (в Медйна) – онези, които бяха готови да пожертват живота си за него и неговите приятели.

Всички жители на Медйна искаха, колкото се може по-скоро, да видят сияйното лице на любимия ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). В този невиджан и неповторим празничен ден децата и жените нареждаха следните стихове:

*“Талеа’л-бедру алейнā,
Мин сениййāти’л-Ведā,
Веджебе’ш-шукру алейнā,
Мā де’Аллāху дāи!
Еййух-ел-меб’ўсу фйнā,
Джи’те бил-емр-ил мутā!”*

Отвсякъде се чуваха приветствия и покани: „Добре дошъл, о, Расўляллах!“, „Заповядайте у нас, о, Расўляллах!..“ Големците на Медйна, хващайки юздите на камила му, го молеха: „О, Расўляллах! Заповядайте у нас!..“, но той им казваше: „Пуснете юздите на камила! Тя има задача. Където коленичи, там ще отседна.“ Вълнението и любопитството бе голямо. Къде ли щеше да коленичи Кусвā? Кусвā продължаваше да се движи към вътрешността на Медйна. При всеки дом, край който минаваше Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*), стопаните го молеха: „О, Расўляллах! Заповядайте у нас!“ Расўлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), усмихвайки се, им отвръщаше: „**Направете път на камила! На нея ѝ е повелено къде да коленичи.**“ Кусвā стигна до мястото, където сега се намира вратата на джамията на Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) – Месджид-и Небевй и коленичи, но Расўл (*алейхисселйм*) не слезе. Тя отново се надигна, повървя малко и връщайки се

на същото място, коленичи и повече не стана. Тогава Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) слезе от камила и каза: „Тук ще отседнем, с позво-
лението на Аллах.“ и попита: „**Чие е това място?**“ Обясниха му, че това мяс-
то принадлежи на синовете на Амр – Сухейл и Сехл, които бяха сирачета. То-
гава Пророкът на Аллāху теāля (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) попита за най-
близката къща на своите роднини, защото майката на дядо му Абдулмутталиб
бе от рода Неджār. Хазрети Хāлид бин Зейд Ебū Еййуб ел-Енсāрй зарадван ка-
за: „О, Расūляллах! Най-близка е моята къща! Ето я! А това е вратата й!“ и по-
каза къщата си. След това взе багажа от гърба на камила и покани Ра-
сūлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) в дома си.

Мюсюлманите от Медйна и мухāджирите се зарадваха твърде много на
преселението на Мухаммед (*aleyхисселām*).

ГОДИНИТЕ В ЛЪЧЕЗАРНАТА МЕДЙНА

С преселението на любимия ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) в
Медйна през тринадесетата година от бисет (622г.), дванадесетия ден от месец
рабй'ул-еввел, започна десетгодишния период от живота му в Медйна.

Хазрети Хāлид бин Зейд Ебū Еййуб ел-Енсāрй бе удостоен с щастието да
приеме в дома си Султана на вселената (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Проро-
кът на Аллāху теāля предпочете да обитава долния етаж на къщата му и се
настани там, защото бе много удобен и подходящ за посрещане на многото по-
сетители, които идваха да се видят с него.

Хазрети Хāлид разказва по следния начин: “Когато Расūлюллах ни удостои
със своето присъствие, реши да отседне на долния етаж. Това много ни натъ-
жаваше. Един ден казах: “Майка ми и баща ми да се жертват за вас, о, Ра-
сūляллах! Много ме безпокои фактът, че ние оставаме на горния, а вие - на
долния етаж. Не мога да успокоя сърцето си! Много ми е тежко! Моля ви, поз-
воли ние да останем тук, а вие да се настаните горе.” Тогава ми отговори: “**О,
Ебū Еййуб! На нас ни е по-удобно и подходящо да останем на първия
етаж.**” Пейгамберът ни (*aleyхиссалāту весселām*) ми обясни, че, ако остане на
долния етаж, ще може по-спокойно да посреща гостите. Така ние се подчи-
нихме на неговото желание и останахме на горния етаж.

Веднъж се случи така, че стомната ни се счупи, и за да не предизвика неу-
добство разлялата се вода върху намиращия се на долния етаж Расūлюллах
(*саллял-лāху алейхи ве селлем*), ние веднага с жена ми попихме водата с единст-
вения ни кадифен юрган, с който се завивахме.”

Хазрети Ебū Еййуб ел-Енсāрй продължаваше да се безпокои от това, че жи-
вее на горния етаж. Накрая Пейгамберът ни (*aleyхиссалāту весселām*) се качи
да живее на втория етаж.

Хазрети Ебū Еййуб разказва: „Винаги готвехме вечеря за Расūлюллах (*сал-
лял-лāху алейхи ве селлем*) и му я занасяхме. Когато връщаше останалата от ве-
черята храна, аз и жена ми Умму Еййуб търсехме този край, от където е ял той
(*саллял-лāху алейхи ве селлем*), и ние ядяхме от там за берекет. Една вечер бях-
ме приготвили храна, в която имаше лук или чесън. Когато Расūлюллах ни
върна храната, ние не видяхме следи от неговите пръсти. Бях се притеснил
много. Плачейки отидох при него и му казах: „О, Расūляллах! Нека баща ми и

майка ми бъдат жертвани за вас! Вие върнахте храната, но ние с Умму Еййуб не видяхме вашите благословени следи по нея, защото ние ядохме за изобилие от местата, докоснати от пръстите ви.” Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) отговори: „**В този зеленчук усетих някаква миризма и затова не ядох. Аз съм човек, който общува с мелйике.**“ Попитах го: „Тогава тази гозба харам ли е (забранена ли е)?“. Пророкът на Алляху теяля (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ми отговори: „**Не. Аз не го харесах заради миризмата му.**“, “След като вие не го харесвате, значи и аз няма да го харесам ” казах аз. Пейгамберът ни рече: “**Вие го яжте.**” След тези негови думи ние ядохме от тази храна, но друг път гозба с този зеленчук не сме приготвяли за Расулюллах.

Друг път бяхме приготвили гозба, която щеше да стигне само за Расулюллах и Ебу Бекр. Когато занесох храната, Расулюллах ми каза: „**О, Ебу Еййуб! Покани тридесет души от първенците на енсарите.**“ Аз започнах да се безпокоя, защото храната беше малко, но той (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) отново каза: „**О, Ебу Еййуб! Покани тридесет души от първенците на енсарите.**“ Обзет от хиляди мисли, аз поканих тридесет души, и те дойдоха. Всички ядоха от гозбата и се нахраниха. Разбирайки, че това е едно чудо, вярата на дошлите се усили, и те още веднъж дадоха обет за вярност. После си тръгнаха. След това Расулюллах ми каза: „**Покани шестдесет души.**“ Този път без никакво притеснение, защото бях видял чудото, че храната не намалява, аз поканих тези хора. Те дойдоха, ядоха от храната и си отидоха. След тях Расулюллах ми каза: „**Покани деветдесет души от енсарите.**“ Аз ги поканих. По заповед на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) те седнаха на софрата да се хранят по десетина души. По този начин се нахраниха сто и осемдесет души, а яденето, което бях занесъл стоеше недокоснато. Всички тези хора станаха свидетели на това голямо чудо.⁹⁰

Побратимяването на енсарите с мухаджирите

За да е по-сплотено обществото на Медйна, Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) побратими преселилите се мухаджири с енсарите, които ги приютиха в домовете си. Хазрети Али, който остана най-накрая, мислейки си, че е забравен, попита: „О, Расуляллах! Нима ме забравихте?“, но Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) го успокои, казвайки му: „**Ти си мой брат, на този свят и в отвъдния.**“ Това братство се основаваше на принципа на материалната и духовна помощ. Енсарите оказваха, както материална, така и морална помощ на своите братя мухаджири. По този начин тъгата им по родната земя, по домовете и роднините поне за малко щеше да премине. Мюсюлманите от Медйна отвориха обятията си за братята си мухаджири, поканиха ги в домовете си и им предложиха цялата си помощ. Това побратимяване още повече ги сближи и засили тяхната обич. Пророкът на Алляху теяля (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) побратими всеки мухаджир със сходен нему по характер енсар. Това братство бе на такова ниво, че те биха могли дори да споделят имота, наследен от бащите си.⁹¹

⁹⁰ Кадй Ийад, *Шифа-и Шериф*, 289

⁹¹ Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 238; Ибн Кесйр, *ел-Бидайе*, III, 226-229

Всеки енсър даваше на своя брат-мухаджир половината от това, което притежаваше – земи, градини, дом, богатство. Един от мухаджирите – Абдуррахман бин Авф разказва:

„Когато се преселихме в Медйна, Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) ме побратими със Саад бин Раби. След това побратимяване моят събрат ми каза: „О, братко Абдуррахман! Аз съм най-заможният мюсюлманин в Медйна. Разделих богатството си на две половини, едната е твоя.“ А аз му казах: „Всевишният Аллах да благослови имота ти. Аз нямам нужда от него. Ти само ме заведи до тържището, това ми стига.“

Преселенията, от времето на Адем (*алейхисселям*) до това преселение на мюсюлманите от Мекка в Медйна, бяха много, но нито едно от тях не бе толкова смислено и възвишено, с такава пожертвувателност, дружба и братство между преселниците и местното население. Всевишният Аллах в Коран-и керим казва, меал: „**Единствено мюсюлманите са братя.**“ (сүра Худжурат: 10) Това доказва, че истинската любов и искреност е свързана не с материални облаги, а с вяра и доверие. Сподвижниците постигаха това състояние само с еднократно намиране в присъствието на Расулюллах. Океани от фейз (сияние) и берекет, бликащата от сърцето на любимия ни Пейгамбер (*саллялляху алейхи ве селлем*), чрез беседите му се вливаха в сърцата на сподвижниците и в резултат на това те проявяваха невиджана самоотверженост, всеотдайност и предпочитаха братята си пред себе си.

Всички мюсюлмани – енсари и мухаджири, сплотявайки се в този нов център на исляма, се врекоха да пожертват всичко, дори и живота си, за укрепването на исляма. По този начин, събирайки се около Расулюллах, те градяха нов ред и щастлив живот, основан на исляма. Това бе първата крачка по пътя към формирането на Ислямската държава. Медйна се превръщаше в люлка и център на исляма.

В Медйна, освен мюсюлмани, имаше християни, юдеи и езичници. Юдеите се състояха от три племена – Бені Кайнука, Бені Курайза и Бені Надр. Те бяха врагове на исляма и особено на любимия ни Пейгамбер.

Езичниците от Мекка виждаха голяма опасност в побратимяването на мюсюлманите и предусещаха, че ако в най-скоро време не предприемат някакви мерки, мюсюлманите ще укрепнат и нападайки Мекка, ще си върнат изоставените къщи и земи. Затова изпращаха заплашителни писма до мюсюлманите в Медйна. В едно от тях се казваше: „Без съмнение, нито едно от враждуващите с нас арабски племена не ни е ядосало толкова, колкото вие. Защото вие, вместо да ни върнете човека, който е от нас, му помогнахте, приютихте го и го защитихте. Молим, да не заставате между нас и да го оставите на нас. Ако се държи добре с нас, най-много ние ще се зарадваме на това, но ако е обратното – ние знаем как да постъпим с него!..“

В отговор, Хазрети Кааб бин Малик им написа едно много хубаво писмо, в което възхваляваше Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*).

Заплашителни писма получиха и езичниците от Медйна. Езичниците от Мекка ги заплашваха, че ако не изгонят от Медйна или не убият Мухаммед

(*салляллāху алейхи ве селлем*), ще се бият с тях, ще ги убият и ще пленят жените им.

След тези заплахи езичниците от Медйна, начело с двуличника Абдуллах бин Убей, се събраха и решиха в най-удобния за тях момент да навредят на Расуллāху (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Когато мюсюлманите научиха за това тяхно намерение, започнаха да го охраняват. Заради враждебното отношение на езичниците, мюсюлманите не можеха да излязат навън през нощта и да спят спокойно в домовете си. Убей бин Кааб разказва: „Когато Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници се преселиха в Медйна, мюсюлманите станаха прицел на враждебно отношение от страна на арабските езически племена. Въоръжени сподвижниците дежуреха по цели нощи.“

Сплотилите се сподвижници се притичваха на помощ на намиращите се в опасност братя мюсюлмани. Най-ярък пример за това бе любимият ни Пейгамбер. Той освен че бе първенец във всяко добро начинание, бе първенец и в смелостта и безстрашието. Когато през нощта се чуеше писък, независимо по кое време, Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), като светкавица с коня си пристигаше първи на мястото, след това съобщаваше на сподвижниците си, че няма никаква опасност и ги успокояваше.

Месджид-и Небй (Месджидът на Пейгамбера ни)

Първата работа на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), след преселението му в Медйна, бе да построи месджид, в който да се изпълнява съвместен намāз и да обучава своите сподвижници. Джебрāил (*алейхисселām*), явявайки се пред него, му каза: “О, Расуллāху! Всевишният Аллах ти повелява да построиш една къща (месджид) от камъни и кирпич.“ Любимият на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага купи земята, където бе коленичила камилата му Кусвā, въпреки че собствениците му много искаха да я подарят. Те казаха: „О, Расуллāху! Ние ви подаряваме тази земя. Отплатата ѝ чакаме само от Всевишния Аллах.“, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не се съгласи да приеме като подарък земята им, купи я, като заплати в повече.⁹²

Работата започна. Изравниха терена и подготвиха камъните и кирпича. След всички приготовления, мюсюлманите се събраха за поставянето на основите. Първият камък в основата ѝ положи Мухаммед Мустафā (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). След това заповяда: „Ебӯ Бекр да постави своя камък до моя! Омер да постави камъка си до този на Ебӯ Бекр! Осмāн да постави камъка си до този на Омер! Али да постави камъка си до този на Осмāн!“ След тях заповяда и на останалите сподвижници да поставят камъните си.

Всички сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се трудеха неуморно и без почивка. На благословения си гръб носеше камъни и кирпич. Основата на джамията издигнаха от камъни на метър и половина, стените иззидаха от кирпич. Един ден Пророкът на Аллāху теāля

⁹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 239

(*салляллāху алейхи ве селлем*) носеше кирпич. Тогава един от сподвижниците, виждайки носещия кирпич Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), се приближи до него и с върховно благоприличие му предложи: „О, Расūляллах! Ще ми позволите ли, аз да го нося?“ Но Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*) с още по-голяма учтивост му отвърна, че самият той се нуждае от възнаграждението на Аллāху теāлй повече от него, и не му даде кирпича. Посъветва го да отиде и да си вземе друг.

При изграждането на месджидата най-много се трудеше Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Носеше най-тежките камъни при майсторите и в същото време съобщаваше на своите сподвижници с какви блага ще бъдат възнаградени за положените от тях усилия, като по този начин ги окуражаваше.

Мюсюлманите, виждайки усърдието на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се трудеха с още по-голям ентузиазъм. Аммār бин Яасер носеше два кирпича – един за себе си и един за Расūлюллах, докато другите носеха по един. Пророкът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) го забеляза, отиде при него и с благословените си ръце го погали по гърба и му каза: **„О, сине на Сумеййе! За теб има две награди, а за другите има една“**.

Стените на джамията бяха издигнати за кратко време. Към тях за Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристроиха и две помещения от кирпич и ги покриха с палмови клони. (Впоследствие тези помещения бяха увеличени до девет.) След приключване на строителството на месджидата Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се премести от дома на Хазрети Хāлид бин Зейд в новопостроения си дом.

Стенанието на дънера

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) всеки петък четеше проповеди (хутбета), опирайки се на дънера на финиковата палма в месджидата, наречен **Ханнāне**. След известно време бе направен минбер с три стъпала и той започна да използва него. В един петъчен ден, когато любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) се изкачи на минбера, за да прочете хутбето си, изсъхналият дънер, на който се подпираше преди, започна да плаче и стене с глас, наподобяващ плача на бременна камила. Стонът обаче не спираше. Чувайки това, Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) слезе от минбера, приближи се до дънера и го погали с благословените си ръце. В този момент стенанията му спряха. Сподвижниците, които станаха свидетели на голямата любов на дънера към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), не успяха да сдържат сълзите си.

Във връзка с това Хазрети Енес бин Мāлик казва: „Дори и месджидът се разтресе от неговото стенание.“ Ибн-и Ебū Ведā също казва: „Дънерът се разцепи и се поклати. Расūлюллах дойде, сложи благословената си ръка върху него и той замлъкна.“

За стенанието на дънера Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято длан е нефсът ми, ако не бях го погалил, от копнеж и мъка по мен щеше да плаче до Деня Къймет.“** След това по заповед на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) дънерът бе заробен.

В друго предание се казва, че Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към дънера, казал: „Ако искаш, да те върна в градината, отново да се разклониш и да си възвърнеш стария вид. Ако искаш, да те засада в Дженнета и приятелите (приближените раби) на Аллāху теāлй да ядат от твоите плодове.“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) чул неговия отговор, който бил следният: „Засадете ме в Дженнета, за да ядат от моите плодове ближните на Всевишния Аллах и да бъде там, където няма да изгния.“ Този отговор чули и намиращите се около Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) сподвижници. Той обещал да изпълни неговото искане и обръщайки се към своите сподвижници казал: „Той предпочете вечния живот пред този свят.“

Бракът с Хазрети Āише

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебū Бекр се преселиха в Медйна, оставяйки семействата си в Мекка. Една година след смъртта на майка ни Хазрети Хадйдже, Пророкът на Аллāху теāлй се сгоди за Хазрети Āише в Мекка, но женитбата им се осъществи в Медйна. В един хадйс-и шерйф, предаден от имām Бухārй се казва, че Хазрети Āише е съобщила: „Пророкът на Аллāху теāлй ми каза: „О, Āише! Ти ми беше показана два пъти в съня ми. Сякаш, бях видял върху парче зелен копринен плат твоя образ и ми беше казано: „Това е бъдещата ти съпруга.“ След този сън Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се сгоди за майка ни Хазрети Āише, но сватбата им се състоя по-късно. Самата тя го разказва така:

„Расūлюллах, преселвайки се, беше оставил нас и дъщерите си в Мекка. По-късно, когато удостои с присъствието си Медйна, изпрати освободения си роб Зейд бин Хāрисе и Ебū Рафй с две камили и 500 динара за закупуване на необходимите вещи. А баща ми изпрати заедно с тях Абдуллах бин Урайкит с две три камили и писмо, в което повеляваше на брат ми Абдуллах да качи на камилите майка ми Умму Рūмāн, мен и сестра ми Есмā и да ни отправи на път. И така заедно със семейството на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ние се отправихме на път. Когато стигнахме до местността Кубейд, Зейд купи още три камили с 500-те динара. Към групата се присъедини и Талха бин Убейдуллах. След като пристигнахме в местността Бейд до долината Минā, моята камила избяга. Аз бях в махмила (в коша на камилата). До мен беше и майка ми. Тя се тревожеше за мен, повтаряйки: „О, дъщеричке моя! О, невесто моя!“ Всевишният Аллах успокои камилата ни и ни спаси. Накрая пристигнахме в Медйна. Аз слязох със семейството на баща ми.“

Семейството на Расūлюллах слезе пред помещенията, пристроени към месджидата. Майка ни Хазрети Āише остана в дома на баща си известно време. Един ден Хазрети Ебū Бекр попита Султана на вселената: „О, Расūляллах! Кое ви пречи да живеете с половинката си (с жена си)?“ Расūлюллах отговори: „Мехирът.“ Тогава Хазрети Ебū Бекр му изпрати пари.⁹³

След това се състоя и сватбата им с майка ни Āише. По това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на петдесет и пет години. Майка ни

⁹³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 239; Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 300-301

Хазрети Аише бе целомъдрена, много умна и способна, като на мига чрез поезия описваше случващите се събития. Никога не забравяше изученото и наизустеното. Отличаваше се с отлична памет, знание, благороден характер и благочестивост. Сподвижниците научаваха много неща, чрез допитване до нея. Тя бе възхвалена с айет в Свещения Коран от Всевишния Аллах.

Езън – призивът за молитвата намаз в исляма

Когато Месджидът на Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе построен, не съществуваше специален начин за известяване на времето за намаз, както и нямаше специфично призоваване на мюсюлманите към месджида. Призивът ставаше с думите: „Ессаля̀ту Джъми’а“.

Расулюллах (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) се посъветва със своите сподвижници за това, по какъв начин да бъдат призовани мюсюлманите към извършване на намаза. Някои предложиха да се бие камбана, както при християните, други – да се надува тръба, както при юдеите, а трети – да се пали огън, който да се издига високо. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не прие нито едно от тези предложения.⁹⁴

Абдуллах бин Зейд бин Са’лебе и Хазрети Омер сънуваха езъна, призива за молитвата намаз. Хазрети Абдуллах отиде при Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и му разказа съня си:

„Сънувах един човек със зелен шал увит около робата му и с камбана в ръка. Попитах го дали продава камбаната, а той ми отговори: „Какво ще правиш с нея?“ Отговорих му: „Ще я използвам за известяване на времената за намаз.“ Тогава човекът ми рече: „Аз ще те науча на нещо по-хубаво.“ и обръщайки се към къбля, на висок глас произнесе: „Аллъху екбер, Аллъху екбер...“ След като свърши ми каза: „Когато ще се изправиш, за да изпълниш намаз, повтори същите думи, като към края добави „Кад кâмети’с-саля̀ту“.

Тогава Расулюллах каза: „Сънят ти е истина. Научи Билял на тези слова, за да ги чете!“ Този призив за намаз бе наречен езън.⁹⁵

Хазрети Билял се изкачи на един покрив до джамията и за първи път с тези думи призова мюсюлманите към намаза.

Когато Хазрети Омер чу призива езън за намаз, изтича при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и му каза, че е сънувал същите тези думи. През тази нощ същия сън сънуваха и други хора от сподвижниците. През това време на Расулюллах (*алейхисселля̀м*) бе низпослан 9-ти айет от сӯра „Джумъ“.

Един ден, след като настъпи времето за утринния намаз, Билял-и Хабешй застана пред вратата на любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и произнесе два пъти следните думи: „Ес-саля̀ту хайрун миненнеум“. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: “Билял, колко хубави думи! И когато четеш езън за утринния намаз, прибави и тези думи!” Така тези думи бяха прибавени към езъна за сутрешния намаз.

Гласът на Хазрети Билял, който изпълняваше длъжността муеззин до смъртта на Пейгамбера ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*), бе много силен, ясен,

⁹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакът*, I, 247

⁹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакът*, I, 239

приятен и впечатляващ. Когато призоваваше мюсюлманите към намāз, всички го слушаха с голяма любов и възмущение. Всички се разплакваха.

За езичниците и юдеите от Медйна, този начин на призоваване бе много странен. Когато чуеха езāна, го вземаха на присмех и се отнасяха подигравателно към него. За това тяхно позорно и дръзко отношение, Всевишният Аллах в Свещения Корāн казва, меāl: „**И когато зовете с езāн към намāза, те го взимат на присмех и развлечение. Това е, защото са хора, които не проумяват.**“ (сūra Мāиде: 58)

Обучението на благородните сподвижници

Чрез неповторимите си беседи в месджиди, Султанът на вселената обучаваше своите сподвижници. Още от първите беседи те чувстваха голяма промяна в сърцата си. Той (*саллялāху алейхи ве селлем*) изливаше сиянията и благодарта, дарени му от Аллāху теālй в техните сърца и те се изпълваха с неописуема любов един към друг. Пред Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) се държаха изключително възпитано и бяха крайно внимателни, сякаш птица бе кацнала на главите им и като помръднат, ще изхвъркне. Така те станаха най-достоините и най-възвишените сред всички живи същества след пейгамберите и големите мелйикета.

Всевишният Аллах в Корāн-и керйм казва, меāl: „**Вие станяхте най-добрата общност сред всички. Вие сте сътворени за доброто на хората. Повелявате доброто и възбранявате лошото.**“ (сūra Āл-и Имрāн:110)

„Аллāху теālй е доволен от онези, станали мюсюлмани преди, от първите от мухāджирите и енсāрите, и от онези, които ги следват. Те също са доволни от Аллāху теālй. Той приготви за тях Дженнети, сред които реки текат. Те ще останат в Дженнетите вечно!“ (сūra Тевбе:100)

„Мухаммед (*саллялāху алейхи ве селлем*) е Пророка на Аллāху теālй и онези, които са заедно с него (т.е. Есхāб-и кирām), са силни към неверниците, но милостиви един към друг. Виждаш ги много пъти в рукū и суджūd. Искат от Аллāху теālй да даде на хората всяко добро и превъзходство в земния и отвъдния живот. Пожелават Ридвāн, т.е. доволството на Аллāху теālй. По лицата им проличава, че правят много суджūd. Техните състояния и достойнства бяха посочени в Теврāt и Инджйл. Както се съобщава в Инджйл (Евангелието), те приличат на посев. Както той подава тънък филиз, после става по-дебел и расте, така и те, въпреки че бяха малобройни и слаби, се разпространиха наоколо за кратко време. Изпълниха всичко наоколо със сиянието на вярата. Както всички виждат състоянието на филиза и си казват: „Как за кратко време израстна!“ – чудят се, така и тяхното състояние и слава се разпространи из света, и свидетелите се зачудиха и неверниците се ядосаха.“ (48:29)

И Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) в своите хадйси разкрива величието и възвишеността на своите сподвижници, казвайки:

„**Не злословете по адрес на нито един от моите сподвижници! Не казвайте неподходящи думи за тяхната слава! Кълна се в Аллах Всевишния, в Чиято Длан е моят нефс! Ако един от вас даде злато като милостиня (садака) колкото планината Ухуд, няма да спечели севāба на един муд (мерна**

единица) ечемик, дадена от тях!” и „Моите сподвижници са като звездите на небето. Ако последвате, който и да е от тях, ще се спасите.“

Есхāб-и суффе

Пророкът ни (*алейхиссалѣту весселѣм*) заповяда да построят навес от палмови клонки в северната част на Месджид-и Небї. Пак по негова заповед тук започнаха да живеят преселилите се от Мекка ергени, които не притежаваха никакво имущество. Броят им варираше от 10 до 400 души.⁹⁶ Те не се отделяха от Пророка ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) и не пропускаха неговите беседи. Тук те получаваха знания, денонощно четяха Свещения Корāн и наизустяваха благословените хадїси. Повечето от дните им минаваха в говеене и постоянно служене на Аллѣху теāлѣ. Получавайки отлична подготовка, те бяха изпращани да научат на исляма и Корāн-и керїм новоприелите исляма племена. Тези, притежаващи толкова много добродетели, благословени сподвижници представляваха една голяма армия на познанието. Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) много ги обичаше, беседваше с тях и се хранеше заедно с тях. Тези мюсюлмани ги бяха нарекли **Есхāб-и суффе**.

Веднѣж любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалѣту весселѣм*) погледна към тях и си помисли за тяхната бедност и как тя не ги възпираше от правене на ибāдети със спокойно и сияйно сърце. Тогава Пророкът ни (*алейхиссалѣм*), проявявайки милост към тях, рече: **“О, Есхāб-и суффе! Имам добри новини за вас. Ако сред моята умма останат хора, които ще са съгласни на тези тежки условия, в които се намирате вие, то те, наистина, ще са моите приятели.”**

Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) се стараше, по възможност, първо да обезпечи техните нужди и след това нуждите на своето семейство. Ебў Хурайра (*радияллѣху анх*) разказва: „Кълна се в Аллѣху теāлѣ, освен Който няма друг, достоен за поклонение! Понякога от глад си опирах корема на земята, а понякога взимах камък и го притисках към корема си. Един ден бях седнал на пътя, по който Расўлюллах отиваше в месджида. Бях в същото състояние. В това време при мен се приближи изпратеният като милост и украшение на световете Пророк на Аллѣху теāлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*). Излъчваше сияние. Когато видя в какво състояние съм, той (*салляллѣху алейхи ве селлем*) се усмихна и каза: „**О, Ебў Хурайра!**“ Аз казах: „О, Расўляллах! Нека душата ми бъде пожертвана за вас! Какво ще пожелаете?“ Каза ми: „**Ела с мен!**“ Веднага тръгнах след него. Расўлюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) влезе в дома си. Там имаше една чаша мляко. Каза ми: „**Хайде, отиди и покани при мен Ехл-и суффе.**“ Вървейки по пътя, за да ги покания, аз разсъждавах: „Една чаша мляко как ще стигне за толкова души? Дали ще има една глътка и за мене?...“ Поканих аз сподвижниците и дойдохме пред дома на Пейгамбера ни (*алейхиссалѣту весселѣм*). Поискахме разрешение, за да влезем в дома му. След като всички седнахме, Расўлюллах ми каза: „**О, Ебў Хурайра! Вземи тази чаша с мляко и я подай на тях.**“ Аз подавах по ред на приятелите си. Всеки от тях

⁹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 235; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 255

пиеше до насита и ми връщаше обратно чашата. Всеки път, когото поемах чашата, виждах, че тя е пълна. По този начин поднесох на всички мои приятели. Всички пиха до насита. След това Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), вземайки чашата, ми се усмихна и каза: „**О, Ебу Хурайра! Само аз и ти не сме пили от млякото. Хайде сега, и ти седни и пий!**“ Седнах и пих. След това ми каза отново да пия. Това се повтори няколко пъти. Накрая рекох: „О, Расуляллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Повече не мога да пия. Кълна се в Аллāху теāля, Който е изпратил вас с истинската религия, аз наистина се наситих.“ Тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ми каза: **“Тогава подай ми чашата!”** Аз му я подадох. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи хамд към Всевишния Аллах, изрече „Бисмиллях“ и изпи млякото.“

Мюсюлманите от Медина изпитваха невиждана любов към Есхāб-и суффе, които не пропусаха нито една беседа на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Една вечер при него дойде един изнемошял от глад сподвижник от Есхāб-и суффе. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита семейството си дали има нещо за ядене. Отговориха му, че в момента нямат нищо друго, освен вода. Тогава той се обърна към своите сподвижници и ги попита: **„Кой ще нагости този гладен човек?“** Един сподвижник от енсāрите веднага каза: „О, Расуляллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Аз ще го посрещна като гост.“ и след това го заведе в дома си. Като научи от жена си, че нямат нищо за ядене, освен храната на децата им, той ѝ каза да сложи децата да спят и след това да донесе тяхното ядене. Тя изпълни неговото искане и той занесе яденето, което бе достатъчно само за един човек. След като почнаха да ядат, стопанинът стана и преструвайки се, че оправя лампата, я изгаси. Седна отново при госта си в тъмното и се престори, че яде. Нахрани госта си и вдигна софрата. В тази нощ цялото му семейство – той, жена му и децата му си легнаха гладни. На сутринта Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: **„Аллāху теāля остана доволен от вашата постъпка.“** и бе низпослан следния āйет, меāl: **„Те (енсāрите) ги предпочитат (мухāджирите – преселниците) пред себе си дори ако те самите са бедни и в нужда.“** (сūra Хашр:9)

Хадїсът, свързан с Джебрāил

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) учеше своите сподвижници на повеленото и забраненото в исляма, обясняваше им подробно и ясно основите на вярата и на исляма, всички правила, свързани с намāза, говеенето, хаджа и зекјата; разясненията на āйетите; знанията за клетвата, обета, кеффāрета и търговията; кои храни и дрехи са позволени и кои са забранени; правилата, свързани с брака, издръжката, наследството и завещанието; даваше познания, свързани със здравето, съдебните дела, наказанията, взаимоотношенията между съседи, роднини и приятели, воденето на война и т.н., като важните въпроси ги повтаряше по три пъти.⁹⁷ Чрез съпругите на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) жените получаваха отговор на интересуващите ги въпроси.

⁹⁷ Тирмизй, *Шемāил-и Шерїф*, 240

Нашият имам-герой, един от най-великите от Есхāб-и кирām, любимият ни Омер бин Хаттāб (*радияллāху анх*), известен със своята правдивост, разказва: „Беше такъв ден, в който аз и някои от Есхāба имахме честта да бъдем до Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да му служим. Онзи ден и онзи час бяха толкова скъпи, толкова благословени и неповторими! Бе ни отредено да се намираме до него, да слушаме неговите думи и да гледаме лицето му, даряващо задоволство и радост на душите и сърцата. (За да разкрие ценността и неповторимостта на онзи ден, Хазрети Омер казва: “Беше такъв ден...”. Може ли да има по-скъп момент от виждането на Джебрāил (*алейхисселām*) в човешки вид и от чуването на неговия глас? Може ли да има по-скъп момент от научаването на знанията, така необходими за рабите, по толкова хубав и ясен начин от благословената уста на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)?)

Докато седяхме един ден при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), при нас дойде един човек. Сякаш изгря луната. Имаше сияйнобели дрехи и сияйночерна коса. По него не личеше никаква следа от пътуване и никой от нас не го познаваше. Той седна пред Расūлюллах и опря коленете си до благословените му колене. (Това бе Джибрил (*алейхисселām*), влязъл в човешка форма. В този тип седене пред Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше голяма поука. Показваше, че в стремежа си да се научи исляма, не трябва да има срам, а учителят не трябва да бъде горделив и арогантен. Джебрāил (*алейхисселām*) показва на Есхāб-и кирām, че не трябва да има срам и притеснение в отношенията с учителите.)

Онзи човек постави ръцете си върху благословените колене на Расūл-и екерем (*алейхиссалāту весселām*) и каза: “Я, Расūляллах! Извести ме за исляма!”

Пророкът ни каза: **“Първото условие от основите на исляма е произнасянето на Келиме-и шехāдет (шехāда).”** Келиме-и шехāдет (шехāда) е казането на (Ешхеду ен лā иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухū ве расūлюх). Всеки, който е разумен и е достигнал пълнолетие [ислямът съобщава, че за момичетата това е 9-годишна, а за момчетата - 12-годишна възраст] и може да говори, трябва да изрече и от сърце да приеме, без капка съмнение, че на земята и небето, няма друг освен Него, който да заслужава поклонение. Истинският бог е само Аллāху теāля. Той е вāджибу’л-вуджūd. Притежава всички съвършени качества и е пречист от всякакви несъвършенства. Неговото име е Аллах. И също така да каже и повярва, че благословеният човек, който е имал розова кожа – бяло-червена, с прекрасно лице и с черни вежди и очи; който бе с открито, благословено чело; с добър нрав; човекът, от когото не пада сянка на земята; човекът, който бе сладкодумен и наречен арабин, защото се бе родил в Мекка, Арабия; човекът от рода на Хāшим, наречен Мухаммед, синът на Абдуллах, е раб и пророк на Аллāху теāля.)

„Да изпълняваш молитвите намāз, когато настъпи тяхното време. Да даваш зекйта на имуществото, да говееш всеки ден през [месец] рамазāн и да извършиш поклонението хадж веднъж през живота, ако имаш възможност за това“. [Мъжът] отговори: „Правилно каза, о, Расūляллах!“ . Ние се учудихме, че първо го попита, а после му отговори, че е прав. Тогава той каза: „Извести ме за вярата, о, Расūляллах!“

(Ние не трябва да мислим за речниковото значение на “имāн” в този хадīs-и шериф, защото няма дори невеж арабин, който да не знае, че означава “вяра” и

“потвърждение”. Щом те знаят, какво остава за Есхāб-и кирāм (*радияллāху теāля анхум еджмайн*), но Джебрāил (*алеихисселāм*) е искал да ги научи на значението на ймāна, като попитал Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) какво се нарича ймāн в исляма.) И така Пейгамберът ни (*алеихисселāм*) по следния начин каза, че ймāн е вярването в шест определени неща:

„Първо да се повярва в Аллāху теāля, в Неговите мелāикета, Книги, пророци, Ахиретския ден, и в това, че доброто и лошото са от Аллāху теāля“. Онази личност отговори повторно: „Правилно каза“. И после пак каза: „О, Расūляллах, Кажу ми какво е ихсāн“. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „Да служиш на Аллāху теāля, сякаш Го виждаш, защото дори ти да не Го виждаш, без съмнение, Той те вижда.“. После онази личност пак каза: „О, Расūляллах, извести ме за Къямета“. Расул (*алеихисселāм*) отвърна: „По този въпрос питаният за това не знае повече от питацията“. При това непознатият каза: „Това извести ме за признаците му“. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: **“Робини да раждат господарите си, да виждаш как боси, голи и бедни пастири (забогатявайки) се надпреварват в строенето на високи сгради.”** После той се обърна и си отиде.

Товага Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ми каза: **„О, Омер, знаеш ли кой ми задаваше въпроси?“** Отвърнах: „Аллāху теāля и Неговият Пророк знаят по-добре“. Каза: **„Това бе Джибрил (Джебрāил). Дойде при вас, за да ви научи на вашата религия.“**⁹⁸

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), когато обясняваше нещо на някого от своите сподвижници, го правеше по достъпен и разбираем начин, според нивото на знания на слушащия. Веднъж Хазрети Омер видя Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да обяснява нещо на Ебū Бекр-и Съддйк. Отивайки при тях, започна да го слуша. И други хора ги видяха, но се въздържаха (срамуваха се да отидат). На следващия ден, когато сподвижниците срещнаха Хазрети Омер му казаха: „О, Омер! Вчера Расūлюллах ви говореше нещо. Кажу го и на нас, да го научим и ние.“ Защото Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги им казваше: **„Казвайте на братята си по религията това, което чувате от мен. Осведомявайте се един другото.“** Хазрети Омер им отговори: „Вчера Хазрети Ебū Бекр попита за значението на един āйет от Корāн-и керйм, който не бе успял да разбере. Расūлюллах му обясняваше. Слушах един час, но нищо не разбрах.“ Хазрети Омер, за когото Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе казал: **„Аз съм последният от пейгамберите. Няма да дойде пейгамбер след мен. Но ако след мен щеше да дойде пейгамбер, това щеше да бъде Омер.“** и който много добре владееше арабския език, не можа да разбере обяснявания тефсйр, защото Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го обясняваше по начин, достъпен за Хазрети Ебū Бекр. Неговата степен бе много по-висока от тази на Хазрети Омер. Хазрети Ебū Бекр, дори и Джебрāил (*алеихисселāм*) питаха Расūлюллах за смисъла и тайните на āйетите в Корāн-и керйм. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе обяснил смисъла на всички āйети от Свещения Корāн на своите спод-

⁹⁸ Бухāрй, “Ймāн”, 32; Муслим, “Ймāн”, 1; Ебū Дāвуд, “Суннет”, 17; Несāй, “Ймāн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 27, 51

вижници. Той беше и съдия, който изслушваше свидетелите и разрешаваше дори най-трудните проблеми.

Приемането на исляма от Селмāн-и Фāрисī

С всеки изминал ден светлината на исляма се разпространяваше все повече и благословеното име на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) започна да заема особено място в сърцата на хората. Учените, очакващи с копнеж неговото идване, с голямо вълнение отиваха в Медīна и получаваха честта да приемат исляма. Един от тях бе и Селмāн-и Фāрисī. Ето как самият той обяснява приемането на исляма:

„Аз съм от Фāрис (Иран), от село Джей, намиращо се до град Исфехан. Баща ми беше най-заможният в селото, притежавах много имоти. Бях единствено дете в семейството и любимец на баща ми. Затова той ме възпита като момиче. Не ми позволяваше да излизам никъде. Баща ми беше огнепоклонник. Научи ме на всичко, свързано с тази религия. В къщата ни постоянно гореше един огън и ние се прекланяхме пред него. Един ден баща ми ме изведе навън и ми рече: „Дете мое! Когато аз умра, ти ще станеш собственик на тези земи. Затова иди да ги видиш.“ Съгласих се и отидох да ги обиколя.

Веднъж, когато обикалях нивите ни, се натъкнах на една църква. Чух гласовете на християните и се приближих към тях. Те се молеха. Бях изумен, защото дотогава не бях виждал такова нещо. Те се прекланяха пред един невидим създател, а ние се прекланяхме пред огъня. Казах си: „Кълна се, че тяхната религия е истинска, а нашата – не е.“ Наблюдавах ги с голям интерес чак до вечерта. Когато ги попитах: „Къде са корените на тази религия?“, те ми отговориха: „В Шам.“ От хората, с които разговарях узнах, че скоро един керван ще потегли за там. Те бяха дошли от Шам.

Говорейки с тях, закъснях за прибирането си у дома. Баща ми бе излязъл да ме търси, дори бе пратил човек, но не бяха успели да ме открият. Когато се върнах, видях, че бяха много разтревожени. Баща ми ме попита: „Къде беше досега? Търсихме те навсякъде!“ Отвърнах: „Татко! Бях излязъл да обиколя нивите, но по пътя видях християнска църква. Влязох вътре и видях, че вярват в Аллах, Който е невидим, Който властва над всичко и Чиято сила стига за всичко. Учудих се. Наблюдавах ги до вечерта и разбрах, че те са на правия път.“ Баща ми отвърна: „О, сине! Грешиш! Религията на децата ти е по-правилна. Тяхната е суеверна. Не им вярвай!“ Аз му отговорих: „Не! Тяхната религия е истинска, а нашата е суеверна.“ Тогава баща ми много се ядоса и ме затвори със завързани ръце и крака в едно помещение.

В такова състояние зачаках вести от кервана, който щеше да замине за Шам. Когато узнах, че керванът е готов, успях да се отвържа и да избягам. Отидох в църквата, разказах им, че не мога да остана тук и се отправих с тях към Шам. Когато пристигнах в Шам, разпитах за най-известния християнски религиозен учен. Отидох при него и му разказах за какво съм дошъл. Помолих го да остана при него, да му служа, а той да ме научи на християнството. Той се съгласи и аз започнах да му служа, а той да ме учи на християнството.

Но след време разбрах, че е лош човек, защото не раздаваше на бедните и нуждаещите се милостинята, златото и среброто, които му даваха християните,

за да им ги раздаде, а ги оставяше за себе си. По този начин успя да натрупа седем делви със злато и сребро и никой освен мен не го знаеше. След време той почина. Християните се събраха за погребението му. Казах им: „Защо почитате толкова много този човек? Той не заслужава това.“ Те не ми повярваха. Тогава им показах мястото на делвите. Виждайки пълните със злато и сребро делви, решиха, че не е достоен за погребение и го захвърлиха на едно място, като го затрупаха с камъни. На неговото място дойде друг човек, който наистина беше благочестив, праведен и не отдаваше значение на земното.⁹⁹ Желаете отвъдното и денонощно правеше ибадети. Много го заобичах и останах при него дълго време. Служих му с удоволствие. Молахме се заедно.

Един ден му казах: „О, господарю мой! От дълго време съм при вас и много ви обикнах. Защото вие изпълнявате повелите на Аллаху теаля и се въздържате от забраненото. Какъв е вашият съвет към мен? Какво да правя след смъртта ви?“ Той ми отговори: „Синко, в Дамаск не останаха такива, които да напътват хората. При когото и да отидеш ще те отклони. Но в Мосул има един човек. Съветвам те да го намериш.“

След неговата смърт отидох в Мосул, открих човека, който ми беше описал и му разказах всичко. Прие ме да му служи. И той беше много ценен, благоверен човек, стоящ далеч от земните блага и постоянно молещ се на Аллаху теаля. При него служих дълго време. Но един ден се разболя. Преди да почине му зададох същите въпроси. Препоръча ми да отида при един учен в Нусайбин. След смъртта му отидох веднага в Нусайбин. Открих човека и го помолих да остана при него. Той прие молбата ми. Известно време останах и при него. Когато се разболя, го помолих да ме изпрати при друг. Препоръча ми един човек от градчето Амурия, намиращо се на ромейска територия. След смъртта му открих този човек и му служих дълго време.

Наближи и неговият час. Когато го помолих да ме изпрати при друг човек, той ми каза: „Кълна се в Аллах, в момента не познавам такъв човек. Но наближи времето да се появи последният пророк. Той ще бъде от арабите, ще се изсели от своята родина и ще се установи в едно градче, намиращо се в каменисто място, с много финикови палми. Подаръци ще приема, но милостиня – не. На гърба му между двете лопатки ще се намира печата на пророчеството.“ След смъртта му реших да отида в Арабия.

В Амурия работейки, успях да се сдобия с няколко вола и овце. Една група от племето Бенй Келб щеше да отиде в Арабия. Предложих им добитъка си, за да ме заведат дотам. Съгласиха се и ме взеха със себе си. Когато стигнахме до местността Вадий-ул Корā те измениха на думата си и ме продадоха като роб на един юдей. В неговата страна видях палмови дървета и си помислих: „Сигурно това е мястото, където ще се пресели последният пророк.“, но не можах да привикна към това място. Слугувах му известно време. След време този човек ме продаде на своя братовчед, който ме заведе в Медйна. Още с пристигането си в Медйна привикнах към това място, като че ли го бях виждал преди. Тук моите дни минаваха в слугуване на моя господар и в очакване на момента, в който щях да срещна последния пророк.

---

⁹⁹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 441

Един ден се бях качил на едно дърво и събирах фурми. Господарят ми говореше с един човек под едно дърво. По едно време ги чух да казват: „Беда да се стовари върху главите на племената Евс и Хазрадж. В Куба пристигна някакъв от Мекка. Казва, че е пророк и тези племена, вярвайки в думите му, приемат неговата религия...“ Чувайки всичко това, като че ли изгубих съзнание. Веднага слязох от дървото и попитах човека: „Какво каза?“ Господарят ми се ядоса и възкликна: „Теб пък, какво те интересува това? Занимавай се със своите работи!“, и ме зашлеви. В същата вечер взех малко фурми и веднага отидох в Куба. Влизайки при Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му казах: „Вие сте праведен човек и при вас се намират нуждаещи се. Донесох тези фурми като милостиня.“ Расулюллах заповяда на намиращите се до него сподвижници: „**Елате и яжте фурми!**“ Те ядоха, но той не яде. Казах си: „Ето това е един от признаците. Не приема милостиня.“ След пристигането на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в Медина, отново му занесох фурми и казах: „**Това е подарък.**“ Този път яде заедно със своите сподвижници. Казах си: „Ето го и вторият признак.“ Фурмите, които им занесох бяха около двадесет и пет на брой, но костилките се оказаха около хиляда. Това беше едно от чудесата на Расулюллах – количеството на фурмите се беше увеличило. Казах си: „Ето още един признак.“

Друг път, когато отидох при него, беше на погребение. Поради огромното си желание да видя печата на пророчеството се доближих много близо до него. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), разбирайки моето намерение, си вдигна ризата. Когато благословеният му гръб се оголи, видях печата на пророчеството, веднага го целунах и заплаках. В този миг, произнасяйки шехāда, аз станах мюсюлманин. След това разказах на Расулюллах всички мои преживелици. Изумен от всичко това, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда да ги разкажа и на сподвижниците му. И аз им разказах всичко, което ми се беше случило, с най-малките подробности.¹⁰⁰

Селмāн-и Фāрисй, когато прие исляма, не знаеше арабския език и затова поиска преводач. Но преводачът, който бе юдей, не превеждаше правилно неговите думи. В това време дойде Джебрāил (*алейхисселām*) и предаде на Расулюллах правилно и точно думите на Селмāн-и Фāрисй. След като узна за това, юдеят произнесе шехāда и стана мюсюлманин.

Когато прие исляма Селмāн-и Фāрисй все още бе роб. След време любимият ни Пейгамбер му каза: „**Избави се от робството, о, Селмāн.**“ Тогава той отиде при своя господар и му каза, че иска свободата си. Юдеят се съгласи много трудно, но му постави условие – да засади триста палмови дръвчета, да ги отгледа, докато почнат да дават плодове и да му даде четиридесет рукйе злато (мерна единица за злато в онези времена).

Селмāн-и Фāрисй съобщи това на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той каза на сподвижниците си: „**Помогнете на своя събрат!**“ Сподвижниците успяха да съберат нужните му триста дръвчета. Расулюллах му каза: „**Когато приключиш с приготвянето на ямите, ми се обади.**“ Когато ямите бяха готови, той отиде и посади дръвчетата със собствените си благословени ръце. Едното от тях посади Хазрети Омер. На поставената в условието година всич-

¹⁰⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 441

ки дръвчета, с изключение на посаденото от Хазрети Омер, дадоха плодове. Пейгамберът ни, изваждайки дръвчето, го посади отново и то веднага даде плодове.

Селмāн-и Фāрисй разказва: „Веднџ един човек, търсейки ме, попитал: „Къде е Селмāн-и Фāрисй Мукāтеб-и факйр (робът, който се е споразумял за свободата си със своя господар срещу известна сума)?“ Откри ме и ми даде едно парче злато, голямо, колкото яйце. Взех го и отидох при Пейгамбера ни. Съобщих му за случилото се. Расūлюллах ми даде отново златото и ми каза: **„Вземи това злато и заплати дълга си!“** А аз му казах: „О, Расūляллах! Това злато не е достатъчно.“ Тогава Пророкът ни взе златото, прокара благословения си език върху него и ми каза: **„Вземи го! Всевишният Аллах чрез него ще изплати дълга ти.“** Кълна се в Аллах, притеглих златото, беше толкова, колкото трябваше да заплатя на господаря си. Отидох и му го дадох. И така се избавих от робството.“¹⁰¹

След този ден свободният Селмāн-и Фāрисй се присъедини към Есхāб-и суффе.

Мелйикетата идваха да слушат

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) толкова красиво, приятно и трогателно рецитираше Свещения Корāн, че му се възхищаваха и немюсюлманите. Броят на тези, които слушайки го, бяха приели исляма бе много голям.

Хазрети Берā бин Āзиб разказва: „Една вечер, след нощния намāз, слушах Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) да рецитира сūra “Тйн“. Не съм слушал никой друг, който да рецитира толкова хубаво.“

Сред сподвижниците имаше много такива, които плачеха, рецитирайки Свещения Корāн, и с приятния си глас разплакваха и слушащите. Един от тях бе и Усейд бин Худайр. Една нощ Хазрети Усейд завърза коня си и започна да рецитира сūra “Бакара“. Конят му изведнџ се уплаши. Когато спря да рецитира, конят му се успокои. Това се повтори няколко пъти. Накрая, Усейд бин Худайр спря да рецитира, защото се страхуваше конят да не навреди на сина му Яхия, който лежаше близо до коня. Когато Усейд бин Худайр (*радияллāху анх*) погледна към небето, в една мъгла, наподобяваща сянката на бял облак, забеляза едни неща, сияещи като фенери. Когато спря да рецитира видя, че тези сияещи неща се издигат високо към небето. На следващата сутрин отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му разказа за случилото се. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: **„Знаеш ли, какво бе това?“** Хазрети Усейд отговори: „Нека родителите ми бъдат жертвувани за вас, о Расūляллах! Не знам.“ Тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Това бяха мелйикета. Спуснали са се да те слушат. Ако беше продължил да рецитираш, щяха да те слушат чак до сутринта и хората щяха да ги видят. Те не биха се скрили от погледа на хората.“**

И Хазрети Ебū Бекр-и Съддйк бе от тези, които рецитираха много трогателно Корāн-и керйм. Дотолкова, че самият той не можеше да съдържа сълзите си

---

¹⁰¹ Бухāрй, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 81

по време на намāз. Хората му се възхищаваха. Неверниците се страхуваха за жените и децата си. Опасяваха се, че като чуят как Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) рецитира Свещения Корāн могат да станат мюсюлмани.

Хазрети Абдуллах бин Селям бе от онези, които бяха приели исляма, влюбвайки се в красивото лице на любимия ни Пейгамбер, чувайки благословените му думи и слушайки Корāн-и керīm от неговата уста. Преди да приеме исляма той бе юдейски учен, който много добре познаваше Теврāt и Инджил. Ето как самият той описва приемането на исляма: „Бях получил подробни познания за Теврāt от баща ми. Един ден той ми разказа за качествата, белезите и делата на последния пророк. Каза ми, че ще се подчини на този пророк само, ако той е от потомството на Хārūн. Но почина преди Расӯлюллах да пристигне в Медйна.

Когато чух за пророка в Мекка, аз знаех името му и неговите качества. Знаех, че ще се пресели тук, в Медйна, и зачаках неговото идване. Успях да скрия всичко това от юдеите до деня, в който научих за гостуването на Пророка ни в дома на Амр бин Авф в Кубā.

Един ден, когато събирах фурми в градината си, един човек от рода Нāдир се провикна: „Днес пристигна човекът на арабите.“ Започнах да треперя и от радост изрекох: „Аллāху екбер!“ Възрастната ми леля Хāлиде бинти Хāрис, която седеше под дървото, като чу моите думи, ме упрекна: „Кълна се в Аллах, ако беше чул, че ще пристигне Мӯсā бин Имрāн, не би се зарадвал толкова много.“ Аз ѝ казах: „О, лельо! Кълна се, че той е брат на Мӯсā бин Имрāн и е пророк като него. Следва неговия път и е изпратен с тевхїда (единобожието), с което е изпратен и той.“ Тогава тя ми каза: „О, племеннико! Да не би това да е пророкът, за когото знаем, че ще бъде изпратен към приближаването на Деня Къямет?“ Когато ѝ казах, че става дума за същия пророк, тя ми каза: „Тогава имаш право.“

Когато Расӯлюллах се пресели в Медйна, аз веднага се присъединих към тълпата от хора, за да го видя. Виждайки благословеното му и сияйно лице си казах: „Неговото лице не може да бъде лъжливо.“ Расӯлюллах разказваше на събралата се тълпа за исляма и ги наставляваше. Първият благословен хадїс, който чух тук от него беше:

„Разпространявайте поздрава селям помежду си, хранете гладните, посещавайте роднините си, изпълнявайте намāз, когато другите спят, и така ще влезете благополучно в Дженнета.“

Пророкът за световете Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*), благодарение на пророческата си светлина, ме позна. Каза ми: „**Ти ли си Ибн-и Селям, ученият от Медйна?**“ Отговорих му: „Да, аз съм.“ След като получи моя отговор, ми каза да се приближа и ме попита: „**О, Абдуллах! Каж ми в името на Аллах, не научи ли от Теврāt моите качества?**“ А аз го запитах: „Бихте ли ми казали качествата на Всевишния Аллах?“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изчака малко, след което ми рецитира сӯра „Ихляс“, която Джебрāил (*алейхисселām*) му бе донесъл в момента. Тогава аз веднага потвърдих неговите думи и произнасяйки шехāда “Ешхеду ен ля иляхе илляллāх ве ешехеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх”, станах мюсюлманин.

След това му казах: „О, Расӯляллах! Юдеите са такъв жесток народ, че могат да учудят всички със своите лъжливи обвинения и неоснователни клевети. Ако те, преди да ги поразпитате за мен, за моя характер, научат, че съм станал

мюсюлманин, ще ви наговорят куп лъжи за мен. Затова, първо ги поразпитайте за мен.“ и се скрих, за да не ме видят. След мен при Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) влезе една група от първенците на юдеите. Той (*алейхиссалля̀ту весселя̀м*) ги попита: „**Какъв човек е Абдуллах ибн Селям?**“ Юдеите отговориха: „Той е най-големият ни учен, и е син на най-големия ни учен. Той е най-благочестивият измежду нас, и е син на най-благочестивия.“ Тогава Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ги попита: „**Ако е станал мюсюлманин, какво ще кажете за това?**“ Юдеите отговориха: „Аллах да го опази от такова нещо.“

В това време аз излязох от мястото си и им казах: „О, юдеи, бойте се от Алля̀ху тея̀ля и вярвайте в Неговия пророк! Кълна се във Всевишния Аллах, а и вие знаете, че това е Пророкът, чието име и качества са споменати в Тевра̀т. Аз свидетелствам, че Няма друг достоен за поклонение, освен Алля̀ху тея̀ля и свидетелствам, че Мухаммед (*алейхисселя̀м*) е Негов раб и Пророк.“ Произнасяйки шехя̀да “Ешхеду ен ля̀ иля̀хе илля̀ля̀х, ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху̀ ве расулю̀х”, аз потвърдих пророчеството му. Тогава юдеите започнаха да ме клеветят и да злословят по мой адрес, като казваха: „Той е най-лошият измежду нас и е син на най-лошия човек.“. Тогава аз казах на Пророка ни (*салля̀ля̀ху алейхи ве селлем*): „Именно от това тяхно поведение се опасявах, о, Расуля̀ллах! Не ви ли предупредих предварително за това, че те са угнетяващ, лъжлив и отправящ различни клевети народ, който не се въздържа от зло?“ Расулюллах се обърна към юдеите и каза: „**Първото ви свидетелстване ни е достатъчно, второто е излишно.**“ Веднага се прибрах вкъщи и призовах семейството и роднините си към исляма. Всички те, включително и леля ми, станаха мюсюлмани.

Приемането от моя страна на исляма ядоса много юдеите и затова започнаха да ме насилват. Дори някои юдейски учени се опитаха да ме отвърнат от исляма с думите: “Сред арабите не може да се появи пророк. Този човек е владетел”, но не успяха.“

Заедно с него искрено приеха исляма и Са'лебе бин Са'йе, Усейд бин Са'йе, Есад бин Убейд и още някои други юдеи. Част от юдейските учени ги укориха, казвайки: “Само злосторниците измежду нас повярваха в Мухаммед. Ако бяха добродетелни, нямаше да напуснат религията на предците ни.” В отговор на това Всевишният Аллах низпосла айет, мея̀л:

„Те (хората на Писанието) не са еднакви. Сред тях има една общност, която прави иба̀дет и се моли. Те през нощта четат знаменията (айетите) на Алля̀ху тея̀ля, свеждайки чела до земята в сужу̀д.“ (Ал-и Имра̀н: 113)

Някои други събития, случили се през първата година от хиджра

През първата година от хиджра починаха Есад бин Зуря̀ра, Беря̀ бин Ма'ру̀р, Кулсум бин Хидм от енсари́те и Осма̀н бин Маз'у̀н от мухаджирите. На мюсюлманите бе позволено да се сражават с неверниците. Хазрети Ебу Бекр и Биля̀л-и Ха̀бешй (*радиялля̀ху анхум*) не издържаха на климата на Медй̀на и бяха поразени от треска. При това Расулюллах (*салля̀ля̀ху алейхи ве селлем*) отправи следната ду'а̀: „**Я, Раббй (О, Господи)! Направи така, че да обикнем Медй̀на, както обичаме Мекка и ни дари с берекет и обилие в**

препитание.“ Всевишният Аллах прие неговата ду’а и мухаджирите обикнаха Медйна.

През тази година бяха военните походи към Ебвā, Веддāн, в които участва Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*). В началото на втората година от Хиджра ги последваха походите към Бувāt, Сафевāн, Зулушейра. При тези военни походи не се стигна до сражение.

Първият писмен договор

Мекканските езичници не се примиряваха. Искаха да сторят с Расūлюллах това, което не бяха успели в Мекка. Изпращаха заплашителни писма до меканските езичници и евреи. Техните заплахи подтикнаха юдеите да се сблизат с Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*).

Когато юдеите дойдоха при Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) казаха, че искат да се помирят и да сключат договор, за да не вредят един на друг. Съставиха писмен договор, състоящ се от петдесет и пет точки. Ето и някои от тях:

- Този договор е съставен от Пророка Мухаммед за мюсюлманите от Мекка и Медйна, техните последователи и присъединилите се впоследствие към тях и тези, които се бият заедно с тях.
- Несъмнено, те са общност, отделна от останалите хора.
- Всяко племе ще плаща откуп за своите пленници според справедливите принципи, известни сред мюсюлманите.
- Мюсюлманите ще застават срещу тези, които сеят раздор, та дори това да са техните деца.
- Ще се подпомагат юдеите, които подкрепят и последват мюсюлманите.
- Юдеите и мюсюлманите ще съставляват една група, всеки ще се придържа към своята религия.
- Никой от юдеите не може да излезе на военен поход без позволение от Мухаммед (*алейхисселām*).
- Никой от споразумелите се няма да извършва зло на другия и задължително ще се помага на угнетения.
- Долината Медйна е неприкосновена, харām за сключилите това съглашение.
- Няма да се покровителства никой от езичниците от Мекка, нито съюзниците им.
- Мюсюлманите и юдеите ще си помагат срещу тези, които нападат Медйна.

Юдеите, според този договор (привидно) щяха да дружат с мюсюлманите, нямаше да враждуват.¹⁰²

---

¹⁰² Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, IV, 289

О, Любими Мой! Не се натъжавай!..

Преди преселението на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), водачът на племето Хазрадж Абдуллах бин Убей щеше да бъде избран за владетел на Медйна, но това не се осъществи, защото след споразуменията в Акабе и преселението, много хора от племената Евс и Хазрадж приеха исляма. Затова Абдуллах бин Убей изпитваше ненавист и гняв към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), мухāджирите и енсāрите, но не показваше своята враждебност. Той, заедно с няколко човека образува групата от двуличници. Пред мюсюлманите казваха, че са приели исляма, но зад гърба им се присмиваха и подиграваха с тях. Тайно всяваха раздор и интриги, даже стигнаха дотам, че започнаха да изопачават думите на любимия ни Пейгамбер.

Криешите своята враждебност юдеи подписаха договор с Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). За да се уверят в неговото пророчество, те идваха при него на групи и му задаваха много трудни въпроси. От получените отговори разбраха, че той (*салляллāху алейхи ве селлем*) е истински пророк, но упорството и тяхната завист им попречиха да приемат вярата. Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалātu весселām*) рече: „**Ако десет души от юдейските учени бяха ми повярвали, то всички юдеи биха повярвали.**“ Всевишният Аллах утеши натъжения Си любимец със следния āйет:

„(О, Любими Мой!) **О, славни Пейгамбере, да не те натъжават онези (двуличници), които (само на думи) казват, че са повярвали, въпреки че не вярват сърцата им и евреите, лугащи се в неверието. Те (синовете на Курайзā) шпионират за онези, които все лъжата слушат и за друго племе, което не идва при теб (т.е. за юдеите от Хайбер). Променят словата, след като са били поставени (от Аллāху теāлйā) на местата си. Казват: „Ако ви се даде това (тази фетва*), вземете го, а ако не ви се даде, възпрете се (не приемайте)!“ За онзи, когото Аллāху теāлйā поиска да отклони, за него вече ти по никакъв начин не ще разполагаш с нищо, за да предотвратиш волята на Аллāху теāлйā. Те са онези, чиито сърца Аллāху теāлйā не пожела да пречисти. За тях в земния живот има презрение и съжаление, а в отвъдния за тях има огромно мъчение.**“ (сūra Мāиде: 41)

След сключването на договора, някои сподвижници завързаха дружба със своите съседни юдеи. Всевишният Аллах забрани тази дружба със следния āйет, меāl:

„**О, вярващи, не бъдете приятели с други (т.е. с неверниците и двуличниците), освен с братята ви по религия! Те не ще пропуснат да сторят зло и посеят помежду ви развала, те искат да изпаднете в беда. Омразата и враждата се показва от устата им, ала враждата, която се таи в сърцата им, е по-голямо. Вече ви разкрихме знаменията относно тяхната вражда, ако помислите и разберете.**“ (сūra Ал-и Имрāн: 118)

Езичниците от Мекка продължаваха да заплашват многобожниците от Медйна, двуличниците, юдеите и племената, намиращи се в околностите на Медйна. Опитваха се, колкото се може по-скоро да изгасят светлината на исляма и да убият любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Но Пророкът ни винаги прибегваше към разрешаване на проблемите по мирен път.

Част от сподвижниците вярваха, че е време да се изправят срещу врага и отправиха следната ду'а: "О, Господи! За нас няма нищо по ценно от война в Твое име срещу тези идолопоклонници. Курайшитските езичници отрекоха Твоя Любим и го принудиха да напусне Мекка. О, Аллах мой! Сигурно ще ни позволиш да воюваме с тях!". А Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) очакваше повелята на Всевишния Аллах и постъпваше така, както му се повелява. И това време настъпи. В низпосланието, донесено от Джебрѐйл (*алейхис-селѐм*), се казва, меѐл:

„Сражавайте се по пътя на Аллѐху теѐлѐ с онези, които се сражават с вас, но не престъпвайте границите! (Не докосвайте, онези, които не воюват с вас. А от онези, с които се сражавате, не убивайте жените, децата и възрастните. Не ги изтезавайте.) Без съмнение Аллѐху теѐлѐ не обича престъпващите. И ги убивайте (неверниците) там, където ги сварите, и ги прогонете оттам (от Мекка), откъдето и те ви прогониха! Фитнето, т.е. отвръщането на хората от религията на Аллѐху теѐлѐ (съдружаването, неверието) е по-голямо зло, отколкото убиването на човек. И не се сражавайте с тях при Свещената джамия, докато не се сражават с вас! Ако се сражават и поискат да ви убият там, убийте ги и вие! Такова е наказанието за неверниците. А ако се откажат от отричане на Аллѐху теѐлѐ и война (откажете се и вие, защото) без съмнение Аллѐху теѐлѐ е опрощаващ и милосърден.“ (сѐра Бакара: 190-192)

След това бе низпослан и друг ѐйет по този повод със следния меѐл: **„И се сражавайте с тях, докато не остане следа от фитне (съдружаване, неверие) и религията принадлежи само на Аллѐху теѐлѐ (докато започне да се прави ибѐдет само на Аллѐху теѐлѐ)! А престанат ли (да съдружават), тогава да не се враждува, освен против угнетителите!“** (сѐра Бакара: 193)

Първите военни походи

За да запази сигурността на Медѐна и за да контролира враговете, Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) започна да организира военни патрули, начело на които поставяше един от своите сподвижници. Бяха наречени **серийѐ**. Числеността на участниците им варираше от пет до четиристотин души. А военните битки, в които участваше самият Мухаммед Мустафѐ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), и ги оглавяваше лично се наричаха **газѐ**.

За да предотврати неочакваните атаки на врага, любимият ни Пророк (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) взе предпазни мерки, като въведе метода на патрулиране в Медѐна.

Трябваше да се възпрепятства усилването на икономическата мощ на мекканците. Прерязвайки търговския им път, по който отиваха в Сирия, щяха да ги поставят в затруднено положение. Скоро се получи съобщение, че покрай Медѐна преминава един керван на езичниците. Любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалѐту весселѐм*) разпреди веднага да се приготвят за поход. За командир на отряда от тридесет конници назначи чичо си Хазрети Хамза. Расѐлюллах връчи бяло знаме на Хамза (*радиялля̀ху анх*) и му каза винаги да се страхува от Аллѐху теѐлѐ, да се държи добре с подчинените си и допълни още:

„Сражавайте се по пътя на Аллāху теāля, споменавайки името на Аллāху теāля! Сражавайте се с тези, които не признават Аллāху теāля!“

Хазрети Хамза със своите конници, се отправи към кервана на езичниците, който бе охраняван от триста конници. Керванът, придвижващ се от Шам към Мекка, и отрядът на Хазрети Хамза се срещнаха в местността Сйфр-ул-Бахр. Славните сподвижниците веднага се приготвиха за сражение. Но в този момент се намеси Медждй бин Амр ел-Джухенй, който бе съюзник на двете страни. Виждайки, че езичниците превъзхождат по численост мясюлманите, той се уплаши, че те могат да ги победят. Затова чрез посредничество, убеди двете страни да се откажат от сражение. Постъпката на Медждй бе високо оценена от Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с думите: **“Извършил е правилна, добра и благословена работа.”**¹⁰³

От този момент вече военните походи нямаха край. Хазрети Убейде бин Хāрис бе изпратен, начело на шестдесет или осемдесет муджāхиди (борци), в долината Рабиг. Неверниците намериха спасение в бягството.¹⁰⁴

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) поиска да изпрати един отряд, начело с Хазрети Ебў Убейде бин Джеррāх в Нахле с цел разузнаване на действията на курайшките езичници. Получавайки заповедта на Пейгамбера ни, Ебў Убейде бин Джеррāх започна да плаче. Измъчваше го това, че ще бъде далеч от него. Тогава на негово място Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) назначи Хазрети Абдуллах бин Джахш.¹⁰⁵

Хазрети Абдуллах бин Джахш бе от онези хора, които много бурно живееха исляма. След като прие исляма, бе подложен на много изтезания от страна на неверниците, но въпреки това не отстъпи от вярата си. За него Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Измежду вас той е най-търпеливият и най-издръжливият на глада и жаждата.“** Абдуллах бин Джахш, когато чу от Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) за възнагражденията, с които ще бъдат удостоени шехйдите (падналите в борбата по пътя на Аллах), желанието му да стане шехйд още повече се усили. В битките заемаше място в челните редици и се сражаваше геройски.

Хазрети Абдуллах бин Джахш разказва: “Онзи ден, след нощния намāз Расўл (*aleyхисселя̀м*) ме повика при себе си и ми каза: **“Рано сутринта на другия ден ела при мен. Оръжието ти да бъде с теб. Ще те изпратя някъде.”** На следващата сутрин отидох в месджида. Взех си сабята, лъка, чантата за стрели и щита. След утринния намāз, Расўл (*aleyхисселя̀м*) се прибра в дома си. Понеже пристигнах там преди него, аз го чаках пред вратата. Извика няколко души от мухāджирите и ми каза: **„Назначавам те за командир на тези хора.“**, след което ми даде едно писмо и каза да го отворя след две вечери път и да действам според указанията в него. Тогава попитах: “О, Расўляллах! Накъде да тръгна?”, при което Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: **„Хвани пътя за Недждийе и се насочи към кладенеца Рекийе.“**

¹⁰³ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 9; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 6

¹⁰⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 10; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 7; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 3-4

¹⁰⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 601; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 2; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 9-10

Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*) бе първият емїр на мюсюлманите (Емїр-ул муминїн). Това качество му бе дадено при назначаването му за командир на похода към Нахле.

След два дни, с отряда си от осем или дванадесет души, пристигнаха в местността Мелел. Тук Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*) отвори писмото, в което пишеше:

“Бисмилляхиррахмāниррахїм. След като прочетеш това писмо, с името и берекета на Аллāху теāля тръгни към полето Нахле, което е между Мекка и Таїф. Не насилвай братята си да дойдат с теб! Наблюдавай курайшитите и техния керван в долината Нахле и ни донеси вести за тях!”

Емїр-ул муминїн Хазрети Абдуллах бин Джахш целуна писмото и каза: “Ние сме раби на Аллāху теāля и при Него ще се завърнем. Чух и се подчиних! Ще изпълня заповедта на Аллāху теāля и Неговия любим Пророк.” После се обърна към братята си мюсюлмани и продължи: “Да дойде с мен онзи от вас, който копнее да стане шехїд! Който не иска да дойде, нека се върне обратно. Няма да насилвам никого. Ако никой не тръгне, сам ще отида и ще изпълня заповедите на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).” Всички единодушно отвърнаха: “Ние чухме заповедите на Пейгамбера ни. Ще се подчиним на Аллāху теāля, на Неговия Пророк и на теб. Върви с берекета на Аллāху теāля, където искаш!”

И малкият отряд, в чиито редици се намираше и Хазрети Саад бин Ебў Ваккās, се отправи към Хиджаз и достигна до Нахле. Скриха се и зачакаха курайшитите. Когато керванът мина, те се приближиха към тях и ги призоваха към исляма. След отказа им започнаха да се сражават. Убиха един човек, плениха двама, а другият успя да избяга с коня си. Целият керван остана за мюсюлманите. Това бе първата военна придобивка в историята на исляма.¹⁰⁶

Месджид-и Къблятейн

Изминаха седемнадесет месеца от преселението на любимия ни Пейгамбер в лъчезарната Медїна. Дотогава посоката за намāз на мюсюлманите бе към намиращия се в Кудус Бейт-и Макдис. През това време юдеите, присмивайки се, си говориха: „Колко странно! Религията им е друга, но посоката им за намāз е същата.“ Тези слухове огорчаваха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). И един ден каза на Джебрāил (*алейхисселām*): **„О, Джебрāил! Желая Всевишният Аллах да отвърне лицето ми от посоката на юдеите към Кяабе.“**, а Джебрāил (*алейхисселām*) му каза: „Аз съм само един раб. Помоли за това Всевишния Аллах.“

И Всевишният Аллах низпосла 144 āйет на сўра „Бакара“, меāl:

“(О, Любими Мой!) Без съмнение виждаме лицето ти да се обръща към небето (в очакване на откровението). Ето защо Ние ще те обвърнем в посока за намāз, от която ще си доволен. Тъй че сега обвърни лице към Месджид-и Харām (към Кяабе). (О, мюсюлмани)! Където и да се намирате, обръщайте лице към него по време на намāз! Дарените с Писанието без съмнение

¹⁰⁶ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 601; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 13; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 9-10

знаят, че тази промяна на посоките за намаз е истина от техния Господ(ар). А Аллāху теāлā не е в нехание от техните дела (знае всичко, което вършат).”

В този момент Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), заедно със сподвижниците си, изпълняваше обедния намаз. Когато по средата на намаза получи откровението, Расулюллах веднага обърна лицето си към Кябе. И сподвижниците се подчиниха и обърнаха лицата си в същата посока. Тази джамия бе наречена **Месджид-и Къблятейн** (Месджидът с двете посоки за намаз).

След промяната на посоката за намаз Пророкът ни отиде в Кубā и престрои михрāба и стените на първата джамия.¹⁰⁷

БИТКАТА ПРИ БЕДР

Успешните походи на мюсюлманите започнаха да плашат неверниците. Керваните им вече се отправяха на път групово и под охрана. През втората година от Хиджра езичниците от Мекка изпратиха в Шам търговски керван, състоящ се от хиляда камили. Оглавяваше го Ебу Суфян, който още не бе приел исляма.¹⁰⁸ Керванът бе охраняван от четиридесет души. Стоката щеше да бъде разпродадена и с всичките пари щяха да купят оръжие и това оръжие щеше да бъде използвано срещу мюсюлманите.

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), научавайки за огромния керван на езичниците, изпрати няколко души от мухāджирите да разузнаят положението. Когато стигнаха в местността Зул’ашйра, те узнаха, че керванът е минал и се върнаха в Медйна. Ако се изземеше стоката и оръжието на неверниците, те нямаше да могат да навредят на мюсюлманите и съпротивителните им сили щяха да отслабнат. Затова Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Талха бин Убейдуллах и Сайд бин Зейд (*радияллāху анхум*) да разузнаят връщането на кервана.¹⁰⁹

Възможността не бе за изпускане. Пейгамберът ни (*aleyхиссалātu весселлям*) веднага се зае с приготовленията. За свой заместник в Медйна назначи Абдуллах ибни Умми Мектум.¹¹⁰ Съпругата на Хазрети Осман бе болна и затова Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на него и на още шестима души, които бяха в същото положение като него, да останат в Медйна, като им даде определени задачи. Самият той с войска, състояща се от триста и пет души, в 12-ия ден на месец рамазан, се отправи към местността Бедр – мястото, където се пресичаха пътищата за Мекка, Медйна и Сирия. Заедно с мюсюлманите, на които бяха възложени задачи в Медйна, броят на борците бе триста и тринадесет.¹¹¹

Много младежи и дори жени помолиха Расулюллах да им разреши да участват в този поход. Една от тези жени бе Умму Варака. Тя отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го помоли: „О, Расулляллах! Нека майка ми и

¹⁰⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 549

¹⁰⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 27

¹⁰⁹ Саад, *ет-Табакāt*, II, 11

¹¹⁰ Саад, *ет-Табакāt*, III, 216, 382

¹¹¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 248; Хейсемй, *Меджмау’з-Зеваид*, VI, 68

баща ми бъдат жертвани за вас! Разрешете ми да отида с вас, ще лекувам ранените и ще се грижа за болните. Може Аллāху теāля да ме удостои със смърт на бойното поле.“ Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ отговори: „**Ти си седи вкъщи и чети Корāн-и керйм. Аллах несъмнено ще те удостои със степента мъченица за вярата** (шехйд).“

Саад бин Ебӯ Ваккās разказва: „Преди Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да върне обратно децата, желаещи да участват в похода, аз забелязах, че моят брат Умейр се опитва да се крие. Тогава беше на шестнадесет години. Попитах го: „Какво ти е, защо се криеш?“, а той ми отговори: „Страхувам се, да не би Пророкът на Аллāху теāля, мислейки не за малък, да ме върне. Много искам да участвам във военен поход и мечтая Аллāху теāля да ме удостои със смърт на мъченик!“ Когато го представиха на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), той му заповяда да се върне назад. Умейр започна да плаче. Океанът от милост Хабйб-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*) не издържа на неговите сълзи и му даде позволение. Въпреки това, брат ми не можеше да препаства мечта си и затова му го сложих аз.“¹¹²

Знамената на Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) носеше Мусаб бин Умейр, Саад бин Муāз и Хазрети Али.¹¹³ Сподвижниците разполагаха само с два коня и седемдесет камили, на които се качваха редувайки се. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се редуваше с Хазрети Али, Ебӯ Лубāбе и Мерсед бин Ебӯ Мерсед. Всеки един от тях го молеше да не слиза от камилата, казвайки му: „О, Расӯляллах! Душите ни да бъдат пожертвани за вас. Вие не слизайте, ние ще вървим вместо вас.“, но Султанът на вселената им казваше: „**Както вие не сте по-издръжливи от мен, така а и аз се нуждая не по-малко от вас от въздеянието на Аллах.**“

Мюсюлманите, водени от желанието за разпространение на исляма, с ентузиазъм следваха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в знойната пустиня. Освен това и говееха. Славните сподвижници приемаха стоически трудностите, защото искаха да спечелят благоволенieto на Аллāху теāля и Неговия Пророк, да умрат като шехйди и да влязат в Дженнета. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки това трудно положение на сподвижниците си, отпрати ду'ā към Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой! Те ходят пеша. Дай им животни! О, Аллах мой! Те са непокрити и голи. Облечи ги! О, Аллах мой! Те са гладни. Нахрани ги! Те са бедни, стори ги богати със Своята щедрост!**“

Когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и благословената му войска напредваха към Бедр, връщаният се от Шам керван на езичниците вече се бе приближил дотам. Двата сподвижници, които бяха изпратени да донесат новини от кервана, узнаха, че керванът в рамките на ден-два ще пристигне в Бедр и бързо се върнаха назад. Езичниците, пристигайки в селото, където мюсюлманите научиха за тяхното идване, попитаха местното население, дали знаят нещо за разузнавачите на мюсюлманите. Те им отговориха: „Не знаем, но видяхме двама души, които поседяха известно време тук, на това място, и си тръгнаха.“ Ебӯ Суфян отиде на посоченото място и видя, че там имаше изп-

¹¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 150; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 208

¹¹³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 612; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 18

ражнения от камили. Стъпи върху тях и когато забеляза в тях остатъци от фураж, рече: „Това е медински фураж. Предполагам, че онези двама са шпионите на Мухаммед [*алеихисселлям*].” Предполагайки, че мюсюлманите са много наблизко и тревожейки се за участта на кервана, реши да изостави пътя за Бедр и без да губи време, бързо, по крайбрежието на Червено море да тръгне към Мекка. Междувременно изпрати Дамдам бин Амр Гифарй в Мекка за да извести на мекканци, че мюсюлманите са излезли от Медйна.¹¹⁴

Дамдам бин Амр Гифарй, когато пристигна в Мекка, разкъса дрехата си, обърна седлото на камилата си на обратно и започна да вика: „Помощ! Помощ! О, курайши, помогнете!.. Мухаммед и сподвижниците му нападنا кервана с вашите стоки. Ако успеете да стигнете навреме, ще спасите стоката си!..“

Мекканците веднага събраха войска от сто конници, седемстотин души на камили и пехота от сто и петдесет души. Ебӯ Лехеб, под предлог, че е болен, не се присъедини към тях, а изпрати на мястото си Ас бин Хишам. И неверникът Умеййе бин Халеф не бе много активен в приготовленията, защото бе чувал Пророкът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) да казва: „**Моите сподвижници ще убият Умеййе.**“ Той знаеше, че Мухаммед (*алеихисселлям*) винаги говори истината и тези негови думи го плашеха. Затова намери оправдание на настояванията на Ебӯ Джехл, като му каза, че е възрастен и много дебел. Но след обвиненията му в страхливост, бе принуден да се присъедини към тях.

Повечето от езичниците бяха облечени в брони. Във войската им имаше и жени с прекрасни гласове. Не забравиха да вземат със себе си и своите музикални инструменти и алкохолни питиета. Мислиха си, че с такава многобройна войска на мига ще победят не войска от триста души, а от хиляда души. Имаше и такива, които още преди да се отправят на път започнаха да правят сметки кои ще бъдат убити и с какви трофеи ще се сдобият. Но най-голямото им желание бе унищожаването на исляма. С тази цел, под ударите на дайретата и песните на жените, разярената гълпа от езичници се отправи на път.

През това време Ебӯ Суфян се отдалечи от Бедр. Когато се увери, че опасността е отминала, той изпрати Кайс бин Имри-ул-Кайс при курайшите със следното: „О, курайши! Вие се отправихте на път, за да защитите стоката си. Ние сме във от опасност, така че върнете се назад!“ и в същото време ги посъветва да не отиват в Медйна, за да воюват с мюсюлманите.

Когато Кайс донесе известието, изпратено от Ебӯ Суфян, Ебӯ Джехл каза: „Кълна се, че ще отидем в Бедр и ще се веселим там три дни и три нощи. Ще колим камили и ще прием. Племената в околностите, наблюдавайки ни, ще видят, че не се страхуваме от никого. И след това, от страхопочитание, никой няма да посмее да ни нападне. О, непобедими курайши! Напред!..“

Кайс се върна и събщи на Ебӯ Суфян, че курайшката войска, подчинявайки се на Ебӯ Джехл, продължила напред. Тогава Ебӯ Суфян, който бе много предвидлив, не се стърпя и възкликна: „Ох! Горко на Курайш!.. Това е дело на Амр бин Хишам (Ебӯ Джехл). Това негово дело е продиктувано от идеята му да стане вожд. Желанието му да властва над хората го подтиква към това. Такава ярост винаги е била голям недостатък. Горко им на мекканците, ако се

¹¹⁴ Ибн Хишам, *ес-Сйре*, II, 607; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, V, 116

срещнат с мюсюлманите!” Забързаха се и час по-скоро отидоха в Мекка, а Ебӯ Суфян тръгна и настигна армията.“

През това време мюсюлманската войска се приближаваше към Бедр. Сред участниците в похода Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) забеляза двама езичници от Медйна – Хубейб бин Йесәф и Кайс бин Мухаррис. Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) разпозна Хубейб, въпреки че главата му бе покрита с железен шлем, и попита Хазрети Саад бин Муәз: „**Този не е ли Хубейб?**“ Саад (*радиялля̀ху анх*) отговори: „Той е, о, Расӯляллах!“ Хубейб много добре владееше военното изкуство, бе храбър боец. Когато двамата с Кайс отидоха при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), той ги попита: „**Вие, защо идвате с нас?**“ Те му отговориха: „Ти си син на нашата сестра и наш съсед. Ние с нашето племе сме излезли за трофеи.“ Расӯлюллах попита Хубейб: „**Ти повярва ли в Алля̀ху теәля и Неговия Пророк?**“ Той отговори: „Не.“ и Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: „**В такъв случай се върни назад. Този, който не е приел нашата религия, не може да дойде с нас.**“

Хубейб настоя, казвайки: „Всички знаят как доблестно се сражавам и какъв храбрец съм. Може да се сражавам до теб, на твоя страна, в замяна на трофеи“, но Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не прие неговата помощ.

След известно време Хубейб се появи отново и повтори предложението си, но отговорът бе аналогичен. Когато стигнаха до местността Равха, Хубейб, отивайки при Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), каза: „О, Расӯляллах! Дойдох да ви кажа, че повярвах в това, че Алля̀ху теәля е Господа на световите и че вие сте Негов Пророк.“ Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) много се зарадва. Кайс, също като него, прие исляма, но когато се завърна в Медйна.

Когато мюсюлманите пристигнаха в местността Сафра научиха че мекканците са подготвили армия с цел спасяване на кервана и че идват към Бедр. Пророкът на Алля̀ху теәля събра Есхәба и се допита до тях. В Акабе мединските мюсюлмани бяха обещали, че ще защитават Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) във всеки случай ако той дойде да живее в техния град, но сега те се намираха извън Медйна, а срещу тях бе застанала многократно поголяма войска, превъзхождаща ги по отношение на оръжие и снабденост. Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) поиска от тях да изкажат мненията си. Ебӯ Бекр-и Съддйк и Омер-ул Фәрук, от мухәджирите, ставайки поотделно от местата си, казаха, че трябва да се сражават с войската на курайшите. След тях и Микдәд бин Есвед, също от мухәджирите, ставайки заяви: „О, Расӯляллах! Изпълнете повелята на Всевишния Аллах. Ние сме с вас, нито за миг не бихме се отделили. Ние няма да кажем онова, което са казали синовете Израилеви на Мӯсә (*алейхисселәм*): „**О, Мӯсә, докато този деспотичен, жесток народ е там, ние никога не ще отидем там и не ще влезем в това място. Вървете ти и твоят Господ, и двамата се сражавайте с тях! А ние ще седим тук.**“ (меәл на сӯра Мәиде: 24) Готови сме да дадем живота си по пътя на Алля̀ху теәля и Неговия Пророк. Кълнем се в Алля̀ху теәля, Който ви е изпратил като истински пейгамбер, и в Абисиния (Етиопия) да ни изпратите, пак бихме отишли. Никога не бихме ви се противопоставили дори и за най-малкото нещо. Готови сме да изпълним всяко ваше желание. Родителите ми и животът ми да бъдат

пожертвани за вас, о, Расуляллах!“ Тези думи на Микдād иключително много зарадваха любимия ни Пейгамбер (*саллялāху алейхи ве селлем*), който отправи ду’ā за него.¹¹⁵

Тук особено важно бе решението на енсāрите. От една страна, защото бяха по-многобройни, а от друга, защото бяха дали обет, че ще защитават Пророка на Аллāху теāлй, но не бяха обещавали да водят битка извън Медйна. Саад бин Муāз от енсāрите стана и рече: “О, Расуляллах! Ако позволите, ще говоря от името на енсāрите.” След като Хазрети Саад получи позволение, той започна да говори: „О, Расуляллах! Ние повярвахме във вас, потвърдихме вашето пророчество. Всичко, което ни донесохте е истина. Давайки дума, се заклехме да ви слушаме и да ви се подчиним. Ние оставаме верни на дадената от нас дума и където и да отидете, ние сме готови да изпълним вашите заповеди. Готови сме да дадем живота си за делото на исляма. Кълнем се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пророк, ако скочите в морето и ние ще ви последваме. Нито един от нас няма да се върне обратно и няма да отстъпи. Ние сме издръжливи в боя... Надяваме се да ви зарадваме и да получим вашето благоволение. Нека милостта на Аллāху теāлй да бъде над вас!..“ Сподвижниците се развълнуваха много. Всички те от сърце изказаха своята вярност. Тези думи изключително зарадваха Расулюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) и той отправи ду’ā за Хазрети Саад и сподвижниците си.

Вече не останаха никакви съмнения. Колкото силна и многобройна да бе войската на противника, славните сподвижници щяха да последват любимия ни Пейгамбер (*саллялāху алейхи ве селлем*), без дори да им мигнат очите, да жертват живота си по пътя на вярата и да спечелят благоволението на Аллāху теāлй и Неговия Пейгамбер. Пророкът за световите (*саллялāху алейхи ве селлем*), виждайки привързаността и въодушевлението на своите сподвижници, ги зарадва с думите: „**Хайде, вървете! Бедете щастливи с благословията на Аллāху теāлй. Кълна се в Аллах, сега сякаш виждам пред себе си тези места на бойното поле, където ще паднат курайшите.**“ След тази радостна вест мюсюлманите последваха с ентузиазъм Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*).

Помощта на мелйикетата

Мюсюлманите пристигнаха в Бедр в нощта срещу петък. Любимият ни Пейгамбер (*саллялāху алейхи ве селлем*) се обърна към Есхāба и им каза: “Смятам, че можете да научите някаква информация в околностите на кладенеца, който се намира до това малко хълмче.” и изпрати там Лъва на Аллāху теāлй - Хазрети Али, Саад бин Ебӯ Ваккās, Зубейр бин Аввām и още някои от сподвижниците.

Хазрети Али и другите незабавно отидоха при кладенеца. Там срещнаха камиларите и водоносците на Курайш. Те видяха Хазрети Али и приятелите му и започнаха да бягат. Мюсюлманите успяха да задържат двама от тях и ги заведоха при Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*). Това бяха робите Ешлем на рода Хаджāдж и Ариз Ебӯ Йесār на рода Āс бин Сайд. Пророкът ни

¹¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 14

(*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: „**Къде е Курайш?** (Къде е разположена войската на курайшите?)“ „Зад онзи пясъчен хълм, който се вижда.“ отговори те. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита: „**Какъв е техният брой?**“ „Не знаем.“ отговори те. „**Колко камили колят на ден?**“ ги попита той (*салляллāху алейхи ве селлем*). „Един ден девет, един ден десет.“ отговори те. Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) каза: „**По-малко са от хиляда и повече от деветстотин.**“ След това ги попита: „**Кои от големците на Курайш се намират сред тях?**“ „Утбе, Шейбе, Хāрис бин Амр, Ебū’л Бухтерй, Хāким бин Хузām, Ебū Джахл, Умеййе бин Халеф...“ отговори те. Като чу това Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, каза: „**Общността на Мекка ви пожертва своите любимци.**“ След това попита двамата: „**Някой от тях върна ли се назад?**“ „Да, върна се Ахнес бин Ебū Шерик от Бенй Зухра.“ отговори те. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „**Той, въпреки че не беше на правия път** (нямаше знания за отвъдното, за Всевишния Аллах и книгата на Аллах), **е показал на Бенй Зухра правия път. Имаше ли други върнали се назад?**“ попита отново Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), „Върнаха се и хората от рода Адй бин Кааб.“ отговори двамата задържани.¹¹⁶

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) изпрати за последен път Хазрети Омер при курайшите, за да им предаде следните негови думи: „**Всички да се откажете от това дело. Върнете се спасени! За мен е по-добре да воювам с другите, отколкото с вас.**”

Хāким бин Хузām, обръщайки се към курайшите, каза: „О, курайши! Мухаммед постъпва много съвестно и справедливо с вас. Веднага приемете предложението му. Ако не приемете, кълна се, че оттук нататък не би бил милостив към вас.“ Тези думи на Хāким ядосаха много Ебū Джахл, който разгневено заяви: „Никога няма да приемем! Няма да се върнем назад, докато не отмъстим на мясълманите, така, че никой повече да не напада кервана ни.“ С тези думи Ебū Джахл унищожи всякаква надежда за примирие и Хазрети Омер остана принуден да се върне.

В тази нощ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните му сподвижници пристигнаха в Бедр преди езичниците и спряха близо до кладенците. Когато се посъветва със сподвижниците си за това, къде да разположат войската, тридесет и три годишният Хаббāб бин Мунзир стана и поиска да му дадат думата. Когато Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му даде позволение, Хазрети Хаббāб попита: „О, Расūляллах! Всевишният Аллах ли ви доведе на това място или пък това е ваше виждане и военна тактика?“ „**Не**“, отговори той. „**Това място бе избрано с цел военна тактика.**“ Тогава Хазрети Хаббāб рече: „Нека майка ми и баща ми, и аз да се жертваме за вас, о, Расūляллах! Ние сме воюващ народ, а и добре познаваме тези места. В кладенеца, който се намира близо до мястото, където ще се разположат курайшите има сладка вода в големи количества. Ако позволите, да се придвижим до него и да се разположим там. Да заровим всички кладенци. После да направим водоем и да го за-

---

¹¹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 117; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 616; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 52; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 15

пълним с вода. Докато се сражаваме да прием оттам. Така врагът ще остане без вода и ще бъде сломен.¹¹⁷

В това време Джебрәил (*алейхисселәм*) донесе откровение, потвърждаващо мнението на Хаббāб (*радияллāху анх*). Пророкът на Аллāху теāля каза: „**О, Хаббāб! Твоето виждане е правилно.**“ и се изправи. След това всички заедно се предвижиха до кладенеца. Затвориха всички кладенци наоколо, освен онзи със сладката вода, и направиха басейн. Напълниха го с вода и около него оставиха съдове за пиене.

След като се разположиха на мястото, посочено от Хаббāб (*радияллāху анх*), Хазрети Саад бин Муāз, отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), предложи да му издигнат шатра от финикови палми. Пророкът за световете (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва за идеята му и го благослови. Веднага след това бе издигната една шатра от финикови палми.

По-късно Султанът на пророците, заедно със сподвижниците си, обходи мястото на сражението, като от време на време спира и, изричайки: **“Иншāаллах (с позволенията на Аллāху теāля), това е мястото, на което утре сутрин ще бъде поразен и ще падне еди-кой си! Иншāаллах, това е мястото, на което утре сутрин ще бъде поразен и ще падне еди-кой си! Ето тук! Тук...”**, посочи с благословените си ръце местата, където курайшитите щяха да бъдат убити.

По-късно Хазрети Омер каза: „Видях как всички те бяха убити точно на посочените от Расūлюллах места. Нито малко напред, нито пък назад.“

Султанът на световете (*салляллāху алейхи ве селлем*) раздели сподвижниците на три групи. Знамето на мухāджирите връчи на Мусаб бин Умейр, на племето Евс – на Саад бин Муāз, а на племето Хазрадж – на Хаббāб бин Мунзир.¹¹⁸ След това ги подреди в редици.

При подравняването на редиците с пръчката си Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) докосна с пръчка гърдите на Севād бин Газиййе и му заповяда: „**О, Севād, влез в строя!**“. Севād (*радияллāху анх*) каза: „О, Расūляллах! Пръчката ви ми причини болка. Кълна се в Аллах, Който ви изпрати с истинската религия, Книга и правосъдие, и аз искам да ви докосна по същия начин.“ Тези негови думи предизвикаха почуда у сподвижниците. Как можеше да се поиска такова нещо от Султана на световете? Нима бе възможно това? Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага вдигна благословената си риза и каза: „**Хайде!**“ Хазрети Севād се доближи до него и, вместо да го докосне с пръчката, целуна благословените му гърди с голяма радост и любов. Сподвижниците бяха възхитени от постъпката му. Любимият ни Пейгамбер го попита: „**О, Севād! Защо постъпи така?**“ Той отговори: „Нека баща ми и майка ми, и аз да се жертваме за вас, о, Расūляллах! Днес с позволенията на Аллāху теāля виждам, че приближава моя край и ме обхваща страх от това, че ще се разделя с вас. Затова в тези последни мигове, прекарани с вас, аз пожелах да докосна с устни вашето благословено тяло. Нека това послужи като претекст за вашето застъпничество за мен пред Всевишния в Деня Къямет.“ Тези думи

¹¹⁷ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 482

¹¹⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 58; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 373

на Севād разчувстваха дълбоко Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*) и той отправи ду'а за него.

Благословената ислямска войска бе готова. Дясното крило щеше да бъде под командването на Зубейр бин Аввām, а лявото крило – под командването на Микдād бин Есвед.

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се посъветва със славните си сподвижници за началото на военните действия. Попита ги: **„Как бихте се сражавали?“** Асим бин Сāбит, с лък и стрела в ръка, ставайки от мястото си, каза: „О, Расуляллах! Когато курайшите са на сто метра разстояние от нас да използваме стрели, когато са на разстояние един хвърлей камък – да хвърляме камъни, когато се доближат – да използваме копията, след което да извадим мечовете и да се бием с тях.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) хареса тази негова тактика. Обръщайки се към сподвижниците си, даде следните инструкции:

„Не напускайте местата си! Останете по местата си, без да мърдате. Не започвайте да се сражавате, докато не получите моята команда! Пестете стрелите си, не ги използвайте преди да се е приближил врагът! Когато съвсем се приближат – хвърляйте камъни! Когато се доближат до вас – използвайте копията си! А когато застанете един срещу друг, се бийте с мечовете си!“

След тези инструкции сподвижниците получиха заповед да си починат. По волята и мъдростта на Аллāху теāля, те се унесоха в толкова дълбок сън, че не можеха да си повдигнат клепачите. Самият Пророк на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се оттегли в шатрата си. Охраняваше го Хазрети Ебу Бекр, а след него и Саад бин Муāз. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), вдигайки благословените си ръце, започна да се моли: **„О, Господи! Ако погубиш този отряд, то на земята няма да остане никой, който да Ти се прекланя.“** Гъжната му молитва продължи до сутринта.

Мястото, където се разположи ислямската войска, бе пясъчливо и трудно за вървене. Но през нощта, благодарение на милостта на Всевишния Аллах и молбата на Неговия Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), заваля обилен дъжд, който постоянно се усиливаше. Потекоха бурни потоци. Мюсюлманите напълниха съдовете си с вода. Пясъкът се втвърди и стана по-лесен за вървене. Езичниците пък потънаха в кал и тиня.

На разсъмване Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) събуди сподвижниците си за утринния намаз. След изпълнението на намаза, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да ги говори за достойнствата на джихāда с врага и мъченичеството. Насърчи ги за борба. Каза им: **„Несъмнено Всевишният Аллах повелява правдата и истината и не приема делото на никого, което не е направено с цел спечелване на Неговото одобрение. Постарайте се да изпълните повелята на Господаря си, Който в такива положения е обещал Своята милост и опрощение, и да спечелите това изпитание. Защото Неговото обещание е истина, Неговата дума е истина, наказанието Му е жестоко. Всички ние сме зависими от Аллāху теāля – Вечно живия, Вездесъщия, уповаваме се на Него и при Него е завръщането. Нека Всевишният Аллах опрости мен и всички мюсюлмани!“**

Денят бе петък, седемнадесетият ден на месец рамазън. Слънцето вече бе изгряло. След минути щеше да започне най-безпощадната, най-важната и най-велика битка в историята. От едната страна бяха Пророкът на Аллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и неговите, готови за саможертва малобройни сподвижници, а от другата страна – тълпата от разярени и необуздани неверници, готови да унищожат исляма и Любимия на Аллāху теāлā (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Колко жалко, че сред тях се намираха и роднините на Расūлюллах. Те също бяха дошли в Бедр да се сражават с любимия си племенник.

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) за пореден път огледа войската си и повтори своите инструкции. През това време езичниците, повечето от които бяха в брони, започнаха да се стичат към долината Бедр. С голямо високомерие и самонадеяност идваха, за да нападнат ислямската армия. Пророкът (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) влезе заедно с Хазрети Ебū Бекр в шатрата си и повдигайки благословените си ръце, започна да се моли и да призовава Всевишния Аллах: **„О, Господи! Ето курайшските езичници идват с цялата си надменност и гордост. Те предизвикват Теб и опровергават Твоя Пророк. О, Аллах мой! Искам от Теб да изпълниш обещанието си към мен за помощ и победа! О, Аллах мой! Ако желаеш погубването на тази шепа мюсюлмани, няма да остане никой, който да Ти се прекланя.“**

Така настойчиво и сърцераздирателно се молеше и зовеше Всевишния Аллах, че наметалото падна от благословените му плещи. Намиращият се до него Хазрети Ебū Бекр не издържа на неговите сърдечни молби, вдигна с върховно благоприличие благословеното наметало и поставяйки го върху благословените плещи на Пророка ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), го успокои с думите: „Душата ми да стане жертва за вас, о, Расūляллах! Вашите молби са достатъчни. Без съмнение, Всевишният Аллах ще ви удостои скоро с обещаната победа.“ След тези успокоителни думи Султанът на вселената (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), рецитирайки следните āйети, излезе от шатрата си: **„Без съмнение скоро ще бъде разгромено множеството (в Бедр) и ще обърне то гръб в бяг. Всъщност за тях истинското време за мъчение е Къяметът. Тогавашното наказание е по-сурово и болезнено.“** (сūra Камер: 45, 46)

Застана пред войската си и изрецитира на славните си сподвижници следните āйети, меāl:

„О, вярващи, когато се срещнете с вражеска общност, устоявайте и споменавайте много Аллāху теāлā, за да се спасите!.. Търпете и устоявайте! Защото Аллāху теāлā е с търпеливите.“ (сūra Енфāl: 45, 46)

Предстоеше първата масова битка с врага. Напрежението вече бе достигнало пределната си граница. След прочитането на āйета с меāl **“споменавайте много Аллāху теāлā”**, всички сподвижници започнаха да повтарят: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!..“ и да се молят на Всевишния Аллах за победа. Мюсюлманите вече чакаха само един знак от страна на Расūлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*).

По традиция, преди да започне битката, се осъществяваше двубой между храбреците на двете страни. По време на този двубой яростта на двете страни и желанието им да себият ставаше все по-голямо. Āмир бин Хадрамай от езичниците, потъпквайки това правило, пушна стрелата си към ислямската войска.

Тази негова стрела улучи Михджā (*радияллāху анх*) от мухāджирите и той стана шехїд. Благословената му душа се издигна в Дженнета. За него Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Михджā е господарят на шехїдите.**“ Сподвижниците вече едвам се въздържаха, бяха готови да изригнат като вулкан, но без разрешението на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не можеха да направят и най-малкото движение.

В това време трима души от войската на езичниците – върлите врагове на исляма Утбе, брат му Шейбе и синът му Велїд – пристъпиха напред и се провикнаха към мюсюлманите: „Има ли сред вас такива, които биха могли да се бият с нас?“ От мюсюлманите пръв напред пристъпи Хазрети Ебӯ Хузейфе, за да се бие с баща си Утбе, но Султанът на вселената му заповяда да се върне. Тогава напред пристъпиха синовете на Афра Хātун – Муāз и Муаввез, и Абдуллах бин Равāха. Застанаха пред Утбе, Шейбе и Велїд и зачакаха с мечове в ръка.

Идолопоклонниците попитаха: “Кои сте вие?” Вярващите отговориха: “Ние сме мединските мюсюлмани.” Езичниците възразиха: “Ние нямаме работа с вас! На нас са ни нужни синовете на Абдулмутталиб. Искаме да се бием с тях!” Обръщайки се към ислямската войска, извикаха: „О, Мухаммед! Нека пред нас да застанат хора от нашето племе, които да са равностойни на нас по сила и произход!“

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду’ā за тримата си смели сподвижници и им нареди да се върнат. След това обходи с поглед войската си и обръщайки се към хората от рода Хāшим, каза: „**О, синове на Хāшим! Станете и се сражавайте по пътя на Аллāху теāля с онези, които със своите измислени религии са дошли да угасят светлината на исляма! Всъщност Всевишният Аллах е изпратил и вашия Пророк с тази цел. Стани, о, Убейде! Стани, о, Хамза! Стани, о, Али!**“

След тези думи на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), лъвовете на Аллāху теāля – Хамза, Али и Убейде (*радияллāху анхум*) сложиха шлемовете си и се отправиха към бойното поле. Когато застанаха срещу противниците си, те ги попитаха: „Кои сте вие? Ако сте ни равностойни по сила и произход, ще се бием с вас.“ Те им отговориха: „Аз съм Хамза!“, „Аз съм Али!“, „Аз съм Убейде!“ Тогава езичниците отвърнаха: „И вие сте знатни хора като нас и затова приемаме да се сражаваме с вас.“ Преди започването на двубоя храбрите ислямски бойци призоваха езичниците към исляма, но те не приеха. Тогава тримата изтеглиха мечовете си наведнъж и се хвърлиха срещу врага. Хазрети Хамза и Хазрети Али с един удар убиха своите съперници Утбе и Велїд. Убейде (*радияллāху анх*) успя да нарани Шейбе, както и той него. Хазрети Хамза и Хазрети Али му се притекоха на помощ и убиха Шейбе, след което вдигнаха ранения Хазрети Убейде и го занесоха при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).¹¹⁹

От глезена на ранения Убейде (*радияллāху анх*) изтичаше кръв и костен мозък, но той, без да обръща внимание на това, попита Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расулляллах! Ако

¹¹⁹ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 708; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 17

умра в това състояние, ще бъде ли шехїд?“ В отговор Пейгамберът ни (*алеїхиссаляту весселям*), казвайки му: „**Да, ти си шехїд.**“, го благовести с Дженнета. (Хазрети Убейде бин Хāрис почина след края на битката, на връщане към Медїна – в местността Сафра.)

Езичниците, след загубата на тримата си важни личности, изпаднаха в паника. Ебў Джехл се опита да стабилизира положението и да повдигне духа на войската си, говорейки им: „Утбе, Шейбе и Велїд избързаха много и умряха напразно. Кълна се, няма да се върнем назад, докато не заловим и завържем мюсюлманите...“

Храбрите сподвижници пък бяха много нетърпеливи. Искаха колкото се може по-скоро да нападнат езичниците и да ги накажат със сабите си. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не преставаше да се моли: „**О, Аллах мой! Изпълни обещанието си към мен! О, Аллах мой! По света няма да остане човек, който да Ти прави ибāдет, ако унищожиш тази шепа мюсюлмани!**“

През това време от редиците на курайшите напред престъпи най-добрият им стрелец – синът на Хазрети Ебў Бекр – Абдуррахмāн, който по това време все още не бе мюсюлманин. Той поиска човек за двубой, при което един от мюсюлманите веднага извади сабята си и тръгна към него. Това бе човекът, имал честта да стане първият мюсюлманин и да достигне до степената Съддїк, човекът с най-висока степен след пейгамберите - героичният Хазрети Ебў Бекр. Тръгна да се бие със сина си, но Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) го спря с думите: „**О, Ебў Бекр! Не знаеш ли, че ти си ми като окото, с което виждам, и като ухото, с което чувам!**“ Въпреки това, Хазрети Ебў Бекр не се стърпя да каже на сина си: „О, неблагоприятно! Това ли е отношението ти към мен?“

След това Султанът на пейгамберите се наведе, взе една шепа пръст и я хвърли в лицата на враговете с думите: „**Нека лицата им да почернеят! О, Аллах мой! Всели страх в сърцата им, накарай краката им да затреперят!**“ и обръщайки се към славните си сподвижници, им заповяда да атакуват врага. Бойните възгласи „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ на действащите според инструкциите на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) сподвижници изпълниха пространството. Сред текбїри профучаваха стрели, камъни уцелваха целите си, копия пробиваха брони.

Лъвовете на Аллах се сражаваха безпощадно с врага. Проявяваха самоотверженост и героизъм: Хазрети Хамза се биеше с два меча, Хазрети Али, Хазрети Омер, Зубейр бин Аввāм, Саад бин Ебў Ваккās, Ебў Дуджāне и Абдуллах бин Джахш се врязаха в редиците на езичниците и всеки един от тях се превърна в непристъпна крепост. Светът кълтеше от текбїри: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Величието на Аллāху теāля се стоварваше като тежък чук върху мозъците на езичниците. Пейгамберът ни (*алеїхиссаляту весселям*) повтаряше: „**Я Хаййу! Я Каййўм!**“

Хазрети Али разказва: „Най-безстрашният, най-храбрият от всички нас в Бедр беше Расўл (*алеїхисселям*). Той се намираще най-близо до редиците на езичниците. В трудни моменти ние прибегвахме към помощта му.“

Езичниците наобиколиха вожда си Ебў Джехл. След това облякоха нещастника Абдуллах бин Мунзир така, че да заприлича на него. Хазрети Али се нах-

върли върху Абдуллах и пред погледа на Ебӯ Джахл отсече главата му. След това езичниците облякоха Ебӯ Кайс като Ебӯ Джахл. Него пък уби Хазрети Хамза.

Когато Хазрети Али се сражаваше с един от езичниците, мечът на езичника се заби в щита му. Хазрети Али замахна с меча си Зулфиқяр към облечения в ризница езичник и когато го посичаше заедно с ризницата от рамото към гърдите, забеляза блясък на меч над главата си. Бързо се наведе. Замахналият меч каза: „На ти и това от Хамза бин Абдулмутталиб!“ и главата на езичника се търкулна на земята заедно с шлема. Когато Хазрети Али се обърна, видя чичо си Хазрети Хамза да се сражава с два меча. Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*), виждайки героичната борба на своите сподвижници, каза: **„Те са лъвовете на Алләху теәлй на земята.“**

По едно време се счупи меч на сражавания се до Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) Хазрети Укәше. Любимият ни Пейгамбер видя това и му подаде една пръчка, която намери на земята и му каза: **„О, Укәше! Сражай се с това!“** Когато Укәше взе пръчката, тя се превърна в дълъг, остър и бляскав меч. С този меч Хазрети Укәше уби много езичници до края на войната.

Султанът на вселената се сражаваше с врага и в същото време казваше на сподвижниците си следния благословен хадїс, който ги окуражаваше: **„Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, че онези, които днес се сражават, надявайки се да спечелят доволството на Алләху теәлй, проявявайки твърдост и непоколебимост, и приемат смъртта без да се отвърнат от врага, тях Всевишният Аллах несъмнено ще постави в Дженнета.“** Чувашият тези думи Умейр бин Хумәм (*радиялләху анх*) каза: „Колко хубаво! Колко хубаво! Значи, за да вляза в Дженнета, не трябвало нищо друго, освен да умра като шехїд.“ и зачести атаките си над врага. От една страна се сражаваше, а от друга казваше: „При Всевишния Аллах не се отива с материалните блага, а с отвъдните, със страхопочитанието към Аллах, с показването на твърдост и непоколебимост в боя. Всички останали блага, без съмнение, биха се изчерпали...“ И така продължи да се сражава, докато не бе убит като шехїд.

Битката се ожесточаваше все повече и повече... Върху един мюсюлманин се навърляха най-малко трима езичници наведнъж, но това не ги плашеше. Възгласите „Алләху екбер! Алләху екбер!“ все повече и повече ги окриляха и вдъхновяваха вярващите им сърца.

По едно време атаката на езичниците се засили и мюсюлманите се оказаха в доста трудно положение. Тогава Пророкът на Алләху теәлй (*саллялләху алейхи ве селлем*) заедно с Хазрети Ебӯ Бекр влезе в шатрата си и започна отново да призовава Всевишния Аллах: **„О, Господи! Дари ме с обещаната помощ!..“** В този момент Пророкът на Аллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) получи знаменieto, което гласи, меъл:

„Когато призовахте вашия Господ за помощ и победа, Той прие молбата ви и откликна: „Наистина аз ще ви подкрепя с хиляда ангели един след друг.“ (сӯра Енфәл: 9)

Пейгамберът ни веднага се изправи и съобщи следната радостна вест: **„О, Ебӯ Бекр, имам радостни вестии! За теб пристигна помощта на Алләху**

теӓля. Това е Джебрӓил. Над пясъчните хълмове, въоръжен и хванал коня за юздите чака заповед.“

Всевишният Аллах, както бе съобщено в сӯра Енфӓл, повели на мелӓикетата:

„Твоят Господ разкри на ангелите: „Аз съм с вас (по отношение на оказване на помощ на мюсюлманите). Разкрийте в сърцата им постоянство (благовестявайки ги с победа)! Сега Аз ще вселя страх и ужас в сърцата на неверниците. Бийте ги веднага по вратовете, бийте ги по всички пръсти (по всички стави)! Това е, защото те се възпротивиха на Аллӓху теӓля и Неговия Пророк. А за който се възпротиви на Аллӓху теӓля и на Неговия Пророк, наказанието на Аллӓху теӓля е много сурово.“ (сӯра Енфӓл: 12, 13)

След тази заповед Джебрӓил, Микӓил и Исрӓфил (*алейхимусселӓм*), всеки с по хиляда мелӓикета, заеха своите позиции от лявата и дясната страна на Пейгамбера ни.¹²⁰

Джебрӓил (*алейхисселӓм*) бе с жълта чалма на главата си, а другите – с бяла. Краищата на чалмите висяха зад главите им и всички мелӓикета бяха върху бели коне. Отличителните знаци на мелӓикетата впечатлиха Пророка ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и той заповяда на сподвижниците си и те да си поставят някакви отличителни знаци. Тогава Зубейр бин Аввӓм нави на главата жълта чалма, а Ебӯ Дуджӓне – червена. Хазрети Али постави на гърдите си едно бяло перо, а Хазрети Хамза – шраусово перо.

Подкрепата на мелӓикетата рязко промени ситуацията на бойното поле. Започнаха да падат глави на неверници още преди сподвижниците да замахнат с мечовете си по тях. Пророкът ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) бе обкръжен от непознати личности, които се сражаваха с езичниците.

Хазрети Сехл разказва следното: „В битката при Бедр замахвахме с мечовете си срещу главите на неверниците и преди мечовете ни да достигнат целта си, виждахме техните падащи глави.“

Убийството на Ебӯ Джехл...

Знаменосецът на езичниците Ебӯ Азӓз бин Умейр бе пленен от мюсюлманите, а техният командир Ебӯ Джехл, редейки стихове, се опитваше да окуражи воините си и да повдигне техния дух. Нападше като юноша, и в същото време, изричайки с гордост думите: „Моята майка ме е родила за тези дни.“ насърчаваше младежите.

Убейде бин Са'ӓд от курайшите бе облечен от главата до петите в ризница. Виждаха се само очите му. Той препускаше с коня си насам-натам и крещеше: „Аз съм Ебӯ Зӓтулкериш! Аз съм Ебӯ Зӓтулкериш!“ Храбрият борец Хазрети Зубейр бин Аввӓм се приближи до него, прицели се в окото му и изричайки „Аллӓху екбер!“ хвърли копието си. От силния удар на копието Убейде се свлече на земята. Когато Хазрети Зубейр изтича при него, той вече бе мъртъв. Стъпи с крака си върху бузата му и с голяма трудност извади копието, което се бе изкривило.

¹²⁰ Вӓкидӓ, *ел-Мегӓзӓй*, I, 57; Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, I, 16; Хӓким, *ел-Мустедрек*, III, 72

В битката при Бедр Хазрети Зубейр прояви огромна храброст, самоотверженост и героизъм. По тялото му не бе останало ненаранено място. Синът му разказва: „Баща ми имаше три много сериозни рани. Едната от тях беше на тила му. Тази рана беше оставила толкова дълбок белег, че можех свободно да си пъхна пръста в него.“

Достойно и смело, без да обръща внимание на стичащата се от раните си кръв, се сражаваше и Абдуррахмāн бин Авф. Той разказва следната случка, на която е станал свидетел:

„По едно време, когато никой не беше останал пред мен, се огледах наляво и надясно и забелязах двама младежи от енсāрите. По-силният от тях ме изгледа внимателно и ме попита: „Чичо, познаваш ли Ебӯ Джахл?“ Отговорих му, че го познавам и го попитах: „За какво ти е Ебӯ Джахл?“ Той ми отговори: „Научих, че оскръбвява Расӯлюллах (Пророка на Аллāху теāлā). Кълна се в Аллах, че ще се бия с него дотогава, докато един от нас не умре.“ Бях поразен от тези решителни думи на младежа.

Другият младеж също ме изгледа внимателно и повтори същите думи. В този момент видях Ебӯ Джахл, който сновеше напред назад сред курайшите. Викнах на младежите: „О, младежи! Онзи, който тревожно снове насам-натам е Ебӯ Джахл.“ Младежите веднага хванаха мечовете си и приближавайки се към Ебӯ Джахл, започнаха да се бият. Тези двама младежи бяха синовете на Афра Хātун – Муāз и Муаввез.“

През това време Муāз бин Амр, който бе един от героите на Есхāб-и кирām, успя да се добере до сражаващия се върху коня си Ебӯ Джахл и да му нанесе такъв силен удар с меча си, че крака му падна. На помощ се притече синът му Икриме и започна да се бие с Хазрети Муāз бин Амр.

Точно в този момент като соколи пристигнаха братята Муāз и Муаввез с мечове в ръка и започнаха да нанасят удари на Ебӯ Джахл, докато не се убедиха, че е мъртъв.

Хазрети Муāз бин Амр бе ранен в ръката. Икриме, който се сражаваше с него, отрязва ръката му от китката и тя увисна за кожата. Но Муāз бин Амр нямаше време за губене, нямаше време да завърже раната си. Продължаваше да се сражава геройски. Аллāху екбер! Каква силна вяра! Каква гледка! След време започна да усеща, че ръката му пречи, затова я настъпи с крак и откъсвайки я, захвърли.¹²¹

Неудържимият враг на исляма – борецът Неуфел бин Хувейлид, не спираше да крещи и да възбужда ярост в душите на курайшите. Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), виждайки тези негови действия, отправи следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Помогни ми срещу Неуфел бин Хувейлид! Довърши го!**“ След тази ду'ā Лъвът на Аллāху теāлā – Хазрети Али, виждайки Неуфел, се нахвърли върху него и с такава сила стовари меча си върху него, че отрязва двете му крака, които бяха покрити с броня. След това, замахвайки с меча си, откъсна главата му.¹²²

Един от най-яроствните врагове на исляма бе Умеййе бин Халеф. Преди време той караше Хазрети Билял Хабеш да ляга върху горещите пясъци и

¹²¹ Бухārī, *Мегāзī*, 8; Муслим, „*Джихād ве Сийер*“, 147; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 634

¹²² Вāкидī, *ел-Мегāзī*, I, 92

поставяше върху гърдите му огромни камъни. Постоянно търсеше поводи да предизвиква неприятности на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Този голям ислямски враг също бе дошъл в Бедр и се опитваше да организира нано-во езическата войска и да угаси светлината на исляма. Хазрети Билял, виждайки тези негови действия, се приближи към него и казвайки му: „О, водачо на неверието! Или ти ще умреш, или аз!“ се нахвърли върху него. В същото време се провикна на своите събратя: „О, братя енсāри! Помогнете! Водачът на неверниците е тук!“ Сподвижниците веднага наобиколиха Умеййе и го убиха.¹²³

Така начело на курайшката войска не остана никой и неверниците започнаха да бягат от бойното поле. Крепостта на неверието рухна. Славните сподвижници се хвърлиха в преследване на отстъпващите курайши и успяха да пленят част от тях. Сред пленените бе и чичото на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – Аббас.¹²⁴

Победата на вярващите...

Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) попита славните си сподвижници: „**Някой** **знае ли нещо за Неуфел бин Хувейлид?**“ Хазрети Али пресътпи напред и каза: „О, Расуляллах! Аз го убих!“ Тази новина зарадва много любимия ни Пейгамбер и той, произнасяйки текбър, каза: „**Всевишният Аллах прие ду'ата ми за него.**“

Като узна, че и Умеййе бин Халеф е убит, се зарадва още повече. Рече: „**Елхамдулиллях!.. Всевишният Аллах потвърди Своя раб и възвиси религията Си.**“

След това поиска да се увери в смъртта на Ебу Джехл. Заповяда да го потърсят сред убитите, но не го намериха. Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза: „**Потърсете го, имам обещание за него! Ако не го разпознаете, погледнете белега на коляното му. Един ден аз и той бяхме на угощение у Абдуллах бин Джудāн. И двамата бяхме млади. Аз бях малко по-едър от него. Когато ме притиснаха, го бутнах и той падна върху коленете си. Едното му коляно се нарани и му остана белег от раната.**“

След тези думи Абдуллах бин Месуд отиде да го потърси. Откри го ранен и го позна. Попита го: „Ти ли си Ебу Джехл?“, след което го настъпи по врата, хвана го за брадата и каза: „О, враже на Алля̀ху теāля! Видя ли как те унижи и опозори Алля̀ху теāля?“ Той отвърна: „Защо да унижи и опозори мен. Да опозори и унижи теб, о, пастире на овце! Качил си се на стръмно място! Ти ми кажи, чия е днешната победа?“ Хазрети Ибн Месуд му отвърна: „На Аллах и Неговия Пророк.“ и изваждайки шлема от главата му, каза: „О, Ебу Джехл, ще те убия!“ Надменният Ебу Джехл каза: „Не си първият, който убива величията на своето племе. Всъщност, ще ми бъде тежко да умра от твоята ръка. Постарай се да отрежеш главата ми по-близо до гърдите, за да изглежда величествена.“ Така с последните си думи Ебу Джехл показа докъде стигаха надменността, себелюбието и неверието му.

¹²³ Бухāри, „Векялет“, 2; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 631

¹²⁴ Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 715

Ибни Месуд не успя да обезглави Ебу Джехл със своята сабя, а взе сабята на езичника и с нея му отрязва главата и заедно с меч, бронята и шлема му я занесе на Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*). Сложи ги пред него и каза: „Нека родителите ми да се жертват за вас, о, Расуляллах! Това е главата на врага на Аллаху теалля – Ебу Джехл.“ Като видя главата на Ебу Джехл, любимият ни Пейгамбер възкликна: „**Няма друг бог освен Аллах!**“ След това заедно със сподвижниците си отиде на мястото, където се намираше трупът на Ебу Джехл. Там каза: **“Хамд на Аллаху теалля, Който те стори презрян! О, враже на Аллах! Ти беше фараонът на тази общност.”** После Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) допълни: **“О, Господарю, Ти изпълни обещанието си към мен!”**

Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) нареди да се превържат ранените и да се установи броят на шехидите. В битката при Бедр загинаха четиринадесет мюсюлмани – шестима от мухаджирите и осем от енсарите. Докато благословените им души отлитаха към Дженнета, от неверниците, дошли да угасят пламъка на исляма, бяха умрели седемдесет души, а още толкова бяха попаднали в плен.

Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) изпрати в Медйна Абдуллах бин Раваха и Зейд бин Харисе, за да съобщят вестта за победата.

Мюсюлманите изпълниха погребалните намъзи на шехидите и ги положиха в гробовете им.

Трупове на двадесет и четирима от езичниците бяха хвърлени в една дълбока яма, а останалите - в други.

Султанът на вселената, заедно със славните си сподвижници, застана пред кладенеца, в който бяха хвърлени трупове на езичниците и обръщайки се към тях по техните имена и имената на бащите им, каза: **„О, Утбе бин Рабба! О, Умеййе бин Халеф! О, Ебу Джехл бин Хишам!.. Колко лоши бяхте към вашия Пророк. Колко лош народ бяхте спрямо своя Пейгамбер! Вие ме отрекохте, а други ме потвърдиха. Вие ме прокудихте от града ми, от страната ми, а други отвориха вратите си за мен и ме заобичаха. Вие воювахте с мен, а други ми помагаха. Получихте ли обещаното от Аллаху теалля? Аз получих обещаната от Господаря ми победа.”**

Хазрети Омер попита: „О, Расуляллах! На тези безжизнени тела ли говориш?“ Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) му отговори: **„Кълна се в Господа, Който ме изпрати като истински пейгамбер. Вие не ме чувате добре от тях, но те (за разлика от вас) не могат да отговорят.”**

Бягащите от бойното поле езичници не можаха да вземат нищо със себе си и всичко премина в ръцете на мюсюлманите. Расулюллах разпредели цялата придобивка във войната между участниците в сражението и онези, които бяха останали в Медйна, за да изпълняват възложените им задачи.

В това време изпратените с вестта за победата Абдуллах бин Раваха и Зейд бин Харисе се приближиха до Медйна. В неделя, пристигайки в местността Акик, близо до Медйна, двамата вестноосци се разделиха. Единият влезе в Медйна от едната ѝ страна, а другият – от другата и обикаляйки от къща на къща, разпространиха радостната вест. Поегът на Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) Абдуллах бин Раваха съобщаваше на висок глас:

„О, енсāри! Нося ви радостната вест,
че Пророкът на Аллах е жив и здрав.

*Езичниците са убити и пленени,
и сред пленените има много знаменити личности.*

*Убити са Рабѝа и синовете на Хаджѝдѝж,
също и Ебѝ Джехл Амр бин Хишѝм.*“

Хазрети Асѝм бин Адий попита: „О, Ибн-и Равѝаха! Истина ли е това, което казваш?“ Абдуллах бин Равѝаха отговори: „Кълна се в Аллах, истина е! С позволенията на Аллѝаху теѝля, утре ще пристигне и Пророкът на Аллах заедно с пленниците.“

В същият този ден, в деня на победата, почина дъщерята на любимия ни Пейгамбер (*салляллѝаху алейхи ве селлем*) – Рукайѝе (*радияллѝаху анхѝ*). Нейната смърт натѝжи много мюсюлманите и нейния съпруг Хазрети Осмѝн, който не участва в битката при Бедр, а остана в Медѝна, за да се грижи за нея. Той кланя нейния погребален (дженѝзе) намѝз. Вестта за победата, получена в този тъжен ден, поуспокои до известна степен душите на скърбящите мюсюлмани.

Пророкът ни (*салляллѝаху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници, след като отпратиха хамд към Всевишния Аллах и сведоха чела доземи в суджѝд в знак на благодарност към Него, потеглиха с военнопленниците към Медѝна.

Двамата вестоносци Абдуллах бин Равѝаха и Зейд бин Хѝрисе разказаха за битката и съобщиха имената на шехѝдите. Децата, жените и останалите в Медѝна с някаква длѝжност мъже се зарадваха много на победата. Всички те излязоха да посрещнат Пророка ни (*салляллѝаху алейхи ве селлем*) и неговите славни сподвижници. Сред посрещачите бе и Рабѝ – майката на загиналия като шехѝд Хѝрисе бин Сураќа. Когато узна от двамата вестоносци, че вражеска стрела поразила сина ѝ, докато пиел вода от кладенеца, тя каза: „Няма да плача за сина си, докато не пристигне Расѝл (*алейхисселѝм*). Когато пристигне благополучно в Медѝна ще го попитам дали синѝт ми е в Дженнета или в Джехеннема. Ако е в Дженнета – няма да плача изобщо, но ако е в Джехеннема, то тогава ще проливам кръв вместо сълзи.“ И когато любимият ни Пейгамбер (*салляллѝаху алейхи ве селлем*) пристигна в Медѝна, заедно с благословения Есхѝб, тя отиде при него и го запита: „Нека родителите ми да се жертват за вас, о, Расѝляллах! Знаете колко много обичам сина си Хѝрисе. Ако е станал мъченик (шехѝд) и се намира в Дженнета, ще търпя, няма да плача, в противен случай – ще пролея кървави сълзи.“ Пейгамберѝт ни (*алейхиссалѝату весселѝм*) ѝ съобщи следната радостна вест: „**О, Умму Хѝрисе! Синѝт ти се намира не в един Дженнет, а в повече. Неговото място е във Фирдеус.**“ Тя се зарадва и каза, че вече няма да плаче за него. Тогава Султанѝт на вселената помоли да му донесат съд с вода, потопаи ръката си в него и даде на майката на Хазрети Хѝрисе и на сестра му да пият от него. После намокри главата и лицето им с тази вода. След този ден техните лица засияха и бяха дарени с дълголетие.

Учителят на вселената (*алейхи ефдалюссалевѝт*) разпредели доведените в Медѝна седемдесет военнопленници между сподвижниците си и им нареди да се отнасят добре с тях. Все още не бе низпослано знамение относно наказание-

то им. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) обсъди със сподвижниците си този въпрос и взе следното решение – военнопленниците да бъдат освободени срещу откуп (фидйе). Откупът на всеки един от тях бе определен в зависимост от неговото материално положение. А за тези, които нямаха възможност да се откупят, но можеха да четат и пишат, откупът бе да обучат по десет души от мюсюлманите.

Сред военнопленниците бе и чичото на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – Аббас. От него Расулюллах поиска да заплати откуп за трима души. Обръщайки се към него, му каза: **“О, Аббас! Плати парите за своя откуп, за сина на брат си - Укайл бин Ебу Та̀либ и за Неуфел бин Харис, защото ти си богат.”** А той му отвърна: „О, Расуляллах! Аз съм мюсюлманин. Курайшите насила ме доведоха в Бедр.“ Расулюллах му отговори: **„Това, че си мюсюлманин, е известно само на Алля̀ху тея̀ля. Ако говориш истината, то Алля̀ху тея̀ля непременно ще те възнагради за това. Но ти действа против нас и затова си длъжен да заплатиш откупа.“** Аббас рече: „О, Расуляллах! Нямам при себе си нищо друго, освен тези 800 дирхема, които иззехте.“ Тогава Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: **„О, Аббас! А защо не казваш онези златни монети?“**, „Кои?“ учудено попита Аббас. **“Жълтиците, които даде на жена ти Умму’л-Фадл - дъщерята на Харис - преди да напуснеш Мекка. Тогава около вас нямаше никой. Ти ѝ каза: „Не знам какво ще се случи с мен в този поход. Ако ме сполети нещастие и не се върна, то тази част е твоя, тази принадлежи на Фадл, тази – на Абдуллах, тази част – на Убейдуллах и тази – на Кусем.“** каза Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). „Кълна се, че когато ѝ давах тези златни монети, при нас нямаше никой. А вие откъде знаете всичко това?“ попита учудено Аббас. **„Алля̀ху тея̀ля ми съобщи.“** отвърна Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Тези думи разтърсиха Аббас и той, изричайки: „Свидетелствам, че вие сте пророк на Алля̀ху тея̀ля и казвате истината“, произнесе шехадата. След приемането на исляма Хазрети Аббас бе изпратен в Мекка, за да застане начело на намиращите се там мюсюлмани, да ги защитава и да информира Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) за действията на враговете.

Междувременно на курайшите бе изпратено съобщение, че могат да си върнат хората срещу откуп. Мюсюлманите обезглавиха Надр бин Харис от военнопленниците, защото бе причинявал големи страдания на Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) преди Преселението. Сред обезглавените бе още и Укбе бин Муайт, който бе сложил търбух от камила върху благословения гръб на Расулюллах в Кяабе. След като бе отсечена главата на Укбе бин Ебу Муайт, Расулюллах отправи хамд към Всевишния Аллах и отивайки при трупа на Укбе, каза: **„Кълна се в Аллах, не знам по-лош човек от теб, който да е отричал Всевишния Аллах, Пророка Му и Свещения Коран, и да е измъчвал толкова много Неговия Пророк.“**

Пленниците, докато бъдат откупени от господарите си, останаха при сподвижниците, които се отнасяха много добре с тях. Сред пленниците бе и братът на Мусаб бин Умейр – Ебу Азйз. Ето как самият той обяснява отношението на мюсюлманите към тях: „Бях пленник в дома на един мюсюлманин от Медйна. Отнасяха се много добре с мен. Давах ми полагащия им се ежедневен хляб, а

самите те се задоволяваха само с фурми. А аз, срамувайки се, им го връщах, но те отново ми го даваха...”

Друг от пленниците на име Йезид разказва: „На връщане от Бедр, мюсюлманите качиха нас, пленниците, на конете си, а самите те се движеха пеша.“

Когато вестта за поражението достигна до Мекка, Ебӯ Лехеб и другите езичници не повярваха, защото бяха убедени, че ще победят. След завръщането на избягалия от бойното поле Ебӯ Суфян в Мекка, те веднага го извикаха и Ебӯ Лехеб го попита: „О, племеннико! Разкажи ни как се случи всичко това?“ Ебӯ Суфян седна на едно място и започна да разказва: „Мюсюлманите действат както си искат, а нашите ръце и крака като че ли бяха завързани. Една част от нашите убиха, а друга – плениха. Кълна се, аз не упреквам никого от нашите, защото в този момент ние се срещнахме с хора, облечени в бяло, на сиви коне, които се движеха между небето и земята. Никой не можеше да им противостои.“

Сред слушащите бе и слугата на Аббас – Хазрети Ебӯ Рәфи, който бе приел исляма още в първите години, но криеше това от езичниците. Чувайки думите на Ебӯ Суфян, той не можа да се сдържи от радост и възкликна: „**Кълна се в Алләху теәлә, това са били меләикетата!**“ Това ядоса много Ебӯ Лехеб, който силно го зашлеви и го повали на земята. Намиращата се там Умму Фадл – жената на Хазрети Аббас – не се стърпя, защото и тя бе приела исляма, взе едно дърво и силно удари Ебӯ Лехеб по главата с думите: „Няма си никого и затова го смяташ за беззащитен, така ли?“ Разби главата му и той, целият в кръв, унижен и принизен си тръгна оттам. След седем дни Алләху теәлә го беляза с ужасяваща болест. Умря в дома си. Два или три дни синовете му не го погребяха. Трупът му се вмириша. Всички бягаха от тялото на Ебӯ Лехеб като от чума и се отвращаваха от него. Един курайшит каза на синовете на Ебӯ Лехеб: „Не ви ли е срам? Оставили сте баща ви да се вмирише! Погребете го някъде!“ Синовете отговориха: „Страх ни е, че ще се заразим и ние!“ Тогава човекът рече: „Вие си вървете, ще дойда да ви помогна.“ Тримата занесоха трупа на едно затънтено място и го затрупаха с камъни. Така Ебӯ Лехеб влезе в тъмния си гроб, от който щеше да отиде в Джехеннема и вечно да остане в пламъците.

Сред пленниците бе и Велйд бин Велйд. Той бе пленен от Абдуллах бин Джахш (*радиялләху анх*). Братята на Велйд – Хишәм и Хәлид бин Велйд (който все още не бе мюсюлман) дойдоха в Медйна, за да го приберат, но Хазрети Абдуллах бин Джахш поиска откуп за него. Хәлид се съгласи, но брат му Хишәм, с когото бяха от един и същ баща, но майките им бяха различни, не бе съгласен. Тогава Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) им предложи да дадат оръжието и снаряжението на баща им. Отначало Велйд не прие това предложение, но накрая се споразумяха да го освободят срещу меч, бронята и шлема на баща им, които бяха на стойност сто динара. След като откупиха брат си, се отправиха към Мекка. Когато стигнаха до местността Зул-Хулейфе, която се намираше на четири мили разстояние от Медйна, Велйд се раздели с тях, върна се в Медйна и отивайки при Пророка ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) прие исляма. След известно време, когато отиде при братята си в Мекка, вече като мюсюлманин, Хәлид бин Велйд го попита: „След като имаше намерение да станеш мюсюлманин, да беше го направил преди да дадем откупа.“

Заради теб се поделихме със спомена, който ни беше останал от баща ни. Защо постъпи така?“, „За да не кажат курайшите: „Не издържа на пленничеството и се подчини на Мухаммед.“ отговори Хазрети Велйд бин Велйд.

Братята му много се ядосаха и го затвориха, заедно с някои мюсюлмани от рода Манзум, при Ияш бин Ебу Рабѝа и Селеме бин Хишѝам. Затвореният с години Хазрети Велйд бин Велйд бе подложен на много мъчения от страна на роднините си и особено от страна на чичо си Хишѝам, който бе един от най-свирепите врагове на исляма. Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) се молеше за него, за Селеме бин Хишѝам, за Ияш бин Рабѝа и за останалите мюсюлмани, които бяха угнетявани и измъчвани от курайшите. Казваше: **“О, Аллах мой! Спаси Велйд бин Велйд, Селеме бин Хишѝам, Ияш бин Рабѝа и другите мюсюлмани, които са слаби** (и безпомощни, и са в ръцете на неверниците)! **О, Аллах мой! Накажи още по-тежко Мудар** (Курайш). **Стори** (за тях) **тези години да заприличат на годините на Йѝсуф** (*алейхисселѝм*)!” След години Хазрети Велйд, благодарение на тези молитви, успя по някакъв начин да избяга и отивайки при любимия ни Пейгамбер (*салляллѝху алейхи ве селлем*) му разказа за жестоките мъчения, на които са подлагани завързаните по краката един за друг Ияш бин Рабѝа и Селеме бин Хишѝам.

Това тяхно състояние натѝжи много Султана на вселената и потърси начини да ги освободят. И когато попита кой ще се справи с тази трудна задача, Хазрети Велйд с голяма смелост и решително отговори: „О, Расѝляллах! Аз ще ги освободя и ще ви ги доведа.“ Върна се в Мекка и като проследи жената, която носеше храна на затворените мюсюлмани, откри мястото, където курайшите държаха Селеме бин Хишѝам и Ияш бин Рабѝа. Двата бяха затворени в една постройка, която бе без таван. Езичниците ги бяха завързвали на един камък и ги бяха подлагали на различни мъчения в жаркото време. През нощта Велйд (*радияллѝху анх*), катерейки се по стената, успя да достигне до благословените си приятели и да ги освободи. Качи ги на камилата си, а самият той пеша и бос, потегли към лѝчезарната Медѝна. Изгаряше го не убийствената жега на пустинята, а любовта по Султана на световите След три дни, гладен и жаден, с кървящи крака пристигна в Медѝна.

Победата в битката зарадва изключително много мюсюлманите, а езичниците изпитаха голяма мъка и отчаяние. Вестта за победата на мюсюлманите достигна и до негуса на Абисиния и той веднага, отивайки при мюсюлманите, намиращи се в неговата страна, им съобщи радостната вест с думите: „Хамд на Аллѝху теѝля, Който дари Своя Пророк с победа в битката при Бедр!“

Сватбата на Хазрети Али и Хазрети Фѝтима

Бе втората година от Хиджра. Дъщерята на Султана на вселената (*салляллѝху алейхи ве селлем*) Хазрети Фѝтима стана на петнадесет години. Един ден Хазрети Фѝтима отиде при Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*), за да му помага. Расѝл-и екрем (*салляллѝху алейхи ве селлем*) забеляза, че времето за женитба на дъщеря му бе дошло. След този ден идваха много претенденти за нейната ръка и сърце, но Расѝл (*алейхисселѝм*), не проявявайки благосклонност към тях, им казваше: **„Нейната работа зависи от заповедта на Хак** (Аллѝху теѝля).“

Веднџ Ебѹ Бекр, Омер и Саад бин Муѡз (*радияллѡху анхум*) разговаряха помежду си: „Всички, освен Хазрети Али, поискаха рѣката на Хазрети Фѡтима, но никой от тях не беше одобрен.“ Хазрети Ебѹ Бекр каза: „Струва ми се, че Хазрети Али ще бъде одобрен. Хайде да го посетим и да поговорим с него. И ако го възпира беднотията, да му помогнем.“ Саад (*радияллѡху анх*) каза: „О, Ебѹ Бекр! Ти винаги правиш добро. Хайде, ставай, и ние ще дойдем да те придружим!“ Тримата излязоха от джамията и се запѣтиха към дома на Хазрети Али. По това време Хазрети Али с камилата си поливаше финиковата градина на един от енсѡрите. Като ги видя да идват, ги посрещна и ги попита как са. Хазрети Ебѹ Бекр (*радияллѡху анх*) каза: ”О, Али! Ти си лидер във всяко благородно дело и твоето място при Пророка на Аллах е много специално. Много души поискаха рѣката на Хазрети Фѡтима, но никой не беше одобрен. Струва ни се, че ти ще бъдеш одобрен. Защо не предприемеш нещо?“

Благословените очи на Хазрети Али се напълниха със сълзи. „О, Ебѹ Бекр! Причини ми страшна душевна болка. Никой не я иска по-силно от мен, но немотията ме възпира.“ отговори той. Тогава Хазрети Ебѹ Бекр, успокоявайки го, каза: „Не говори така. Земното е нищо при Всевишния Аллах и Неговия Пророк. Бедността не може да попречи на това. Отиди и я поискай.“

Хазрети Али разказва: „С голямо притеснение влязох при Расѹлюллах. Видѣт му беше внушителен. Седнах пред него и не можах да проговоря. Попита ме: „**Какво те води насам, да не би да имаш нужда от нещо?**“ Аз замѣлчах. Каза ми: „**Сигурно си дошѣл, за да поискаш Фѡтима.**“, а аз успях да отговоря само с: „Да.“ (Пейгамберѣт ни (*салляллѡху алейхи ве селлем*) съобщи на Хазрети Фѡтима намеренията на Хазрети Али. Тя също замѣлча.) „**Какво можеш да предложиш като мехир за Фѡтима?**“ ме попита Пророкѣт ни (*салляллѡху алейхи ве селлем*). Отговорих му, че нямам нищо. „**Кѣде остана ризницата Хутамѣ, която ти дадох?**“ ме попита той. Отговорих му, че е при мен. Тогава ми каза: „**Продай я и ми донеси парите. Те ще са достатѣчни.**“ В друго предание се казва: „Пейгамберѣт ни (*салляллѡху алейхи ве селлем*) попита Хазрети Али какво има при себе си, а той отговори, че конят му и ризницата му са при него. Тогава му каза да запази коня си, а ризницата да продаде.“ А според друго предание му казал: „**О, Али, отиди и наеми една кѣща.**“

До женитбата си Хазрети Али живееше при Пейгамбера ни. След заповедта на Расѹлюллах (*салляллѡху алейхи ве селлем*) той нае кѣщата на Хѡрисе бин Ну’мѡн, която се намираще в близост до Месджида на Пророка, срещу стаята на Хазрети Ѳише. А ризницата си продаде на Хазрети Осмѡн, който заплати за нея четиристотин и осемдесет динара и след това му я подари.

Когато Хазрети Али се върна с ризницата и динарите, Пророкѣт ни (*салляллѡху алейхи ве селлем*) отправи много ду’и за Хазрети Осмѡн и каза: „**Осмѡн е моят приятел в Дженнета.**“ След това извика Билял-и Хабешѣ и давайки част от парите, му заповяда: „**Вземи тези пари и отиди на пазара. Купи малко розова вода, а с останалите пари купи мед и в месджида в чист сѣд го смеси с малко вода. Направете меден шербет, който да го прием след бракосѣчетанието. Покани енсѡрите и мухѡджирите в месджида и обяви на хората, че Фѡтима и Али ще се бракосѣчетаят.**“

Хазрети Билял изпълни заповедта на Пророка ни (*салляллѡху алейхи ве селлем*). Есхѡбѣт започна да се стича към Месджида на Пейгамбера ни. Тук Про-

рокът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прочете следното хутбе: „**Всеки хамд и всяка благодарност принадлежат на Господаря на световете! Той е прославян, заради благата Си; на Него правят ибāдет, заради безкрайната Му сила и мощ; от Него се страхуват, заради Неговото наказание и съдене; Той е Онзи, Чиято присъда и Чийто ферман властват над земята и небесата! Той е Създалият всичко със сила, Той е справедливо Отсъждащият между създанията, Той е Удостоилният хората с ислямската религия и Пейгамбера Мухаммед** (*алейхисселām*).

Аллāху теāля ми заповяда да омъжа дъщеря ми Фāтима за Али бин Ебū Тāлиб. Сега ви сторвам свидетели, че омъжвам Фāтима за Али бин Ебū Тāлиб с мехир 400 мискалa сребро. Нека Господарят ми ги събере и да стори това дело благословено за тях! Да стори потомството им чисто, да ги стори ключове към милостта, извор на мъдростта; да ги стори надеждни за общността на Мухаммед! Това е всичко, което имам да кажа. Искам прошка от Аллāху теāля за мен и за вас!”

След това стана Хазрети Али и прочете следното кратко хутбе: „Отправлям мир и благослов за Мухаммед (*алейхисселām*), който бракосъчета благословената си дъщеря Фāтима за мен за 400 сребърни мискалa. О, мои братя по религия! Несъмнено, чухте думите на Пейгамбера ни и станахте свидетели. И аз съм свидетел на това и го приемам. Всевишният Аллах е свидетел на всички наши думи и е довереник на всички нас.“¹²⁵

След бракосъчетанието Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) угости присъстващите с пресни фурми, а после Хазрети Билял им раздаде шербет от мед. След угощението всички сподвижници отправиха следната ду’ā: „Бāракаллāху фй кумā ве алейкумā ве джеме’а шемлекумā“.

След бракосъчетанието Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) видя дъщеря си да плаче. Отиде при нея и я попита: „**О, Фāтима! Какво ти е, защо плачеш? Кълна се в Аллāху теāля, аз те бракосъчетах за най-издигнатия в знанието, за най-благия и умния от твоите претенденти, и за първия, приел исляма.**“ Хазрети Фāтима отговори: „Тате, мехирът на всяка мома се определя чрез злато и сребро. Ако и при мен е същото, то тогава каква би била разликата между вас и останалите? Моето желание е в Деня Къямет, тъй както вие ще се застъпвате за мюсюлманите-грешници, така и аз да мога да се застъпя за техните жени. Това е моето желание.“

Всевишният Аллах съобщи, че молбата на Хазрети Фāтима бе приета. Тогава Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**О, Фāтима, показа че си дете на пророк.**“

Хазрети Али разказва: „Беше изминал един месец. Нищо не се говореше по този въпрос, а пък и аз от свенливост не можех да кажа нищо. Но Пророкът ни понякога, когато ме видеше на безлюдно място, ми казваше: „**Каква добра жена е твоята жена. Благовестявам те, че тя е най-високопоставената сред всички жени.**“ След един месец братът на Хазрети Али – Укайл (*радияллāху анх*) му каза: „О, Али! Зарадвахме се на този брак, но желая тези двама щастливци да са един до друг (да се сблизат).“ Хазрети Али каза: „Същото желая и

¹²⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 24; Ибн Асāкир, *Тārīху Димашик*, LI, 445

аз, обаче се срамувам.“ След тези думи на брат си, Хазрети Укайл го хвана за ръката и го заведе в дома на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Там срещнаха наложницата му – Умме Еймен и ѝ разкриха всичко, при което тя рече: “Не е нужно да идвате вие за тази работа. Ще ви съобщим, когато ние постигнем съгласие с жените на Расūлюллах. По тези теми се слушат думите на жените.” Тя разказа на съпругите на Расūлюллах за желанието на Хазрети Али. Те отидоха в дома на Хазрети Айше. Споменавайки Хазрети Хадїдже, казаха: „Ако тя беше жива, ние нямаше да се безпокоим.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заплака и каза: **„Има ли друга жена като Хадїдже? Когато хората ме отричаха, тя потвърди и изразходва цялото си богатство по пътя на исляма. Тя помага много на исляма. Хак (Аллāху) теāля ми повели да я благовестя с дом от изумруди в Дженнета.“**

Съпругите на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му доложиха желанието на Хазрети Али. Той заповяда на Умму Еймен да го покани. Хазрети Али влезе при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и навеждайки глава, седна пред него. **„Искаш ли съпругата си, о, Али?“** попита Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Али отговори: „Да! Нека родителите ми да бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах!“ Тогава Пейгамберът ни заповяда на Есмā бинти Умейс да приготви дома на булката. Есмā отиде в дома на Хазрети Фātима и приготви три миндера – един от нова обработена кожа, един от закръпена обработена кожа и един от слама, и ги запълни с палмови влакна. След нощния намāз Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на Хазрети Фātима, за да го огледа.

С две трети от парите, които донесе Хазрети Али, Пейгамберът ни заповяда да купят храна, украшения и благовония, а с останалата една трета – дрехи. И така покъщнината бе готова. Чеизът на Хазрети Фātима се състоеше от следните вещи: трите миндера, приготвени от Есмā бинти Умейс, един килим, една възглавница, запълнена с палмови влакна, две ръчни мелачки, един мях за вода, глинена стомна за вода, една чаша от обработена кожа, една хавлия, една пола, една обработена овча кожа, един шарен овехтял йеменски килим, една софа, изплетена от палмови листа, две шарени йеменски одежди, един кадифен юрган.

След всичко това Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али да купи фурми и масло. Ето как самият той разказва това:

„С петте динара купих фурми, с четирите – масло и ги донесох на Расūлюллах. Поиска да му донесе една кожена софра и смесвайки с благословените си ръце фурмите, брашното, маслото и киселото мляко приготви някакво ядене. След това ми каза: **„О, Али, иди и доведи всеки, когото видиш!“** Излязох и поканих всеки срещнат, след което, отивайки при Пророка на Аллах му казах: „О, Расūляллах! Хората са много.“ А той ми каза: **„Пусни ги да влязат по десетина и да се нахранят.“** Така и направих. След като пресметнахме, видяхме, че общо седемстотин жени и мъже бяха яли до насита.“

След сватбеното угощение на Хазрети Али и Фātима, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), според известното от Умме Еймен, каза на Хазрети Али: **„О, Али, дъщеря ми Фātима, в качеството си на булка, отиде във вашия дом. След вечерния намāз ще дойде у вас, за да произнесе ду’ā. Изчакайте ме.“** Хазрети Али отиде в дома си и седна в единия ъгъл на стаята.

Хазрети Фатима седна в другия. След малко пристигна и Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и почука на вратата. Когато Умму Еймен отвори вратата, той я попита: „**Тук ли е брат ми?**“ Умму Еймен не разбра за кого става въпрос и попита: „Нека баща ми и майка ми да бъдат жертвани за вас, о, Расуллаллах! Кой е вашият брат?“ Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) каза: „**Али бин Ебӯ Тāлиб.**“ Умму Еймен учудено попита: „Нима дадохте любимата си дъщеря на брат си?“, „**Да.**“ отговори Расуллаллах. Като чу думите: „**Тук ли е брат ми?**“, Умму Еймен си помисли, че този брак няма да е позволен, но Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), отговаряйки ѝ с: „**Да.**“, отбеляза, че женитбата не е позволена при родените от една майка.

След това Султанът на вселената попита Умму Еймен: „**Тук ли е и Есмā бинти Умейс?**“ Умму Еймен отговори: „Да, тук е.“, „**Значи е дошла да служи на дъщерята на Расуллаллах.**“ каза Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и отправи ду'ā за нея.

След това поиска да му донесат съд с вода. Изми си благословените ръце и изсипа малко мускус във водата. Извика Хазрети Фатима, която не повдигаше глава от свенливост, поръси главата, гърдите и гърба ѝ с тази вода и отправи следната ду'ā: „**Аллāхумме иннī у'йзухā бике ве зуррийетихā мин-ешшейтāн-ир раджīm.**“ По същия начин постъпи и с Хазрети Али и отправи следната ду'ā: „**Аллāхумме бāрик фйхимā ве бāрик алейхимā ве бāрик лекхумā фй неслихимā.**“ Изрецитира сӯра „Ихляс“, сӯра „Фаяк“ и сӯра „Нāс“, след което каза: „**С името на Всевишния Аллах и Неговата благодат влез при съпругата си.**“ Преди да се раздели с тях Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) се хвана за двете крила на вратата и отправи ду'ā, след което излезе.¹²⁶

Хазрети Али разказва: „След като минаха четири дни от сватбата, ни посети Пророкът на Аллах. Наставлява ни с пълните си с мъдрост и омайващи душице слова. След това ми каза: „**О, Али, донеси ми вода!**“ Станах и донесох. Изрецитира един āйет и ми каза: „**Изпий малко от нея.**“ Аз изпих. Останалата вода изсипа върху главата и гърдите ми. След това отново ми каза да донеса вода. Аз отново донесох. По същия начин постъпи и с Фатима. После ми каза да изляза.“

След неговото излизане, Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) поразпита Хазрети Фатима за Хазрети Али. Тя му каза: „Тате, той притежава всичките най-хубави качества (свършен е), но някои жени от Курайш ми казват, че моят съпруг е беден.“ Чувайки тези думи, Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) ѝ каза: „**О, дъще! Баща ти и мъжът ти не са бедни. Предложиха ми цялото земно и небесно богатство и съкровище, но аз не приех. Приех това, което е ценно при Аллāху теāлй. О, дъще! Ако знаеше това, което аз знам, то земното щеше да е порицано в очите ти. В името на Аллах, твоят съпруг е първият от сподвижниците. Той е от големците на исляма, а по отношение на знанието е най-знаещият. О, дъще! Всевишният Аллах избра двама от членовете на моето семейство. Единият е баща ти, а другият – съпругът ти. Недей да му се противиш.**“

¹²⁶ Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 485

След тези наставления Султанът на вселената покани Хазрети Али и му каза: „**О, Али! Уважавай Фāтима, защото тя е частица от мен. Отнасяй се добре с нея. Ако натъжиш нея, значи си натъжил мен.**“ Когато се приготви да тръгне, Хазрети Фāтима рече: „О, Расūляллах! Аз ще се заема с къщната работа, а Али с препитанието ни. Но ще съм ви благодарна, ако ми дадете една наложница, която да ми помага в някои работи.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ каза: „**О, Фāтима! Слугиня ли искаш да ти подаря или нещо, което е по-добро от слугиня.**“ Майка ни Фāтима отговори: „Подарете ми нещото, което е по-добро от слугиня.“ Тогава ѝ каза: „**Всеки ден когато си лягаш изричай тридесет и три пъти „Субхāналлах“ (Пречист е Аллах!), тридесет и три пъти „Елхамдулиллях“ (Хамд на Аллах!), тридесет и три пъти „Аллāху екбер“ (Аллах е велик! Не се нуждае от поклоненията на рабите. Ибāдетите нямат полза за Него!) и веднъж „Ля иляхе илляллāху вахдехў ля шерике лех. Лехул мулку ве лехул хамду ве хуве аля кулли шейин кадйр“.** Всичко това прави сто. В Деня Къямет за тях ще получиш хиляда благодеяния и тези благодеяния ще наклонят везните.“ После Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) се върна в дома си.

Бракосъчетанието на Хазрети Али и Хазрети Фāтима се състоя пет месеца след Хиджра, а сватбата им – след битката при Бедр.¹²⁷

Убийството на Кааб бин Ешраф

Победата при Бедр вся страх в сърцата на юдеите и идолопоклонниците. Част от юдеите, изричайки следните думи за Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Обезателно това е човекът, за чийто качества сме чели от нашите писания. Вече не е възможно да му се противостои, защото той винаги ще побеждава.“, приеха исляма. Друга част пък казаха: „Мухаммед се сражава с курайшитите, които не разбират от война и затова ги победи. Ако се беше сражавал с нас, щяхме да му покажем как се побеждава.“

Юдеят на име Кааб бин Ешраф прие много тежко победата на ислямската войска. Отивайки в Мекка, той събра езичниците и започна да реди стихове, подстрекаващи ги да нападнат Медйна. Кааб се споразумя с езичниците да воюват срещу Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Даже замисли заговор за покушение срещу него. Всевишният Аллах предупреди Своя Любим за този заговор и каза, меъл: „**Тези са, които Аллах е проклет** (сторил ги далеч от Своята милост)...“ (сўра Нисā: 52)

Тогава любимият ни Пророк попита сподвижниците си: „**Кой ще убие Кааб бин Ешраф, защото той оскърбява Всевишния Аллах и Неговия Пророк?**“ „О, Расūляллах! Искате ли аз да го убия?“ попита Мухаммед бин Меслеме. „**Искам.**“ отговори Султанът на вселената. След няколкодневно кроене на планове Мухаммед бин Меслеме отиде при своите приятели Ебў Нāиле, Аббās бин Бишр, Хāрис бин Евс, Ебў Абс ибни Джебр и им разкри плановете си. Приятелите му приеха неговите планове и му предложиха помощта си. Заедно отидоха при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му казаха: „О,

¹²⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 230-231; Абдурреззāк, *ел-Мусаннеф*, V, 485

Расӯляллах! Ще ни разрешите ли, когато разговаряме с него, да му кажем нещо, свързано с вас, което ще му се хареса.“ Мухаммед (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) им разреши да кажат, каквото си искат.

Мухаммед бин Меслеме, заедно с приятелите си, отиде при Кааб бин Ешраф и му каза: „Този Мухаммед поиска от нас садака (милостиня). Обременени ни с много данъци. Затова дойдох да взема на заем нещо от теб.“ Кааб, радвайки се на думите му, каза: „Той още повече ще ви дотегне.“ „Вече сме му се подчинили.“ продължи Мухаммед бин Меслеме (*радиялля̀ху анх*) „И ще продължим да му се подчиняваме. Да видим какъв ще е краят? А сега ти ни дай малко фурми на заем.“ „Ще ви дам, но трябва да ми дадете нещо в замяна.“ отвърна Кааб. Хазрети Мухаммед бин Меслеме и приятелите му (*радиялля̀ху анхум*) попитаха какво иска, а той отговори, че иска жените им. Не се съгласиха. Тогава поиска синовете им. Отново не се съгласиха, но предложиха да му дадат в замяна оръжие и ризница. Кааб прие предложението им. Уговориха се кога да дойдат у тях.¹²⁸

Една вечер Мухаммед бин Меслеме и Ебу Нәиле отидоха при Кааб. Той ги покани в своята крепост. Когато се приготвяше да слезе, за да ги посрещне, жена му, предусещайки, че ще се случи нещо лошо, се опита да го спре с думите: „Къде си тръгнал по това време?“ Но Кааб я успокои: „Това са Мухаммед бин Меслеме и млечния ми брат Ебу Нәиле. Той е добър младеж, който дори и през нощта, без никакво колебание, би откликнал на призива за сражение.“ Мухаммед бин Меслеме (*радиялля̀ху анх*) успя да вкара двама души със себе си в крепостта, според друго предание – трима. Това бяха Ебу Абс бин Джебр, Харис бин Евс, Аббас бин Бишр.¹²⁹ Хазрети Мухаммед бин Меслеме каза на приятелите си: „Когато Кааб пристигне ще му кажа, че искам да помириша главата му. Ще го хвана за главата и ще помириша. А вие, като видите, че съм го хванал здраво за главата, удрайте с мечовете си.“ Когато Кааб бин Ешраф дойде при тях Ибн-и Меслеме похвали уханието на парфюма му и приближавайки се до него, го попита дали може да помирише главата му. Кааб му позволи. Меслеме (*радиялля̀ху анх*) помириша главата му. Същото сториха и приятелите му. Хазрети Меслеме поиска още веднъж да помирише главата му. Този път го хвана здраво за главата и даде знак на приятелите си да удрят с мечовете. След първия удар Кааб наддаде страшен вик, но не умря. Тогава Мухаммед бин Меслеме го доуби с камата си и веднага с приятелите си напусна крепостта и се прибраха в Медйна. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), получавайки радостната вест, благодари на Всевишния Аллах и отправи ду'а за муджәхидите (борците).

Убийството на неверника Кааб бин Ешраф ужаси и изплаши юдеите. Щом лидер като Кааб бин Ешраф можеше да бъде убит, какво оставаше за тях. На сутринта отидоха при Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и му се оплакаха от случилото се през нощта. Султанът на вселената им каза: „**Той ни безпокоеше постоянно, редеше стихове срещу нас. Ако някой от вас постъпи по този начин, да знае, че го очаква същото наказание!**“ След тази

¹²⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 33-34

¹²⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 32

заплаха юдеите от страх склучиха ново споразумение с Расулюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*).¹³⁰

Юдеите от рода Бенї Кайнуkā

Един от мюсюлманите стана свидетел на подигравките на юдеите от рода Бенї Кайнуkā към една мюсюлманка, не издържа на подигравките им, извади меч си и уби един от тях. Събрали се там юдеи пък сториха шехїд този благословен сахāбин (сподвижник). Тази случка бе съобщена на любимия ни Пейгамбера и той (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), събирайки юдеите, се обърна към тях със следните думи: **О, евреи! Страхувайте се от наказанието, подобно на онова, което връхлетя Курайш, и станете мюсюлмани! Добре знаете, че аз съм пророк, изпратен от Аллāху теāлй. Знаете това, знаете и обещанието на Аллāху теāлй към вас, чели сте това в книгите си!”**

Престъпилите споразумението юдеи отвърнаха: „О, Мухаммед! Не се самозальгвай с това, че разгроми племе, неумеещо да воюва. Кълнем се, че ние сме воюващ народ. Когато дръзнеш да воюваш с нас, ще разбереш колко сме безстрашни и храбри!“ Това открито предизвикателство бе отправено към Мухаммед (*алейхисселām*) и неговите сподвижници.

Във връзка с това събитие Джебрāил (*алейхисселām*) донесе следното откровение, меāl: „(О, Любими!) **Ако се притесняваш от предателството на някой народ** (с който си се споразумял), **уведоми ги правилно и справедливо, че ти отхвърляш техния договор** (преди да обявиш война)! **Защото Аллāху теāлй не обича предателите.**“ (сūra Енфāl: 58)

В друг āйет се повелява следното, меāl: „**О, Пейгамбере Мой! Кажи на тези неверници юдеи: „Вие без съмнение ще бъдете победени и събрани ще бъдете влачени в Ада** (Джехеннема). **И колко лошо място за оставане е той!**“ (сūra Ал-и Имрāн: 12)

Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) веднага събра войска и се отправи към крепостта на юдеите от рода Бенї Кайнуkā. Бялото знаме на войската връчи на Хазрети Хамза, а Ебу Лубāбе остави за свой заместник в Медїна.¹³¹ Благословената ислямска войска обсади крепостта, а юдеите, които се хвалеха като храбри войни, не се осмелиха и една стрела да пуснат, камо ли да се сражават с тях. Расулюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) постави под контрол всички пътища, водещи към крепостта. Никой от юдеите не успя да излезе навън. Това положение продължи петнадесет дни, след които те се предадоха.¹³² Въпреки че всеки един от тях трябваше да бъде убит, изпратения като милост за световите Пророк на Аллāху теāлй (*саллял-лāху алейхи ве селлем*), ги помилва и им разреши да отидат в Шам. Така те напуснаха територията на Медїна.¹³³

Борбата на Расулюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) не бе само с юдеите, но и с такива двуличници като Абдуллах бин Убей и с езичниците. В същото

¹³⁰ Бухārї, „*Мегāзї*”, 15; Вāкїдї, *ел-Мегāзї*, I, 182; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 31; Ибн Асāкир, *Тārїху Димашик*, LV, 271

¹³¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

¹³² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

¹³³ Вāкїдї, *ел-Мегāзї*, I, 176-180; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

време не спираше да призовава към исляма и езичниците, намиращи се извън пределите на Медйна. След великата битка при Бедр последваха походите, известни като Севйк, Гатафън, Карде, Бахран...

В този период зекятът стана задължителен (фарз), повелено бе даването на садака-и фитр, изпълнението на байрам намъз и извършването на курбан. Расулунлах (*саллялляху алейхи ве селлем*) омъжи дъщеря си Умму Гулсум за Хазрети Осман, а самият той взе за жена Зейнеб бинти Джахш и дъщерята на Хазрети Омер – Хафса. Роди се и Хазрети Хасен (Хасан) – синът на Хазрети Али и Хазрети Фатима.

БИТКАТА ПРИ УХУД

Езичниците приеха много тежко победата на мюсюлманите при Бедр, но не взеха никаква поука от претърпяното поражение. В тази битка те загубиха много от своите видни личности. След битката търговският път за Шам мина под контрола на мюсюлманите и това ги вбесяваше.

Предвожданият от Ебу Суфян търговски керван се завърна в Мекка със сто процентова печалба. Тази печалба бе оставена на съхранение в Дър ун-Недве (мястото, където езичниците се събираха при взимане на важни решения), защото голяма част от участниците в кервана бяха убити в битката при Бедр.

Загубилите своите близки и роднини – бащи, братя, съпрузи и синове, жадуваха да отмъстят на мюсюлманите. Във връзка с това Саффан бин Умейе, Икриме бин Ебу Джехл, Абдуллах бин Рабиа се обърнаха към Ебу Суфян с думите: „Мюсюлманите ни убиха големците, причиниха ни голямо страдание. Време е да им отмъстим. С печалбата от кервана да съберем войска и да нападнем Медйна.“

Най-яроствните врагове на исляма, като Ебу Джехл, Утбе, Шейбе бяха убити и начело на курайшите застана Ебу Суфян, който все още не бе приел исляма. Печалбата от търговията в Шам възлизаше на сто хиляди златни монети. Половината от тях бе основния капитал (вложената стока), половината чиста печалба. С половината от печалбата купиха оръжие, а с другата половина се сформира войска. Платиха и на поетите и на ораторите, които със своите стихове подбуждаха и насърчаваха народа за битка. Към тях се присъединиха и жените със своите дайрета. Езичниците обикаляха съседните племена и от тях също събираха войници, за да изгонят мюсюлманите от Медйна, за да убият любимия ни Пророк (*алейхиссаляту весселям*) и да изкоренят исляма.

Накрая в Мекка се сформира голяма три хилядна войска. 700 от тях бяха бронирани, имаха 200 конници и 3000 камили. В армията бяха включени и музиканти, които да насърчават войниците. Армията бе ръководена от Ебу Суфян, а жените от Хинд – съпругата на Ебу Суфян, която вдъхновяваше курайшите и ги подтикваше към борба. Яроствта ѝ бе много силна, защото в Бедр тя загуби баща си и двамата си братя. На онези, които бяха против участването на жени във война, казваше: “Спомнете си за Бедр! Избягайте оттам, за да дойдете при жените и децата си! Отсега нататък, който от вас дръзне да бяга, ще срещне нас!” Така ги накарваше да млъкнат и с всички сили да се готвят за битка.

Езичникът Джубейр бин Мут'им имаше роб на име Вахшй, който бе истински майстор в стрелянето с копия. Винаги уцелваше целта. Хинд и Джубейр изгаряха от желание да отмъстят, защото Хазрети Хамза бе убил бащата на Хинд и чичото на Джубейр. Джубейр отиде при Вахшй и му рече: "Ако убиеш Хамза, ще те освободя." А Хинд му каза: "Ако го убиеш, ще ти дам много злато и скъпоценни камъни."¹³⁴

Когато всички приготовления приключиха, знамената бяха връчени на Талха бин Талха, на сина на Увейф – Суфян и на един от ехъбишите.

Хазрети Аббас, който следеше събитията в Мекка, изпрати чрез доверено лице писмо до Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*). По този начин той информира своя племенник за действията на курайшите.

След като получи тази информация, Пейгамберът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*), изпрати няколко души, за да разузнаят положението. На път за Мекка те узнаха, че войската на курайшите се движи към Медйна и бързо се върнаха. Видяното и наученото от тях съвпаднаше с изпратената от Аббас информация.

Султанът на вселената веднага предприе мерки – сформира военни патрули срещу внезапни нападения. Мюсюлманите се приготвиха за много кратко време. След приключване на приготовленията, се простиha с близките си и се събраха около Султана на пейгамберите.

Денят бе петък. След изпълнение на петъчния намаз Пророкът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) прочете хутбе, в което обясни важността на джихада – борбата в името на разпространението на религията на Алляху теалй. Благовести, че убитите по пътя на Алляху теалй (шехидите) ще бъдат въведени в Дженнета. Съобщи, че търпеливите ще бъдат удостоени с помощта на Алляху теалй.

След това Расуллоллах обсъди със сподвижниците си мястото на военните действия и им разказа съня си: „Сънувах, че съм облечен в здрава броня, че на острието на меча ми Зулфиляр се появява една цепнатина. Видях заклано говедо, а след това как бе доведен един овен.“ На въпроса на сподвижниците: „О, Расуллоллах, как разтълкувахте този сън?“ отговори: „Обличането на здрава броня символизира Медйна и е знак за оставането ни в Медйна. Останете там! Появяването на цепнатина на острието на меча ми означава, че ще понеса някаква загуба. Закланото говедо означава, че някои мои сподвижници ще станат шехиди. А овенът е символ на войска, която иншааллах ще бъде разгромена от Всевишния.“

В едно друго предание се казва: „Сънувах, че забих меча си в земята и острието му се счупи. Това означава, че в деня на битката при Ухуд някои мои сподвижници ще станат шехиди. След това отново го забих в земята и той си възвърна предишния вид. А това означава, че Всевишният Аллах ще ни удостои с победа и мюсюлманите ще се съберат.“

В случаите, когато не получаваше откровение (вахий) по даден въпрос, Расуллоллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) се съветваше със своите сподвижници. И този път постъпи по същия начин. На въпроса къде да посрещнат врага, част от мюсюлманите предложиха да останат в Медйна и да водят отбранителна

¹³⁴ Бухарй, "Мегъзи", 23; Ибн Хишам, *ес-Сире*, II, 69

война. Това предложение съответстваше на желанието на Пейгамбера ни (*алейхиссалѣту весселѣм*). Така мислиха и големци от Есхѣба като Хазрети Ебӯ Бекр, Омер, Саад бин Муѣз (*радияллѣху анхум*).

Храбрите младежи, които не присъстваха в битката при Бедр, когато научиха от Расӯлюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) за наградата, с която били удостоени участниците в тази битка, се разстроиха много. За това те изразиха желание да посрещнат врага извън града и да се бият там. Такива чувства споделяха Хазрети Хамза, Ну'ман бин Мѣлик и Саад бин Убѣде. Хазрети Хайсеме, искайки разрешение, каза: „О, Расӯляллах! Курайшите събраха бойци от различни арабски племена и навлязоха в нашите земи. Ще ни обсадят и ще си отидат, но ще наговорят куп приказки зад гърба ни. Това още повече ще ги окуражи и ще подготвят нови нападения. Ако сега не отидем да се бием с тях, другите арабски племена ще ни хвърлят око. Надявам се Всевишният Аллах да ни дари с победа.

А ако се случи второто, ще станем мъченици. Бедр ме лиши от тази чест. Но аз копнеех за това. Синът ми като чу, че искам да участвам в битката при Бедр, хвърли жребий и се падна на него. Той е бил по-щастливия, стана шехїд.

О, Расӯляллах, копнея да стана мъченик. Предната нощ сънувах сина си. Беше много хубав. Разхождаше си сред градините и реките на Дженнета и ми казваше: „Присъедини се към сподвижниците на Дженнета. Аз намерих истината, обещана от Аллѣху теѣлѣ.“

О, Расӯляллах, кълна се в Аллѣху теѣлѣ, на сутринта аз започнах много повече да желая да му стана съсед в Дженнета, а и вече съм на преклонна възраст. Единственото ми желание е да стана шехїд и да се срещна с моя Аллах.

Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расӯляллах! Отправете ду'ѣ към Всевишния Аллах за мен, да получа честта да стана мъченик и съсед на сина си в Дженнета.“ Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) не можа да му откаже и изпълни молбата му.

Мнозинството от сподвижниците предпочитаха да излязат извън Медїна и да се бият с врага на открито. Расӯлюллах се съгласи с тях, след което им каза: „(О, мои сподвижници!) **Ако сте търпеливи, и този път Всевишният Аллах ще ви помогне. Но ние трябва да проявим усърдие и непоколебимост.**“

След изпълнението на следобедния намѣз Султанът на вселената отиде в дома си. Подире му дойдоха Хазрети Ебӯ Бекр и Омер, и искайки разрешение, влязоха при него. Помогнаха му да навие чалмата си и да си облече бронята. След това той препаса меча и постави щита на гърба си.

Отвън го чакаха събралите се сподвижници. Привържениците на отбранителната война казаха на привържениците на настъпателната война: „Пророкът на Аллах не искаше да излиза от Медїна, но вие настоявахте и той прие. Той получава повели от Всевишния, така че оставете тази работа на него и изпълнявайте това, което ви заповядва.“ При това другите съжалиха и рекоха: “Да не се противим на Расӯлюллах!”, след което се отказаха от решението си. Когато Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) излезе от дома си, те отидоха при него и казаха: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Расӯляллах! Действайте така, както искате вие. Ако искате да останем в Медїна, да останем. Търсим закрила при Аллѣху теѣлѣ от неподчинение на вашите заповеди!“ Отговорът на Пейгамбера ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) бе категоричен: “**Един**

пророк не сваля бронята си преди да е водил война и Хак теӓля да не е отсѓдил между него и врага. Моето наставление към вас е следното: ако се подчинявате на заповедите ми, постоянствате и търпите, споменавайки името на Аллӓху теӓля, Той ще ви помогне!”

През това време четиримата синове на Амр бин Джемӓх, който много искаше да участва в тази битка, се опитваха да разубедят баща си, казвайки му: „Тате, Всевишният Аллах прие твоята уважителна причина (Амр бин Джемӓх бе куц). Расӓлюллах не разреши да участваш във войната. Вместо теб отиваме ние.“ Но Хазрети Амр, не отказвайки се от намерението си, им рече: „Колко жалко! Преди битката при Бедр ми казахте същото и по този начин възпрепятствахте моето влизане в Дженнета. И от тази битка ли ще ме лишите?“ След това отиде при любимия си Пейгамбер (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Расӓлюллах, синовете ми искат да ме лишат от тази битка. Кълна се в Аллӓху теӓля, аз искам да изляза с вас на този поход и да бъда удостоен с Дженнета. О, Расӓлюллах, не намирате ли за уместно моето сражаване по пътя на Аллах и разхождането ми с тези куци крака в Дженнета?“ Султанът на вселената отговори, че намира за уместно и зарадвалият се Хазрети Амр бин Джемӓх се приготви и се присъедини към войската.¹³⁵

В Медӓна за свой заместник Пророкът ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) остави Абдуллах бин Умми Мектӓм (*радияллӓху анх*), който щеше да води намазите.¹³⁶

Султанът на пророците връчи три знамена: на Хаббӓб бин Мунзир, на Усейд бин Худайр и на Мусаб бин Умейр. Войската се състоеше от около хиляда души, сто от тях бяха облечени в брони и разполагаха с два коня.¹³⁷

В петък, след следобедния намаз, войската с възгласите: „Аллӓху екбер!“ се отправи към Ухуд. Отпред вървяха облечените в брони Саад бин Убӓде и Саад бин Муӓз, отдясно бяха мухӓджирите, а отляво – енсӓрите.

По пътя мюсюлманите срещнаха една войска, съставена от шестстотин юдеи. Това бяха съюзниците на водача на двуличниците Абдуллах бин Убей бин Селӓл. Те искаха да се присъединят към ислямската войска. Пророкът ни (*алейхиссалӓту весселӓм*) запита: „**Те приели ли са исляма?**“ Отговориха му: „Не, о, Расӓлюллах.“ Тогава Пророкът ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) каза: „**Отидете и им кажете да се върнат. Защото ние не желаем подкрепата на неверници в борбата ни срещу езичниците.**“

Преди да залезе слънцето стигнаха до местността Шейхайн, която се намираще между Медӓна и Ухуд и останаха тук да пренощуват. При проверката на войската Расӓлюллах забеляза около седемнадесет сподвижници на детска възраст. Едното от тях на име Рӓфи бин Хадӓдж, изправяйки се на пръстите на краката си, се опитваше да изглежда по-висок. Хазрети Зухейр, желаейки останването на Рӓфи във войската, каза: „О, Расӓлюллах! Рӓфи владее добре стрелбата с лък.“ и Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) му позволи да остане. Тогава Семӓра бин Джундуб каза: „Аз съм по-силен от Рӓфи и мога да го надвия в борба. Затова и аз искам да участвам в сражението.“ Пейгамберът ни се

¹³⁵ Ибн Хишӓм, *ес-Сӓре*, II, 90; Вӓкидӓ, *ел-Мегӓзӓй*, I, 265

¹³⁶ Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, IV, 209

¹³⁷ Вӓкидӓ, *ел-Мегӓзӓй*, I, 215, 240; Ибн Асӓкир, *Тӓрӓху Димашик*, LV, 267

усмихна и ги накара да се преборят. Семѹра победи Рѹфи и Султанът на вселената прие и него в редиците на войската, а останалите момчета отпрати обратно в Медїна, за да защитят останалото там население.¹³⁸

Биял Хабешї (*радияллѹху анх*) с ясния си и завладяващ глас изпълни вечерния и нощния езѹн. След отслужването на нощния намѹз любимият ни Пейгамбер определи петдесет човека, начело с Мухаммед бин Меслеме и им заповяда да охраняват лагера. С честта да охранява Пророка ни (*салляллѹху алейхи ве селлем*) в тази нощ пѹк бе удостоен Хазрети Зеквѹн.

През това време езичниците узнаха местоположението на мюсюлманите и организираха военен патрул от конници, начело на който стоеше Икриме. Този патрул успя да достигне до местността Харра и да се доближи до ислямската войска, но страхувайки се от техния патрул се изтегли назад.

Преди разсѹване Султанът на вселената събуди Есхѹба си и отидоха в планината Ухуд. Хазрети Биял с приятния си и покоряващ душите и разтапящ сърцата глас изпълни сутрешния езѹн. Муджѹхидите (борците), заставайки въорѹжени зад любимия ни Пейгамбер, отслужиха утринния намѹз и отпратиха своите молитви. След това Султанът на вселената облече втора броня и си сложи шлема.

В това време водачът на двуличниците Абдуллах бин Убей каза: „За какво дойдохме тук, за да ни убият ли? Защо не го разбрахме още в самото начало?“ и заедно с триста двуличници напусна войската и се върна в Медїна. Броят на вярващите, копнеещи за саможертва в името на религията, бе около седемстотин души, но всички те бяха готови да защитят любимия ни Пейгамбер (*салляллѹху алейхи ве селлем*) до последната им капка кръв.

Предводителят на пейгамберите подреди воините си с лице към Медїна. Планината Ухуд се оказа зад гърба им. За командир на дясното крило на войската бе назначен Укѹше бин Михсан, а на лявото – Ебѹ Селеме бин Абдулесад. Саад бин Ебѹ Ваккѹс и Ебѹ Убейде бин Джеррѹх бяха назначени за командири на предните стрелкови отряди. Зубейр бин Аввѹм бе назначен за командир на воините с брони. Хазрети Хамза възглавяваше намиращите се отпред воини без брони, а Микдѹд бин Амр – воините, разположени отзад.

На тесния проход на възвишението Айнейн, който се намираще от лявата страна на ислямската войска, Пророкът ни (*салляллѹху алейхи ве селлем*) постави петдесет стрелци под командването на Абдуллах бин Джубейр и отивайки при тях, им даде следната категорична заповед: **„Защитавайте тила ни! Стойте тук и не се отделяйте от това място! Дори и да видите, че побеждавате, не напускайте местата си, докато не получите известие от мен, докато не изпратя човек при вас! Дори и да видите, че ни убива врагът или ни е убил, не се притичвайте на помощ! Не се опитвайте да ни защитавате! Когато вражеските конници се насочват срещу вас, пускайте стрелите си, защото те не могат да напредват срещу стрелите! О, Аллах мой, бъди свидетел, че им съобщих това!“**

---

¹³⁸ Ибн Хишѹм, *ес-Сїре*, II, 66; Вѹкидї, *ел-Мегѹзї*, I, 215; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, V, 419

Повтарящият заповедите Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) каза: „Дори и да видите, че птици разграбват трупите ни, не напускайте позициите си, докато не ви изпратят човек!“¹³⁹ Дори и да видите, че сме ги победили и ги тъпчим под краката си, пак не напускайте местата си, докато не получите известие от мен!“ След тези заповеди любимият ни Пророк (*алейхиссалату весселям*) се върна при войската си и връчи знамето на Мусаб бин Умейр. Със знаме в ръка той зае мястото си пред Расуллоллах.¹⁴⁰ Към редиците на борците се присъедини и новооженилият се Хазрети Ханзала.

Предвожданата от Ебу Суфян войска се разположи с гръб към Медйна. Конниците от дясното крило възглавяваше Халид бин Велйд, а конниците от лявото крило – Икриме. Предава се, че начело на конниците бил още Саффан бин Умеййе. Знамето на езичниците носеше Талха бин Ебу Талха.

Силите на двете войски бяха неравностойни. Курайшката войска, по отношение на воините и на снаряжението си, беше четири пъти по-многобройна от ислямската войска.

Откъм страната на курайшите се издигаше шум и врява, носеха се песни. Жадните за отмъщение курайшки жени, пеейки и удряйки дайрета, повдигаха бойния дух на воините и молеха идолите си за помощ.

Откъм страната на мюсюлманите пък се чуваха възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Вярващите призоваваха Всевишния Аллах за помощ при опазването и разпространяването на религията. Любимият ни Пророк (*саллялляху алейхи ве селлем*) насърчаваше храбрите си сподвижници към борба по пътя на Аллāху теāля, говорейки им за наградата, с която ще бъдат удостоени: „**О, сподвижници мои! На малобройните им е трудно да се сражават с врага. Но ако те постоянстват и полагат усилие, Аллāху теāля ще ги дари с лекота, защото Аллāху теāля е с покоряващите Му се. Искайте наградата, която Аллāху теāля ви обеща.**“

В айетите, свързани с битката при Ухуд се казва, меъл:

„(О, вярващи!) Подчинете се на (заповедите на) Аллāху теāля и Неговия Пророк, за да бъдете помилвани! Надпреварвайте се към опрощение от своя Господ и към влизане в Дженнета. Борете се за това! Ширината на Дженнета е колкото ширината на небесата и на земята. Той е приготвен за страхуващите се от Аллāху теāля, които раздават имотите си по пътя на Аллах, без значение дали притежават малко или много. Сдържат гнева си и прощават всеки. Аллāху теāля обича благодетелните.“ (сūra Āл-и Имрāн: 132-134)

„На такива наградата им е опрощение от техния Господ и Дженнетите, сред чиито дървета текат реки, там ще пребивават вечно. И колко прекрасна е наградата за онези, които вършат това и се подчиняват на Аллāху теāля и Неговия Пророк!“ (сūra Āл-и Имрāн: 136)

Есхāб-и кирām, със сърца, пълни с вяра, с очи, излъчващи смелост, чакаха само заповед, за да се нахвърлят срещу врага. Поставиха си отличителните

¹³⁹ Бухārй, „Джихād“, 164; „Мегāзй“, 10, 20; Ебу Дāvūd, „Джихād“, 116; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 293; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 65; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 160, 220, 224; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, II, 209; III, 476

¹⁴⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 73

знаци, както и в битката при Бедр – Хазрети Али нави на главата си бяла чалма, Зубейр бин Аввām – жълта чалма, Ебӯ Дуджāне – червена чалма, а Хазрети Хамза постави щраусовото си перо.

Двете войски се приближиха една към друга. Вълнението бе достигнало връхната си точка. Предстоеше една голяма битка. От едната страна бяха ислямските муджāхиди, които без капка колебание бяха готови да се сражават със своите роднини в името на една велика цел – разпространението на исляма, а от другата страна бяха техните врагове, които упорстваха в неверието си.

От редиците на врага един брониран езичник, яхнал камилата си, излезе напред и призова на бой един от мюсюлманите. Той повтори три пъти желанието си, мислейки си, че всички се страхуват от него. Срещу него излезе един храбрец с жълта чалма. Този храбър борец бе братовчедът на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Зубейр бин Аввām. Ислямската армия започна да отправя ду'и и текбйри. Той се доближи до него, скочи върху камилата му, където се състоя зрелищен сблъсък. По това време любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) му заповяда да го повали на земята. Хазрети Зубейр бутна противника си и го повали на земята, след което скочи и самият той и замахвайки с меч си, отрязва главата му. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду'а за Хазрети Зубейр.

След това напред изскочи знаменосецът на езичниците – Талха бин Ебӯ Талха и се провикна: „Има ли човек сред вас, който да се бие с мен?“ Срещу него пристъпи Лъвът на Всевишния Аллах – Хазрети Али и с един удар разцепи главата на бронирания езичник до брадичката му. Тогава любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) извика: „**Аллāху екбер!.. Аллāху екбер!..**“¹⁴¹ Последваха възгласите и на мюсюлманите.

Братът на Талха – Осмāн бин Талха видя падналото знаме и изтича напред. Вдигна го и призова някой от отсрещната страна. Срещу него излезе Хазрети Хамза и изричайки „О, Аллах!“ така замагна с меч си, че ръката, държаща знамето, се откъсна и Осмāн, строполявайки се на земята, умря.¹⁴²

Този път напред пристъпи Ебӯ Саад бин Ебӯ Талха, който също бе облечен в броня от главата до петите. Вдигна знамето и обръщайки се към ислямската войска, започна да вика: „Аз съм бащата на Кусам. Кой би дръзнал да излезе срещу мен?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново изкара Хазрети Али. Той уби езичника и се върна в редиците на мюсюлманите. Знамето на езичниците отново бе на земята.

Още много езичници пристъпиха напред и вдигайки знамето на войската, призоваха храбреци, но всеки един от храбрите сподвижници, с позволението на Аллāху теāля, победи. При всяка победа от редиците на мюсюлманите се издигаха възгласите „Аллāху екбер!“, а в редиците на врага настъпваше тъга и отчаяние. Курайшските жени, чиито викове достигаха до небесата, ту укоряваха бойците си, ту ги насърчаваха.

Когато напрежението достигна връхната си точка, любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) показа своя меч, на който бяха изписани следни-

¹⁴¹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 151; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 224, 308; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 40

¹⁴² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 74; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 227; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 41

те думи: „Има срам в страхливостта, чест в напредването. Страхът не ще помогне на човека да избяга от съдбата.“ и обръщайки се към сподвижниците си, ги попита: „Кой ще вземе този меч?“ Много сподвижници протегнаха ръце, но когато отново ги попита: „Кой ще го вземе и ще му даде полагащото му се?“ те замълчаха и се отдръпнаха назад. Зубейр бин Аввām (*радиял-лāху анх*) разпалено каза: „Аз ще го взема, о, Расūляллах.“, но Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) не му даде меча. Не я даде и на Ебӯ Бекр, Омер и Али (*радиял-лāху анхум*).

Ебӯ Дуджāне попита: „О, Расūляллах, какво означава да му дадеш полагащото му се?“ Любимият ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) отговори: „Да му дадеш полагащото му се означава да се сражаваш с него срещу врага, докато се огъне. Да не убиваш с него мюсюлмани и да не бягаш с него от неверниците. Да се сражаваш с него по пътя на Аллāху теāлā до тогава, докато Всевишният Аллах не те удостои с победа или мъченичество.“ Ебӯ Дуджāне каза: „О, Расūляллах, вземам го при условие да дам полагащото му се.“ и Пейгамберът ни му предаде меча.¹⁴³ Хазрети Ебӯ Дуджāне, въпреки че бе много смел и храбър боец, съблюдаваше благословения хадīs: „**Войната е хитрост.**“¹⁴⁴ и си служеше с хитрости на бойното поле.

Хазрети Ебӯ Дуджāне взе меча и рецитирайки стихове се отправи с важна и горда походка към бойното поле. Той не носеше нищо друго, освен една риза и червена чалма. Сподвижниците не харесаха тази негова походка. Но Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) с тези свои думи: „**Това е походка, която би предизвикала гнева на Аллāху теāлā, освен на такива места.**“ им съобщи, че гордата походка е позволена само в борбата срещу врага.

Езичниците, подобно на мюсюлманите, едва се сдържаха на едно място. И този миг настъпи. Хāлид бин Велйд, начело на конницата на езичниците, предприе настъпление срещу противника си. Заповед за нападение получи и мюсюлманите. Възгласите им „Аллāху екбер!“ запълниха бойното поле. Намиращият се най-отпред Хазрети Хамза започна да размахва двата си меча срещу идващите отсреща му неверници. Яростно нападащите сили на Хāлид бин Велйд веднага бяха отблъснати. Тогава той заобиколи прохода, с цел да нападне мюсюлманите в тила, и стигна до възвишението Айнейн. Там обаче бяха пресрещнати от стрелите на Хазрети Абдуллах бин Джубейр и неговите петдесет храбреци и бе принуден да се върне.

Битката вече се бе ожесточила. И двете страни даваха всичко от себе си. На един мюсюлманин се падаха най-малко четирима идолопоклонници. Хазрети Хамза с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ и с виковете: „Аз съм Львът на Аллāху теāлā!“, сразявайки врага, се предвижваше напред. Саффāн бин Умеййе търсеше из бойното поле Хазрети Хамза. Питаше всеки: „Къде е Хамза? Покажете ми го.“ По едно време съгледа някой, който се сражаваше с два меча и попита: „Кой е този?“ Казаха му, че това е търсеният от него Хазрети

¹⁴³ Бухārй, „*Джихād*“, 157; Муслим, „*Джихād*“, 29; Ебӯ Дāvӯд, „*Джихād*“, 101; Тир-мизй, „*Джихād*“, 5; Ибни Мāдже, „*Джихād*“, 28

¹⁴⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 123; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 66; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 259

Хамза. Тогава Саффан рече: „Не съм виждал досега някой, който да напада племето си така яростно и безстрашно.“

В един от най-ожесточените мигове на битката, Зубейр бин Аввām от мухаджирите се натъжи и си рече: „Аз поисках меча от Расуллоллах, но той го даде на Ебу Дуджāне. А аз съм негов братовчед, син съм на леля му Сафийе. Отгоре на това съм и от Курайш. А и го бях поискал преди него. Да отида да видя Ебу Дуджāне какво повече от мен ще направи.“ и започна да го преследва. Хазрети Ебу Дуджāне, произнасяйки „Аллāху екбер!“, убиваше всеки изпречил се на пътя му неверник. Един от най-разярените езичници, с едро телосложение и облечен целия в броня, на когото само очите му се виждаха, нападна Ебу Дуджāне, но той се предпази с щита си. Мечът на езичника се заби в щита му. Дръпна го, но не успя да го извади. Тогава Хазрети Ебу Дуджāне, с един удар повали противника си. След това, поваляйки всеки изпречил се на пътя му неверник, стигна до жените на езичниците. Вдигна меча си да убие Хинд – жената на Ебу Суфян, но се отказа.¹⁴⁵ Виждайки това, Зубейр бин Аввām си каза: „Аллах и Неговият Пророк знаят по-добре от мен на кого трябва да се даде този меч. Кълна се в Аллах, не съм виждал по-добре сражаващ се от него.“

Микдād бин Есвед, Зубейр бин Аввām, Хазрети Али, Хазрети Омер, Талха бин Убейдуллах, Мусаб бин Умейр – всички те бяха непристъпни крепости. Расуллоллах се сражаваше много близо до врага. Есхāбът, виждайки това, не можеше да стои на едно място. Страхуваха се да не се случи нещо с Пейгамбера ни (*алейхиссалātu весселām*). Затова го бяха наобиколили и не позволяваха на бронирания враг дори да се доближи. В това време стана шехїд Хазрети Абдуллах бин Амр. Той стана първият мъченик в тази битка.

В един от най-разгорещените моменти на битката се срещнаха символът на храбростта Хазрети Абдуллах бин Джахш и водачът на стрелците Хазрети Саад бин Ебу Ваккās. И двамата бяха с множество рани. Хазрети Саад бин Ебу Ваккās разказва: „Борбата се беше ожесточила. Внезапно към мен се доближи Абдуллах бин Джахш, хвана ме за ръката и ме дръпна до една скала. Каза ми: „Отправи ду’ā към Аллāху теālā тук сега и аз да кажа „Āмйн“. След това аз да отправя ду’ā, а ти да кажеш „Āмйн.“ „Добре.“ казах аз и отправих следната молба: „О, Аллах мой, изпрати ми много силни и сурови врагове, с които да се сражавам достойно. Да ги убия всичките и да се върна като гāзи*.“ С цялата си душа каза: „Āмйн.“ и отправи той своята ду’ā: „О, Аллах мой, изпрати ми силни врагове, да се сражавам с тях достойно и да ги убия всичките. Накрая някой от тях да ме стори шехїд. След това да отреже устните ми, носа ми, ушите ми. Да се явя пред Теб целият в кръв и когато ме запиташ: „Абдуллах, какво стана с устните ти, носа ти, ушите ти?“ да Ти кажа: „О, Аллах мой, с тях извърших много грехове, не можах да ги използвам както трябва. Срамувах се да се явя пред Теб с тях. Дойдох с праха и пръстта, полепнала по мен по време на едно сражение, в което участва любимия ми Пейгамбер.“ Не исках да кажа „Āмйн“ след такава ду’ā, но му бях обещал и изрекох: „Āмйн.“

След това продължихме да се бием. Убивахме всеки изпречил се на пътя ни. Той се сражаваше много храбро и всяваше смут сред вражеската армия. С виковете „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ отново и отново се хвърляше срещу

¹⁴⁵ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 68; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, V, 456

врага с безкрайно желание да стане шехїд. Счупи му се меч. В този момент любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му подаде една палмова клонка и му заповяда да продължи да се сражава. Случи се чудо – клонката се превърна в меч и той продължи да се сражава. Много врагове погуби. Към края на битката бе сразен от стрелите на езичника Ебӯ Хакем. Неверниците се нахвърлиха върху тялото му и отрязаха носа, устните и ушите му. Целият беше в кръв.“

По едно време Кузман от ислямските редици си счупи ножницата на сабята и каза: “Смъртта е много по-достойна от бягството!” Той прояви голям героизъм, докато умре. Уби седем-осем идолопоклонници, докато накрая го раниха. Сподвижниците бяха възхитени от неговия героизъм, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Той е за Джехеннема.**“ Когато Хазрети Катāде бин Ну’мāн, отивайки при него, му каза, че става мъченик, Кузман му отговори, че не се е сражавал в името на религията, а за да не достигнат курайшитите до Медїна и да опустошат палмовата му градина. След това, забивайки стрела във вените на китката си, се самоуби. Всички разбраха защо Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе казал: “**Той е за Джехеннема!**”

Всички сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се сражаваха достойно и успяха да отблъснат войската на врага. Езичниците, призоваващи на помощ каменните и дървени идоли - Лят, Уззā, Хубел, започнаха да бягат от бойното поле, оставяйки след себе си всичко. А жените им с писъци и врява се опитваха да ги догонят.

Радостните мюсюлмани отправиха благодарности към Всевишния Аллах, затова че Ги е удостоил с обещаната победа и започнаха да преследват бягащите езичници. Езичниците превъзхождаха муджāхидите по численост и въоръжение, но бяха изпаднали в ужас. Бягайки, започнаха да се тъпчат един друг, а мюсюлманите ги гонеха и убиваха всеки, когото настигнеха. В тази суматоха новооженилият се Хазрети Ханзала бин Ебӯ Амир настигна бягащия с коня си Ебӯ Суфян и удряйки с меч си по краката на коня, го свлече на земята. Падналият на земята Ебӯ Суфян започна да вика с всички сили: „О, Курайши, помогнете ми! Аз съм Ебӯ Суфян! Ханзала иска да ме съсече с меч си!“, но никой от бягащите с него не му обърна внимание, всеки гледаше да спаси живота си.

Намиращият се в този момент зад гърба на Хазрети Ханзала езичник Шеддāд бин Есвед заби копието си в гърба му. Хазрети Ханзала, произнасяйки „Аллāху екбер!“ стана шехїд. Благословената му душа излетя в Дженнета. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Видях как между земята и небето мелйикетата мият с дъждовна вода Ханзала в сребърен съд.**“ Ебӯ Усейдї разказва: „След тези думи на Расӯлюллах отидох при Ханзала и видях, че от главата му капе дъждовна вода. Върнах се и съобщих на Расӯлюллах видяното.“ Хазрети Ханзала бе наречен „Гасїл-ул-мелйикє“.¹⁴⁶

¹⁴⁶ Ибн Хишāм, *ес-Сїре*, II, 74; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, V, 436; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 273-274

Виждайки бягащите езичници, част от стрелците, намиращи се на прохода, си помислиха, че битката е свършила и напуснаха местата си. Останаха само дванадесет стрелци и техният командир Абдуллах бин Джубейр.¹⁴⁷

Героизмът на Хазрети Али

В това време бдителният и готовият да се възползва от всеки удобен случай Халид бин Велйд видя, че мюсюлманите, намиращи се на прохода са останали малко и веднага с Икриме бин Ебу Джехл отидоха и ги нападнаха. Хазрети Абдуллах бин Джубейр и верните му приятели се разредиха и подложиха врага на дъжд от стрели. Когато стрелите им свършиха започнаха да мятат копия, а когато застанаха един срещу друг, извадиха мечове и с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се сражаваха геройски, въпреки че силите им бяха неравностойни (на един мюсюлманин се падаха двадесет и пет езичника), до последната си капка кръв. Един след друг изпиваха шербета на мъченичеството и благословените им тела падаха на земята, а душите им отлитаха към Дженнета (*радияллāху анхум*).

Жадуващите мът езичници съблякоха Хазрети Абдуллах и направиха благословеното му тяло на решето с копията си. Разпориха му корема и извадиха вътрешностите му.

След като убиха стрелците, Халид бин Велйд и Икриме нападнаха стремително в гръб ислямската войска. Мюсюлманите, виждайки ненадейно появилия се зад гърба им враг, се объркаха, защото повечето от тях си оставиха оръжията и в този момент бяха без оръжия. Внезапно цялата ситуация се промени. Бягащите отпред езичници видяха атакуващия в гръб Халид бин Велйд и се върнаха. Муджāхидите се оказаха между два огъня. Не можеха да осъществят контакт помежду си. Принудени бяха да се разпръснат.¹⁴⁸

Хазрети Али разказва: „Врязах се в средата на група езичници, сред които беше и Икриме бин Ебу Джехл. Обградиха ме от всички страни. Убих много от тях. След това се врязах в друга група и успях отново да убия много от тях. Никой от тях не успя да ми направи нищо, понеже още не ми бе дошъл краят. По едно време се огледах и не можах да видя Расūлюллах. Казах си: „Кълна се, че той не е човек, който би напуснал бойното поле. Сигурно Всевишният Аллах го е издигнал, заради нашите неподходящи действия. Вече не ми остава друго, освен да умра, сражавайки се.“ и счупих ножницата на меч си. И когато, атакувайки, разпръснах езичниците, видях сред тях Пророка на Аллах и разбрах, че Всевишният Аллах го закриля чрез Своите мелйикета.“

Врагът се доближи до Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Положението бе много критично. Любимият ни Пейгамбер се сражаваше с врага и в същото време се стараяше да събере разпръсналите се мюсюлмани: „**О, еди-кой си, насам! О, еди-кой си, насам! Аз съм Расūлюллах. Този, който дойде при мен ще бъде удостоен с Дженнета.**“ Хазрети Ебу Бекр, Абдурахман бин Авф, Талха бин Убейдуллах, Али бин Ебу Талиб, Зубейр бин Аввām, Ебу Дуджāне, Ебу Убейде бин Джеррāх, Саад бин Муāз, Саад бин Ебу Ваккās, Хаббāб

¹⁴⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 293; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 47

¹⁴⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 232, 301

бин Мунзир, Усейд бин Худайр, Сехл бин Ханиф, Ёсъм бин Сабит, Хърис бин Симме веднага образуваха жива стена около любимия ни Пророк (*алеихиссаляту весселям*).

В това време Хазрети Аббас бин Убаде се провикна: „О, братя! Тази трудност, която ни сполетя, е резултат от неизпълнението на заповедта на нашия Пейгамбер. Не се разпръсквайте! Съберете се около Расулюллах! Ако ние не сме сред защитаващите го и му се случи нещо лошо, няма да имаме никакво оправдание пред Всевишния Аллах.“ След това, заедно с Харидже бин Зейд и Евс бин Еркъм, с възгласите „Аллаху екбер!“ и с меч в ръка се врязаха в редиците на врага. И тримата се сражаваха геройски. Получиха множество рани – Харидже бин Зейд имаше деветнадесет рани, а раните на другите двама не бяха по-малко от неговите. И тримата станаха шехйди.

Сподвижниците, в този много критичен момент, започнаха един по един да се събират около Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Езичниците стегнаха обръч около тях и предвижвайки се на групи от всички страни, започнаха да стесняват този обръч. Султанът на вселената видя една група да се спуска напред и каза на намиращите се при него мюсюлмани: **„Кой ще пресрещне тази група?“** Хазрети Вехб бин Кāбус каза: „Нека животът ми да бъде жертван за вас, о, Расулляллах, аз ще ги пресрещна!“ и споменавайки името на Аллах, с меч в ръка се вряза сред езичниците. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го благовести с Дженнет и се помоли за него: **„О, Аллах мой! Бъди милостив към него!“**

Езичниците обградиха Хазрети Вехб и го сториха шехйд с копията си. Саад бин Ебӯ Ваккās (*радияллāху анх*) се спусна да му помага и показа невиджан героизъм. Уби мнозина от тях и отблъсквайки останалите, се върна при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). За Хазрети Вехб (*радияллāху анх*) Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Аз съм доволен от теб. И Аллāху теāля да е доволен от теб.“**

Група езичници успяха да разкъсат обръча на муджāхидите и се насочиха към любимия ни Пейгамбер. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги видя и заповяда на Хазрети Али да ги нападне. Хазрети Али ги нападна, успя да убие Амр бин Абдуллах, а другите избягаха. Мечът на Хазрети Али (*радияллāху анх*) се счупи и Султанът на вселената му даде своя меч Зулфиқяр. Когато друга група се насочи към Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), той пак се обърна към Хазрети Али. Лъвът на Аллāху теāля пак ги нападна, уби Шейбе бин Мāлик и отблъсна останалите. В този момент се появи Джебрāил (*алеихисселям*) и каза: „О, Расулляллах, това е една изключителна смелост, показана от Али!“, тогава Пейгамберът ни (*алеихиссаляту весселям*) рече: **„Той е от мен и аз съм от него.“** Тогава Джибрил (*алеихисселям*) допълни: „А аз съм от двама ви.“ В това време се чу един глас: **„Няма такъв храбрец като Али и няма такъв меч като Зулфиқяр.“**

Езичниците като разбраха, че няма да могат да се доближат до любимия ни Пейгамбер, започнаха да пускат стрелите си по него. Стрелите им или минаваха над главата му, или падаха ту пред него, ту вляво от него, ту вдясно от него. Сражаващите се сподвижници, виждайки подложения на дъжд от стрели Пророк на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), се събраха около него, за да го защитават с благословените си тела. Султанът на вселената заповяда на

сподвижниците си да отговорят на врага по същия начин. Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās, който бе много точен стрелец, седна пред Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и започна да изстрелва стрели една след друга. При всяко дръпване на стрела от колчана си, той отправяше следната молитва: „О, Господарю, това е Твоята стрела! Убий врага с нея!“ След всяка изстреляна от него стрела Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) молеше и призоваваше Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой, приеми молитвата на Саад! О, Аллах мой, изправи стрелата на Саад! Продължавай да стреляш, Саад! Продължавай! Нека баща ми и майка ми бъдат пожертвани за теб!**“ Любимият на Всевишния повтаряше същата ду'а при всеки изстрел.

Когато стрелите на Хазрети Саад свършиха любимият ни Пейгамбер му даде своите. Всяка негова стрела попадеше точно в целта – улучваше или врага, или животното му.

Хазрети Ебӯ Талха предпазваше Султана на вселената с тялото си и с щита си и изумяваше врага с виковете си. Във връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: „**Гласът на Ебӯ Талха е по-полезен от гласа на сто души.**“ Хазрети Ебӯ Талха изстрелваше стрелите си много бързо и всички те попадаха в целта. Когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) си повдигаше благословената глава, за да види изстрелваните от него стрели, той му казваше: „Майка ми и баща ми да бъдат пожертвани за вас, О, Расӯляллах! Не си повдигайте главата, може да ви улучи вражеска стрела. Нека моето тяло да послужи като щит за вашето благословено тяло. За да се доберат до вас, първо трябва да убият мен.“

Из цялото бойно поле се водеше жестоко, безмилостно сражение. Продължаваше битката между вярата и неверието. Разпръснатите се мюсюлмани все още не можеха да се обединят. Около любимия ни Пейгамбер имаше само тридесетина сподвижници. Единственото им желание бе да изпълнят заповедта на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да го защитават от врага.

Султанът на борците Хазрети Хамза в голямата суматоха остана далеч от Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Сражаваше се с два меча в ръцете си и с възгласите „Аллāху екбер!“ всяваше страх в сърцата на врага. Уби тридесет и един езичника и много от тях остави или без крак, или без ръка. По едно време, когато Хазрети Хамза успя да разпръсне тълпата от езичници, Сибā бин Умму Енмār го предизвика с думите: „Има ли храбрец, който може да се изправи срещу мен?“ Хазрети Хамза му рече: „О, сине на жената, която обряза децата. Значи ти се противопоставяш на Аллāху теāля и на Неговия Пророк, така ли?“ и веднага го хвана за краката, повали го на земята и му отсече главата.¹⁴⁹ В този момент видя скрилия се зад отсрещната скала Вахшй, който се прицелваше в него с копието си. Веднага тръгна към него, но стигайки до мястото, откъдето бе преминало поточе по време на наводнение, кракът му се подхлъзна и той падна по гръб. Ризницата на корема му се разкъса. Вахшй се възползва от случая, метна копието си по него. Копието прониза благослове-

---

¹⁴⁹ Бухārй, „*Мегāзй*“, 23; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 501; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 164

ното му тяло и излезе от другата страна. Хазрети Хамза, изричайки „О, Аллах!“, падна шехїд по пътя на Аллāху теāля и любимия ни Пейгамбер.

В това време Āсъм бин Ебӯ Авф, провиквайки се: „О, курайши! Не спирайте да се сражавате с Мухаммед, който не зачита роднинските връзки и разединява племето ви! Ако Мухаммед се спаси, аз да умра!“, подтикваше езичниците да нападнат Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Ебӯ Дуджāне го чу и сражавайки се, достигна до него и го уби. В този момент, намиращият се зад него езичник Ма’бед, замаха с всичка сила сабята си по него, но Хазрети Ебӯ Дуджāне, с помощта на Аллāху теāля, успя да клекне и се спаси от смъртоносният удар, след което веднага се изправи и уби Ма’бед.

Целта на езичниците бе Султанът на вселената. Опитваха се да достигнат до него, но не можеха да преминат през живата стена от славни сподвижници. Тези тридесет храбречи му се врекоха във вярност до смъртта си, казвайки му: „О, Расӯляллах! Лицето ми е щит за вашето благословено лице, тялото ми – жертва за вашето тяло. Ние никога няма да се отделяме от вас. Стига вие да сте в безопасност.“ Езичниците нападаха по групи. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), посочвайки една от групите, каза на намиращите се при него сподвижници: „**Кой ще пожертва тялото си по пътя на Аллāху теāля?**“ Петима сподвижници от Медйна пристъпиха напред и с възгласите „Аллāху екбер!“ се сражаваха ловко пред очите на Любимия на Аллāху теāля. Четирима от тях станаха шехїди. Когато и петият, с четиринадесет рани, падна, Султанът на вселената каза: „**Приближете го към мен.**“ Кръвта се стичаше по цялото му тяло. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) седна и положи главата му в скута си. Този щастлив сподвижник, който стана шехїд с глава в благословеният скут на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), бе Хазрети Умāра бин Йезїд.

Героизмът на Талха бин Убейдуллах

Когато езичниците съвсем се доближиха, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „**Кой ще пресрещне тези, кой ще ги спре?**“ Хазрети Талха бин Убейдуллах пожела да излезе, но Любимият на Аллāху теāля попита: „**Има ли друг като теб?**“ Един от енсāрите, изричайки: „Аз ще ги пресрещна, о Расӯляллах!“, поиска позволение. След като му бе позволено, той се нахвърли върху езичниците и прояви невиджан героизъм. Успя да убие няколко от тях и стана шехїд.

Султанът на вселената отново попита: „**Кой ще се противопостави на теби?**“ За втори път, преди всички други, напред пристъпи Хазрети Талха бин Убейдуллах. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) отново попита: „**Има ли друг като него?**“ Един от енсāрите рече: „Аз, о, Расӯляллах!“ И той сражавайки се с врага, стана шехїд. По същия начин, сражавайки се смело с врага, всички сподвижници, намиращи се в този момент при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), с изключение на Хазрети Талха бин Убейдуллах, станаха шехїди. При Султана на вселената не остана никой, освен него. Талха (*радийяллāху анх*) от страх, да не се случи нещо на Пейгамбера ни (*алейхисселām*), толкова умело размахваше сабята си, че поемаше ударите на всички езичници около Расӯлюллах (*алейхисселām*). Това бе невиджано събитие. Хазрети Талха

посрещаше със своето тяло всички копия, стрели и удари, но изобщо не им обръщаше внимание. Желаше единствено да защити Хабйбуллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и да стане шехїд като братята си. По едно време по тялото му не остана ненаранена част, по дрехите му не се виждаше нищо освен кръв. Въпреки това, успяваше да посрещне ударите на мушриците около Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). В този момент при тях пристигнаха Хазрети Ебу Бекр и Саад бин Ебу Ваккас (*радиялля̀ху теяля̀ анхум еджмайн*). Господарят на храбреците Хазрети Талха от прекалената загуба на кръв, се свлече върху горещата земя и загуби съзнание. Цялото му тяло бе надупчено от саби, стрели и лъкове. Саха̀биите преброиха шестдесет и шест сериозни рани и безброй по-малки. Любимият ни Пейгамбер нареди на Хазрети Ебу Бекр веднага да му се притече на помощ. Ебу Бекр-и Съддик (*радиялля̀ху анх*) напърска с вода благословеното му лице, за да се свести. Когато дойде в съзнание, първите му думи бяха: „О, Ебу Бекр! Как е Расулюллах?“ По този начин той показа голямата си любов и привързаност към любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Хазрети Ебу Бекр му отговори: „Пророкът на Аллах е добре. Той ме изпрати при теб.“ Чувайки тези думи, Хазрети Талха си пое спокойно въздух и благодари на Всевишния Аллах. През това време на помощ се притекоха още няколко сподвижника.

Пророкът за световите Мухаммед Мустафа̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) отиде при Хазрети Талха. Раненият муджа̀хид, виждайки го жив, се разплака от радост. Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) докосна тялото му и вдигайки ръце, отправи следната ду`а̀: „**О, Аллах мой! Излекувай го, дай му сили!**“ Хазрети Талха стана от мястото си и започна отново да се сражава с врага. Това бе едно от чудесата на Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). За него любимият ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза: „**В деня Ухуд видях, че никой, освен Джебра̀ил от дясната ми страна и Талха ибн Убејдуллах от лявата ми страна, не беше така близо до мен.**“¹⁵⁰ „**Ако някой иска да види човек за Дженнета, който ходи по земята, да погледне Талха бин Убејдуллах.**“

Сражението продължаваше. Около Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се намираше Ебу Дуджа̀не, знаменосецът Мусаб бин Умейр, Талха бин Убејдуллах, Несйбе Ха̀тун, която се притече на помощ от задните редици, и няколко сподвижника (*радиялля̀ху теяля̀ анхум еджмайн*). Всички те се сражаваха заедно с него. Добре въоръженият и облечен в броня свиреп езичник Абдуллах бин Хунейд видя любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и пришпори коня си. „Аз съм синът на Зухейр. Покажете ми Мухаммед! Или ще го убия, или ще умра при него!“ изкрещя той. Когато подкара коня си върху Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), Хазрети Ебу Дуджа̀не застана пред него и му каза: „Моето тяло е щит за благословеното тяло на Мухаммед (*алейхисселям*). Само през трупа ми ще достигнеш до него.“ Удари с меч си по краката на коня, събори на земята Абдуллах бин Хунейд и вдигайки меч си, каза: „Вземи, това ти е от сина на Хараше“ и с един замах го просна на земята. Наблюдаващият ги Пророк на Алля̀ху теяля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве сел-*

---

¹⁵⁰ Ха̀ким, *ел-Мустедрек*, III, 426; Хейсемй, *Меджмау'з-Зеваид*, IX, 52; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 9

лем) отпрати следната ду'а: „**О, Аллах мой! Бъди доволен от сина на Хараше** (от Ебӯ Дуджәне) **така, както аз съм доволен от него.**“

Езичникът Малик бин Зухейр, който бе много добър стрелец, търсеше навсякъде Султана на световете, за да го убие. Когато го видя, се приближи към него, прицели се в благословената му глава и изстреля стрелата си. Забелязалият стрела Хазрети Талха веднага вдигна ръката си и стрелата се заби в дланта му. Костите на ръката му се счупиха и нервите на пръстите му се увредиха. Любимият на Алләху теӓля (*салляллӓху алейхи ве селлем*) му каза: „**Ако беше казал „Бисмиллях“** („В името на Аллах“, когато вдигна ръката си, за да ме предпазиш) **меляикетата щяха да те издигнат към небето пред погледите на хората.**“¹⁵¹

Четиримата меккански езичници – Абдуллах бин Камӓа, Убей бин Халеф, Утбе бин Ебӯ Ваккӓс, Абдуллах бин Шихӓб Зухрӓ се споразумяха и се заклеха да убият Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*). В това време любимият ни Пейгамбер, заедно с няколко сподвижника, се сражаваше смело с врага. Пред него се намираше знаменосецът Хазрети Мусаб бин Умейр. Той бе облечен в броня и приличаше много на Расӓл (*алейхисселӓм*). Сражаваше се зрелищно със знаме в ръка. Облеченият в броня Ибн-и Камӓа се приближи към тях и викайки с цяло гърло: „Покажете ми Мухаммед! Ако той се спаси, то аз да умра!“; пришпори коня си към Пророка ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*). Хазрети Мусаб и Несӓбе Хӓтун започнаха да го отбраняват. Удряха неверника със саби, но поради бронята му, не успяваха да го наранят. Ибн-и Камӓа с един замах строши рамото на Несӓбе Хӓтун. След това стовари меча си върху дясната ръка на Хазрети Мусаб, с която той държеше знамето, и я отсече. Мусаб бин Умейр (*радияллӓху анх*), рецитирайки знамението, меӓл: „**Мухаммед** (*алейхисселӓм*) **е Пророк. Преди него дойдоха и други пратеници.**“ (сӓра Ӓл-и Имрӓн: 144), взе знамето в лявата си ръка. Този път Ибн-и Камӓа стовари меча си върху лявата му ръка и отсече и нея. Славният знаменосец Мусаб бин Умейр (*радияллӓху анх*), притискайки знамето към гърдите си, продължи да го развява. Този път Ибн-и Камӓа заби копие то си в тялото му и Хазрети Мусаб падна шехӓйд по пътя на Алләху теӓля – подобно на другите си братя.

В този момент едно приело неговия образ меляике, веднага, преди знамето да падне на земята, грабна славното знаме на ислямската войска. Когато любимият ни Пейгамбер му заповяда: „**Напред, Мусаб! Напред!**“, меляикето, което държеше знамето му каза: „Аз не съм Мусаб.“ Тогава Султанът на вселената разбра, че това не е Мусаб, а меляике и предаде знамето на Хазрети Али.¹⁵²

Убилият Мусаб (*радияллӓху анх*) Ибн Камӓа помисли, че е убил Пророка ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*). Набързо отиде при езичниците и започна да вика: „Убих Мухаммед!“ Зарадвалите се езичници още повече се ожесточиха, а сподвижниците, не знаейки същността на случилото се, едва стояха на крака. Цареше атмосфера на печал. Дори и Хазрети Омер не издържа и седна на земята, заедно със своите приятели. Енес бин Надр (*радияллӓху анх*), виждайки

¹⁵¹ Вӓкидӓ, *ел-Мегӓзӓй*, I, 254; Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, III, 217; Бейхакӓй, *ес-Сунен*, II, 220; Хӓким, *ел-Мустедрек*, III, 416

¹⁵² Ибн Хишӓм, *ес-Сӓйре*, II, 73; Вӓкидӓ, *ел-Мегӓзӓй*, I, 300; Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, II, 42

ги по този начин, попита: „Защо седите?“ Отговориха му: „Расулюллах е станал шехїд.“ Тогава Хазрети Енес рече: „Защо ни е да живеем, след като Пророкът на Аллах е станал шехїд. Ставайте да се сражаваме и да пожертваме живота си за онова, за което е пожертвал живота си нашият Пророк!“ и счупвайки ножницата на меч си, с възгласите: „Аллāху екбер!“ и с меч в ръка се връза сред езичниците. Много неверници погуби и падна шехїд. Седемдесет бяха раните само по лицето му, а по тялото си имаше толкова много рани, че никой освен сестра му не успя да го познае.

Сподвижниците се разпръснаха твърде много, а и част от тях бяха станали шехїди. Езичниците, възползвайки се от разпръснатостта на сподвижниците, се събраха около Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го нападнаха с камъни и с мечове. Двете брони, с които бе облечен, го предпазваха от ударите, но един от камъните, хвърлени от Утбе бин Ебу Ваккās, го улучи в благословеното лице. Нарани се долната му устна и му се счупи един от предните долни зъби. В този момент пристигна и Ибн-и Камїа и удари с меч си по благословена глава на любимия ни Пейгамбер. Шлемът му се счупи и две халки се връзаха в лицето му. С друг удар Ибн-и Камїа го рани по благословеното рамо и Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) падна в една дълбока яма, изкопана за мюсюлманите от Ебу Амир. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи следната ду'ā за коварния Ибн-и Камїа: **„Всевишният Аллах да те стори унижен и презрян!“** Ибн-и Камїа се зарадва много и крещейки: „Убих Мухаммед! Убих Мухаммед!“, отиде при Ебу Суфян. Целта на езичниците бе постигната. Вече Расул (*алейхисселām*) не ги интересуваше. И отдалечавайки се от ямата, в която той (*салляллāху алейхи ве селлем*) падна, те се впуснаха да се сражават със сподвижниците.¹⁵³

Когато Мухаммед (*алейхисселām*) падна в ямата, благословените му бузи кървяха. Тогава докосна благословеното си лице и ръцете му, както и благословената брада, се окървавиха. Джебрāил (*алейхисселām*) не позволи да капне на земята нито една негова капка кръв и му каза: „О, Любими на Аллāху теāлā! Ако една капка от тази кръв беше паднала на земята, то до Деня Къямет нямаше да поникне трева по нея.“ Султанът на пратениците, изричайки: **„Ако една капка кръв от мен падне на земята, от небето ще бъде изпратено наказание. О, Господарю! Прости на моя народ, защото те не знаят.“** молеше Всевишния Аллах да опрости племето му. Молеше се за напътствието на хората, довели го до това състояние.

В това време Хазрети Кааб бин Мāлик се провикна: „О, мюсюлмани! Радвайте се! Пророкът на Аллах е тук, жив е!“ Мюсюлманите с радост изтичаха натам. Сякаш отново им бе вдъхнат живот. Хазрети Али и Талха бин Убейдуллах (*радияллāху анхум*) веднага го измъкнаха от ямата. Хазрети Ебу Убейде бин Джеррāх извади със зъби забилите се в благословеното му лице халки на шлема. При изваждането на тези метални парчета му излязоха двете предни зъби. Сподвижникът Хазрети Мāлик бин Синāн изсмука изтичащата от благословеното му лице кръв. Във връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: **„Огънят на Джехеннема не ще докосне онзи, чиято кръв се е смесила с моята.“**

---

¹⁵³ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 79

Езичниците отново се насочиха към Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) обаче радостните мюсюлмани го обградиха и успяха да ги отблъснат. Те разбраха, че няма да могат да се доберат до него и започнаха да се изкачват към върха на планината. Султанът на двата свята заповяда на намиращия се до него Хазрети Саад бин Ебу Ваккас: „**Върни ги!**“, но той отвърна: „О, Расуляллах! Имам само една стрела. Как да ги върна с нея?“ Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) повтори заповедта си. Тогава водачът на стрелците Хазрети Саад бин Ебу Ваккас издърпа стрелата от колчана си и я изстреля. Стрелата, попадайки в целта, повали един езичник. Когато отново протегна ръка към колчана си, видя, че има още една стрела. Като я погледна внимателно, разбра, че това е същата стрела, която преди малко изстреля. С нея уби още един езичник. Това се повтори многократно. Всеки път в колчана си Хазрети Саад откриваше изстреляната преди това стрела. Това бе едно от чудесата на любимия ни Пейгамбер. Езичниците видяха, че жертвите им се увеличават и се отказаха от изкачването. Слязоха и се отдръпнаха назад.

Един от тях на име Убей бин Халеф, подкарвайки коня си към Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), започна да вика: „Къде е този, който твърди, че е пейгамбер? Да излезе и да се сражава с мен!“ Сподвижниците пожелаха да излязат срещу него, но любимият ни Пейгамбер не им позволи. Излезе самият той, взимайки копие то на Хазрети Харис бин Симме. Подлият Убей, пришпорвайки коня си, с думите: „Ако ти се спасиш, то аз да умра!“ се приближи към него. Бе целият в броня. Султанът на световите метна копие то си и то се заби във врата му, между шлема и ризницата. Убей, мучейки като говедо, се строполи на земята. Счупиха му се ребрата. Езичниците го вдигнаха и го занесоха. По пътя, крещейки „Мухаммед ме уби!“, умря.

Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и намиращите се при него сподвижници започнаха да се изкачват към скалите на Ухуд. Когато стигна до скалите, поиска да се изкачи по-нагоре, но умореният Пророк на Аллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), от тежестта на двете брони и седемдесетте удара по благословеното си тяло, нямаше сили. Тогава Хазрети Талха го качи на гърба си и го отнесе. Във връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: „**Когато Талха помогна на Пророка на Аллах, тогава Дженнетът стана ваджиб за него.**“ Пророкът на Аллаху теѝля не намери сили, за да кланя намаза изправен и затова го кланя в седнало положение.

В полите на планината се водеше жестоко сражение. Сподвижниците като лъвове се нахвърляха върху противника. Превърнаха света в тъмница за осмелилите се да ударят Мухаммед (*aleyхисселѝм*). По едно време Хѝтиб бин Ебу Белтеа (*радиялля̀ху анх*) отиде при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и го попита: „Нека душата ми бѝде пожертвана за вас, о, Расуляллах! Кой ви стори това?“ любимият на Всевишния му отговори: „**Утбе бин Ебу Ваккас хвърли камък по лицето ми и ми счупи предния зѝб.**“ Чувайки тези думи, Хазрети Хѝтиб отново го попита: „О, Расуляллах! Накѝде отиде Утбе?“ и веднага се насочи към показаната от Мухаммед (*aleyхисселѝм*) посока. Откри Утбе на бойното поле, събори го от коня си и с един удар му отрязва главата, след което го занесе на Пейгамбера ни (*aleyхиссалѝту vesselѝм*). „**Да е доволен от теб Всевишният Аллах, да е доволен от теб Всевишният Аллах!**“ каза Султанът на вселената и се помоли за него.

Езичниците не можаха да се противопоставят на атакуващите ги отново мюсюлмани и оставяйки след себе си седемдесет жертви, напуснаха бойното поле.

Мълвата за смъртта на Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) достигна до Медйна. Хазрети Фāтима, Хазрети Аише, Умме Сулейм, Умму Еймен, Хамне бинти Джахш, Куайбе (*радияллāху анхумā*) се отправиха към планината Ухуд. Хазрети Фāтима, като видя баща си ранен, започна да плаче, но Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) я успокои. Хазрети Али донесе вода с щита си. Майка ни Фāтима изми кръвта от благословеното лице на баща си и като видя, че все още кърви, тя изгори парче от рогозка и посипа пепелта ѝ върху раната и тя спря да кърви.¹⁵⁴

След това слязоха на бойното поле. Първо установиха ранените и им превързаха раните. Някои от шехидите бяха преобразени до неузнаваемост. Езичниците им бяха отрязали ушите, носовете и други органи от тялото им, разпорили им коремите. Сред тях бе и Хазрети Абдуллах бин Джахш. Тази гледка натъжи много любимия ни Пейгамбер и неговите сподвижници. Бойното поле на Ухуд бе напоено с кръвта на най-видните сподвижници на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и душите им бяха излетели в Дженнета. Въпреки това, отношението на езичниците към шехидите бе зверско. Сърцата на Хабйбуллах и Есхāб-и кирāм се разкъсваха от болка. Султанът на вселената не се сдържа и заплака. Със сълзи на благословените си очи каза: „**В Деня Къямет аз ще свидетелствам за тези шехиди, че пожертваха живота си по пътя на Аллāху теāля. Погребете ги с кръвта по тях! Кълна се в Аллах, в деня Къямет те ще дойдат в местността Махшер* с кървящи рани. Цветът на кръвта им ще е същият, но с аромата на мускус.**“

Любимият ни Пейгамбер забеляза, че Хазрети Хамза го няма и попита: „**Не виждам Хамза. Какво ли му се случи?**“ Хазрети Али отиде да го потърси и го откри. Пейгамберът ни отиде там и видя ужасяващата гледка. Ушите, носът и другите органи на Хазрети Хамза бяха отрязани, лицето му бе обезобразено, коремът му бе разпорен и дробовете му бяха извадени. Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) със сълзи на благословените си очи се обърна към Хазрети Хамза: „**О, Хамза! Никои никога не е бил сполетян от такава жестокост и няма да бъде сполетян. О, чичо на Пророка на Аллах! О, Хамза, лъв на Всевишния Аллах и на Неговия Пейгамбер! О, благодетелю Хамза! О, закрилник на Пророка на Аллах! Да бъде милостив към теб Аллāху теāля!**“

През това време видяха една разтревожена жена да се приближава към тях. Това бе лелята на любимия ни Пейгамбер – Сафийе (*радияллāху анхā*). И до нея, както и до другите жени, достигна слухът за смъртта на Расуллоллах и тя веднага изтича до Ухуд. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) предположи, че леля му няма да издържи на гледката и каза на сина ѝ Хазрети Зубейр бин Аввām: „**Върни майка си назад, за да не види трупа на брат си.**“ Хазрети Зубейр, тичайки, отиде при майка си. Благословената жена развълнувано го попита: „Сине! Случило ли се е нещо с Расуллоллах?“ Отговори ѝ пристигна-

¹⁵⁴ Ибни Мāдже, „Тъб“, 15; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 250; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 80

лият при тях Хазрети Али: „Хамд на Аллах, той е добре.“ Чувайки тези думи, Сафийе (*радияллāху анхā*) се поуспокои, но не се сдържа и помоли да ѝ го покажат. Хазрети Али ѝ го показа. Виждайки жив Любимият на Аллāху теāля, тя се зарадва много и отправи хамд към Всевишния Аллах. После пожела да види брат си Хазрети Хамза, но синът ѝ Зубейр (*радияллāху анх*) ѝ попречи с думите: „Майчице, Пророкът на Аллах заповядва да се върнеш назад.“ Майка ни Сафийе отвърна: „Ако ме връщате, само за да не го видя, то знайте, че аз вече съм получила известие за това, че тялото на моя брат е обезобразено. Той е сполетян от това по пътя на Аллāху теāля и ще бъде възнаграден за това. Ние ще се примирим и с по-тежки ситуации. Ще чакаме наградата от Аллāху теāля! С позволенията на Аллāху теāля, ще изтърпим!“ Хазрети Зубейр бин Аввām, отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), предаде думите на майка си. Любимият ни Пейгамбер отвърна: „**Ако е така, позволи ѝ да го види.**“ Хазрети Сафийе отиде при трупа на брат си, седна и тихо заплака. При идването си тя донесе две наметала. Извади ги и каза: „Донесох ги за брат си Хамза, увийте го с тях.“ Едното от тези наметала използваша за Господаря на шехйдите („Сеййид-уш-шухедā“) Хамза (*радияллāху анх*). Вместо с кефен (саван) го увиха с него.¹⁵⁵

Любимият на Аллāху теāля застана пред трупа на знаменосеца Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*). Ръцете на Хазрети Мусаб бяха отсечени и по тялото му имаше множество рани. Натъженият Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към благословените шехйди, изречитира 23-ия āйет от сūra „Ахзāб“, меāл: „**Сред вярващите има такива герои, които са предани в своя обет към Аллāху теāля. Някои от тях изпълниха обещанието си, че ще се сражават докато станат шехйди, (т.е. станаха шехйди), а други още чакат (да станат). И с нищо не измениха на дадената дума.**“ След това каза: „**И Пророкът на Аллāху теāля е свидетел на това, че в деня Къāмет вие ще бъдете събрани пред Аллāху теāля като шехйди.**“

След това се обърна към намиращите се при него сподвижници и каза: „**Посещавайте ги. Приветствайте ги! Кълна се във Всевишния Аллах, приветстващите ги на този свят, в деня Къāмет съответно ще бъдат приветствани от тези благословени шехйди.**“

Не откриха нищо, което да използват в качеството на саван за Хазрети Мусаб бин Умейр. Дрехата му не покриваше изцяло тялото му. Когато покриваха горната част на тялото му, непокрити оставаха краката му, а когато покриваха краката му, непокрита оставаше главата му. Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда с дрехата да покрият горната част на тялото му, а краката му да покрият с трева. Хазрети Мусаб бин Умейр, който бе прекарал целия си живот в служене на исляма и получил честта да стане шехйд, напусна света с половин кефен.¹⁵⁶

Останалите шехйди, след извършването на погребалната молитва дженāзе бяха погребани с кървавите си дрехи по двама, по трима в един гроб (*радияллāху анхум*). Броят на шехйдите бе седемдесет – шестдесет и четирима от тях бяха от енсāрите и шестима от мухāджирите.

¹⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 14

¹⁵⁶ Бухāри, „Дженāиз“, 27; Ебū Дāvūd, „Весāйа“, 11; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 121

Сърцата на много от сподвижниците се разкъсаха от мъка, защото в тази битка те загубиха най-близките си хора – своите роднини. Любимият на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем) ги успокои със следните думи: „Кълна се в Аллах, колко много исках да стана шехїд заедно със сподвижниците си и да ношувам в сърцето на планината Ухуд. Когато братята ви станаха шехїди, Всевишният Аллах постави душите им в гушите на зелени птици. Те идват при реките на Дженнета и пият от тях, и ядат от плодовете му. Виждат всички негови кътчета. Летят над розовите му градини. Ношуват в златните кандила, окачени под Арша. Те, виждайки красотата на такива храни и питиета, казват: „Да знаеха нашите братя за нещата, с които ни дари Аллāху теāля, не биха се въздържали от джихāда и не биха се отвърнали от врага, страхувайки се от него.“, а Всевишният Аллах им казва: „Аз ги уведомих за вашето състояние.“ (И Всевишният Аллах низпосла следния āйет, меāl):

„Не смятай за мъртви онези, които са станали шехїди по пътя на Аллāху теāля! Всъщност, те са живи при своя Господар! Всички се радват за степената на шехїд, с която Аллāху теāля ги дари и се препитават с дженнетските блага. Искат да благовестят онези, които ще ги последват в мъченичеството, но все още не са ги настигнали: “Няма страх за тях и не ще скърбят.” Радват се на благо от Аллāху теāля. Радват се, мислейки за благата вест, че Аллāху теāля не погубва наградата на вярващите.“ (сūra Ал-Имрāн: 169-171)

Всевишният Аллах, показвайки им се, им казва: „О, раби мои! Кажете ми това, което ви се прииска, за да ви го дам в изобилие.“ А те: „О, Господарю наш! Няма по-висша благодат от благодатта, с която ни дари, че да искаме нея. Ядем всичко, което ни се прииска в Дженнета. Ние бихме искали само да се върнем на земята и сражавайки се по Твоя път, да станем отново шехїди.“

Вече в Ухуд не бе останало нищо за вършене. Мюсюлманите се подготвиха за потегляне. Тук се бе състояла една от най-забележителните битки в историята. Тук отново бе даден урок на неверието. Есхāбът прояви героизъм, който надмина човешките представи.

След погребването на шехїдите Султанът на вселената, заедно със сподвижниците си, се отправи към сияйната Медїна. Когато стигнаха до местността Харра, той подреди сподвижниците си в редици, вдигна благословените си ръце и отправи следната ду’ā: „О, Аллах мой! За Теб е цялата възхвала! О, Аллах мой! Няма напътващ за този, когото си оставил в заблуда и няма кой да заблуди този, когото си напъттил. О, Аллах мой! Стори така, че да заобичаме вярата и разкраси сърцата ни с нея и стори така, че да намразим неверието, непокорството и невъздържаността! Стори ни от онези, които знаят кое е вредно за земния и за отвъдния ни живот, стори ни от достигналите до правия път! О, Аллах мой! Стори ни да живеем като мюсюлмани и да умрем като мюсюлмани! Присъедини ни към групата на праведните и добрите, защото те не губят чест и достойнство, нито се отвръщат от религията си! О, Аллах мой! Накажи безверниците, които отричат Твоя Пророк, отвръщат се от Твоя път и воюват с Твоя Пейгамбер! О, Аллах, спусни над тях Твоето наказание, което е истина!.. Āмїн!“ Сподвижниците, произнасяйки: „Āмїн!“, се присъединиха към отправената ду’ā.

Любимият ни Пейгамбер и славните му сподвижници приближиха Медйна. Жените и децата, които бяха останали в Медйна, излязоха, за да ги посрещнат. Всички те, с любопитство и тъга, търсеха с поглед Султана на вселената и виждайки го жив, отправяха благодарности към Всевишния Аллах. След това търсеха своите роднини и близки – бащи, съпрузи, синове, братя, чичовци и вуйчовци. И ако не успееш да ги видиш – сълзи се стичаха по бузите им. Океанът от милост Мухаммед (*алейхисселѝм*), виждайки скръбта на своите сподвижници, им съчувстваше и сълзите се стичаха и по неговите благословени бузи.

По едно време към Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) се приближи една жена. Тази жена бе майката на Хазрети Саад бин Муѝз – Кебше. В битката при Ухуд тя загуби сина си Амр (*радияллѝху анх*). Заставайки пред любимия ни Пейгамбер, тя не попита за своя любимец – за сина си, а каза: „О, Расуляллах, нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Хамд на Аллѝху теѝля, жив сте! Няма да се тревожа за нищо, щом вие сте жив.“ Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) ѝ изказа своите съболезнования и я зарадва със следната вест: „**О, майко на Саад! Имам блага вест за теб и за неговото семейство. Всички шехѝди се събраха в Дженнета и се сприятелиха.** (В Деня Кѝямет) **те ще се застъпят пред Аллах и за своите семейства.**“ Майката на Хазрети Саад (*радияллѝху анх*) каза: „О, Расуляллах, ние сме съгласни с всичко, изпратено ни от Аллѝху теѝля. След такава радостна вест кой би плакал за тях! Вие се помолете за нас, живите.“ Султанът на вселената, изпълнявайки молбата ѝ, произнесе следната ду'ѝ: „**О, Аллах мой! Заличи мѝката от сърцата им. Стори тези оцелели най-добрите сред оцелелите.**“

Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), имайки предвид борбата с телесните желания, каза на сподвижниците си: „(О, мои сподвижници!) **Върнахме се от малкия джихѝд, започваме големия.**“ След това им посъветва да се приберат по домовете си и да излекуват раните си. Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), който също бе ранен, направи същото.

Походът към Хамра-ул Есад

След завръщането си в Медйна Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) предприе мерки, в случай че езичниците се опитат да се върнат и да нападнат Медйна. На другия ден, за да покаже на езичниците, че мюсюлманите не са отслабнали и за да предотврати връщането им в Медйна, любимият ни Пейгамбер нареди на Хазрети Билял да каже на сподвижниците следното: „**Пророкът на Аллах ви заповядва да преследвате врага! Ще дойдат само онези, които вчера са се сражавали в Ухуд, другите няма да дойдат.**“ Хазрети Билял извести тази заповед на сподвижниците, въпреки че болшинството от тях бяха ранени, веднага се приготвиха. Дори и тежко ранените братя Абдуллах и Раѝфи (*радияллѝху анхум*), чувайки поканата на любимия ни Пророк, си казаха: „Нима ще пропуснем възможността да излезем на поход заедно с Расулюллах?“ и се присъединиха към редиците на муджѝхидите.

Любимият ни Пейгамбер, заедно със славните си сподвижници, започна да преследва езичниците и узна, че събирайки се в местността Равха, са взели

решение да нападнат Медйна и да унищожат мюсюлманите. Това преднамерено действие бе едно от чудесата на Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*).

Езичниците, като чуха, че Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е тръгнал срещу тях, се уплашиха и се върнаха в Мекка.¹⁵⁷ Любимият на Алля̀ху тея̀ля̀ ги преследва до местността Хамра-ул Есад. Двама от езичниците бяха заловени. Мюсюлманите останаха там три дни и после се върнаха в Медйна.

Всевишният Аллах похвали участвалите в този поход сподвижници със следния айет, меал: „**За онези, които се притичаха на поканата на Алля̀ху тея̀ля̀ и на Пророка, след като бяха ранени, и особено за онези от тях, които вършат добро и отбягват злото, има огромна награда.**“ (сура Ал-и Им-ран: 172)

Трагичен бе краят на езичниците, които в Ухуд се заклеха да убият любимия ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Всички те, в рамките на една година, намериха смъртта си. Ибн-и Камйа бе един от тях. След завръщането си в Мекка, един ден той отиде да види овцете си. Намери ги на върха на планината. Тогава овен от стадото се втурна към него и започна да го удря с главата си. След многократните удари на животното, тялото на Ибн-и Камйа се разкъса на парчета и той умря.

Абдуллах Шихаб Зухри, завръщайки се в Мекка, пък бе убит от змия с бели петна.

Събитие в Раджи

В битката при Ухуд Хазрети А̀съм бин Сабит уби неверниците Муса̀фи бин Талха и неговия брат Ха̀рис. Тяхната майка, известна със своята злопапетност, жадуваше да му отмъсти за синовете си. Обеща да даде сто камили на този, който донесе главата на Хазрети А̀съм и се закле да пие вино от черепа му. В един от военните мисии (сериййе) пък Абдуллах бин Унейс уби Ха̀лид бин Суфян от рода Лихйан. Затова рода Лихйан се споразумя с племената Адел и Кара.

Тези две племена, намиращи се в близост до Медйна, подготвиха план. Техни представители, отивайки в Медйна, щяха да кажат, че са приели исляма и са готови да дадат зекя̀т, но им трябват учители, които да събират зекя̀та и да ги учат на ислям. Запланираха да убият една част от изпратените учители, а останалите да отведат в Мекка и да ги продадат на Курайш. По този начин щяха да отмъстят за жертвите си.

В четвъртата година от Хиджра, в месец сафер, шест или седем души от двете племена отидоха при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и казаха: „Станахме мюсюлмани. Изпрати ни учители (наставници), които да ни учат на Коран-и керйм и религията.“ По това време любимият ни Пейгамбер сформира военен патрул от десет души, който щеше да разузнае дали мекканците подготвят военни действия. След молбата на тези две племена изпрати този военен патрул заедно с тях, за да проучат положението там и да го уведомят. Този патрул се състоеше от следните сподвижници: Мерсед бин Ебу Мерсед, Ха̀лид бин Ебу Букайр, А̀съм бин Сабит, Хубейб бин Адий, Зейд бин Десинне, Аб-

¹⁵⁷ Вакиди, *ел-Мегазй*, I, 4; Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 48

дуллах бин Тāрик, Муаттиб (Мугир) бин Убейд и още трима мюсюлмани (*радияллāху анхум*), чиито имена са неизвестни.

Този разузнавателен отряд се придвижваше през нощта, а през деня се криеше. По този начин в една ранна утрин стигнаха до водите на Раджи. Починаха си известно време и ядоха фурми от сорта аджве, който бе един от най-хубавите, най-качествените сортове на Медйна. След това се изкачиха на едно възвишение, намиращо се наблизко. Една жена от племето Хузейл, пасяща овце, дойде до водите на Раджи и видя костилките от медински фурми. Крешейки, тя съобщи на племето си, че са дошли някакви от Медйна. През това време един от представителите на племената Адел и Кара, който бе заедно с военния патрул на мюсюлманите, под някакъв предлог се отдели от тях и веднага отиде и информира рода Лихйāн за местоположението на мюсюлманите.

Двеста души, сто от които бяха стрелци, обкръжиха намиращите се на възвишението сподвижници. Към обкръжаващите ги се присъедини и този, който информира езичниците за местоположението на мюсюлманите. Сподвижниците разбраха, че са подведени и решиха да се сражават. Езичниците се опитаха да ги разубедят. Казаха им: „Обещаваме ви, че ако слезете при нас няма да убием никого от вас. Кълнем се, не искаме да ви убием, но бихме искали откуп от мекканците за вас.“

Асъм бин Сāбит, Мерсед бин Ебӯ Мерсед и Хāлид бин Ебӯ Букейр (*радияллāху анхум*), изричайки: „Никога не бихме приели думите и обещанията на езичниците.“, отхвърлиха всички техни предложения. Хазрети Асъм бин Сāбит каза: „Заклех се никога да не приема покровителството на езичниците. Кълна се в Аллāху теāля, не бих се предал, вярвайки на думите и на покровителството им.“ Вдигна ръце и се помоли: „О, Аллах мой! Уведоми Пророка Си за нашето състояние.“ Всевишният Аллах прие молбата на Хазрети Асъм и уведоми Пророка Си (*салляллāху алейхи ве селлем*) за тяхното състояние.

Хазрети Асъм каза на езичниците: „Ние не се боим от смъртта, защото сме прозорливи (като умрем ще станем мъченици и ще отидем в Дженнета).“ Водачът на езичниците каза: „О, Асъм! Не погубвай себе си и приятелите си, предай се!“ Асъм бин Сāбит (*радияллāху анх*) им отговори със стрели. При пускането на стрелите редеше следните стихове:

*„Аз съм силен, нямам никакви недостатъци.
Дебелата тетива на лъка ми е опъната.
Смъртта е истина, животът – безсмислен и преходен.
Всичко в съдбата ще ни се случи.
Хората рано или късно ще се върнат при Аллах.
Ако аз не се сражавам с вас,
майка ми ще полудее (от мъка).“*

В колчана му имаше седем стрели. С всяка една от тях той уби по един езичник. Когато му свършиха стрелите, започна да се сражава с копието си и погуби много от тях. А когато му се счупи копието, извади мечта си, а ножницата счупи и я изхвърли. (Това означаваше: „Няма да се предам, ще се сражавам до смърт.“) След това се помоли: „О, Аллах мой! Аз до днес опазих Твоята религия. Моля Те, да опазиш тялото ми в края на днешния ден!“ Възгласите

им „Аллāху екбер!“ разтърсиха планината. Десетимата муджāхиди се сражаваха храбро срещу двеста езичници. Накрая Хазрети Āсъм го раниха в краката и той се свлече на земята. Неверниците нямаха смелост да се доближат до него и го убиха, изстрелвайки отдалеч стрелите си. В този ден седем от сподвижниците станаха шехиди, а останалите трима бяха взети в плен.

Неверниците от рода Лихйāн се опитаха да отсекаат главата на Āсъм бин Сāбит и да го продадат на Сулāфе бинти Саад. Всевишният Аллах прие молбата на Хазрети Āсъм и изпрати рояк пчели, които стояха като облак върху тялото му и го пазеха. Езичниците не успяха да се доближат до него и накрая казаха: „Да го оставим. През нощта пчелите ще се разпръснат и тогава ще му отсекаем главата.“

През нощта Всевишният Аллах изпрати силен дъжд и буйните потоци отнекоха благословеното тяло на Хазрети Āсъм бин Сāбит. Езичниците, колкото и да го търсиха, не успяха да го открият и да отрежат нищо от благословеното му тяло. Впоследствие, когато се разказа тази случка Хазрети Омер каза: „Без съмнение, Всевишният Аллах ще опази своя вярващ раб. Āсъм бин Сāбит както сам се пазеше приживе от езичниците, така го опази и Всевишният Аллах след смъртта му.“ След този ден всички започнаха да го наричат **„Човекът, пазен от пчелите“**.¹⁵⁸

Неверниците от рода Лихйāн убиха седем души от мюсюлманите, а останалите трима взеха в плен. Тримата пленени сподвижници бяха Хубейб бин Адий, Зейд бин Десинне и Абдуллах бин Тāрик (*радияллāху анхум*). Езичниците от рода Лихйāн ги завързаха с тетивата на лъковете. Хазрети Абдуллах бин Тāрик им се противопостави. „Приятелите ми, които паднаха като шехиди бяха удостоени с Дженнета.“ изкрещя той. Скъса тетивата, с която бяха завързани ръцете му, но неверниците от рода Лихйāн с камъни сториха шехид и него. Хубейб бин Адий и Зейд бин Десинне (*радияллāху анхум*) проявиха търпение с намерението да изпълнят заповедта на любимия ни Пейгамбер.

Двамата бяха отведени в Мекка. Роднините на убитите в битките при Бедр и Ухуд езичници изгаряха от жаждата за мъст. Худжейр бин Ебӯ Ихāб Темймй купи Хазрети Хубейб, за да отмъсти за убития си в битката при Бедр брат, Саффāн бин Умеййе пък купи Хазрети Зейд бин Десинне, за да отмъсти за баща си Умеййе бин Халеф, който също бе убит в битката при Бедр. Езичниците възнамеряваха да ги убият, но се намираха в месеците, през които бе забранено проливането на кръв и затова ги затвориха до изтичането на тези месеци. Двамата сподвижници, които бяха затворени на отделни места, показаха голямо търпение, сила и благородство.

Мāвийе, която по това време служеше като освободена прислужница в дома, където държаха заключен Хазрети Хубейб ибн Адий (по-късно тази жена прие исляма), разказва:

„Хубейб беше затворен в едно малко помещение в дома, в който се намирах. Не съм виждала по-благочестив пленник. Един ден видях да държи в ръцете си голяма, колкото ибрик, чепка грозде. Ядеше от него. Такава чепка грозде държеше всеки ден. В този сезон не бе възможно да се намери грозде и особено в Мекка. Всевишният Аллах го даряваше с препитание. В мястото, където беше

¹⁵⁸ Бухāрй, „*Мегāзй*“, 28; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 354; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 354

затворен, отслужваше намаз и рецитираше Свещения Коран. Жените, които го слушаха, плачеха и изпитваха съжаление към него. Понякога, когато го питах: „Желаеш ли нещо?“, той ми отвръщаше: „Донеси ми сладка вода, но не ми носи месо от животно, което е принесено в жертва на идолите, и ми съобщи предварително кога ще ме убият. Друго не искам.“ Когато беше утвърден денят на неговата смърт, отидох и му съобщих. Не видях никаква промяна, никаква тъга у него. Когато този ден наближи ми каза, че иска да почисти тялото си и поиска един бръснач. Изпратих детето си да му го занесе. Когато то отиде при него, аз изведнъж се уплаших и си казах: „Този човек може да убие детето ми с бръснача. Той така и така ще умре.“ Изтичах да го видя.

Хубейб беше взел от ръцете му бръснача и беше сложил детето ми на коляното си, за да го милва. Аз много се уплаших и започнах да крещя, но той ми каза: „Нима си мислиш, че ще го убия. В нашата религия такава нещо не съществува. Под достойнството ни е да убиваме без да имаме право за това.“

Денят, в който щяха да ги убият, настъпи. В този ден, рано сутринта, развързаха оковите им и ги закараха към местността Темйм, която се намиреше извън Мекка. Населението на Мекка и първенците на езичниците се събраха, за да наблюдават тяхното обесване. Тълпата бе много голяма.

Езичниците поставиха две бесилки на мястото, определено за тяхното обесване. Благословеният Хубейб (*радияллаху анх*), преди да го завържат на бесилото, се обърна към езичниците и им каза: „Позволете ми да изпълня два рекята намаз.“ Позволиха му и той изпълни със смирение два рекята намаз. Тълпата от мъже, жени и деца, го наблюдаваха с вълнение. След като приключи намаза, каза: „Кълна се в Аллах, ако знаех, че няма да си помислите, че съм удължил намаза от страх, бих го удължил още повече и бих изпълнил още повече намаз.“ И така Хазрети Хубейб бин Адий бе първият, който изпълни два рекята намаз преди да бъде обесен и това стана традиция и суннет. Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) много хареса и одобри неговата постъпка.¹⁵⁹

След това качиха Хазрети Хубейб на бесилото и сложиха примката на врата му. Обърнаха лицето му от Кяабе (от посоката на къбля) към Медйна и му казаха: „Отречи се от своята религия и да те освободим!“ Отговори им: „Кълна се в Аллах, не бих се отрекъл! И целият свят да ми дадете, пак не бих се отрекъл!“ Получилите този отговор езичници му казаха: „Би ли искал в този момент, на твоего място да беше Мухаммед? Ако ни отговориш с да, ще се спасиш и ще бъдеш при семейството си.“, но Хубейб (*радияллаху анх*) им отговори: „Не бих се съгласил и един трън да се забие в крака му.“ Езичниците, надсмивайки му се, казаха: „О, Хубейб! Отречи се от религията си! Ако не се отречеш, несъмнено ще те убием!“ Хазрети Хубейб им каза: „За мен смъртта е без значение, когато е по пътя на Аллаху теалй.“

След това Хубейб (*радияллаху анх*) отправи следната ду'а: „О, Аллах мой! Тук не виждам никакви други лица, освен лицата на врага. О, Аллах мой! Предай моя поздрав на Своя Пророк. Извести го за тези деяния.“ и каза: „Есселяму алейке я Расуляллах.“ В това време любимият ни Пейгамбер седеше със сподвижниците си. Хазрети Зейд бин Харисе разказва това събитие по следния на-

¹⁵⁹ Бухарй, „Мегазй“, 28; Вакидй, *ел-Мегазй*, I, 354

чин: „Един ден, когато Пророкът ни седеше със сподвижниците си, каза: „**Ве алейхисселѡм**“. Сподвижниците го попитаха: „О, Расуляллах, на чий поздрав отвърнахте?“, „**На поздравя на нашия брат Хубейб. Джебрайл** (алейхисселѡм) **ми предаде неговия поздрав.**“ каза той (салляллѡху алейхи ве селлем).“

Насъбрали се около Хазрети Хубейб езичници, казвайки: „Ето този човек уби бащите ви!“, подтикнаха младежите и те започнаха да го нападат с копията си. В това време лицето на Хазрети Хубейб се обърна към Кяабе. Езичниците обърнаха лицето му към Медйна. Хазрети Хубейб се помоли: „О, Аллах мой! Ако съм от добрите Ти раби, обърни лицето ми в посоката на къбля.“ и лицето му отново се обърна в посоката на къбля. След това никой от езичниците не успя да обърне лицето му в друга посока. В този момент подложеният на ударите на езичниците Хубейб (радияллѡху анх) изрази своето състояние в стихове и каза: „Кълна се в Аллах, не ме тревожи това как ще умра, стига да умра като мюсюлманин. Всичко това е по пътя на Аллѡху теѡля.“

След това Хазрети Хубейб прокле езичниците: „О, Аллах мой! Унищожи всички курайшки езичници! Вземи душите им един след друг, не ги оставяй живи!“ Езичниците много се уплашиха, една част от тях избягаха. Останалите започнаха един след друг да забиват копията си в тялото му. Едно от тези копия го прониза в гърдите и излезе от гърба му. Кръвта шуртеше от тялото му. Хазрети Хубейб, произнасяйки: „Ешхеду ен ля иляхе илляллѡх ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулюх.“ стана шехид.¹⁶⁰ Тялото му остана на бесилката четиридесет дни и не се разложи. От раните му течеше свежа кръв. Любимият ни Пейгамбер изпроводи Зубейр бин Аввѡм и Микдѡд бин Есвед (радияллѡху анхум) да донесат тялото му. През нощта двамата тайно влязоха в Мекка. Свалиха Хазрети Хубейб от бесилото, сложиха го върху камилата и потеглиха към Медйна. Езичниците узнаха за това и голяма група езичници се нахвърли срещу тях. Двамата сподвижници положиха тялото на земята и започнаха да се отбраняват. След малко видяха как земята се разцепи и пое тялото на Хазрети Хубейб. След случилото се двамата се върнаха в Медйна.

Хазрети Зейд бин Десинне също го качиха на бесилото и го принуждаваха да се отрече от религията си, но по този начин укрепиха още повече неговата вяра. Подложиха го на дъжд от стрели. Накрая бе сторен шехид от освободения роб на Саффѡн бин Умеййе – Нистѡс.

Събитието край кладенеца Мау̀не

В същата година, през месец сафер, в Медйна пристигна вождът на рода Амир от Неджд – Ебу Берѡ Амир бин Ма̀лик и посети Пророка ни (салляллѡху алейхи ве селлем). Любимият ни Пейгамбер му разказа за исляма и го посъветва да стане мюсюлманин. Ебу Берѡ не прие исляма, но заяви, че ислямът е благословена религия и помоли да изпрати няколко мюсюлмани в Неджд, за да разпространят там исляма. Султанът на вселената му каза: „**Не съм сигурен дали хората, които ще изпратя там, ще бъдат в безопасност от народа на Неджд**“, но Амир отвърна: „Аз ще ги защитавам. Никой няма да може да им навреди.“

¹⁶⁰ Абдуррезѡк, ел-Мусаннеф, V, 354

Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) прие неговото обещание и отпрати седемдесет души от Есхāб-и суффе, начело с Хазрети Мунзир бин Амр. Ебӯ Берā отиде преди тях при племето си и им съобщи, че е взел под покровителството си мюсюлманите, идващи да разпространяват исляма и ги предупреди да не ги безпокоят. Всички, освен племенника му Мāлик бин Туфейл, му се подчиниха. Мāлик бин Туфейл въоръжи три племена и заставайки начело на тях, обкръжи пристигналите при кладенеца Маўне мюсюлмани. Вярващите се сражаваха с тях до последната си капка кръв. С изключение на един от тях всички останали станаха шехйди.

Последните думи на благословените сподвижници бяха: „О, Господарю! Няма никой, освен Теб, Който да съобщи положението ни на Расулюллах. Предай му нашите поздравии.“ Джеб­рāил (*алейхисселлям*), изключително тъжен, дойде и предаде техните поздравии на Пейгамбера ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) и каза: „**Те се завърнаха при Алляху теāля. Той е доволен от тях и те са доволни от Него.**“ Любимият ни Пророк (*саллялляху алейхи ве селлем*), изричайки „**Алейхимусселлям**“, прие поздравии им и огорчен се обърна към мюсюлманите с думите: „**Братята ви се сблъскаха с идолопоклонниците. Последните ги разкъсаха на парчета, прободоха телата им с копия.**“

По време на това сражение езичникът Джеббār заби копието си в тялото на Хазрети Амир бин Фухейра. В този миг Хазрети Амир каза: „Кълна се в Аллах, спечелих Дженнета.“ и пред погледите на езичниците тялото му бе издигнато в небето. Всички станаха свидетели на това необикновено явление, но само Джеббār стана мюсюлманин.

Събитията в Раджи и край кладенеца Маўне натъжиха много Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*). В течение на един месец след всеки намāз той (*саллялляху алейхи ве селлем*) моли Всевишния Аллах да даде възмездие за убийците. Всевишният Аллах прие молбата на Своя Любим и наказа тези племена със страшна суша и глад. Седемстотин души умряха от заразна болест.¹⁶¹

Юдеите от племето Бенй Нāдир

След битката при Ухуд, в четвъртата година от хиджра, юдеите от рода Нāдир организираха план за покушение срещу любимия ни Пейгамбер. Джеб­рāил (*алейхисселлям*) предупреди Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) и планът им се провали.

Султанът на световите изпрати при тях Мухаммед бин Меслеме (*радиялляху анх*) с думите: „**Отиди при юдеите от синовете на Нāдир и им кажи: „Пророкът на Аллах ме изпрати, за да ви съобщя следната негова заповед: „Напуснете земята ми! Не съжителствайте повече с мен! Вие подготвихте план за покушение срещу мен. Давам ви срок от десет дни. След това, ако някой от вас бъде видян, ще бъде обезглавен!**“

Юдеите се уплашиха и започнаха да се готвят да напуснат Медйна. Обаче водачът на двуличниците Абдуллах бин Убей им изпрати следното известие: „Не напускайте крепостта си! Ние ще ви подкрепим с две хиляди души.“ След

¹⁶¹ Бухārй, „*Мегāзй*“, 28; Муслим, „*Имāре*“, 147; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 183; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 346-352; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 51-54

всичко това Султанът на вселената връчи знамето на Хазрети Али и заедно със сподвижниците си се отправи към крепостта на рода Нәдир, който се намираше на четири километра разстояние от Медина. Мюсюлманите обсадиха крепостта. Юдеите не се осмелиха да излязат. Не пристигна и подкреплението, обещано от Абдуллах бин Убей. След продължилата повече от двадесет дни обсада юдеите се предадоха. Оставяйки оръжията, златото и среброто си на мюсюлманите, една част от тях се заселиха в Шам, а останалите в Хайбер. В Медина останаха само юдеите от рода Курайзѝ.¹⁶²

Смъртта на Фатима бинти Есад (*радияллѝху анхѝ*)

В четвъртата година от Хиджра бе низпослан ѝйет, забраняващ употребата на алкохолни напитки. В тази година Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) се ожени за майка ни Умму Селеме, която след смъртта на мъжа си остана вдовица с няколко деца.¹⁶³ В същата тази година се състоя походът към Зѝтуррика, с който бяха подчинени съседните езически племена.¹⁶⁴

Почина синът на Хазрети Осмѝн и Хазрети Рукайѝе – шестгодишният Абдуллах. Султанът на вселената изпълни погребалната молитва дженѝзе на внука си и го положи лично в гроба. Скръбта му бе голяма. Благословените му сълзи се стекоха върху гроба. Поставяйки надгробния камък, каза: „Аллѝху теѝлѝ е милостив към Своите милосърдни и добросърдечни раби.“¹⁶⁵

През същата година почина и майката на Хазрети Али – Фатима бинти Есад (*радияллѝху анхѝ*). Пейгамберът ни (*алейхиссалѝту весселѝм*), като чу вестта за смъртта ѝ, се натъжи много и каза: „Днес почина майка ми.“ След смъртта на дядо му Абдулмутталиб грижите за него бе поело семейството на чичо му Ебѝ Тѝлиб и той отрасна под нежните грижи на тази благословена жена. Тя бе една от първите приели исляма. Пророкът за световите (*салляллѝху алейхи ве селлем*) я обичаше като своя майка, много я уважаваше и почиташе. И в знак на тази огромна любов, той (*салляллѝху алейхи ве селлем*) съблече благословената си риза и заповяда, вместо със саван (кефен), да я увият с нея. След извършване на погребалната молитва дженѝзе Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) събощи, че на молитвата участвали седемдесет хиляди мелѝикета. Отиде до гроба ѝ, слезе в него и за да бъде по-хубав и спокоен гробният ѝ живот, направи някакви знаци, като че ли разширяваше гроба ѝ. След това легна в него.

Когато излезе от гроба благословените му очи бяха се напълнили със сълзи и сълзите капнали в гроба. О, Аллах мой! Какво милосърдие!? И каква щастливка е тази жена!? Даже Хазрети Омер не се сдържа и каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расѝлюллах. Към никоя друга жена не сте се отнасяли така, както към нея.“ Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), най-верният сред верните, му отговори: „След Ебѝ Тѝлиб никой друг не ми е правил толкова добрини, колкото нея. Тя ми беше майка. Когато нейните

¹⁶² Вѝкидѝ, *ел-Мегѝзѝ*, I, 441; Сухейлѝ, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 282

¹⁶³ Гирмизѝ, „*Никѝх*“, 40

¹⁶⁴ Бухѝрѝ, „*Вузу*“, 34; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 343; Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, II, 203; Вѝкидѝ, *ел-Мегѝзѝ*, I, 396; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, II, 61

¹⁶⁵ Хѝким, *ел-Мустедрек*, IV, 51

деца бяха гладни, тя първо хранеше мен. Когато нейните деца бяха целите в прах, тя първо вчесваше моите коси и ги мажеше с розово масло. Тя ми беше майка!

Вместо с кефен, я увих с ризата си, за да бъде облечена с дрехите на Дженнета. Легнах до нея в гроба, за да бъде гробният живот лек и приятен за нея. Джебрайл ми предаде следното съобщение от Всевишния Аллах: „Мястото на тази жена е в Дженнета.“

След това отправи следната ду'а за майка ни Фатима бинти Есад: „Всевишният Аллах да ти прости и да те възнагради. О, майко моя! Аллаху теяля да се смили над теб. Не обличаше себе си, а обличаше мен. Не ядеше ти, а ми даваше аз да ям. Всевишният Аллах е Онзи, Който съживява и умъртвява. Той е Вечноживият. Той не умира. О, Аллах мой! Опрости майка ми Фатима бинти Есад! Разшири гроба ѝ! О, Аллах, Който си най-милостивият сред милостивите! Приеми тази моя ду'а в мое име и в името на предишните пейгамбери!“

В тази година почина и една от благословените съпруги на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Хазрети Зейнеб бинти Хузайме, въпреки че бе на тридесет години. Роди се и вторият син на Хазрети Али - Хазрети Хусейн.¹⁶⁶

През същата година езичниците от Мекка с две хилядна войска под предводителството на Ебу Суфян се отправиха към Бедр, за да възпрепятстват разпространението на исляма. Султанът на световите пристигна преди тях в Бедр с войска, състояща се от хиляда и петстотин муджāхиди (борци). Езичниците узнаха за това и се уплашиха. Придвижиха се само до Мерраззахрāн. Не посмяха да се срещнат с мюсюлманската войска и се върнаха обратно в Мекка. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) осем дни ги чака заедно със сподвижниците си в Бедр. След това тръгна към Медйна.

Походът срещу Бені Мусталик

През петата година от Хиджра вождът на рода Мусталик Хāрис бин Ебу Дирār събра много хора и въоръжавайки ги, се готвеше да нападне Медйна. Любимият ни Пророк узна за техните приготовления и веднага с войска от седемстотин души се отправи на поход срещу тях. Разположиха се край кладенеца Мурайсī и призоваха рода Мусталик към исляма. Но те не само, че не откликнаха на техния призив, но и пускайки стрелите си, започнаха да се сражават. Мюсюлманите, изпълнявайки заповедта на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Атакувайте едновременно и внезапно.“, убиха десет души от рода Мусталик. Вождът на племето успя да избяга, но дъщеря му Берра и шестстотин души от неговото племе бяха пленени. Иззетите трофеи бяха разпределени. Берра, отивайки при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „Договорих се с моя господар да ме освободи срещу девет златни монети. Помогнете ми!“ Султанът на вселената, проявявайки милосърдие, изпълни нейното желание, откупи я и я освободи. Разказа ѝ за исляма и тя стана мюсюлманка. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва много и тя бе

¹⁶⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 392; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, IV, 68

удостоена с честта да встъпи в брак с него. Сподвижниците, от уважение към нея, казаха: “Срамуваме се да ползваме роднините на жената на Расулюллах, на майка ни, като прислужници.” и освободиха всичките си пленници. Този брак стана причина за освобождаване на стотици пленници. Името на Берра, бе променено от любимия ни Пейгамбер на Джувейрийе. За нея майката на вярващите Хазрети Аише казва: „Не съм виждала по-благодетелна жена от Джувейрийе.“¹⁶⁷

След тази победа на ислямската войска сърцата на езичниците от околните племена се изпълниха със страх и те осъзнаха каква участ очаква осмеляващите се да ги нападнат.

БИТКАТА ПРИ РОВА

Годината бе пета от Хиджра. Изгонените от сияйната Медйна юдеи от рода Надир, които бяха извор на смут и раздор, се разделиха на групи и една част от тях се заселиха в Шам, а останалите в Хайбер. Сърцата им бяха изпълнени със злоба към исляма и Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и желание за отмъщение. Вождът им Хуйей, събирайки двадесет видни личности от племето си, отиде в Мекка. Срещнаха се с Ебу Суфян и се споразумяха да убият любимия ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселām*). Казаха му: „Ще сме неотлъчно до вас до приключването на това дело.“ Ебу Суфян им каза: „Враговете на нашите врагове са наши приятели. Но за да ви се доверим, вие трябва да се поклоните на нашите идоли. Едва тогава бихме приели вашата искреност и ще сме сигурни във вас“. За да постигнат целта си, коварните юдеи се отрекоха от религията си и се поклониха на идолите. От неверници с писание станаха неверници без писание. Заклеха се да убият Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да унищожат исляма.

Езичниците веднага започнаха с приготовленията. Изпратиха свои хора и при съседните езически племена. Юдеите също пристъпиха към действие, като започнаха да увещават племената да участват в битката. Успяха да въоръжат част от тях, обещавайки им пари и фурми. Езичниците събраха от околностите на Мекка огромна войска, състояща се от четири хиляди души, триста коня, много оръжия и хиляда и петстотин камили. В Дār-ун-недве Ебу Суфян връчи знамето на езическата войска на Осман бин Ебу Талха.

Когато езическата войска, състояща се от четири хиляди души, стигна до Мерраззахрāн към тях се присъединиха шест хиляди души от много племена, сред които племената Сюлейман, Фезāра, Гатафан, Мурра, Есад. С тяхното присъединяване войската на езичниците достигна десет хиляди души. Тази войска бе огромна за времето си.

Хората от племето Хузāа, които от дълго време бяха в приятелски отношения с мюсюлманите, веднага информираха Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) за действията на езичниците. Изпратеният от тях вестносец преодоля десетдневното разстояние за четири дни.

---

¹⁶⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 294; Вакидй, *ел-Мегāзй*, I, 413; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 74

Любимият ни Пейгамбер, който при вземане на решения се допитваше до сподвижниците си, веднага ги събра и обсъди положението. Всеки един от сподвижниците даде предложение, относно мястото и начина на военните действия. Намиращият се в този съвет Хазрети Селмън Фāрисī, взимайки думата, каза: „О, Расūляллах! У нас съществува една военна тактика. При опасност от нападение на врага, ние копаехме ров и така се отбранявахме.“ Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците харесаха неговия метод и решиха да се сражават по този начин.¹⁶⁸

Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) веднага, взимайки със себе си няколко сподвижници, отиде и избра мястото, където щеше да бъде изкопан ровът. Южната част на Медīна бе покрита с гъсти палмови дървета. Вероятността да предприемат масова атака оттам бе много малка, малобройна войска би била достатъчна за нейната отбрана. В източната част на Медīна пък се намираха юдеите от племето Бенī Курайзā, с които бяха сключили договор. И поради това, езичниците можеха да нападнат само от източната и северната част, които бяха открити. Бяха определени местата, където щяха да изкопаят ровове. Всеки един от сподвижниците трябваше да изкопае по три метра на дължина и по три и половина метра на ширина. Ровът трябваше да бъде толкова широк, че да не може да го прескочи бързо препускащ кон. Имаха много малко време. Врагът бе излязъл от Мекка и вече се движеше към Медīна. Трябваше за колкото се може по-кратко време да изкопаят рова.

Храбрите сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер, изричайки „**Бисмилляхиррахмāниррахīm**“, започнаха да копаят. Трудеха се с всички сили. Дори и децата вземаха участие в изкопаването. На хълма Зубāб бе приготвена шатра за Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*). Изнасяната с плетени кошнички пръст от рова изсипваха около този хълм, а на връщане влачеха камъни от планината Сел, които щяха да бъдат използвани срещу врага. Тези, които нямаха плетени кошнички, изнасяха пръстта с полите на дрехите си. Любимият ни Пейгамбер се трудеше неуморно. Сподвижниците, виждайки го, казаха: „Да се жертват за вас душите ни, о, Расūляллах! Вие недейте да работите, почивайте си! Ние достатъчно много работим.“, но той им отговаряше: **“Искам да имам дял във вашата награда, която печелите, докато работите.”**

Времето бе много студено. А и поради сушата през тази година господстваше страшен глад. Много трудно намираха храна. Страшен глад измъчваше сподвижниците, включително и Султана на световите. Привързваха към стомасите си камъни, за да се почувстват силни и за да не изпитват нужда от храна.

Изпратеният като милост за световите Пророк на Аллāху теāлā (*саллялāху алейхи ве селлем*), забравяйки собствения си глад, се тревожеше много за трудещите се в студа гладни сподвижници, съжаляваше ги и се молеше за тях: „**О, Аллах мой! Няма друг живот (който да се желае), освен отвъдния. О, Аллах мой! Опрости енсāрите и мухāджирите!**“, а те му отговаряха така: „Подчинихме се на Расūлюллах и сме готови до края на живота си да разпространява-

¹⁶⁸ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 220; Вāкидī, *ел-Мегāзī*, I, 441; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 65-74

ме ислямската религия по пътя на Аллāху теāля.“ Тази взаимна любов бе достатъчна за преодоляване на умората, глада и жаждата. Тя изкореняваше всички тези трудности.

Мюсюлманите започваха да копаят рано сутринта и продължаваха до вечерта. Един ден, докато копаеха, Хазрети Али бин Хакем си нарани крака. Качиха го на кон и го закараха при Любимия на Аллāху теāля. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), изричайки: „**Бисмилляхиррахмāниррахйм**“, докосна крака му и на мига кракът му спря да кърви и болката изчезна. Това бе едно от чудесата на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Изнурените и гладни сподвижници не спираха да копаят. По едно време достигнаха до едно много твърдо място и не можеха да продължат. Отидоха при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му съобщиха. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде, слезе в рова и поиска да му донесат съд с вода. Взе в устата си една глътка от водата и я върна обратно в съда. След това пръсна водата върху твърдото място. Взе чука и с един удар го превърна на пясък и копаенето се улесни. По време на удара благословеният корем на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се оголи и намиращите се там сподвижници забелязаха камъка, прикрепен на стомаха му. Хазрети Джāбир бин Абдуллах, отивайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Нека майка ми и баща ми бъдат жертвани за вас, о, Расулāллах! Ще ми позволите ли да отида до къщи и да се върна.“ Получилият позволение Хазрети Джāбир разказва по следния начин за събитията след това:

„След като получих позволение от Расул (*aleyхисселāм*), аз отидох къщи и казах на жена си: „Видях колко е гладен Пророкът на Аллах. Състоянието му е непоносимо. Има ли нещо за ядене къщи?“ Жена ми отговори: „Нямаме нищо освен това яре и няколко шепи ечемик.“ Веднага заклах яретото, а жена ми смля ечемика с ръчната мелница. От брашното омеси тесто. А месото сложи в гърне и го постави върху огъня да се вари. След всичко това аз отидох при Пророка на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му казах: „О, Расулāллах! Имам малко храна. Заповядайте у нас заедно с няколко човека.“

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ме попита: „**Колко ви е храната?**“ и аз му отговорих. Тогава ми каза: „**Хем е много, хем е хубаво. Кажете на жена си, докато не дойде, да не махне от огъня гърнето, нито пък да извади хляба.**“ След това, обръщайки се към муджāхидите, каза: „**О, люде, намиращи се в рова! Ставайте! Ще отидем на угощението, приготвено ни от Джāбир.**“ След тази заповед сподвижниците се събраха и тръгнаха след Пейгамбера ни. Аз веднага се прибрах къщи, разказах на жена си случилото се и ѝ казах: „Какво ще правим сега?“ Тя ме попита: „Расул (*aleyхисселāм*) не те ли попита за количеството на храната?“ Отговорих ѝ: „Попита ме и аз му казах колко храна имаме.“ Тогава жена ми ме попита: „Ти ли покани сподвижниците или Пророкът на Аллах?“, „Пророкът на Аллах ги покани.“ отговорих аз. „Расул (*aleyхисселāм*) знае по-добре.“ каза жена ми и ме успокои.

След малко на вратата ни се забеляза сияйното лице на Пейгамбера ни (*aleyхисселāм*). „**Влизайте, без да се бутате!**“ каза той (*салляллāху алейхи ве селлем*) на сподвижниците, които бяха много. Братята ми сподвижници седнаха да ядат на групи по десет човека. Уважаемият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли хлябът и месото да стигнат за всички,

да има берекет. След това, без да свали гърнето от огъня, започна да слага от яденето върху хляба и да подава на сподвижниците. Това продължи дотогава, докато се нахраниха всички. Кълна се, повече от хиляда души се нахраниха, а хлябът и месото стояха недокоснати. След като се нахранихме и ние, раздадохме останалата храна на съседите.¹⁶⁹

Хазрети Селмāн Фāрисī копаеше много старателно и умело. Вършеше работа за десетима. Когато той и приятелите му копаеха определеното за тях място, се натъкнаха на една голяма, твърда и бяла скала. Колкото и да се опитваха да я строят, не успяха. А и чуковете, кирките и лопатите им се счупиха. Хазрети Селмāн, отивайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Нека майка ми, баща ми и самият аз бъдем жертвани за вас, о, Расūляллах. При копаенето попаднахме на една твърда скала. Всичките ни метални инструменти се счупиха. Не можахме дори да я помръднем.“ Любимият на Всевишния (*саллялāху алейхи ве селлем*) отиде на мястото и поиска чука за трошене на камъни. Намиращите се там сподвижници зачакаха с любопитство.

Султанът на пейгамберите се спусна в рова. Изричайки: „**Бисмил-ляхиррахмāниррахīm**“, вдигна чука и така силно удари скалата, че проблясна светкавица, която освети Медāна, и се отрони едно парче. Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) каза: „**Аллāху екбер!**“ Последваха възгласите на сподвижниците. След това удари втори път. И пак светкавица, осветяваща наоколо!.. И парчетата, отронили се от скалата... Любимият ни Пейгамбер отново каза: „**Аллāху екбер!**“ и отново последваха възгласите на сподвижниците. Когато удари за трети път, излезе още една светлина и скалата се разби на парчета. Султанът на световите отново каза: „**Аллāху екбер!**“ и славните сподвижници му се подчиниха.

Хазрети Селмāн подаде ръката си и любимият ни Пейгамбер излезе от рова. Селмāн Фāрисī (*радиялāху анх*) каза: „Нека баща ми, майка ми и моята душа бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах! За пръв път в живота си видях такова нещо. Каква мъдрост се крие тук?“ Тогава Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) се обърна към сподвижниците си и ги попита: „**Видяхте ли и вие това, което е видял Селмāн?**“ Отговориха му: „Видяхме, о, Расūляллах! Видяхме как блесна силна светкавица, когато ударихте камъка с кирката. После, когато изрекохте: „**Аллāху екбер**“, ние повторихме след вас.“ Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) им каза: „**В светлината на първия удар видях дворците на хосроя** (в Медāин). **Джебрāил** (*алейхисселām*) **дойде и ме благовести със следното:** „Твоята общност ще извоюва тези земи.“ **При втория удар видях червените дворци на Шам.** **Джебрāил** (*алейхисселām*) **дойде и ми каза:** „Общността ти ще покори и тези земи.“ **При третия удар видях дворците на Сан’а** (на Йемен). **Джебрāил** (*алейхисселām*) **ме благовести:** „Общността ти ще завладее и това място.“

След това Султанът на вселената описа двореца на хосроя (персийския владетел). Хазрети Селмāн, който бе от тези земи, възкликна: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расūляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил с истинската религия и с Книгата, този дворец е точно такъв, ка-

¹⁶⁹ Бухāрī, „Мегāзī“, 27; Дāримī, „Мукаддиме“, 7; Ибн Ебī Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 425

къвто го описахте вие. Свидетелствам, че вие сте пророк на Всевишния Аллах.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Селмāн! Шам несъмнено ще бъде покорен. Иракий ще избяга в най-далечната точка на своята страна. Вие ще властвате над целия Шам. Никой няма да може да ви се противопостави. Йемен без съмнение ще бъде завладян. И Персия ще бъде завладяна и хосроят ще бъде убит. Всевишният Аллах ще ви удостои с тези победи и завоевания след мен.**“¹⁷⁰

Хазрети Селмāн Фāрисй (*радияллāху анх*) разказва: “Видях, че всички тези неща, съобщени от Расūлюллах, наистина се случиха.”

Врагът вече бе наблизо. Работеха много усилено, трябваше колкото се може по-скоро да завършат рова. Муджāхидите напусаха местата си само при нужда и то с позволение на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). А двуличниците идваха на работа, когато си искат и напусаха без да искат неговото позволение. Отгоре на това се надсмиваха над сподвижниците и казваха: „Ние се укриваме от врага в ровове, а той ни обещава дворците на Йемен, Шам и Персия. Много ни е чудно. Що за хора сте.“

По този повод бе низпослан следният āйет, свързан с вярващите, меъл: „**Истинските вярващи са само онези, които (искрено) вярват в Аллāху теāлй и в Неговия Пророк, и когато са с него (Расūлюллах) по въпрос, изискващ колективни действия (като джихād, предприемане на мерки за джихād, събрания по време на петъците и байрамите), те не си отиват, докато не поискат от него позволение. Следователно (о, Любими Мой) онези, които ти искат позволение, са истинските повярвали в Аллāху теāлй и Пророка. Когато те искат позволение от теб за някои свои дела, позволи на когото желаеш и искай прощката на Аллāху теāлй за тях! Без съмнение Аллāху теāлй е много опрощаващ, много милосърден.**“ (сūra Нūr: 62)

Бяха низпослани и следните āйети, свързани с двуличниците: „**Не приемайте поканата на Пророка на Аллāху теāлй като поканите помежду ви (на които понякога се отзовавате, а понякога не. Веднага тичайте към неговата покана и не се отделяйте без позволение). Аллāху теāлй без съмнение знае онези от вас, които скришом се измъкват. И да се боят онези, които се противопоставят на неговата заповед, да не бъдат сполетени от беда в земния и болезнено мъчение в отвъдния живот! Внимавайте! На Аллāху теāлй е всичко на небесата и на земята. Знае Той вашата вяра (дали сте вярващи или двуличници) и Деня Къямет, когато (двуличниците и неверниците ще) бъдат върнати при Него. Аллāху теāлй ще ги извести за това, което са вършили в земния живот. Аллāху теāлй знае всичко.**“ (сūra Нūr: 63-64)

Минаха шест дни откакто почнаха да копаят. Всеки си беше свършил работата достойно. Само едно място, поради недостиг на време, не бе широко и дълбоко изкопано. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изтъкна безпокойството си, казвайки: „**Езичниците, освен оттук, от никъде другаде не могат да минат.**“ и постави на това място охрана.

Когато войската на езичниците се доближи съвсем до Медйна, водачът на юдеите от рода Нāдир каза на командира на курайшката войска, че намира-

---

¹⁷⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 450

щите се в Медйна юдеи от рода Курайзā имат договор с мюсюлманите, но могат да измамат техния водач Кааб бин Есад и да ги привлекат на своя страна. Тогава командирът на курайшката войска отвърна: „О, Хуйей! Веднага отиди при Кааб бин Есад. Да нарушат договора с мюсюлманите и да ни помогнат.“ Една от точките на договора гласеше: „В случай на нападение, мюсюлмани и юдеи да се обединят и да си помагат срещу тези, които нападат Медйна.“

През нощта юдеят Хуйей отиде в къщата на Кааб. Почука на вратата, представи се и каза: „О, Кааб! Доведох десет хилядна войска, състояща се от курайшите и много други племена, сред които Кинāне и Гатафан. Мухаммед и сподвижниците му вече няма да могат да се спасят. Заедно с курайшите дадохме обет, докато не ги унищожим напълно, да не тръгнем оттук.“ Кааб му каза: „Ако вие не успеете да ги унищожите, и курайшите и войните от Гатафан се завърнат по родните си места, ние ще си останем тук. Опасявам се да не ни убият.“ Хуйей каза: „За да отпаднат опасенията ти, поискай седемдесет души от Курайш и от Гатафан като заложници. Докато тези заложници са при теб, те няма да могат да си отидат оттук. Ако случайно бъдат победени и си отидат, аз ще бъда до вас. Тогава бедата, която ще сполети вас, ще сполети мен.“ и успя да измами Кааб, а след това и другите юдеи. Накара ги да нарушат договора.

След това Хуйей се върна при курайшката войска и съобщи, че юдеите от Бенй Курайзā са преминали на тяхна страна и ще нападнат мюсюлманите откъм тила.

На седмия ден езичниците пристигнаха и разположиха лагера си в западната и северната част на Медйна, където бе изкопан и ровът. Те замисляха с огромната си войска да опожарят изцяло Медйна, да убият Пророка ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му и да унищожат исляма. Противопоставянето на такава огромна войска бе много трудно.

Езичниците не очакваха да срещнат такова препятствие като рова. Като го видяха се изумиха. Ровът бе толкова широк, че и най-добрият кон не би го прескочил. А и падналият вътре трудно би излязъл, особено ако е облечен в броня.

Когато любимият ни Пейгамбер научи за пристигането на езичниците, веднага събра уморените си сподвижници, които шест дни се трудеха без почивка, и разположи лагера си в полите на планината Сел. Зад гърба им останаха планината Сел и Медйна, пред тях се намираше ровът, а от другата страна на рова бе врагът. За свой заместник в Медйна Пророкът на Аллāху теāля (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) остави отново Хазрети Ибн-и Умм-и Мектūм. Жените и децата бяха настанени в укрепени къщи. В три хилядната ислямска войска имаше само тридесет и шест конници. Знамената бяха връчени на Зейд бин Хāрисе и Саад бин Убāде (*радиял-лāху анхум*).¹⁷¹ Шатрата от кожа на Расūлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) бе опъната в полите на планината Сел.

Сподвижниците, които пак щяха да проявят невиджан героизъм, започнаха да следят внимателно действията на врага. По едно време Хазрети Омер дойде при любимия ни Пейгамбер и му каза: „О, Расūляллах! Чух, че юдеите от рода Курайзā са нарушили договора и се готвели да воюват с нас.“ Това съобщение бе неочаквано за Султана на световете, но той рече: „**Хасбуналлāху ве ни’мел**

---

¹⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 67

векъл – Достатъчен ни е Аллах! Колко прекрасен Довереник е Той!“ Натъжи се много. Ислямската войска остана между два огъня. На север и запад се намираха езичниците, а на югозапад – юдеите.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Зубейр бин Аввām в крепостта на юдеите от рода Курайзā, за да разузнае положението. След като се върна, той разказа следното: “О, Расūляллах! Видях ги да си поправят и заздравяват крепостта, да правят военни упражнения и маневри. Също така си събираха и животните.“ Тогава Любимият на Аллāху теāля изпрати при курайзитите Саад бин Муāз, Саад бин Убāде, Хаввāt бин Джубейр, Амр бин Авф и Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анхум*), за да ги наставляват и да подновят договора.¹⁷²

Петимата сподвижници отидоха в крепостта на курайзитите и ги наставляваха, но наставленията им се оказаха безполезни. Юдеите започнаха да ги обиждат: „Вие ни направихте нещастни и безпомощни, като изселихте нашите братя от рода Нāдир. Какъв е този Мухаммед? Между нас няма никакъв договор. Дали сме обет да го нападнем заедно и да го убием. Несъмнено ще помогнем на нашите братя!“ Това бяха последните им думи.

Хазрети Саад бин Муāз и приятелите му се върнаха и съобщиха по завоалиран начин положението на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Запазете това в тайна! Кажете само на онези, които знаят, защото войната се състои от предпазливост и измама!**“¹⁷³

Разположените от едната страна на рова сподвижници чакаха Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговата команда. След малко Султанът на вселената пристигна при тях и произнесе думите: „**Аллāху екбер! Аллāху екбер!**“ Последваха възгласите на славните сподвижници. Възвеличавайки името на Всевишния Аллах, мюсюлманите всяха страх в сърцата на намиращите се от другата страна на рова езичници, многобройни като пясък. Чувайки техните възгласи, те си казаха: „Сигурно Мухаммед и сподвижниците му получили радостна вест.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, им предаде следната радостна вест: „**О, мюсюлмани! Радвайте се, Всевишният Аллах ви благовести с победа и помощ!**“ Славните сподвижници бяха участвали в много походи, участваха и в битките при Бедр и Ухуд. И всеки път, с позволението на Всевишния Аллах и благодарение на берекета на молитвите на Пророка ни, успяваха да разгромят огромната по численост и снаряжение езическа войска. За тях не съществуваша никакви препятствия и непреодолими трудности, щом ги оглавяваше най-скъпото творение на Аллāху теāля. Времето бе много студено, измъчваше ги страшен глад. Много от тях, включително и Султанът на вселената прикрепиха камъни на стомасите си. А врагът отсреща бе многоброен като пясък. Но за славните сподвижници числеността на врага и трудностите не бяха от значение. Всевишният Аллах за тях

¹⁷² Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 460

¹⁷³ Бухārй, “*Джихād*”, 157; Ебу Дāvуд, “*Джихād*”, 101; Тирмизй, “*Джихād*”, 5; Ибни Мāдже, “*Джихād*”, 28; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 126

бе достатъчен. Колко прекрасен Довереник бе Той. На Него се отдадох. На Него се уповаха.

Водачите на курайшите и вождовете на дошлите с тях племена, преди да предприемат общо настъпление, започнаха да обикалят около рова и да търсят място, откъдето да преминат. Обходиха го от единия край до другия. Накрая спряха до едно място, което в бързината бе останало неизкопано и решиха, че мястото е подходящо за атакуване. Движещите се след своите водачи езичници, поглеждайки ту рова, ту славните сподвижници, си казаха: „Кълнем се, че това не е дело на арабите. Със сигурност ги е посъветвал онзи персиец.“

Курайшските водачи, посочвайки на бойците си тясното място, казаха: „Кой ще може да прескочи рова и да мине от другата страна.“ Петима конници престъпиха напред. Те щяха да минат от другата страна и да се сражават поотделно с мюсюлманите. Славните сподвижници и езичниците следяха с любопитство действията на петимата конници. Конниците се отдръпнаха назад, за да се засилят. След това, обръщайки главите на конете си към тясното място на рова, се устремиха натам. Стремително движещите се породисти коне успяха с един скок да минат от другата страна на рова. Много други конници се опитаха да ги последват, но опитите им бяха неуспешни. Сред прескочилите рова бе и излъчващият страхопочитание Амр бин Абдӯд, който бе облечен целия в броня. Амр се провикна към муджәхидите: „Да излезе напред този, който иска да се сражава с мен!“

Хазрети Али отиде при любимия ни Пейгамбер и поиска разрешение за двубой с Амр, но дори не бе облечен в броня. Сподвижниците го гледаха с благородна завист. Султанът на световите свали благословената си броня и я сложи на Хазрети Али. След това го опасва с меч си и сваляйки благословената си чалма, я уви на неговата глава. След всичко това, той отправи следната ду'а: **„О, Аллах мой! В битката при Бедр падна като шехид чичовият ми син Убейде, а в битката при Ухуд – чичо ми Хамза. До мен остана моят брат и чичов син Али. Опази го и го дари с помощта си. Не ме оставяй сам!“** Сподвижниците казаха: „Амин!“

Хазрети Али, сред молитви и текбир, се придвижи напред пеша и застана пред стоящия като страшилище Амр бин Абд. Покритият изцяло в броня Амр не можа да го познае и го попита кой е. Хазрети Али му отговори: „Аз съм Али бин Ебу Талиб.“ Амр, преструвайки се, че му е жал за него, му каза: „О, сине на брат ми. Баща ти беше мой приятел и затова не искам да проливам кръвта ти. Не може ли някой от чичовците ти да излезе срещу мен?“ Но Хазрети Али, изричайки: „О, Амр! Кълна се в Аллах, аз искам да пролея кръвта ти, но не е ли редно и двамата да бъдем в равностойно положение? А не приляга ли това на достойнството на храбреците? Аз съм на земята, а ти си върху коня.“, го предизвика на двубой.

Чувството на храброст надделя и Амр веднага слезе от коня си, отсече краката му и с ярост застана пред Хазрети Али. Когато се опита да го нападне, Лъвът на Аллāху теāля му каза: „О, Амр! Чух, че си се закълел, преди да се биеш с някого от Курайш, да изпълниш едно от две негови желания. Истина ли е?“ „Истина е.“ отговори Амр. Тогава Хазрети Али рече: „Първото ми желание е да повярваш във Всевишния Аллах и Неговия Пророк и да станеш мюсюлманин.“ Амр се ядоса и каза: „Не ми трябва това. Отмини го!“ Хазрети Али

продължи: „Второто ми желание е да се откажеш от сражението и да се върнеш в Мекка. Защото, ако Пророкът на Аллāху теāля извоюва победа над врага, ти с тази твоя постъпка ще си му помогнал.“ Ядосаният Амр отвърна: „Отмени и това! Заклех се, че докато не отмъстя, няма да си сложа парфюм. Ако имаш друго желание, кажи!“ Хазрети Али рече: „О, враже на Всевишния Аллах! Вече не остана нищо друго, освен да се сражавам с теб!“

Амр, смеейки се на думите му, каза: „Много чудно! И през ум не ми е минавало, че в Арабия е съществувал такъв храбрец, който би дръзнал да излезе срещу мен. О, сине на брат ми! Кълна се, че не искам да те убивам, защото баща ти беше мой приятел. Аз исках пред себе си хора от първенците на Куррайш, като Ебу Бекр и Омер.“ Хазрети Али каза: „И така да е, но аз излязох тук, за да те убия!“ Тези негови думи вбесиха Амр. Той вдигна меч си и го стовари върху Хазрети Али, но очакващият удара Али (*радияллāху анх*) светкавично скочи настрани и посрещна удара с щита си. Ала Амр много такива щитове бе направил на парчета. Дори и най-здравите не издържаха на неговите удари. И този път се случи същото. Щитът на Хазрети Али стана на парчета и мечът го одраска по главата. На свой ред Хазрети Али вдигна Зулфиюра си и изричайки: „О, Аллах!“, го стовари върху врата на Амр. Главата му, заедно с шлема, изхвъркна. Възгласите на сподвижниците: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ запълниха пространството. От страна на врага се понесоха викове и ридания. Молбата на Султана на пейгамберите бе приета. Чудовището Амр бе проснат на земята, от тялото му шуртеше кръв. Приятелите на Амр, които разчитаха най-много на него, виждайки го проснат на земята, веднага се нахвърлиха върху Хазрети Али. Сподвижниците ги видяха и изтичаха натам. Зубейр ибн Аввāм (*радияллāху анх*) рани Неуфел бин Абдуллах и го събори в рова, заедно с коня му. Хазрети Али слезе в рова и разполови тялото му на две. Останалите едвам избягаха обратно през рова. Главнокомандващият на курайшите още в самото начало на битката изпадна в дълбоко отчаяние.

Начинът на военните действия вече бе ясен. Ровът възпрепятстваше заставането на двете войски един срещу друг. Започнаха да се обстрелват със стрели, но тези действия само удължаваха битката. Езичниците разбраха, че по този начин няма да могат да удържат победа и решиха да предприемат настъпление по цялото протежение на рова. Огромната вражеска войска от десет хиляди души полагаше усилия да премине рова, но трихилядната славна ислямска войска ги пресрещаше със стрели и камъни. Тази борба продължи до вечерта.

През нощта Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) постави охрана на различни места на рова. А самият той дежуреше на най-тясното място. В Медйна отпрати патрул от петстотин души и им заповяда да произнасят на висок глас текбър по улиците. По такъв начин евентуалната опасност щеше да се предотврати навреме, жените и децата щяха да бъдат предпазени.

Юдеите от Курайзā пък, изпращайки Хуйей бин Ахтаб при езичниците, поискаха подкрепление от две хиляди души за внезапно нощно нападение. Щяха да нападнат останалите без защита жени и деца. Но патрулирането на мударихидите и техните възгласи всяха голям страх в сърцата им и те, отдръпвайки се в укрепленията си, зачакаха удобния момент. От време на време на малки групички се опитваха да влязат в Медйна.

Една вечер един от първенците на рода Курайзā на име Газзāl с отряд от десет души успя да се добере до къщата, където се намираше лелята на Пейгамбера ни (*саллаллāху алейхи ве саллем*) Хазрети Сафийе. Вътре имаше жени и деца. Нямахше нито едно оръжие, с което да се отбраняват. Юдеите започнаха първо да обстрелват със стрели къщата, след това се опитаха да влязат вътре. Един от тях успя да влезе във вътрешния двор и започна да се оглежда наоколо и да търси достъп до къщата. През това време смелата леля на любимия ни Пейгамбер предупреди жените да не шумят и слизайки долу, отиде до вратата. Уви около главата си един тюлбент, за да изглежда като мъж, взе една тояга и един нож. След това бавно отвори вратата, приближи се откъм гърба на юдея и стовари с всички сили тоягата на главата му. Без да губи време уби падналия на земята юдей. След това хвърли главата му на намиращите се отвън юдеи, които продължаваха да пускат стрели. Юдеите, виждайки до краката си отрязаната глава на техния приятел, бяха обхванати от ужас и започнаха да бягат. Бягаха и си говориха: „А бяха ни казали, че в домовете на мюсюлманите не са останали мъже, че всички са излезли да се бият!“¹⁷⁴

На сутринта военните действия продължиха с всички сили. Султанът на световете, обръщайки се към сподвижниците си с думите: „**Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, трудностите, с които се сблъскваме, несъмнено ще свършат и вие ще постигнете спокойствие!**“⁶, ги посъветва да търпят и им съобщи, че победата ще е на вярващите. При тази радостна вест сподвижниците забравиха и глада, и трудностите. Продължиха да се отбраняват с всички сили. Не позволиха на нито един езичник да премине рова. Сподвижникът Хазрети Саад бин Муāз се сражаваше много храбро и по време на сражението бе ранен от стрелата на Хиббāн бин Кайс бин Арака. Стрелата попадна в артерията му и той загуби много кръв. Раненият Хазрети Саад, виждайки как намиращите се около него хора се мъчат да спрат кръвотечението, разбра, че състоянието му е сериозно и се помоли: „О, Господи! Ако ще продължи стълкновението с курайшите – остави ме жив. Защото от нищо друго не изпитвам такова голямо удоволствие, каквото изпитвам от сражението с езичниците, измъчващи своя Пророк и опровергаващи неговото дело. А ако сражението е към своя край, позволи ми да умра като шехїд. Не взимай душата ми, докато не видя частта на Бенї Курайзā!“ Молитвата на Хазрети Саад бе приета и кръвотечението спря.

Двуличниците, намиращи се в редиците на ислямската войска, като Абдуллах бин Убей действаха много бавно и не се доближаваха към челните редици. Правеха всичко, за да разтърсят муджāхидите душевно. Стараеха се да всеят смут, казвайки: „Мухаммед ви обещава богатствата на цезаря и хосроя, но сега сме се затворили в този ров и от страх дори по нужда не можем да отидем. Аллах и Неговият Пророк ни обещават само измама!“ А когато се оказваха на тясно, напускаха местата си под претекст, че домовете им могат да бъдат нападнати от врага. Тези действия на лицемерите представляваха отделен проблем за мюсюлманите.

Стремящите се да постигнат победа езичници използваша всичките си сили, но срещаша геройска съпротива от страна на храбрите сподвижници. Най-

---

¹⁷⁴ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 463

много шурмуваха тесния проход. Любимият ни Пейгамбер не се отделяше оттам и насърчаваше сподвижниците си и те оказваха невиджана съпротива. По едно време езичниците съсредоточиха стрелбата си на едно място. Това място бе шатрата на Султана на световете.

Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе облечен в броня. На главата му имаше шлем. Стоеше изправен пред шатрата си и даваше заповеди на сподвижниците. Езичниците понякога съсредоточаваха силите си върху най-слабо защитеното място на мюсюлманите. Благословените сподвижници, пристигайки веднага на това място и сражавайки се с всички сили, успяваха да ги отблъснат. Битката бе толкова жестока, че муджәхидите нямаха време дори да се оглеждат. В този ден започналото рано сутринта сражение продължи до късно вечерта. При настъпване на времето за всеки един намәз благословените сподвижници казваха: „О, Расуляллах! Не можахме да изпълним намәза.“, а той с огромна тъга им отвърщаше: **„Кълна се в Аллах, и аз не можах да изпълня.“** Късно вечерта с мощна атака успяха да отблъснат езичниците и да ги разпръснат. Разпръснатите се езичници не успяха да се съберат и се отдръпнаха в лагера си, за да пренощуват. А муджәхидите се насочиха към шатрата на любимия ни Пейгамбер. Изпратеният като милост за световете Пророк на Аллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе много огорчен от това, че мюсюлманите пропуснаха молитвите намәз, не се сдържа и прокле езичниците, което не бе обичайно за него, казвайки: **„Както те възпрепятстваха изпълняването на намәзите ни, занимавайки ни до залез слънце, така Всевишният Аллах да напълни домовете, стомасите и гробовете им с огън.“** Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и мюсюлманите първо отслужиха (наваксаха) пропуснатите обеден, следобеден и вечерен намәз, след това изпълниха и нощния намәз.

След тези сражения езичниците разбраха, че през деня е невъзможно да победят мюсюлманите и затова решиха да организират и нощни нападения. Предполагаха, че по този начин ще удържат окончателна победа над тях. Веднага заедно с юдеите от Курайзә преминаха към изпълнение на взетото решение. Езичниците разпределиха бойците си на групи и започнаха да нападат, редувайки се. Тези техни нападения продължиха с дни. Славните сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер, въпреки глада, безсънието и умората продължаваха да се отбраняват. Не позволиха на нито един вражески боец да премине рова. Тази битка бе по-страшна, по-жестока и по-трудна от всички други предишни битки.

Гладът настигна и курайшите. Конете и камилите им започнаха да измират, защото по земята нямаше и стръкче суха трева. Командирът на езичниците изпрати един отряд под командването на Дирър бин Хаттәб при юдеите от Курайзә, за да ги осигурят с продукти. Юдеите, които жертваха всичко за неверниците, веднага натовариха двадесет камили с жито, ечемик, фурми и слама за животните и им ги предадоха. На връщане отрядът на Дирър, в близост до Кубә, срещна една група мюсюлмани. Мюсюлманите веднага нападнаха курайшите. Състоя се кърваво сражение, в резултат на което езичниците се разбягаха, а натоварените им камили бяха предадени на Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Тези мюсюлмани бяха удостоени с много ду'а.¹⁷⁵

---

¹⁷⁵ Вакидй, *ел-Мегәзй*, I, 467

Султанът на вселената, в продължилата около месец битка, бе много загрижен за своите сподвижници, които се намираха в изключително тежко състояние, бе по-състрадателен към тях и от техните бащи. Виждащият свръхчовешките им усилия Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), опирайки благословеното си чело в земята, се молеше за тях: „**О, Аллах мой! Ти, Който помагаш на изпадналите в трудно положение! Ти, Който приемаш молбите на нуждаещите се и отчаяните! Несъмнено виждаш моето състояние и състоянието на Есхāба ми. О, Господарю! Разгроми неверниците! Всей сред тях разединение! Дари ни с победа!**“ През последните дни любимият ни Пейгамбер повтаряше често тази своя молба.

Измъчените от глада езичници полагаха огромни усилия, за да унищожат колкото се може по-скоро мюсюлманите. В една нощ, когато сражението продължаваше с цялата си ярост, в сърцето на един от вражеската армия се появи любов към исляма. Това бе Нуайм бин Месūd от гатафанците. Той отиде при любимия ни Пейгамбер и каза: „О, Расūляллах! Дойдох, за да потвърдя, че Аллāху теāля е един единствен и че ти си истинския пророк. Хамд на Аллāху теāля, че ме дари с честта да стана мюсюлманин! Досега воювах срещу вас, а отсега нататък ще воювам против неверниците. Готов съм да изпълнявам това, което ми заповядва. О, Расūляллах! Племето ми дори не знае, че съм станал мюсюлманин.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Ще можеш ли да отидеш при тези неверници, да всееш раздор сред тях и да ги разединиш?**“, „О, Расūляллах! С помощта на Всевишния Аллах ще го направя. Но позволено ли ми е да говоря, каквото си искам?“ попита Нуайм. Любимият ни Пейгамбер отговори: „**Войната е измама, можеш да казваш, каквото си искаш.**“

И Хазрети Нуайм бин Месūd, отивайки първо при юдеите от рода Курайзā, каза: „Знаете колко ви обичам. Това, което ще ви кажа, да си остане между нас, никой да не го знае.“ Юдеите се заклеха да не казват на никого. И Хазрети Нуайм продължи: „Делото на този човек (на Пророка ни) несъмнено е зло. Знаете какво стори с рода Нāдир и рода Кайнука. Всички вие видяхте как той ги изсели от родните им места. Сега племената Курайш и Гатафан са дошли да се сражават с мюсюлманите и вие ги подкрепяте. Сражаваме се вече дни наред, но все още не сме постигнали никакъв резултат. Ако продължи така, обсадата ще се проточи. Имотите, жените, децата на тези племена не са тук, както вашите, и това не е тяхната страна. Ако в тази битка успеят да победят, ще съберат трофеите и ще си отидат. А ако бъдат победени, ще си заминат, а вас ще ви оставят тук. Но вие няма да можете да се справите с мюсюлманите. В момента битката показва, че победата ще е на страната на мюсюлманите. Ако се случи така, както предполагам, мюсюлманите няма да ви оставят живи. Затова трябва бързо да предприемем някакви мерки.“¹⁷⁶

Слушащите го с голямо вълнение и боязън юдеи останаха много доволни от приятелското отношение на Хазрети Нуайм и му казаха: „Кажни ни какво да правим?“ Очакващият този въпрос Хазрети Нуайм каза: „Не се сражайте с мюсюлманите, докато не вземете за заложници някои от големците на племе-

¹⁷⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 228; Вāкидй, *ел-Мегāйй*, I, 481; Кетгāнй, *ет-Тератйбу'л-Идāриййе*, I, 543

ната Курайш и Гатафан. Докато заложниците са при вас, те не биха могли да избягат и да напуснат бойното поле.“ Юдеите се съгласиха с него, благодариха му и му оказаха гостоприемство.

След това Хазрети Нуайм отиде в лагера на курайшите. Обръщайки се към техните водачи, каза: „Знаете враждебността ми към Мухаммед и колко много ви обичам. Мой дълг е да ви съобщя нещо, което съм научил, но трябва да се закълнете, че няма да го кажете на никого.“ Те се закляха. Тогава Хазрети Нуайм им каза: „Да знаете, че юдеите от Курайзā се разкайвали, че са се съюзили с вас, и изпратили следното съобщение до Мухаммед: „Да вземем заложници от големците на Курайш и Гатафан, с цел да ги обезглавим и после да ги предадем на вас. После да се съюзим с вас и да ги унищожим докрай. В замяна да простите на нашите братя от рода Нāдир и да ги върнете по родните им места.“ И Мухаммед е приел техните искания. Ако юдеите поискат от вас заложници, не им давайте, защото ще ги убият всичките. Внимавайте, да не чуе никой!“ Курайшите благодариха за това важно съобщение и му оказаха уважение.

После Хазрети Нуайм отиде при племето Гатафан и им каза същото.

След един ден водачът на Курайш изпрати съобщение до рода Курайзā: „Положението ни се усложни. Студено е, животните ни измират. Тази вечер да се подготвим добре и утре заедно да ги нападнем.“ Но юдеите им казаха: „Ние в събота не се сражаваме. А и за да се сражаваме заедно с вас, трябва да ни дадете заложници от вашите големци. Ако обсадата се проточи и вие се прибегнете по родните си места, ще ни оставите на Мухаммед. А като ни дадете заложници, то тогава не бихте могли да ни изоставите.“ Когато командирът на курайшите узна за това, каза: „Нуайм бин Месūd ни е казал истината.“ и им изпрати отново следното съобщение: „Никого няма да ви дадем заложник. Ако утре се сражавате с нас, ще е добре, ако ли не, то тогава ние ще се прибегнем в родината си и вие ще си останете с Мухаммед и неговите сподвижници!“

Юдеите от Курайзā, приемайки за истина думите на Хазрети Нуайм, казаха: „Тогава, при това положение, ние не бихме се сражавали заедно с вас срещу мюсюлманите.“ Страхът се загнезди в сърцата и на двете страни.¹⁷⁷

Джебрāил (*алейхисселām*), явявайки се, съобщи на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), че Всевишният Аллах ще унищожи езичниците, изпращайки им ураган. Султанът на вселената застана на колене, и вдигайки благословените си ръце, благодари на Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой! Благодаря Ти за милостта към мен и моите сподвижници!**“ След това съобщи радостната вест и на сподвижниците си.

Бе събота вечер. Пълен мрак покри навсякъде. Последва страшен студ, след което се появи и много силен вятър. Ето как Хазрети Хузейфе бин Йемāн описва тази нощ:

„В тази нощ беше толкова тъмно, че дотогава такава тъмна нощ не бяхме виждали. Започна да духа страшен вятър с шум, наподобяващ гръмотевица. През това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ни съобщи, че езичниците са изпаднали в страх и паника и са се появили разногласия сред тях. От жестокия студ, от глада и от ужаса на нощта не можехме да се изправим на крака, бяхме се завили и чакахме без да мръднем.

¹⁷⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 228; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 481

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да изпълнява намāз и след като прекара част от нощта в изпълнение на намāз, се обърна към нас и каза: „Има ли някой от вас, който ще отиде при езичниците и ще разузнае положението? Ще помоля Аллāху теāлй този, който ми донесе новини от тях, да бъде мой приятел в Дженнета.“ Намиращите се там не можаха да се изправят на крака от жестокия студ и страшния глад. После Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се приближи към мен. Аз бях клекнал и се свил от студа и глада. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), докосвайки ме, попита: „Кой си ти?“ Отговорих му: „Аз съм Хузейфе, о, Расūляллах!“ Каза ми: „Отиди да видиш какво прави това племе! До завръщането си при мен не хвърляй камъни по тях, не пускай стрелите си, и не ги удрий с копие и меч! До завръщането си при мен ти няма да почувстваш нито студ, нито горещина, няма да бъдеш пленен и измъчван.“

Взех си меча и лъка и се приготвих да тръгна. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли за мен: „О, Аллах мой! Пази го отпред и отзад, отдясно и отляво, отгоре и отдолу!“

Тръгнах към езичниците. Като че ли се движех в хамам. Кълна се в Аллāху теāлй, не чувствах нито страх, нито студ, нито пък някакво настръхване. Накрая стигнах до лагера им. Командирът и големците им бяха наклали огън в един окоп и се топлеха. Ебū Суфян казваше: „Трябва да си отидем оттук.“ Веднага ми мина през ума да го убия точно там. Извадих една стрела от колчана си и го поставих на лъка. Искях да го убия, възползвайки се от светлината на огъня. Когато вече бях готов да стрелям, си спомних думите на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и се отказах. След това намерих смелост и доближавайки се до езичниците, седнах до огъня. Силният вятър и невидимата армия на Всевишния Аллах (мелйикетата) не им даваха спокойствие: падаха им съдовете, угасваше им огъня и светлината, шатрите падаха върху главите им. По едно време командващият езическата армия Ебū Суфян се изправи и каза: „Внимавайте, сред вас може да се намират шпиони, всеки от вас да погледне човека до себе си! Всеки да се хване за намиращия се до него!“ Ебū Суфян като че ли предсещаше проникването на непознат човек сред тях. Веднага хванах ръцете на намиращите се от двете ми страни мъже и ги запитах преди тях за имената им. По този начин им попречих да ме разпознаят.

Накрая Ебū Суфян се обърна към войската си със следните думи: „О, курайши! Това място е много неподходящо за оставане. Конете и камилите започнаха да измират. Виждате какво ни сполетя от вятъра. Веднага си тръгнете! Ето аз си тръгвам!“ и се качи на камилата си. Езичниците, сломени и отпаднали, се събраха и тръгнаха към Мекка. Над тях се сипеха пясък и дребни камъни.¹⁷⁸

След като си заминаха, аз се отправих към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). По средата на пътя пред мен се появиха около двадесет конници с бели чалми (мелйикета). Казаха ми: „Съобщи на Расūлюллах, че Всевишният Аллах съсипа врага.“ Когато се върнах при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го заварих да изпълнява намāз върху един килим. Още със завръщането си, аз си възвърнах предишното състояние – започнах да треперя и зъзна

¹⁷⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 489

от студ. След приключване на намаза Расул (*aleyхисселъм*) ме попита какви вести съм му донесъл. Съобщих му за печалното състояние на езичниците и за тяхното отстъпление. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се зарадва и се усмихна. Не бяхме спали дни наред. Любимият ни Пейгамбер ме извика при себе си и ме загърна с единия край на килима си. И така прекарахме нощта. На зороряване Расулюллах ме събуди. От войската на езичниците нямаше и следа. „Ужасният вихър продължи чак до пристигането им в Мекка, а след тях се носеха възгласите „Аллāху екбер!“

След бягството на курайшите, и присъединилите се към тях езически племена напуснаха Медйна и потънаха в мъката на голямото поражение, което нямаше да забравят. През това време Султанът на вселената и неговите славни сподвижници се прекланяха доземи в суждѹд в знак на благодарност към Аллāху теāля. С възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ муджāхидите се отправиха към озарената Медйна. За миг улиците на Медйна се напълниха с деца, излезли да посрещнат любимия ни Пейгамбер и благословените си бащи, чичовци, вуйчовци, братя. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им отвърещаше с усмивка...

В битката при рова бяха станали шехйди шестима мюсюлмани. По повод на тази битка Всевишният Аллах в āйетите казва, меъл:

„Аллāху теāля върна неверниците с тяхната ярост. Те не получиха никакво благо, никаква победа (по време на войната при окопа). Аллāху теāля (с мелйикетата и вятъра) бе достатъчен за (да постигнат победа) вярващите в сражението. Силата на Аллāху теāля стига за всичко. Прави каквото пожелае“ (сўра Ахзāб:25)

„О, вярващи, помнете благата на Аллāху теāля към вас, когато (в битката при окопа) ви нападнаха войски, а Ние пратихме срещу им вятър и войски (мелйикета), които не видяхте.“ (сўра Ахзāб:9)

След тази битка любимият ни Пейгамбер каза: **„Вече е ваш ред! От сега нататък Курайш няма да посмее да ви нападне.“**

Юдите от Бенй Курайзā

След завръщането си в сияйната Медйна, Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на майка ни Хазрети āише. Свали оръжието и бронята си и се изкъпа, защото благословеното му тяло бе прашно. В този момент дойде един въоръжен конник в броня, приел образа на Хазрети Дихйе. Този конник бе Джебрāил (*aleyхисселъм*). Той предаде на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) следната заповед: „О, Расулляллах, Всевишният Аллах ти заповядва веднага да се насочиш срещу племето Курайзā!“ Султанът на вселената повика Хазрети Билял и му нареди да съобщи на сподвижниците следното: **„О, сподвижници мои! Станете и се качете на конете и камилите си! Подчиняващите се да изпълнят следобедния намаз в земята на племето Курайзā!“**

Любимият на Аллāху теāля (*aleyхиссаляту весселъм*) веднага облече бронята си, препаса меча, сложи шлема на благословената си глава и щита на благословения си гръб и взе копие то си. След това се качи на коня си и отивайки при сподвижниците, връчи на Хазрети Али знамето на ислямската войска и го изпрати напред с един отряд от муджāхиди в крепостта на курайзите. За свой

заместник, както винаги, остави Абдуллах бин Умми Мектум (*радияллāху анх*).¹⁷⁹

Славните сподвижници, обкръжавайки любимия ни Пейгамбер, тръгнаха от Медйна с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ По пътя се срещнаха с хората от рода Ганм, които ги чакаха въоръжени. Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: „Срещнахте ли по пътя някого?“ Отговориха му: „О, Расуллāх! Срещнахме Дихйе-и Келбй. Беше се качил върху едно бяло муле. Върху мулето имаше копринено кадифе.“ Любимият ни Пейгамбер им каза: „Това е **Джебрайл. Той бе изпратен при Бенй Курайзā, за да разтърси крепостите им и да всее страх в сърцата им.**“ Докато ислямската войска стигне до крепостта на курайзите, числеността ѝ достигна три хиляди души.

Хазрети Али заби знамето на ислямската войска на входа на крепостта. Виждайки това, курайзите започнаха да използват оскърбителни думи по адрес на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Али отиде при Расул (*алейхисселām*) и му обясни положението. Когато Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна там с три хилядната си войска, проявявайки милост, призова юдеите да приемат исляма. Обаче те не приеха. „**Тогава излезте от крепостта и се предайте, като се подчините на заповедта на Аллāху теālй и на Неговия Пророк!**“ заповяда той (*салляллāху алейхи ве селлем*), но те отказаха. Тогава се обърна към водача на стрелците Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās и му каза: „**О, Саад! Придвижи се напред и стреляй!**“ Хазрети Саад и другите стрелци започнаха да обстрелват крепостта. Курайзите им отвърнаха със стрели и камъни и сражението започна.

Тези изменици, предали Мухаммед (*алейхисселām*) в най-тежките му времена и отрекли неговата религия поради завист, сега не намираха смелост дори да излязат от крепостта и да се бият открито.

Обсадата продължаваше. Лицемерите, намиращи се сред мюсюлманите, изпращаха тайно на курайзите следните съобщения: „Не се предавайте! Ако искат да си заминете от Медйна, не приемайте! Ако решите да се сражавате, ние ще ви помагаме с каквото можем. А ако ви накарат да напуснете Медйна, и ние ще дойдем с вас.“ Тези техни думи окуражиха курайзите и те продължиха да се отбраняват. Мина около месец от обсадата, но обещаната помощ от двучлниците не пристигна. Курайзите започнаха да се страхуват и поискаха да се договорят с мюсюлманите.

На преговори с Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде Неббāш бин Кайс. Каза му: „О, Мухаммед! Молим те да се отнасяш с нас така, както постъпи с рода Нāдир. Да са твои имотите и оръжията ни. Само не ни убивай. Разреши ни да напуснем родната си земя заедно с децата и жените ни. Позволи на всяко семейство да вземе със себе си само необходимото.“ Султанът на световете не прие предложението му. Тогава Неббāш каза: „Отказваме се от вещите. Само не ни убивайте и позволете да отведем жените и децата си.“ Но любимият ни Пейгамбер отвърна: „**Не! Нямаме друг изход, освен безусловно да ми се подчините и да се предадете!**“ Юдеят Неббāш се върна в крепостта със си-

¹⁷⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 234; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 497; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 74; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, III, 436

пан и предаде на племето си думите на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*). Курайзите потънаха в дълбока мъка и отчаяние.¹⁸⁰

Един от лидерите им на име Кааб бин Есад остана принуден да направи следното признание и предложи следното: „О, племе! Виждате каква беда ни е сполетяла. При това положение, аз ви предлагам три неща. Можете да изберете едното от тях и да действате според него. Първото от тях е, да се подчиним на този човек и да потвърдим пророчеството му. Кълна се в Аллах, на всички ни е известно, че той е изпратен от Всевишния Аллах и неговите качества са описани в нашите писания. Ако му повярваме, ние, нашите деца, жени и имоти ще бъдат спасени. Единствената причина, която ни кара да не му се подчиним, е завистта, която изпитваме към арабите, и това, че той не е от синовете Исраилови. Но това го знае само Аллах. Хайде да му се подчиним!“ Всички юдеи му се противопоставиха и казаха: „Не, не можем да приемем това и не можем да се подчиним на някой, който не е от нас.“

Тогава Кааб направи второто си предложение: „Всички да убием жените и децата си, и когато не остане никой след нас, да нападнем мюсюлманите и да се сражаваме до смърт.“ Юдеите не приеха и това предложение.

Накрая направи и третото си предложение: „Тази вечер е събота вечер, каза той. Мюсюлманите, знаейки, че в тази нощ няма да се сражаваме, ще са непредадливи. Да извадим мечове и всички заедно да излезем от тази врата. С такова внезапно нападение може и да ги победим.“ Юдеите не приеха и това предложение, казвайки: „Ние не можем да нарушим забраната за работа в събота.“ Само братята Есйд и Са'лебе и синът на вуйчо им – Есад прие първото предложение и станаха мюсюлмани. Излязоха от крепостта и се присъединиха към Есхāб-и кирām (сподвижниците).¹⁸¹

Юдеите дълго време спореха помежду си. Накрая се предадоха и помолиха Пейгамбера ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) да определи някой, който да даде тяхната присъда. Той им каза: „Изберете си за съдия, когото си искате от моите сподвижници.“ Те отвърнаха: „Ще сме съгласни с присъдата на Саад бин Муāз.“ Любимият ни Пейгамбер прие тяхното искане и заповяда да доведат Хазрети Саад бин Муāз.

Саад бин Муāз (*радиялляху анх*) в битката при рова получи много тежка рана и го лекуваха в една шатра, намираща се в джамията на Расулюллах. След избирането му за съдия, той бе отнесен на носилка в крепостта на племето Курайзā. По пътя Хазрети Саад си говореше: „Кълна се в Аллāху теāля, няма да слушам упрека на нито един от упрекващите.“ Когато пристигнаха при любимия ни Пейгамбер, го свалиха от носилката. Султанът на пратениците му каза: **„О, Саад! Тези приеха да се предадат според твоята присъда. Хайде, съобщи ми тяхната присъда!“** Саад (*радиялляху анх*) отвърна: „Нека душата ми да бъде жертвана за вас, о, Расуляллах! Несъмнено Аллāху теāля и Неговият Пророк са по-достойни за даването на присъда.“ Но Расул (*алейхисселām*) му каза: **„Всевишният Аллах е заповядал ти да ги отсъдиш.“** Хазрети Саад взе от юдеите категорична дума, че ще приемат неговата присъда. И двете страни за-

¹⁸⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 460

¹⁸¹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 235; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 501; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, III, 439

чакаха с нетърпение присъдата му. Благословеният Саад (*радияллāху анх*) произнесе следната велика присъда, показваща неговата величественост и слава: „Моята присъда е, всички мъже да бъдат убити. Жените и децата им да бъдат взети в плен, а имотите им да бъдат разделени между мюсюлманите!“¹⁸²

Юдеите бяха изумени, защото и в техните писания наказанието за угнетителите бе същото. Там се казваше: „Когато отидеш да воюваш в един град, призови противника към мир. Ако се съгласят и си отворят вратите, намиращите се там, да ти платят налог и да ти служат. Но ако решат да воюват, ги обкръжи. Ако, с благоволенieto на Аллāху теāля, ги победиш, убий всичките им мъже. А жените, децата и имотите им вземи като военна плячка.“

Присъдата, отсъдена от Хазрети Саад бе сходна с божията присъда. Султанът на световете го поздрави и изказа одобрението си със следните думи: „**Ти отсъди с присъда, сходна на присъдата на Всевишния Аллах, написана над седемте небеса, в Левх-и махфӯз.**“

Юдеите не можаха да възразят на тази присъда, която бе отбелязана в техните писания. Събраха всичките им мъже, завързаха ги и ги доведоха на мястото за изпълнение на присъдата. Жените, децата и имотите бяха разпределени между сподвижниците.

По този начин Медйна бе изчистена от това племе, което нанасяше удари в гърба на мюсюлманите в най-трудните за тях моменти, нарушаваше ключевите договори и се стремеше да убие Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) от самото му детство.

Сподвижниците, щастливи и спокойни, се отправиха към озарената Медйна...

Една от пленничките бе удостоена с честта да приеме исляма. Любимият ни Пейгамбер много се зарадва на нейната постъпка и за да зарадва и нея, и за да се издигне на много висока степен в Дженнета, я прие за своя съпруга. Тази жена бе майка ни Хазрети Райхāне.¹⁸³

Хазрети Саад бин Муāз стана шехїд

Саад бин Муāз (*радияллāху анх*) бе върнат в шатрата си. Раната му се възпали и състоянието му се усложни. Любимият ни Пейгамбер, отивайки при него, го прегърна и каза: „**О, Аллах мой! Саад в името на Твоето задоволство се сражава по Твоя път и потвърди Твоя Пророк. Дари го с леснина!**“ Хазрети Саад бин Муāз, като чу тези благословени думи на Предводителя на пейгамберите, си отвори очите и прошепна: „О, Расӯляллах! Приветствам ви и ви почитам. Свидетелствам, че вие сте пророк на Аллāху теāля.“ След това роднините на Хазрети Саад бин Муāз го отнесоха в дома на рода Абдулешхел. През нощта състоянието му се влоши. Джебрāил (*алейхисселām*), идвайки при Султана на световете, каза: „О, Расӯляллах! Кой е починалият тази вечер от твоето общество, чиято смърт бе съобщена сред мелāикетата.“ Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага попита за състоянието на

¹⁸² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 75; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 294

¹⁸³ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 245; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 519; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 75

Хазрети Саад бин Му'аз. Отговориха му, че е отнесен в дома си. Расуллолах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), заедно с някои от сподвижниците си, тръгна към дома на Саад (*радиялля̀ху анх*). Толкова бързо вървеше, че сподвижниците казаха: „Уморихме се, о, Расулля̀лах!“ Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) им отвърна: „**Меля̀икетата ни изпревариха при смъртта на Ханзала, ще ни изпреварят и при смъртта на Саад. Няма да стигнем преди тях.**“ Пристигайки в дома на Саад (*радиялля̀ху анх*), го завари мъртъв. Расуллолах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) застана пред тялото му и каза: „**О, Ебу Амр! Ти беше най-добрият от вождовете. Алля̀ху тея̀ля да те дари с блаженство, изобилие и с най-прекрасната награда! Ти изпълни дадената на Алля̀ху тея̀ля дума. И Алля̀ху тея̀ля ще те възнагради с обещаното.**“ През това време майката на Хазрети Саад бин Му'аз, плачейки, редеше следните стихове:¹⁸⁴

„Как ли ще издържи,
ох, горко на майката!
Търпение се иска,
плача над сполетяното.“

Еслем бин Х'арис (*радиялля̀ху анх*) разказва следното: „Пророкът на Алля̀ху тея̀ля дойде в дома на Саад бин Му'аз. Ние чакахме на вратата. Той влезе вътре и закричи с широки крачки. И ние тръгнахме след него. Направи ни знак да спрем, и ние спряхме и се върнахме назад. Вътре, освен трупа на Саад, нямаше никой. Расуллолах постоя малко и излезе навън. Бях любопитен и го попитах: „О, Расулля̀лах! Каква е причината да вървите с такива широки крачки.“ Каза ми: „**Не съм присъствал на такова голямо събиране (беше пълно с меля̀икета). Едно от меля̀икетата ме взе върху крилото си и само така успях да седна.**“ След това каза: „**Наслаждавай се на благословиите, о, Ебу Амр! Наслаждавай се на благословиите, о, Ебу Амр! Наслаждавай се на благословиите, о, Ебу Амр!**“

Неговата смърт натъжи много Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и сподвижниците. Плакаха много. На погребението му се събраха всички сподвижници. Любимият ни Пейгамбер изпълни погребалния нам'аз и участва в носенето на тялото му. Сподвижниците, носещи тялото на Хазрети Саад бин Му'аз, казаха: „О, Расулля̀лах! Не сме носели такова леко тяло.“ Расуллолах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) им отвърна: „**Меля̀икетата слязоха. Те го носят.**“

А на злословещите двуличници, които присмивайки се, казаха: „Колко е лек!“, Пейгамберът ни рече: „**Седемдесет хиляди меля̀икета слязоха на погребението на Саад. Досега на земята не са слизали толкова много меля̀икета.**“

Ебу Сайд-ил Худри предава от дядо си следното: „Аз бях един от тези, които копаха гроба на Саад бин Му'аз. Когато започнахме да копаем гроба му, от него се разнесе аромат на мускус.“ А Шура̀хбил бин Хасене казва: „При погребението на Саад бин Му'аз един човек беше взел пръст от гроба му. Когато я занесе вкъщи, тя се превърна в мускус.“ При спускането на тялото му в гроба,

¹⁸⁴ Ибн Хиш'ам, *ес-Сйре*, II, 250

любимият ни Пейгамбер клекна пред гроба, благословените му очи се напълниха със сълзи, хвана благословената си брада и с много тъга каза: „**Заради смъртта на Саад бин Му'аз Аршът потрепери.**“

Веднъж на Пейгамбера ни (*алейхиссал'ату вессел'ам*) бе подарена много скъпа дреха. Сподвижниците много я харесаха, но той (*саллялл'аху алейхи ве селлем*) им каза: „**Кърпите на Саад бин Му'аз в Дженнета са по-красиви от тази дреха.**“

През петата година от Хиджра се случиха следните важни събития: Расулунлах (*саллялл'аху алейхи ве селлем*) излезе на поход с войска от хиляда души срещу племената, живеещи в Думет-ул-Джендел, които безпокояха пътуващите за Шам пътници и заплашваха Медйна. Племената чуха за пристигането на ислямската войска и избягаха. Мюсюлманите останаха тук няколко дни, след което се върнаха в Медйна.¹⁸⁵

През месец зилкаде Любимият на Алл'аху те'ал'я се ожени за Зейнеб бинти Джахш (*радиялл'аху анх'а*).¹⁸⁶ През тази година бе низпослан айетът, повеляващ покриването на жената и на мюсюлманските жени бе заповядано да се покриват.¹⁸⁷ През тази година двуличниците наклеветиха майка ни Хазрети Аише и някои от мюсюлманите повярваха на тази клевета. Всевишният Аллах низпосла знамения, разкриващи невинността ѝ и Хазрети Аише бе възхвалена.¹⁸⁸ Племето Музейне, живеещо в близост до Медйна, изпращайки няколко човека, прие исляма и се причисли към мухаджирите.¹⁸⁹ През тази година имаше земетресение и лунно затъмнение. Хаджът стана задължителен (фарз).

МИРНИЯТ ДОГОВОР ХУДЕЙБИЙЕ

След битката при рова част от околните племена признаха мощта на Ислямската държава. Разбраха, че мирното съжителство с мюсюлманите и приемането на исляма щеше да бъде най-удачно за тях. Някои от тях, отивайки при Пейгамбера ни (*саллялл'аху алейхи ве селлем*), бяха удостоени с честта да приемат исляма.

Султанът на вселената организира групи от сподвижниците си и ги изпрати да призват околните племена към исляма. При някои от племената отиде лично. Едни племена, като Думет-ул-Джендел, приеха наставленията им и станаха мюсюлмани, а други племена, като Гатафан и Лихй'ан, нямаха смелост да се срещнат с ислямската войска, уплашиха се и избягаха.

През шестата година от Хиджра имаше голяма суша, не падна нито една капка дъжд. Растителността изсъхна и не поникна нито едно стръкче трева. Хората и животните бяха застигнати от глад. В един от петъците на месец рамазан, мюсюлманите, обръщайки се към Пейгамбера ни (*саллялл'аху алейхи ве селлем*), го помолиха: „О, Расул'яллах! Отправете молба към Всевишния Аллах

¹⁸⁵ В'акид'и, *ел-Мег'аз'и*, I, 403; Ибн Саад, *ет-Табак'ат*, II, 62

¹⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табак'ат*, III, 42

¹⁸⁷ Бух'ар'и, „*Тевх'ид*“, 22; Ибн Саад, *ет-Табак'ат*, III, 42

¹⁸⁸ Бух'ар'и, „*Мег'аз'и*“, 34; Муслим, „*Тевбе*“, 68; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 194;

В'акид'и, *ел-Мег'аз'и*, II, 431

¹⁸⁹ Ибн Саад, *ет-Табак'ат*, I, 291

да ни дари с дъжд!“ Расулюллах (*саллялġаху алейхи ве селлем*) излезе заедно със сподвижниците си наред пустинята и без да чете езġн и кġмет изпълни два рекята намġз. След това облече на обратно връхната си дреха и произнесе текбġр. После вдигна благословените си ръце толкова високо, колкото да се виждат подмишниците му, и започна да се моли: „**О, Аллах мой! Дари ни с дъжд!**..“, а сподвижниците казаха: „ġмġн! ġмġн!“

Небето бе ясно, не се виждаха никакви облаци. Но по време на молитвата на Султана на световите (*саллялġаху алейхи ве селлем*) започна да духа лек вятър и небето се покри с облаци. Започна да вали слаб дъжд. Пророкът ни (*саллялġаху алейхи ве селлем*) се помоли: „**О, Аллах мой! Този дъжд да се лее като из ведро и да е полезен за нас.**“ и започна да вали като из ведро.

Пейгамберът ни (*саллялġаху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му се намокриха. Докато се върнат по домовете си, навсякъде се образуваха езера. Газеха из водата. Дъждът продължаваше да се лее. И така до следващия петък. На следващия петък, по време на петъчния намġз, сподвижниците казаха: „О, Расуляллах! Къщите ни започнаха да се срутват и животните ни да се давят. Помоли се на Всевишния Аллах дъждът да спре!..“ Любимият ни Пейгамбер се усмихна и вдигайки благословените си ръце, отправи следната ду’ġ: „**О, Господарю! Изпрати този дъжд на полята, на местата, където никнат дървета, на долините!**“ и в този момент леещият се в продължение на една седмица дъжд спря и започна да вали само на местата, споменати в отправената от Пророка ни (*саллялġаху алейхи ве селлем*) ду’ġ.

В шестата година от Хиджра, месец зилкġде, Любимият на Алġах теġлġ видя в съня си как той и неговите сподвижници влизат в Мекка, извършват тавġф около Кяабе, част от сподвижниците му се подстригват късо, а друга част си бръснат главите. Когато разказа съня си на мюсюлманите, те много се зарадваха. За пръв път след преселението им в Медġна, щяха да отидат по родните си места, в Мекка, там, където са се родили и расли, местата, пълни с приятни и горчиви за тях спомени. Щяха да посетят свещеното Кяабе, към което се обръщаха пет пъти на ден по време на намġз и за което копнееха, и да извършат тавġф, около него. След получаване на приятната вест на любимия ни Пейгамбер: „**Несъмнено ще влезете в Свещената джамия!**“, сподвижниците започнаха да се приготвят.

В първия понеделник на месец зилкġде Пророкът ни (*саллялġаху алейхи ве селлем*), след като приключи приготовленията, остави Хазрети Абдуллах бин Умм-и Мектġм за свой заместник в Медġна, качи се на камилата си Кусвġ и заедно с хиляда и четиристотинте си сподвижници се сбогуваха с оставащото в Медġна население. Възнамерявайки извършване на поклонение умра, тръгнаха за свещения град Мекка. Със себе си взеха мечовете си и седемдесет камили, предназначени за пренасяне в жертва. Двеста от сподвижниците бяха на коне. В групата имаше и четири жени. Едната от тях бе благословената и целомъдрена съпруга на любимия ни Пейгамбер – Умму Селеме.

Когато пристигнаха в местността Зул Хулейфе облякоха ихрġм и изпълниха обедния намġз. След това белязаха ушите на камилите, които щяха да бъдат пренесени в жертва и вързаха въжета на вратовете им. Начело на животните бе поставен Нġджийе бин Джундуб Еслемġ (*радиялġаху анх*) и няколко помощника. Аббġд бин Бишр (*радиялġаху анх*), с двадесет конници, бе изпратен на ра-

зузнаване. Бушр бин Суфян (*радияллāху анх*) пък бе изпратен като вестonosец в Мекка.¹⁹⁰

Любимият ни Пейгамбер и храбрите му сподвижници, облечени в бяло, започнаха да отправят хамд на Всевишния Аллах и да се молят: „**Леббейк! Аллāхумме Леббейк! Леббейк! Ля шерйке леке Леббейк! Иннел хамде венни’мете леке велмулке ля шерйке лек!**“ Земята и небето кънтяха от техните мощни възгласи. Зу’л-Хулейфе сякаш засия! Всички се вълнуваха и с ентузиазъм тръгнаха към Мекка, за да стигнат час по скоро.

По пътя Хазрети Омер и Саад бин Убāде (*радияллāху анхум*) се приближиха към Любимия на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му изтъкнаха опасенията си, казвайки: „О, Расуляллах! Невъоръжени ли ще отидем срещу тези, които се намират във война с вас? Безпокоим се курайшите да не ви нападнат и да ви навредят...“ Слънцето на двата свята им каза: **“Аз възнамерих да извърша умра. В това състояние не искам да нося оръжие.”**

Пътуването минаваше спокойно. По пътя Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се отбиваше при различни племена и ги призоваваше към исляма. Една част от тях не откликнаха на призива му, а друга – му изпратиха подаръци. По този начин изминаха половината път и стигнаха до местността Гадйр-ул-Ештāt. Тук изпратеният да извести мекканците Бушр бин Суфян (*радияллāху анх*), срещайки се с тях, се завърна и съобщи на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) следното: „О, Расуляллах! Курайшите се осведомили за вашето идване и угощавайки околните племена, ги помолиха за помощ. Изпратиха срещу вас отряд от двеста конници с разузнавателна цел. Околните племена приеха тяхната молба и се присъединиха към тях в местността Белдах. Концентрираха войските си на много места и се заклеха да не ви допуснат в Мекка.“

Това съобщение натъжи много Султана на световите и той каза: „**Курайшите са унищожени! Без това войната ги е свършила. Нима курайшките езичници вярват, че притежават някаква сила? Кълна се в Аллāху теāля, че докато Той не стори тази религия, за чието разпространение ме е изпратил, да надделее и да доминира, и докато главата ми не се отдели от тялото ми, няма да страня от това да воювам с тях!**“

След това, обръщайки се към героичните си сподвижници, ги попита за техните иджихāди*. Обреклие се с цялата си същност на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) сподвижници казаха: „Всевишният Аллах и Неговият Пророк знаят най-добре. Нека душата ни бъде жертвана за вас, о, Расуляллах! Нашата цел е извършване на тавāф около Бейтуллах (дома на Аллāху теāля). Не сме дошли тук, за да се сражаваме или да убиваме някого. Но ако решат да ни попречат да посетим Кяабе, то тогава несъмнено ще се сражаваме с тях и ще постигнем целта си.“

Любимият ни Пейгамбер остана доволен от решителността на сподвижниците и каза: „**Тогава с името на Всевишния Аллах напред!**“ Сподвижниците обградиха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и произнасяйки: „Леббейк! Аллāхумме Леббейк!...“ и с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!...“ закрачиха към Мекка.

¹⁹⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 574; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 95

Един ден Хазрети Билял Хабешӣ, изпълнявайки призива езън с прекрасния си и завладяващ сърцата глас, призова мюсюлманите към обедния намъз. През това време там пристигна един курайшки отряд от двеста конници и заставайки между Мекка и сподвижниците, се приготви за нападение. Въпреки това Султанът на световите и великите му сподвижници започнаха да изпълняват обедния намъз. Любимият ни Пейгамбер и застаналите зад него хиляда и петстотин мюсюлмани, тяхната неподвижност по време на къям, навеждането им за руку, представляваха една впечатляваща картина, заслужаваща да се види. А навежданията на всички заедно до земята (в сужд) наподобяваше навеждането и изправянето на една внушителна планина.

Тяхното смирение пред Аллâху теълъ, докосвайки земята с благословените си чела, породи в сърцата на някои от курайшките конници любов към исляма. След приключване на намъза, сподвижниците чуха командирът на курайшките конници да казва: „Ако ги бяхме нападнали, възползвайки се от това тяхно положение, щяхме да убием повечето от тях. Защо не ги нападнахме, докато изпълняваха намъз?“, а след това, изричайки: „Но не се притеснявайте! Намъзът за тях е по-скъп от душите и от децата им, така че те ще изпълнят още намъз.“, съобщи на приятелите си, че този път няма да изпуснат удобния случай.

Всевишият Аллах уведоми Своя Любим за техните намерения, посредством Джебръил (*алейхисселям*). В низпосланото знамение се казва, меъл:

„(О, Любими Мой!) **Когато си сред вярващите (срещу врага) и ще им водиш (на сподвижниците) намъза (раздели ги на две групи), нека с теб стои (изпълнява намъз) едната група (а другата да стои срещу врага). Да вземат своите оръжия. И когато онези, които кланят намъз с теб, изпълнят един рекят (без да осъществят дела, развалящи намъза) да застанат срещу врага. После нека дойде групата, която още не е кланяла, и да откланя втория рекят с теб, и те да вземат броните и оръжията си.** (Да изпълнят тешеххуд с теб. Когато ти дадеш селям, те, без да дадат селям, да отидат срещу врага. Тогава първо да дойдат кланялите първия рекят и самостоятелно да отслужат още един и да дадат селям. После наново да дойдат кланялите втория рекят с имама, да изпълнят още един и привършвайки намъза да дадат селям.) **Неверниците желаят да нехаеете за своите оръжия и вещи, та да се нахвърлят срещу вас изведнъж. И не е прегрешение за вас, ако дъждът ви причини неприятност или сте болни, да положите оръжията си. Въпреки това, вземете всички предпазни мерки. Няма съмнение в това, че Аллâху теълъ приготви за неверниците унизително мъчение.**“ (сӯра Нисâ: 102)

Когато Хазрети Билял изпълни призива езън за следобедния намъз курайшките конници, заставайки отново между Мекка и сподвижниците, се приготвиха за нападение. Пейгамберът ни (*салляллâху алейхи ве селлем*) и сподвижниците изпълниха следобедния намъз така, както им бе повелено в свещения айет.

Езичниците бяха изумени от предпазливото им изпълнение. Всевишият Аллах вся в сърцата им страх и те не посмяха да предприемат никакви действия. Върнаха се в Мекка, за да известят за случилото се. А Пророкът ни (*салляллâху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му тръгнаха към местността Худейбийе.

Когато стигнаха до границите на свещената Мекка, камилата Кусвā на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), без никаква видима причина, коленичи на земята. Помъчиха се да я изправят, но тя не стана от мястото си. Във връзка с това Султанът на вселената каза: „**Тя няма такъв нрав да се снишава. Аллāху теāлй, Който едно време задържа слона (на Ебрахе) от влизане в Мекка, сега задържа и Кусвā. Кълна се в Аллāху теāлй, в Чиято Длан е съществуването ми, че каквото поискат от мен Курайш -от нещата, забранени за вършене в Харам (като водене на война и проливане на кръв) - без съмнение аз ще го приема!**”

След това пак се помъчиха да изправят Кусвā. Тя скочи и без да премине границите на Харам, спря в местността Худейбийе, намираща се точно на границата. Мюсюлманите пренощуваха на това място, където наличието на вода бе много малко.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) нареди шатрата му да бъде издигната извън пределите на Мекка. Тук започнаха да чакат. Молитвите намāз, след настъпване на определеното за всеки намāз време, изпълняваха в пределите на Мекка. Водата от кладенците се изчерпа. Освен в ибрика на любимия ни Пейгамбер, не остана никаква вода. Даже за пиене нямаше. Намиращите се в трудно положение сподвижници казаха: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах! Нямаме никаква вода, освен водата във вашия ибрик. Свършено е с нас.“

Султанът на вселената ги успокои, казвайки: „**Докато аз съм сред вас, няма да погинете.**“ Изрече: „**Бисмиллях.**“ и сложи благословената си ръка върху ибрика. След това вдигна ръката си и когато им каза: „**Вземете!**“ – измежду благословените му пръсти започна да тече вода, като от чешма. Мюсюлманите пиха до насита, извършиха частично обредно умиване (абдест), напълниха всичките си мехове и напоиха конете и камилите си. Наблюдаващият ги с усмивка Мухаммед (*алейхисселām*) отправи хамд към Всевишния Аллах.

Намиращият се в този ден на това място Хазрети Джāбир бин Абдуллах разказва: „Бяхме хиляда и петстотин човека. И сто хиляди да бяхме, водата щеше да стигне за всички ни.“

Бй'ату-р-ридвāн

В Худейбийе при любимия ни Пейгамбер дойде вождът на племето Хузāа – Будейл. С това племе мюсюлманите от дълго време се намираха в приятелски отношения. Будейл съобщи на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), че курайшите, заедно с присъединилите се към тях съседни племена, са пристигнали в Худейбийе и са се заклели да се сражават до смърт. Султанът на вселената му каза: „**Ние не сме дошли тук да се сражаваме с никого, а сме дошли да извършим умра, да посетим Кяабе и да извършим тавāф. Но, ако някой ни попречи да посетим Кяабе-и Муаззама, с него ще се сражаваме. Несъмнено, войните са изтощили курайшите и са им донесли много загуби. Ако пожелаят, да им определя време за примирие и в този срок да са в безопасност. Да не застават между мен и другите племена, да ме оставят насаме с тях. Ако успее да надделея над тях и Аллāху теāлй ги дари с напътствие, то курайшите, ако пожелаят, също могат да станат мюсюлмани като**

тях. Ако не съумея да ги победа, както предполагат курайшите, то тогава ще се успокоят и силите им ще укрепнат. Ако Курайш не приеме моето предложение и иска сражение, то кълна се в Аллāху теāля, в Чиято Длан е съществуването ми, в името на религията, за чието разпространение полагам усилие, ще се сражавам с тях, докато загубя главата си. И тогава Всевишият Аллах, без никакво съмнение, ще изпълни обещанието си за помощ.“

Вождът на племето Хузāа – Будейл се отправи към лагера на курайшите, за да им съобщи думите на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Курайшите изслушаха Будейл и изпратиха един от видните си личности на име Урве бин Месūd за преговори. Урве съобщи за твърдото решение на курайшите да не допуснат никого до Мекка. Любимият на Аллāху теāля му каза: „**О, Урве! Каж ми в името на Аллах, може ли да се попречи на жертвоприношението на тези камили, на посещението на Кяабе и извършването на тавāф?**“ и му каза същото, което каза и на вожда на племето Хузāа.

Урве слушаше любимия ни Пейгамбер и в същото време внимателно наблюдаваше действията на сподвижниците, тяхното поведение, уважението им един към друг и към Султана на световите. След като изслуша предложението на Пейгамбера (*саллялāху алейхи ве селлем*), Урве стана от мястото си и се отправя към курайшите. Пристигайки при тях каза: „О, курайши! Знаете, че в качеството си на представител съм бил при много владетели като цезаря, негуса, хосроя. Кълна се, досега не съм виждал към някой от владетелите да се оказва такова уважение и почит, като уважението и почитта на мюсюлманите към Мухаммед. Никой от сподвижниците му не започва да говори, без да поиска разрешение от него. Ако падне косъм от главата му – грабват го и го крият в пазвите си за бекет. При него разговарят тихо. От уважение към него, не могат да го погледнат право в лицето и свеждат очи. Като им направи някакъв знак или им заповяда нещо, те са готови да го изпълнят, дори да им коства живота.

О, курайши! Колкото и да се хващате за мечовете си, към каквито и средства да прибегнете, те не биха ви предали нито един негов косъм. Даже не биха дали възможност на някого да му навреди и да го докосне с ръка. Такова е положението. Помислете си добре. Мухаммед ни предлага разумно предложение, приемоте го!“

Курайшите не приеха думите му и се отнесоха грубо с него.

Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), след като не получи отговор от лагера на курайшите, изпрати Хазрети Хирāш бин Умеййе, за да им повтори предложенията. Езичниците се отнесоха много грубо с него. Заклаха камилата му и се нахвърлиха да го убият. Хирāш бин Умеййе (*радиялāху анх*) успя да се спаси и отивайки при любимия ни Пейгамбер, му разказа случилото се. Постъпката на езичниците разстрои много Любимия на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*).

В този момент от лагера на курайшите към Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) се приближаваше вождът на племето Ахāбиш – Хулейс. Този път езичниците изпратиха него. Любимият ни Пейгамбер, виждайки приближаващия се Хулейс, заповяда на сподвижниците си: „**Идващият към нас произхожда от племе, което почита жертвените животни, спазва заповедите на**

Аллāху теāлā и прави ибāдет Нему. Пуснете предназначенията за жертвоприношение камили срещу него! Нека ги види!“ Сподвижниците пуснаха срещу него камилите и го посрещнаха с думите: „Леббейк! Аллāхумме Леббейк!“

Хулейс гледа дълго жертвените животни. Очите му се напълниха със сълзи. Не сдържайки се, каза: „Мюсюлманите възнамеряват само да посетят Кяабе и да извършат тавāф. Да им се попречи е безумие. Кълна се в Господаря на Кяабе, курайшите ще бъдат погубени заради тази тяхна неправилна постъпка.“ Чулият го Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Така е, о, братко от рода Кинāне.**“ Хулейс, от срам не можа да се приближи към Султана на световите и да го погледне в лицето. Върна се в лагера на курайшите и открито им каза мнението си: „Постъпвате неправилно като им забранявате да посетят Кяабе.“ Курайшите още повече се изнервиха и го обвиниха в невежество. След него изпратиха Микраз бин Хафс, който бе известен с жестокостта си. И той, както другите представители, се върна със същия отговор. Курайшите започнаха да се опасяват от внезапно нападение от страна на мюсюлманите.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не искаше да остави нещата недовършени и реши да изпрати при курайшите човек, който да е уважаван от тях. Този човек бе Хазрети Осмāн. Любимият ни Пейгамбер заръча на Осмāн бин Аффāн (*радияллāху анх*) следното: „**Предай им, че не сме дошли тук да се сражаваме с никого. Дошли сме само да посетим Кяабе и да извършим тавāф. Ще принесем в жертва камилите и ще се върнем. И ги призови към исляма!**“ Любимият на Всевишния му заръча още да зарадва и всички мюсюлмани, намиращи се в Мекка, с вестта, че градът в скоро време ще бъде превзет.¹⁹¹

Хазрети Осмāн отиде при курайшите и им предаде думите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Отговорът на курайшите бе същият. Позволиха само на него да направи тавāф на Бейтуллах, но Хазрети Осмāн отказа, казвайки им: „Няма да извърша тавāф дотогава, докато не го извърши Расул (*алейхисселām*)!“

Курайшите се ядосаха много и го задържаха. Но мюсюлманите получиха грешната вест, че Хазрети Осмāн бе сторен шехид. Когато Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) чу това, много се натъжи и рече: „**Ако това е истина, няма да си отидем оттук, докато не се бием с тях.**“ След това седна под дървото Семūra и казвайки: „Аллāху теāлā повели да ми се закълнете във **вярност!**“, призова сподвижниците да му се закълнат във вярност.

Сподвижниците, поставяйки ръката си върху неговата, му се врекоха, че ще се сражават до смърт. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), поставяйки едната си ръка върху другата, се врече и за Хазрети Осмāн. Любимият на Аллāху теāлā се зарадва много и каза на сподвижниците си: „**Никой от истински вреклите се под дървото няма да влезе в Джехеннема.**“ Тази клетва бе наречена „**Бй’ату-р-ридвāн**“.¹⁹²

¹⁹¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97

¹⁹² Бухārй, „*Мегāзй*“, 19; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 59; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 279; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97

Положилите клетва сподвижници извадиха мечове и зачакаха Расул (*алей-хисселъм*) да им даде знак.

През това време хората на курайшите, които наблюдаваха лагера на мюсюлманите, видяха полагащите клетва сподвижници и тяхната подготовка. Веднага отидоха в лагера си и съобщиха случващото се.

Пейгамберът ни (*салляллъху алейхи ве селлем*), за всеки случай през нощта поставяше стражи, които да пазят вярващите. Една нощ, след като бе задържан Хазрети Осман, петдесет езичници под командването на Микраз нападнаха мюсюлманите. Тази нощ дежуреха Мухаммед бин Меслеме (*радияллъху анх*) и приятелите му. След кратка борба всички неверници, с изключение на Микраз, който успя да избяга, бяха заловени. Пленниците бяха докарани пред Расуллоллах (*салляллъху алейхи ве селлем*). Той (*салляллъху алейхи ве селлем*) заповяда да задържат част от тях, а останалите ги освободи. На следващата нощ езичниците отново се опитаха да нападнат и отново бяха заловени. Пейгамберът ни (*салляллъху алейхи ве селлем*) освободи и тях.

Спаси ме, о, Расуллоллах!

Курайшите разбраха че мюсюлманите са готови за сражение и всеки момент могат да ги нападнат, и ги обзе страх. Нямаха друг изход, освен да се договорят. Затова веднага изпратиха няколко души, начело със Сухейл бин Амр, като им казаха: „Договорете се при условие тази година да не влизат в Мекка.“

Любимият ни Пейгамбер прие представителите на Курайш. Първото желание на представителите бе освобождаването на пленниците им, но Султанът на вселената им каза: „**Няма да ги освободя, докато не оставите задържаните в Мекка сподвижници!**“ Сухейл отвърна: „Постъпихте много съвестно и справедливо.“ и способства освобождаването на Хазрети Осман и задържаните преди него десетима сподвижници. След тяхното освобождаване бяха освободени и задържаните езичници.

След дълги разговори се стигна до сключване на примирието. Хазрети Али бе избран за писар. Любимият на Аллаху теалъ му заповяда: „**Пиши: „Бисмилляхиррахманиррахим“!**“ Сухейл веднага възрази: „Кълна се, аз не знам смисъла на думата Рахман. Напиши „Бисмике Аллахумме“! Иначе не бих пристъпил към примирие.“ В сключването на това примирие Пейгамберът ни (*салляллъху алейхи ве селлем*) виждаше много мъдрост и затова каза: „**И „Бисмике Аллахумме“ е добре.**“ и заповяда на Хазрети Али да го напише така. След това Расуллоллах (*салляллъху алейхи ве селлем*) продължи: „**Този договор е съставен между Пророка на Аллах Мухаммед и Сухейл бин Амр**“ Сухейл хвана ръката на Хазрети Али и обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллъху алейхи ве селлем*), каза: „Кълнем се, ако бяхме приели, че ти си Пророк на Аллах, не бихме ти попречили да посетиш Кябе. Затова, вместо Пророк на Аллах напиши Мухаммед син на Абдуллах!“ Расуллоллах (*салляллъху алейхи ве селлем*), приемайки и това, каза: „**Кълна се в Аллах, вие и да ме отричате, аз без никакво съмнение съм Пророк на Аллаху теалъ. Писането на моето име и името на баща ми не може да премахне моето пророчество. О, Али! Изтрий го и напиши Мухаммед бин Абдуллах!**“

Сподвижниците не бяха съгласни с изтриването на думата Пророк на Аллах. Казаха: „О, Али! Напиши Мухаммед Пророк на Аллах, иначе само меч ще разреши отношенията ни!“ Тази защита на сподвижниците зарадва Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), но той им направи знак с благословената си ръка да замълчат. Когато заповяда на Хазрети Али да изтрие написаното, той му каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расуляллах! Не мога да изтрия това.“ Любимият ни Пейгамбер го помоли да му покаже мястото. След това взе написаното и изтривайки посоченото място с благословения си пръст, заповяда да напишат „син на Абдуллах“.

След това започнаха да пишат точките на договора:

1. Договорът важи десет години. В този срок военните действия между двете страни са преустановяват.

2. Тази година мюсюлманите няма да посетят Кяабе. Посещението ще се състои през следващата година.

3. Идващите да посетят Кяабе ще останат в града три дни и няма да носят оръжие, освен мечовете, прибрани в ножниците.

4. Езичниците ще излязат от Кяабе и ще позволят на мюсюлманите да извършат свободно тавāф.

5. Ако някой от курайшите стане мюсюлманин и отиде в Медйна, без разрешението на неговия настойник, ще се върне, но ако някой от мюсюлманите премине на страната на курайшите, курайшите няма да го върнат. Тук Хазрети Омер попита: „О, Расуляллах! И това условие ли ще приемете?“ Любимият ни Пейгамбер, усмихвайки се, отговори: „**Да. Всевишният Аллах да отдалечи от нас тези, които отидат при тях!**“

6. Ако някой от сподвижниците пристигне в Мекка с намерение за хадж или умра, безопасността му ще бъде гарантирана.

7. Ще бъде гарантирана безопасността и на езичниците, които пътувайки към Шам, Египет и други места, се отбиват в Медйна.

8. Останалите арабски племена могат да минат под покровителството на която страна поискат. Те са свободни в своя избор.¹⁹³

Когато договорът бе готов и трябваше да се подпише, мюсюлманите забелязаха един човек, който, влачейки окованите си във вериги крака, се приближаваше към тях. Човекът се доближи до тях и се провикна: „Спасете ме!“ Представителят на курайшите Сухейл веднага скочи от мястото си и взимайки един бодлив клон, започна да го бие по лицето и главата. Човекът с всички усилия се добра до Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и го помоли: „Спаси ме, о, Расуляллах!“ Той бе окован във вериги от страна на баща си, защото бе приел исляма. Всеки ден бе подлаган на жестоки мъчения и принуждаван да се прекланя пред идолите. Възползвайки се от заминаването на езичниците в Худейбийе, той успя да скъса веригите, да излезе незабележимо от Мекка и да се добере до мюсюлманите. Този благословен човек бе Хазрети Ебу Джендел – синът на представителя на курайшите Сухейл.

¹⁹³ Бухārī, „*Мегāзī*“, 35; Ебу Дāvūd, „*Джихād*“, 168; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 323; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 307; Вāкидī, *ел-Мегāзī*, II, 608; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97-98

Сухейл, посочвайки сина си, каза на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Съгласно договора това е първият човек, който трябва да ми го върнеш.“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници се разчувстваха много. Всички с нетърпение очакваха отговора на любимия ни Пейгамбер. Той каза: „**Още не сме подписали договора.**“ Но Сухейл, упорстввайки, отвърна: „О, Мухаммед! Параграфите на договора бяха написани още преди синът ми да дойде тук. Ако не върнеш сина ми, няма да се подпиша под този договор.“

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: „**Условията на договора да не засягат него, направи го от уважение към мен!**“, но езичниците не се съгласиха. И когато бащата започна да влачи Хазрети Ебӯ Джендел, той започна да вика: „О, Расūляллах! О, братя мюсюлмани! Нима, когато съм потърсил убежище при вас, ме връщате на езичниците? Нима намирате за уместно да ме подлагат на ежедневни мъчения? О, Расūляллах! Нима ме връщате, за да ме отвърнат от моята религия?!..“

Сърцата на мюсюлманите се разкъсаха от тези негови молби. Започнаха да плачат. Очите на любимия ни Пейгамбер също се напълниха със сълзи. Отивайки при Сухейл, го помоли: „**Недей да постъпваш по този начин, не упорстввай! Прости му в мое име!**“, но той бе категоричен.

Тогава Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към Ебӯ Джендел, го утеши с думите: „**О, Ебӯ Джендел! Потърпи още малко! Потърпи това, на което те подлагат. Поискай възнаграждение за това от Аллāху теāлā! На теб и на другите слаби и самотни мюсюлмани като теб Аллāху теāлā непременно ще даде изход. Ние не можем да нарушим дадената дума. Не ни подобава.**“

Представителите на Курайш също се разчувстваха и не издържайки, казаха на любимия ни Пейгамбер: „О, Мухаммед! От уважение към теб ние го вземаме под свое покровителство. Няма да позволим на Сухейл да го измъчва.“ След тези техни думи Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците се поуспокоиха малко. (По-късно, след завоюването на Мекка Сухейл бин Амр, приемайки исляма, се включи в редиците на сподвижниците.)

Направиха две копия на договора и двете страни се подписаха, след което представителите на Курайш се върнаха в лагера си.¹⁹⁴ Радостта им бе голяма, защото според тях договорът бе в тяхна полза. Но всъщност не беше така. Този договор бе в полза на мюсюлманите и представляваше велика победа за тях, защото езичниците, преди всичко, признаха Ислямската държава. Освен това, безопасността на всеки един езичник, отиващ в Шам и Египет с търговска или с някаква друга цел, при отбиване в Медйна, щеше да бъде гарантирана. По този начин езичниците щяха да видят отблизо начина на живот на мюсюлманите, да бъдат възхитени от справедливостта на ислямската религия, от прекрасните отношения на мюсюлманите един към друг и да заобичат исляма. В резултат на това те щяха да приемат исляма и да се причислят към редиците на сподвижниците. И с този договор, който щеше да важи десет години, броят на мю-

---

¹⁹⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 321; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 608; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VII, 405

сюлманите, а заедно с това и тяхната мощ щеше да са увеличи. Ислямът щеше да бъде разпространен навсякъде.

Петата точка на договора, която гласеше: „Ако някой от курайшите стане мюсюлманите и се подслони в Медйна, ще бъде върнат обратно...“ натъжи Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и той каза: „**Всевишният Аллах непременно ще създаде изход за тях.**“

След подписването на договора Любимият на Алля̀ху теа̀ля̀ каза на сподвижниците си: „**Станете и заколете животните си! След като си обръснете главите излезте от ихра̀м!**“ Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) първи пренесе в жертва животното си. След това бръснарят му Хазрети Хира̀ш бин Умеййе му обръсна главата. Есха̀б-и кира̀м не позволиха да падне на земята нито един негов благословен косъм, разграбиха ги още във въздуха и ги съхраниха. Сподвижниците също пренесоха в жертва животните си, след което някои от тях си обръснаха главите, а някои се подстригаха.¹⁹⁵

В Худейбийе останаха около двадесет дни. След това потеглиха към Медйна. По пътя Всевишният Аллах низпосла сѹра „Фетх“, с която благовести Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), че ще довърши Своего благо към него и ще го подкрепи.

След завръщането на Султана на вселената в сияйната Медйна един човек на име Ебу̀ Басѝр от рода Сакйф на племето Курайш прие исляма. Разбирайки, че няма да може да живее сред езичниците, той отиде пеша в Медйна. Съгласно договора той не можеше да остане в Медйна и затова се установи в Йс, намираш се на брега на Червено море.¹⁹⁶

Това място се намираще на търговския път, по който курайшите отиваха в Шам. След установяването на Хазрети Ебу̀ Басѝр на това място, мюсюлманите от Курайш започнаха да напускат Мекка и да се присъединяват към него. Първият от присъединилите се към него бе Хазрети Ебу̀ Джендел. Броят им постепенно нарасна. Станаха петдесет, сто, двеста, триста души. Керванът на курайшите се движеше по този търговски път, водещ към Шам. Хазрети Ебу̀ Басѝр и присъединилите се към него мюсюлмани залавяха минаващите оттук курайши и ги призоваваха към исляма. С останалите се сражаваха и това постави Курайш в трудно положение.

Търговският път, водещ към Шам бе застрашен. Затова курайшите от Мекка изпратиха свои представители при Расу̀люллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Тези представители помолиха за отмяна на петата точка от договора. Любимият ни Пейгамбер прие тяхното искане. По този начин търговският път за Шам бе открит и мюсюлманите се преместиха в Медйна при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и така постигнаха наградата за своето търпение.

¹⁹⁵ Буха̀рй, „Шурут“, 15; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 323

¹⁹⁶ Ибн Хиша̀м, *ес-Сйре*, II, 324; Вакидй, *ел-Мегазй*, II, 625

ПИСМА, С КОИТО РАСЎЛЮЛЛАХ ПРИЗОВА КЪМ ИСЛЯМА

Писма, изпратени до различните владетели

След като се върна от Худейбийе изпратеният като милост за световите Мухаммед (*алеихисселѝм*) силно желаше да разпространи исляма, да спаси хората от мъчението в Джехеннема и да им покаже пътя към вечното спасение. Поради тази причина възнамери да призове околните владетели към религията на Аллѝху теѝлѝ. Призивът се осъществяваше посредством писмени послания, отправяни по най-отбраните сподвижници. Тези сподвижници се отличаваха с изключителната си красота и красноречие. Посланията, адресирани до различните владетели бяха доставени от следните сподвижници: Дихѝе Келбѝ (*радияллѝху анх*) достави писмото, адресирано до императора на Византия, Амр бин Умейѝе (*радияллѝху анх*) – до негуса на Абисиния, Хѝтиб бин Ебѝ Белтеа (*радияллѝху анх*) – до управника на Египет, Сѝлит бин Амр (*радияллѝху анх*) – до владетеля на Йемѝме, Шуджѝ бин Вехб (*радияллѝху анх*) – до владетеля на Гассѝн, Абдуллах бин Хузѝфе (*радияллѝху анх*) – до хосроя на Персия (Иран).¹⁹⁷

До всеки един от владетелите бе написано отделно писмо. Под текста на всяко едно от писмата Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*), със сребърния си пръстен, на който в три реда бяха гравирани думите: „Аллах – Расѝл – Мухаммед“ („Мухаммед – Пророка на Аллах), постави своя печат. Всеки един от избраните сподвижници, на сутринта преди да се отправи към съответната страна, се събуди, знаейки езика на тази страна. Това бе едно от чудесата на Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*).¹⁹⁸

Хазрети Амр бин Умейѝе, който бе избран да отиде в Етиопия, щеше да поиска и разрешение от негуса Есхаме да върне в Медѝна преселилите се там преди време мюсюлмани.

След недълго пътуване Амр бин Умейѝе (*радияллѝху анх*) пристигна в Абисиния и се яви пред негуса. Негусът слезе от трона си и с голямо уважение и любов взе писмото, целуна го, допря го до лицето и очите си, след което го отвори и нареди да го прочетат. В него пишеше:

„Бисмиллѝхиррахмѝниррахѝм!

От Мухаммед, Пророка на Аллѝху теѝлѝ, до негуса Есхаме, владетеля на Хабаша.

Мир на този, който следва правия път! О, владетелю! Благополучие на теб и хамд на Аллѝху теѝлѝ, Който те е дарил със Своята благодат. Няма друг бог освен Него. Той е Мелик (единственият Владетел на вселената), Куддѝс (Който е чист и предпазен от грешки и всякакви други недостатъци),

¹⁹⁷ Бухѝрѝ, „*Тефсѝр*“, 4; „*Мегѝзи*“, 77, 82, 84; „*Илим*“, 7; Муслим, „*Джихѝд*“, 109; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 262; III, 441; Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, II, 607; Бейхакѝ, *ес-Сунен*, II, 43, 353; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 259; Хузѝй, *ет-Тахрѝч*, 183-184; Кетгѝнѝ, *ет-Тарѝйбу'л-Идѝрийе*, I, 345-346

¹⁹⁸ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, II, 15

Селѣм (Който предпазва Своите раби от всякакви опасности), Му’мин (Който дарява сигурност), ел-Мухеймин (Който наблюдава и пази всичко)!

Свидетелствам, че Йѣсѣ (*алеѣхисселѣм*) е Негов дух и слово, което Всевишният Аллах е вдъхнал на непорочната, целомъдрената и отдалечената от земното Мерѣем. Така тя забременя с Йѣсѣ (Исус). Аллѣху теѣлѣ го е създал със Своята сила така, както е създал Адем (Адам).

О, владетелю! Призовавам те към вяра в Аллѣху теѣлѣ, Който няма съдружници. Призовавам те да правиш ибадет Нему и да ми се подчиниш, и повярвай в нещата, които Аллѣху теѣлѣ ми низпосла, защото аз съм Неговият пророк, натоварен да призовава хората към това.

Сега вече те призовах към необходимото и ти дадох съвета, който е достъпен за щастие в земния и отвъдния живот. Приеми моите наставления!

Мир за онези, които са постигнали напътствието, намерили правия път!“

Владетелят на Хабаша изслуша с голямо благоприличие и смирение писмото, веднага произнесе шехѣда и стана мюсюлманин. След това рече: „Кълна се, той е очакваният от юдеите и християните пейгамбер. Пророкът, за чието идване ни благовестиха предишните пратеници. Ако имах възможност да отида при него, несъмнено щях да отида и да му слугувам.“ С голямо уважение постави писмото в една красива кутия и каза: „Докато това писмо е тук, доброто и изобилието няма да изчезнат от Хабаша.“¹⁹⁹

Заедно с това писмо Расѣлюллах (*саллѣллѣху алеѣхи ве селлем*) изпрати още едно писмо, в което поиска владетелът на Хабаша да върне преселилите се там преди време мюсюлмани. Негусът изпълни молбата му, изпрати Хазрети Умму Хабѣбе – благословената жена на любимия ни Пейгамбер и майка на мюсюлманите, и намиращите се там сподвижници с кораби в Медѣна. Заедно с тях изпрати много подаръци и писмо до Любимия на Аллѣху теѣлѣ, в което съобщаваше, че е приел исляма.

Писмото, адресирано до византийския император трябваше да достави избраният от Пейгамбера ни (*саллѣллѣху алеѣхи ве селлем*) Дихѣе-и Келбѣ (*радияллѣху анх*). Хазрети Дихѣе трябваше да предаде писмото на владетеля на Гасѣан – Хѣрис, който се намираще в Бусра, а той да го изпрати до ромейския император Ираклий.

Дихѣе-и Келбѣ (*радияллѣху анх*) взе с голямо уважение писмото от любимия ни Пейгамбер, отиде в Бусра, срещна се с Хѣрис и му разкри повода за идването си. Хѣрис изпрати Хазрети Дихѣе заедно с Адѣ бин Хѣтем, който по това време все още не бе мюсюлманин, в Йерусалим, където в този момент се намираще Ираклий. Когато пристигна в Йерусалим и пожела да се види с императора, придворните му казаха: „Пред цезаря ще вървиш с наведена глава, а когато застанеш пред него ще му се поклониш доземи и докато не ти разреши, няма да се изправиш.“

Тези техни думи засегнаха дълбоко Хазрети Дихѣе и той им каза: „Ние мюсюлманите не се прекланяме пред никого, освен пред Аллѣху теѣлѣ. А и това

---

¹⁹⁹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 198; III, 441; Ибн Хишѣм, *ес-Сѣре*, I, 223; Бейхакѣ, *ес-Сунен*, II, 79; Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, I, 207-208

не приляга на природата на човека.“ Придворните на цезаря казаха: „В такъв случай цезарят никога не би приел писмото ти и би те изгонил.“ Хазрети Дихйе им каза: „Нашият пророк Мухаммед (*алеихисселям*) не позволява не само да му се прекланят, но и да направят лек поклон пред него. Отделя внимание на всеки, който иска да се види с него, та дори и роб да е. Приема го, изслушва го и му помага. Затова подчиняващите се нему са свободни, уважавани хора.“

Тогава един от слушащите му каза: „Щом не искаш да се поклониш на цезаря ще ти покажа един друг начин, по който писмото ще достигне до него. Пред двореца му има едно място, където всеки следобед излиза да се разхожда и да си почива. Там има един минбер. Цезарят не се оттегля на почивка преди да е прочел писмата, поставени върху този минбер. Сега отиди и сложи писмото си върху този минбер и изчакай навън. Той ще види писмото ти и ще нареди да те извикат. Тогава вече може да изпълниш възложената ти задача.“

Хазрети Дихйе направи така, както му казаха. Остави писмото на посоченото място. Ираклий взе писмото и нареди да му доведат преводач, който да знае арабски език. Преводачът започна да чете писмото. Най-отгоре, в самото начало на писмото, пишеше: **„Бисмилляхиррахмā-ниррахйм! От Мухаммед, Пророка на Алляху теāля, до Ираклий, големеца на ромеите“** Тези думи не се понравиха на племенника на Ираклий – Йеннак. Той се ядоса много и така силно удари с юмрук преводача, че той се сгромоляса на земята и благословеното писмо падна от ръката му. Ираклий, обръщайки се към племенника си, го попита: „Защо направи така?“ Йеннак му отговори: „Не виждаш ли? Започнал е писмото със своето име, вместо с твоето и вместо да напише „императора на ромеите“ е написал „големеца на ромеите“. Защо не е написал „императора на ромеите“ и не е започнал с твоето име? Не, неговото писмо не би трябвало да се чете.“ Ираклий му отвърна: „Кълна се, ти или си много малоумен или си твърде луд. Не съм те познавал добре. Искаш да скъсаш и да изхвърлиш писмото още преди да съм го прочел, така ли? Кълна се в живота си, ако той е пророк на Аллах, както твърди, тогава той има право да напише своето име преди моето и да ме нарече господар на ромеите. Аз съм само техен господар, не съм им владетел.“ и го изгони.

След това заповяда да доведат духовния водач на християните Ускѹф, който бе негов наставник. Нареди му да прочете писмото. Продължението на писмото бе следното:

„Мир за онези, които са постигнали напътствието, намерили правия път!“

(О, големецо на ромеите!) **Призовавам те към исляма. Приеми исляма, за да се спасиш. Приеми исляма и Алляху теāля ще удвои наградата ти. Ако откажеш, грехът на всички християни ще бъде върху теб. Кажете: „О, хора на Писанието (евреи и християни), елате към едно общо слово между нас и вас – да не служим на друг освен на Алляху теāля и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Алляху теāля!“ А отвърнат ли се от това слово, кажете: „Засвидетелствайте. Ние сме мюсюлмани!“** (сура Ал-и Имрāн: 64)

Докато той четеше писмото, от челото на Ираклий се стичаше пот. Когато свърши, Ираклий каза: „Не съм виждал след времето на Сюлеймāн (Соломон) (*алеихисселям*) писмо, започващо с „Бисмилляхиррахмāнир-рахйм“ и се допита

до Ускѹф. Той каза: „Кълна се, той е пророкът, за чието идване ни благовести-
ха Мусā и Йсā (*алеихимусселām*). Ние и без това очаквахме неговото идване.“

Ираклий го попита: „Какво би ме препоръчал да направя?“ Ускѹф каза: „Да
му се подчиниш и да приемеш неговата религия.“, но Ираклий му отговори:
„Знам, но това не е по силите ми, защото ако го направя ще загубя трона си и
ще ме убият.“ След това нареди да доведат Хазрети Дихйе и Адй бин Хāтем.
Адй каза: „О, господарю! Този човек, който е от арабите, притежаващи ками-
ли, кози и овце, говори за някакво удивително събитие в тяхната страна.“
Ираклий, обръщайки се към Хазрети Дихйе, го попита: „Какво е това съби-
тие?“ Дихйе (*радияллāху анх*) отговори: „Сред нас се появи един човек. Каза,
че е пейгамбер. Някои му се подчиниха, а други – не. Между нас-вярващите и
неверниците се води война.“

След този разговор Ираклий започна да събира сведения за Пейгамбера ни
(*салляллāху алейхи ве селлем*). На управителя на Шам заповяда да намерят чо-
век от неговия род и да му го доведат. В същото време изпрати и писмо до
един свой приятел – учен от Рим, който знаеше езика иврит. В писмото, полу-
чено от учения, се казваше, че този човек е последният пейгамбер. Управите-
лят на Шам пък срещна един търговски керван на курайшите, начело с Ебӯ
Суфян, който по това време все още не бе мюсюлманин. Попита ги дали са от
племето на човека от Хиджаз и ги отведе при императора. Императорът, който
в този момент се намираше в една църква в Йерусалим заедно с везйра си,
прие Ебӯ Суфян и намиращите се с него тридесетима курайши.

Ираклий заповяда да му доведат преводач. По негова заповед преводачът ги
попита:

- Кой от вас е най-близък роднина на този човек, който твърди, че е пророк?

Ебӯ Суфян каза:

- Аз съм му най-близък. Той е син на чичо ми.

След това Ираклий заповяда да приближат към него Ебӯ Суфян, а останали-
те да застанат зад него. В началото Ебӯ Суфян отговаряше неправилно, но след
заплаха от страна на императора се уплаши и започна да говори истината.
Между тях се проведе следният разговор:

- Какво е потеклото на този човек? – попита Ираклий.

- От най-благородното потекло е на времето – отговори Ебӯ Суфян.

- Друг от вас преди него претендирал ли е, че е пейгамбер?

- Не.

- Имало ли е владетел сред предците му?

- Не.

- Кои го следват – благородниците или слабите и беззащитните?

- Слабите, беззащитните, младежите и жените. Възрастните и благородните
люде са много малко.

- Онези, които го следват, увеличават ли се или намаляват?

- Увеличават се.

- Има ли някой, който, след като е приел неговата религия, да се е отказал?

- Не.

- Някога лъгал ли е преди да започне да твърди, че е пророк?

- Не.

- Имало ли е случай да не държи на думата си?

- Не, не е имало. Но в момента с него сме сключили договор и не знаем как ще постъпи.
- Какво ви заповядва той?
- Заповядва ни да служим само на Аллах, да не Го съдружаваме с нищо, забранява ни да се покланяме на идолите, на които са се покланяли нашите предци. Заповядва ни да отслужваме молитвата намъз, да бъдем справедливи, да помагаме на слабите, да се въздържаеме от забраненото, да не нарушаваме дадената дума, да посещаваме роднините си.

След този разговор бе прочетено благословеното писмо на Расуллолах (*салляллаху алейхи ве селлем*). Ираклий целуна писмото и го сложи върху очите си. В този момент ромеите започнаха да бърборят. Императорът заповяда да изведат навън Ебу Суфян и намиращите се с него курайшки търговци. Ебу Суфян, който тогава все още не бе мюсюлманин, тук, заклевайки се, изказа убеждението си, че делото на любимия ни Пейгамбер ще възтържествува.

Хазрети Дихйе, заставайки пред императора, каза: „О, владетелю! При теб ме изпрати един човек (Хърис) от Бусра, който е по-благодетелен от теб. Кълна се в Аллаху теълъ, че човекът (т.е. Расуллолах), който ме изпрати при него е по-благодетелен и от него, и от теб. Ти трябва да изслушаш смирено моите думи и да приемеш наставленията. Ако не ги приемеш, не би могъл да бъдеш справедлив.“

Ираклий му каза да продължи. Тогава Хазрети Дихйе каза: „Аз те призовавам към Всевишния Аллах, за Когото Йсâ (*алейхисселъм*) е кланял намъз. Призовавам те да повярваш в този неграмотен Пророк, за чието идване е благовестил Мусâ (*алейхисселъм*), а след това и Йсâ (*алейхисселъм*). Ако желаеш да спечелиш щастие както на този, така и в отвъдния свят, си ги представи. Иначе ще пропуснеш щастие в отвъдния свят и ще останеш в безверие и съдружаване. Знай много добре, че твоят Господар Всевишният Аллах е Погубващият угнетителите и Променящият богатата.“

Ираклий отвърна: „Аз не оставям непрочетени писмата, достигащи до мен, и за всяко нещо, което не знам, се допитвам до учените. И това винаги ми е носело само добро. Дай ми време да помисля и да открия истината.“ После Ираклий извика Хазрети Дихйе при себе си и му каза: „Аз знам, че човекът, който те изпрати, е последният пророк, за чието идване се провъзгласява в свещените писания и чието идване се очаква. Но, ако му се подчиня, страх ме е да не ме убият ромеите. Най-добре ще е да те изпратя при най-големия им учен Дагатър, когото уважават и ценят повече от мен. Ако той приеме тази религия, всички ромеи ще го последват. Тогава и аз ще им разкрия вярата си.“ След това Ираклий написа писмо до Дагатър и го изпрати по Хазрети Дихйе.

Хазрети Дихйе предаде на Дагатър и писмо от Пророка на Аллаху теълъ (*салляллаху алейхи ве селлем*). Християнският учен, след като прочете писмата и узна за качества на любимия ни Пейгамбер, каза, че несъмнено това е последният пророк, за чието идване бе съобщено от Хазрети Мусâ и Хазрети Йсâ, и прие исляма. Затвори се в дома си и три седмици не излезе да чете неделните си проповеди. Християните започнаха да викат: „Какво му е на Дагатър? Не излиза навън, откакто се срещна с този арабин. Искаме Дагатър!“

Дагатър съблече черното си расо, облече бели дрехи, взе тоягата си и отиде в църквата. След като се събраха всички, той стана от мястото си и каза: „О,

християни! Знайте, че ни е изпратено писмо от Ахмед (*алеихисселѧм*). Призовава ни към истинската религия. Аз без съмнение знам и вярвам, че той е истински пророк на Аллѧху теѧлѧ.“ Чувайки тези думи, християните се нахвърлиха върху Дагатър и биейки го сториха шехѧд.

Хазрети Дихѧе се върна при Ираклий и му събщи за случилото се. Той му каза: „Не ти ли казах, че за християните Дагатър е по-скѧп от мен? Ако узнаят, ще ме убият като него.“

В „Сахѧх“ на Бухѧрѧ и в съобщението, предадено от Зухрѧ се казва: „Ираклий събра видните ромеи в двореца си в Хомс и заповяда да заключат вратите на двореца. Изкачи се на едно високо място и каза: „О, ромеи! Искате ли щастие, спокойствие и вечно господство. Искате ли да се подчините на думите на Йсѧ (*алеихисселѧм*)?“ Ромеите попитаха: „О, владетелю! Как да постигнем това?“ Ираклий каза: „О, ромеи! Събрал съм ви за нещо добро. Получих писмо от Хазрети Мухаммед. Призовава ме към исляма. Кълна се, той е пророкът, когото очаквахме, за когото се споменава в писанията ни и чиито признаци знаем. Да му се подчиним и да се спасим и в земния, и в отвѧдния живот.“ Като чува това, всички започнаха да мърморят и злословят и да бягат към вратите, но те бяха залостени и не успяха да излязат. Ираклий, като видя тези техни действия, тази враждебност към исляма, се уплаши за живота си и каза: „О, ромеи! Казах ви това, за да проверя колко сте привързани към вашата религия. Видях с очите си привързаността ви и това ме зарадва.“ Като чува тези думи, ромеите му се поклониха доземи и след отварянето на вратите излязоха от двореца.²⁰⁰

Императорът извика Хазрети Дихѧе, разказа му за случилото се и го отправи в Медѧна с много подарѧци и писмо до любимия ни Пейгамбер. Цезарят пожела да стане мюсюлманин, но от страх да не загуби живота и властта си, не прие исляма. В него пишеше:

„До Мухаммед, благовестения от Йсѧ (*алеихисселѧм*), Пророк на Аллѧху теѧлѧ, от цезаря на Византия!

Изпратеният от вас човек дойде при мен с писмото ви. Аз свидетелствам, че вие сте истинки пророк на Аллах. Всъщност ние открихме вашите качества в Инджѧл и Йсѧ (*алеихисселѧм*) ни беше известил за вас. Призовах ромеите към вашата религия, но те не приеха. Ако бяха ме послушали, несъмнено за тях щеше да е добре. Колко много желая да съм до вас, да ви слугувам, да мия краката ви.“

Когато Хазрети Дихѧе пристигна в Хисмѧ, в долината Шенѧр – една от долините на Джузѧм, го нападнаха Хунейд бин Ус, неговите хора и сина му и го ограбиха. Иззеха му всичко, освен старите му дрехи. Хазрети Дихѧе отиде при Дубейб бин Рифѧе бин Зейд и племето му, които живееха в тази местност и бяха приели исляма. Разказа им случилото се и те нападнаха Хунейд бин Ус и племето му и взеха ограбеното. По-късно Пророкът ни (*салляллѧху алейхи ве селлем*) изпрати срещу Хунейд бин Ус и хората му Зейд бин Хѧрис (*радияллѧху анх*), и всички в тази местност приеха исляма.

Пристигайки в Медѧна, Хазрети Дихѧе отиде направо в къщата на любимия ни Пейгамбер. Почука на вратата. Султанът на вселената попита: „**Кой е?**“

---

²⁰⁰ Ибн Саад, *ет-Табакѧт*, I, 259

Хазрети Дихйе отговори: „Дихйет-ул Келбй.“ Пророкът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) му заповяда да влезе. Той влезе и разказа всичко с най-малки подробности. След това му прочете писмото на Ираклий. Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) каза: „Той ще остане още известно време (на трона си). Тяхното управление ще продължи, докато писмото ми се намира при тях.“²⁰¹

Ираклий написа в писмото си, че е приел исляма, но Расул (*алейхисселйм*) каза: „Той лъже! Не се е отвърнал от религията си.“ Императорът обвини писмото в лъскав копринен плат и го съхрани в кръгла златна кутийка. Семейството му скри писмото и го запази в тайна. Вярваха, че докато това писмо се намира при тях ще продължи управлението му. Така и стана.

Любимият на Аллāху теāлй преди да изпрати Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Балтеа при владетеля на Египет, попита сподвижниците си: „Кой ще занесе това писмо до владетеля на Египет, очаквайки въздеяние за това от Всевишния Аллах?“ Хазрети Хāтиб скоочи от мястото си и каза: „Аз ще го занеса, о, Расуляллах!“ Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „О, Хāтиб! Всевишният Аллах да стори това дело благословено за теб!“

Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Балтеа взе писмото, сбогува се с любимия ни Пейгамбер и семейството си и се отправи на път. Узна, че владетелят се намира в Александрия и отиде в двореца му. Пазачът, преди да го приеме в двореца, научи за неговите намерения и му оказа голямо уважение. Не го накара да чака. Хазрети Хāтиб се качи на една лодка и отиде при Мукавкис, който се намираше в един кораб и разговаряше с подчинените си. Хазрети Хāтиб му подаде писмото на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Мукавкис започна да чете:

„Бисмилляхиррахмāниррахйм!

От Мухаммед, раб на Аллāху теāлй и Негов пророк, до Мукавкис, големеца на коптите (старото население на Египет). Мир на онези, които следват напътствието! Призовавам те към исляма, за да намериш спасение. Стани мюсюлманин, за да се спасиш и Аллāху теāлй ще удвои наградата ти. Ако се отвърнеш, грехът на коптите ще бъде върху теб. „О, хора на писанието (евреи и християни), елате към едно общо слово между нас и вас – да не служим на друг освен на Аллāху теāлй и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллāху теāлй!“ А отвърнат ли се от това слово, кажете: „Засвидетелствайте. Ние сме мюсюлмани!“ (сӯра Ал-и Имрāн: 64)

Мукавкис събра религиозните и държавните си деятели и проведе пред тях следния разговор с Хазрети Хāтиб. Каза му:

- Искам да те питам някои неща, които са ми неясни.
- Готов съм да отговоря – каза Хазрети Хāтиб.
- Говори ми за човека, който те е изпратил. Той пророк ли е?
- Да, той е пророк.
- Ако той е наистина пророк, защо тогава той не е проклет своето племе, което го принуди да напусне родното му място и да търси убежище на другаде?

---

²⁰¹ Бухārй, „Тэфсйр“, 4; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 441; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 353; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 259

- Ти вярваш в пророчеството на Йѐса бин Мерйем (*алеихисселѝм*), нали? Народът му го предаде и поиска да го убие, но въпреки това той не го прокле, и Аллѝху теѝлѝ го възнесе на небесата. Възнагради го. Не трябваше ли той да се обърне към Всевишния Аллах с молба за унищожението на своя народ? Но той не го направи.

- Отговори прекрасно. Наистина, ти си мъдър човек и си изпратен от човек, който е мъдрец. Тази вечер остана при нас, утре ще ти дам отговор.

Хазрети Хѝтиб, имайки предвид фараона, живял по времето на Мѝсѝ (*алеихисселѝм*), каза:

- Преди теб тук имаше един владетел, който претендираше, че е бог и Всевишният Аллах го наказва както в земния живот, така и в отвѝдния. Вземи си поука от това, за да не бъдеш поука за други.

- Ние си имаме религия и не бихме я оставили дотогава, докато не видим по-добра от нея.

- Ислямът превъзхожда религията, към която си превързан. Ние те призоваваме към исляма, към последната религия, която Всевишният Аллах е избрал като религия за всички хора. Този Пейгамбер призовава към исляма не само теб, но всички хора. От тях най-грубо, най-жестоко постъпиха с него курайшитите, юдеите проявиха най-голяма враждебност, а християните му бяха най-близки. Кълна се в Аллѝху теѝлѝ, както Мѝсѝ (*алеихисселѝм*) е съобщил благата вест за Йѐса (*алеихисселѝм*), така и Йѐса (*алеихисселѝм*) е съобщил благата вест за Мухаммед (*алеихисселѝм*). Ние те приканваме към Корѝн-и керйм така, както ти приканваш юдеите към Евангелието. Без съмнение, известно ти е, че всеки пейгамбер е изпратен на определен народ и този народ задължително трябва да се подчини на него. Ти живееш във времето на Мухаммед (*алеихисселѝм*) и ние, съответно, те призоваваме към тази нова религия.

Мукавкис отвърна:

- Аз изследвах религията на този пророк и не открих нещо, което да е неприемливо за разума в неговите повели и забрани. Той не е магьосник, предсказател и лъжец. У него открих някои от признаците, характерни за пейгамберите. Разкриването на тайните е един от признаците. И така де е, бих искал да си помисля малко.

Но през нощта Мукавкис събуди Хазрети Хѝтиб и му каза, че иска да му зададе още много въпроси, относно Пророка на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*). Той започна:

- Искам да те питам три неща, ако ми обещаеш, че ще кажеш истината.

- Винаги ще ти казвам истината. Питай ме!

- Мухаммед към какво призовава хората?

- Призовава ги да служат единствено на Аллѝху теѝлѝ, да изпълняват ежедневно петкратната молитва намѝз, да говеят през месец рамазѝн, да държат на думата си, забранява да се хранят с месото на мъртви животни.

Товага Мукавкис каза:

- Опиши ми го!

Хазрети Хѝтиб описа накратко външността на Пророка ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*). При описанието пропусна някои от отличителните му белези. Товага Мукавкис каза:

- Пропусна да споменеш за червенината в очите му, за печата на пророчеството, който се намира на гърба му. Качва се на магаре, облича дрехи от соф (тънък вълнен плат), яде фурми и ястия с много малко месо. Чичовците му и техните деца го закрилят.

Хазрети Хāтиб каза:

- И тези качества са характерни за него.

- Използва ли антимон? – попита Мукавкис.

- Да. Оглежда се в огледалото, вчесва се. Винаги носи огледало, гребен, антимон и мисвак, и във време на война, и във време на мир.

- Знаех си, че предстои идването на един последен пророк, но си мислех, че той ще е от Шам, защото предходните пейгамбери бяха оттам. Всъщност знаехме от писанията ни, че последният пророк ще е от Арабия, от бедна страна. Без съмнение, времето на неговата поява е сега. Ние сме срещали неговите качества в писанията ни. А що се отнася до неговия призив, копитите не биха ме послушали и не биха му се подчинили, а и аз не бих се оттеглил от трона. Този пророк ще господства над много страни, а след неговата смърт неговите сподвижници ще достигнат до нашите земи и най-накрая ще завладеят и тях. Няма да спомена нито една дума на копитите относно това, нито пък ще съобща на някого за този разговор.

След този разговор Мукавкис повика писаря си и му заповяда да напише следното:

„До Мухаммед, сина на Абдуллах, от големеца на копитите Мукавкис!

Мир на теб. Прочетох писмото ти. Разбрах това, което споменавах в писмото си и това, към което ме призоваваш. Знаех си, че предстои идването на един пророк, но си мислех, че той ще се появи в Шам. Оказах добър прием на посланика ти. Изпращам ти в дар две робини с висок статус сред копитите и дрехи. Изпращам ти и едно муле.“

Мукавкис не направи нищо повече от това, не стана и мюсюлманин. Хазрети Хāтиб остана пет дни в Египет. Мукавкис се отнесе с него много гостопримно и му оказа голямо уважение. След това му каза: „Веднага се върни в страната си, при господаря си! Заповядах да му приготвят две наложници, две животни, хиляда мискала злато (един мискал = 4,8 гр.), дрехи и други дарове. На теб заповядах да дадат сто динара и дрехи. Замини оттук! Внимавай, копитите да не чуят нито една дума от твоята уста.“

Другите дарове, които Мукавкис изпрати на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), бяха следните: кристална чашка, ароматен мед, чалма, египетски ленен плат, тамян, ароматни парфюми, бастун, антимон, розово масло, гребен, ножица, мисвак, огледало, игла и конец.

Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Белтеа се върна в Медйна. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие даровете, изпратени му от Мукавкис. Хазрети Хāтиб даде писмото му и когато предаде думите му, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Колко лош човек! Предпочита трона (властта) пред вярата, но този трон няма да му остане навеки.**“²⁰²

---

²⁰² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 260

Двете наложници, изпратени в дар на любимия ни Пророк – Мәрийе и сестра й Сйрйн, благодарение на Хазрети Хәтиб (*радияллāху анх*), приеха исляма по пътя и станаха мюсюлмани. Расуллолах (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се зарадва на приемането им на исляма и взе за жена Мәрийе. От нея се роди сина му Ибрāхим. Сестра й Сйрйн даде за жена на Хассāн бин Сāбит – поета на Любимия на Аллāху теāля.

Двете изпратени животни бяха от най-хубавата порода, козината им бе почти бяла. Мулето нарекоха Дулдул, а магарето – Уфейр или Йāфур. Дотогава в Арабия не бяха виждали муле със светла козина. А кристалната чаша Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) използваше за пиене на вода.

Мукавкис постави писмото на Султана на вселената в кутия от слонова кост, запечатана я и я остави на съхранение при една от своите наложници. (Това писмо през 1267 г. (1850 г.) бе открито в един стар манастир, намиращ се в областта Ахмин, в Египет, сред книгите на коптите, после бе купено от страна на 96-ия халиф на мюсюлманите и султāн на Османската държава – Абдулмедждид Хāн и поставено на съхранение в музея „Топкапъ сарайъ“ в Истанбул.)

Писмото до владетеля на Персия бе изпратено по Хазрети Абдуллах бин Хузāфе. Високомерният хосрой – владетелят на Персия взе ценното писмо на Султана на вселената и заповяда на писаря си да му го прочете. Но когато чу началото на писмото, което гласеше:

„Бисмилляхиррахмāниррахйм!

От Мухаммед, Пророка на Аллāху теāля, до хосроя, големеца на Персия...“ надменният владетел побесня, взе писмото и го разкъса. След това се опита да изгони Хазрети Абдуллах от двореца си, но той, обръщайки се към хосроя и неговите хора, каза:

„О, жители на Персия! Не вярвате в пророците и не признавате писанията. Броените ви дни на тази земя, върху която живеете минават, живеете като в сън!..

О, хосрой! Колко много владетели преди теб управляваха, сядайки на този трон. Тези, които изпълняваха повелите на Аллāху теāля, заслужиха безброй блага, а тези, които не изпълняваха – заслужиха Неговото наказание.

О, хосрой! Това писмо, всъщност беше едно голямо благо, но ти го омаловажи. Кълна се в Аллāху теāля, когато тази религия, която ти принуди, достигне дотук, ти ще търсиш място да се скриеш!..“

След това Хазрети Абдуллах напусна двореца и много бързо се отдалечи оттам. Когато се върна в Медйна и съобщи на Предводителя на пейгамберите за случилото се, той каза: **„О, Аллах мой! Разкъсай на парчета него и властта му така, както той разкъса писмото ми!“**

Всевишният Аллах прие молбата на Своя Любим (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хосроят бе убит от собствения си син и разкъсан на парчета от него, а по време на управлението на Хазрети Омер, Персия бе изцяло завладяна от мюсюлманите.²⁰³

Хазрети Шуджā бин Вехб бе изпратен до владетеля на Гассāн – Хāрис бин Ебū Шимр. Шуджā (*радияллāху анх*) първо поговори с придворния пазач на

²⁰³ Бухārй, „Тефсйр“, 4; „Мегāзи“, 77, 82, 84; „Елм“, 7; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 189, 259; Хузай, *ет-Тахрйч*, 184

владетеля и го призова към исляма. Той прие неговия призив и изпрати поздрав на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Веднага го заведе при владетеля. Хāрис бин Ебū Шимр прочете писмото, ядоса се и го захвърли на земята. Хазрети Шуджā веднага се върна в Медйна и разказа всичко на Любимия на Аллāху теāля. Любимият ни Пейгамбер се разстрои и каза: „**Царството му да бъде унищожено!**“ Не след дълго Хāрис бин Ебū Шимр почина и царството му се разпадна.²⁰⁴

Хазрети Салīt бин Амр бе изпратен при Хевзе бин Али, владетеля на Йемāме, който бе християнин. В писмото, изпратено му от Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), пишеше:

„Бисмилляхиррахмāниррахīm!

От Мухаммед (aleyхисселām), Пророка на Аллāху теāля, до Хевзе бин Али.

Мир за онези, които са постигнали напътствие, намерили правия път! (О, Хевзе!) Знай, че ислямът ще се разпространи до най-далечните места, където могат да отидат камилите и конете и ще надделее над всички религии. И ти приеми исляма, за да се спасиш. Ако станеш мюсюлманин, ще ти оставя управлението на онова, което сега владееш...“

Владетелят на Йемāме Хевзе не прие призива към исляма, съдържащ се в писмото на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Жаждата за власт и богатството го заслепиха и остана лишен от неповторимата възможност да получи ду'āта на Султана на вселената. Хазрети Салīt бин Амр, съжалявайки го, каза: „О, владетелю на Йемāме! Ти си големецът на това племе. Цезарите, които ги смяташе за велики, умряха и станаха пръст.

Истинските големци са тези, които изпълняват повелите на Аллāху теāля, въздържат се от забраненото, тези, които заслужават Дженнета. Отбягвай да отклоняваш от правия път тези, които са приели вярата. Съветвам те да изпълняваш повелите на Аллāху теāля, да се въздържаш от забраненото. Ако повярваш и изпълняваш повелите на Аллāху теāля ще можеш да влезеш в Дженнета, ако ли не – ще останеш в Джехеннема.

Ако приемеш наставленията ми, ще си пазен и ще постигнеш очакванията си, но ако не ги приемеш, вече нищо не мога да сторя за вас.“

Хевзе не се вслуша в думите на Хазрети Салīt. Оставането му в Йемāме вече бе безполезно и той се върна в Медйна. Събщи на любимия ни Пейгамбер за случилото се и той много се натъжи. Недълго след това пристигна вестта за смъртта на Хевзе. Привързаността му към властта свърши в гроба му, превърнал се в яма от ямите на Джехеннема.²⁰⁵

Шестимата ислямски вестоносци изпълниха възложените си задачи – известиха големите държави за исляма, за истинското щастие. В резултат на това владетелят на Хабаша прие исляма, получи честта да види сподвижниците и бе удостоен с благословената ду'ā на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Византийският император Ираклий и египетският управник Мукавкис не приеха исляма, но уважиха писмата, оказаха добър прием на посланиците и изпратиха дарове на Султана на вселената. Владетелите на Гассāн и Персия се отне-

²⁰⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 261

²⁰⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 189, 259

соха грубо с посланиците и показаха открито своята враждебност. Владетелят на Йемāме не прие призива, но пък се отнесе добре с ислямския посланик.

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ХАЙБЕР

В Медйна имаше юдеи, които се обявяваха за мюсюлмани, но всъщност бяха лицемери. Сред тях бе и известният магьосник Лебйд бин Асам. Юдеите, давайки му злато, му казаха: „Знаеш как Мухаммед изгони племето ни от Медйна и как уби мъжете ни. Искаме да го накажеш, като му направиш магия.“ Лебйд се съгласи и се опита да се сдобие с благословените коси на любимия ни Пророк и зъби от гребена му. Това свое желание осъществи чрез едно юдейско дете, което служеше при Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Получавайки благословените коси на Пророка ни (*алейхиссалāту весселām*) и зъбите от гребена му, върза единадесет възела на един конец и духна по тях. Сложи ги под един камък, намиращ се на дъното на един кладенец. След това, здравето на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се влоши. Бе на легло дни наред. Сподвижниците го посещаваха често, виждаха как от ден на ден здравето му се усложнява и сърцата им се късаха. Вместо сълзи проливаха кръв от очите си. През това време лицемерите се радваха.

Един ден Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на майка ни Хазрети Аише: „**О, Аише! Знаеш ли, Всевишният Аллах ми съобщи онова, което ще ме излекува. Двама души (Джебрайил и Микайил) дойдоха при мен. Единият от тях седна до главата ми, а другият – до краката ми. Единият попита другия: „Каква е болестта на този човек?“ Той отговори: „Направена му е магия.“ „Кой е направил магията?“ попита първият. „Лебйд бин Асам.“ отговори другото мелѝнке. Пак го попита: „Какво е използвал за направата на тази магия.“ Той отговори: „Гребен и коси, и една мъжка пъпка от финикова палма.“ Първият попита: „Къде е сложена магията?“ Другият отговори: „В кладенеца Зервāн.“²⁰⁶**

Кладенецът Зервāн се намираще в градината на племето Бенй Зурайк. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али, Зубейр, Талха и Аммар (*радияллāху анхум*) до този кладенец. Те го пресушиха и вдигнаха камъка, намиращ се на дъното му. Под този камък намериха конец с единадесет възела. Взеха го и го занесоха на Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Колкото и да се опитаха да развържат възлите, не успяха. Яви се Джебрайил (*алейхисселām*) и донесе сūra „Фаляк“ и сūra „Нās“. Тези две сюри се състояха от общо единадесет айета. След всеки прочетен айет от страна на Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се развързва един възел. Когато възлите свършиха, състоянието на Султана на световите се подобри и той оздравя.

Юдеят бе заловен и отведен при любимия ни Пейгамбер. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Всевишният Аллах ме извести за магията, направена от теб, и ми показа мястото му. Защо го направи?**“ „От любов към златото.“ отговори той. Част от сподвижниците казаха: „О, Расуллоллах! Ако ни позволите, да му отсечем главата!“, но Пейгамберът ни (*сал-*

²⁰⁶ Бухārй, “Бед’ул-Хак”, 11; “Тъб”, 47; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 63; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 341; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 196

ляллāху алейхи ве селлем), който не наказваше никого заради себе си, не им позволи, като им каза: „**Божие наказание, което ще го застигне накрая, ще е по-сурово.**“²⁰⁷

Юдеите, след изгонването им от Медйна, се бяха заселили в северните части на Арабия – една част в Хайбер, а друга част – на север, в Шам. Поводът за тяхното изгонване бе организиран от тях заговор за убийството на Расуллāх (салляллāху алейхи ве селлем). С всеки изминал ден тяхната ненавист към мюсюлманите и жаждата им за отмъщение ставаха все по-силни. Искана колкото се може по-скоро да убият Любимия на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем) и да свършат с исляма. Някои от видните им личности казаха: „Да поискаме подкрепа от рода Гатафан и да се сражаваме заедно срещу мюсюлманите.“ Други пък предложиха: „Да призовем на помощ юдеите от Федек, Теймā и от долината ел-Корā, и да нападнем мюсюлманите, преди те да ни нападнат, и да им отмъстим.“

Юдеите от Хайбер приеха тези думи и призоваха на помощ околните юдейски племена и рода Гатафан. От рода Гатафан дойдоха много подбрани войни и се заеха с приготовленията в Хайбер.

Султанът на световите бе уведомен за техните приготовления и веднага отпрати за Хайбер Хазрети Абдуллах бин Равāха, заедно с трима сподвижници, за да разузнаят положението. Хайбер бе богат със своите градини и лозя, земите му бяха плодородни. В града имаше осем крепости, които бяха добре укрепени. Хазрети Абдуллах изпрати единия от приятелите си в крепостта Шикк, другия – в крепостта Кейбе, а третия – в крепостта Натāt. Самият той влезе в друга крепост и в продължение на три дни всеки един от тях наблюдава отблизо юдеите и техните приготовления. След три дни се срещнаха на уговореното място, върнаха се бързо в Медйна и разказаха на Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем) за приготовленията на юдеите.

Любимият ни Пейгамбер, за да предотврати нападението на юдеите, реши да тръгне към Хайбер и заповяда на сподвижниците си да се приготвят бързо. Юдеите от сияйната Медйна, като чуха за това решение на мюсюлманите, се разтревожиха и се опитаха да ги спрат, като им говореха: „Кълнем се, ако бяхте видели укрепленията на Хайбер и смелите му войни, не бихте стъпвали никога там! Крепостите с високи кули, намиращи се на върха на планините, са охранявани от добре въоръжени храбри войни. Хиляди войни от околните племена са им дошли на помощ. Възможно ли е да покорите Хайбер?!“ Безстрашните сподвижници, отговаряйки им: „Всевишният Аллах е обещал на Своя Любим завладяването на Хайбер.“ показваха своята решителност и това още повече плашеше угрижените за своите събратя юдеи.

Водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей изпрати бързо следното съобщение до Хайбер: „Мухаммед идва срещу вас с малобройна войска. Няма страшно, но бъдете предпазливи! Приберете имуществото си в крепостите. Посрещнете ги извън крепостта!“

Сподвижниците приключиха с приготовленията, сбогуваха се със семействата си, и се събраха около Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем). Ис-

---

²⁰⁷ Бухārī, “Тъб”, 47; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 63; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 198

лямската войска наброяваше хиляда и шестстотин души, двеста от които бяха конници. Всички те бяха готови да изпълняват заповедите на Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), да помагат за разпространението на исляма, да се сражават и да станат шеихиди по пътя на Алля̀ху теаля̀. Някои жени идваха при Расул (*aleyхисселля̀м*) и искаха позволение от него, за да могат да тръгнат с мужа̀хидите и да помагат в готвенето, в грижите за ранените и в други неща. Пророкът ни (*aleyхиссалля̀ту весселля̀м*) прояви милост, не пожела да ги лиши от този сева̀б и им позволи да отидат. Към тях се присъединиха и двадесет жени, начело с благословената жена на Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) Хазрети Умму Селеме.²⁰⁸

Любимият ни Пророк остави за свой заместник в Медйна Хазрети Сибā от племето Гифāр (според друго предание Хазрети Нумейле бин Абдуллах) и даде заповед за тръгване. С възгласите „Алля̀ху екбер! Алля̀ху екбер!“ се отправиха на път. Сподвижниците с уважителни причини и малките момчета, които не бяха допуснати в редиците на ислямската войска, гледаха своите роднини с благородна завист, произнасяха текбйр и отправяха ду'а̀ за тях.

Годината бе седма от Хиджра. Хазрети Али носеше свещеното знаме, а Хазрети Омер командваше дясното крило на ислямската войска.²⁰⁹ Пътят минаваше радостно. Поетите чрез своите стихове отправяха благодарности към Всевишния Аллах за богатата, с които Ги дарява, произнасяха салева̀т за любимия ни Пейгамбер и възхваляваха славните сподвижници. А сподвижниците, възвеличаваха Алля̀ху теаля̀ с думите: „Алля̀ху екбер! Алля̀ху екбер! Ля̀ иля̀хе иллялля̀ху валля̀ху екбер!“ и всичко наоколо кънтеше. При всяко спиране за почивка Султанът на вселената се обръщаше към Алля̀ху теаля̀ със следната ду'а̀: „О, Аллах мой! Търся убежище при Теб от притесненията за бъдещето, от тревогите за миналото, от безсилието и ленивостта, от стиснатостта, от страхливостта и задлъжнялостта, тегнеща на гърба, и от гнета на угнетяващи и несправедливи хора!“ Когато приближиха Хайбер любимият ни Пейгамбер заповяда на войската да спре и започна да се моли: „О, Аллах мой, Господарю на небесата и на онова, над което хвърлят сянка! О, Аллах мой, Господарю на земите и на онова, което се намира върху тях! О, Аллах мой, Господарю на шейтāните и на онова, което заблуждават! О, Аллах мой, Господарю на ветровете и на онова, което отвяват! Молим се на Теб за доброто на това място, за доброто на неговите жители и за доброто на всичко, което се намира в него! Търсим закрила при Теб от злото на това място, от злото на неговите жители и от злото на всичко, което е в него!“ От устата на сподвижниците се лееха думите: „Амйн, амйн.“ След това, обръщайки се към сподвижниците си, каза: „Напред с „Бисмилля̀хиррахмāнир-рахйм“!“

Мюсюлманите отново потеглиха. В близост до крепостта Натāт, един от най-укрепените крепости на Хайбер, спряха и разположиха лагера си. Бе вечер. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не предприемаше атака срещу врага си през нощта. Изчакваше да се съмне и първо го призоваваше към ис-

²⁰⁸ Ебу Дāvуд, „Джихāд“, 152; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 685

²⁰⁹ Бухāрй, „Мегāзй“, 40; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 653; Килāй, *ел-Иктифā*, II, 258

ляма, и ако не приеме, започваше да се сражава. Затова изчакваше да се съмне. Никой от юдеите не забеляза пристигането на ислямската войска.

След изпълнението на утринния намаз мюсюлманите се отправиха към крепостта Натат. Когато стигнаха пред вратите на крепостта, оттам започнаха да излизат юдеите, които обработваха градините и лозята. Като видяха ислямската войска те се стъписаха и крещейки: „Кълнем се, това е Мухаммед и неговата войска!“, започнаха да бягат обратно към крепостта. Любимият ни Пейгамбер, виждайки това тяхно състояние, каза: „**Аллāху екбер! Аллāху екбер! Хайбер е разрушен.**“ и повтори тези думи три пъти.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи предложение до юдеите или да приемат исляма, или да се предадат и да платят налог. В противен случай ги чакаше сражение. Юдеите отидоха при един от видните си личности – Селлям бин Мишкен, за да поискат съвет от него. Той им каза: „Преди ви бях казал да нападнете Мухаммед, но вие не се съгласихте. Поне сега се сражайте. По-добре умрете, сражайки се, отколкото да останете сами в живота!“ Юдеите набързо струпяха хранителните си припаси в крепостта Нāим, събраха децата и жените в крепостта Кетибе, а войните – в крепостта Натат.

Юдеите отговориха със стрели на отправеното им от мюсюлманите предложение. Муджāхидите вдигнаха щитовете си, за да се предпазят. Със заповед на любимия ни Пейгамбер всички лъкове бяха опънати и с виковете: „Аллāху екбер!“ стрелите бяха изстреляни срещу намиращите се на крепостните кули юдеи. Войната вече започна. От едната страна бяха Султанът на вселената и храбрите сподвижници, които се сражаваха в името на една велика цел – разпространението на исляма и спасението на неверниците от Джехенема, а от другата – юдеите, които не приемаха никакви наставления, крояха заговори и упорстваха в неверието. Като видяха, че последният пейгамбер не е от тях, от завист те не го приеха, опитваха се да го убият по всички възможни начини още от самото му детство, но Всевишният Аллах закриляше Своя Любим.

Ислямската войска, състояща се от хиляда и шестстотин муджāхиди, бе подложена на дъжд от стрели от страна на десет хилядната юдейска войска. Сподвижниците се защитаваха с щитовете си, а при удобен случай връщаха срещу юдеите изстреляните от тях стрели. Някои от сподвижниците бяха ранени.

По едно време към Любимия на Аллāху теāля най-учтиво се приближи Хазрети Хаббāб бин Мунзир и каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расуллāх! Няма ли да е по-добре да разположим лагера си на друго място?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Иншāаллāху теāля** (с позволенията на Аллāху теāля) **ще го направим, когато настъпи вечерта.**“

Мюсюлманите се оказаха в обсега на вражеските стрели. Изстреляните от крепостта стрели достигаха чак до крайните точки на лагера.²¹⁰ Размяната на стрели продължи до вечерта. Около петдесет сподвижници бяха ранени. След настъпването на вечерта Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) нареди на Хазрети Мухаммед бин Меслеме да намери ново място, където да разположат лагера си. Той каза, че най-подходящото място за разполагане на лагера е мес-

---

²¹⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 641

тноста Раджи, след което мюсюлманите се преместиха там и започнаха да лекуват ранените.²¹¹

На другия ден славните сподвижници дойдоха пред вратите на крепостта Натāt и се сражаваха до вечерта. Обсадата продължи и на третия, и на четвъртия, и на петия ден. Юдеите продължаваха да се отбраняват. Поради силно главоболие, любимият ни Пророк два дни не можа да се присъедини към благословените си сподвижници. В първия ден знамето на ислямската войска даде на Хазрети Ебу Бекр, а във втория – на Хазрети Омер. И двамата се сражаваха геройски, но не успяха да превземат крепостта.

В това време юдеите събраха смелост и отваряйки вратите на крепостта, започнаха да нападат мюсюлманите. Вече се сражаваха един срещу друг. Битката се ожесточи. Думите на Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*): „**Произнасяйте текбър, казвайки: “Аллāху екбер! Аллāху екбер!”**“ въодушевяваше мюсюлманите и те още по-смело размахваха мечовете си. Сражението продължи до вечерта. Братът на Хазрети Мухаммед бин Меслеме – Махмūd падна шехїд.

На следващия ден от крепостта излезе един от най-знаменитите пълководци на юдеите – Мерхаб, целия облечен в брони. Бе много силен и изглеждаше като великан. Обръщайки се към муджāхидите каза: „Аз съм известният с храбростта си Мерхаб!“ От редиците на мюсюлманите напред излезе един муджāхид и силно извика: „Аз съм Āмир, известен съм с това, че не ме е страх да се хвърлям в жестоки боеве.“ и застана пред него. Едрият Мерхаб стовари с всички сили меча си, на който бяха гравирани думите: „Унищожаваше всеки, когото докосне!“, върху Хазрети Āмир. Храбрият Āмир веднага вдигна щита си и широкият меч се заби в него.

На свой ред Хазрети Āмир, уповавайки се на Аллāху теāлй, удари с меча си краката на облечения в броня Мерхаб. При допира със стоманената броня мечът на Хазрети Āмир силно отскочи и го улучи по крака, при което се скъса артерията на крака му. Сподвижниците изтичаха веднага, грабнаха го и го занесоха в лагера. Там Хазрети Āмир стана шехїд.²¹²

Сражението бе в разгара си. Привечер любимият ни Пейгамбер предложи на езичниците от Гатафан, които с четири хилядна войска бяха дошли на помощ на юдеите, да се върнат по родните си места. В замяна обеща да им даде годишния добив от фурми на Хайбер. Но те не приеха предложението. Тогава Султанът на вселената заповяда на сподвижниците си да прекарат нощта около крепостта, в която се намираха езичниците от Гатафан. Гатафанците се уплашиха много да не ги нападнат мюсюлманите. Не мигнаха цяла нощ. През нощта един глас, идващ неznайно откъде, съобщи, че земята на Гатафан е нападната, децата и жените им са пленени и е иззето имуществото им. Тези думи бяха повторени три пъти. Чу ги и командирът на гатафанците и на разсъмване, събирайки войската си, напусна бързо Хайбер и се отправи към родината си. На

²¹¹ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 641; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 507

²¹² Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 51; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 174; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 639; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 211

сутринта юдеите, като видяха, че гатафанците ги няма, изпаднаха в отчаяние и се разкаяха, че ги призовали на помощ.

Героизмът на Хазрети Али

Сражението продължаваше с пълна сила. Крепостта все още не бе превзета. Вечерта Султанът на вселената каза: „**Утре ще дам знамето на такъв храбрец, който обича Аллāху теāлā и Неговия Пророк и когото Аллāху теāлā и Неговият Пророк обичат. Посредством неговата ръка Всевишният Аллах ще осъществи победата.**“ Вълнението бе голямо. Всеки един от сподвижниците се надяваше нему да бъде дадено знамето, отправяха се молби към Всевишния Аллах. Хазрети Билял Хабешī с приятния си и завладяващ сърцата глас изпълни утринния езāн. Призивът за намāз пораждаше у хората някакво особено вълнение, някаква особена божествена наслада. След изпълнението на молитвата намāз любимият ни Пейгамбер се изправи и заповяда да му донесат благословеното знаме на ислямската войска. Станалите на крака сподвижници зачакаха с нетърпение думите му. Накрая Султанът на световите каза: „**Кълна се в Аллāху теāлā, Който е удостоил Мухаммед с пророчеството, ще дам това знаме на такъв храбрец, който не знае що е бягство от врага.**“ и оглеждайки се, попита: „**Къде е Али?**“ „О, Расūляллах! Оплаква се от болки в очите.“ отговориха сподвижниците. Изпрати да го повикат. Хазрети Али не можеше да си отваря очите от болка. Сподвижниците го доведоха под ръка. Султанът на вселената отправи ду`ā към Всевишния Аллах за оздравяването на Хазрети Али и намаза очите му с благословената си слюнка. И в този миг болката изчезна. След това Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли за него: „**О, Аллах мой! Премахни от него притеснението, причинено от студа и жегата!**“, надяна му ризницата, препаса на кръста му собствения си меч и давайки му бялото знаме на ислямската войска, каза: „**Сражай се, докато Всевишният Аллах те дари с победата и не се обръщай назад!**“

Хазрети Али каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расūляллах! Ще се сражавам с тях, докато приемат исляма.“ Любимият ни Пейгамбер му отвърна: „**Кълна се в Аллах, приемането на исляма от един човек от тях, чрез твоего посредничество, за теб ще е много по-добре, отколкото да притежаваш много червени камили и да ги раздаваш като милостиня (садака) по пътя на Аллāху теāлā.**“²¹³

Със знаме в ръка Хазрети Али и славните сподвижници тръгнаха към крепостта на юдеите. Когато се доближиха до крепостта и забиха знамето до един камък, забелязаха отварящите се врати на крепостта Натāt. Оттам излязоха най-отбраните, най-безстрашните защитници на крепостта. Всеки един от тях бе облечен с две железни брони. Един от тях се отправи към Хазрети Али и застана срещу него. Този мъж бе прославилия се със смелостта си Хāрис – брата на Мерхаб. Той се нахвърли яростно срещу Хазрети Али. Разнесе се звън на стоманени мечове. Мечът Зулфиқяр се стовари като мълния и отсече главата на Хāрис. Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се издигнаха до небесата.

---

²¹³ Вāкидī, *ел-Мегāзī*, II, 653

Мерхаб узна за смъртта на брат си и стремително се отправи с войните си към бойното поле. С едрото си телосложение, с двете брони и с двата меча, препасани на кръста му, той приличаше на великан. Изправяйки се пред Хазрети Али започна гневно да се хвали: „Аз съм появяващият се в най-ожесточените моменти на бойните действия и сражаващият се геройски Мерхаб! Аз съм онзи, който с меча или копие то си може да направи на решето и най-разярените лъвовете!“

В отговор Хазрети Али каза: „Аз съм онзи, когото майка ми е назовала Хайдар (Лъв)! Аз съм като величествен лъв! Аз съм храбрец, който с един замах може да те повали на земята!“ Страх обхвана сърцето на Мерхаб, щом чу думата Хайдар. Защото през нощта той сънува, как един лъв го разкъсва на парчета. „Да не би това да е този лъв?“, си помисли Мерхаб и замахна с меча си. Хазрети Али веднага се предпази с щита си и на свой ред, уповавайки се на Аллāху теāля, нанесе такъв силен удар с Зулфикяра си, че щитът и шлемът на Мерхаб се разполовиха и главата му бе съсечена до врата. Този страшен удар се чу отвсякъде. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на сподвижниците си: **„Радвайте се! Завоюването на Хайбер се улесни.“** Сподвижниците бяха възхитени от храбростта на Хазрети Али. Последваха възгласите: „Аллāху екбер!..“

В един от най-разгорещените моменти на сражението, когато мюсюлманите се доближиха до вратите на крепостта, един от юдеите удари с меча си щита на Хазрети Али. Щитът му падна на земята, но той нямаше време да се наведе и да го вземе. Юдеят се възползва от положението, грабна щита му и избяга. Това много обезпокои Хазрети Али и след като разпръсна обкръжаващите го врагове, той замисли да направи щит от вратата на крепостта. Произнасяйки: **„Бисмиллāхиррахмāниррахīm“** дръпна от халките желязната врата и я извади. Крепостта се разтресе. Тази желязна врата, която десетима храбреци не можеха да помръднат от мястото му, Хазрети Али вдигна с едната си ръка и използва като щит срещу врага.

Един след друг излязоха да се бият още шестимата храбреци. С позволението на Аллāху теāля, Хазрети Али се справи с всички тях. След това влезе с приятелите си в крепостта и започнаха да се сражават там. За кратко време най-труднодостъпната крепост Натāt бе превзета и знамето на ислямската войска се развя над нея.

Любимият ни Пейгамбер целуна по очите Хазрети Али и каза: **„Всевишният Аллах и Неговият пророк са доволни от теб, заради героизма, който прояви.“** Като чу тези благословени думи Хазрети Али заплака от радост. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: **„Защо плачеш?“** Той отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расūляллах! Плача от радост, защото Всевишният Аллах и Неговият Пророк са доволни от мен.“ Тогава любимият ни Пейгамбер му каза: **„Не само аз, но и Джебрāил, Микāил и всички мелāикета са доволни от теб.“**

След превземането на крепостта Натāt четиристотин мюсюлмани от племето Девс се притекоха на помощ на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).²¹⁴ Водеха се ожесточени битки за превземането и на останалите крепос-

---

²¹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 353

ти. Една по една всички крепости бяха обсадени и превзети от мюсюлманите. Намиращите се в безизходно положение юдеи, изпращайки свои представители, поискаха мир. Пророкът ни прие тяхното предложение и постави следните условия:

- Няма да бъде пролята кръвта на юдеите, участвали в това сражение.

- Юдеите, напускащи Хайбер, могат да вземат със себе си само децата си и толкова имущество, колкото може да носят камилите им.

- Всичко останало – оръжията (брони, мечове, щитове, лъкове, стрели), дрехите, платовете, златото, животните (коне, камили, овце...) остават за мюсюлманите.

- Нищо няма да се скрие. А тези, които скриват нещо, ще бъдат далеч от покровителството на Аллāху теāля и Неговия Пророк...

Кинāне бин Рабī бе наказан за това, че зарови богатството си под земята и по този начин не спази условията на договора. Военната придобивка за мюсюлманите бе безмерна. Плодородните земи на Хайбер, финиковите градини бяха вече на ислямската армия.²¹⁵

В това време гатафанците се върнаха обратно, за да помогнат на юдеите, но като видяха, че Хайбер е покорен, казаха на Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*): „О, Мухаммед! Ти ни беше обещал годишната реколта от фурми на Хайбер, ако го напуснем. Ние удържахме на думата си. Хайде дай ни ги сега.“ Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Нека еди коя-си планина бъде ваша.**“ Това не се хареса на гатафанците и заплашиха мюсюлманите със сражение. А любимият ни Пейгамбер им каза: „**Мястото ни за сражение да бъде Дженефа.**“ Местността Дженефа се намираше в техните земи. Като чуха това, те се уплашиха и си тръгнаха.

Султанът на вселената и храбрите сподвижници бяха много уморени от сраженията. От една страна лекуваха ранените, а от друга – си почиваха. А юдеите продължаваха да кроят своите коварни планове. Една жена на име Зейнеб – това бе жената на Селлāм бин Мишкан, един от юдейските големци, се опита да отрови Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*). Закла една коза, изпече месото и му сложи голямо количество отрова. След това го занесе на Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), който покани сподвижниците си и седнаха да ядат.

Султанът на вселената откъсна едно парче от месото и изричайки: „**Бисмилляхиррахмāниррахīm**“, го сложи в благословената си уста. Сдъвка го няколко пъти, след което веднага го извади от устата си и каза: „**О, сподвижници! Дръпнете си ръцете от това ядене, защото тази плешка ми съобщи, че е отровено.**“ Сподвижниците веднага си дръпнаха ръцете, но Хазрети Бишр бин Берā вече бе изял едно парче от месото, тялото му веднага посивя и той стана шехїд.

Джебрāил (*алейхисселлām*) се яви и каза на любимия ни Пейгамбер да му се направи хаджамат (кръвопускане) между раменете, и по този начин да се освободи от отровата, проникнала в кръвта му чрез слюнката. Направиха му хаджамат. След това мюсюлманите заровиха отровното месо в земята. Извършилата тази подлост Зейнеб бе заловена и изправена пред Пророка ни (*саллялāху*

²¹⁵ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 336; Вакидї, *ел-Мегāзї*, II, 672

алейхи ве селлем). Обръщайки се към нея, Расул (алейхисселям) я попита: „**Ти ли отрови кебапа от тази коза?**“ Зейнеб каза: „Да, аз го отрових.“ Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) я попита: „**Защо го направи?**“ Тя каза: „Ти уби мъжа ми, баща ми и чичо ми. Казах си: „Ако той наистина е пейгамбер, Аллах непременно ще го извести за това, което съм извършила. Ако не е, ще умре и по този начин ще се отървем от него.“ Мюсюлманите предложиха да я убият, но изпратеният като милост за световите Мухаммед (алейхисселям), който не наказваше никого за лични убийди ѝ прости и тя, произнасяйки шехāда, прие исляма.²¹⁶

Сред пленените в Хайбер бе и дъщерята на Хуйей бин Ахтаб – Сафийе. Тя бе в дяла на Пророка ни (салляллāху алейхи ве селлем). Султанът на вселената я освободи и тя, трогната от тази негова постъпка, прие исляма. Любимият ни Пейгамбер се зарадва много и той я зарадва като я взе за жена. По този начин Хазрети Сафийе стана майка на мюсюлманите. Сватбата им се състоя в местността Сехбā. Сватбеното угощение бе от пълпеша и фурми.

Под окото на майка ни Сафийе имаше синина. Любимият ни Пейгамбер я попита: „**От какво е този белег?**“ и тя му отговори: „Една нощ сънувах как месечината слиза от небето и пада в моите обятия. Когато разказах съня си на мъжа ми Кенāне, той гневно ми рече: „Ти мечтаеш да станеш жена на този владетел на арабите!“ и ме удари по окото и се появи тази синина.“²¹⁷

След превземането на Хайбер, юдеите направиха следното предложение на Пророка ни (салляллāху алейхи ве селлем): „О, Мухаммед! Ние ще си тръгнем от Хайбер, но ние добре разбираме от земеделие. Ако се съгласите, оставете ни да обработваме тези плодородни земи и да ви даваме половината от получената реколта.“ Мюсюлманите нямаха време да се занимават със земеделие, защото имаха много по-важна работа – разпространението на исляма. Расуллюллах (салляллāху алейхи ве селлем) остана доволен от предложението, но им каза: „**Приемам при условие да ви изселим оттук, когато пожелаем.**“ Юдеите приеха условието и започнаха да обработват земите на Хайбер.²¹⁸

Расуллюллах (салляллāху алейхи ве селлем) се завърна със сподвижниците си в Медйна. Тук завари пристигналите, начело с Хазрети Джа’фер бин Ебу Талиб мюсюлмани от Хабаша и много се зарадва. Целуна Хазрети Джа’фер по челото, прегърна го и каза: „**Не знам на кое да се радвам, на превземането на Хайбер или на идването на Джафер. Вие извършихте двойно преселение. Преселихте се и в Хабаша, и в моята страна.**“

Трофеите, придобити в Хайбер, бяха разпределени между включилите се в примирието в Худейбийе, участниците в Хайбер, преселилите се от Хабаша и племето Девс.²¹⁹

²¹⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 337; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 678; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 202

²¹⁷ Бухārй, „*Салът*“, 12; „*Джихād*“, 74; Ебу Дāvуд, „*Харāч*“, 21; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 101; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 330; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 669; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 121

²¹⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 157; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 641; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, I, 205

²¹⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 353

След падането на Хайбер всички юдеи от Арабия се подчиниха на Мухаммед (*алейхисселѧм*). Околните държави и племена, след превземането на крепостта Хайбер, която се считаше за непревземаема, разбраха мощта на ислямската войска и започнаха да се страхуват от Ислямската държава. Езичниците от Мекка бяха покрусени. След тази победа много племена, сред които и племето Гатафан, идвайки в Медйна, приеха исляма. При някои непокорни племена бяха изпратени отряди, които да ги подчинят.

УМРАТУ-Л-КАЗЪ

От подписването на мирния договор в Худейбийе бе изминала една година. Когато остана един месец до Курбан байрам, Пророкът ни (*саллялѧху алейхи ве селлем*) заповяда на мюсюлманите да се подготвят за умра. След тази заповед две хиляди мюсюлмани, в това число и участвалите в Бй'ату-р-ридвѧн, се приготвиха за умра. Със себе си взеха седемдесет камили за жертвоприношение. Хазрети Нѧджийе бин Джундуб и четирима негови приятели щяха да ги откарат до Мекка. Сто конници, начело с Хазрети Мухаммед бин Меслеме, тръгнаха напред с оръжията, защото нямаха доверие на езичниците. Тези оръжия щяха да бъдат използвани в случай на нападение. Някои от сподвижниците казаха: „О, Расуляллах! Според мирния договор от Худейбийе не трябваше да носим оръжия, освен мечовете, избрани в ножниците им.“ Тогава Султанът на вселената им каза: „**Ние няма да носим оръжията си в Харам, в близост до курайшите. Обаче те ще бъдат близо до нас, в случай на нападение от страна на курайшите.**“

За управник на Медйна бе оставен Хазрети Ебу Зер ел-Гифѧри²²⁰ или Хазрети Ебу Рухм-ул-Гифѧри. Две хиляди сподвижници, заедно с любимия ни Пейгамбер се отправиха към Мекка. Всички те бяха много развълнувани. За пръв път след толкова години раздяла щяха да видят родните си домове, родния си край. Щяха да посетят свещеното Кябе, към което се обръщаха пет пъти на ден по време на намѧз. Щяха да се видят с роднините си, които според споразумението не можеха да дойдат в Медйна. Щяха да покажат честта и достойнството на исляма на езичниците, които години наред ги караха да проливат кръв вместо сълзи, подлагаха ги на жестоки нечовешки мъчения и убиха много техни братя, затова, че не са се покланяли на техните идоли.

Оставащите в Медйна мюсюлмани изпратиха Султана на световите и поклонниците с текбѧр до склона на Ведѧ и се върнаха назад.

В местността Зулхулейфе, която се намираще на десет километра разстояние от Медйна, любимият ни Пейгамбер облече ихрѧм. Славните сподвижници направиха същото и всички облечени в бяло, произнасяйки: „**Леббейк! Аллѧхумме леббейк! Леббейк! Лѧ шерѧке леке леббейк! Иннел хамде венни'мете леке вел мулке, лѧ шерѧке лек!**“ тръгнаха към Мекка. Пътешестви-

²²⁰ Ибн Хишѧм, *ес-Сѧре*, I, 434; II, 289; Вѧкидѧ, *ел-Мегѧзѧ*, I, 8; Ибн Саад, *ет-Табакѧт*, II, 59; Кетгѧни, *ет-Тератѧбу'л-Идѧрийе*, I, 484-486

ето преминаваше с възхваляване и изричане на священото име на Аллāху теāля. Всичко бе изключително приятно!

Когато тръгналите по рано сподвижници, начело с Хазрети Мухаммед бин Меслеме се приближиха към Мекка курайшите ги забелязаха. Отидоха със страх при тях и ги попитаха: „Какво е това?“ Мухаммед бин Меслеме (*радиял-лāху анх*) им даде следния смразяващ отговор: „Това са конниците на Пророка на Аллāху теāля. С позволенията на Аллāху теāля утре и той ще бъдат тук.“ Уплашените езичници се върнаха в Мекка и съобщиха за идващите мюсюлмани. Курайшите си казаха: „Кълнем се, ние не сме нарушавали договора. Мухаммед защо ще се сражава с нас?“ и веднага изпратиха свои хора при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

В това време мюсюлманите бяха вече в Батн Йе'джедж, откъдето се виждаше Мекка. Тук оставиха оръжието, освен мечовете си, и двеста сподвижници, които да го пазят.

Изпратените от Курайш хора поискаха разрешение за среща с Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и като ги приеха, му казаха: „О, Мухаммед! От подписването на споразумението до сега не сме ви изменили. Но въпреки това, с тези оръжия ли ще влезеш при племето си? Според споразумението не биваше да носите оръжия, освен мечовете, прибрани в ножниците им.“ Султанът на световите им отговори: „**От детството си съм известен с това, че държа на думите си и съм верен. В Харам ще влезем с мечове, прибрани в ножниците им. Но искам оръжията да бъдат близо до нас.**“ Хората на Курайш разбраха, че предадената им информация е неправилна и се поуспокоиха. Казаха: „О, Мухаммед! Само върност и добро сме виждали от теб. А и на теб това ти подхожда.“ и се върнаха в Мекка. Съобщиха положението на курайшите и те се успокоиха.

Видните личности на Курайш, от злоба и завист, напуснаха Мекка и се изкачиха в планините, за да не видят щастливите мигове на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници.

Любимият ни Пейгамбер изпрати жертвените животни в местността Зйтувā. След това, свършвайки приготовленията, тръгна, обграден от своите сподвижници, към священата Мекка. Качилият се върху камилата си Кусвā Султанът на вселената излъчваше наоколо светлина, подобна на светлината на слънцето, засенчваща хиляди звезди. О, Аллах мой! Каква красота! Каква великолепна гледка!.. С „Леббейк! Аллāхумме леббейк! Леббейк ля шерйке леке Леббейк!..“ на уста, с любов в сърцата към Всевишния Аллах и Неговия Пророк се приближаваха към Мекка. Колкото повече се приближаваха към священото Кябе, толкова повече се въодушевяваха. Възгласите им се понесеха из цяла Мекка. При тази великолепна гледка сърцата на езичниците започнаха да се разтопяват и в тях да се влива любов към исляма. Много от тях бяха покорени от него. Накрая религията на Мухаммед (*алейхисселām*) възтържествува...

Ето, любимият ни Пейгамбер и славните му сподвижници, препасали мечове, влизаха в Кябе. Хазрети Абдуллах бин Равāха водеше камилата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Кусвā. Някои от езичниците, жените и децата им, заставайки в Дār-ун-Недве, наблюдаваха действията на мюсюлманите. Хазрети Абдуллах бин Равāха вървеше и редеше следните стихове, пробиващи сърцата на неверниците:

*„О, неверници! Махнете се от пътя на Пророка,
когото Всевишният Аллах дари с Корāна...“*

Хазрети Омер не се сдържа, поиска да го предупреди: “О, Иб-и Равāха! Как се осмеляваш да рецитираш пред Пророка на Аллāху теāля и в Харам-и шериф?” но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Омер! Не го възпирай! Кълна се в Аллāху теāля, неговите думи действат на курайшките езичници по-бързо и повече от стрелите, пуснати по тях. О, Иб-и Равāха, продължавай!**“ След малко, обръщайки се към Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анх*), каза:

„**Кажки им, че няма друг бог освен Аллāху теāля. Единствен е! Той е Изпълняващият обещанията и Помагащият на този Свой раб. Той е Подсилващият армията му и само Той е Разгромяващият съюзените племена!**“ И Хазрети Абдуллах бин Равāха започна да произнася тези слова:

*Няма друг бог освен Всевишния Аллах!
Няма си Той съдружник, Ля иляхе илляллāх!*

*Той е Подсилващият мюсюлманите
и Разгромяващият неверниците!*

Мюсюлманите повтаряха след него.

Когато любимият ни Пейгамбер влезе в Бейтуллах, откри дясното си рамо. Красотата на тялото му пленяваше очите и сърцата. След това каза: „**Да дари с милостта си Аллāху теāля тези храбреци, които днес ще демонстрират своята сила и бодрост пред тези съдружаващи!**“ След тези думи сподвижниците откриха десните си рамена и крачейки бързо и уверено, с внушителна походка, извършиха три обиколки около Кяабе. Между Рукн-и Йемāни и тгъла, където се намира Хаджер-ул-есвед вървяха бавно. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му се доближаваха до Черния камък (Хаджер-ул-есвед) и го целуваха или отдалече обръщаха дланите си към него.

Езичниците ги наблюдаваха отдалече и се удивляваха на внушителната им походка, защото в Мекка се разпространиха слухове, че мюсюлманите, откакто са се преселили в Медйна, са болни и слаби. Сега пък ставаха свидетели на точно обратното и още повече се удивляваха.

Останалите четири обиколки бяха извършени бавно. След това изпълниха два рекята намāз в Макām Ибрāхим и изминаха седем пъти разстоянието между хълмовете Сафā и Мерве. Заклаха жертвените си животни и Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) си обръсна благословената глава. Благословените му коси бяха разграбени във въздуха, още преди да паднат на земята. Сподвижниците също си остригаха косите. По този начин се сбъдна сънят на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), сънуван от него преди година.

Поклонението приключи и бе време за обедния намāз. Султанът на световите заповяда на Хазрети Билял Хабеший да се качи върху Кяабе и да изпълни призива за намāз (езāн). Гласът на Хазрети Билял се понесе из цяла Мекка. Сподвижниците с голямо смирение слушаха Билял (*радияллāху анх*) и тихо

повтаряха думите на езана. След това Любимият на Аллāху теāля заста на челото като имāм и заедно отслужиха обедния намāз.

В Ебтах бе издигната кожена шатра за любимия ни Пейгамбер. Тук останаха три дни. Във времената за намāз се събираха в Бейтуллах и отслужваха молитвите колективно. През останалото време посещаваха роднините си и с делата си и с прекрасния си нрав покоряваха сърцата им. За тези три дни Мекка, като че ли бе покорена отвътре (душевно).

Трите дена изтекоха... Настъпи времето за раздяла. Към привечер Пейгамберът ни (*aleyхиссаляту весселям*) каза на сподвижниците си: „**Никой от мюсюлманите** (дошли на умра) **няма да прекара вечерта в Мекка, всички ще излязат на път.**“ След тази заповед се приготвиха и поеха към Медйна.

БИТКАТА ПРИ МЎТЕ

Когато се намираха на поклонение в Мекка, изпратеният като милост за световите Мухаммед (*aleyхисселям*), обръщайки се към Хазрети Велйд бин Велйд каза: „**Къде е Хāлид? Не е възможно такъв човек като него да не познава исляма. Колко добре щеше да бъде, ако беше при мюсюлманите и проявяваше своето усилие и храброст срещу езичниците. Щеше да бъде обичан и ценен от нас.**“ Хазрети Велйд бин Велйд от време на време изпращаше писма на брат си и го насърчаваше да приеме исляма, но когато тези благословени слова на любимия ни Пейгамбер достигнаха до брат му Хāлид, влечението му към исляма стана още по-силно.

Настъпи осмата година от Хиджра. Хāлид бин Велйд изгаряше от желанието да отиде колкото се може по-скоро в Медйна, да коленичи пред Султана на вселената и да приеме исляма. Самият той разказва събитията по следния начин:

„Всевишният Аллах ме дари с любовта на Пророка ни (*aleyхиссаляту весселям*). Помести в сърцето ми любовта към исляма. Направи така, че да мога да различавам доброто от злото. Казах си: „Участвах във всички битки, водени срещу Мухаммед (*aleyхисселям*). Но всеки път, при напускане на бойното поле знаех, че не постъпвам правилно, че един ден той ще ни победи, и напусках с тези мисли. Когато Пророкът на Аллах дойде в Худейбийе, аз командвах вражеската конница. В Усфāн се приближих към тях и те ме видяха. Пророкът ни изпълняваше заедно със сподвижниците си обедния намāз. Искахме да ги нападнем внезапно, но това не се осъществи. Добре, че стана така. Вероятно Пророкът ни беше разбрал нашите намерения, защото следобедният намāз беше изпълнен много внимателно и предпазливо.

Това ми направи много силно впечатление. Казах си: „Този човек сигурно се намира под закрилата на Всевишния Аллах.“ Разделихме се. Когато Мухаммед (*aleyхисселям*) дойде в Мекка на поклонение умра, не се показах пред него. Потърсили ме с брат ми Велйд, но не ме намерили и брат ми оставил следното писмо: „Бисмилляхиррахмāниррахим. Хамд на Всевишния Аллах и благослов и мир на Расуллоллах. Наистина не знам нещо по-учудващо от твоята незаинтересованост към исляма. Не си лишен от здрав разум, за да разбереш, че пътят, който следваш е грешен. Защо не действаш с разума си? Пророкът на Аллāху теāля попита за теб. Иска да опознаеш исляма и да демонстри-

раш своята сила и храброст срещу езичниците. О, братко! Изпусна много възможности, повече не се бави.“

Когато писмото достигна до мен, желанието ми да стана мюсюлманин се засили. Бързах да отида. Думите на Расулүллах много ме зарадваха. През нощта сънувах, как от тясно и безводно място като пустиня попадам в зелено, широко и просторно място. Реших като пристигна в Медйна да помоля Ебу Бекр да разгълкува съня ми.

Когато се приготвих да замина за Медйна, си мислех: „Кой ли може да дойде с мен?“ В този момент срещнах Саффан бин Умеййе и му предложих да дойде с мен. Но той не се съгласи. После срещнах Икриме бин Ебу Джехл. След като и той отблъсна предложението ми се прибрах вкъщи. Качих се на животното си и отидох при Осман бин Талха. Казах и на него, че искам да отида при Пророка на Алләху теаля и да стана мюсюлманин и го помолих да ме придружи. Прие без никакво колебание и на другия ден, на разсъмване, двамата излязохме на път. В местността Хадде срещнахме Амр бин Ас. И той отиваше в Медйна, за да приеме исляма.

Пристигнахме в Медйна. Облякох най-хубавата си дреха и бях готов да се срещна с Расулүллах. В това време дойде брат ми Велйд и каза: „Побързай, защото Пророкът ни е бил известен за вашето идване и много се зарадвал. Очаква ви.“ Бързо отидох при този велик Пейгамбер. Усмиваше се. Поздравих го и казах: „Свидетелствам, че няма друг бог освен Алләху теаля и свидетелствам, че вие сте пророк на Всевишния Аллах.“ **„Хамд на Алләху теаля, Който те насочи към правия път!“** каза той. След това го помолих да отпрати ду'а към Всевишния Аллах за опрощаване на греховете ми. Той изпълни моята молба и ми каза: **„Ислямът заличава греховете, извършени преди това.“** Двамата ми приятели също станаха мюсюлмани.²²¹

Така тези трима храбреци, най-неустрасимите юнаци на Мекка, застанаха пред Расулүллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) и с преливаща от сърцата им искреност приеха исляма. Постигнаха честта да бъдат от Есхаб-и кирам. Вече с всички сили щяха да се борят за изкореняването на безверието и заблудата. Приемането им на исляма зарадва много сподвижниците. Радостта си изразиха с възгласите: „Алләху екбер! Алләху екбер!“

През осмата година от Хиджра Султанът на вселената изпрати отново посланици до различни племена и държави, с цел разпространение на исляма. Някои от тях се върнаха с хубави новини, но изпратеният до владетеля на Бусрә Хазрети Хәрис бин Умейр бе задържан от християнски войни в селцето Муте, намиращо се в областта Белкә, в Шам, отведен при владетеля на Шам – Шурәхбил бин Амр и бе жестоко убит.²²²

При тази вест любимият ни Пейгамбер силно се разстрои и заповяда на сподвижниците си веднага да се съберат. Сподвижниците, сбогувайки се със семействата си, бързо се събраха в лагера Джурф. След изпълнението на обедния намәз Пророкът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) каза: **„Начело на тези хора, които ще тръгнат за джихад, поставям Зейд бин Хәрисе! Ако Зейд**

²²¹ Ибн Асәкир, *Тәриху Димашик*, XVI, 228

²²² Вәкидй, *ел-Мегәзй*, II, 756; Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 128; Ибн Асәкир, *Тәриху Димашик*, XI, 464

бин Хāрисе стане шехїд, начело на войската да застане Джа'фер бин Ебу Тāлиб! Ако Джа'фер бин Ебу Тāлиб стане шехїд, да застане Абдуллах бин Равāха! Ако и Абдуллах бин Равāха стане шехїд, тогава мюсюлманите да изберат подходящ измежду тях и да го назначат за командир!“ Мюсюлманите разбраха, че сподвижниците, чиито имена бяха споменати, ще станат шехїди и заплакаха. „О, Расūляллах! Да бяха останали живи, за да се възползваме от тях!“ казаха те, но Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) замълча.²²³

Тези думи бяха чути и от Хазрети Зейд, Джа'фер и Абдуллах (*радияллāху анхум*). Те потънаха в щастие, защото най-голямото им желание бе да станат шехїди по пътя на Аллāху теāля. Вече бяха чули благата вест с ушите си. Муджāхидите вече бяха готови и чакаха своя командир. Любимият ни Пейгамбер връчи бяло знаме на Хазрети Зейд бин Хāрисе и му заповяда да отидат до мястото, където бе сторен шехїд Хазрети Хāрис бин Умейр и да призоват там хората към исляма. Ако не приемат да се сражават с тях.

При сбогуването с братята си командири Хазрети Абдуллах бин Равāха заплака. Приятелите му го попитаха: „О, сине на Равāха! Защо плачеш?“ Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анх*), речитирайки им отговори: „Причината не е любовта ми към земното, нито това, че ще ми липсват. Същинската причина е тази, че чух Расūлюллах да цитира āйет, в който се казва, че всеки ще премине през Джехеннема. Аз как ще издържа?“

След тези негови думи приятелите му отправиха следната ду'ā за него: „Нека Аллāху теāля да те приобщи към праведниците.“ Хазрети Абдуллах бин Равāха каза: „Аз искам опрощение от Аллāху теāля. И искам да бъда убит с удар от меч или забиване на копие в тялото ми.“ Преди да потегли войската, той отиде при Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*), сбогува се с него и му каза: „О, Расūляллах! Бихте ли ми препоръчали нещо, което да наизустя и никога да не забравя?“ Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Утре ще си в страна, в която извършват много малко земни поклони на Аллāху теāля (суджūd). Увеличи там земните поклони и молитвата намāз.**“ „О, Расūляллах! Дайте ми още наставления!“ помоли Хазрети Абдуллах бин Равāха. Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Постоянно споменавай Аллāху теāля, защото споменаването на Аллāху теāля (зикр) ще ти помогне да се сдобиеш с желаното!**“

Трихилядната ислямска войска се отправи на път с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Султанът на световете и оставащите в Медїна сподвижници изпроводиха войните-муджāхиди до склона на Ведā. Тук любимият ни Пейгамбер се обърна към благословената ислямска войска със следните думи: „Съветвам ви да изпълнявате повелите на Аллāху теāля, да отбягвате забраните, да се отнасяте добре към мюсюлманите до вас. Сражайте са по пътя на Аллāху теāля, споменавайки Неговото име! Не изменяйте на имуществото, придобито във война, и не изменяйте на обещанието си! Не убивайте деца. Там, в църквите на християните ще срещнете отшелници, посветили се на служене. Странете се от това да ги докосвате! Но ще

²²³ Бухāрї, „Мегāзї“, 46; Вāкїдї, *ел-Мегāзї*, II, 756-758; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 128-130

срещнете и хора, в чиито глави са се загнездили шейтāните. На тях главите им отсечете! Не убивайте жени и старци. Не сечете и не палете дървета! Не разрушавайте и къщи!“

След това, обръщайки се към командващия войската Хазрети Зейд бин Хāрисе каза: „Когато се срещнеш с врага езичник, призови ги към едно от три неща. (Ако приемат исляма) покани ги в страната на преселниците – в Медйна. Ако се преселят в Медйна, те ще имат същите права и задължения като мухāджирите. Ако приемат исляма и предпочитат да останат в родината си, тогава ще бъдат като арабите номади, божията присъда ще бъде същата като тяхната, няма да получат нищо от трофеите. От трофеите ще се възползват само онези, които се сражават заедно с мюсюлманите.

Ако не приемат исляма, призови ги да дадат джизйе. Не докосвай тези, които са съгласни да дадат джизйе! А ако не желаят да дадат, сражай се с тях, уповавайки се на Аллāху теāля!“

След тези наставления Пророкът ни се сбогува с муджāхидите и ислямската войска потегли с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Изпращачите, махайки с ръка след тях, отправиха следната молитва: „Аллāху теāля да ви закриля от всякакви опасности и да се върнете живи и здрави!“ Гледаха след тях с благородна завист и със сълзи на очи, докато се скриват от хоризонта.

Ислямската войска бързо се движаваше към Сирия. Свещеното знаме, намиращо се в ръцете на Хазрети Зейд бин Хāрисе се развяваше в небесата. Муджāхидите, служещи на религията на Аллāху теāля, с нетърпение очакваха срещата с врага. Сред тези, които най-много искаха да умрат като шехйди бе и Хазрети Абдуллах бин Равāха. Хазрети Зейд бин Еркām разказва следното:

„Аз бях сирак, възпитан от Абдуллах бин Равāха. Когато излезе на похода Мўте, той ме качи на камилата си зад него. През нощта, когато бяхме изминали известно разстояние, го чух да рецитира следните стихове:

*„О, камило моя! Ако до кладенеца в пясъците ме доставиш,
а оттам четири прехода напред ме отнесеи.*

*Няма в поход след този вече де те изведе,
защото без стопанин след малко ще останеш.*

*Навярно, няма в дома си да се върна.
Надявам се в тази битка шехйд да падна.*

*Мюсюлманите ме отминаха в мястото последно.
О, сине на Равāха, остана тука вечно.*

*За мене моето богатство не е от значение.
Финиковите дървета не ме интересуват вече.*

Чувайки тези стихове, заплаках. Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анх*), докосвайки ме с камшика си, ми каза: „О, немирнико! Какво ти става? Какво лошо има за теб в моите думи? Ако Аллāху теāля ме удостои с мъченическа смърт, тогава ти ще се качиш на камилата и ще се върнеш назад, а аз пък ще се

избавя от мъките, грижите и страданията на този свят.“ Слезе от камилата си и изпълни два рекята намаз. След като отправи дълга ду'а към Всевишния Аллах, ми се провикна: „О, момче!“ и ми каза: „Иншāаallah, по време на този поход ще падна шехїд.“

Когато ислямската войска наближи Сирия, владетелят на Шам – Шурāхбил бин Амр вече бе уведомен за тяхното идване и поиска подкрепление от императора на Византия – Ираклий. Събра стохилядна войска и безчислено снаряжение, и се поуспокои. Ислямската войска, според получените от него сведения, бе едва от три-четири хиляди души.

Когато славните сподвижници стигнаха в Муан научиха, че стохилядна ромейска войска идва срещу тях. Тук останаха две нощи. Командващият войската Хазрети Зейд бин Хāрисе събра приятелите си, за да се посъветват относно ситуацията. Някои от сподвижниците казаха: „Преди да се срещнем с ромейската войска да нападнем внезапно земите им. Да вземем в плен хората им и да се върнем в Медїна.“, а други: „Да напишем писмо до Пророка на Аллāху теāля и да му съобщим числеността на врага. Да ни изпрати веднага подкрепление, или да го попитаме как да действаме.“ Когато решиха, че е по-удачно да съобщят за ситуацията на Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*), Хазрети Абдуллах бин Равāха им каза:

*„О, племе, какъв е поводът за вашето колебание?
Да умрем като шехїди не беше ли нашето желание?“*

*Никога, подкрепяни от многобройна войска
и превъзходство на сили, не сме се сражавали с врага.*

*Със силата на религията, дадена ни от Аллах
се сражавахме като лъвове, валлах.*

*Идете, сражайте се, очакват ви блага
или смърт за вярата, или победа над врага.*

*В деня Бедр конете бяха два,
в Ухуд само един и оръжия едва.*

*Ако в тази битка ни е отредена победа,
всъщност и Аллах и Пророка я обеща.*

*Аллāху теāля обещаното изпълнява.
О, вярващи, напред тогава.*

*Ако да умрем като шехїди е нашата съдба,
с братята шехїди ще сме в Дженнета.“*

Тези думи на Хазрети Абдуллах бин Равāха окуражиха муджāхидите и те казаха: „Право говори синът на Равāха!“

Вече бе решено. Щяха да се сражават до последната си капка кръв. Пристигайки в Муте, срещнаха стохилядна ромейска войска, която покриваше долините и хълмовете наоколо. От едната страна бе ислямската войска, идваща от Медйна с една единствена цел – разпространението на религията си, а от другата – превъзхождащата я по численост и сила стохилядна ромейска войска, идваща с цел изкореняване на исляма. Силите бяха неравностойни, един мюсюлманин трябваше да се сражава с тридесет ромеи.

Двете войски заеха своите позиции. В този момент една група се отцепи от ислямската войска и се отправи към лагера на ромеите. Тези представители на мюсюлманите, съгласно заповедта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), предложиха на ромеите да приемат исляма, или да плащат налог (джизйе, джизя). Обаче неверниците не приеха нито едното, нито другото. И битката започна. Хазрети Зейд бин Хāрисе, със знаме в ръка, даде заповед за нападение. Чакащите този миг сподвижници с възгласите „Аллāху екбер!“ се хвърлиха напред като стрели и се врязаха в редиците на врага. Цвиленето на конете, звънът на мечовете, произнасянето на текбър и стенанията на ранените се издигнаха до небесата. Още в началото на битката бойното поле потъна в кръв. Славните сподвижници размахваха мечове и падаха или ръце, или глави.

Хазрети Зейд бин Хāрисе, развявайки бялото знаме на ислямската войска и произнасяйки: „Аллах! Аллах!“, разпръсна врага с меч си на мига, а храбрите сподвижници следваха неговия пример. По едно време няколко копия едновременно се забиха в гърдите на Хазрети Зейд. След това последваха и други. Зейд бин Хāрисе падна върху горещата земя и умря като шехид по пътя на Аллāху теāля.

Преследващият го Хазрети Джа'фер грабна веднага знамето. Муджāхидите, виждайки развяващото се ислямско знаме, продължиха да се бият с още по-голямо желание. Хазрети Джа'фер се сражаваше храбро, хвърляше се самоотвержено срещу врага и окуражаваше приятелите си. Този нов командир така бързо размахваше сабята си, че врагът дори не успяваше да мигне. По едно време, отдалечавайки се твърде много от тях, се намери сам сред врага. Разбра, че няма връщане назад. Произнасяше благословеното име на Аллāху теāля и удряше силно с меч си. Вражески меч отсече дясната му ръка. Той успя с лявата си ръка да хване благословеното знаме, преди то да падне на земята. Вдигна го и го развя. Но получи още един удар... Отсечена бе и лявата му ръка. Тогава, притискайки с отрязаните си ръце до гърдите си, се опита да го развее отново. Но последвалите един след друг удари го повалиха на земята и той падна шехид. Благословената му душа отлетя към най-високите степени на Дженнета. По тялото му имаше повече от деветдесет прободни рани.²²⁴

Славните сподвижници взеха падащото на земята знаме и го предадоха на Хазрети Абдуллах бин Равāха. Той атакуваше врага, възседнал коня си и занареждаше:

*„О, душа моя! Ще ми се
покорши, разбира се.
Заклех се в тази битка*

²²⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 756-758

днес шехїд да падна.
Ще се съ согласиш само с това
или ще те застава насила.
Ако не бъдеш убит сега,
няма ли да умреш все някога?
Ако като Джа'фер и Зейд бин Х̄арисе
постъпиш, знай, добре ще е.
Те загинаха като мъченици.
О, душа моя, не стой и ти.
После нещастен ще си.
Хайде, напред се хвърли!

В завързалата се жестока схватка един от ударите попадна в пръста на Хазрети Абдуллах и отрязаният му пръст увисна. Изгарящият от любов към Аллāху теāля и Неговия Пророк Абдуллах (*радияллāху анх*) веднага скочи от коня си и настъпвайки с крак увисналия си пръст, който му пречеше да се сражава, каза: „Не си ли ти само един увиснал пръст? Всъщност това те сполетя по пътя на Аллāху теāля!“ и го откъсна. Качи се светкавично върху коня си и продължи да се сражава. Сражава се дълго и започна да се укорява, че все още не е удостоен с мъченичество. Атакува отново и отново, докато накрая бе повален с копие. И неговото желание – да стани шехїд, сражавайки се по пътя на Аллāху теāля и Неговия Пророк, бе изпълнено. Благословената му душа излетя към Дженнета.

Сражаващият се до него Хазрети Ебӯ Йуср Каб бин Умейр взе знамето и започна да се оглежда из Есхāба, и да търси по-възрастни и по-зрели от него. Видя Сāбит бин Екрам и му предаде знамето. Той изправи знамето и обръщайки се към муджāхидите, каза: „О, братя! Изберете си човек, който да ви води и му се подчинете!“ Сподвижниците избраха него, но той не прие тяхното предложение. Погледът му се спря на Хазрети Хāлид бин Велїд. Каза му: „О, Ебӯ Сюлейман! Ти вземи знамето!“, но новоприелият исляма Хāлид бин Велїд (*радияллāху анх*) най-учтиво му отказа със следните думи: „Ти си по достоен за това знаме, защото си по-възрастен и си имал честта да се сражаваш до Пророка на Аллāху теāля в битката при Бедр.“

Но нямаше време за губене, всяка минута бе от значение. Намиращите се около тях сподвижници, сражавайки се геройски, се опитваха да отблъснат стохилиадната вражеска войска. Хазрети Сāбит повтори думите си: „О, Хāлид! Вземи бързо свещеното знаме на Расӯлюллах! Кълна се в Аллāху теāля, взех го, за да го предам на теб. Ти си по-запознат с военната стратегия и тактика.“, след което, обръщайки се към намиращите се около тях муджāхиди, ги попита: „О, братя! Искате ли Хāлид да ви бъде командир?“ Всички в един глас отговориха: „Оглавихме го да ни води.“

След тези думи Хазрети Хāлид с голямо уважение взе връченото с благословената ръка на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) знаме и го целуна. Качи се на коня си и с цялата си величественост се хвърли срещу врага.²²⁵

²²⁵ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 756; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 129; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, III, 390

Храбрите сподвижници, предвождани от новия си командир, предприеха нова атака. Халид (*радияллāху анх*) бе изключително ловък и се сражаваше много смело. Повалеше на земята всеки. В хода на сражението, Кутбе бин Катāде (*радияллāху анх*) отсече главата на командващия вражеската войска Мāлик бин Зāфиле. Ромеите изпаднаха в паника. Но започна да се стъмнява и сражението през нощта криеше опасности – вероятността да убият свои бе голяма. Затова всяка една от страните се оттегли в лагера си и започнаха да лекуват ранените.

Хазрети Халид бе гений във военното изкуство. Искаше да изуми врага с новата си тактика. През нощта той промени подредбата на войската, като размени местата на десния и на левия фланг, изтегли предните редици назад, а задните ги изведе напред.

На сутринта с призивите „Аллāху екбер!“ храбрите сподвижници се нахвърлиха отново срещу врага. Врагът за първи път виждаше техните лица. Това не бяха войните, с които се сражаваха предния ден. Сигурно са получили подкрепление, си помислиха ромеите и изпаднаха в паника. Възползвайки се от това тяхно положение, Хазрети Халид и храбрите сподвижници се сражаваха още по-уверено и още по-смело и убиха хиляди вражески войни. В този ден в ръката на Халид бин Велйд (*радияллāху анх*) се счупиха девет меча.²²⁶ С благоволенieto на Всевишния Аллах и благодарение на молитвите на Неговия Пророк трихилядната мюсюлманска войска разгроми стохилядната вражеска войска. В тази голяма битка мюсюлманите дадоха петнадесет шехиди. Византийската империя осъзна мощта на Ислямската държава. По този начин бе предотвратено организирането им на набези на юг.

В това време в Медйна Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) събра сподвижниците в джамията, за да ги информира за сражението в Муте, без да е получил някакви известия оттам. От благословеното му лице се разбираше, че е много натъжен и никой, от страх да не го натъжи още повече, не смееше да го пита за нищо. Накрая един от сподвижниците каза: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах! Тъгата на вашето лице много ни измъчва. Крѳв капе от сърцата ни. Само Аллāху теāля знае колко ни измъчва тази ваша тъга.“ От очите на любимия ни Пейгамбер започнаха да текат сълзи. Каза им: „Това, което ме натъжи е мъченическата смърт на моите сподвижници. Тази тъга продължи до момента, в който ги видях, че са в Дженнета, седнали един срещу друг на тронове като братя. Зейд бин Хāрисе взе знамето в ръката си. Накрая падна шехид. Сега той влезе в Дженнета и тича там. После знамето взе Джа’фер бин Ебӯ Тāлиб. Хвърли се срещу вражеските войски, сражава се, и накрая и той падна шехид. Той влезе в Дженнета и лети там на две рубинови крила така, както желае. След Джа’фер знамето взе Абдуллах бин Равāха. Сражава се със знаме в ръка, падна шехид и влезе в Дженнета. Те ми бяха показани, седящи на тронове от злато. О, Аллах мой! Опрости Зейд! О, Аллах мой! Опрости Джа’фер! О, Аллах мой! Опрости Абдуллах бин Равāха!“

Сълзите все още се стичаха от благословените му очи. Продължи да говори: „След Абдуллах бин Равāха знамето взе Халид бин Велйд. Ето сега битка-

²²⁶ Бухāрӣ, „Мегāзӣ“, 42; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, IV, 253; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 44

та се ожесточи. **О, Аллах мой! Той** (Халид бин Велйд) **е меч от Твоите мечове. Помогни му!**...²²⁷

Любимият ни Пейгамбер, с волята на Аллāху теāля предаде събитията на бойното поле, което се намираше на повече от хиляда километра разстояние. В деня, в който Хазрети Джа'фер бин Ебу Тāлиб стана шехїд, Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказа за това събитие, след което стана и отиде в къщата на Хазрети Джа'фер. Съпругата му Есмā (*радияллāху анхā*) бе свършила къщната си работа, изкъпала децата и им сресала косите. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза: „**О, Есмā! Къде са синовете на Джа'фер? Доведи ми ги!**“ Когато Есмā (*радияллāху анхā*) доведе децата, Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги прегърна и многократно ги целуна. Благословеното му сърце не издържа и в това време от очите му потекоха сълзи като реки. Съпругата на Хазрети Джа'фер го попита: „Нека баща ми, майка ми и душата ми бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах! Защо се отнасяте към синовете ми така, както постъпвате със сираците. Да не би да сте получили тъжни вести от Джа'фер и приятелите му?“ Султанът на вселената с огромна тъга отвърна: „**Да! Днес те станаха шехїди.**“ Есмā (*радияллāху анхā*) прегърна осиротелите си деца и заплака. Любимият ни Пейгамбер не издържа на тази гледка и се отдалечи оттам.²²⁸

Пристигайки в дома си, заповяда на съпругите си: „**Не пренебрегвайте да пригответе храна за семейството на Джа'фер!**“ В продължение на три дни занесоха ядене на семействата на шехїдите.

След дни Хазрети Йа'лā бин Умеййе пристигна в Медйна с радостна вест. Преди да я съобщи Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Ако искаш ти ни съобщи събитията, ако искаш аз да ти ги кажа!**“ и разказа всичко, което се е случило на бойното поле с най-малки подробности. Тогава Хазрети Йа'лā бин Умеййе отвърна: „Кълна се в Аллāху теāля, Който ви е изпратил с истинската религия и Книга, не остана нищо неразказано от това, което се случи на муджāхидите.“ Любимият ни Пророк му каза: „**Аллāху теāля вдигна разстоянието за мен и аз видях с очите си бойното поле.**“

След няколко дни получиха съобщение за приближаващата се към Медйна ислямска войска. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците излязоха извън Медйна, за да ги посрещнат. Облаци прах се вдигаха в далечината, свещеното знаме на ислямската войска се развяваше в небесата. Мечовете и щитовете блестяха като огледала. Вълнението бе голямо. След малко муджāхидите, начело с Хазрети Халид бин Велйд влязоха в Медйна.

²²⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 299; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VII, 395; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, VI, 150

²²⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 370; Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 380; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 282; Ибн Кесїр, *ел-Бидāйе*, III, 474; IV, 251; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, VI, 156

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА МЕККА

Настъпи осмата година от Хиджра. Една от клаузите на мирния договор от Худейбийе гласеше: „Останалите арабски племена могат да минат под покровителството на една от страните. Те могат да се присъединят както към мюсюлманите, така и към курайшите.“ Съгласно тази клауза племето Хузāа влезе в съюз с мюсюлманите, а племето Бенй Бекр – с езичниците. Между тези две племена съществуваше стара вражда и често нападаха един другото. След примирието от Худейбийе те прекратиха за определено време нападенията си, но Бенй Бекр спазиха това условие само две години. Езичник от рода Бекр изрецитира оскърбителни стихове по адрес на любимия ни Пейгамбер. Младеж от племето Хузāа го чу, не издържа и му разби главата. Бенй Бекр това и чакаха. Възползвайки се от случилото се, те нападнаха племето Хузāа в Харам-и Шерйф и убиха двадесет души. Курайшите помогнаха на рода Бекр тайно с оръжия и свои хора. Мюсюлманите от племето Хузāа забелязаха присъствието на курайшите в нощните нападения и в хода на битката поискаха помощ от Расūллах (*саллялāху алейхи ве селлем*).²²⁹

В тази нощ Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) се намираше в Медйна, в къщата на майка ни Хазрети Меймуне и се приготви за намаз. Когато извършваше частичното умиване абдест, с благоволенieto на Аллāху теāля, чу зова за помощ на мюсюлманите от Мекка. Откликна им с „**Леббейк!**“ Майка ни Меймуне, удивлявайки се, го попита: „О, Расūллах! Някой ли има при вас?“ Любимият ни Пейгамбер ѝ съобщи за случилото се в Мекка и за съучастничеството на курайшите.

Курайшите, помагайки на Бенй Бекр, и нападайки и убивайки мюсюлманите от Хузāа, нарушиха примирието от Худейбийе. Лидерът им Ебū Суфян не знаеше нищо за случилите се събития, защото по това време се намираше в Шам по търговия. Когато се завърна, го осведомиха за случилото се и му казаха: „Това непременно трябва да се поправи! Ако не се поправи, Мухаммед ще ни изсели от Мекка.“ А Ебū Суфян отвърна: „Трябва да побързам да отида до Медйна, за да подновя договора и да удължа срока на примирието, преди новината за това клане да достигне дотам.“

Но любимият ни Пейгамбер научи за кървавото клане още в момента на неговото извършване. Три дни след събитието пристигна и Амр бин Сāлим от племето Хузāа с четиридесет конници и разказа всичко на Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*). „**Ако не помогна на племето Хузāа, да не се помага и на мен!**“ каза Расūл (*алейхисселām*) и изпрати следното писмо на курайшите: „**Или ще се откажете от съюза с рода Бекр, или ще заплатите кръвнина за убитите от синовете на Хузāа! Ако не изпълните едно от тези неща, ще воювам с вас!**“

Курайшите дори и тази милост не проумяха. Изпратиха следното съобщение: „Няма да прекратим съюза, няма да платим и дийет (кръвнина). Само мо-

²²⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 389; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 786; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 134; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 374; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 531

жем да се сражаваме.“, но разбраха бързо грешката си и веднага изпратиха Ебӯ Суфян в Медйна, за да поднови договора.²³⁰

Любимият ни Пророк извести сподвижниците си за неговото идване, преди той да пристигне в Медйна, като им каза: „**Както разбирам Ебӯ Суфян идва да поднови договора и да го продължи, но желанието му ще остане без резултат. Ще се върне така, както си е дошъл!**“

Ебӯ Суфян дойде в Медйна и отиде в къщата на дъщеря си, благословената жена на любимия ни Пейгамбер и майка на мюсюлманите – Умму Хабйбе (*радияллāху анхā*). Понечи да седне върху постелята на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), но дъщеря му не му позволи, вдигна постелята преди той да седне. Баща ѝ много се разсърди и учудено ѝ каза: „О, дъще! От мен ли щадиш тази постеля?“ Беззаветно любещата Пророка на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) Умму Хабйбе отговори: „Тази постеля принадлежи на Расӯлюллах! Езичници не могат да седнат върху нея! Ти си езичник и не си чист! Не си достоен да седнеш върху нея!“

Ебӯ Суфян каза: „О, дъще! Откакто ни напусна, характера ти се е променил!“ Но тя му каза: „Елхамдулиллях, Всевишният Аллах ме удостои с исляма. А ти все още се покланяш на идолите, които не чуват и не виждат.“ Ебӯ Суфян се ядоса много и казвайки на дъщеря си: „Обвиняваш ме в невежество. Ще изоставя идолите, пред които са се покланяли нашите предци и ще приема религията на Мухаммед, така ли?“, излезе от дома ѝ.

Отивайки при любимия ни Пейгамбер, лидерът на курайшите каза: „Дойдох да подновим договора от Худейбийе и да удължим неговия срок. Хайде, да го подновим писмено!“ Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Ние не бихме извършили нещо, което да противоречи на договора и не бихме го подновили!**“ Ебӯ Суфян повтори думите си няколко пъти, но не получи никакъв отговор. Всичките му усилия бяха напразни и той бе принуден да се върне в Мекка. Езичниците го осъдиха за това, че не успял да поднови договора. Вече не им оставаше нищо друго освен да чакат.

Който се подслони в Свещената джамия...

След като Ебӯ Суфян напусна Медйна, любимият ни Пророк реши да превземе Мекка, защото курайшите не удържаха на думата си и нарушиха договора. Но пазеше всичко в пълна тайна, защото не искаше езичниците да узнаят и да се подготвят за военни действия, а и не искаше да се пролива кръв в Свещената джамия. Това бе военна тактика. След превземането на Мекка кой знае колко хора щяха да станат мюсюлмани.

Тайната си разкри само пред Хазрети Ебӯ Бекр и няколко души от видните си сподвижници. Заповяда на сподвижниците си да се подготвят за поход, но не им обясни целта и мисията на похода. Приготовленията започнаха. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) призова и околните племена, като Еслем, Ешджа, Джухейне, Хусайн, Гифār, Музейне, Сулейм, Дамра и Хузāа:

---

²³⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 395; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 783; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 134; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 374; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 531

“Тези, които вярват в Аллāху теāля и в отвъдното, в началото на месец рамазāн да бъдат в Медīна.“

Любимият на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), предприемайки мерки, не даде възможност да изтече никаква информация. Възложи на Хазрети Омер да постави на пътищата и проходите патрули, които да връщат хората, отиващи в Мекка.

За да бъде изпълнена операцията тайно, любимият ни Пейгамбер отправи следната молитва към Всевишния Аллах: **„О, Господарю! Задръж курайшските шпиони и вестноосци, докато стигнем неочаквано в техния край! Направи ги слепи и глухи! Да ни видят и чуят изведнъж.“**

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Ебӯ Катāде с войска на север към долината Изām, за да направи впечатление, че ще се насочат към езичниците на север или към византийците.

През това време любимият ни Пейгамбер, получавайки откровение, узна, че е изпратено писмо до курайшите, в което се съобщава за приготовленията в Медīна. Изпрати Хазрети Али да из земе писмото.

До втория ден на месец рамазāн пристигаха войни от околните племена и се събираха в лагера, намиращ се до кладенеца Ебӯ Инебе. Числото на сподвижниците достигна дванадесет хиляди души: четири хиляди енсāри, седемстотин мухāджире, останалите бяха от околните мюсюлмански племена.²³¹

За управник на Медīна любимият ни Пейгамбер остави Хазрети Абдуллах бин Умми Мектӯм.²³² Зубейр бин Аввām (*радияллāху анх*), начело на двеста конници, бе изпратен напред с разузнавателна цел.

Султанът на световите с изумителната си дванадесетхилядна войска, изпълнена с любов към Аллāху теāля и Расӯлюллах, излезе от Медīна, прославяйки името на Всевишния и се отправи към Мекка, към родината си, от която преди осем години бяха принудени да се изселят, поради жестокостите и мъченията. Отиваха в Мекка, за да изчистят Кяабе от идолите. Отиваха да покажат на непреклонните езичници, що е истина, що е справедливост, и що е милост. Отиваха да разпространят религията на Аллах, да станат причина за тяхното спасение от вечния огън на Джебелнема. О, Господарю! Каква безгранична милост!..

Когато ислямската войска стигна до Зул Хулейфе, срещнаха чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Хазрети Аббās, който се изселваше от Мекка заедно със семейството си. Султанът на световите, като го видя, много се зарадва и му каза: **„О, Аббās! Така, както аз съм последният от пейгамберите, така и ти си последният от мухāджирите.“** Изпрати товара на Хазрети Аббās и семейството му в Медīна. Хазрети Аббās остана с Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и се включи в превземането на Мекка.²³³

Когато стигнаха в местността Кудейд, любимият ни Пейгамбер построи войните и връчи отделни знамена на всяко едно от племената. Знамената на мухāджирите бяха връчени на Хазрети Али, Зубейр бин Аввām и Саад бин Ебӯ Ваккās (*радияллāху анхум*). Енсāрите имаха дванадесет знаменосци, племената

²³¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 135

²³² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 135

²³³ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, XXVI, 297

Ешджа и Сулейм – един, Музейне – трима, Еслем – двама, Хузāа – трима, Джухейне – четирима знаменосци.²³⁴

Минаха десет дни, откакто ислямската войска излезе от Медина. Към вечерта на десетия ден се доближиха до Мекка, а през нощта вече бяха в Мерруззахран. Тук Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на войните си да спрат и всеки един от тях да запали огън.²³⁵ За миг се разгоряха повече от десет хиляди огъня. Мекка светна. Нищо неподозиращите езичници изпаднаха в паника. Изпратиха Ебӯ Суфян на разузнаване. Взимайки със себе си Хāким бин Хизāм и Будейл, той тайно се приближи към ислямската войска. В това време любимият ни Пейгамбер каза на някои от сподвижниците си: „**Оглеждайте се за Ебӯ Суфян! Непременно ще го намерите.**“

Курайшите, колкото повече се приближаваха към мюсюлманите, толкова повече се ужасяваха. Говорейки за това, колко много войни са се събрали в околностите на Мекка и колко много огънове са запалили, стигнаха до Ерак.

В това време Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново каза: „**Ебӯ Суфян в момента се намира в Ерак.**“ Хазрети Аббās ги разпозна и ги заведе при Пейгамбера ни (*aleyхиссалāту весселām*). По пътя Ебӯ Суфян попита Хазрети Аббās: „Какви са новините?“ Той му отговори: „О, Ебӯ Суфян! Горко ти! Расӯл (*aleyхисселām*) идва срещу вас с огромна войска, на която няма да може да се противопоставите. Кълна се, курайшите ще претърпят поражение. Горко им!“ Ебӯ Суфян и намиращите се с него курайши, промъквайки се с уплаха през муджāхидите, стигнаха при любимия ни Пейгамбер. Бяха посрещнати много добре. Беседваха до късно, след което Пророкът на Аллāху теālя (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги призова към исляма. Хāким бин Хизāм и Будейл веднага произнесоха шехāда и станаха мюсюлмани, но съмненията на Ебӯ Суфян продължаваха.

На сутринта Любимият на Аллāху теālя му каза: „**О, Ебӯ Суфян! Горко ти! Не е ли дошло време да научиш, че няма друг бог освен Аллāху теālя?**“ Той отвърна: „Нека майка ми и баща ми бъдат жертвани за теб! По отношение на доброта и съблюдаване на роднинските връзки нямаш равен на себе си. След толкова изтезания от наша страна, ти все още ни призоваваш към пътя на спасението. Колко си благороден. Повярвах, че няма друг бог, освен Аллах... Ако имаше, щеше да ми помогне. И ти си пророк на Аллах.“ и стана мюсюлманин.²³⁶

Хазрети Аббās каза: „О, Расӯляллах! Може ли да подарите на Ебӯ Суфян нещо, с което да спечели уважението на мекканците?“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Който влезе в дома на Ебӯ Суфян, ще бъде в безопасност, ще бъде спасен от убийство!**“ Хазрети Ебӯ Суфян помоли: „О, Расӯляллах! Може ли малко да го разширите?“, любимият ни Пейгамбер каза: „**Който влезе в Свещената джамия, ще бъде в безопасност! Който остане в дома си, затваряйки вратата си, също ще е в безопасност!**“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), за да види Ебӯ Суфян великолепието и внушителността на ислямската войска и да го разкаже на курайшите,

²³⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 800

²³⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 135

²³⁶ Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 400; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 811

заповяда на Хазрети Аббас: „Откарай го до планинския проход, където долината се стеснява и конете преминават, бутайки се. Нека види великолепието на мюсюлманите, на войните на Аллāху теāля!“

Ебӯ Суфян (*радияллāху анх*) трябваше да види тази гледка, да я разкаже на езичниците, за да не им се противопоставят. По този начин щеше да бъде избегнато проливането на кръв в Свещената джамия...

Когато Хазрети Аббас и Ебӯ Суфян (*радияллāху анхум*) тръгнаха към планинския проход, муджāхидите се построиха и всички племена, развявайки знамената си, започнаха да минават през прохода. Всички бяха облечени в брони и добре въоръжени. Племената минаваха с текбър през прохода. При минаването на всяко едно от племената Ебӯ Суфян питаше: „Кои са тези?“, а Хазрети Аббас му отговаряше: „Това е родът Сюлейм. Води ги Хāлид бин Велйд.“, „Това е родът Гифār.“, „Това е родът Кāб.“ Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ на мюсюлманите се издигаха до небесата, тяхната многочисленост и блясъкът на мечовете им заслепяваше очите.

Хазрети Ебӯ Суфян очакваше с голямо любопитство минаването на Султана на световите и обкръжаващите го войни. Затова не спираше да пита: „Това отрядът на Расӯлюллах ли е?“ Най-после се появи и Султанът на вселената, възседнал камилата си Кусвā. Бе обкръжен от мухāджирите и енсāрите. Идваха облечени от глава до пети в брони, препасли мечове, яхнали породисти коне и камили.

Хазрети Ебӯ Суфян, като ги видя, попита: „О, Аббас, кои са тези?“, „В средата е Расӯл (*aleyхисселāм*), около него са жадуващите да паднат шейди по пътя на Аллāху теāля енсāри и мухāджирите.“ отговори Хазрети Аббас.

Когато любимият ни Пейгамбер мина покрай тях, каза на Хазрети Ебӯ Суфян: „Днес е денят, в който Всевишният Аллах ще възвеличи славата на Кяабе! Днес е денят, в който Бейтуллах ще бъде покрит! Днес е денят на милостта! Днес е денят, в който Всевишният Аллах ще въздигне Курайш (с исляма)!“

Ебӯ Суфян (*радияллāху анх*) каза: „Видях властта и на цезаря, и на хосроя, но такова великолепието не съм виждал. Никога не съм срещал такава войска и такава общност. Никой не може да се изправи срещу такава войска.“ и се отпрати към Мекка.

След като се завърна в Мекка, съобщи на очакващите го езичници, че е приел исляма и им каза: „О, курайши! Мухаммед (*aleyхисселāм*) се намира много наблизо с многобройна войска. Съпротивата е безсмислена. Не се самоизлъгвайте напразно. Приемете исляма и се спасете. Вие не сте видели това, което аз видях. Видях безброй храбри войни, коне и оръжия. Никой не би могъл да се изправи срещу тях. Който се подслони в дома на Ебӯ Суфян, е в безопасност! Който се подслони в Свещената джамия, е в безопасност! Който влезе в дома си и затвори вратите си, е в безопасност!“²³⁷

Някои свирепи езичници укориха Хазрети Ебӯ Суфян и започнаха да се подготвят за съпротива. Техният брой бе много малък. Други, не обръщайки

---

²³⁷ Ебӯ Дāвӯд, „Харāч“, 25; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 292; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 401; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 817; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 80

внимание на тях, побегнаха към домовете си. Една част пък влязоха в Свещената джамия.

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните сподвижници се събраха в долината Зйтувā. Любимият ни Пейгамбер погледна благословените си сподвижници и си спомни за преселението, за това, как преди осем години езичниците обсадиха дома му и излезе оттам, рецитирайки айети от сūra „Йāсйн“, как заедно с Хазрети Ебū Бекр влязоха незабелязано в пещерата Севр, как преди да напусне Мекка, погледна към нея за последно и каза: „(О, Мекка!) **“Кълна се в Аллāху теāля! Ти си най-ценната местност, сътворена от Аллāху теāля, ти си най-любимото място за Него. Ако не бях принуден, нямаше да те напусна. За мен няма по-красив и по-любим дом от теб. Ако моето племе не ме бе принудило, нямаше да тръгна, нямаше да потърся друго убежище освен теб!”**, а Джебрāил (*алейхисселām*) го утеши и зарадва с вестта, че ще се върне в Мекка (сūra „Касас“: 85). Спомни си как с малобройната си войска удържа победа над врага в Бедр, Ухуд, в битката при рова, Хайбер, Мўте. Сега дванадесет хиляди сподвижници не се отделяха от него и чакаха неговата заповед, за да влязат в Мекка. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи благодарност към Аллāху теāля за оказаната милост и смирено склони благословената си глава.

Султанът на вселената раздели войската на четири части. За командир на десния фланг назначи Хазрети Хāлид бин Велйд, на левия фланг – Хазрети Зубейр бин Аввām, начело на пехотинците постави Хазрети Ебū Убейде бин Джеррāх, на друга група – Хазрети Саад бин Убāде. Хазрети Хāлид щеше да влезе в Мекка от южната ѝ страна и ако някой му се противопостави, щеше да го накаже с меча си. В Сафā щяха да се обединят с любимия ни Пейгамбер. Хазрети Зубейр щеше да влезе от северната страна на Мекка, да забие знамето в местността Хаджун и да чака Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). От запад щеше да влезе Хазрети Саад бин Убāде.²³⁸

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на командирите си: **„Докато не ви нападнат, в никакъв случай, няма да се сражавате с никого! Няма да убивате никого!“** След това изброи имената на петнадесет души. Тях заповяда да ги убият, дори и под покривалото на Кяабе да се скрият.

Дойде истината и погина заблудата...

Тринадесетият ден от месец рамазāн, петък. Първи пристъпи към действие Хазрети Хāлид бин Велйд и войните му. Влязоха в Мекка от южната ѝ страна и когато стигнаха до подножието на планината Хандеме, неудържимите езичници ги подложиха на дъжд от стрели. Двама муджāхиди станаха шехйди. Хазрети Хāлид заповяда на войните си да не убиват бягащите. Нахвърлиха се върху врага и за кратко време ги отблъснаха. Бяха убити седемдесет езичници, останалите избягаха в билата на планините и в домовете си.

Останалите групи не срещнаха никакво съпротивление при влизането си в Мекка. Петима от тези, които Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда да убият, бяха заловени и убити, а останалите избягаха от града.

²³⁸ Ебū Дāvўд, „Харāч“, 25; Абдурреззāк, *ел-Мусаннеф*, V, 377

Муджāхидите, с голямо въодушевление, произнасяйки текбър, влязоха в Мекка. Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселъм*), яздейки камила си Кувбā, влезе смирено в родния си град – в свещената Мекка. Отправи благодарност към Аллāху теāля и четейки сūra “Фетх“ се насочи към Величественото Кяабе, заобиколен от своите сподвижници. Вдясно от него бе Хазрети Ебу Бекр, а вляво – Хазрети Усейд бин Худайр. След като посети Черния камък, произнесе телбие и текбър. Последваха възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ на сподвижниците. Мюсюлманите не успяха да сдържат сълзите си пред тази великолепна гледка. Укрилите се в Свещената джамия и затворилите се в домовете си езичници чакаха в страх.

След това Султанът на вселената и славните му сподвижници започнаха да извършват тавāф. След седмата обиколка любимият ни Пейгамбер слезе от камилата си и изпълни два рекята намāз в Макām Ибрāхим. След това изпи от извадената от Хазрети Аббās вода от кладенеца Земзем. С тази вода пожела да вземе абдест. Сподвижниците му не позволиха нито една капка вода да капне на земята. Наблюдаващите ги езичници се удивиха и казаха: „Никога през живота си не сме чували за такъв владетел, нито пък сме виждали.“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) пожела да бъдат унищожени всички каменни и дървени идоли, намиращи се около Кяабе. Прочитайки знаменieto с меāl: „**Когато дойде истината, заблудата си отива. Заблудата винаги ще е отиваща.**“ (сūra Исрā: 81), насочи тоягата си към идолите и докоснатите с тоягата идоли един по един паднаха по лице на земята. Бяха унищожени триста и шестдесет идоли.²³⁹

Когато настъпи времето за обедния намāз, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на Хазрети Билял (*радияллāху анх*) да изпълни призива за намāз в Кяабе. Той веднага изпълни това свещено задължение. Сърцата на мюсюлманите се изпълниха с безкрайна радост, а езичниците потънаха в дълбока скръб и мъка.

Любимият ни Пейгамбер поиска ключа на Кяабе. След като го донесоха, заповяда да бъдат изнесени всички идоли и изличени изображенията, намиращи се вътре в Кяабе. После заедно с Усāме бин Зейд, Билял и Осмāн бин Талха (*радияллāху анхум*) влезе вътре. Застана с гръб към вратата и отслужи два рекята намāз. Във всеки ъгъл на Кяабе произнесе текбър и отправи ду`ā към Всевишния Аллах. Хазрети Хāлид бин Велйд стоеше на вратата и не позволяваше на хората да се струпват там.

Султанът на вселената хвана с благословените си ръце двете крила на вратата на Кяабе. Всички курайши се бяха събрали в Свещената джамия и с надежда и страх гледаха към него, защото бяха измъчвали всячески Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници. Влачеа ги, връзвайки с въжета. Хвърляа ги върху огъня. Поставяха нагорещени скали върху гърдите им и ги изтезаваха до припадък. Обгаряха с нажежена желязна пръчка телата им. Три години ги изолираха в една улица и ги лишиха от всичко. Връзваха краката им с въжета за краката на две камили и подкарвайки камилите в различни посоки, разполовяваха телата им. Принудиха ги да напуснат родината си. И това не им стигна – колко пъти се сражаваха с тях и се опитваха да ги

---

²³⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 416

унищожат напълно. Въпреки това не изгубиха надежда, защото пред тях стоеше изпратеният като милост за световете океан на милостта.

Любимият ни Пейгамбер наблюдава езичниците известно време и каза: „**О, курайши, какво мислите, че ще ви сторя сега?**“ Те му отвърнаха: „Очакваме от теб добро, защото ти си благороден брат и син на наш благороден брат. Ти ни победи и очакваме добро от теб.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им се усмихна и каза, че ще им каже това, което Йўсуф (*алейхисселām*) е казал на своите братя: „**Няма укор и упрек (след) днес към вас** (по отношение на напомняне на греховете ви). **Аллāху теāля да ви опрости.**“ (12: 92) **Вървете си, вие сте свободни.**“

Това голямо милосърдие смекчи коравите сърца. Ненавистта се превърна в любов. И когато Султанът на световете ги призова към исляма, те се събраха, за да станат мюсюлмани. Любимият ни Пейгамбер се изкачи на хълма Сафā, както по време на първия призив, и прие обета за вярност на всички мекканци – на малки и големи, на мъже и жени. Приемайки исляма, те се удостоиха с честта да станат от Есхāб-и кирām (сподвижниците).

Първи се врекоха мъжете. След тях и жените.²⁴⁰ Те се врекоха, че няма да съдружават нищо с Аллāху теāля, че няма да се противопоставят на Пророка ни (*алейхисселām*), че няма да крадат, че ще пазят целомъдрие и че няма да убиват малките момиченца. Сред жените, които приеха исляма, бе и жената на Хазрети Ебў Суфян – Хинд, която фигурираше в списъка на наказаните със смърт. Но изпратеният като милост за световете Пророк на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) прости и на нея. Всички, които приеха исляма, счупиха идолите, намиращи се в домовете им. Изпратените военни отряди унищожиха идолите на околните племена. По такъв начин с идването на истината заблудата бе изкоренена. Сред приелите исляма и удостоените с помилване бе и синът на Ебў Джехл – Икриме, също така и Вахшй, който стори шехйд Хазрети Хамза. Впоследствие Хазрети Икриме падна шехйд в битката при Йермук, а Хазрети Вахшй – в битката при Йемāме уби Мусейлемет-ул Кеззāб.²⁴¹

БИТКАТА ПРИ ХУНЕЙН

Когато мюсюлманите излязоха от Медйна, за да завоюват Мекка, съседните на Мекка племена Хевāзин и Сакйф предположиха, че ще нападнат тях и започнаха да се приготвят за сражение. Като научиха, че тяхната цел е Мекка, поне малко се поуспокоиха, но си казаха: “След курайшите, несъмнено ние ще сме наред.” и ускориха приготовленията си. „Кълнем се, мюсюлманите не са се сблъскали с добре сражаващо се племе. Да ги нападнем, преди да си ни нападнали и да им покажем какво е сражение.“ казаха те и се отправиха на път с мощна двадесетхилядна войска, предвождана от вожда на Хевāзин – Мāлик бин Авф. Със себе си носеха всичките си скъпи вещи и водеха жените и децата си, за да ги насърчават, да не напускат бойното поле от страх.

За кратко време тази новина се разчу из Мекка. Любимият ни Пейгамбер изпрати Хазрети Абдуллах бин Ебў Хадрад при племето Хевāзин, за да разуз-

²⁴⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 9

²⁴¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 863; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, LXII, 404

нае положението. Хазрети Абдуллах смени дрехите си и се промъкна сред врага. Узна намеренията и военната им тактика и веднага съобщи на Султана на пейгамберите.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), събирайки дванадесетхилядна войска и оставяйки за управник на Мекка двадесет годишния Хазрети Аттāб бин Есйд, бързо се отправи на път, за да нападне врага внезапно в лагера им. Знамето на ислямската войска бе в ръцете на Хазрети Али.²⁴² Командването на предните сили бе поверено на Хазрети Хāлид бин Велйд.²⁴³ Любимият на Аллāху теāля сложи шлема си, облече две брони и се качи на мулето си Дулдул. На единадесетия ден на месец шеввāl пристигнаха в долината Хунейн. През нощта Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) направи преглед на войската си и я приведе в бойна готовност. След изпълнението на утринния намāз преминаха в действие.

Командирът на езичниците, възползвайки се от нощта, им устрои засада, като разположи войската си на двата склона на долината. Командирът на предните сили Хазрети Хāлид бин Велйд, не знаейки за засадата, заедно с отряда си, се движеше към прохода. Утринната тъма не им позволяваше да видят врага. Изведнъж бяха подложени на дъжд от стрели. Изненадани, мужāхидите бяха принудени да се отдръпнат назад. Това внезапно отстъпление разруши строевия ред на идващата след тях войска. Когато и те започнаха да отстъпват, двадесет хилядната вражеска войска като поток се стече към долината.

Любимият ни Пейгамбер се впусна сам срещу атакуващата ги войска. Само Хазрети Аббās, Хазрети Ебū Бекр и стотина смели мюсюлмани, рискувайки живота си, го настигнаха и образуваха жив щит около него. Хазрети Аббās, хващайки мулето за юздите, а Суфян бин Хāрис (*радияллāху анх*) – за стремето, се опитваха да намалят скоростта му и да попречат на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да се вреже във врага. Султанът на световите, опасявайки се от изчезването на религията на Аллāху теāля, каза на Хазрети Аббās: „**О, Аббās! Призови ги с думите: „О, жители на Медйна! О, сподвижници, положили клетва под дървото Семūra!“**“ Хазрети Аббās имаше внушителна фигура и силен глас. Провикна се с всички сили: „О, жители на Медйна! О, сподвижници, които се врекохте на Пейгамбера ни под дървото Семūra! Съберете се тук!“ Сподвижниците, чувайки призива, поискаха да се върнат, но животните им бяха твърде уплашени и не можеха да ги върнат назад. Накрая, взимайки снаряжението си, бяха принудени да скочат от животните си. Бързо побегнаха към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и влязоха в жестока схватка с врага. Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ всяваха ужас в сърцата на езичниците. Храбрите сподвижници, участвали в Бедр, Ухуд, при рова и Хайбер, като Хазрети Али, Ебū Дуджāне, Зубейр бин Аввām (*радияллāху анхум*), се сражаваха, въртейки се на всички страни, и отблъскваха врага.

Султанът на световите следеше действията на сподвижниците си и се молеше, обръщайки се към Аллāху теāля, със следните думи: „**О, Аллах мой,**

²⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, IV, 357; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, IV, 204

²⁴³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 350; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 428; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 912

спусни ни помощта Си! Без съмнение, Ти не искаш те да ни победят.“ Взе шепа пясък и я хвърли върху врага с думите: „Лицата им да станат черни!“ Очите им се напълниха с прах. На помощ дойдоха и меляикетата. Любимият ни Пейгамбер каза: „**Кълна се в Аллāху теāлā, те са разгромени.**“ Езичниците се разпръснаха и започнаха да бягат. При всяко обръщане назад, те виждаха преследващите ги сподвижници и бягаха с всички сили, оставяйки жените, децата и вещите си на бойното поле.

На бойното поле оставиха седемдесет тела, шест хиляди пленници и безброй вещи. Част от бягащите, включително и командирът им Мāлик бин Авф, намери убежище в крепостта Тāиф, а друга част отидоха в Нахле, в Евтас. Мюсюлманите преследваха врага до Евтас, където се водеха ожесточени сражения. Тук врагът отново претърпя поражение.²⁴⁴

С позволението на Всевишния Аллах и благодарение на молитвата (ду'ā) на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) победата отново бе на мюсюлманите. В тази битка четирима сподвижници станаха шехйди, имаше и ранени. Сред ранените бе и Хазрети Хāлид бин Велйд. Когато любимият ни Пейгамбер чу за това, отиде при него, докосна раната му с благословените си ръце и тя веднага заздравя.

ПОХОДЪТ КЪМ ТĀИФ

Султанът на вселената, нападайки и бягащите в Тāиф, искаше да се сдобият с окончателна победа. Крепостта Тāиф се намиреше близо до Мекка и бе последната, но една от най-силните крепости на неверието. Преди преселението Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), заедно с Хазрети Зейд бин Хāресе отиде в Тāиф и в продължение на месец призова жителите му към исляма, но те не само, че не приеха неговия призив, но и се подиграха с него, обиждаха го и го измъчваха. Дори разраниха благословените му крака. Тези дни бяха най-тъжните и най-трудните в живота на любимия ни Пейгамбер.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Хāлид бин Велйд напред. След него и самият той (*салляллāху алейхи ве селлем*) със славните си сподвижници стигна до Тāиф. Племето Сакйф предварително бяха складирали голямо количество хранителни запаси в добре укрепената им крепост и когато видяха приближаващите се мюсюлмани, затвориха портите си и обстрелвайки ги със стрели, започнаха да се отбраняват. Езичниците нямаха смелост да излязат от крепостта и да се сражават извън нея и продължаваха да обстрелват със стрели.

Някои мюсюлмани предложиха да хвърлят камъни с катапулт. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) намери за уместно това предложение и бяха направени каменохвъргачки. Започнаха да хвърлят камъни с тях. Обсадата продължаваше. Мюсюлманите даваха всичко от себе си, за да превземат крепостта колкото се може по-скоро, но тя бе много добре укрепена. По време на обсадата четиринадесет мюсюлмани станаха шехйди.

---

²⁴⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 925

Една вечер, към двадесетия ден на обсадата любимият ни Пейгамбер сънува как един петел, кълвейки, разлива маслото, което му бе подарено. Тълкува го като знак, че тази година крепостта няма да бъде превзета и вдигна обсадата.

Преди осем години, когато едно мелйике каза на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Ако желаеш тези две стръмни планини да се съединят така, че да затрупат мекканците (и да смачкат всички езичници), то заповядай и аз ще ги съединя.“, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Аз съм изпратен като милост за световите. Ще помоля Всевишния Аллах да извади от потомството на тези неверници поколение, което да служи единствено на Аллāху теāлй и да не съдружава с Него никого.**“ И сега, проявявайки милост, се молеше за тях: „**О, Господарю! Напътствай племето Сакйф! Доведи ги при нас!**“

Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) напусна Тāйф и отиде в Джирāне, където се намираха шестте хиляди пленници и придобитите в Хунейн трофеи – повече от двадесет хиляди камили, повече от четиридесет хиляди дребен рогат добитък и много скъпи накити. Трофеите и пленниците бяха разпределени между муджāхидите. В това време научиха, че е пристигнала делегация на племето Хевāзин и моли да бъдат приети. Любимият ни Пейгамбер ги прие. Съобщиха му, че племето им масово приело исляма. Султанът на световите се зарадва много и веднага освободи своите пленници. Сподвижниците го последваха. И така, за един миг шест хиляди пленници получиха свободата си. Тази вест достигна и до укрилия се в Тāйф вожд на племето Хевāзин – Мāлик бин Авф. Отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) той също прие исляма и бе обсипан с дарове.²⁴⁵

След като приключи с разпределението на трофеите, Султанът на вселената със славните си сподвижници се върна като победител в Мекка. Назначи Хазрети Аттāб бин Есйд за управник на Мекка²⁴⁶, а Хазрети Муāз бин Джебел щеше да учи исляма на хората.²⁴⁷ След това, извършвайки умра, се отправи заедно със сподвижниците си към Медйна.

След една година жителите на Тāйф изпратиха делегация от шест души в Медйна, която да съобщи, че са готови да приемат исляма. Молбата, отправена от Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), преди една година при напускането на Тāйф: „**О, Господарю! Напътствай племето Сакйф! Доведи ги при нас.**“, бе приета. Племето Сакйф дойде при него, за да приемат исляма. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва много, дари ги с някои привилегии и ги отпрати обратно в Тāйф. За управник на Тāйф назначи Хазрети Осмāн бин Ебўл Āс.²⁴⁸

²⁴⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 452; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 925; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 312

²⁴⁶ Ибн Мāдже, „Тиджарāt“, 20; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 440; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 687; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 498; II, 264; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 890, 960; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 137

²⁴⁷ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 959; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 137

²⁴⁸ Ебу Дāvўд, „Салйт“, 12; Ибн Мāдже, „Месаджид“, 3; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 21; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 541; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, V, 509

ПОХОДЪТ КЪМ ТЕБУК

След завръщането си в сияйната Медйна Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати посланици до владетелите на различни страни и ги призова към исляма. Владетелите на Умман и Бахрейн със своите поданици приеха ислямската религия. Представители на много племена, идвайки при Султана на световите, съобщиха, че му се подчиняват. Ислямът се разпространяваше много бързо. В околните племена бяха изпращани учители, които да учат исляма и бяха назначавани управители. През деветата година от Хиджра в Медйна се забележа наплив от делегации на различни племена и държави, приели исляма.

Бе месец реджеб, деветата година от Хиджра. Един ден Расул (с*алляллāху алейхи ве селлем*) каза на сподвижниците си: „**Днес почина един ваш праведен брат. Станете и изпълнете неговия намаз!**“ Пейгамберът ни (*алейхиссалātu весселām*) застана начело като имām и заедно изпълниха задочно погребалната молитва дженāзе. След изпълнението на намаза каза: „**Поискаме опрощение от Аллāху теāлā за брат ви негуса Есхаме.**“

След известно време в Медйна получиха тъжната вест за смъртта на негуса. Денят на смъртта му съвпаднаше с деня, в който Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците изпълниха погребалния (дженāзе) намаз.²⁴⁹

В деветата година от Хиджра, когато ислямската религия започна бързо да се разпространява из Арабския полуостров, арабските християни, които гледаха завистливо на Ислямската държава и се стараеха по всякакъв начин да възпрепятстват неговото разрастване, написаха следното писмо до византийския император Ираклий: „Човекът, който твърдеше, че е пророк, почина. Глад и нищета тегне над мюсюлманите. Ако искаш да ги приобщиш към твоята религия, побързай, сега му е времето.“ След получаването на това писмо, Ираклий отправи в Медйна четиридесет хилядна войска, под командването на Кубāt, за да се сражават с мюсюлманите.

Султанът на вселената узна за това и събирайки сподвижниците си, им заповяда да се мобилизират. Поради голямата суша, мюсюлманите, с изключение на тези, които се занимаваха с търговия, се намираха в много тежко материално положение. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) пожела сподвижниците да подпомогнат финансово ислямската войска и те започнаха да носят всичко, което имат.

Хазрети Ебу Бекр донесе цялото си богатство. Когато Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „**За семейството си какво остави, о, Ебу Бекр?**“, той отговори: „Оставих им Всевишния Аллах и Неговия Пророк.“ Хазрети Омер донесе половината си богатство. Расул (*алейхисселām*) попита и него: „**За семейството си какво остави, о, Омер?**“, той отговори: „Оставих им толкова, колкото донесох.“ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Разликата между двама ви е колкото разликата между думите ви.**“ Хазрети Омер, обръщайки се към Хазрети Ебу Бекр каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жер-

²⁴⁹ Бухārī, „Дженāиз“, 52; Несāй, „Дженāиз“, 37

твани за теб, о, Ебӯ Бекр. В добрите дела винаги ме превъзхождаш. Разбрах, че никога няма да мога да те надмина.²⁵⁰

Всеки един от сподвижниците помагаше според възможностите си. А лицемерите, подигравайки се с тях, им казваха: „Правите го за показ.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Който днес даде една милостиня, в Деня Къямет тази милостиня ще свидетелства в негова полза.**“ След тези думи даренията се увеличиха. Най-много ислямската войска бе подпомогната от Хазрети Осмāн бин Аффāн, който въоръжи една трета част от войската. Обезпечи нуждите на войската дотолкова, че дори не пропусна да сложи губерка, която използваша за шиенето на меховете за вода. Във връзка с тази самоотвержна постъпка на Хазрети Осмāн, любимият ни Пейгамбер каза: „**От днес нататък няма да се записват грехове на Осмāн.**“²⁵¹ Един от бедните сподвижници, работи цяла нощ в една финикова градина и заработената фурма занесе на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), с намерение да помогне на войската, и каза: „О, Расӯляллах! Донесох това, което имам, за да спечеля доволството на Аллāху теāля. Приемете го.“ Жените също помагаша с каквото могат.

Мюсюлманите, когато се подготвяха за похода към Тебӯк, се намираха в много затруднено положение. Недоимъкът бе толкова голям, че останалите без нищо сподвижници, идвайки при Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), казваха: О, Расӯляллах! Останахме без животно, а и нямаме нищо за ядене. Искаме да сме до вас в тази битка и да бъдем удостоени с джихāда.“ Любимият ни Пейгамбер им отговаряше тъжно, че не е останало нищо, с което да ги откара. Същата молба отправиха и Сāлим бин Умейр, Абдуллах бин Мугаффел, Ебӯ Лейля Мāзйнй, Улбе бин Зейд, Амр бин Хумām, Харамй бин Абдуллах, Ирбād бин Сāрийе (*радияллāху анхум еджмайн*), и когато любимият ни Пейгамбер, с голяма мъка им каза: „**Не намирам с какво да ви откарам.**“, те започнаха да плачат от мъка, че няма да бъдат с Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да участват в битката. Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следния āйет, меāл:

„**Няма вина и за онези, на които ти рече, когато дойдоха при теб, за да ги откараш на война: „Не намирам с какво да ви откарам.“ И се върнаха, а очите им – пълни със сълзи от скръб, че не намират какво да дадат.**“ (сӯра Тевбе: 92) Тези сподвижници накрая бяха подготвени за война от Хазрети Аббās и Хазрети Осмāн.

След приключване на приготовленията, Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) събра войската в Сенийет-ул Ведā. Оставашите в Медйна бяха твърде малко. За управник на Медйна назначи Хазрети Мухаммед бин Меслеме.²⁵² Преди да се отправят на поход, каза на войните си: „**Вземете си повече обувки! Така няма да търпите несгоди.**“

При потеглянето на войската, водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей, за да сплаши мюсюлманите, наговори неприлични думи по техен адрес. Дори

²⁵⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 990; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, II, 34

²⁵¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 990

²⁵² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 519; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 8; Хузāй, *ет-Тахрйч*, 327; Кет-тāнй, *ет-Тератйбу'л-Идāрийй*, I, 485

каза: „Кълна се, като че ли виждам него и сподвижниците му вързани по двама.“ Но мюсюлманите не обръщаха внимание на думите на лицемерите. Желанието им да се сражават по пътя на Аллāху теāля ставаше все по-силно. Лицемерите се чувстваха съкрушени.

Преди да потеглят към Тебўк Расўллолах (*салляллāху алейхи ве селлем*) нареди да развоят знамената на войската. Най-голямото знаме бе връчено на Хазрети Ебў Бекр, друго голямо знаме – на Хазрети Зубейр бин Аввām, знамето на племето Евс – на Хазрети Усейд бин Худайр, знамето на племето Хазрадж – на Хазрети Ебў Дуджāне.²⁵³ Войската се състоеше от тридесет хиляди души, като десет хиляди от тях бяха конници. Дясното крило бе под командването на Хазрети Талха бин Убейдуллах, а лявото – под командването на Хазрети Абдурахмāн бин Авф.²⁵⁴

Потеглиха в много жарко време. Водеше ги техният Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато Любимият на Аллāху теāля бе с тях, гладът, жаждата, дългият път, многобройната вражеска войска не ги плашеха. Можеха да го последват навсякъде.

Мюсюлманите спираха да пренощуват и след кратка почивка продължаваха пътя си. Осмото място, където спряха да пренощуват бе Хиджр – мястото, където бе унищожен народът на Сāлих (*алейхисселām*). Народът му бе погубен от силен звук, затова че не послушаха своя пейгамбер. Султанът на вселената каза на сподвижниците си: „Тази нощ ще духа силен вятър в обратна посока. **Никой да не става от мястото си без другар до себе си! Всеки да завърже камилата си за коляното ѝ! Това е място, където се спусна наказание. Никой да не пие от тази вода и да не извършва умиване абдест!**“ През нощта задуха силен вятър и започна да събаря всичко. Един от сподвижниците забрави да завърже камилата си и когато стана да я търси сам, вятърът го грабна и отнесе до подножието на планината Тай. А друг, който отиде по нужда, се разболя от болестта хунак. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду'ā за него и той оздравя.

На сутринта водата на мюсюлманите свърши. Изпитваха силна жажда. Лицемерите, възползвайки се от това, се опитваха да всеят смут и раздор, като казваха: „Ако Мухаммед наистина беше пророк, щеше да отправи ду'ā и да завали дъжд.“ Султанът на световите узна за това и вдигайки благословените си ръце, отправи молба към Всевишния Аллах да ги дари с дъжд. В безоблачното небе веднага се появиха облаци и заваля силен дъжд. Всички напълниха съдовете си, извършиха частично умиване абдест и напоиха животните. А когато дъждът спря и облаци изчезнаха, всички забелязаха, че е валило само над войската. Любимият ни Пейгамбер и сподвижниците произнесоха текбїр и отправиха своите благодарности към Всевишния Аллах. А на лицемерите казаха: „Вече нямате никакво оправдание. Повярвайте във Всевишния Аллах и Неговия Пророк и станете праведни мюсюлмани.“ Но безсрамните лицемери им отговориха: „Какво пък? Беше един облак. Заваля и отмина.“

²⁵³ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 996; Ибн Асāкир, *Тārїху Димашк*, II, 36

²⁵⁴ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 1001; Ибн Асāкир, *Тārїху Димашк*, II, 36

Мюсюлманите бяха измъчвани и от страшен глад, дотолкова, че двама почнаха да делят една фурма. Въпреки знойната жега, глада и жаждата наближиха Тебӯк. Любимият на Аллāху теāля каза: „Утре, с позволенieto на Аллах, ще стигнете до извора Тебӯк. Не докосвайте водата, докато не дойда!“ На другия ден стигнаха до извора, но количеството на водата бе твърде малко. Любимият ни Пейгамбер нареди да сложат от водата в един съд, потоци благословените си ръце в него и отпрати ду'ā. След това изля водата в извора и тя мигновено се увеличи. Тридесет хиляди войни пиха от изворната вода, но тя не намалѐ. Това бе едно от чудесата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Земята се напои с вода и този район се превърна в плодородна зелена пустиня.

Когато ислямската войска пристигна в Тебӯк, ромеите, чиято войска се състоеше от византийци и арабски християни от племената Āмиле, Лахм и Джузāм, не бяха там. Като разбраха, че Султанът на вселената идва срещу тях с тридесет хилядна войска, се уплашиха и избягаха. Не посмяха да се срещнат с тях, защото все още помнеха как в Мӯте стохилядната им войска претърпя поражение от трихилядната войска на мюсюлманите.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), съветвайки се със сподвижниците си, не пожела да отидат по-нататък. Някои от племената и държавите, намиращи се в тази област, чува за пристигането на ислямската войска и се уплашиха. Изпращайки свои представители, се съгласиха да плащат джизйѐ. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие предложението им и с всеки един от тях сключи мирни споразумения.

Клопката

Близо двадесет дни чакаха врага в Тебӯк. През това време Султанът на вселената (*алейхи афдалюссалевāt*) беседваше със своите сподвижници и вливаше бликащата от благословеното си сърце феиз и берекет в техните сърца. В една от своите беседи каза: „**Да ви известя ли кой човек е най-добър и най-достоеен сред хората?**“ „Да, о, Расӯляллах.“ отговориха сподвижниците. „**Най-добър е онзи, който до последния си дъх се бори по пътя на Аллāху теāля, възседнал коня или камила си, или пеша. Най-лош е онзи, който, прочитайки Книгата на Аллāху теāля, не извлича полза за себе си от нея.**“ каза Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

А на въпроса относно шехйдите, отговори: „**Кълна се в Аллāху теāля, в Чиято Длан е съществуването ми, в Деня Къямет шехйдите ще дойдат с мечове на вратовете си и ще седнат на минбери от светлина.**“²⁵⁵

Когато се приготвяха за връщане в Медйна, изнемошелите от глад сподвижници уведомиха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) за това тяхно състояние. Любимият на Аллāху теāля заповяда да съберат всичката останала храна върху една кожена покривка. Събраното бе толкова малко, че едва би напълнило една малка тенджера. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) поднови умиването абдест и изпълни два рекята намāз. Вдигайки благослове-

---

²⁵⁵ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 1018

ните си ръце, се помоли за берекет. След това заповяда на сподвижниците да си донесат съдовете за храна. Всички ядоха до насита, а храната не намаля.

След двадесет дни муджāхидите се отправиха обратно към Медйна. Една нощ двучинниците се уговориха да устроят клопка на Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) в тесния проход и да го убият. Скриха се и зачакаха. Любимият ни Пейгамбер, заедно с Хазрети Аммār бин Яасер, който държеше юздата на камилата му и Хазрети Хузейфе бин Йемāн, който вървеше след него, се движеше към прохода. Джебрāил (*алейхисселām*) го уведоми за заговора на двучинниците. Когато приближиха прохода бяха нападнати от дванадесет лицемери със забулени лица. Хазрети Хузейфе, викайки: „О, врагове на Аллāху теāля!“; започна да удря по тях и по животните им с тоягата си. Лицемерите се уплашиха и бягайки, бързо се смесиха с войската. Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) съобщи имената им на Хазрети Хузейфе, като го предупреди да не казва на никого.

Хазрети Усейд бин Худайр чу за случилото се и отивайки при Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), го помоли: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расūляллах! Съобщете ми техните имена, да отсека главите им и да ви ги донеса.“, но той (*саллялāху алейхи ве селлем*) не му разреши.²⁵⁶

Месджид-и Дирār

Най-после, сплашилите византийците и прекършилите съпротивителните им сили мюсюлмани, се връщаха в озарената Медйна. В местността Зй-Евāн, близо до Медйна, спряха да преношуват. Тук, няколко лицемери помолиха любимия ни Пейгамбер да посети Месджид-и Дирār.

Месджид-и Дирār се намираше в Кубā. Бе построен от лицемерите точно срещу първия месджид, изграден от Расūлюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) по време на преселението му в Медйна. Когато любимият ни Пейгамбер тръгна за Тебūk, лицемерите дойдоха при него и казаха: „О, Расūляллах! Построихме нов месджид. Бихте ли дошли да изпълним заедно намāз?“; но пригответе ли за поход Мухаммед (*алейхисселām*) им отвърна, че ще се отбие при връщането си от Тебūk, ако Аллāху теāля позволи.

Целта на лицемерите бе да разединят вярващите, да всеят смут и раздор сред тях. Дори щяха да поканят в Медйна византийските войни и да ги подкрепят с оръжия, които бяха складирани в месджида. Благоприятствайки изпълняването на намāз на Пророка на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*) в месджида им, те искаха да предизвикат впечатление, че Месджид-и Дирār е священо място. И мюсюлманите щяха да се съревновават в изпълнението на намāз в този месджид и по този начин уж щяха да попаднат в тяхната паяжина.

Султанът на вселената (*саллялāху алейхи ве селлем*) прие поканата им, но Всевишият Аллах низпосла откровение (сūra Тевбе: 107-108), в което му съобщи истината за този месджид. Тогава любимият ни Пейгамбер заповяда на Хазрети Мāлик бин Духшум и Хазрети Асъм бин Адий да го изгорят и разру-

---

²⁵⁶ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 1040

шат. Те отидоха в Куба, опожариха месджида и го разрушиха. Лицемерите не промълвиха и дума.²⁵⁷

Хората в Медйна като чуха, че Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) и славните сподвижници се завръщат, се приготвиха веднага и с голямо въодушевление излязоха да ги посрещнат.

Два месеца след завръщането на любимия ни Пейгамбер от Тебук почина водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей. След неговата смърт единството на лицемерите бе нарушено. Смазани бяха не само лицемерите, но и езичниците и юдеите, и бе сложен край на действията им, насочени срещу исляма.

ПРОЩАЛЕН ХАДЖ

Поклонението хадж – един от петте стълба на исляма, бе повелено през деветата година от Хиджра. В низпосланото знамение се казва, меъл:

„В него (Кяабе) има ясни знамения – мястото на Ибра̀хим, – и който отиде там, е в безопасност от нападение. Право (фарз) на хората към Аллāху тея̀ля е поклонението хадж при Дома (и неговото посещение) – за онзи, който има сила за това, а който откаже този фарз (задължение) – Аллāху тея̀ля не се нуждае от световите.“ (сӯра Ал-и Имрāн: 97)

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи на своите сподвижници повелята на Всевишния Аллах. В същата година назначи Хазрети Ебу Бекр за емйр на хаджа и го изпрати с група от триста души в Мекка. През това време бяха низпослани началните айети на сӯра „Тевбе“, в които се съобщаваше за някои решения, свързани с договарянето. Любимият ни Пейгамбер изпрати в Мекка и Хазрети Али след групата от поклонници, за да им съобщи това.²⁵⁸

По това време сред арабите, по традиция, сключването на договор или неговото нарушаване се известяваше от самия извършител или от негов роднина. Затова Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али в Мекка. Той настигна групата от поклонници и заедно влязоха в Мекка.²⁵⁹

Хазрети Ебу Бекр произнесе проповед (хутбе) и разясни правилата на поклонението. Сподвижниците извършиха хаджа, съблюдавайки тези правила. По време на поклонението, в Минā Хазрети Али произнесе хутбе. Започна с думите:

„О, хора! Праща ме Пророкът на Аллах.“ и прочете началните айети на сӯра: „Тевбе“. След това каза: „Упълномощен съм да ви кажа четири неща.“ Тези четири неща бяха следните:

- В Дженнета ще влязат само вярващите.
- След тази година нито един езичник няма да бъде допуснат до Кяабе.
- Никой няма да извършва тавāф около Кяабе гол. (По това време езичниците извършваха тавāф голи.)

²⁵⁷ Ибн Хишāм, *ес-Сӯре*, II, 529; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 1040; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 549

²⁵⁸ Кетгāнй, *ет-Тератйбу'л-Идāрийй*, I, 256

²⁵⁹ Бухāрй, „Мегāзй“, 68; „Джизйе“, 16; Ибн Хишāм, *ес-Сӯре*, IV, 545-546; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 169; Килāй, *ел-Иктифā*, II, 409; Кетгāнй, *ет-Тератйбу'л-Идāрийй*, I, 256

- Тези, които имат сключен договор с Пророка на Аллах, техният договор ще е в сила до изтичане на срока му. А за останалите срокът е четири месеца. След този срок с нито един от езичниците няма да бъде сключен договор и нито един езичник няма да бъде покровителстван.

След този ден нито един езичник не се доближи до Кябе и никой не извърши тавāф гол. Голяма част от тях, приемайки исляма, станаха мюсюлмани. След изпълнение на поклонението Хазрети Ебу Бекр, Хазрети Али и сподвижниците се върнаха в Медйна.²⁶⁰

В десетата година от Хиджра ислямската религия се разпространи из целия Арабски полуостров. В Медйна пристигаха хора от всички краища на Арабия, за да бъдат удостоени с честта да приемат исляма и да се сдобият с вечното щастие. Вече никаква сила не можеше да противостои на мюсюлманите. Господството на исляма се укрепя. Само някои юдейски и християнски племена не приеха религията на Аллāху теāля.

В десетата година от Хиджра Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Хāлид бин Велйд, заедно с четиристотин муджāхиди при рода Хāрис бин Каб, в Йемен, за да ги призове към исляма. Хāлид (*радияллāху анх*) ги призова три дни. Те приеха призива му и станаха мюсюлмани. В същата тази година любимият ни Пейгамбер сключи мирен договор с християните от Неджрāн. Впоследствие някои от тях по своя воля станаха мюсюлмани. През същата година Хазрети Али, заедно с триста сподвижници, бе изпратен при племето Медледж, в Йемен, за да ги призове да приемат исляма. Въпреки първоначалното им противопоставяне, те бяха удостоени с правата религия. На всички тези племена Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) назначи управници и изпрати хора, които да събират зекят.

В десетата година от Хиджра Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се приготви за хадж. Заповяда и на мюсюлманите от Медйна да се приготвят. Изпрати съобщение и до мюсюлманите, намиращи се извън пределите на Медйна. Събра се голямо множество. След приключване на приготвянията, в двадесет и петия ден на месец зилка'де Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) с група от четиридесет хиляди мюсюлмани след изпълнение на обедния намаз потегли от Медйна. Султанът на вселената отправи следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Стори този хадж да е приет и харесан от Теб, без в него да има лицемерие, показност и слава!**“ Влезе в ихрām и след съобщаване от страна на Джебрāил (*алейхисселām*) започна да произнася на висок глас телбие. Сподвижниците го последваха. „Леббейк! Аллāхумме леббейк! Леббейк! Ля шерйке леке леббейк! Иннел хамде венни'мете леке вел мулк ля шерйкелек!..“ Навред всичко се тресеше. Водеше със себе си сто жертвени животни. След десет дни път, в четвъртия ден на зилхидже, пристигнаха в Мекка. След като към тях се присъединиха идващите от Йемен и другите племена, броят на поклонниците стана повече от сто двадесет и четири хиляди души. На осмия ден Расул (*алейхисселām*) отиде в Минā, а на деветия в Арафāt. След обяд в долината Арафāt,

---

²⁶⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 974; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 160; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, XVIII, 23

седейки върху камила си Кусвā, произнесе прощалната си проповед (хутбе) и се сбогува със своите сподвижници.²⁶¹

ПРОЩАЛНА ПРОПОВЕД

... О, хора! Чуйте добре моите слова. Не знам, може би след тази година никога вече няма да ви срещна на това място.

О, хора! Животът ви, имотът ви и вашата чест са свещени и неприкосновени така, както са свещени този ваш ден, този ваш месец и този ваш град (Мекка).

О, мои сподвижници! Утре ще се върнете при Вашия Господар и несъмнено ще бъдете запитани за всички дела. След мен не се връщайте към старите си навици, не убивайте един другия! Тези, които са тук, на това място, да предадат този мой завет на онези, които не са тук днес! Може онези, на които им бъде предадено, да разберат по-добре и да го съхранят, отколкото тези, които днес тук са го чули.

О, мои сподвижници! Върнете поверените ви неща на техните собственици! Всякакъв вид лихварство е отменено. Под краката ми е, но истинския си дълг трябва да заплатите. Не извършвайте несправедливост и не допускайте несправедливост по отношение към самите себе си! Със заповедта на Аллāху теāля лихварството е забранено. Всякакъв вид лихварство от епохата на Джāхилия е под краката ми. Първото лихварство, което отменям е лихварството на сина на Абдулмутталиб (моя чичо) – Аббās.

О, мои сподвижници! Изцяло е отменено и кръвното отмъщение от епохата на Джāхилия. Първото кръвно отмъщение, което отменям, е кръвното отмъщение на внука на Абдулмутталиб (сина на чичо ми) – Рабйа.

О, хора! Смяната на местата на забранените месеци с цел водене на война несъмнено е голяма дързост в неверието. Това е нещо, с което неверниците изпадат в заблуда. Една година приемат един месец за незабранен, а другата година го обявяват за забранен. Правят го, за да съответства на количеството на позволеното и забраненото от Аллах. Забраненото превръщат в позволено, а позволеното в забранено.

Без съмнение, времето се е върнало в първоначалната си форма, както е било сътворено от Всевишния Аллах.

О, хора! Днес шейтāнът завинаги загуби силата да въдвори своето влияние и господство по вашите земи. Но ако вие, извън тези забрани от мен, му се подчините в нещата, смятани от вас за малки, той ще е доволен. Въздържайте се и от тях, за да опазите религията си!

О, хора! Съветвам ви да съблюдавате правата на жените и да се боите от Аллāху теāля в това отношение! Те са ви поверени от Аллāху теāля и са законни за вас, защото дадохте дума на Всевишния Аллах да се погрижите за тяхната чест и целомъдрие. Вие имате права над вашите жени, но и те имат права над вас. Правото ви над тях е, да не позволят на тези, които не харесвате, да потъпчат семейната ви чест. Ако в семейното ви гнездо приемат някой, когото

---

²⁶¹ Бухārй, “Хадж”, 95; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 173

не бихте искали, то тогава може да ги ударите леко, за да се въздържат от това. Правата на жените над вас са да им осигурявате препитание и облекло по позволен начин.

О, вярващи! След мен ви оставям нещо, към което ако стриктно се придържате, никога няма да се отклоните от правия път. Това е Книгата на Всевишния Аллах – Корън-и керъм. (В друго предание се казва: “Суннета (Сунната)” и “Моите роднини (Ехл-и бейт”).)

О, вярващи! Слушайте внимателно моите слова и ги запомнете добре! Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина. И всички мюсюлмани са братя. Нищо, което принадлежи на вашия брат по вяра не е законно за друг, освен ако не го е дал по свое желание.

Мои сподвижници! Не постъпвайте несправедливо по отношение към себе си! Вие имате права и по отношение към себе си.

О, хора! Всевишният Аллах е дал (в Корън-и керъм) правото на всеки притежател на право. Няма нужда от завещание. Детето принадлежи на този, в чието легло се е родило. За извършващия прелюбодеяние има лишения. Презреният човек, който твърди, че произлиза от друг род, а не от рода на баща си, или неблагодарният роб, който се опитва да се превърже към друг господар, да бъде удостоен с гнева на Аллаху теълъ, и с проклятието на мелйкетата и на всички мюсюлмани. Всевишният Аллах не приема нито покаянията, нито свидетелстването на такива хора.

О, хора! Вие имате един Господар и един баща. Всички вие сте деца на Адем, а той е сътворен от пръст. Най-ценният пред Аллаху теълъ е този, който най-много се страхува от Него. Арабинът няма преимущество пред неарабина, освен по богобоязън.

О, хора! Утре ще бъдете питани за мен, какво ще кажете?“

Славните сподвижници казаха: „Свидетелстваме, че вие известихте религията на Аллаху теълъ, изпълнихте дълга си (пророческата си мисия), предадохте посланието и ни дадохте наставления.“

Това Пророкът на Аллах (*саллялъллаху алейхи ве селлем*) вдигна показалеца си и го насочи към хората с думите: „О, Господи! Бъди ми свидетел! О, Господи! Бъди ми свидетел! О, Господи! Бъди ми свидетел!“

В този ден бе низпослан третият айет на сѳра „Мъиде“, меъл:

„... Днес изградих за вас вашата религия (вече са ви съобщени заповедите и забраните на религията) и изпълних Своето благо към вас, и приех (одобрих) исляма за ваша религия...“

Когато Пейгамберът ни (*саллялъллаху алейхи ве селлем*) прочете този айет пред сподвижниците си, Хазрети Ебѳ Бекр започна да плаче. Попитаха го защо плаче, а той отговори: „Този свещен айет свидетелства за това, че приближава смъртта на Расѳлюллах. Затова плача.“²⁶²

Любимият ни Пейгамбер остана в Мекка десет дни, изпълни прощалния хадж и извършвайки прощален тавъф, се върна в Медина. След прощалния хадж благословените сподвижници се прибираха по родните си места и предаваха думите на Расѳлюллах (*саллялъллаху алейхи ве селлем*) на онези, които не присъстваха на поклонението.

---

²⁶² Ибн Хишам, *ес-Сѳре*, II, 603

Друго събитие, което се случи в десетата година от Хиджра е появата на лъжепророците. Единият от тях бе Есвед Анси, който се появи в Йемен. По заповед на Пророка ни (*саллялълāху алейхи ве селлем*) той бе убит в дома си от мюсюлманите в Йемен. Другият лъжепророк бе Мусейлемет-ул Кеззāб. След смъртта на Султана на вселената, Хазрети Ебӯ Бекр изпрати срещу него войска под командването на Хāлид бин Велйд (*радияллълāху анх*) и той бе убит от Хазрети Вахшй.²⁶³

СМЪРТТА

През единадесетата година от Хиджра Джебрāил (*алейхисселām*) прочете два пъти Свещения Корāн пред любимия ни Пейгамбер, докато в предходните години прочиташе по веднъж. Когато Джебрāил (*алейхисселām*) прочете последната низпослана сӯра „Наср“ с меāl: **„Когато дойде подкрепата на Аллāху теālй и победата, и видиш хората да встъпват на тълпи в религията на Аллāху теālй (исляма), прославяй своя Господар с възхвала и Го моли за опрощение! Той винаги приема покаянието.“**, любимият ни Пейгамбер каза: **„О, Джебрāил, предчувствам, че наближава смъртта ми.“** Тогава Джебрāил (*алейхисселām*) прочете следните āйети: **„Отвѣдният живот е подобър за теб от земния. И ще ти въздаде твоят Господ, каквото поискаш, докато останеш доволен.“** (сӯра Духā: 4-5)

В този ден Султанът на вселената заповяда на всички сподвижници да се съберат в джамията за обедния намāз. След изпълнението на намāза произнесе такава проповед, че сърцата настърхнаха, а от очите потекоха сълзи. След това, обръщайки се към сподвижниците си, ги попита: **„О, хора! Като ваш пророк как изпълних мисията си?“** Те му отговориха: „О, Расӯляллах! Аллāху теālй да ви възнагради от наша страна. За нас вие бяхте като милостив баща, като наставляващ и милостив брат. Вие изпълнихте пророческата мисия, дадена ви от Аллāху теālй. Предадохте ни всичко, което ви беше съобщено. Призовавахте хората към пътя на Аллāху теālй (исляма) с мъдрост, с прекрасни наставления. Нека Аллах да ви възнагради най-щедро!“

Пейгамберът ни (*салляллълāху алейхи ве селлем*) каза: **„О, вярващи! В името на любовта към Аллах! Нека онзи (от вас), който има права над мен, да си ги поиска. Да си ги вземе тук (да се разплатим), преди да е дошъл Съдният ден!“**, но никой не пристъпи към него. Повтори думите си три пъти, споменавайки името на Аллāху теālй. Тогава един от сподвижниците, старецът Хазрети Укāше стана и се приближи към Расӯлюллах (*салляллълāху алейхи ве селлем*). Каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расӯляллах! Бяхме заедно в Тебӯк. Когато го напуснахме, моята камила и вашата се озоваха една до друга. Аз слязох от камилата си и се приближих към вас, с намерението да целуна благословеното ви тяло. Тогава вие ме ударихте по гърба с камшика си. Не знам защо го направихте.“

---

²⁶³ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 863; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, LXII, 404

Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Укѧше! Всевишният Аллах да те опази от умнишления удар на Своя Пророк!**“ и заповяда на Хазрети Билял: „**О, Билял! Отиди в дома на дъщеря ми Фѧтима и ми донеси този камшик!**“ Хазрети Билял с удивление се отправи към дома на Хазрети Фѧтима. Когато стигна дома ѝ, почука на вратата и каза: „О, дъще на Пророка на Аллах! Дай ми камшика на Расѹлюллах!“ Хазрети Фѧтима учудено го попита: „О, Билял! Не е време нито за хадж, нито за битка. За какво му е камшика на баща ми?“ Билял (*радиялля̀ху анх*) ѝ каза: „О, Фѧтима, нима не знаеш? С него ще ударят Пророка на Алля̀ху теѧля и по този начин ще се разплатят.“ Майка ни Фѧтима отвърна: „Кой би си позволил това? Но щом го иска, ще го дам, но кажи на Хасан и Хусейн да пожертват себе си, този човек да удари тях, вместо Пророка на Аллах.“ Хазрети Билял отиде в джамията и даде камшика на любимия ни Пейгамбер, а той го даде на Хазрети Укѧше.

Хазрети Ебѹ Бекр и Омер (*радиялля̀ху анхум*) помолиха Укѧше: „О, Укѧше! Удари нас, вместо Пророка на Аллах!“ Но Расѹлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза на Хазрети Ебѹ Бекр: „**О, Ебѹ Бекр! Отдрѣпни се! О, Омер! Хайде и ти се отдрѣпни! Всевишният Аллах знае вашето високо положение.**“ След това Хазрети Али стана от мястото си и каза: „О, Укѧше! Не мога да се съглася да удариш Пророка на Аллах. Ето гърба ми и корема ми, ако искаш ме удари сто пъти, но не докосвай Пророка на Аллах.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалѧту весселѧм*) каза: „**О, Али! Седни и ти! Всевишният Аллах знае и твоето високо положение.**“ След това станаха Хасан и Хусейн (*радиялля̀ху анхум*) и казаха: „О, Укѧше! Знаеш, че ние сме внуците на Пророка на Аллах. Ако удариш нас, значи си ударил Пророка на Аллах. Затова молим те, удари нас!“ Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) им каза: „**И вие седнете, о, радост на моите очи!**“ и обръщайки се към Хазрети Укѧше каза: „**О, Укѧше! Ела и ме удари!**“

Укѧше (*радиялля̀ху анх*) каза: „О, Расѹляллах! Тогава, когато вие ме ударихте, гърбът ми беше разголен.“ и любимият ни Пейгамбер веднага разголи благословения си грѣб. Изумените сподвижници, плачейки на глас, казаха: „О, Укѧше! Нима ще удариш благословения грѣб на Пророка на Аллах?“ Хазрети Укѧше, виждайки печата на пророчеството на благословения му грѣб, изведнѣж рече: „Нека баща ми и майка ми бѣдат жертвани за вас, о, Расѹляллах! Кой би посмял да удари благословеният ви грѣб?“ и целуна печата на пророчеството. Но Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Не! Или ще ме удариш, или ще ми простиш!**“ „Нека душата ми бѣде жертвана за вас, о, Расѹляллах! Простих, но в Деня Кѣѧмет Всевишният Аллах дали ще ми прости?“ попита Хазрети Укѧше.

Расѹлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) каза: „**Който иска да види моя приятел в Дженнета, да погледне този старец.**“ и посочи Хазрети Укѧше. Чувайки това, благословените сподвижници започнаха да го целуват по челото и да го поздравяват.²⁶⁴

В последните дни на месец сафер Султанът на световете поиска отново да призове Византийската империя, докато все още не представлява сериозна заплаха за мюсюлманите, да приеме исляма и ако не се съгласи, чрез сила да я

²⁶⁴ Сухейлѧ, *ер-Равзул-Унуф*, VIII, 318

постави под властта на Ислямската държава. По този повод заповяда на сподвижниците си да се приготвят за война с ромеите. Повика Хазрети Усāме бин Зейд и му каза следното: „**О, Усāме! Отиди с името на Аллах и Неговата благодат до Шам, до границата с Белкā, до Дарум в Палестина, където падна шехїд твоят баща! Смачкай ги с конете си! Назначавам те за командир на тази войска. Атакувай жителите на Убнā внезапно като светкавица! Движи се бързо към целта си, преди вестта за твоето идване да стигне до тях! Пътеводителите да са с теб, а шпионите и наблюдателите да се движат пред теб! Ако Всевишният Аллах те удостои с победа, не оставай много при тях!**“ Заповяда му да разположат лагера в Гурф и му връчи знамето на ислямската войска, връзвайки го с благословените си ръце.²⁶⁵

Качи се на минбера и каза: „**О, мои сподвижници! Както бащата на Усāме – Зейд, беше достоен да командва и беше най-скъп за мен, така след него и синът му Усāме е достоен за тази длъжност. Усāме е сред най-скъпите за мен хора.**“

Под командването на Хазрети Усāме бяха много видни личности като Ебӯ Бекр, Омер, Ебӯ Убейде бин Джеррāх, Саад бин Ебӯ Ваккās (*радияллāху анхум еджмайн*). Но заради внезапното разболяване на Султана на вселената на другия ден, тази мисия бе осъществена по-късно, след смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Любимият ни Пейгамбер се разболя от силна треска. Телесната му температура се повишаваше и болестта му се усложняваше. Една вечер, когато болките понамаляха, стана от леглото си, облече се и се приготви да тръгне. Майка ни Хазрети Аїше го видя и попита: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расӯляллах. Къде отивате?“ Отговори ѝ: „**Повелено ми бе да отида в гробището Бакї’ и да се помоля за погребаните там.**“ и вземайки със себе си Ебӯ Мувейхиб и Ебӯ Рафї отиде в гробището. Там отправи ду’ā за починалите и помоли Всевишния Аллах за тяхното опрощение. Чувайки настойчивите молби на Пророка на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), намиращите се до него сподвижници, казаха: „Да бяхме сега на местата на погребаните тук и да бяхме удостоени с тази ду’ā на Расӯлюллах.“ Любимият ни Пейгамбер, обръщайки се към Мувейхиб, каза: „**О, Ебӯ Мувейхиб! Предоставена ми бе свобода на избора между земните ценности и благата на отвъдното. Казано ми бе, ако искаш живееш вечно на земята, след това отиди в Дженнета, а ако искаш се сдобий с Ликāуллах и влез в Дженнета. Аз избрах Ликāуллах (срещата с моя Повелител) и след това Дженнета.**“

Друг ден пък се отправи за Ухуд, за да се помоли за падналите там шехїди. Връщайки се оттам, отиде в джамията и се обърна към своите сподвижници със следните думи: „**Аз пръв ще стигна басейна Кевсер и ще ви посрещна там. Това е мястото на нашата среща... Не се страхувам, че след мен отново ще станете езичници. Страхувам се да не се отдадете на земните наслади, да убивате един другия от завист и да изчезнете като тези, които изчезнаха преди вас.**“ След това се прибра в дома си.

²⁶⁵ Вакидї, *ел-Мегāзї*, III, 1117; Ибн Асāкир, *Тārїху Димашик*, II, 46

Болестта се усилваше. Благословените му жени се съгласиха да остане в дома на майка ни Хазрети Аише. Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) остана доволен от тази тяхна саможертва и отправи ду'а за всичките.

Телесната му температура се повиши много. От високата температура, лежащият в постелята си Мухаммед (*алейхисселлям*), бе принуден да се обръща ту на едната си страна, ту на другата. Сподвижниците го посещаваха и виждайки неговото тежко състояние, много се натъжаваха. Хазрети Ебу Сайд ел-Худри разказва: „Бях отишъл при Расулюллах. Върху него имаше кадифено покривало. Топлината на тялото му се усещаше от покривалото, не можехме да го докоснем. Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), виждайки нашата почуда и тъга, каза:

„Най-големите беди сполетяват пейгамберите. Въпреки това те се радват на бедите повече, отколкото вие на дадените ви блага.“

Умму Бишр бин Берā (*радиялля̀ху анх*) разказва: „Отидох да посетя Пророка на Аллах. Благословеното му тяло гореше. Казах му: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах! Никога не съм виждал такава силна болест.“ Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ми отговори: „**О, Умму Бишр! Треската е силна, за да са повече севāбите ми. Тази болест е от отровното месо, което опитах в Хайбер. Неговата болка я усещах постоянно. Тази отрова сега разкъсва аортата ми.**“²⁶⁶

А на Хазрети Абдуллах бин Месуд каза: „**Няма нито един мюсюлманин, който да се е разболял и Всевишният Аллах да не е снел от него греховете му, както листата окапват от дървото.**“

Болестта се изостряше с всеки изминал ден и това тревожеше сподвижниците. Не можеха спокойно да седят в домовете си. Събраха се в джамията и изпратиха Хазрети Али при любимия ни Пейгамбер, за да узнае състоянието му. Когато Хазрети Али съобщи на Султана на световите, че сподвижниците крайно много се безпокоят за него, той (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), въпреки тежкото си състояние, подпирайки се на Хазрети Али и Фадл бин Аббас (*радиялля̀ху анхум*), отиде в джамията. Качи се на минбера и възхвалявайки Всевишния Аллах, каза на сподвижниците си: „**О, мои сподвижници! Тревожели сте се, че ще почина. Има ли пейгамбер, който да е останал сред общността си вечно, та аз да остана? Знайте, че аз ще се върна при моя Господар (ще почина). Съветвам ви да уважавате големците сред мухаджирите. О, мухаджири! А вас ви съветвам да се отнасяте добре с енсāрите. Те бяха много добри към вас, приютиха ви в домовете си. Предпочетоха ви пред самите себе си, въпреки, че бяха в трудно състояние и разделиха богатството си с вас. Който господства над енсāрите, да съблюдава техните права и да ги прощава ако сгрешат.**“ Давайки прекрасни наставления на сподвижниците си, каза: „**Всевишният Аллах предостави на един Свой раб свобода на избора между земния живот и завръщането при (срещата със) своя Господар. Той избра срещата със своя Господар.**“ Хазрети Ебу Бекр разбра смисъла на думите му и плачейки каза: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах!“ Любимият ни пейгамбер, който бе океан от милост, го съжали и каза: „**Не плачи, о, Ебу Бекр!**“, но самият той не успя да съдържи сълзите си. Об-

²⁶⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 337; Вакидй, *ел-Мегāзй*, II, 678

ръщайки се към сподвижниците, каза: „**О, мои сподвижници! Аз съм много доволен от Ебӯ Бекр, който с истинност и искреност саможертва богатството си по пътя на исляма. Ако можехме да си изберем другар по пътя към Ахирета (отвъдния живот), бих избрал него.**“ След това заповяда: „**Затворете всички врати на месджида, освен тази на Ебӯ Бекр!**“

Слезе от минбера и се върна в стаята на майка ни Хазрети Аише. Сподвижниците започнаха да плачат. Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), подпирайки се на Хазрети Али и Фадл бин Аббас (*радияллāху анхум*), отиде отново в джамията. Спирайки на първото стъпало на минбера, се обърна към сподвижниците си със следните думи:

„**О, мухаджири и енсāри! Безполезно е да се бърза към това, което е предопределено. Всевишният Аллах не бърза за нито един Свой раб. Ако някой се заеме да промени съдбата и казāта*, да е над волята Му, ще бъде унижен от Него. Който иска да излъже Аллāху теāлā, ще му се провалят делата, ще излъже себе си. Знайте, че аз съм състрадателен и милосърден към вас. И вие ще дойдете при мен. Мястото на нашата среща е край басейна Кевсер. Който иска да влезе в Дженнета и да срещне мен, да не празнослови. О, мюсюлмани! Неверието, извършването на грехове, са причина за промяна на благословията и намаляване на препитанието. Ако хората се подчиняват на повелите на Аллāху теāлā, техните началници, управници и валии ще проявят милост и съчувствие към тях, но ако са невъздържани и вършат грехове, няма да се сдобият със състрадателни управници. Както моят живот беше добро за вас, така и смъртта ми ще бъде добро и милост за вас. Ако съм ударил или обидил някого, нека стори същото и да се разплатим. Ако съм взел от някого нещо, нека поиска, защото земното наказание е много по-леко от отвъдното. Изгърпяването на земното е по-лесно.**“ В тази проповед изрази задоволството си от Хазрети Омер, с думите: „**Омер е с мен и аз съм с него. След мен истината е с Омер.**“

След тази проповед Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) слезе от минбера. Изпълни заедно със сподвижниците си намāз и качвайки се отново на минбера, продължи да ги наставлява. Раздели се с тях с думите: „**Поверявам ви на Аллāху теāлā!**“ и се прибра в стаята си.

Един ден, когато болките му се изостриха съвсем, повика Хазрети Билял и му заповяда да събере хората в месджида, за да се прости с тях.

Хазрети Билял събра сподвижниците. Любимият ни Пейгамбер, подпирайки се на Хазрети Али и Фадл, влезе в джамията, качи се на минбера и след като отправи възхвала и прослава към Аллāху теāлā, каза: „**О, мои сподвижници! Знайте, че наближи времето да ви напусна. Ако някой има права над мен, да се разплатим или да ми прости и свободен от тях да срещна моя Господар и милостта Му.**“ След това слезе от минбера и изпълни обедния намāз. После отново се качи на минбера и повтори думите си.

В последните три дни от живота на любимият ни Пейгамбер болестта му се изостри още повече и той (*алейхиссалāту весселām*) не можа да отиде в джамията, и да ръководи молитвата. Първият намāз, който не изпълни заедно с вярващите, бе нощният намāз. Хазрети Билял, както винаги се приближи до неговата врата и каза: „Ессалāт, о, Расӯляллах!“, но той (*салляллāху алейхи ве сел-*

лем) нямаше сили да отиде до джамията, затова отвърна: „**Кажете на Ебӯ Бекр да води Есхāба ми по време на намāза .**“ Майка ни Хазрети Аише каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расӯляллах! Баща ми е с меко сърце и е много натъжен. Ако застане на вашето място и не ви види, от плач няма да може да прочете нищо. Може ли да заповядате на Омер да води намāза?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново каза: „**Кажете на Ебӯ Бекр да стане имām и води намāза на Есхāба ми!**“ Хазрети Билял съобщи на Хазрети Ебӯ Бекр и едва не изгуби съзнание от тъга. Започна да плаче. Плака!.. Плака!.. Заплакаха и сподвижниците. Любимият на Аллāху теāля попита какъв е този плач, идващ от джамията. Майка ни Хазрети Фāтима отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расӯляллах! Сподвижниците ви не могат да устоят на раздялата.“²⁶⁷

Това тяхно състояние натъжи изключително много изпратения като милост за световите Мухаммед (*алейхисселām*) и въпреки тежката си болест, подпирайки се на Хазрети Али и Аббās (*радияллāху анхум*), отиде в джамията, за да ги утеши. След изпълнението на намāза им каза: „**О, мои сподвижници! Вие сте под покровителството на Аллāху теāля и аз виверявам на Него. Бъдете благочестиви. Бойте се от Аллāху теāля! Изпълнявайте Неговите повели и Му се покорявайте! Аз вече напускам този свят.**“

Хазрети Ебӯ Бекр води общо седемнадесет намāза. Един ден водеше обедния намāз. В това време Султанът на вселената се почувства малко по-добре и подкрепян от Хазрети Али и Хазрети Аббās дойде в джамията. Хазрети Ебӯ Бекр-и Съддик разбра за неговото пристигане и поиска да се отдръпне назад, но любимият ни Пейгамбер му направи знак да остане на мястото си. Застана от лявата му страна и за последен път стана имām на своите сподвижници.²⁶⁸

Три дни преди смъртта на любимия ни Пейгамбер го навести Джебрāил (*алейхисселām*) и му каза: „О, Расӯляллах! Имате поздрав от Всевишния Аллах. Знаейки вашето състояние, пита как се чувствате.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отговори: „**Тъжно ми е.**“

Джебрāил (*алейхисселām*) дойде и в неделя и повтори същите думи. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отговори по същия начин. Меляикето извести Расӯл (*алейхисселām*) и за убийството на лъжепророка от Йемен – Есвед Ансй и той (*алейхиссалāту весселām*) го съобщи на сподвижниците си. Няколко от златните монети, които му бяха донесени преди да се разболе, раздаде на бедните, и няколко от тях даде на майка ни Хазрети Аише. В неделя състоянието му се влоши. При него дойде командващият войската Хазрети Усāме, но той (*салляллāху алейхи ве селлем*) нищо не му каза, а само вдигна благословените си ръце, за да се помоли за него, и докосна тялото му.

Денят бе понеделник – денят, в който любимият ни Пейгамбер удостои с честта си този свят и в който се пресели в отвъдния. Тринадесетият и последен ден от боледуването му... Султанът на световите отиде в джамията. В това време сподвижниците, заставайки зад Хазрети Ебӯ Бекр, изпълняваха утринния намāз. Виждайки построените в редица мюсюлмани, се зарадва много и се усмихна. Самият той застана зад Хазрети Ебӯ Бекр и изпълни утринния намāз.

²⁶⁷ Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 572; Тирмизй, Шемāил-и Шерйф, 386-387

²⁶⁸ Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 4

Сподвижниците си помислиха, че болестта му е отминала и се зарадваха. Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се върна в стаята на Хазрети А̀ише и легна, като ѝ каза: „**Искам да се явя пред Алля̀ху теа̀ля̀, не оставяйки след себе си нищо земно. Раздай на бедните и тези златни монети, които са у теб.**“ След това телесната му температура се повиши. Като мина известно време, отвори отново очи и я попита дали са раздадени златните монети. Тя отговори, че ще ги раздадат. Любимият ни Пейгамбер ѝ заповяда отново и отново да ги раздадат веднага. Когато ги раздадоха и му съобщиха, каза: „**Вече се успокоих.**“

След малко повика Хазрети Али. Сложи благословената си глава в скута му. Благословеното му чело бе цялото в пот. Майка ни Хазрети Фатима, виждайки тежкото състояние на благословения си баща, не издържа и отиде при синовете си Хасан и Хусейн (*радиялля̀ху анхум*). Хвана ги за ръцете и започна да плаче и да нарежда: „О, тате! Кой ще пази дъщеря ви? На кого поверявате Хасан и Хусейн? О, татко мой! Нека душата ми бъде жертвана за вас! Какво ще правя без вас, кого ще гледат моите очи?“

Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) чу сърцераздирателните думи на дъщеря си, отвори благословените си очи и я повика при себе си. Помоли се за нея: „**О, Господи! Дари я с търпение!**“ и ѝ каза: „**О, Фатима! О, светлина на моите очи! Баща ти бере душа.**“ Чувайки това, тихо плачещата Фатима (*радиялля̀ху анхā*) започна да плаче по-силно. Хазрети Али ѝ каза: „О, Фатима! Моля ти се спри да плачеш, не натъжавай Расулюллах повече!“, но Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Али, не я наранявай! Остави я да пролива сълзи за баща си!**...“ и затваряйки благословените си очи, се унесе.

След това Хазрети Хасан приближавайки се към благословения си дядо, каза: „О, благословени дядо! Кой би понесъл раздялата с вас! Пред кого ще разкриваме душевната си мъка? Кой ще проявява милост към баща ми, майка ми, брат ми? Съпругите ви и сподвижниците ви къде ще намерят вашия прекрасен нрав?“ След тези думи тъгата и мъката на благословените жени на любимия ни Пейгамбер станаха непоносими и всички започнаха да плачат.

Чакащите навън сподвижници като разбраха, че състоянието му се е влошило, започнаха да плачат и да молят да им отворят вратата, за да видят за последно благословеното лице на любимия ни Пейгамбер. Изпратеният като милост за световите Мухаммед (*алейхисселя̀м*) чу техните умолявания и заповяда да отворят вратата. Влязоха само видните им личности.

Любимият ни Пейгамбер ги посъветва да бъдат търпеливи и каза: „**О, мои сподвижници! Вие сте най-достойните сред хората. Който и да дойде след вас, вие първи ще влезете в Дженнета. Бъдете силни в поддържането на религията и сторете Корāна ваш имāм (водител)! Не пренебрегвайте религиозните закони!**“ След това, казвайки: „**О, Господарю! Предадох ли всичко?**“, си затвори благословените очи. Благословеното му лице се покри с пот. Хазрети Али направи знак на сподвижниците да излязат.

След тях при Пейгамбера ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) се приближи майката на вярващите А̀ише (*радиялля̀ху анхā*) и помоли за наставление. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза: „**О, А̀ише! Стой в ъгъла на дома си и се пази!**“ и сълзи потекоха от благословените му очи. Султанът на вселената плачеше... Негови-

ят плач разкъса сърцата на присъстващите. Майка ни Хазрети Умму Селеме попита: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расуляллах! Защо плачете?“, „Плача, за да бъде общността ми под милосърдието на Всевишния Аллах.“ отговори той (*саллялляху алейхи ве селлем*).

Слънцето се издигаше към своя зенит. Времето бе приближило... Благословената му глава бе опряна към гърдите на майка ни Хазрети Аише. Султанът на вселената изживяваше последните си мигове. От благословените му устни се отрониха следните думи: „Отнасяйте се добре с робите си! Обличайте ги и ги хранете! Говорете им ласкави думи! Продължавайте да извършвате намаз! Бойте се от Аллаху теаля по отношение на жените и робите си!.. О, Аллах мой! Прости ми и се смили над мен! Събери ме с Най-висшия приятел!“ Сълзите на майка ни Фатима течаха като река, а стонът ѝ разкъсваше сърцата. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза да седне до него и продължи: „Дъще, прояви малко търпение и не плачи, защото когато ти плачеш, и Хамеле-и Арш (меляикетата) плачат.“ и изтри сълзите ѝ. Утеши я и каза: „О, дъще! Душата ми ще бъде отнета. Кажй: „Инна лилляхи ве инна илейхи раджай'ун. О, Фатима! За всяко изпитание се дава отплата.“ Затвори благословените си очи известно време, след това ѝ каза: „За баща ти вече няма да има тъга, защото напуска този преходен свят и място на страдание.“ След това, обръщайки се към Хазрети Али, каза: „О, Али! Не забравяй да изплатиш дълга ми към еди-кой си юдей, от когото бях взел еди-колко си за снаряжението на войската. Несъмнено, ти ще ме спасиш от този дълг и ще си първият, с когото ще се срещна край басейна Кевсер. След мен ще ти причинят много злини, но ти прояви търпение. Когато те искат земното, ти искай отвъдното.“

Отново дойде Хазрети Усаме. Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) му каза: „Всевишният Аллах да ти помага! Хайде, тръгни на война!“ и Хазрети Усаме, отивайки при войската си, даде заповед за потегляне.²⁶⁹

Последните мигове от живота на Султана на световете... Времето съвсем бе приближило... Всевишният Аллах заповяда на Азрәил (*алейхисселям*): „Отиди при Моя Любим в най-прекрасния си вид! Ако ти позволи, вземи душата му много нежно и леко! Ако не позволи, върни се назад!“ Азрәил (*алейхисселям*), приемайки образа на човек с прекрасен външен вид, дойде пред вратата на любимия ни Пейгамбер и каза: „Есселяму алейкум, о, стопанино на пророческата къща! Ще ми разрешите ли да вляза? Нека Аллаху теаля да ви дари с милостта Си!“

Майка ни Хазрети Аише каза на седящата до Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) Хазрети Фатима да отговори на дошлия. Отивайки до вратата, с натъжен глас, каза: „О, рабе на Аллаху теаля! В момента Расулюллах е зает със себе си.“ Азрәил (*алейхисселям*) отново поиска разрешение, но получи същия отговор. За трети път повтори поздрава си и с висок глас каза, че непременно трябва да влезе. Пейгамберът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) попита: „О, Фатима! Кой е на вратата?“ Тя каза: „О, Расуляллах! Някой иска разрешение да влезе. Отговорих му няколко пъти, но при третото му повикване настръгнах.“ Тогава Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) ѝ каза: „О, Фатима!

²⁶⁹ Ибн Хишам, *ес-Сйре*, II, 650; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 542

Знаеш ли кой е този на вратата? Той е онзи, който разваля удоволствията, разделя общностите, жените оставя вдовици, децата – сираци, къщите разрушава, гробовете благоустроява. Той е Азрѝил – мелѝикето на смъртта. **О, Азрѝил, влез!**“ В този момент майка ни Хазрети Фѝтима изпадна в неописуема мъка и от благословената ѝ уста се отрониха следните думи: „О, Медѝна! Свършено е с теб!“

Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) постави ръката на Хазрети Фѝтима на гърдите си и затвори благословените си очи. Присъстващите си помислиха, че Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) е предал душата си. Майка ни Хазрети Фѝтима, несдържайки се, се наведе над благословеното ухо на баща си и сърцераздирателно прошепна: „Тате!“, но не получи никакъв отговор. „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расѝляллах! Моля ви, отворете благословените си очи и ми кажете нещо!“ каза тя. Султанът на световите отвори благословените си очи, изтри сълзите на дъщеря си и съобщи на ухото ѝ, че ще умре. Хазрети Фѝтима започна да плаче. После прошепна на ухото ѝ следното: „**От роднините ми първа ти ще дойдеш при мен.**“ Тя се зарадва и се успокои.

Попита баща си: „О, тате, днес е ден за раздяла! Кога ще се срещнем отново?“ Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) отговори: „**Дъще, в деня Кѝямет ще ме намериш край басейна, където ще давам вода на идващите от моята общност.**“ Хазрети Фѝтима попита: „А ако не ви намеря там?“, Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) отговори: „**Ще ме намериш край Взната, където ще се застъпвам за общността си.**“ Тя отново попита: „Ако и там не ви намеря?“, любимият ни Пейгамбер ѝ каза: „**Ще ме намериш край (моста) Сърѝт. Там аз ще моля Господаря си: „О, Господарю! Пази общността ми от огъня!**“

После Хазрети Али с тъжен глас попита: „О, Расѝляллах! След като си предадете душата, кой ще извърши умиването на тялото ви? Кой ще извърши погребалната молитва дженѝзе и кой ще ви постави в гроба?“ Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) каза: „**О, Али! Ти умий тялото ми, а Фадл бин Аббѝс да ти налива вода. Джебрѝил ще е третият. След като свършите умиването, ме увийте с кефен (саван). Джебрѝил ще ви донесе благовоение от Дженнета. След това ме занесете в месджида и излезте, защото пръв Джебрѝил ще извърши погребалната ми молитва, след него Микѝил, след него Исрѝфил, след тях мелѝикетата на групи. След това влезте вие и се наредете в редици. Никой да не застава по-напред от моето тяло.**“²⁷⁰

След това Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), обръщайки се към чакания Азрѝил (*алейхисселѝм*), го попита: „**О, Азрѝил! Дойде да ме посетиш или да вземеш душата ми?**“ Азраил (*алейхисселѝм*) отговори: „Дойдох и като гост, и със задача. Всевишният Аллах ми повели да вляза при вас с вашето разрешение. Само с ваше разрешение бих взел благословената ви душа. О, Расѝляллах! Ако ми разрешите, ще се подчиня на вашата заповед и ще взема душата ви, ако ли не – ще се върна при Господаря си.“

Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) попита: „**О, Азрѝил! Къде остави Джебрѝил?**“ „Оставих го на небето. Мелѝикетата му поднасят своите

²⁷⁰ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, II, 258

съболезнования.“ По време на разговора им пристигна и Джебрәил (*алеихисселәм*). Любимият ни Пейгамбер му каза: „**О, братко Джебрәил! Вече е време да се изселя от този свят. Какво има за мен при Всевишния Аллах? Благовести ми го, за да предам със спокойно сърце повереното на своя собственик.**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) каза: „О, Любими на Алләху теәля! Аз оставих отворена вратата на небето. Меләикетата, наредени в редици, очакват с любов вашата душа.“ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Хамдът е само за Алләху теәля! Ти ми кажи какво има за мен при Господаря?**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) отвърна: „О, Расүляллах! В чест на вашето идване вратите на Дженнета са отворени, реките му текат, дърветата му са се навели, хурйите му са се нагиздили.“

Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) отново каза: „**Хамдът е само за Алләху теәля! Зарадвай ме с нещо друго, о, Джебрәил!**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) му каза: „О, Расүляллах! В Деня Къямет вие ще сте първият застъпващ се и първият, чието застъпничество ще бъде прието.“ Любимият ни Пейгамбер отново каза: „**Хамдът е само за Алләху теәля! О, Джебрәил! Зарадвай ме с нещо друго!**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) го попита: „О, Расүляллах! Какво искате да узнаете?“ Тогава Султанът на вселената му каза: „**Цялото ми притеснение, цялата ми тъга и мъка са за общността ми, която оставям след себе си.**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) отвърна: „О, Любими на Алләху теәля! В Деня Къямет Всевишният Аллах ще опрости общността ви, докато бъдете доволни. От всички пейгамбери най-напред вас ще сложи в Дженнета, и от всички общности – вашата общност.“ Любимият ни Пейгамбер му каза: „**Имам три молби към Всевишния Аллах. Първата е да ме стори застъпник за грешниците на моята общност. Втората – да не ги измъчва заради греховете, извършени на земята. Третата – в дните четвъртък и понеделник да бъде известен за делата на моята общност. (Ако делата са добри, ще се помоля и Алләху теәля ще приеме, а ако делата са лоши, ще се застъпя и ще поискам да бъдат изтрети от книгите с делата им.)**“ Джебрәил (*алеихисселәм*) му съобщи, че и трите му желания са приети от Всевишния Аллах и Пейгамберът ни (*алеихиссаләту vessеләм*) се успокои.

Всевишният Аллах попита: „О, Любими Мой! Кой постави в благословеното ти сърце тази любов и милост към общността ти?“ „**Моят Господ, Който ме сътвори и ме възпита.**“ отговори любимият ни Пейгамбер. Всевишният Аллах каза: „Моята милост към общността ти е хиляда пъти повече от твоята. Остави ги на мен.“ Тогава Султанът на вселената каза: „**Сега се успокоих. О, Азрәил! Изпълни това, което ти е повелено!**“

Азрәил (*алеихисселәм*) се приближи към любимия ни Пейгамбер, в чието име бе сътворен. Султанът на вселената потопи благословените си ръце в намирация се до него съд с вода, намокри благословеното си лице и каза: „**Ля илйехе иллялләх! О, Аллах мой! Най-висшият приятел!** (Рафйк-и А'ля)“ Азрәил (*алеихисселәм*) пристъпи към изпълнение на повелята на Алләху теәля. Благословеното лице на Султана на вселената ту почервеняваше, ту пожълтяваше. Попита Азрәил (*алеихисселәм*): „**Толкова трудно и мъчително ли взимаш душите на хората от моята общност?**“ „О, Расүляллах! Ничия душа не съм взимал толкова лесно.“ отговори той. Любимият ни Пейгамбер, който и в последните си мигове не преставаше да мисли за общността си, каза: „**О, Аз-**

раил! Дай на мен всички предсмъртни мъчения на моята общност, защото те са слаби, не биха издържали!“ След това произнесе: „Няма друг бог освен Аллах! (Ля иляхе илляллах!) Най-висшият приятел! (Рафйк-и А'ля)“ и предаде благословената си душа.

*Ессаляту весселяму
aleyке я Ресуляллах!
Ессаляту весселяму
aleyке я Хабйбаллах!
Ессаляту весселяму
aleyке я Сеййидел
еввелйне вел ахирйн!
Шефат я Ресуляллах!
Дахийлек я Ресуляллах!*

Джебраил (*aleyхисселям*) каза на Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*): „Есселяму алейкум, о, Расуляллах! Моята цел бяхте вие. Вече няма да дойда на земята.“

След като Пейгамберът ни (*aleyхиссаляту весселям*) предаде благословената си душа на Всевишния Аллах, майка ни Хазрети Фатима и благословените му съпруги (*радияллаху анхум*) започнаха да плачат.²⁷¹ В това време чува някакъв глас, който ги поздрави:

„Есселяму алейкум я Ехл-и бейт! Ве Рахметуллахи ве берекятуху!“ и прочете 185-ия айет от сѳра „Ал-и Имран“, меъл: „**Знайте, че всяка душа ще вкуси смъртта и вашите награди напълно ще ви се изплатят в Деня на възкресението (Деня Къямет).**“ След това ги утеши и изрази своите съболезнования с думите: „Осланяйте се на милостта на Всевишния Аллах! Уповавайте се на Него! Не ридайте! Истински нещастен е онзи, който е лишен от севаб (награда).“ Всички чува тези думи и отговориха на поздрава му. Този глас принадлежеше на Хъдър (Хъзър) (*aleyхисселям*).

Когато у любимия ни Пейгамбер се забелязаха признаците на смъртта, Умм-и Еймен (*радияллаху анх*) изпрати съобщение до сина си Хазрети Усаме. Усаме, Хазрети Омер и Ебу Убейде (*радияллаху анхум*), получавайки тъжната вест, напуснаха войската и отидоха в джамията на Пейгамбера ни. Чувайки плача на майка ни Айше и другите жени (*радияллаху анхум*), намиращите се в джамията сподвижници се слисаха и се объркаха. Хазрети Али се вцепени като мъртвец. На Хазрети Осман му се схвана езика. Хазрети Ебу Бекр в този момент се намираше в дома си. Веднага изтича в джамията и влезе в стаята на Хазрети Айше. Откри лицето на Султана на вселената и видя, че е починал. Благословеното му лице и цялото му тяло, с цялата си нежност и красота, сияеха. „Смъртта ви е прекрасна, както и животът ви, о, Расуляллах!“ каза Хазрети Ебу Бекр и го целуна. Плака много. Закри благословеното му лице, утеши семейството му и отиде в джамията. Качи се на минбера и прочете проповед. След като отправи хамд към Аллаху теаля и благослов към Расулюллах, каза: „Който е повярвал в Мухаммед (*aleyхисселям*) да знае, че Мухаммед (*aleyхис-*

²⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 262

селѣм) почина. Който се прекланя пред Аллѣху теѣлѣ, да знае, че Той е вечно жив, Той не умира.“ и прочете 144-ия айет от сѣра „Ал-и Имрѣн“, меѣл: „**Мухаммед (алеѣхисселѣм) е Пророк. Имаше и други пратеници, които бяха дошли преди него. И той ще умре. Ще се отвърнете ли от религията си ако той умре или бъде убит? А ако някой се отвърне, той не ще навреди на Аллѣху теѣлѣ с нищо. Ще навреди на себе си. Аллѣху теѣлѣ ще даде севѣб на неотвърщащите се.**“ даде наставление на сподвижниците и те се увериха в смъртта на любимия ни Пейгамбер.²⁷² Скрѣбта и мѣката, подобно на отровен кинжал, се забиха в сърцата им. Сълзи се стичаха по благословените им лица, а сърцата горяха от мѣката по раздялата.

Първият и най-важен въпрос след смъртта на Пророка ни (*саллялѣху алеѣхи ве селлем*) бе изборът на халиф, който да ръководи общността. Сподвижниците избраха Хазрети Ебѣ Бекр за негов заместник, заклеха му се във вярност и му се подчиниха.²⁷³

Султанът на вселената се пресели в отвѣдното в понеделник преди обяд, 12-ия ден от месец рабѣул-еввел, през единадесетата година от Хиджра. Според лунния календар бе на 63 години, а според слънчевия на 61 години.²⁷⁴

Благословеното му тяло измиха Хазрети Али, Аббѣс, Фадл бин Аббѣс, Кусем бин Аббѣс, Усѣме бин Зейд и Сѣлих (*радиялѣху анхум*).²⁷⁵ По време на къпането от благословеното му тяло се разнесе такъв благоприятен аромат, какъвто не бе усещал никой дотогава. След това го увиха с кефен и отнесоха благословеното му тяло в джамията. Всички, както им заповяда любимият ни Пейгамбер преди смъртта си, излязоха от джамията. Мелѣикетата, идвайки на групи, изпълниха погребалния намѣз. След като те приключиха, някакъв глас каза: „Влезте и изпълнете погребалния намѣз на вашия Пейгамбер!“ Сподвижниците, влизайки на групи, изпълниха молитвата дженѣзе на любимия им Пейгамбер, без имѣм (без никой да ги води), до сряда вечерта.

По въпроса за изкопаването на гроба се подчиниха на благословения хадѣс, подсетен от Хазрети Ебѣ Бекр: „**Пророците се погребват на мястото, където са предали душите си.**“ В сряда, към полунощ, Пророкът ни (*саллялѣху алеѣхи ве селлем*) бе погребан в изкопанието от Хазрети Ебѣ Талха гроб във формата на лахд. Синът на Хазрети Аббѣс – Кусем (*радиялѣху анхум*), който излезе последен от гроба, каза: „Последен аз видях благословеното лице на Расѣлѣллах. Благословените му устни мърдаха. Наведох се над него и напрегнах слуха си, за да разбере какво казва. Молеше се: „**О, Господи! Моята общност! О, Господи! Моята общност!**“²⁷⁶

В деня, в който любимият ни Пейгамбер се пресели в отвѣдното, Хазрети Абдуллах бин Зейд отправи следната ду'ѣ: „О, Господи! Тези очи ми трябваха, за да виждам с тях благословеното лице на Твоя Любим. За какво ми са вече,

²⁷² Бухѣрѣ, „*Фезѣилу'с-Сахѣбе*“, 5; Ибн Хишѣм, *ес-Сѣре*, II, 655; Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, II, 271; Хѣким, *ел-Мустедрек*, II, 323

²⁷³ Ибн Хишѣм, *ес-Сѣре*, II, 655

²⁷⁴ Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, II, 272; Сухейлѣй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 578

²⁷⁵ Тирмизѣй, Шемѣил-и Шерѣф, 396

²⁷⁶ Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, II, 298

след като него го няма. О, Аллах мой! Вземи зрението ми!“ и моментално ослепя.

Вероотстъпничество

След смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) някои от арабските племена започнаха да се отказват от исляма. Вероотстъпничеството достигна големи размери. Приносът на Хазрети Ебӯ Бекр в борбата срещу тях бе много голям. Ако не бе той, със своята ловкост и опитност, опасността щеше да се разпростре из цяла Арабия. Във връзка с това майка ни Хазрети Аише каза: „**След смъртта на Пророка ни арабите започнаха да се отказват от исляма. Раздорът се разрасна. Ако това, което се беше спуснало над баща ми, се беше спуснало над планините, несъмнено щеше да ги смали.**“²⁷⁷

Хазрети Ебӯ Хурайра каза: „Ако не беше Ебӯ Бекр, общността на Мухаммед (*алейхисселām*) след неговата смърт щеше да бъде унищожена.“

„Кълна се в Аллах, ако Ебӯ Бекр не беше се заел с длъжността халиф, нямаше да има прекланящи се пред Аллāху теālй.“ каза той и повтори тези свои думи три пъти.

Ебӯ Раджā’ул’Утāридй (*радияллāху анх*) каза: „Когато влязох в Медйна видях насъбрали се хора и един човек да целува главата на друг, казвайки му: „Да съм жертва за теб! Кълна се в Аллах, ако не беше ти, несъмнено ние щяхме да бъдем унищожени.“ „Кои са тези?“ попитах аз. „Омер целува главата на Ебӯ Бекр заради борбата му срещу вероотстъпниците.“ ми отговори те.“²⁷⁸

Хазрети Аише каза: „В дните на вероотстъпничеството, когато баща ми си изтегли меча и се качи на камилата си, Хазрети Али отиде при него, хвана юздата на камилата му и каза: „Казвам ти това, което Расӯлюллах (*алейхисселām*) каза в деня на битката при Ухуд: „**Прибери меча в ножницата и не ни натъжавай, хвърляйки се в опасност! Кълна се в Аллах, ако ти се случи нещо лошо, след теб вече ислямът никога не би се оправил!**“ (Ако Хазрети Али бе против това той да бъде халиф, той щеше да иска неговото отиване и неговата смърт. И по този начин щеше да стане халиф.)

Тези дни Хазрети Аише разказва така: „След смъртта на Расӯлюллах много от арабските племена се отвърнаха от религията. Появиха се юдаизмът, християнството и лицемерието. Мюсюлманите се превърнаха в разпръснато се стадо овце, настигнато от дъжд в зимна нощ. Дори, по това време, много мекканци се приготвиха да се отвърнат от исляма. Хазрети Сухейхл бин Амр, заставайки на вратата на Кяабе, се обърна към мекканците с прочувствена реч и успя да разсее техните съмнения и да предотврати отвръщането им от религията.“

В ислямската история изразите „**иртиджā**“ (връщане назад) и „**муртеджй**“ (връщане се назад) започнаха да се използват след това събитие.

След смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с подстрекателството на юдеите и християните започна групово вероотстъпничество. Благос-

²⁷⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 665; Ибн Асāкир, *Тāрйху Димашк*, XXX, 312

²⁷⁸ Ибн Асāкир, *Тāрйху Димашк*, XXXXIII, 502

ловеният Сухейл бин Амр, изправяйки се на вратата на Кяабе, се обърна към мекканците със следните думи:

„О, мекканци! Вие последни приехте исляма. Недейте да сте първите веротстъпници! Кълна се в Аллāху теāля, Той, както каза Расул (*алейхисселām*), несъмнено ще довърши това дело! Аз съм го чувал, заставайки сам на това място, да казва: **„Произнасяйте заедно с мен Ля иляхе илляллāх, за да приемат арабите исляма, гледайки вас, и неарабите да ви платят джизйе (джизя)! Кълна се в Аллах, богатствата на хосроя и цезаря ще бъдат използвани по пътя на Аллах!“**

Видяхте, как тези, които се подиграваха, станаха събирачи на зекят и садака. Кълна се в Аллāху теāля, и останалото ще се осъществи! Кълна се в Аллāху теāля, аз много добре знам, че тази религия ще продължи да съществува, докато слънцето продължава да изгрява и залязва! Тези, които са сред вас, да не ви подведат! И те знаят това, което знам аз, но завистта им към рода Хāшим е запечатала техните сърца.

О, хора! Аз притежавам най-много средства за предвижване по суша и вода. Вие се подчинявайте на вашия емйр и му плащайте зекят! Ако делото на исляма не продължи докрай, аз ще съм ваш поръчител и ще ви върна всичко, което сте дали като зекят.“ След като каза тези думи, заплака.

След тези негови думи хората се поуспокоиха.

Хазрети Сухейл бин Амр с трогателната си реч отвърна мекканците от вероотстъпничеството и управника на Мекка Аттāб бин Есйд успя да се появи сред хората.

В битката при Бедр Сухейл бин Амр (*радияллāху анх*) бе на страната на езичниците и когато го плениха любимият ни Пейгамбер каза на Хазрети Омер: **„Той ще произнесе реч, заставайки на едно прекрасно място!“** Речта, спомената в хадйса, бе тази реч. Хазрети Омер, като чу речта на Хазрети Сухейл, си спомни думите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „Аз свидетелствам, че вие несъмнено сте Расуллāх!“²⁷⁹

ГРОБЕН ЖИВОТ

Пейгамберите са живи в своите гробове. Този живот е непонятен за нас, ние не знаем неговата същност. Евлиите (приближените раби на Аллāху теāля) и шехйдите (убитите по пътя на Аллāху теāля) също са живи. Живи са в пълния смисъл на думата. В 169-ия айет на сūra „Ал-и Имрāн“ се казва, меāл: **„Не смятайте за мъртви убитите по пътя на Аллāху теāля! Те са живи при Своя Господар и се препитават.“**

В този айет се съобщава, че шехйдите са живи. Пророците несъмнено са повисокопоставени от тях. Ислямските учени съобщават, че всеки пейгамбер е починал като шехйд. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), преди да почине, каза: **„Болката от месото, което опитах в Хайбер, усещах постоянно.“**²⁸⁰ От този благословен хадйс-и шерйф се разбира, че любимият ни Пей-

²⁷⁹ Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 484

²⁸⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 337; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 678

гамбер е починал като шехїд и като всички шехїди той (*салляллāху алейхи ве селлем*) е жив.

В благословен хадїс, сведен в сборниците “Бухāрї” и “Муслим” се казва: **„В нощта Ми’рāдж минах покрай гроба на Мўсā (*алейхисселām*). Изпълняваше намāз в изправено положение в гроба си.“**

В друг благословен хадїс се казва: **„Всевишният Аллах е забранил на земята да разложи телата на пророците.“**²⁸¹ Всички учени са единогодушни относно истинността на това. В сборниците “Бухāрї” и “Муслим” се предава, че в нощта Ми’рāдж Всевишният Аллах изпратил всички пейгамбери при Пророка ни. Той застанал начело като техен имām и изпълнили заедно два рекята намāз.

Кланянето на намāз става с осъществяването на рукū и седжде (суджūd). Гореспоменатото съобщение свидетелства за това, че пратениците изпълняват намāз с телата си. И изпълнението на намāз на Мўсā (*алейхисселām*) в гроба му показва това. В последния том на „Мишкат“, в глава „Ми’рāдж“, в хадїс-и шерїф предаден от Муслим с първоизточник Ебў Хурайра (*радияллāху анх*) се казва: „Всевишният Аллах ми показа как Мўсā (*алейхисселām*) изпълняваше изправен намāз. Беше слаб. Косата му не беше разрошена и не беше пусната. Беше като силен мъж от племето Шен’е (наименование на две племена, населяващи Йемен). Исā (*алейхисселām*) приличаше на Урве бин Месūd Секафї.“²⁸²

Тези благословени хадїси показват, че пророците са живи при Своя Повелител. Техните тела са станали като душите им. Могат да бъдат видени в материалния и духовния свят. Поради тази причина пророците могат да бъдат видени с душите и телата.

В благословения хадїс се съобщава за изпълнение на намāз от страна на Мўсā и Исā (*алейхисселām*). Намāзът се състои от различни движения. И тези движения се извършват с тялото, а не с душата. Описанието на външния вид на Мўсā (*алейхисселām*) показва, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е видял неговото тяло, а не душата му.

Имām Бейхакї казва: „След полагането на телата на пратениците в гробовете, техните души се връщат в телата им. Ние не можем да ги видим. Те са невидими, като мелїикетата. Могат да ги видят само избрани от Всевишния Аллах хора, които ги дарил с керāмет*.“ Същото казва и имām Суйўтї.

Много хора са чували как от гроба на любимия ни Пейгамбер се отвърща на поздравите със селям. Също така са чували и от други гробове да се отвърща на поздрава.

И в един от благословените хадїси се казва: **„Когато някой ме поздрави с почит (селям), Всевишният Аллах ми връща душата, за да му отвърна на поздрава.“**²⁸³

Имām Суйўтї казва: „Пророкът на Аллах се унесъл в съзерцание на Лица на Аллах и забравил за телесните чувства. Когато един мюсюлманин го поздравя-

²⁸¹ Несāї, “Джума”, 5; Ибн Мāдже, “Икāмету’с-Салїт”, 79; Дāримї, “Салїт”, 206

²⁸² Муслим, “Ймāн”, 346; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 215

²⁸³ Ебў Дāвуд, “Менāсик”, 100; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 527; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 245

ва със селям, неговата благословена душа излиза от това състояние и чувствата се връщат в тялото. Това се наблюдава многократно и в земния живот. Когато човек е много замислен за нещо земно или нещо, свързано с отвъдното, не чува говорещите около себе си. А може ли да чуе някакъв глас онзи, който се е унесъл в съзерцание на Лица на Аллах?²⁸⁴

Кāди Ияд в книгата си „Шифā“ предава от Сулейман бин Сухайм: „Една нощ сънувах Пророка ни. Казах му: „О, Расūляллах! Чувате ли поздрава на тези, които ви поздравяват?“, а Расūлюллах ми отговори: „**Да. Приемам техния поздрав и им отвърщам.**“

Благословените хадиси, които съобщават за това, че пророците са живи в гробовете си, са толкова многобройни, че те взаимно се потвърждават. Например: „**Ще чувам салеvāта, който ще се чете за мен пред гроба ми. А тези, които ще се четат на далечни места, ще ми бъдат съобщени.**“ (предаден от Ебу Бекр бин Ебу Шейбе) Този хадис-и шериф и подобните на него са поместени в книгите на шестимата големи учени в областта хадис.

В друг хадис-и шериф, предаден от Ибн-и Ебу’д-Дунйā с първоизточник Абдуллах бин Аббās (*радияллāху анх*), се казва: „**Ако някой, отбивайки се на гроба на свой познат, го поздрави със селям, намиращият се в гроба ще го познае и ще го поздрави. Ако поздрави със селям непознат, намиращият се в гроба ще се зарадва и ще му отвърне на поздрава.**“

Ако се зададе въпроса: „Как Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще отвърне поотделно на поздравите, отправени му по едно и също време от различни краища на света?“, отговорът би бил следният: „Така, както слънцето на обед грее едновременно над хиляди градове.“

Хазрети Ибрāхим бин Бишар казва: „След изпълнението на хаджа отидох в Медйна, за да посетя гроба на Расūлюллах. Заставайки пред гроба му, го поздравих със селям и чух да се отвърща: „Ве алейкеселлям.“

Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**След смъртта си ще знам така, както съм знаел приживе.**“ В друг благословен хадис се казва: „**Пророците са живи в гробовете си и изпълняват намāз.**“²⁸⁴

Много от приближените на Аллāху теāля (евлия), сред които и Хазрети Сеййид Ахмед Рифāй, поздравили със селям Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и чули да се отвърща на поздрава им. В достоверните книги е написано, че Ахмед Рифāй бил удостоен с честта да целуне благословената ръка на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Имām Суйūtī (*рахметуллāху алейх*) в книгата си казва: „Евлиите с високи степени виждат пророците като живи. Виждането на Мўсā (*алейхисселлям*) жив в гроба от Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е едно от неговите чудеса. Виждането от приближените на Аллāху теāля е керāмет. Невежество е да не се вярва на керāмет.“

В благословен хадис, предаден от Ибн Хиббāн, Ибн Мāдже и Ебу Дāvуд се казва: „**Четете много салеvāt в петък. Прочетените от вас салеvāti ми се съобщават.**“ На въпроса: „И след смъртта ви ли ще достигнат до вас?“, любимият ни Пейгамбер отговори: „**Земята не разлага телата на пророците. Когато вярващият прочете салеvāt за мен, едно меляике ми го съобщава,**

²⁸⁴ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, XIII, 326

казвайки еди кой-си от твоята общност те поздравя със селям и отправи ду'а.“

Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) приживе бе велика благодат за своите сподвижници, след смъртта си е велика благодат за цялата си общност.

В хадис-и шериф, предаден от Бекир бин Абдуллах Музенї се казва: „Пророкът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) е казал: „**Моят живот е полезен и благословен за вас. Вие можете да ми говорите и аз мога да ви говоря. Смъртта ми също е благословена за вас. Вашите деяния ще ми бъдат представени, и когато видя вашите добри дела, ще възхваля Алляху теаля, а когато видя лошите ви дела, ще помоля Алляху теаля за опрощаване на вашите грехове.**“²⁸⁵

Хазрети Кусем бин Аббас бил удостоен с честта да положи тялото на Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) в гроба. Той е излязъл последен от гроба. Казал е: „Последен аз видях благословеното лице на Расулюллах. Благословените му устни мърдаха. Наведох се над него и напрегнах слуха си, за да разбера какво казва. Молеше се: „**О, Господарю! Моята общност! О, Господарю! Моята общност!**“²⁸⁶

Виждането на Пророка ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) насън и наяве

Възможно ли е любимият ни Пейгамбер да бъде видян насън и наяве? Ако е възможно, това самият той ли е, или е подобен нему? На този въпрос учените отговарят по различен начин. Всички те съобщават, че любимият ни Пейгамбер е жив в гроба си и мнозинството от тях казва, че самият той може да се види.

В един от благословените хадиси се казва: „**Който ме е видял насън, като че ли ме е видял наяве.**“²⁸⁷

Във връзка с това имам Невевї казва: „Да го видиш насън означава, че си видял самия него.“ В благословен хадис се казва: „**Който ме е видял насън е видял правилно, защото шейтанът не може да приеме моя образ.**“²⁸⁸

Ибрахим Леканї казва: „Учените мухаддиси (учените в науката хадис) са единодушни [т.е. по този въпрос имат едни и същи иджитихади], че Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) може да бъде видян както насън, така и наяве. Примерите са много. Ето някои от тях:

Хазрети Муйнуддїн Чештї, навсякъде, където отиваше, посещаваше гробищата. Оставаше известно време по тези места и след като придобиваше известност, ги напускаше тайно. Едно от неговите пътувания бе до Мекка. Приситигайки в Мекка, посети свещеното Кяабе. Остана известно време в Мекка, след което отиде в Медїна. При едно негово посещение на тюрбето (гроба) на

²⁸⁵ Хейсемї, *Меджмау'з-Зевaid*, XIII, 313; Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 194

²⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 298

²⁸⁷ Тирмизї, *Шемail-и Шерїф*, 409

²⁸⁸ Бухарї, “Тa'бир”, 10; Муслим, “Ру'йa”, 22; Ебу Давуд, “Едеб”, 96; Тирмизї, “Ру'йa”, 4; Ибн Мадже, “Тa'биру'р-Руйa”, 4; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 400; Ибн Еби Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 232

Расуллолах (*салляллāху алейхи ве селлем*), от гроба се чу глас, който да казва: „**Повикайте Муинуддйн!**“

Тюрбедārът извика: „Муинуддйн!“; но там имаше много хора с това име. Тогава тюрбедārът се върна и застана на вратата на Равда-и мутаххера. Два пъти чу глас, който каза: „**Повикай Муинуддйн Чештй!**“ Тюрбедārът, обръщайки се към хората, се провикна: „Искат Муинуддйн Чештй.“

Чувайки думите му, Хазрети Муинуддйн Чештй изпадна в неопикуемо състояние. Плачейки и произнасяйки селвāt, се приближи към тюрбето на Расуллолах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и застана учтиво и смилено. Чу някакъв глас да му казва: „**О, Кутб-и мешāйих! Влез вътре!**“

Пейгамберът ни (*алейхиссалātu весселām*) му каза: „**Ти служиш на моята религия. Трябва да отидеш в Индия. Отиди там. Там има един град на име Еджмир. Един от моите потомци (от моите внуци), чието име е Сеййид Хусейн е там. Отиде да воюва в името на Аллāху теālй. В този момент той стана шехйд. Еджмир е на път да падне в ръцете на неверниците. С твоето отиване там, ислямът ще се разпространи и неверниците ще бъдат унижени и обезсилени.**“ След това му даде един нар и каза: „**Погледни внимателно този нар и разбери къде да отидеш.**“

Хазрети Муинуддйн Чештй взе дадения му от Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) нар и като го погледна внимателно, видя всичко от изтока до запада.

Хазрети Ахмед Рифāй отиде на хадж. На връщане, при посещение на благословеното тюрбе на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в Медйна, изреди следните стихове:

*„Бяхме далеч, за да целунем
пръстта ти.
Сам не можех да дойда,
изпрацах си душата.
Сега съм оцастливен
с благо то да те посетя.
Дай ми благословената си ръка, Любими,
за да я целунат устните ми!“*

Когато свърши стиховете си, видя подаващата се от гроба благословена ръка на любимия ни Пейгамбер и Сеййид Ахмед Рифāй с голямо уважение и почит я целуна. Присъстващите учудено наблюдаваха случващото се.

След като целуна благословената ръка на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) легна на прага на вратата на Равда-и мутаххера и плачейки помоли намиращите се там хора: „Минавайте, настъпвайки ме.“ Учените бяха принудени да излязат от други врати. Този керāмет е много известен и от уста на уста достигна до наши дни.

Много са керāметите и на Ибн-и Абидйн. Той бе известен със стриктното следване на исляма и необикновени събития. При прочитането на техийāt (тахиййāt) по време на петкратния намāз той виждаше Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато не го виждаше, изпълняваше намāза отново.

Един от най-големите ислямски учени, Муджеддидът (обновителят) на второто хилядолетие **имам Раббани Ахмед Фарук Серхенди** казва: „В един от последните десет дни на свещения месец рамазан ми се случи нещо много хубаво. Лежах си в леглото, затворил очи. Усетих, че някой седна на леглото ми. И какво да видя! Беше Султанът на миналите и бъдещите.

Каза ми: „**Дойдох да ти напиша свидетелство, каквото на никого не съм писал.**“ Видях, че на едната страна на това свидетелство са написани благата на този свят, а на другата – благата на отвъдния.“

Абдулкадир Джейляни в книгата си „**Гуней**“ предава от Хазрети Ибрахим Темий:

„Хъзър (*алеихисселям*) (Хъдър) ми каза: „Ако искаш да видиш насън Ра-сүлюллах, след вечерния намаз, без да говориш с никого до нощния намаз, изпълни намаза еввабин, като даваш селям на всеки два рекята.

Във всеки рекят прочети един път сүра „Фатиха“ и седем пъти сүра „Ихляс“. След като изпълниш нощния намаз колективно (с джемаат), се прибери у дома и изпълни намаза витир. Преди да си легнеш изпълни два рекята намаз. Във всеки рекят прочети един път сүра „Фатиха“ и седем пъти сүра „Ихляс“. След изпълнението на намаза сведи чело до земята в суджуд и помоли седем пъти Аллаху теаля за опрощение (истигфар) и кажи седем пъти: „Субханаллахи велхамдулилляхи ве ля иляхе илляллаху валлаху екбер ве ля хавле ве ля куввете илля билляхил алийил азыйм.“ След това си вдигни главата от суджуд и вдигайки ръце, кажи: „Я хайю, я кайюм, я зелджеляли вел икрам, я иляхел еввелйне вел ахирин ве я Рахман-ед-дунйа вел ахирети ве рахимехума, я Рабби, я Рабби, я Рабби, я Аллах, я Аллах, я Аллах.“

След това се изправи и прочети същата ду'а. После сведи чело до земята в суджуд и отново прочети същата ду'а, след това легни по посока на къбля и произнасяй салеват, докато заспиш.“

Аз му казах: „Искам да ми кажете от кого научихте тази ду'а?“ Хъзър (*алеихисселям*) ми каза: „Не ми ли вярваш?“ „Кълна се в Аллаху теаля, Който е изпратил Мухаммед (*алеихисселям*) като истински пейгамбер, вярвам ви.“ казах аз.

Хъзър (*алеихисселям*) каза: „Аз бях сред тези, които Пророка на Аллах научи на тази ду'а и им я завеща. Научих я от този, когото той научи.“

Направих всичко така, както ми каза Хъзър (*алеихисселям*) и започнах да чета салеват в леглото си, но от радост, че ще видя Пейгамбера ни, не можах да заспя до сутринта. Изпълних утринния намаз и седях докато слънцето се издигне. Изпълних и намаза духа. Казах си: „Ако доживея до вечерта, ще направя същите молитви, както предната вечер.“ В този момент съм заспал. Сънувах, как мелякетата ме взеха и отведоха в Дженнета. Там видях дворци от рубини, изумруди и бисери, реки от мед, мляко и питиета на Дженнета.

Попитах мелякетата, които ме отведоха в Дженнета: „За кого е този дворец?“ те ми отвърнаха: „За онези, които извършат това, което извърши ти.“ и не ме изведоха оттам, докато не вкуса от плодовете и водите му. След това ме изведоха и ме доведоха на мястото, от което ме бяха взели.

След това, при мен дойде Пророкът ни със седемдесет пейгамбера и седемдесет мелякета, наредени в редици (саф), разстоянията между които е колкото разстоянието между изтока и запада, поздрави ме и ме хвана за ръката. В този

момент аз казах: „О, Расуляллах! Хъзър (*алейхисселѝм*) ми съобщи, че този хадис-и шериф е чул от вас.“ Пророкът ни ми каза: „Хъзър е казал истината. Той е най-ученият (притежаващият най-много знания) от всички на земята. Той е вождът на ебдалите* и е от воините Му на земята.“

Попитах го отново: „О, Расуляллах! За този, който изпълни казаното от Хъзър (*алейхисселѝм*), има ли някаква друга награда, освен тази, на която аз бях свидетел?“ Отговори ми: „Има ли по-висша награда от тази, която видя и с която бе дарен? Видя мястото и степента си в Дженнета. Вкуси от неговите плодове и питиета. Видя меляникетата и пророците заедно с мен. Видя и хурйята си.“

Попитах го: „О, Расуляллах! Ще бъде ли възнаграден със същото онзи, който изпълни това, което изпълних аз, но не види в съня си видяното от мен?“ Отговори ми: „Кълна се в Аллѝху теѝля, Който ме изпрати като истински пейгамбер, големите му грехове ще бъдат опростени. Гневът на Всевишния Аллах ще се вдигне от него. Кълна се в Аллѝху теѝля, Който ме изпрати като истински пейгамбер, че човек, ако направи твоего дело, но не сънува нещата, които видя ти, и на него ще му се дадат същите награди! Някакъв глас от небесата ще каже, че Всевишният Аллах го е опростил и е опростил цялата общност на Мухаммед от изтока до запада.“

„О, Расуляллах! Ще види ли и той лика ви и Дженнета?“ попитах аз. „Да.“ отговори Пророкът ни. Тогава му казах: „О, Расуляллах! Редно ли е да научим на тази ду'а хората и да им съобщим за наградата, с която ще бъдат възнаградени?“ Пророкът ни ми каза: „Кълна се в Аллѝху теѝля, Който ме изпрати като истински пророк, никой освен праведните раби на Аллѝху теѝля не би изпълнил това.“

Виждащите истинския образ на Мухаммед (*алейхисселѝм*) насън, несъмнено виждат него, защото шейтанът не може да приеме неговия образ. Но шейтанът може да приеме някакъв друг образ и този, който не познава Расулюллах (*саллѝлѝху алейхи ве селлем*) не би го разбрал лесно.

Други учени казват: „Виждането на Пророка ни в някакъв друг образ, е виждане на самия него. Но това е признак за недостатъците в религията на виждащия го. Онзи, който го види в истинския му образ и умре като вярващ, ще влезе в Дженнета.“

Ебу Хурайра (*радиялѝху анх*) предава следния благословен хадис: „Онзи, който в нощта срещу петък, изпълни два рекята намѝз и във всеки рекят прочете по един път сѝра „Фѝтиха“ и „ѝйет-ел-Курсѝ“ и по петнадесет пъти сѝра „Ихляс“, и след изпълнението на намѝза произнесе хиляда пъти: „Аллѝхумме салли аля Мухаммедин небийѝилуммѝйѝ.“, ще ме види в съня си преди настъпването на следващия петък и ще му бъдат опростени всички грехове - предишни и бъдещи. Дженнетът е за тези, които ме виждат.“

Посещаване на благословения гроб на Пророка ни (*саллѝлѝху алейхи ве селлем*)

Султанът на световете казва: „Който ме посети след смъртта ми, все едно ме е посетил приживе.“

В един благословен хадїс, поместен в книгата „Мир’ат-и Медїне“, се казва: „**Застъпничеството ми става ваджиб за този, който посети гроба ми.**“ Този благословен хадїс е сведен от Ибн-и Хузейме, Беззър, Дара Кутнї и Таберанї. В друг благословен хадїс, сведен от Хазрети Беззър, се казва: „**Застъпничеството ми става хелял за този, който посети гроба ми.**“

В друг благословен хадїс, поместен в „Муслим-и шерїф“ и в книгата на Ебу Бекр бин Маккарї „Му’джем“, се казва: „**Който дойде да ме посети, без никакво друго намерение, в Деня Къямет ще има право да получи моето застъпничество.**“ Този благословен хадїс съобщава, че любимият ни Пейгамбер ще се застъпи за тези, които пристигат в сияйната Медїна, за да посетят гроба му.

В друг благословен хадїс, сведен от Дара Кутнї се казва: „**Би ме огорчил онзи, който извърши хадж и не посети гроба ми.**“ Расулллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) желае неговата общност, посещавайки гроба му, да бъде възнаградена и по този начин.

Затова учените по фъкх* след извършването на поклонението хадж отиваха в Медїна и изпълняваха намаз в Свещената джамия. След това посещаваха Равда-и мутахера и Минбер-и мунїр, и гроба на Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) (който е по-ценен от Арша), след това местата, където е сядал, вървял, и се е облягал; дървения стълб, на който се е подпирал при получаване на откровенията; местата, по които са минавали работещите при построяването и възстановяването на джамията и удостоените с честа да окажат финансова подкрепа сподвижници и последователи (табийн). Учените след тях, а и праведниците, постъпваха по същия начин. След хаджа отиваха в Медїна и посещаваха същите тези места. И днешните хаджии (поклонници) се придържат към това.

Слънцето на ислямските учени Хазрети Ебу Ханїфе казва: „Посещението на гроба на Расулллах, което е мустехаб*, е ибадет, който по важност е близък до ваджиба.“

Посещаващият гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да произнесе много салева̄т. В благословените хадїси се съобщава, че тези поздрави достигат до Султана на вселената.

Порядъкът, правилният начин за посещение на гроба на Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*), е следният: Като се види Медїна отдалеч се произнася салева̄т. След това се казва: „Аллахумме хаз̄а харему небиййике, федж’алху викайетен ли мин-ен-нар̄ ве еманен мин-ел-азаб̄ ве су-ил-хисаб̄.“ Преди да се влезе в града или в джамията, ако е възможно, се извършва пълно обмиване на тялото (гусюл), слага се хубав парфюм и се обличат чисти, нови дрехи, защото всичко това изразява почит, уважение. В Медїна се влиза с покорство и смирение. Произнася се израза: „Бисмилляхи ве аля миллети Расуллillah.“ и се чете 80-и айет на сѳра „Исра̄“. След това, произнасяйки: „Аллахумме салли аля Мухаммедин ве аля али Мухаммед. Вагфир ли зунуби вештах ли ебвабе рахметике ве фадликѳ.“, се влиза в джамията на Расулллах, изпълняват се два рекята намаз до минбера на любимия ни Пейгамбер, заставайки така, че минберът да остане от дясната страна.

Любимият ни Пророк изпълняваше намаз на това място – мястото между минбера и гроба му. В благословен хадїс се казва: „**Мястото между моя гроб**

и минбера ми е градина от градините на Дженнета. Минберът ми е върху моя хавз (басейн).²⁸⁹

След това посещаващият, свеждайки чело в суджуд, изразява своята благодарност към Всевишния Аллах, за това че го е ощастливил с посещението на благословения гроб на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). След това отива до худжре-и сеадет и застава учтиво на два метра разстояние от благословения гроб, без да се доближава повече и без да го докосва. Стои с почитание и смирение, както повелява Всевишният Аллах в Свещения Коран, стои така, като че ли Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е жив и той е застанал пред него. Стои така, както стои по време на намаз.

Трябва да си представи благословения образ на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), да си помисли, че го познава, че чува неговите думи, неговия поздрав и неговите молитви, че отвърща на неговия поздрав, и изрича амйн. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Ще чувам салева̀та, който ще произнесете за мен на гроба ми.“** В друг хадис-и шериф се съобщава, че в гроба на Расул (*алейхисселям*) се намира едно меляике, което му предава поздрава (селям) на поздравяващите го от неговата общност.

След това се поздравява Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и се отправя ду'а: “Есселяму алейке я сеййиди я Расуляллах! Есселяму алейке я Небийяллах! Есселяму алейке я Сафийяллах! Есселяму алейке я Хабйбаллах! Есселяму алейке я Небийерахмети! Есселяму алейке я Шефй-ал уммети! Есселяму алейке я Сеййид-ел-мурселйн! Есселяму алейке я Хатеменнебиййин!

Всевишният Аллах да ви дари с най-висшата награда и отплата! Аз свидетелствам, че вие изпълнихте пророческата си мисия. Предадохте това, което ви беше поверено. Наставлявахте общността си. До края на живота си се сражавате по пътя на Аллāху теāля. Всевишният Аллах да ви благославя до Деня Къямет. О, Расуляллах! Дойдохме при вас от много далечни места. Дойдохме да посетим благословения ви гроб, да ви се отплатим, да видим вашите дела на място, да искаме вашето застъпничество пред Всевишния Аллах, защото нашите грешки ни прегърбиха, извършените от нас грехове натежаха върху плещите ни. О, Расуляллах! Вие сте този, който се застъпва и този, чието застъпничество се приема. Макам Махмуд е обещан за вас.

А и Всевишният Аллах в Коран-и керйм казва, меъл: **„Всеки пророк изпращахме само да му се покори (общността, за която е изпратена) с позволението на Аллāху теāля. И ако те, когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб [о, Мухаммед] и помолеха Аллāху теāля за опрощение, и Пророка помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллāху теāля е приемащ покаянието, милосърден.“** (сӯра Нисā: 64) Ние дойдохме при вас, но ние угнетявахме себе си, и молим за опрощение.

О, Расуляллах! Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах. О, Расуляллах! Помолете Всевишния Аллах да вземе душите ни според вашата сунна. В Деня Къямет да бъдем сред тези, които заедно с вас ще се отправят към Махшер, да дойдем на басейна ви и да пием от него. О, Расуляллах! Молим ви да се застъпите за нас.“ След това се чете 10-и айет от сӯра „Хашр“, меъл: **„Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вратата, и не ос-**

²⁸⁹ Бухāрй, “И’тисāм”, 16; Муслим, “Хадж”, 588; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 236

тавий в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, без съмнение Ти си състрадателен, милосърден!“

След това се предават поздравите на тези, които са изпратили своите поздравии: „Есселяму алейке я Расулляллах! Еди кой си ви моли да се застъпите за него пред Алляху теяля. Застъпете се за него и за всички мюсюлмани.“ и се чете колкото се пожелае салева̄т. После, придвижвайки се половин метър надясно, се застава пред гроба на Хазрети Ебу Бекр Съддйк (*радияллāху анх*) и се отправя следната ду'а: „Есселяму алейке я халйфете Расулиллях! Есселяму алейке я рафйкаху фил-гār! Есселяму алейке я емйнеху алел есрār! Всевишният Аллах, като имām на тази общност, да ви дари с най-висшата награда и отплата! Вие станахте халйф, достоен за Пророка на Алляху теяля (*салляллāху алейхи ве селлем*). По най-хубав начин следвахте неговата велика сунна (исляма), сражавахте се с вероотстъпниците и тези, които се бяха отклонили от правия път. Винаги говорихте истината. До края на живота ви помагахте на тези, които бяха на правия път. Нека Всевишният Аллах да ви дари с мир, милост и благодат! О, Аллах мой! Вземи душите ни с милост, от любов към него.“

След това, придвижвайки се половин метър надясно, се застава пред гроба на Хазрети Омер и се отправя следната ду'а: „Есселяму алейке я Емйр-ел-му'минйн! Есселяму алейке я Музхир-ел-ислям! Есселяму алейке я Муксир-ел-еснām! Всевишният Аллах да ви дари с най-висшата награда и отплата! И приживе, и след смъртта ви помагахте на исляма и на мюсюлманите. Поехте отговорност за сираците. Отнасяхте се с добро към роднините. Станахте водач на мюсюлманите. Водач, от когото бяха доволни. Водач, който беше на правия път и показваше правия път на хората. Въведохте в ред делата им. Бедните направихте богати, обезпечихте нуждите им. Мир на вас, милост и благодат от Алляху теяля!“

След това, обръщайки се към Хазрети Ебу Бекр и Хазрети Омер, се казва следното: „Есселяму алейкумā я даджйай расулиллях ве рафйкайхи ве ве-зйрайхи ве мушйрайхи вел муāvинеини леху алел-кяйми фид-дйни вел-кāимейни ба'деху би-месāлих-ил-муслимйн! Всевишният Аллах да ви дари с най-хубавата награда! Приемаме да ни посредничите и да помолите Пророка на Алляху теяля да се застъпи за нас, Всевишният Аллах да приеме нашите усилия, да вземе душите ни като мюсюлмани и като такива да ни съживи, в Деня Кяймет да ни събере сред тези, които ще са близо до Расулюллах.“

След това се моли за себе си, за родителите си, за тези, които са поискали ду'а и за всички мюсюлмани. После, заставайки пред гроба на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), се казва: „О, Аллах! **„Всеки пророк изпрашаме само да му се покори** (общността, за която е изпратена) **с позволение на Алляху теяля. И ако те, когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб** [о, Мухаммед] **и помолеха Алляху теяля за опрощение, и Пророка помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Алляху теяля е приемащ покаянието, милосърден.“** (сӯра Нисā: 64) О, Аллах мой! Подчинявайки се на Твоето свещено Слово и на Твоята повеля, молим любимия Ти Пророк да се застъпи за нас пред Теб.“ и чете прочетения преди това 10-и айет на сӯра „Хашр и айетите: „Раббена āгинā...“ и „Субхāне раббике ...“

След това се отива до намиращия се между минбера и гроба на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) стълб, за който Хазрети Ебу Лубāбе се бил вър-

зал и се покаял. Тук се изпълнява два рекята намāз и се моли Всевишния Аллах да опрости греховете. Тук може да се отправят всякакви ду'и. После се отива в Равда-и мутаххера, която е във формата на квадрат. Тук може се да изпълни колкото се иска намāз, да се отправи ду'ā, да се чете тесбйх, да се отправя хамд и възхвала към Аллāху теāлйā. След това се отива до минбера и се слага ръка на мястото, на което любимият ни Пейгамбер е поставял благословената си ръка при четене на хутбе, с желанието да се здобие с благодатта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), и се изпълнява два рекята намāз. От гнева на Всевишния Аллах се осланя на Неговата милост. След това се отива до стълба Ханнāне, символизиращ дънера на финиковата палма, на който Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) всеки петък, подпирайки се, четял проповеди, но след направата на минбера престанал да го използва. От раздялата дънерът започнал да плаче и стене с глас, наподобяващ плача на бременна камила. Стенанията му спрели, когато Любимият на Аллāху теāлйā, слизайки от минбера, го погалил с благословените си ръце. По време на престоя си тук може цяла нощ да се чете Корāн, да се споменава Аллāху теāлйā (зикр), да се отправя ду'ā на глас и наум до минбера и гроба на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Преди да бъдат присъединени стаите на благословените съпруги на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) към месджида на Пейгамбера, в посоката къбля на Худжре-и сеāдет имаше много малко място. Посетителите отправяха своите поздравии, заставайки към къбля пред вратата на Равда-и мутаххера. Но после имām Зейнелāбидин започна да поздравява, заставайки с гръб към Равда-и мутаххера. Дълго време посещението се извършваше по този начин. След като стаите на благословените съпруги на Султана на световете бяха присъединени към джамията, започнаха да извършват посещението, заставайки пред прозореца на Мувāджехе-и шерйфе.

Помещението на Хазрети Āише бе построено от кирпич и палмови клони. Това помещение бе с две врати – едната бе от западната страна, а другата от северната. Западната врата е от страната на Равда-и мутаххера. В последните години от управлението на халиф Омер (*радияллāху анх*), при разширяването на джамията на Пророка, Худжре-и сеāдет бе обграден с ниска стена.

Халиф Абдуллах бин Зубейр събори тази стена, и я престрои от по-здрави черни камъни. В северната ѝ част се намираше една врата. През 49 година, когато почина Хазрети Хасан, брат му Хазрети Хусейн, изпълнявайки неговото завещание, пренесе тялото му до вратата на Худжре-и сеāдет и когато се подготви да отправя ду'ā и да се моли, някои от хората си помислиха, че ще го погребат там и не позволиха да внесат тялото вътре. Тогава Хусейн (*радияллāху анх*) нареди да го погребат в гробището Бакй. И за да не се сблъскат в бъдеще с такива проблеми зазидаха вратата.

Шестият халиф от династията на Омаядите Велйд, когато бе управител на Медйна, издигна стените на джамията и я покри с малък купол и трите гроба (гробовете на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), на Хазрети Ебу Бекр и на Хазрети Омер) останаха вътре. През 707 г. (88 г. по Хиджра), когато Омер бин Абдулазйз бе управител на Медйна, по заповед на халиф Велйд бяха съборени стаите на съпругите на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и джа-

мията на Пророка бе разширена. Отделно около тази стена бе издигната втора петоъгълна стена, без врата.

През 1189 г. (584 г. по Хиджра) Джемаледдйн Исфеханй огради външната стена на Худжре-и сеадет с решетка от абаносово дърво, достигаща до тавана на джамията.

След първия пожар през 1289 г. тази решетка бе сменена с метална и бе боядисана в зелено. Тази решетка се нарича **Шебеке-и сеадет**. Южната ѝ страна се нарича **Муваджехе-и сеадет**, източната – **Кадем-и сеадет**, западната – **Равда-и мутаххера** и северната – **Худжре-и Фатима**. Мекка се намира на юг от Медйна, и затова от лявата страна на застаналия по посока на къбля в средата на джамията, т.е. в Равда-и мутаххера, се намира Худжре-и сеадет, а от дясната му страна – благословения минбер.

През 847 г. (232 г. по Хиджра) мястото между Шебеке-и сеадет и външните стени покриха с мрамор. От време на време този мрамор бе подменян. За последен път това място бе покрито с мрамор при управлението на султѧн Абдулмеджид Хѧн.

След издигането на петоъгълната стена около Худжре-и сеадет, отгоре покриха с малък купол (куббе), наречен **Куббетун-нѳр**. Този купол се покриваше с изпратеното от османските владетели специално покривало – **Кисве-и шерѳе**. Големият зелен купол на джамията на Пейгамбера, който се намира над **Куббетун-нѳр** се нарича **Куббетул-хадра**.

В източната, западната и северната страна на Шебеке-и сеадет имаше по една врата. В Шебеке-и сеадет влизаха само началниците на харем-и шерѳе. Поради липсата на врата и прозорци в средата на купола съществуваше малък отвор, покрит с телена решетка. На нивото на този отвор съществуваше и отвор към Куббет-ул хадра. До 1837 г. (1253 г. по Хиджра) цветът на купола на джамията бе оловен. По заповед на султѧн Махмѳд II бе боядисан в зелено. През 1872 г. (1289 г. по Хиджра) по заповед на султѧн Абдулазиз куполът бе пребойдисан.

Никой владетел не похарчи толкова много за ремонта и украсяването на джамията на Пейгамбера, и не положи толкова много усилия, колкото султѧн Абдулмеджид, който похарчи седемстотин хиляди златни монети. Ремонтът приключи през 1861 г. (1277 г. по Хиджра). Султѧн Абдулмеджид заповяда стария умален вид на джамията на Пейгамбера да се намира в построената в Истанбул джамия Хърка-и шерѳе. За тази цел през 1850 г. в Медйна бе изпратен един от преподавателите в инженерното училище майор Хаджи Иззет Ефенди, който бе художник. Той успя да изработи за една година умаления модел на джамията (джамията бе умалена петдесет и три пъти) и го изпрати в Истанбул. Този умален модел бе поставен в джамията Хърка-и шерѳе.

След разпадането на Османската империя в свещените градове бяха извършени много промени и безценните исторически паметници, построени от тях, бяха разрушени и разграбени.

След посещението на гроба на любимия ни Пейгамбер е мустехаб да се посети гробището Бакй. След него да се посетят и другите гробове, и преди всичко гроба на Сеййид-уш-шухедѧ (господаря на шехидите) Хазрети Хамза. В гробището Бакй трябва да се посетят гробовете на Хазрети Аббѧс, на Хасан бин Али, на Зейнелѧбидин и синовете му Мухаммед Бѧкир и Джа'фер Сѧдик,

на емйра на мюсюлманите Хазрети Осман, на Ибрахим (*радияллāху теāля анхум еджмайн*) – сина на Пророка на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), гробовете на благословените съпруги на любимия ни Пейгамбер, на неговата леля – Сафийе (*радияллāху анхā*), и на много други сподвижници и техните последователи. Да се изпълни намāз в джамията Фāтима, намираща се в Баќй. В четвъртък е мустехаб да се посетят гробовете на шехйдите, паднали в сражението при Ухуд, да се произнесат следните думи: „Селямун алейкум бимā сабертум. Фени’ме укбеддār. Селямун алейкум я ехле дār-ил-кавм-ил-му’минйн ве иннā иншāаллāху ан карйбин бикум лāхикўн.“ и да се прочете Айет-ел-курсй и сўра „Ихляс“.

Посещаващите гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да се освободят от всичко земно и да мислят за благословената светлина на Мухаммед (*алейхисселйām*) и за високата му степен при Аллāху теāля.

Посещението на гроба на Любимия на Аллāху теāля е важен ибāдет. Онези, които не вярват в това, е възможно да излязат от исляма и да станат вероотстъпници, защото ще са се противопоставили на Аллāху теāля, на Неговия Пророк и на всички мюсюлмани. Някои учени от мезхеба на имām Мāлик казват, че е вāджиб.

Тевессул

Посредничеството на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) при отправяне на ду’ā към Всевишния Аллах е използвано всякога: преди неговото сътворение и след неговото сътворение, в земния му живот и след смъртта му, ще се използва и в Деня Къямет, в местността Арасāt и в Дженнета. Весйле е средство за приближаване към Всевишния Аллах.

Тевессул чрез Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), т.е. използване на посредничеството и застъпничеството на любимия ни Пейгамбер пред Всевишния Аллах, е джāиз*. И Любимият на Аллāху теāля, и предшествениците, и улемā (учените), и останалите мюсюлмани са го правели. Никой мюсюлманин не е отричал това, с изключение на принадлежащите към отклонените течения по отношение на вероубеждението.

Първият човек и първият пейгамбер, бащата на всички хора – Āдем (*алейхисселйām*), когато бе изваден от Дженнета, използва посредничеството на Мухаммед (*алейхисселйām*). Любимият ни Пейгамбер в един от благословените си хадйси дава следните знания: „Āдем (*алейхисселйām*), когато бе изведен от Дженнета след зеллето* си, каза: „О, Господарю! Опрости греховете ми в името на Мухаммед.“ Всевишният Аллах му каза: „О, Āдем! Как го позна, та аз все още не съм го сътворил.“ Āдем (*алейхисселйām*) каза: „О, Господарю! Когато ме сътвори и ми даде душа, отворих очи и на Арша видях да пише: „Ля илйхе илляллāх, Мухаммедун расўлюллах.“ Неговото име написа до Своето, което показва любовта Ти към него.“ Всевишният Аллах каза: „Прав си, о, Āдем! Той е най-любимият за Мен от всички Мои творения. Приех покаянието ти, поради това, че поиска прошка в негово име.“²⁹⁰ Според друго предание Всевишният Аллах казва: „Той е пророк,

²⁹⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 672

който ще дойде от твоето потомство. Ако не бях сътворил него, нямаше да сътворя теб и твоя род. Приех покаянието ти, поради това, че използва посредничеството му (че го изтъкна като застъпник).“²⁹¹

Примерите за тевесул са хиляди. По-надолу са поместени няколко от тях:

Един сляп човек помоли Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) да отправи ду'а за него, за да прогледне. Расуллюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му каза: „Ако поискаш бих отправил ду'а за теб, но по-добре би било да потърпиш.“ Човекът отвърна: „Не ми останаха вече сили. Моля ви да отправите ду'а за мен.“ „Тогава извърши частично умиване (абдест) и прочети следната ду'а: „Алла̀хумме инни ес'елуке ве етеведжджеху илейке би небиййике Мухаммедин небийй-ир-рахмети. Я Мухаммед! Инни етеведжджеху бике иля̀ Раббий фй-хаджетй литакдийе Алла̀хумме шеффи'ху фиййе.“

Отправената от този човек ду'а бе приета от Всевишния Аллах и зрението му се възвърна. Този хадйс-и шерйф е сведен от имам Несай.

Хазрети Осман бин Ханйф разказва следната случка: „По времето на халиф Осман бин Аффан един човек в затруднено положение се срамуваше да отиде при халифа и ми изплака мъката си. Аз му казах веднага да извърши частично умиване (абдест), да отиде в джамията и да отправи горната ду'а.

След като отправил тази ду'а, отишъл при халифа и бил приет от него. Халифът му оказал много добър прием, изслушал го и разрешил неговите проблеми. Човекът дойде при мен радостен и ми каза: „Всевишният Аллах да е доволен от теб! Ако не беше казал на халифа, проблемите ми нямаше да бъдат разрешени.“ Той си мислеше, че аз съм се срещнал с халифа.“

По времето на халиф Хазрети Омер (*радиялля̀ху анх*) е имало суша. Билял бин Харс (*радиялля̀ху анх*), отивайки на гроба на Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), казал: „О, Расулляллах! Общността ви умира от глад. Моля чрез вашето посредничество да завали дъжд.“ През нощта сънувал Расуллюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), който му казал: „Отиди при халифа! Предай му моите поздравии! Да излезе и да отправи ду'а за дъжд!“ Хазрети Омер изпълнил заповедта на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и завалил дъжд.

Всевишният Аллах приема отправената в името на Своите любимци ду'а. Пророкът (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е Любимият на Всевишния Аллах и затова, ако някой отправи следната ду'а: „Алла̀хумме инни ес'елуке би джахи Небиййикел-Мустафа̀“, то тя ще бъде приета. Използването на посредничеството на Пророка (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) за дребни житейски проблеми е неуважение към самия него.

Бурханеддин Ибра̀хим Маликй разказва: „Един беден и гладен човек, отивайки до гроба на Расуллюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), каза: „О, Расулляллах! Гладен съм.“ След малко дойде някакъв човек и заведе бедняка в дома си и го нахрани. Когато беднякът каза, че отправената от него ду'а е била приета, приелият го в дома си му каза: „Братко мой! Дошъл си да посетиш гроба на Пророка ни отдалеч, с много трудности, оставяйки жена и деца. Подхожда ли за едно парче хляб да заставаш пред Расуллюллах? Заставайки пред

²⁹¹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевайд*, VIII, 198

него, трябваше да искаш Дженнета и безкрайните блага. Всевишният Аллах не връща отправените тук молби.“ Удостоените с честта да посетят гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да отправят ду’а за неговото застъпничество в Деня Къямет.“

Имām Ебу Бекр Мукрї, имām Таберāнї и Ебу Шейх седели в джамията на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселām*). Били много гладни, защото от няколко дни не били слагали в устата си нищо. Имām Ебу Бекр, не издържайки повече, казал: „Гладен съм, о, Расуляллах!“ и се отдръпнал в един ъгъл. Дошъл един от сеййидите, заедно с двама от прислугата си, и им казал: „Братя мои! Помолили сте за помощ дядо ми и той ми заповяда да ви нахраня.“ Яли заедно от донесената от него храна, след което сеййидът им оставил останалата храна и си заминал.

Ислямският учен Ебу Абдуллах Мухаммед Мерāкешї (починал в 683 г./1284 г.) в книгата си „**Мисбāх-уз зулām**“ пише за стотици мюсюлмани, които чрез посредничеството на Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*), получили това, за което молели Всевишния Аллах. Един от тези мюсюлмани бил Мухаммед бин Мункедир. Той е разказал следното: „Един човек отиде на джихād, оставяйки осемдесет златни монети на съхранение у баща ми. Каза му: „Скрий ги! Но ако има крайно нуждаещи се, можеш да им помогнеш.“ В Медїна имаше глад и баща ми раздаде всичките златни монети на нуждаещите се. Собственикът на златните монети дойде и си ги поиска. Бащи ми му каза да дойде на другия ден. Отивайки до гроба на Расулюллах (*саллялāху алейхи ве селлем*), се помоли до сутринта. В полунощ дойде един човек и му каза: „Протегни си ръката!“ Даде му една кесия златни монети и изчезна. Бащи ми се прибра вкъщи и след като преброи монетите видя, че са осемдесет на брой, зарадва се и веднага ги върна на собственика им.“

В книгата си имām Мухаммед Мусā разказва една своя случка: „През 637 г. (1239 г.) излязохме от крепостта Садер с група видни хора. Имахме си и водач. След известно време водата ни свърши. Започнахме да търсим вода. През това време аз отидох по нужда. В този момент ужасно ми се доспа и легнах, надявайки се да ме събудят на тръгване.

Когато се събудих, бях сам сред пустинята. Моите приятели ме бяха забравили. Обхвана ме голям страх. Започнах да вървя наляво и надясно. Не знаех къде се намирам и накъде трябва да вървя. Не се виждаше нищо, освен пясък. След малко се стъмни, а от кервана нямаше и следа. Бях сам в тъмното и още повече се уплаших. Започнах да вървя още по-бързо.

След известно време паднах на земята от жажда и умора. Като че ли чувствах, че е приближила смъртта ми. И когато вече силите ме напускаха, изведнъж се сетих и изстенах: „О, Расуляллах! Помогнете ми! Моля ви да ми помогнете, с позволенията на Аллāху теāлā.“

В този момент чух някой да ме вика. И когато се обърнах по посока на гласа, в тъмнината на нощта видях някакъв непознат човек, облечен в бяло и излъчващ светлина наоколо. Приближи се към мен и ме хвана за ръката. В този момент умората и жаждата ми изчезнаха. Бях като новороден. Изведнъж душата ми се изпълни с топлина към него. Известно време вървахме, хванати за ръка. Преживявах един от най-хубавите мигове в живота си. След като прех-

върлихме един пясъчен хълм, видях светлината на кервана и чух гласовете на приятелите си. Приближихме се към тях.

Моето животно, което следваше кервана, движейки се най-отзад, внезапно дойде и застана пред мен. Като го видях пред себе си, нададох радостни викове. Когато извиках, човекът до мен пусна ръката му. След това я хвана отново и ме качи на моето животно. Каза ми: „**Ние не отказваме на молещия за помощ.**“ и си отиде. Тогава разбрах, че този човек беше Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато си отиваше, се виждаше как излъчената наоколо светлина се издига нагоре към небесата. И когато изчезна от погледа ми, изведнъж дойдох на себе си. Съжалявах, че не можах да целуна неговите благословени ръце и крака, но вече беше късно.“

Пет дни Ебӯ Хайр Актā останал гладен в Медйна. Приближил се до гроба на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), поздравил го със селям и му съобщил, че е гладен. Легнал на едно място и заспал. В съня си видял, че към него идва Любимият на Аллāху теāлā. Пред него бил Хазрети Али, от дясната му страна – Хазрети Ебӯ Бекр, а от лявата – Омер Фāрук (*радияллāху анх*). Хазрети Али се приближил към него и казал: „О, Ебӯ Хайр! Какво лежиш, ставай! Пророкът ни идва.“ Веднага станал. Любимият ни Пейгамбер дошъл и му дал един голям хляб. Ебӯ Хайр е казал: „Бях много гладен и затова веднага започнах да го ям. Когато изядох половината, се събудих. Останалата половина беше в ръката ми.“

Ахмед бин Мухаммед Сӯфй разказва: „В пустините на Хиджаз не остана нищо от богатството ми. Дойдох в Медйна. Отивайки до гроба на Расӯлюллах, го поздравих със селям. Седнах на едно място и заспах. Видях Пророка ни, който ми каза: „**Ахмед, дойде ли? Отвори си ръката!**“ и напълни шепата ми със злато. Събудих се. Ръцете ми бяха пълни със злато.“

Имām Семхӯдй загубил ключа на къщата си. Заставайки пред гроба на Мухаммед (*алейхисселām*), казал: „О, Расӯляллах! Изтървах ключа си. Не мога да вляза в дома си.“ Едно момче донесло ключа и му казало: „Намерих това. Ваше ли е?“

Мустафā Ъшкй Ефенди от Килис в историческата си книга „**Мевāрид-и Медждийе**“ пише: „Двадесет години останах в Мекка. Бях спестил шестдесет златни монети и с тях през 1247 г. (1831 г.) дойдох със семейството си в Медйна. По пътя парите ни свършиха. Оставайки у един свой познат, отидох на гроба на Пророка ни (*алейхисселām*) и поисках от него помощ. След три дни дойде един господин и ми каза, че е наел квартира за мен. Накара ме да пренеса багажа си там. Плати наема ми за една година. След няколко месеца се разболях и един месец бях на легло. Вкъщи не остана нищо за ядене и за продаване. С помощта на съпругата си, се изкачих на покрива и обръщайки се към гроба на Расӯлюллах, исках да му разкажа в какво затруднено положение се намирам и чрез неговото посредничество да помоля Всевишния Аллах за помощ. Вдигнах си ръцете, но ме беше срам да поискам нещо материално. Не можах да кажа нищо и се прибрах в стаята си.

На следващия ден дойде един човек и ми каза: „Еди-кой си господин ти изпраща тези златни монети.“ Взех кесията. Положението ни се оправи, но болестта ми не беше отминала. С чужда помощ отидох до гроба на Пророка ни и чрез неговото посредничество помолих Всевишния Аллах да оздравея. Изля-

зох от джамията и без ничия помощ се отправих към дома си. При влизането в дома ми болестта изчезна напълно. За да не ме урочасат, няколко дни излязох навън, подпирайки се на бастун. Но парите ни бяха свършили. Оставяйки семейството си на тъмно, отидох в джамията на Пейгамбера. След нощния намъз разкрих положението си на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*). На връщане, по пътя, някакъв непознат се приближи към мен и ми даде една кесия. В нея имаше четиридесет и девет златни монети, всяка една по девет куруша. Купих свещ и това, което ни беше нужно и се прибрах у дома.“

Във втория том на превода на книгата „**Шакāйик-и Ну'мāнийе**“ се казва: „Първият Шейх-ул-ислям на Османската империя, големият ислямски учен на столетието – Муджеддид Мевлянā Шемседдин Мухаммед бин Хамза Фенāрй заболя от катаракта и загуби зрението си. Една нощ любимият ни Пейгамбер му каза: „**Тълкувай сūra „Тāхā“!**“, „Безсилен съм да тълкувам пред вас, а и очите ми не виждат.“ каза Молла Фенāрй. Султанът на пейгамберите извади от благословената си хърка памучни нишки, овлажни ги с благословената си слюнка и ги сложи върху очите му. Когато Молла Фенāрй се събуди, те бяха върху очите му, взе ги и зрението му се възвърна. Изказа благодарност и хамд към Аллāху теāля. Памучните нишки ги съхрани, като завеща след неговата смърт да ги сложат върху очите му. След смъртта му през 834 г. (1431 г.) завещанието бе изпълнено.“

Халифът от династията на Аббāсидите Ебū Джа'фер Менсūr и имām Мāлик разговаряли в джамията на Пророка. Имām Мāлик му казал: „О, Менсūr! Намираме се в джамията на Расулюллах. Говори по-тихо! Всевишният Аллах в сūra „Худжурāt“, повелявайки (меāл): „**Не надигайте глас над гласа на Расулюллах...**“ е укорил говорещите на висок глас, а с āйета (меāл): „**Онези, които говорят тихо в присъствието на Пророка на Аллāху теāля...**“ е похвалил снишаващите гласа си. Уважението към Пророка ни след неговата смърт е като уважението, показано към него приживе.“ Менсūr, навеждайки глава, го попитал: „О, Ебū Абдуллах! В посоката на къбля ли трябва да се обърна или към гроба на Расулюллах?“ „Недей да отвърщаш лицето си от Пророка на Аллах! Този велик Пейгамбер – застъпникът в Деня Къямет, ще се застъпи за теб и твоя баща Āдем (*aleyхисселām*).“

Трябва да се обърнеш към гроба и да искаш застъпничество. В 64-ия āйет на сūra „Нисā“ се казва, меāл: „**Когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб и помолеха Аллāху теāля за опрощение, и Пророкът помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллāху теāля е приемащ покаянието, милосърден.**“ В този āйет Всевишният Аллах обещава, че покаянието на използващите посредничеството на любимия ни Пейгамбер ще бъде прието.“ Тогава Менсūr, ставайки от мястото си, застанал пред гроба на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) и започнал да се моли: „О, Аллах мой! В този āйет обеща, че ще приемеш покаянието на използващите посредничеството на Пророка Ти. И аз, заставайки пред Твоя любим пророк, Те моля за опрощение. Опрости ме така, както опрощаваше използващите посредничеството на Пейгамбера ни приживе. О, Аллах мой! Моля те, чрез посредничеството на изпратения като милост велик Пейгамбер. О, Мухаммед (*aleyхисселām*) – най-велики сред пратениците! Чрез теб се моля на Аллāху теāля. О, Господарю! Стори този велик Пейгамбер застъпник за мен.“ Заставайки по посока на прозореца на

Муваджехе-и сеадет и с гръб към къбля отправил ду'а към Всевишния Аллах. Минберът на любимия ни Пейгамбер останал отляво от него.

Наставлението на имам Малик показва, че отправящите ду'а пред гроба на Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) трябва да знаят какво да правят. Тези, които няма да покажат подобаващото уважение към това място, не е редно да останат в сияйната Медина дълго време.

Един човек от анадолските села останал в Медина дълги години. Оженил се там и бил назначен на определена длъжност в Худжре-и сеадет. Един ден се разболял, имал висока температура. Приискало му се айран. Помислил си: „Ако бях на село, щях да си направя айран и да го изпия.“ През нощта Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) се явил в съня на Шейх-ул-Харам и му заповядал да назначи друг човек на неговото място. Шейх-ул-Харам казал: „О, Расуляллах! На тази длъжност е еди-кой си от общността ви.“ Любимият ни Пейгамбер му отвърнал: **„Каж ми да отиде в селото си и да пие айран.“** На другия ден, когато му била съобщена тази заповед, селянинът се подчинил и заминал за селото си.

Ако само една мисъл причинява такава вреда, Аллаху теаля да опази, какви ли ще са последиците от някаква неприлична дума, казана дори и на шега, или някаква неприлична постъпка.

Достойнствата на салева̀тите и наградите, които се дават за тях

Когато се спомене, чуе или се напише името на Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*), много важно наше задължение е да произнесем салева̀т в израз на почит и уважение към него. Всевишният Аллах в Свещения Коран казва, меа̀л: **„Наистина Аллаху теа̀ля и Неговите ангели благославят (сая̀т) Пророка (възвеличават славата и честта му). О, вярващи, благославяйте го и вие, и му се подчинете от сърце!“** (33: 56)

Учените по тefsир съобщават, че думата **сая̀т**, спомената в този а̀йет, означава милост от Аллаху теа̀ля, покаяние от мелйикетата и ду'а от вярващите. Всички ислямски учени съобщават, че когато се спомене, чуе или се напише някое от благословените имена на любимия ни Пейгамбер, трябва да се напише или да се произнесе салева̀т. При първия път това е ва̀джиб, при повторенията е мустеха̀б.

Молещият Всевишния Аллах първо трябва да изкаже благодарност и възхвала на Всевишния Аллах, след това да изрече салева̀т (благослов) за Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*). Такава ду'а би била приета от Създателя. Ду'а с два салева̀та (в началото и в края) не се отхвърля.

Хазрети Ебу Талха разказва: „Бях влязъл при Расулюллах. Забелязах някаква радост и задоволство у него. Когато го попитах за повода, ми каза: **„Как да не се радвам? Преди малко при мен дойде Джебра̀ил (алеихисселам) и ми събщи радостна вест. Предаде ми, че Всевишният Аллах е казал: „Който изрече един салева̀т (благослов) за теб, Аллаху теа̀ля ще го благослови за това десет пъти.“**²⁹²

²⁹² Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 102; Ибн Еби Шейбе, *ел-Мусаннеф*, II, 399

Благословените хадйси, свързани с произнасянето на салева̄т са много. Ето някои от тях:

„Да бъде унижен онзи, който не произнесе салева̄т за мен, когато името ми се спомене при него! Да бъде унижен онзи, който е достигнал до месец рамаза̄н, но чиито грехове не са опростени след края му (не е направил дело, което да стане причина за неговото опрощаване). Да бъде унижен онзи, който е доживял до старините на родителите си и не е влязъл в Дженнета, постигайки тяхното задоволство.“

„Най-голям скъперник е онзи, който не произнесе салева̄т за мен при споменаване на моето име при него.“

От Ебу Хумейд ес-Саиди (*радияллаху анх*) се предава: „Някои от сподвижниците попитаха Пророка ни: „О, Расуляллах! Как да ви благославяме и поздравяваме?“ Пророкът ни каза: „**Кажете: „Аллахумме салли аля Мухаммедин ве езваджихи ве зуррийетихи кемā саллейте аля Ибра̄хйме ве ба̄рик аля Мухаммедин ве езваджихи ве зуррийетихи кемā ба̄ректе аля Ибра̄хйме иннеке хамйдун меджд̄.“**

Салева̄т може да се произнесе по следните начини:

„Алейхисселѣм“, „Салляллаху алейхи ве селлем“, „Аллахумме салли аля сеййидина̄ Мухаммед“, „Аллахумме салли аля Мухаммедин ве аля али Мухаммед, кемā саллейте аля Ибра̄хйме ве аля али Ибра̄хйм...“, „Аллахумме салли аля Мухаммедин ве аля алихй ве сахбихй еджмайн“, „Алейхиссалѣту весселѣму ветехийе“, „Алейхи ве аля джеми'и минессалева̄ти етеммуха̄ ве минетехийѣти ейменуха̄“.

Един човек разказва следното: „Един от моите приятели в едно писмо, изпратено до мен, след всяко споменаване на благословеното име на Расулюллах, беше написал „Салляллаху алейхи ве селлем теслѣмен кесйран кесйра̄“. Когато го попитах, защо е постъпил по този начин, ми каза: „Когато бях млад писах книги с хадйси. След изписване на благословеното име на Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) не пишех салева̄т. В съня си видях Султана на световите и се приближих към него, но той отвърна лицето си от мен. Минах от другата му страна, но той отново отвърна лицето си.

Заставайки пред него, го попитах: „О, Расуляллах! Защо отвърщате лицето си от мен?“ „**Защото в книгата си, след изписване на моето име, не писа салева̄т за мен.**“ Оттогава след благословеното име на Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) винаги пиша салева̄т.“

В благословените хадйси се казва: „**Който произнесе веднъж салева̄т за мен, Всевишният Аллах ще го благослови (ще прояви милост) десет пъти, ще опрости десет негови грехове и ще увеличи неговата степен с десет пъти.**“

„В Деня Къѣмет най-много ще заслужи моето застъпничество онзи, който е произнесъл най-много салева̄т за мен.“

Всевишният Аллах казал на Мусā (*алейхисселѣм*): „О, Мусā, искаш ли да ти бѣда по-близък отколкото думите за езика ти, мислите за душата ти, душата за тялото ти, светлината за очите ти“ „Искам, о, Господи!“ казал Мусā (*алейхисселѣм*). „Тогава произнасяй много салева̄т за Мухаммед (*салляллаху алейхи ве селлем*).“ му казал Всевишният Аллах. Попитал го: „О, Мусā, искаш ли да не изпитваш жажда в Деня Къѣмет?“ „Искам, о, Господи!“ отговорил той. „Тогава

произнасяй много салева̄т за Мухаммед (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*).“ казал Всевишният Аллах.

Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) казва:

„В Деня Къямет на всяка степен най-близо до мен ще е онзи, който е произнесъл най-много салева̄т за мен на земята. Онзи, който прочете сто салева̄та в нощта срещу петък и в петъчния ден, Всевишният Аллах ще покрие сто негови нужди. Седемдесет от тях, свързани с отвъдния свят и тридесет, свързани със земния. След това Алля̀ху тея̀ля̀ прочетените от вас салева̄ти ги носи в моя гроб, посредством едно меля̀йке. Те стават като подаръците, които получавате. Това меля̀йке ми съобщава името, рода и племето на произнасящия салева̄т за мен и го записва на един бял лист, намиращ се при мен. След смъртта си знам така, както приживе.“²⁹³

„В четвъртък Всевишният Аллах ми изпраща меля̀йкета със сребърни книги и златни писалки. Те записват произнасящите много салева̄ти за Пейгамбера в четвъртък и в нощта срещу петък.“

„Когато двама мюсюлмани при среща си стиснат ръце и произнесат салева̄т за Пейгамбера, преди още да се разделят, предишните и сегнешните им грехове ще бъдат опростени.“

„Когато някой влезе в джамията, да поздрави със селям Пророка и да каже: „О, Господарю, пази ме от шейтана!“²⁹⁴ В друго предание се казва: „На излизане да прочете: „Алля̀хумме иннй ес’елуке мин фадлике.“

„Ду’а, която не съдържа в началото си хамд на Алля̀ху тея̀ля̀ и благослов (салева̄т) за Расулюллах, остава зад завеса. Ду’а, която съдържа в началото си хамд и салева̄т се приема от Алля̀ху тея̀ля̀.“

„Докато не се прочете салева̄т за Расулюллах и неговите роднини, между отправената ду’а и небето съществува една завеса. Когато се прочете салева̄т тази завеса се къса и отправената ду’а се издига към небето. Когато не се прочете – отправената ду’а се връща обратно.“

„Ако в един меджлис (събрание) не се спомене Алля̀ху тея̀ля̀ и не се произнесе салева̄т за Расулюллах, над събралите се там се намира един камшик, който, ако пожелае, ги измъчва, ако пожелае, им прощава.“

„На когото му кънтят ушите да си спомни за мен и да произнесе салева̄т за мен.“

„Възнамеряващият да извърши нещо, да се съветва за делата. Всевишният Аллах ще го насочи към правилното. Ако някой иска да каже нещо, но го забрави, да произнесе салева̄т за мен.“²⁹⁵

„Всяко добро дело, което не започне с името на Аллах и благослов за мен, остава прекъснато и неговият берекет изчезва.“²⁹⁶

Един човек сънувал един от големите ислямските учени – Ебӯ Хафс Каидй след смъртта му. Попитал го: „Как се отнесе с теб Всевишният Аллах?“ „Беше милосърден към мен, опрости греховете ми и ме въведе в Дженнета.“ отговорил той. „Каква беше причината за това?“ попитал човекът. „Меля̀йкетата из-

²⁹³ Ибн Асәкир, *Тәриху Димашк*, LIV, 301

²⁹⁴ Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, I, 374; VII, 124

²⁹⁵ Тирмизй, „Фитен“, 78

²⁹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 359; Абдурреззәк, *ел-Мусаннеф*, XI, 163

числиха моите грехове и прочетените от мен салеv̄ати за Пророка ни. Салеv̄атите ми бяха повече. Всевишният Аллах им каза: „О, мелйикета! Стига толкова! Не го питайте повече! Въведете го в Дженнета!“ отговорил той.

Един от селеф (ранните мюсюлмани) е разказал: „Почина един от приятелите ми, с когото заедно учехме хадйси. Сънувах го облечен в зелени роби на Дженнета. Когато го попитах, защо е облечен по този начин, той ми отговори: „Във всеки хадйс-и шерйф след името на Пророка ни пишех „(салляллāху алейхи ве селлем)“. Затова Всевишният Аллах ме възнагради по този начин.“

Пак един от селеф е разказал: „Почина един мой съсед, който беше писар. Една нощ го сънувах. Попитах го: „Как се отнесе с теб Всевишният Аллах?“ „Опрости греховете ми.“ отговори той. „Каква беше причината за това?“ попитах аз. „Всеки път след изписване на името на Пророка ни пишех „Салляллāху алейхи ве селлем“ ми отговори той.

Ебӯ Сулеймāн Дārāни разказва следното: „При писане на хадйси, след благословените имена на Пророка ни пишех само „салляллāху алейх“, без думичката „ве селлем“. В съня си видях Расӯлюллах. Каза ми: „**О, Ебӯ Сулеймāн! Когато пишеш името ми в хадйсите, заедно със саята напиши и „ве селлем“. Той се състои от четири букви. За всяка една от тях има десет награди. Когато не го пишеш, губиш четиридесет награди.**“ На друг писар, който постъпвал по същия начин, т.е. не изписвал целия израз „(салляллāху алейхи ве селлем)“, Пророкът ни (салляллāху алейхи ве селлем) в съня му казал: „**Какво ти става, че не изписваш целия израз на салеv̄ата?**“

Хазрети Ебӯ Бекр Съддйк (радияллāху анх) казва: „Който го е страх от забравяне, да произнесе много салеv̄ат за Расӯлюллах.“

Един от праведниците – Мухаммед бин Сайд бин Мутарриф разказва: „Всяка вечер, преди да си легна, четях определен брой салеv̄ати. Една нощ сънувах, че идва Пророкът ни. Влезе в стаята ми и тя се изпълни със светлина. След това се приближи към мен и ми каза: „Дай да целуна тази уста, която чете много салеv̄ат за мен.“ Аз от срам му подадох бузата си и той я целуна. Събудих се от уплаха. Стаята ми беше пълна с аромат на благовоние. Осем дни този приятен аромат не изчезна от бузата ми.“

Когато починал един от големите праведни предшественици – Халлад бин Кесйр, под главата му намерили една хартия, на която пишело: „Това е оправдателното спасение на Халлад бин Кесйр от Джехеннема.“ Попитали близките му: „Какво правеше Халлад бин Кесйр?“ Те отговорили: „Всеки петък произнасяше салеv̄ат.“

В книгата „Зейнул Меджāлис“ на Шейх Айнй пише: „Пророкът ни (салляллāху алейхи ве селлем) е казал: „**В Деня Къямет три групи хора ще бъдат под сянката на Арша, чиято сянка ще е единствена.**“ Попитали го: „Кои са те?“ Пророкът ни (салляллāху алейхи ве селлем) отговорил: „**Избавящите общността ми от трудности, съживяващите моята сунна и отправящите много салеv̄ат за мен.**“

От шейх Ебӯ Мусā Дарирй се предава: „Корабът ни беше застигнат от свирепа морска буря. Всички плачеха от страх, че ще умрат. В това състояние съм заспал. В съня си видях Пророка ни. Каза ми: „Кажете на намиращите се в кораба да прочетат хиляда пъти: „Аллāхумме салли аля сеййидинā Мухаммедин ве аля āл-и сеййидинā Мухаммед, саятѣн тунджинā бихā мин джемй’ил

ехвāли вел āфāт ве такдī ленā бихā джеми'ал хāджāt ве тутаххърунā бихā мин джеми'ис сеййиāt ве терфеунā бихā индеке а'лед дереджāt ве тубеллигунā бихā аксал гāйāt мин джеми'ил хайрāti фил-хайāti ве ба'дел мемāт.“ Бяхме прочели само триста пъти и бурята спря и ние се спасихме.“ Този салевāt се препоръчва при всяка важна работа и при всяко природно бедствие.

В достоверните книги има повече от четиридесет хадїса, свързани със същността на салевāта. По надолу са дадени част от салевāтите:

Аллāхумме салли алй Мухаммедин ве алй āл-и Мухаммед, кемā саллейте алй Ибрāхїме ве алй āл-и Ибрāхїм, ве бāрик алй Мухаммедин ве алй āл-и Мухаммед, кемā бāректе алй Ибрāхїме ве алй āл-и Ибрāхїм, иннеке хамїдун междїд.

Аллāхумме салли ве селлим ве бāрик верхам алй сеййидинā Мхаммедин ху-ве сеййид-ул Араби вел Аджем ве имāми Меккетел мукеррамети вел Медїнет-ил муневверати вел харем. Аллем-ел инсāне мā лем йа'лем.

Аслуху Нўрун ве неслухў Āдем. Ба'сухў муаххарун ве халкухў мукаддем.

Исмух-уш шерїфу мектўбун алел Левх-ил махфўзи бийāкўт-ил калем.

Ве джисмух-уш шерїфу медфўнун фил Медїнет-ил муневверети вел харем. Я лейте ектехилу турāбеллезї тахт-ел кадем.

Фе тўбā сумме тўбā лимен деā ве тебиаху ве лимен еслеме сāхиб-еш шефāти лил āлемїн.

Кāйлен я Раббї! Селлим умметї, умметї ве умметā я зел лютфи вел керем.

Фе йунāд-ил мунāдї мин кьбел-ир Рахмāн, кабилту шефāатеке я Небиййел мухтерем. Удхул-ул Дженнете лй хавфун алейкум велй хузун велй елем.

Сумме Радияллāху теāлй ан Ебї Бекрин ве Омера ве Осмāне ве Алийин зил Керем.

Ве салляллāху алй сеййидинā Мухаммедин вел хамду леке я Рабб-ел āлемїн. Би хурмети Сеййидил мурселїн.

ХИЛЇЕ-И СЕĀДЕТ

(Обликът на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*))

Благословените му имена

Най-често употребяваното име на любимия ни Пейгамбер е Мухаммед, което означава „много хвален, възхваляван“. В Свещения Корāн това име се споменава четири пъти: в 144-ия āйет на сўра „Āл-и Имрāн“, в 40-ия āйет на сўра „Ахзāб“, в 29-ия āйет на сўра „Фетх“ и в 22-ия āйет на сўра „Мухаммед“. А в 6-ия āйет на сўра „Сафф“ се съобщава, че Йсā (*алейхисселām*) благовестил народа си за пророк, който ще дойде след него и ще носи името Ахмед, което означава **“Възхваляващ много Аллāху теāлй”**. В Свещения Корāн, освен с имената Мухаммед и Ахмед, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се споменава и с други имена, като: Махмўд, Расўл, Небї, Шāхид, Бешїр, Незїр, Мубешшир, Мунзїр, Дāи-и иляллах, Сирāдж-и мунїр, Раўф, Рахїм, Мусаддък, Музеккир, Муддессир, Абдуллах, Керїм, Хак, Мунїр, Нўр, Хāтемун-Небиййин, Рахмет, Ни'мет, Хāди, Тāхā, Йāсїн... Някои от благословените имена на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) са споменати в Свещения

Корāн, някои в благословените му хадїси, и някои в свещените писания, изпратени на пейгамберите преди него.

В благословените хадїси на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселя̀м*) се срещат следните негови имена: Мāхи, Āкиб, Мукаффи, Небиййур-Рахме, Небиййул-Тевбе, Небиййул-Мулāхим, Каттāл, Мутевеккил, Фāтих, Хāтем, Мустафā, Уммй, Кусем (събралият всяко добро в себе си).

В един от благословените си хадїси Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Пет имена са свойствени за мен. Аз съм Мухаммед, аз съм Ахмед, аз съм Мāхи – с мен Всевишният Аллах ще унищожи неверието. Аз съм Хāшир – в Деня Къямет хората след мен ще се оправят към махшер. Аз съм Āкиб – след мен няма друг пейгамбер.**“²⁹⁷

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), след смъртта на сина си Кāсим, който почина много малък, бе наречен „Ебў Кāсим“. Също така, преди да му бе известно пророчеството, заради своите достойнства, като справедливост, благовъзпитаност, честност, надеждност, сред племето Курайш бе известен с името „Ел-Емйн“ (Доверения).

Едно от имената на любимия ни Пейгамбер в Свещения Корāн е Йāсйн, дума, поместена в началото на сўра Йāсйн. Тази сўра е сърцето на Корāн-и керйм. Един от най-големите ислямски учени Сеййид Абдулхакйм Арвāсй казва: „Йāсйн означава: „О, мой Любими, гмурецо в океана ми на любовта!“

Освен многобройните стихове, възхваляващи Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), за него са писани и много произведения, като някои от тях са на световноизвестни личности, признали, че остават безсилни във възхваляването на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселя̀м*). Виделите и влюбилите се в него са го описали колкото им е било по силите, но са заявили, че да се опише красотата на Мухаммед (*алейхисселя̀м*) не е по човешките възможности.

Хилйе-и Сеāдет

Описание то на външния вид на Любия на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нарича Хилйе-и сеāдет.

Ислямските учени са описали облика, качества, прекрасния нрав и целия живот на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) - подробно и ясно. Описанията били събрани от благословените хадїси на любимия ни Пейгамбер и от думите на сподвижниците му. Произведенията, които описват живота на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), се наричат сийер. Сред хилядите книги за живота на Султана на вселената най-известни са „Еш-Шемāил-ир-Расўл“ на имāм Тирмизй, „Шифā-и шерйф“ на Кāди Йāд, „Далāил-ун-Нубувве“ на имāм Бейхакй и на Ебў Нуайм Исфехāнй, и „Мевāхиб-и Ледуннийе“ на имāм Касталāнй.

В благословените хадїси и в съобщеното от сподвижниците външността на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е описана по следния начин:

Благословеното лице на Султана на вселената и всичките му благословени органи, и благословения му глас бяха по-хубави от лицата, и от органите, и от гласовете на всички хора. Благословеното му лице бе леко закръглено и в ра-

²⁹⁷ Кāдй Йāд, *Шифā-и Шерйф*, 230

достни моменти засияваше като лунен къс.²⁹⁸ Радостта му личеше от благословеното му чело. През нощта виждаше така, както и през деня. Както виждаше това, което ставаше пред него, така виждаше и това, което ставаше зад него. Когато искаше да погледне встрани и назад се обръщаше с цялото си тяло. Към земята гледаше повече, отколкото към небето. Благословените му очи бяха големи, а миглите дълги. В благословените му очи имаше малко червенина, зениците му бяха много черни, всяка нощ слагаше антимо на очите си. Челото на любимия ни Пейгамбер бе открито. Благословените му вежди бяха изписани, без да са сключени. Вената, намираща се между веждите му, се подуваше, когато се ядосваше. Благословеният му нос бе много хубав, като средата му бе леко издигната. Благословената му глава бе голяма. Благословената му уста не бе малка. Благословените му зъби бяха бели, а предните редки. Когато произнасяше нещо, като че ли между зъбите му излизаше светлина. Сред рабите на Всевишния Аллах нямаше по-красноречив оратор от него. Благословените му слова се възприемаха лесно, пленяваха сърцата и привличаха душите. Когато говореше, редеше думите като мъниста. Ако някой искаше да ги преброи, това бе възможно. Понякога повтаряше три пъти, за да се разбере по-добре. В Дженнета ще се говори като Мухаммед (*алейхисселѝм*). Благословеният му глас достигаше до там, до където бе невъзможно да достигне ничий глас.

Султанът на вселената (*салляллѝху алейхи ве селлем*) бе усмихнат и приветлив. Когато се усмихваше се виждаха благословените му предни зъби и благословената му светлина се отразяваше върху стените. Плачеше тихо. Не се смееше на глас и не плачеше на висок глас. Но когато се натъжаваше, от благословените му очи се стичаха сълзи, чуваше се шум от благословените му гърди. Когато се замисляше за греховете на общността си, плачеше от страх от Всевишния, плачеше, когато чувеше да се чете Свещения Корѝн, а понякога плачеше и при изпълнение на намѝз.

Благословените прѝсти на любимия ни Пейгамбер бяха големи, благословените му подрамене бяха месести. Благословените му длани бяха широки. От цялото му тяло се разнасяше аромат, по-благоуханен от мускус. Благословеното му тяло бе меко, но силно. Енес бин Мѝлик (*радияллѝху анх*) разказва: „Десет години служих при Расѝлюллах. Благословените му рѝце бяха по-меки от коприна. От благословеното му тяло се разнасяше аромат, по-приятен от аромата на мускус и цвете.“ Благословените му рѝце, крака и прѝсти бяха дълги. Прѝстите на благословените му крака бяха едри, а стѝпалото му бе меко. Благословеният му корем бе широк и бе на нивото на гърдите му. Раменете му бяха едри, гърдите широки. Благословеното му сърце бе под визора на Аллѝху теѝлѝ.

Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) не бе много висок, но не бе и нисък. Когато висок човек застанеше до него, любимият ни Пейгамбер изглеждаше по-висок. Когато седеше, благословените му рамене се оказваха по-високи от раменете на седящите.

Благословената му коса и брада не бяха много къдрави, нито много прави, бяха вълнисти по рождение. Благословената му коса бе дълга, първоначално

---

²⁹⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 459; Хѝким, *ел-Мустедрек*, II, 605

си оставяше перчем, но после започна да я разделя на път. Понякога я оставяше дълга, понякога я подстригваше. Не боядисваше косата и брадата си. Когато почина белите косми на главата и брадата му бяха по-малко от двадесет. Благословените си мустаци подстригваше. Те бяха дълги, колкото веждите му. Имаше си личен бръснар. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) носеше винаги със себе си мисвака и гребена си. Когато си вчесваше косата и брадата, се оглеждаше в огледалото. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се движеше бързо, гледайки пред себе си. Когато минеше отнякъде, по неговия аромат се разбираше, че е минал той. Любимият ни Пейгамбер бе арабин, т.е. цветът на лицето му бе бял и леко червеникав, бе много красив, впечатляващ и излъчващ сияние. Ако някой каже, че е бил чернокож, става кяфир (враг на Аллāху теāлā).

Речниковото значение на думата „араб“ е „хубав, красив“. Например, „лйсāн-и араб“, означава „хубав, приятен език“. Терминологичното значение на думата е „човек, който е роден и израснал на Арабския полуостров“. Така, както роденият и израсналият в Турция се нарича турчин, роденият и израсналият в България – българин, роденият и израсналият в Германия – немец, така и Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), затова че е роден на Арабския полуостров, се нарича арабин. Арабите са светломургави. Родът на любимият ни Пейгамбер се отличавал с бяло лице и с изключителна красота. Техният предшественик Ибрāхим (*алейхисселām*) е бил белокож, и бил син на белокож вярващ от градчето Басра, който се казвал Тārūх. Неверникът Āзер не бил негов баща, а бил негов чичо и пастрок.

Красотата на Абдуллах – бащата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – се разпростряла чак до Египет и заради светлината на челото му около двеста момичета дошли в Мекка, за да се омъжат за него. Но честта да се сдобие със светлината на Мухаммед (*алейхисселām*) се паднала на Āмине.

Чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Аббās и неговият син Абдуллах също били белолики. Потомците му до Деня Къямет ще бъдат белолики и красиви.

И сподвижниците на любимият ни Пейгамбер са били белолики и красиви. Хазрети Осмāн бил с бяло лице и руса коса. И изпратеният при римския император Ираклий Дихйе-и Келбī (*радияллāху анх*) бил толкова хубав, че когато се разхождал по улиците, младите ромейки излизали на улицата, за да видят лицето му. Много пъти Джебрāил (*алейхисселām*) идвал при Мухаммед (*алейхисселām*), приемайки неговия образ.

Местното население на Египет, Шам, Африка, Сицилия и Испания не са араби. Но днес там има много араби, които са потомци на арабите, дошли да разпространят исляма по тези места. Араби съществуват и в Турция, и в Индия и в други държави, но не е правилно жителите на нито една от тези страни да се наричат араби.

Жителите на Египет са мургави, на Хабешистāн (Етиопия) и Зенгибар са тъмнокожи. Любовта и уважението към роднините и потомците на Расуллāх (*салляллāху алейхи ве селлем*) е ибāдет и затова тях всеки мюсюлманин ги обича. Тъмнокожите от Хабешистāн и от Зенгибар дошли в Анадола и за да ги обикне и уважава местното население, се представили за араби и анадолските мюсюлмани ги обикнали. В тази любов цветът на кожата е без значение. Един

тъмнокож вярващ е по-скъп от един бял неверник. Тъмният цвят на кожата на един човек ни най-малко не намалява неговата вяра. И Билял Хабешӣ (*радиял-лāху анх*) и Усāме (*радиял-лāху анх*), когото любимият ни Пейгамбер много обичал, били тъмнокожи. А известните с подлостта и низостта си Ебӯ Лехеб и Ебӯ Джехл били белолики. За Всевишния Аллах не е важен цветът на кожата на човека, а силата на неговата вяра и неговото благочестие (таквā).

Враговете на исляма се възползвали от това, че тъмнокожите наричат себе си араби, и започнали да ги представят като низки, гнусни хора и да ги използват като роби. Също така в карикатурите и картините си изобразявали арабите като тъмнокожи хора и по този начин се опитвали да заличат от душите на младите хора любовта към Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*).

В изпратения като милост за световите Пророк на Аллāху теāлй (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) бяха събрани всички прекрасни качества на характера. Всички те му бяха дадени от Всевишния Аллах, а не бяха придобити. Никога не проклинаше мюсюлманин и не бе посягал на никого с благословената си ръка. Отмъщаваше само в името на Аллāху теāлй. Никога не отмъщаваше за себе си. Уважаваше близките си, сподвижниците си и прислугата си. Бе мил към семейството си. Посещаваше болните, присъстваше на погребения. Помагаше на сподвижниците си, бе много мил с децата им. Но благословената му душа не бе заета с това. Тя се намирал в света на меляикетата.

Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) будеше страхопочитание у случайно срещналия го. Ако не бе любезното му отношение, никой нямаше да посмее да седи до него и да го слуша. Самият той, от свенливост, не гледаше никого в лицето. Бе най-щедрият човек. Никога не казваше „Няма.“ на искащия нещо от него. Ако имаше това, което се иска, даваше, ако ли не – мълчеше. Благодеянията му бяха толкова много, че нито римските императори, нито владетелите на Иран, нито който и да е било друг владетел не би извършил благодеяния, колкото него. Но самият той обичаше да живее в недоимък, не се сещаше за ядене и пиене. Никога не казваше: „Донесете ми ядене!“ или „Пригответе ми ядене!“, ядеше ако му донесат. Приемаше всякакви плодове. Понякога с месеци ядеше малко, обичаше да гладува, а понякога ядеше повече от това. Не пиеше вода след ядене. Пиеше в седнало положение.²⁹⁹ Когато се хранеше с други хора, последен той си отдръпваше ръката от софрата.³⁰⁰ Приемаше подаръци от всички, а в замяна ги даряваше с много повече.

Имаше навика да облича различни дрехи. Когато пристигаха чужди посланици, обличайки скъпи и изящни дрехи, показваше прекрасния си лик. Слагаше си сребърен пръстен, чийто камък бе от ахат, и го използваше като печат. На този пръстен в три реда бяха гравирани думите: „**Аллах – Расӯл - Мухаммед**“ Постелята му бе от кожа, натъпкана с палмови влакна. Понякога лягаше върху нея, понякога върху кожа, постлана на земята, понякога върху рогозка или направо на твърдата земя. Лягаше на дясната си страна, слагайки благословената си длан под дясната си буза. Не вземаше зекят, не ядеше лук и чесън и не речитираше стихове.

---

²⁹⁹ Касталāнӣ, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 318

³⁰⁰ Касталāнӣ, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 318

Благословените му очи спяха, но благословеното му сърце бе будно. Лягаше гладен, събуждаше се сит. Никога не се прозяваше. Благословеното му тяло сияеше и сянката му не падаше на земята. Върху дрехите му не кацаше муха. Комари и други насекоми не смучеха благословената му кръв. След като му бе съобщено, че е пейгамбер, шейтāните вече не можеха да се издигнат на небесата и да получават информация, която да предадат на гадателите.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) сега е жив по непонятен за нас начин. Благословеното му тяло никога няма да изгние. Едно мелйике в гроба му представя прочетените от общността му салева̄ти. Между минбера и благословения му гроб се намира **Равда-и мутаххера**, която е градина от градините на Дженнета. Посещението на гроба му е едно от най-важните и най-свещени служения (ибāдет).

Видните сподвижници описват красотата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) по следния начин:

Ебū Хурайра (*радияллāху анх*): „Не съм виждал по-красив човек от Пророка на Аллāху теāля, като че ли слънцето с цялото си сияние сияеше върху лицето му. Когато се усмихваше, зъбите му пръскаха светлина върху стените.“

Ибн Ебū Хāле (*радияллāху анх*): „Благословеното лице на Расūлюллах светеше така, както луната в четиринадесетия ден на месеца.“

Хазрети Али: „Будеше страхопочитание у случайно срещналия го, а който разговаряше с него, веднага го обикваше с цялата си душа.“

Джабир бин Семўра (*радияллāху анх*): „Расūлюллах докосна лицето ми с благословената си ръка. В ръката му усетих свеж аромат, сякаш току-що бе изкарана от чантата на продавач на парфюми. Когато Расūлюллах се ръкостискаше с някого, цял ден неговият прекрасен аромат не изчезваше от ръката на този, с когото се е ръкостискал.“³⁰¹

Майка ни Хазрети Аише: „Когато Расūлюллах погалеше главата на едно дете, това дете се отличаваше сред другите с приятния си аромат.“³⁰²

Един ден, когато Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) спеше в дома си, дойде майката на Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) (и млечната леля на Расūлюллах) – Умм-и Сулейм (*радияллāху анхā*). По благословеното лице на Султана на вселената се забелязваха капчици пот и Умм-и Сулейм започна да ги събира. Когато се събуди и я попита защо събира потта му, Умм-и Сулейм (*радияллāху анхā*) каза: „Добавяме я към нашите парфюми. Вашият пот е най-ароматният парфюм от всички парфюми.“³⁰³

Хазрети Ебū Хурайра: „Не съм виждал друг да ходи по-бързо от Расūлюллах – сякаш земята се огъва заради него. Когато се движехме с него, ние полагахме много усилия.“

Любимият ни Пейгамбер говореше невероятно хубаво. Знаеше как да започне речта си и как да я свърши. Думите му бяха ясни, правилни, точни и смислени. Заради изключителната си способност да се изразява, не се уморяваше и не се затрудняваше, когато говореше.

³⁰¹ Муслим, „Фезāил“, 120; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 68

³⁰² Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 68

³⁰³ Муслим, „Фезāил“, 125; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 221; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 254

Красотата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Улемā-и рāсихйн (ислямските учени, наследници на Расūлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*)) видели любимия ни Пейгамбер с цялата му красота и се влюбили в него.

Най-прекият свидетел на неговата красота бе Хазрети Ебū Бекр Съддик. Той забеляза у него светлината на пророчеството и проумявайки неговото превъзходство, неговата красота и възвишеност, се влюби в него. Бе толкова влюбен, че където и да погледне, навсякъде виждаше само него. Веднъж каза на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Расūляллах! Където и да погледна, виждам вас.“ А друг път му рече: „Всичките си благодеяния бих заменил за един ваш сехв*.“

Друг пряк свидетел на красотата на Султана на вселената бе майката на вярващите – Āише (*радияллāху анхā*). Тя бе учен муджтехид*, бе много умна и способна да поетизира на мига случващите се събития. Говореше красноречиво. Знаеше много добре смисъла на айетите, знаеше кое е позволено и кое е забранено, арабските стихове и смятането. Съчиняваше стихове, възхваляващи любимия ни Пейгамбер. Тези две двустипшия са нейни:

*„Ве лев семи'у фй Мъсре евсāфе хаддикй;
Лемā безелу фй севми Йўсуфе мин накдин.*

*Левймā Зелйхā лев реейне джебйнеху,
Ле āсерне билкат'ил кулуби алел ейдй.“*

„Ако онези от Египет бяха чули за красотата на бузите му (на Расūлюллах), не биха дали никакви пари на Йўсуф (*алейхисселйм*), т.е. биха скрили всичките си богатства, за да могат да видят неговите бузи. Онези жени, които одумваха Зелйхā, казвайки: „Влюби се в Йўсуф.“, ако бяха видели светлината на челото му, щяха вместо ръцете си да порежат сърцата си, без да усетят болка.“

От майка ни Хазрети Āише се предава: „Веднъж Расūлюллах изваждаше каишите на нальмите си, а аз усуквах прежда. Погледнах благословеното му лице. От сияещото му лице се стичаше пот. Стичащата се пот пръскаше навсякъде светлина, която ме ослепяваше. Бях изумена. Поглеждайки ме, каза: **„Какво ти е, защо си така унесена?“** „О, Расūляллах! Вглеждайки се в сиянието на светлината на благословеното ви лице и светлината, пръскаща се от потта на благословеното ви чело, се унесох.“ Расūлюллах стана и се приближи към мен. Целуна ме между очите и каза: **„О, Āише! Всевишният Аллах да те дари с добро! Не можах да те зарадвам така, както ти ме зарадва.“**, т.е. „Ти ме зарадва повече, отколкото аз тебе.“ Любимият ни Пейгамбер я отличи, като я целуна между очите, защото тя виждаше неговата красота, обичайки го и разбирайки го.

Телесната красота на Расūл-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*), разкриваща духовните му красоти, бе безподобна. Не е имало и няма да има по-красив човек от него. Имām Куртубй казва: „Красотата на Расūлюллах не бе видяна напълно. Ако се бе видяла истинската му красота, сподвижниците ня-

маше да се осмелят да го погледнат. Ако беше показал истинската си красота, никой нямаше да посмее да го погледне.“

Йўсуф (*алейхисселѝм*) бе показан на хората с външната си красота, а Мухаммед (*алейхисселѝм*) с вътрешната. Пред красотата на Йўсуф (*алейхисселѝм*) бяха порязани пръсти, а пред съвършенството на любимия ни Пейгамбер бяха унищожени всички идоли и бяха разпръснати облаците на неверието.

Сподвижниците попитаха Султана на вселената: „О, Расўляллах! Вие ли сте по-красив или Йўсуф (*алейхисселѝм*)?“ Расўлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) им отговори: „**Брат ми Йўсуф беше по-красив от мен, аз съм по-мил от него. Неговата видима красота е повече от моята.**“

В един от благословените си хадїси Пророкът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) казва: „**Всеки пейгамбер, изпратен от Всевишния Аллах, е с красиво лице и хубав глас. Но вашият Пейгамбер е с най-красивото лице измежду тях и с най-хубавия глас.**“

Големият ислямски учен Сеййид Абдулхакїм Арвѝсї казва: „Йѝсїн означава: „О, Мой Любими, гмурецо в океана ми на любовта!“ Онези, които са чули името на този океан, които са го видели отдалеч, които са се доближили до него, които са влезли в него и се спуснали в дълбочина, във всички фази на живота си изгаряли от любов към Расўлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*). Тази своя любов те изразявали чрез трогателни и въздействащи стихове. Един от най-известните сред тях и с най-голям дял от океана на любовта бил Хазрети Мевлянѝ Хѝлид-и Багдадї. В едно от своите касїдета, в което изразява любовта си към Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), той пише:

*„О, Първенецо на световете, влюбен съм в теб, изгарям!
Където и да се намирам, търся прекрасния ти лик.*

*Ти си господарят на Кябе кавсейн, аз съм никой.
Да кажа, че съм твой гост, считам за неучтивост.*

*Всичко на света бе сътворено в твоя чест.
Ако милостта ти се изсипе и над мен, ще съм на върха на щастieto.*

*Всички пристигат в Хиджаз, за да посетят Кябе.
Бих прехвърлил планините, за да съм до теб...“*

Освен стиховете, възхваляващи Расўлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*), са написани и много други произведения. Авторите на тези произведения, колкото и известни да са били, са признали, че са безсилни да го възхвалят. Безсилни да опишат неговата красота били и онези, които имали честта да го видят и били влюбени в тази негова красота. В книгите на ислямските учени са намерили място стотици техни описания. Прочитащите тези описания веднага разбират, че Всевишният Аллах е създал Своя Любим с неповторима и ненагледна красота и без да са го видели се влюбват в него. Влюбените в Хабїбуллах, при всяко поемане на въздух в свежестта на въздуха, достигащ до белите им дробове, чувстват сладостта на неговата любов. При всяко поглеждане към луната те изпитват удоволствие, като търсят отражението на светли-

ната от благословените му очи. Всяка най-малка частица на онези, които са се сдобили с капчица от океана на неговата красота казва:

*„Не би погледнал роза,
знаещият красивата ти буза.
Изгарящият от любов по теб,
не би потърсил лек.“*

В един благословен хадїс, предаден от Хазрети Енес бин Мāлик, се казва: **„Никой от вас няма да е [истински] вярващ, докато не стана по-любим за него от децата му, от баща му и от всички хора.“**³⁰⁴

Един ден Хазрети Омер каза: „О, Расūляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, вие сте по-любим за мен от всичко, освен душата ми.“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Никой от вас не е [истински] вярващ, докато не стана по-обичан за него от душата му.“** След тези думи Хазрети Омер отвърна: „О, Расūляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви дари със Свещения Корāн, вие сте по-любим за мен от душата ми.“ Тогава любимият ни Пейгамбер каза: **„О, Омер, вече стана!“**

Един човек, идвайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Расūляллах! Кога ще настъпи Деня Къямет?“ Султанът на вселената го попита: **„Какво си приготвил за него?“** „Не съм приготвил много намāз, оруд и зекят, но аз обичам Всевишния Аллах и Неговия Пророк.“ Тогава любимият ни Пейгамбер каза: **„Човек е с онзи, когото обича.“**³⁰⁵

Да се обича Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е фарз-и айн (лично задължение) за всеки мюсюлманин. Когато любовта към него завладее сърцето на един човек, той много лесно може да постигне неописуемата сладост на вярата и исляма. Тази любов става повод за пълното му подчинение на Султана на двата свята и за сдобиването му с безкрайните и необясними блага, дадени от Всевишния Аллах на Неговия Любим.

Когато един мюсюлманин споменава благословеното име на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) или чуе да се споменава неговото име, е ваджиб да прояви уважение, като че ли се намира в благословения меджлис на любимия ни Пейгамбер.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), от уважение към него, не трябва да се окачествява с думи, използвани за по-ниските слоеве на обществото. Например не може да се каже, че е беден, че е овчар. Когато се каже: „Расūлюллах обичаше еди-какво си.“, от уважение към него не трябва да се казва: „Обаче аз не го обичам.“ Непротивопоставянето на думите му: **„Не ям, облягайки се.“** с „Ям, облягайки се.“ е от уважение към него. Съблюдаването на всичко това е от уважение към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

³⁰⁴ Муслим, “Ймāн”, 76; Несāй, “Ймāн”, 19; Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 9; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 207; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 528

³⁰⁵ Бухāрй, “Ахкям”, 10; Тирмизй, “Зухд”, 50; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 104; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, XI, 186; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 77

Умишленото несъблюдаване на всичко това, неотдавайки им значение, води до неверие.

Също така от уважение към Всевишния Аллах и Неговия Пророк не трябва да се поставят книги или каквито и да е било други вещи върху Свещения Коран и сборниците с хадиси. Избърсването на праха от тях е от уважение към Аллаху теаля и Неговия Пейгамбер.

Не трябва да се изхвърля хартия, на която е изписано името на Всевишния Аллах или благословените имена на Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*). Такива хартии или книги не трябва да се късат. Ако са вече овехтели и са скъсани, трябва да се зароят в земята, обвивайки ги в чисти кърпи, или да се отстрани написаното с помощта на вода, или да се изгори. Ако се изгори, трябва да се зарови пепелта. Изгарянето е за предпочитане пред изтриването с вода, защото водата може да попадне под краката.

Уважението към сияйната Медина и към мединците е от уважение към Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*).

ДОСТОЙНСТВАТА МУ

Превъзходният характер на Пророка ни (*салляллаху алейхи ве селлем*)

Всевишният Аллах, изброявайки богатата, с които е дарил любимия Си Пейгамбер (*салляллаху алейхи ве селлем*), милва благословеното му сърце, и казва, че го е дарил и с благородни качества. (Меъл) „**Ти беше създаден с красив нрав.**“ повелява Всевишният Аллах в Свещения Коран. Хазрети Икриме казва: „Чух от Абдуллах ибни Аббас да казва: „Хулки азъйм, т.е. красивият нрав, за който се споменава в този айет (сѳра Калем:4), е нравът, съобщен от Коран-и керѳм.“ Хулки азъйм означава “съществуване на тайни с Аллаху теаля и добро отношение към хората”. Този негов висок морал, тези негови прекрасни нравствени качества станаха причина много хора да приемат исляма.

Неговите красиви слова покоряваха сърцата и привличаха душите. Бе толкова умен, че по достъпен начин, издържайки на мъченията, успя да смекчи и да покори непоколебимите и упорити араби. Много от тях приеха исляма и се сражаваха по пътя на Аллаху теаля срещу своите бащи и братя. Пожертваха богатствата си, родината си и живота си, при условие, че не бяха свикнали с нещо подобно. Благият му нрав, милосърдието, търпението и благодеянията му бяха толкова много, че всички му се възхищаваха и с удоволствие приемаха исляма. В нито една негова постъпка, в нито едно негово дело, в нито една негова дума не бе забелязано нещо неуместно. Никога не се бе обиждал за себе си, но към враговете на исляма бе изключително твърд и решителен.

Всички бяха свидетели на чудесата на Мухаммед (*алейхисселѳм*). Потвърждават ги и приятелите му, и враговете. Най-ценното чудо бе неговият прекрасен нрав.

Хазрети Ебу Са'ид-и Худри разказва: „Расулюллах даваше трева на животните, връзваше камилата, метеше, доеше овцете. Шиеше разпорените си обувки, кърпеше дрехите си. Хранеше се заедно с прислугата си. Помогаше на слугата си, когато мелеше с ръчната мелничка. Ходеше на пазар и сам носеше по-

купката. При среща с беден, богат, голям или малък, пръв той поздравяваше и пръв той си подаваше ръката, за да се ръкува с тях.

Отнасяше се еднакво и към роба, и към господаря, и към тъмнокожия и към белия човек. Отзоваваше се на поканата на всеки. Не омаловажаваше това, което му поднасяха, колкото и малко да беше. Не оставяше сготвената от вечерта храна за сутринта и обратно. Притежаваше прекрасен характер. Обичаше да прави добро и беше в добри отношения с всеки. Беше усмихнат и сладкодумен. Когато говореше, не се смееше.

Изглеждаше тъжен, но не беше навъсен. Беше скромен, но не беше непочтен. Имаше внушителна фигура и будеше страхопочитание, но не беше груб. Беше нежен и щедър, но не беше разточителен. Беше милостив към всеки. Благословената му глава беше винаги наведена. Не очакваше нищо от никого. Търсещият щастие и спокойствие, трябва да бъде като него.“

Хазрети Енес бин Малик предава: „Десет години прислужвах на Расулюллах и нито един път не ми каза: „Уф!“ Никога не ми каза: „Това защо го направи така? Това защо не го направи?“³⁰⁶

Хазрети Ебу Хурайра предава: „В една битка помолихме Расулюллах да отпрати ду'а за унищожението на неверниците. Каза ни: „**Аз не съм изпратен да проклинам, за да бъдат наказани хората, а съм изпратен, за да върша добрини на всички и за да постигнат хората спокойствие.**“

В Свещения Коран Всевишният Аллах казва, меал: „**Изпратихме те като милост за световете.**“ (сура Енбий: 107)

Хазрети Ебу Са'йд-и Худри казва: „Расулюллах бе по-свенлив и от девица.“³⁰⁷

Енес бин Малик (*радияллāху анх*) разказва: „Пророкът ни, когато се ръкуваше с някого, не отдръпваше ръката си, докато отсрещният не го направи. Докато отсрещният не си отвърнесе лицето, той не отвърщаше лицето си от него. Когато седеше до някого, седеше на колене.“

Джабир бин Семура (*радияллāху анх*) казва: „Расулюллах говореше малко. Говореше само когато трябва или когато го питаха нещо.“ Оттук се подразбира, че всеки мюсюлманин трябва да мълчи, вместо да говори безполезни неща. Благословените думи на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бяха много ясни, правилни и разбираеми.

Енес бин Малик (*радияллāху анх*) разказва: „Расулюллах посещаваше болните, присъстваше на погребения, отзоваваше се на покани. Яздеше магаре. Видях го в битката при Хайбер. Беше върху магаре с юзда от въже. На излизане от утринния намāз децата и работниците на Медина поставяха пред него пълните с вода съдове и го молеха да потопи благословения си пръст в тях, и той не им отказваше, дори и времето и водата да бяха студени.“³⁰⁸

Пак Енес (*радияллāху анх*) разказва: „Когато малко момиченце, хващайки го за ръката, го водеше по някаква работа, отиваше с нея и разрешаваше проблема.“

³⁰⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 255; Касталāни, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 291

³⁰⁷ Муслим, “Фезāил”, 99; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 71; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 368; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 477

³⁰⁸ Ибн Мадже, “Зухд”, 16; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 506; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 371

Хазрети Джāбир (*радияллāху анх*) казва: „Не сме чували, когато се е искало нещо от Расул (*алейхисселām*), да е казал, че няма.“

Любимият ни Пророк превъзхождаше всички и със своята скромност. Очите му бяха затворени за неподходящите неща. Не се обръщаше към хората с неприлични думи и имена.

Майка ни Хазрети Āише разказва: „Когато му съобщавах, че някой е извършил нещо неподходящо, без да споменава името на извършителя, говорейки в множествено число, казваше: „**Защо правят така?**“ По този начин, не разкривайки името на извършителя, го възпираше от извършване на подобни дела.³⁰⁹

Хазрети Енес бин Мāлик разказва: „Един ден при Расулѳллах дойде един човек, чието лице беше изцапано с нещо жълто. Пророкът на Аллāху теāля не му каза нищо. Когато човекът излезе, ни каза: „**Да бяхте му казали, да си измие лицето!**“³¹⁰

Мухаммед (*алейхисселām*) бе обединител на племената. Не всяваше омраза между тях. Оказваше добър прием и почит на вождовете на всяко едно от племената.

Не лишаваше никого от благословения си лик. Когато не виждаше сред присъстващите някой от сподвижниците си, питаше за него. Даваше наставления на сядащите до него.

Отношението му към всички бе еднакво. Не даваше повод, да се мисли, че обича някого повече от друг. Проявяваше търпение към идващия при него да се оплаче и го изслушваше. Не го пренебрегваше.

Пред всички хора по най-хубав начин показваше прекрасния си нрав. При него всички имаха еднакви права, никой нямаше никакви привилегии над другия.

Майка ни Хазрети Āише предава: „Не съм видяла друг човек да притежава такъв прекрасен нрав, какъвто притежаваше Пророкът на Всевишния Аллах.“ Когато някой от сподвижниците му или от семейството му се обръщаше към него с нещо, непременно казваше: „**Заповядай!**“

Към сподвижниците си се обръщаше с най-красиви имена. Когато някой говореше, докато не спре да говори или не стане да си тръгне, не го прекъсваше.

Във връзка с неговата отзывчивост и състрадание, Всевишният Аллах казва, меāл: „**Тежко е за него и страда заради вашето затруднение. Много е загрижен за вас, към вярващите е много състрадателен. Желает тяхното добро.**“

В 107-и āйет на сūra Енбийā се казва по смисъл: „(О, Любими!) **Изпратихме те като милост за световите.**“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), с опасението да не затрудни общността си, го улесни в някои дела. По този въпрос казва: „**Ако не беше затруднение за общността ми, щях да заповядам използването на мисвака при всяко обредно умиване (абдест).**“³¹¹

³⁰⁹ Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 116

³¹⁰ Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 116

³¹¹ Бухāрй, „Теменни“, 9; Абдурреззāк, *ел-Мусаннеф*, I, 556; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 123

Любимият ни Пейгамбер винаги държеше на думата си и по това отношение бе първенец.

Абдуллах бин Ебӯ Хамса (*радияллāху анх*) разказва: „С Пророка на Аллāху теāля, преди да му бъде съобщено пророчеството, бяхме извършили покупко-продажба и беше останал остатък у него. Уговорихме се да се срещнем на едно място, но съм забравил за това. След три дни се сетих за уговорката и веднага изтичах до мястото, където трябваше да се срещнем. Като го видях там, чакащ ме от три дни, се вцепених. Каза ми: „**Младежо, умори ме! Чакам те тук цели три дни.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се отличаваше с изключителна скромност и по това отношение превъзхождаше всички пратеници (*алейхисселлям*). Никога не се появяваха в сърцето му високомерието и гордостта. Когато му бе предоставена свободата да избира между пророк-владетел и пророк-раб, той избра да бъде пророк-раб.³¹² Тогава Исрāфил (*алейхисселлям*) му каза: „Заради скромността ви, несъмнено Всевишният Аллах ви дари и с двете неща. В Деня Къямет вие ще сте най-великият от всички хора. Пръв вие ще се изправите от гроба си и пръв ще се застъпите.“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на майка ни Хазрети Аише: „**Предложено ми бе скалите и земята на Мекка да бъдат превърнати в злато. Аз казах: „Не искам, я, Рабби (о, Господарю)! Нека един ден да съм гладен, един ден сит! Когато съм гладен, да Ти отправям ду’а и да Ти се моля, когато съм сит да отправя хамд към Теб.**“³¹³

Джебрāил (*алейхисселлям*), идвайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Всевишният Аллах те приветства и казва: „Ако иска да превърна тези планини в злато и където и да отиде, тези златни планини да са заедно с него.“

Любимият ни Пейгамбер му отвърна: „**О, Джебрāил! Земята е дом за онези, които си нямат дом и е богатство за онези, които не притежават богатство. Тези неща ги натрупват само безумниците.**“³¹⁴

Тогава Джебрāил (*алейхисселлям*) каза: „О, Мухаммед! Всевишният Аллах те е укрепил с непоколебимо слово.“

Майка ни Хазрети Аише разказва: „Случваше се един месец да не палим огън в дома си (за да готвим). Имахме само фурми и вода.“

Ибн Аббās (*радияллāху анх*) разказва: „Много пъти Расӯлюллах и семейството му си лягаха без да вечерят. Не можеха да намерят нищо за ядене.“

Пак от майка ни Аише се предава: „Расӯлюллах никога не се е нахранил до насита и пред никого не се е оплаквал от това. Нуждата за него беше по-ценна от богатството. И цяла вечер да се превиваше от глад, това не го възпираше от говеене на другия ден.³¹⁵ Ако пожелаеше, можеше да поиска от своя Повелител всички богатства, всички блага на земята и охолен живот. Кълна се, когато го виждах в такова състояние, го съжالياх и плачех. Галех с ръка благосло-

³¹² Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 309

³¹³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 308-309; Газāлй, *Ихйā*, III, 196

³¹⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 243

³¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 406

вения му корем и казвах: „Нека душата ми бъде жертвата за вас! Не може ли да извлечете някои облаги от този живот?“

А той ми отвърщаше: „**О, Аише! За какво ми е този живот. Моите братя пророци от групата Улюл-азм* бяха подложени на по-тежки изпитания. Бяха търпеливи и срещнаха своя Повелител.**

Техният Повелител стори много хубаво завръщането им при Себе си, като увеличи техните награди. Срамувам се да живея охолен живот, защото такъв живот би ме оставил по-назад от тях.

Най-хубавото и най-скъпо нещо за мен е да се присъединя към моите братя, приятели.“

Майка ни Хазрети Аише казва: „Един месец след изричането на тези думи Расуллоллах почина.“

И щедростта на любимия ни Пейгамбер бе всеизвестна и недостижима.

Ибн Аббас (*радияллāху анх*) казва: „Расуллоллах беше най-щедър от всички във вършене на добро. В благословения месец рамазāн и при среща с Джеб-раил (*алеихисселām*) ставаше по-щедър от утринния вятър.“

Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) разказва: „Вървах с Расул (*алеихисселām*). Беше облечен с палто от йеменска тъкан. Един селянин, идвайки отзад, така го дръпна по яката, че яката одраска благословената му шия и остави белег. Но Расул (*алеихисселām*) се усмихна и заповяда да му се даде нещо.“

Една възрастна съседка на Султана на вселената нямаше дреха, с която да се покрие при изпълнение на намāз. Изпрати дъщеря си при него с молба да ѝ даде нещо, с което да се покрие. В този момент Расуллоллах нямаше никаква дреха. Съблече ризата от благословения си гръб и ѝ го даде. Когато дойде време за намāз, не успя да отиде в джамията без дреха. Сподвижниците, като разбраха за това, си казаха: „Расул (*алеихисселām*) е толкова щедър, че остава без дреха и не може да отиде в джамията и да се присъедини към джемаата. И ние да раздадем всичко, което притежаваме на бедните.“ Всевишният Аллах веднага низпосла 29-ия айет на сūra „Исрā“. Обръщайки се към Любимия Си, Аллāху теāля му заповяда нито да проявява скъперничество, нито пък да дава толкова много, че да изпадне в затруднение, да пропусне намāз или да страда.

В този ден, Хазрети Али, идвайки при Расуллоллах, каза: „О, Расуляллах! Днес бях взел осем сребърни дирхема назаем, за да купя храна за семейството си. Да дам половината на вас, да си купите дреха.“ Расул (*алеихисселām*) отиде на пазара и си купи дреха с двата дирхема. С останалите два дирхема отиде да купи нещо за ядене, но срещна един сляп човек, който казваше: „Кой би ми дал една дреха, за да спечели задоволството на Аллāху теāля и да се сдобие с дрехите на Дженнета?“ Даде му дрехата, която купи за себе си. Слепият човек, вземайки дрехата, усети аромата на мускус и разбра, че я получава от благословената ръка на Расул (*алеихисселām*), защото всяка негова дреха, дори и овехтяла да е, ухаеше на благовоние.

Слепият отправи следната ду'ā: „О, Господарю! Отвори очите ми, в чест на тази дреха.“ и веднага прогледна. Любимият ни Пейгамбер се отдалечи оттам. С единия дирхем си купи дреха, а с другия отиде да купи нещо за ядене и видя една малка слугиня да плаче. Попита я: „**Защо плачеш, дъще?**“ Момичето каза: „Слугиня съм на един юдей. Даде ми един дирхем, с половината ми каза да купя едно шише, а с другата половина – масло. Купих ги и когато се прибирах,

шишето падна от ръката ми, счупи се и маслото се разля. И сега не знам какво да правя.“ Расул (*алейхисселям*) даде последния си дирхем на момичето и ѝ каза: „**Купи с това едно шише масло и го занеси въкъщи!**“ Момиченцето каза: „Страхувам се да не ме набие, затова, че закъснях.“ Тогава Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*), успокоявайки я, каза: „**Не се страхувай! Аз ще дойда с теб и ще му кажа да не ти направи нищо.**“

Дойдоха в дома на юдея и почукаха на вратата. Юдеят отвори вратата и виждайки Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) пред себе си, се изуми. Султанът на вселената му разказа случилото се и го помоли да ѝ прости. Юдеят се затвори върху нозете му и каза: „О, най-велики пейгамбере, любимецо на хиляди хора. Хиляди лъвове (юнаци) чакат само една ваша заповед, а заради едно момиче-слугиня удостоихте с честта си вратата на един жалък човек, като мен. О, Расуляллах! Освобождавам това момиче във ваша чест. Научете ме на исляма, за да стана мюсюлманин.“ Расул (*алейхисселям*) го научи и той прие исляма. След това юдеят влезе в дома си, разказа всичко на семейството си и те станаха мюсюлмани. Всичко това се случи, благодарение на прекрасния нрав на любимия ни Пейгамбер.

Прекарасните черти на характера на Расул (*алейхисселям*) са много. Всеки мюсюлманин трябва да ги научи и да се старае да ги притежава. Така ще получи спасение в земния и отвъдния живот и застъпничеството на Султана на двата свята.

Някои от прекрасните морални качества на Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*):

- Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) превъзхождаше всички други пейгамбери с дълбоки знания, величие, изключителен ум и проникателност, щедрост, скромност, състрадание, търпение, старание, човеколюбие, вярност, смелост, мъжество, внушителност, страхопочитание, красноречие, изключителна памет, прекрасен лик, целомъдрие, благодетелност, справедливост, свенливост, откъснатост от преходни неща и страх от Аллаху теаля. Не откъсчаваше заради себе си, а напротив прощаваше всички неприятности, причинени му от приятели и врагове. В битката при Ухуд, когато неверниците окървавиха лицето му и счупиха благословения му преден зъб, той помоли Всевишния Аллах да ги прости: „**О, Господи! Прости им! Те не знаят.**“

- Не бе високомерен, не изразяваше високомерие. По време на един поход, решиха да заколят овца и да я опекаат на огън. Един каза: „Аз ще заколя овцата.“, друг каза: „Аз ще ѝ одера кожата.“, а трети каза: „Аз ще опека месото.“, а Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) каза: „**Аз ще събера дърва.**“ Казаха му: „О, Расуляллах! Ние ще съберем, вие си починете.“ „**Да, знам, че ще направите всичко, но не искам да седя и да се отделям от вършешите някаква работа. Всевишният Аллах не обича седящите и отделящите се от другарите си.**“ отвърна Мухаммед (*алейхисселям*) и отиде да събира дърва.

- Когато отиваше при събралите се сподвижници, не сядаше най-отпред, а сядаше там, където има свободно място. Един ден излезе навън с бастун в ръка и хората, които го видяха се изправиха на крака, но Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) им каза: „**Не ставайте на крака за мен, както го правят някои в знак на уважение! И аз съм човек, като вас. Ям като всеки, сядам като се изморя.**“

- Обикновено сядаше на колене, но понякога свиваше коленете си към корема и ги обгръщаше с ръце.³¹⁶ Хранеше се заедно със слугите си и им помагаше. Не бе посягал на никого и никога не бе оскърбявал. Служещият при него Хазрети Енес бин Малик (*радияллāху анх*) казва: „Слугувах на Расулѹллах десет години, но той слугуваше на мен повече, отколкото аз на него. Никога не ми се е сърдел и не ме е обиждал.“³¹⁷

- След изпълнение на утринния намаз сядаше срещу джемаата и ги питаше: **„Имаме ли болен брат? Да отидем да го посетим.“** Ако нямаше болен, питаше: **„Починал ли е някой? Да отидем да помогнем.“** Ако имаше починал, помагаше при измиването на покойника, увиването му със саван (кефен), изпълняваше погребалната молитва дженāзе и присъстваше на погребението му. А ако нямаше починал, казваше: **„Ако някой е сънувал нещо, да ни го разкаже и ние да го разтълкуваме.“**

- Грижеше се за гостите и сподвижниците си. Казваше: **„Най-превъзходният (високопоставеният) в едно общество е този, който се грижи за него.“**

- Никога не бе виждано да се смее на глас, само се усмихваше тихо. Понякога, когато се усмихваше, се виждаха предните му зъби.

- Не говореше безполезно. Говореше кратко, ясно и смислено. Понякога повтаряше три пъти, за да се разберат по-добре думите му.

- От страхопочитание никой не се осмеляваше да го погледне в лицето. Когато някой, идвайки при него, го погледнеше в лицето, то лицето на гледащия се изпотпяваше. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му казваше: **„Не се притеснявай! Аз не съм владетел, не съм потисник. Син съм на една жена, която се е хранила с бульон.“** След тези думи страхът изчезваше и човекът изказваше мъкмата си.

- Казваше: **„Аз съм най-добре разбиращият Всевишния Аллах и най-много страхуваният се от Него.“**, **„Ако бяхте видели това, което аз видях, щяхте да се смеете малко и да плачете много.“**³¹⁸ При виждане на облак на небето, отправяше следната ду'а: **„О, Господи! Не ни наказвай с този облак!“**, при силен вятър: **„О, Господи! Изпрати ни полезен вятър!“**, при гръмотевица: **„О, Господи! Не ни убивай, сърдейки ни се! Не ни пращай наказание! Дари ни с добро“** Когато заставаше за намаз, от гърдите му се чуваше глас, наподобяващ въздишка на плачещ човек. Същото се случваше и при четене на Свещения Коран.

- Храбростта му бе учудващо голяма. В битката при Хунейн мюсюлманите се разпръснаха и той остана с трима-четирима. Няколко пъти сам отблъсна атаките на неверниците и не отстъпи в никакъв случай.

- Бе много щедър. Подаряваше стотици камили и овце, без да оставя нищо за себе си. Много коравосърдечни неверници, виждайки тези дарове, приеха вярата.

- Понякога отделяше за съпругите си и за някои свои слуги ечемик и фурми за една година, и от него раздаваше подаяние (садака) на бедните.

---

³¹⁶ Ебу Давуд, „Едеб“, 25

³¹⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 255

³¹⁸ Кадй Ийад, *Шифа-и Шериф*, 145

- Обичаше да яде овнешко месо, бульон, тиква, сладки, мед, фурми, мляко, сметана, диня, пъпеш, грозде и краставица.
- Водата пиеше бавно, на три глътки, изричайки Бесмеле (Бисмилляхиррахмā-ниррахй̄м). Накрая казваше: „Елхамдулиллях“ и отправяше ду'а.
- Обличаше всичко, което е позволено. Обличаше риза, джуббе, също така покриваше тялото си с несъшити парчета плат, подобни на ихрām. Всички те бяха изтъкани от памук, от вълна или от влакно. Най-често се обличаше в бяло, понякога и в зелено. Обличаше и шити дрехи. В петъчните дни, по празниците, при пристигане на посланици, по време на сражения обличаше скъпи ризи, джуббета, дрехи в зелен, червен и черен цвят. Благословените си ръце покриваше до китките, а благословените си крака до половината на коляното.
- Подчинявайки се на обичая в Арабия, оставяше дължината на косата си до средата на ушите. Мажеше косата си със специално приготвени масла с приятен аромат.
- Ръцете, главата и лицето си мажеше с благовоние или друго благоухание. Използваше благовонна дървесна смола – тамян.
- Постелята му бе от обработена кожа, пълна с палмови влакна. Когато му бе донесена постеля, напълнена с вълна, не я прие и каза: „**О, Аише! Кълна се във Всевишния Аллах, ако поискам, Всевишният Аллах би направил така, че навсякъде около мен да се намират купчини от злато и сребро.**“ Понякога лягаше върху рогозка, дъски, дюшек, тъкана черга или на голата земя.
- Всяка вечер си слагаше три пъти антимон (сюрме) на очите.
- В дома му винаги се намираще огледало, гребен, антимон, мисвак, игла, конец. По време на военни походи ги носеше заедно със себе си.
- След изпълнението на нощния намāз си лягаше и спеше до полунощ, след това до утринния намāз се занимаваше със служене на Всевишния (ибāдет). Лягаше на дясната си страна, дясната си ръка слагаше под бузата си, прочиташе някои сӯри от Свещения Корāн и заспиваше.
- Неочаквано видяното тълкуваше за добро. Не приемаше нищо за лошо предзнаменование.
- В тъжни моменти се хващаше за брадата си и се замисляше.
- Когато бе разстроен, изпълняваше намāз. Насладата и удоволствието от намāза премахваше тъгата му.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) толкова много се страхуваше от Всевишния Аллах, толкова много служеше на Него, че никога друг нямаше силата да повтори същото. Изпълняваше намāз, докато му се подуют благословените нозе. Когато му казаха: „О, Расӯляллах! Защо се подлагате на толкова трудности, след като всички ваши минали и бъдещи грехове са опростени.“, отговаряше им: „**Да не бъда ли аз най-благодарният раб на Всевишния Аллах.**“

Достойнствата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Написани са стотици книги, описващи достойнствата на Мухаммед (*алейхисселām*). Някои от тези достойнства са следните:

- Сред всички създания, най-напред бе сътворена благословената светлина и душа на Мухаммед (*алейхисселām*).

- Всевишният Аллах написа името му върху Арша, в Дженнета и на седемте небеса.
- Върху листата на една роза, цъфтяща в Индия, пише: „Ля иляхе илляллāх Мухаммедун расūлюллах“.
- В една река, близо до град Басра, бе уловена риба, в дясната половина на която имаше надпис: „Аллах“, а в лявата – „Мухаммед“.
- Съществуват мелйикета, които нямат друго задължение, освен произнасяне името на Мухаммед (*алейхисселām*).
- На мелйикетата им бе повелено да се поклонят на Āдем (*алейхисселām*) заради светлината на Мухаммед (*алейхисселām*), намираща се на челото му.
- Всевишният Аллах извести всички пейгамбери за идването на Мухаммед (*алейхисселām*), повели им да съобщят на общностите си и след неговата поява да му се подчинят.
- Преди и след раждането на Мухаммед (*алейхисселām*) се случиха много необичайни събития, предсказващи неговото появяване на бял свят.
- Когато се роди, бе видян с прерязана пъпна връв и обрязан. [Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не се роди обрязан и с прерязана пъпна връв. След като се роди, мелйикетата веднага го обрязаха и му прерязаха пъпната връв. Да се родиш обрязан и с прерязана пъпна връв е недостатък от гледна точка на медицината.]
- След появата му на този свят, шейтāните вече не можеха да се издигат до небесата и да крадат вести от мелйикетата.
- След неговото раждане, всички идоли и статуите, на които се покланяха хората, се проснаха по лице на земята.
- Люлката му люлееха мелйикетата.
- Лежейки в люлката си, разговаряше с луната. Луната се наклоняваше в посочената с благословения му пръст посока.
- Още в люлката започна да говори.
- В детството му над него се движеше един облак и го защитаваше от жаркото слънце. Това продължи до началото на мисията му като пейгамбер.
- Печата на пророчеството на всеки един от пратениците се намираще върху дясната им ръка, а на Мухаммед (*алейхисселām*) се намираще на благословения му гръб, близо до лявата му лопатка, точно зад сърцето му.
- Както виждаше пред себе си, така виждаше и зад себе си.
- Както виждаше на светло, така виждаше и на тъмно.
- Слюнката му превръщаше солената вода в сладка, бе лекарство за болните и мляко за децата.
- Очите му спяха, но сърцето му бе будно. При всички пейгамбери бе същото.
- Не се прозяваше никога, както и другите пейгамбери.
- От благословената му пот се разнасяше приятен аромат, подобен на аромата на роза. Един беден човек омъжваше дъщеря си и поиска помощ от Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). В този момент нямаше нищо, което да му подари. Сложи в едно малко шише от благословената си пот и му го даде. Когато момичето си слагаше от него, из къщата ѝ се разнасяше аромат на благовоние. Къщата ѝ стана известна като „Къщата с приятен аромат“.
- Бе среден на ръст, но до хора с висок ръст изглеждаше по-висок от тях.

- Когато се движеше под светлината на слънцето и луната, сянката му не падеше на земята.
- Върху благословеното му тяло и дрехите му не кацах мухи, комари и други насекоми.
- Колкото и пъти да носеше дрехите си, никога не се замърсяваха.
- Мелйикетата винаги го следваха. Затова караше сподвижниците си да се движат пред него, като им казваше: „**Оставете гърба ми за мелйикетата** (зад мен да се движат мелйикетата).“³¹⁹
- Когато стъпваше върху камък, оставаше следа от крака му, когато се движеше по пясъка, не оставаше никаква следа след него. Когато ходеше по малка и голяма нужда, земята се разтваряше и поглъщаше всичко. (Същото бе и при останалите пейгамбери.)
- Притежаваше най-много знания сред хората и мелйикетата. Бе неграмотен, т.е. не получи знания от никого, но Всевишният Аллах го научи на всичко. На *Адем (алейхисселям)* бяха съобщени имената на всички неща, а на Пейгамбера ни (*алейхисселям*) бяха съобщени имената и знанието за всички неща.
- Всевишният Аллах го научи на имената на хората от неговата общност и всичко, което ще произтече между тях.
- Разумът му бе повече от разума на всички хора.
- Всички хубави качества на характера бяха дадени на него. Когато попитали големия поет Омер Ибн-ил-Фарид: „Защо не възхвали Расулюллах?“, отговори: „Разбрах, че съм безсилен, не можах да намеря думи, за да го възхваля.“
- В свидетелството за приемане на исляма (шехāда), в призива за намāз (езāн), при навлизането в намāза (икāмет), в края на намāза (тешеххуд), в много молитви (ду'ā), в някои служения (ибāдет) и проповеди (хутбе), в наставленията, в трудни моменти, в гроба, в махшера, в Дженнета и в речта на всички живи същества Всевишният Аллах постави неговото име до Своето (неговото име се споменава наред с името на Всевишния Аллах).
- Най-висшето негово достойнство бе това, че той е Любимецът на Аллāху теāля (Хабйбуллах). Всевишният Аллах го направи Свой Любим. Обикна го най-много от всички, и от хората, и от мелйикетата. „**Ако Ибрāхим съм го направил Свой приятел, то теб съм направил Свой Любим.**“
- „**Ще ти дам каквото пожелаеш, докато бъдеш доволен** (докато кажеш „Достатъчно!“).“ (меāl на 5-ия āйет от сūra Духā) Всевишният Аллах обещава да дари Пейгамбера Си с всички знания, с всички превъзходства, с ислямските закони, с помощ срещу врага и с победа, да дари общността му със завоевания, победи и застъпничество в Деня Къямет. Когато бе низпослан този āйет, поглеждайки Джебрāил (*алейхисселям*), каза: „**Няма да бъда доволен дори ако някой от общността ми остане в Дженнема.**“
- В Свещения Корāн Всевишният Аллах към всички пророци се обръща по техните имена, а към Мухаммед (*алейхисселям*) се обръща като: „**О, Пророче Мой!**“, „**О, Пейгамбере Мой!**“
- Говореше ясно и разбираемо на всички арабски диалекти. На идващите от различни райони да го питат за нещо, отговаряше на техния диалект. Чуващите

³¹⁹ Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 69

го, му се възхищаваха. Казваше им: „**Всевишният Аллах ме възпита много добре.**“

- С малко думи обясняваше много неща. Над сто хиляди хадїса са доказателство за този факт. Някои учени казват: „Мухаммед (*алейхисселям*) обясни с четири хадїса четирите основи на исляма: „**Делата са според намеренията.**“³²⁰, „**Позволените неща са известни, забранените неща са известни.**“³²¹, „**Ищецът трябва да покаже свидетел, а ответникът трябва да се закълне.**“ „**Не е зряла вярата на мюсюлманина, докато той не пожелае за брата си по вяра това, което желае за себе си.**“³²² Първият от четирите хадїса стои в основата на служенето (ибадета), вторият – в основата на взаимоотношенията (муамелят), третият – в основата на правосъдието и политиката (хусумът), и четвъртият – в основата на етиката и морала (адаб и ахляк).“

- Мухаммед (*саллялляху алейхи ве селлем*) бе закрилян и безпогрешен. Не бе извършвал никакъв грях преди и след четиридесетата си годишнина. Не бе видяна никаква негова лоша постъпка.

- На мюсюлманите бе повелено при сядането в намāза да приветстват Мухаммед (*алейхисселям*) с думите: „Есселяму алейке еййухеннебиййу ве рахметулляхи“. Поздравът към друг пейгамбер или меляике в намāза не бе позволен.

- В един хадїс-и кудсї се казва: „**Ако не беше ти, нямаше да сътворя нищо.**“³²³

- Другите пратеници отговаряха сами на отправените към тях клевети от страна на неверниците. А на клеветите, отправени към Мухаммед (*алейхисселям*), отговаряше Всевишният Аллах и го защитаваше.

- Неговата общност превъзхожда по многочисленост общностите на другите пратеници, взети заедно. В благословените хадїси е съобщено, че две трети от обитателите на Дженнета ще бъдат от неговата общност.

- Наградите, с които ще бъде възнаграден Пророкът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*), ще са много повече от наградите на другите пейгамбери.

- Другите общности се обръщаха към своите пейгамбери по техните имена, а на общността на Мухаммед (*алейхисселям*) бе забранено да се обръщат към него по име, да говорят на висок глас при него, да го викат отдалече, да го надминават.

- Два пъти видя Джебрāил (*алейхисселям*) в същинския му образ. Никой от другите пейгамберите не го бе виждал в образа му на меляике. Джебрāил (*алейхисселям*) се яви при него двадесет и четири хиляди пъти. А от другите пейгамбери най-много се яви при Мусā (*алейхисселям*) – четиристотин пъти.

- Забранено е след смъртта на Мухаммед (*алейхисселям*) някой да се ожени за благословените му съпруги. Те са майките на вярващите.

- Кръвното родство и родството по брак няма да помогнат в Деня Къямет. Роднините на Расуллюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) са изключение.

³²⁰ Бухārї, „Беду'л-Вахї“, 1; Ебу Дāvуд, „Таляк“, 11; Ибни Мāдже, „Зухд“, 26

³²¹ Ебу Дāvуд, „Буйу“, 3; Несāй, „Буйу“, 2

³²² Бухārї, „Ймāн“, 7; Тирмизї, „Сифету'л-Къйāме“, 59; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 176

³²³ Суйутї, *ел-Леāли'л-Маснūа*, I, 272; Аджлунї, *Кешфу'л-Хафā*, II, 164; Али ел-Кārї, *Шерху'ш-Шифā*, I, 6

- Носенето на името на Расул (*алейхисселѝм*) е полезно в земния и отвъдния живот. Истинските мюсюлмани, носещи неговото име, няма да влязат в Дженнема.

- Всяко негово слово и всяко негово дело са правилни. Всеки негов иджитхад* се потвърждава от Всевишния Аллах.

- Да се обича Пророкът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е фарз (абсолютно задължително) за всеки мюсюлманин. Султанът на вселената казва: „**Обичащият Алля̀ху теӓля̀, обича мен.**“. Признакът за тази любов е привързаността към неговата религия и морал. На него му бе повелено да каже, меӓл: „**Ако ме последвате, Алля̀ху теӓля̀ ще ви обикне...**“

- Да се обича неговото благословено семейство (Ехл-и бейт) е вӓджиб. „**Който прояви враждебност към членовете на моето семейство е двуличник.**“ Ехл-и бейт – това са роднините му, на които им е забранено да взимат зекӓт. Това са неговите съпруги и вярващите от рода на дядо му Хӓшим – от рода на Али, Укайл, Джа’фер Таййӓр и Аббӓс (*радиялля̀ху теӓля̀ анхум еджмайн*).

- Да се обичат всички негови сподвижници е вӓджиб. „**Не проявявайте враждебност към моите сподвижници след мен. Обичта към тях е обич към мен. Враждата към тях е вражда към мен. Онзи, който огорчава тях, огорчава и мен. А онзи, който огорчава мен, огорчава и Всевишния Аллах. Всевишният Аллах наказва огорчаващия Го.**“

- Всевишният Аллах сътвори за Мухаммед (*алейхисселѝм*) по двама помощници на небето и на земята. Това са Джебраӓил, Микаӓил, Ебу Бекр и Омер (*радиялля̀ху теӓля̀ анхум еджмайн*).³²⁴

- Всеки починал пълнолетен човек, след като бъде положен в гроба си, ще бъде запитан за Мухаммед (*алейхисселѝм*). Така, както ще му бъде зададен въпросът: „Кой е твоят Повелител (Господ)?“, така ще му бъде зададен и въпросът: „Кой е твоят Пейгамбер?“

- Четенето на неговите благословени хадӓси е служене (ибӓдет). За онзи, който ги чете има възнаграждение (севӓб).

- За да вземе благословената му душа, Азрӓил (*алейхисселѝм*) дойде в човешки образ и поиска от него разрешение, за да влезе в дома му.

- Пръстта, намираща се в неговия гроб, е по-свещена от всяка пръст, посвещена е и от Кяабе, и от Дженнета.

- Той е жив в своя гроб, но този живот е непонятен за нас. В гроба си чете Свещения Корӓн и изпълнява намӓз. Така е и с останалите пророци.

- Прочетените във всички краища на света салеваӓти се представят пред него от мелӓикета. Всеки ден хиляди мелӓикета посещават гроба му.

- Всяка сутрин и всяка вечер му се представят делата (амел) и служенията (ибӓдет) на неговата общност. Представят му се и техните извършители и той се моли за тези, които грешат.

- Посещението на благословения му гроб е мустехаб и за жените. Останалите гробове жените могат да посещават само тогава, когато е по-безлюдно на гробищата.

- Всевишният Аллах приема отправената ду’ӓ, в която е използвано неговото посредничество, било то приживе, било то след смъртта му.

³²⁴ Тирмизӓй, “Менакиб”, 17; Хӓким, *ел-Мустедрек*, II, 290; Хузӓй, *ет-Тахрич*, 39

- В Деня Къямет най-напред от гроба ще стане Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ще бъде облечен с дрехи на Дженнета. Възсядайки Бурак, ще се отправи към местността Махшер. В ръката му ще се намира знамето Ливā-ул хамд. Под това знаме ще застанат всички пратеници и всички хора. Всички хора ще бъдат много напрегнати от хиляда години чакане и отивайки поред при пророците Адем, Нӯх, Ибраҳим, Мӯсā и Йсā (*алейхимесселām*), ще ги помолят да се застъпят за тях. Всеки един от тях, извинявайки им се, ще каже, че изпитва страхопочитание от Всевишния Аллах и ще се въздържа от застъпничеството. След това ще отидат при Мухаммед (*алейхисселām*) и ще помолят него. Той ще сведе чело в суджӯд, ще отправи ду'ā и неговото застъпничество ще бъде прието. Най-напред ще бъдат съдени хората от неговата общност, най-напред те ще минат през моста Сърāt и най-напред те ще влязат в Дженнета и ще осветят всички места. При минаването на Хазрети Фātима през моста Сърāt ще бъде повелено: „Затваряйте си очите! Идва дъщерята на Мухаммед (*алейхисселām*).“

- В Деня Къямет Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще се застъпва на шест места. Първо, със застъпничеството, наречено „**Макām Махмӯд**“ ще избави всички хора от чакането в местността Махшер.³²⁵ Второ, чрез неговото застъпничество много хора ще влязат в Дженнета. Трето, ще освободи от наказание онези, които трябва да бъдат наказани. Четвърто, ще изкара от Дженнета вярващите с много грехове. Пето, ще се застъпи за чакащите в местността А'раф. Това ще са хората с равни грехове и благодеяния. Шесто, ще се застъпи за повишаването на степените на намиращите се в Дженнета.

- Мястото на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в Дженнета се нарича **Весйле**. Това е най-висшата степен на Дженнета. Тук се намира коренът на дървото Сидрат-ул мунтехā, чиито клони достигат до всички обитатели на Дженнета. Обитателите на Дженнета ще се препитават от тези клони.

Покаянието му (истигфār)

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) както бе най-високопоставеният сред създанията, така и най-добре познаваше Всевишния Аллах и в същото време най-много от всички се страхуваше от Него. Въпреки че бе защитен от извършване на грехове, той постоянно служеше на Аллāху теāлā, отправяше ду'ā и молеше за прошка. Спеше в началото на нощта (след изпълнението на нощния намāз), а в края на нощта се занимаваше със служене (ибāдет).

Ибн Аббās (*радияллāху анх*) разказва: „Една вечер гостувах в къщата на майката на вярващите Меймӯне (*радияллāху анхā*). Расӯлюллах спа до полунощ, или малко преди това, или малко след това. След това се събуди, седна и с ръката си премахна белезите на спането от лицето си. Изправи се, взе окачения ибрик и извърши частично умиване (абдест). Прочете десет āйета откъм края на сӯра „Ал-и Имрāн“ и застана за намāз. Станах и аз, извърших обредно умиване по същия начин като него и застанах до него. Расӯлюллах изпълни два рекята намāз, след това още два рекята, след тях още два и след това изпълни намāза витир. След това легна до призива (езāн) за утринния намāз.

³²⁵ Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 217

След това стана и отново изпълни два рекята намаз, след което отиде в джамията и изпълни задължителния (фарз) утринен намаз.³²⁶

Майка ни Хазрети Аише разказва: „Една нощ Расулюллах беше заспал. Събуди се и ми каза: „**О, Аише, ако позволиш, тази нощ бих искал да прекарам нощта в служене на моя Повелител!**“ След това стана. Чете Коран-и керим и плака. Коленете му се намокриха от пролетите сълзи. Но той продължаваше да чете и благословените му сълзи бяха намокрили тялото му. Това състояние продължи до заранта.

На заранта Билял Хабеший дойде и като го видя в това състояние, му каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах! Всевишният Аллах не опрости ли вашите предишни и бъдещи грешки?“ Расулюллах му отговори: „**О, Билял! Да не бъда ли благодарен раб? Тази нощ Всевишният Аллах низпосла айета (меал): „Без съмнение в сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има много знамения за разумните.“** (сӯра Ал-и Имрән: 190)³²⁷

В хадис-и шериф, поместен в „Муслим“, се казва: „**Такива неща ми идват на сърцето, че моля Всевишния Аллах за прошка по седемдесет пъти на ден.**“, „**В сърцето ми се появява завеса (предотвратяваща идването на божествени сияния) и аз моля Аллаху теалй за прошка седемдесет пъти на ден.**“, „**Моля Аллаху теалй за прошка сто пъти на ден.**“³²⁸

Пейгамберът ни (*алеихиссалату весселям*) толкова много се страхуваше от Аллаху теалй, че никой не го бе виждал да се смее на глас.

В хадис-и шериф, предаден от имам Тирмизий с първоизточник Ебу Зерр (*радияллаху анх*), се казва: „**Несъмнено аз виждам онова, което вие не виждате и чувам онова, което вие не чувате. На небето няма свободно място, дори колкото четири пръста, където да не свеждат чела в сужд меляикетата. Кълна се в Аллаху теалй, ако знаехте това, което аз знам, щяхте малко да се смеете и много да плачете. Щяхте да излезете по пътищата и с всички си глас да молите Всевишния Аллах.**“³²⁹

В хадис-и шериф от Ебу Хурайра (*радияллаху анх*) се предава, че Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве саллем*) е казал: „**Никой не може да влезе в Дженнета посредством делата и служенето си.**“ Попитали го: „И вие ли, о, Расуляллах?“ „**Да и моите дела няма да ме вкарат в Дженнета, но доброто и милостта на Аллаху теалй ще ме покрият.**“

От Ибн-и Омер (*радияллаху анх*) се предава: „Когато се намирахме заедно с Расулюллах, чувахме сто пъти да казва: „**О, Господи! Опрости ме и приеми покаянието ми! Ти си Приемания покаянието, Милосърдния.**“³³⁰

От Енес бин Малик (*радияллаху анх*) се предава: „Расулюллах постоянно повтаряше: „**Аллахумме я Мукаллиб-ел-кулуб, себит калби аля дйник.**“³³¹

³²⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 284; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 89

³²⁷ Ибн Хиббан, *ес-Сахих*, II, 386; Ибн Асакир, *Тариху Димашк*, IV, 142

³²⁸ Ибн Мадже, „Едеб“, 57; Кадй Ийад, *Шифа-и Шериф*, 148

³²⁹ Хаким, *ел-Мустедрек*, II, 554

³³⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 89; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VI, 57

³³¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 257; Хаким, *ел-Мустедрек*, I, 706

В хадїс-и шерїф, предаден от имам Тирмизї с първоизточник Ебу Са'їд ел-Худрї (*радияллāху анх*), се казва, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „Който преди лягане изрече три пъти: „Естагфируллāх ел-азъйм еллезї ля иляхе иллā хувел хаййел каййум ве етубу илейх.“, на него ще му бъдат опростени греховете, дори да са колкото пяната на моретата, или колкото пясъка на Темим, или колкото листата на дърветата, или колкото са дните на земята.“

В хадїс-и шерїф, сведен от Бухārї и Муслим, се казва, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се молел за опрощение по следния начин: „Аллāхуммегфирлї хатїети ве джехлї, ве исрафї фї емрї ве мā енте а'лему бихї миннї.“

„Аллāхуммегфирлї хезлї ве джиддї ве хатай ве амдї ве кулли зāлике индї. Аллахиммегфирлї мā каддему вемā аххарту вемā есрарту вемā а'ленту вемā енте а'лему миннї ент-ел мукеддему ве ент-ел му'аххару ве енте аля кулли шейин кадїр.“³³²

Застъпничеството му (шефāат)

В Деня Къямет Султанът на световите ще се застъпи за своята общност и ще ги спаси от мъки и притеснения. В един хадїс-и шерїф се казва: „Бях оставен да избирам между това, половината от общността ми да влязат в Дженнета и застъпничеството. Предпочетох застъпничеството, защото то е по-обгръщащо. Да не си мислите, че то е само за богобоязливите, то е и за грешниците...“³³³

От Ебу Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „Застъпничеството ми ще е за онези, които искрено произнасят „Ля иляхе иллāллāх.““³³⁴

В благословените хадїси се казва: „Ще се застъпя за онези от общността ми, които обичат моя Ехл-и бейт (моего семейство).“

„Ще се застъпя за онези от общността ми, които са извършили големи грехове.“

„Мога да се застъпя за всички, освен онези, които оклеветяват моите сподвижници.“

„Ще се застъпя за онези от общността си, които угнетяват нефсовете си (себе си) и които са подведени от нефса.“

„В Деня Къямет пръв аз ще се застъпя.“

„Който не вярва в застъпничеството ми, не може да го получи.“³³⁵

В Деня Къямет, когато се протръби с Рога, всички ще се ужасят, вярващи и неверници ще се отправят към местността Махшер. Това е наказание, усилващо суровостта на Деня Къямет.

³³² Ебу Дāvуд, “Салят”, 123; Тирмизї, “Даавāt”, 29; Дāримї, “Салят”, 169; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 94; Хāким, *ел-Мустедрек*, I, 692; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 420

³³³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 29; Хейсемї, *Меджмау'з-Зевāид*, XI, 308; Касталāнї, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 290

³³⁴ Кāдї Ийāд, *Шифā-и Шерїф*, 217

³³⁵ Хейсемї, *Меджмау'з-Зевāид*, XI, 324

В този ден осем мелйикета ще носят Арша. Всяко мелйике при всяка своя стъпка ще преодолее разстояние, което на земята би се преодоляло за двадесет хиляди години.

Мелйикетата и облаците, докато Аршът се намести, ще славят Аллāху теāля с непонятна за умовете възхвала. Аршът ще бъде поставен върху сътворената за него от Всевишния Аллах бяла земна повърхност. В този ден, от непосилното наказание на Всевишния Аллах, всички люде ще сведат глави и вгълбени в своята мъка и объркани, ще търсят милост.

Пророците и учените ще бъдат обхванати от страх. Приближените на Аллāху теāля (евлия) и шехидите ще стенат от непосилното наказание на Всевишния Аллах. В това състояние ще бъдат обхванати от светлина, по-ярка от светлината на слънцето. Неиздържащите на горещината на слънцето, виждайки това, ще се объркат. Хиляда години ще останат в това състояние, без да им се казва нищо от страна на Всевишния Аллах.

В това време хората ще отидат при първия пророк Āдем (*aleyхисселĀм*) и ще го помолят: „О, Āдем (*aleyхисселĀм*)! Вие сте благословен пейгамбер. Всевишният Аллах ви сътвори и накара мелйикетата да ви се поклонят. Вдъхна ви от Духа Си. Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах да започне равносметката, и да ни осъди с това, което иска, и всеки да отиде там, където заповяда. Всевишният Аллах, Който е Владетелят на всичко, да постъпи както иска със своите създания.“

Āдем (*aleyхисселĀм*) ще им каже: „Аз ядох от забранения плод и сега се срамувам от Всевишния Аллах. Отидете при Нӯх (*aleyхисселĀм*).“ И ще се съвещават помежду си хиляда години.

След това ще отидат при Нӯх (*aleyхисселĀм*) и ще го помолят: „Намираме се в непоносимо тежко състояние. Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах, да бъдем осъдени по-скоро.“ Нӯх (*aleyхисселĀм*) ще им отвърне: „Аз отправих ду'ā към Всевишния Аллах и поради тази ду'ā всички хора на земята бяха удавени. Затова се срамувам от Всевишния Аллах, обаче вие отидете при Халїлюллах Ибрāхим (*aleyхисселĀм*). Всевишният Аллах в последното знамение на сӯра „Хадж“ казва, меāл: „**Ибрāхим (*aleyхисселĀм*) ви назова мюсюлмани, още преди да дойдете на света.**“ Може той да се застъпи за вас.“

Пак ще се съвещават помежду си хиляда години. След това ще отидат при Ибрāхим (*aleyхисселĀм*) и ще го помолят: „О, праотецо на мюсюлманите! Вие сте този, когото Всевишният Аллах е избрал за Свой приятел. Застъпете се за нас! Всевишният Аллах да даде Своята присъда.“ Ибрāхим (*aleyхисселĀм*) ще им каже: „На земята аз три пъти се изразих иносказателно. Сега ме е срам да поискам разрешение за застъпничество от Всевишния Аллах. Отидете при Мӯсā (*aleyхисселĀм*), защото Всевишният Аллах говори с него и му показва духовна близост. Той може да се застъпи за вас.“

Пак ще се съвещават помежду си хиляда години, но през това време състоянието им ще става все по-трудно, а местността Махшер ще става все по-гясна. След това, отивайки при Мӯсā (*aleyхисселĀм*), ще му кажат: „О, Ибн-и Имрāн! Вие сте пейгамберът, с когото Всевишният Аллах говори и на когото низпосла Теврāт. Застъпете се за нас да започне равносметката, защото чакането ни много се проточи.“

Мӯса (*алеихисселѝм*) ще им каже: „Аз години наред отправях ду’а на Всевишния Аллах да накаже рода на Фараона с неприятни неща. След това помолих това да послужи като назидание за бъдещите поколения. Сега ме е срам да се застъпвам. Обаче Всевишният Аллах е милостив, състрадателен, затова вие отидете при Йсѝ (*алеихисселѝм*), защото, измежду пратениците, той е най-правдивият, най-мъдрият и най-откъснатият от земното. Той може да се застъпи за вас.“

След това ще отидат при Йсѝ (*алеихисселѝм*) и ще кажат: „Вие сте пророк на Аллѝху теѝлѝ, Негов дух и Негово Слово. За вас Всевишният Аллах каза, меѝл: „...**Много ценен в земния живот и в отвѝдния...**“ Застъпете се за нас.“

Йсѝ (*алеихисселѝм*) ще им каже: „Моят народ прие мен и майка ми за богове. При това как мога да се застъпвам. Служеха и на мен, наричаха ме син божи, а Всевишния Аллах – мой баща. Отидете при най-висшия и последен пророк Мухаммед (*саллѝллѝху алейхи ве селлем*), защото той приготвяше призива си и застъпничеството си за общността си. Неговото племе много го измѝчвах. Разцепиха с камъни благословеното му чело и счупиха благословения му зѝб, нарекоха го луд, но той беше най-достойният и най-почтеният сред тях. В замяна на техните непоносими мѝчения той им отговаряше така, както Йѝсуф (*алеихисселѝм*) отговаряше на своите братя, меѝл: „**Няма укор днес към вас. Аллѝху теѝлѝ, Който е Ерхамуррѝхимѝн, да ви опрости.**“ След като Йсѝ (*алеихисселѝм*) им разкаже за достойнствата на Расѝлюллах, всички те ще искат колкото се може по-скоро да се съберат с него.

Веднага ще отидат до минбера на Мухаммед (*алеихисселѝм*) и ще му кажат: „Вие сте Любимият на Аллѝху теѝлѝ, а любимият е най-добрият посредник. Застъпете се за нас! Отидохме при първия от пейгамберите Адем (*алеихисселѝм*), но той ни изпрати при Нѝх (*алеихисселѝм*). Отидохме при Нѝх (*алеихисселѝм*), но той ни изпрати при Ибрѝхим (*алеихисселѝм*). Отидохме при Ибрѝхим (*алеихисселѝм*), но той ни изпрати при Мѝса (*алеихисселѝм*). Отидохме при Мѝса (*алеихисселѝм*), но той ни изпрати при Йсѝ (*алеихисселѝм*), а Йсѝ (*алеихисселѝм*) ни изпрати при вас. О, Расѝлюллах! След вас няма при кого да отидем.“

Расѝлюллах (*саллѝллѝху алейхи ве селлем*) ще им каже: „**Ако Всевишният Аллах е доволен и ми позволи, ще се застъпя.**“

Ще отиде до Сурадикат-и джелѝл, т.е. до завесата на величието и ще поиска Аллѝху теѝлѝ да му позволи да се застъпи. Ще му бъде позволено. Завесите ще се вдигнат. Ще влезе в Арша и ще сведе чело в суджѝд. Ще остане в това положение хиляда години. След това ще прослави Аллѝху теѝлѝ с такава възхвала, с каквата никой не Го е възхвалявал откакто е бил сътворен светѝт. Някои учени казват, че Всевишният Аллах след сътворяването на света е прославял Себе Си с такива възхвали.

В местността Махшер състоянието на хората ще се влоши твърде много. Мѝките им ще се увеличат. На вратовете на хората ще бъде надяната онова, за което се скѝпели в земния живот. На вратовете на онези, които не са давали зекѝта на камилите ще бъдат надянати камили, които толкова ще викат и ще тежат, че тежестта им ще бъде колкото големите планини. Същото ще бъде и с

тези, които не са давали зекъта на добитъка и на овцете. Техните викове ще са почти като гръмотевични трясъци.³³⁶

На вратовете на недавалите зекъта на селскостопанската продукция, т.е. зекът “ушр”, ще бъдат надянати бали. От какъвто вид култура не са давали зекът в земния живот, такава бала ще им бъде надяната на врата. Например бала от пшеница - за пшеница, и ечемик - за ечемик. Под тежестта им хората ще ридаят, казвайки “вāвейля” и “вā-себура.” [“Вейл” е дума изразяваща мъчение. Човек плаче като изрича тези думи тогава, когато е безсилен да изтърпи мъчението. “Себур” се използва по време на погубване.]

На вратовете на онези, които не са давали зекъта на златото, среброто, книжните пари и други търговски стоки ще бъдат надянати ужасяващи змии. И когато, крещейки, попитат: „Какво е това?“, мелйикетата ще им отговарят: „Това са нещата, за които не давахте зекът на земята.“ За това страшно състояние се съобщава в 180-ия айет на сѳра „Ал-и Имрāн“, меъл: **„В Деня на възкресението ще им бъде надянато на врата онова, за което се скъпяха.“**

От половите органи на друга група хора ще тече гной. Намиращите се около тях ще бъдат обезпокоени от неприятната миризма. Това ще са извършили-те прелюбодеяние и другите харāми.

Друга група хора ще висят по клоните на дърветата. Това ще са осъществявалите хомосексуални връзки в земния живот.

Друга група хора ще са с увиснали до гърдите езици, в много грозен външен вид. Хората няма да искат да ги погледнат. Това ще са лъжците и клеветниците.

Друга група хора ще са с кореми, големи колкото планините. Това ще са лихварите. По този начин греховете на грешниците ще излязат наяве.

Всевишният Аллах ще повели: **„О, Мухаммед, вдигни главата си! Каж и ще бъдеш изслушан. Застъпвай се, застъпничеството ти ще бъде прието.“** Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще каже: **„О, Господарю! Отдели добрите раби от лошите, защото времето им се удължи много. Всички те в местността Арасāt бяха опозорени и засрамени заради греховете.“**

Ще се чуе зов: **„Да, о, Мухаммед!“** Всевишният Аллах ще заповяда на Дженнетта, да се окичи с всякакъв вид украшения. Дженнетът ще бъде донесен в местността Арасāt. От него ще се разнася толкова хубав аромат, че ще се усеща от петстотин години разстояние. Сърцата ще се зарадват, душите ще се съживят. Но злосторниците (неверниците, вероотстъпниците, подиграващите се с мюсюлманите, крадящите вярата на младите, заблуждавайки ги) няма да усетят този аромат.

В местността Махшер Всевишният Аллах ще заповяда да се донесе Дженненема. Дженненемът ще издава страшен вик и шум, ще бълва огън и димът му ще покрие цялото небе. Шумът, трясъкът и топлината му ще бъдат непоносими. От страх никой няма да може да стои на крака, всички ще паднат на колене.

---

³³⁶ Муслим, “Ймāн”, 399; Тирмизй, “Сифету’л-Къйāме”, 10; Ибн Мāдже, “Зухд”, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 4

Дори пейгамберите няма да могат да издържат. Ибрāхим, Мӯсā и Йсā (*алейхисселѝм*) ще се хванат за Арша. Ибрāхим (*алейхисселѝм*) ще забрави за благословения си син Исмāил (*алейхисселѝм*), Мӯсā (*алейхисселѝм*) ще забрави за брат си Хārўн (*алейхисселѝм*), а Йсā (*алейхисселѝм*) ще забрави за майка си Мерйем и всеки един от тях ще каже: „О, Господарю! Днес не искам нищо друго освен нефса си!“

А Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще каже: „**О, Господарю! Спаси общността ми!**“ В Свещения Корāн това е съобщено по следния начин, меāl: „**И ще видиш всяка общност, паднала на колене от страха към Дженāб-и Хак. Всеки от тях ще бъде призван към книгата на делата, които е вършил в земния живот.**“ (сӯра Джāсийе: 28)

Аллāху теālѝ в 8-о знамение на сӯра Мулк казва, меāl: „**Огънят едва не се разделя на две от ярост и сила.**“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще излезе напред и ще спре Джехеннема. Ще му каже: „**Върни се назад унижен и принижен, докато твоите обитатели не дойдат на тълпи.**“

Джехеннемът ще му каже: „О, Мухаммед! Позволи ми (да остана), защото ти си забранен за мен.“ Ще се чуе зов от Арша: „О, Джехеннем! Послушай Мухаммед (*алейхисселѝм*) и му се подчини!“ След това Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще издърпа Джехеннема и ще го постави от лявата страна на Арша. Намиращите се в местността Махшер ще съобщят един на друг радостната вест за милостивата постъпка на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и за неговото застъпничество. Страхът им ще понамалее. И ще стане ясен смисълът на āйета, меāl: „**Изпратихме те като милост за световете.**“ (сӯра Енбийя: 107)³³⁷

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще се застъпи на шест места. С първото си застъпничество, известно като Макām Махмūd, хората ще се спасят от мъчението на дългото чакане. Вторият шефāат ще вкара много хора в Дженнета. Третият път ще бъдат спасени много хора от наказание. Четвъртият път ще бъдат изкарани големите грешници сред мюсюлманите от Джехеннема. Петият път ще бъдат въведени в Дженнета чакащите на А'рāф. Там ще се намират хората, чиито грехове и добрини ще са равни. Шестият шефāат ще доведе до повишаване на степените на хората в Дженнета.

ЧУДЕСАТА НА ПРОРОКА НИ (САЛЛЯЛЛĀХУ АЛЕЙХИ ВЕ СЕЛЛЕМ)

Доказателствата, потвърждаващи пророчеството на Мухаммед (*алейхисселѝм*), са толкова много, че е невъзможно да се изброят. Всевишният Аллах казва: „**Ако не беше ти, нямаше да създам нищо.**“³³⁸ Всички живи същества, както засвидетелстват единствеността и единосъщието на Аллāху теālѝ, така засвидетелстват и пророчеството на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и неговото пре-

³³⁷ Муслим, “Ймāн”, 399; Тирмизй, “Сифету'л-Къйāме”, 10; Ибн Мāдже, “Зухд”, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 4; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 220

³³⁸ Суйūtй, *ел-Леāли'л-Маснūа*, I, 272; Аджлўнй, *Кешфу'л-Хафā*, II, 164; Али ел-Кāрй, *Шерху'ш-Шифā*, I, 6

възходство. Керāметите на приближените на Аллāху теāля (евлия) от общността му, са все негови чудеса, защото те се появяват в тези, които го следват. Дори чудесата на другите пейгамбери са негови, защото всички те са създадени от неговата светлина и желаеха да принадлежат към неговата общност.

Чудесата на любимия ни Пейгамбер по отношение на времето се класифицират в три групи. Към първата група се отнасят чудесата от създаването на благословената му душа до съобщаването на пророческата му мисия. Към втората група се отнасят чудесата от началото на пророческата мисия до смъртта му. Към третата се отнасят чудесата от смъртта му до Деня Къямет. Чудесата от първата група се наричат **ирхās**. Всички чудеса се делят на два вида – явни и скрити (тези, които можем да открием с разума). Чудесата са толкова много, че е невъзможно да се определи техният брой. Съобщава се, че чудесата от втората група са около три хиляди. Някои от по-известните чудеса са следните:

1. Най-великото чудо на Мухаммед (*aleyхисселāм*) е Свещеният Корāн. Всички поети и литератори са останали възхитени пред стила, формата и съдържанието на Свещения Корāн. Безсилни били да кажат подобие дори на едно негово знамение (āйет). Красноречието на Корāна изобщо не прилича на слово на човек. Ако се махне или се прибави една дума, се променя красотата на смисъла. Никой не бил в състояние да подмени нито една негова дума. Неговото благозвучие е неповторимо, по нищо не прилича на стиховете на арабските поети.

Корāн-и керīm дава сведения за много неща, случили се в миналото, и които ще се случат в бъдеще. Слушащите и прочитащите го, не могат да му се насладят. И да се уморят, не им омръзва. Четенето и слушането премахва мъката. Това е доказано безброй пъти. Имало и такива, чиито сърца, слушайки го, се изпълвали със страх, някои дори са умирали. Много яростни врагове на исляма, чувайки и слушайки Свещения Корāн, станали мюсюлмани.

2. Един ден Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на чичо си Аббās и го накара да седне, заедно с децата си, до него. Покри ги с ихрām и каза: „**О, Господарю! Защити чичо ми и семейството му от огъня на Джехеннема така, както аз ги покрих!**“ От стените се чу глас, произнасящ три пъти „āмин“.³³⁹

3. На един човек с идол в ръка каза: „**Би ли повярвал, ако идолът ти проговори с мен?**“ Човекът отвърна: „Аз му се покланям вече петдесет години и не ми е казвал нищо. На теб как ще ти каже?“ Мухаммед (*aleyхисселāм*) каза на идола: „**О, идол! Кой съм аз?**“ Чу се глас: „Ти си Пророкът на Аллāху теāля.“ Като чу това собственикът на идола веднага прие исляма.

4. Един ден, когато вървеше по ливадата, чу глас, който повтори три пъти: „О, Расūляллах!“ Погледна по посока на гласа и видя завързан елен и до него спящ човек. Когато попита елена, какво иска, той му каза: „Този ловец ме примами и ме завърза. На отсрещния хълм имам две рожби. Пуснете ме, да отида да ги нахраня и ще се върна.“ Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) го попита: „**Ще удържиш ли на думата си?**“ Еленът каза: „Кълна се в Аллāху теāля, ако не се върна, наказанието на Аллāху теāля да бъде върху

³³⁹ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашик*, XXVI, 311; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, IX, 226

мен.“ Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) пусна елена. След малко еленът се върна. Човекът се събуди и виждайки Султана на световете, каза: „О, Расӯляллах! Желаете ли нещо?“ „**Освободи този елен!**“ му каза любимият ни Пейгамбер. Човекът веднага развърза елена и го остави да си върви. Еленът произнесе: „Ешхеду ен ля иля̀хе илля̀лла̀х ве еннеке Расӯлюл-лах.“ и се отдаде лечи оттам.

5. В сборниците „**Сунен**“ на имам Тирмизй и имам Несай се казва: „Един спял човек, идвайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „О, Расӯляллах! Отпраща ме ду'а, за да прогледна.“ Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и смиявайки се над него, му каза да извърши частично умиване (абдест) и да отпрати следната ду'а: „**О, Господарю! Моля ти се! Обръщам се към Теб чрез Твоя любим Пейгамбер Мухаммед (алейхисселлям). О, многообичани ми пейгамбере Хазрети Мухаммед! Обръщам се чрез теб към Своя Повелител. Искам (Той) да приеме (ду'ата ми) в твое име. О, Господарю! Стори този велик Пейгамбер мой застъпник! Приеми в негово име ду'ата ми.**“ Човекът извърши частичното умиване и след като отпрати тази ду'а, прогледна.“ Впоследствие мюсюлманите отправяли тази ду'а по всяко време и Всевишният Аллах откликвал на молбите им.

6. Една жена изпрати мед на любимия ни Пейгамбер като подарък. Той (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) прие меда и върна празния съд. По волята на Всемогъщия Аллах съдът се върна пълен с мед. Жената, идвайки при Пророка ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), каза: „О, Расӯляллах! Какъв грях съм извършила? Защо не приехте подаръка ми?“ „**Приехме подаръка ти. А това е благодарта на твоя подарък, дадена от Всевишния Аллах.**“ отговори Султанът на вселената. Жената се зарадва и занесе меда в дома си и цялото й семейство ядоха от него с месеци, без да намалее. Но един ден по погрешка изляха меда в друг съд и ядейки от него, го свършиха. Съобщиха това на Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и той каза: „**Ако беше останал в изпратения от мен съд, щяха да ядат от него докато светът съществува и той нямаше да намалее.**“

7. Съобща, че много хора от общността му, сред които и Умму Хирам (*радиялля̀ху анхā*) от сподвижниците, ще се отправят на сражение по море. По време на управлението на Хазрети Осман мюсюлманите, предвижвайки се с кораби, отидоха до остров Кипър и се сражаваха. Сред сражаващите се бе и Умму Хирам. В тази битка тя стана шехид.³⁴⁰

8. На Муавийе (*радиялля̀ху анх*) каза: „**Ако един ден управляваш общността ми, възнагради тези, които вършат добро и прощавай тези, които вършат зло!**“ По време на управлението на Хазрети Омер и Хазрети Осман, Муавийе (*радиялля̀ху анх*) бе двадесет години управител на Шам. След това двадесет години бе и халиф.

9. Поглеждайки към майката на Хазрети Абдуллах ибни Аббас, каза: „**Ще ти се роди син. След като се роди ми го донеси!**“ След като бебето се роди, го донесе при него. Любимият ни Пейгамбер прочете езан и икамет на ухото му и

³⁴⁰ Бухарй, „*Джихад*“, 3; „*Исти'зан*“, 41; Ебу Давуд, „*Джихад*“, 10; Тирмизй, „*Фезайлу'л-Джихад*“, 15; Несай, „*Джихад*“, 40; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 423; Ибн Саад, *ет-Табакат*, VIII, 435

овлажни устните му с благословената си слюнка. Даде му името Абдуллах и подавайки го на майката, каза: „**Вземи бащата на халифите и го отнеси!**“ Бащата на бебето Аббас (*радияллāху анх*), като разбра за това, отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го попита дали е вярно чутото от него. Султанът на вселената му каза: „**Да, така казах. Това дете е бащата на халифите. Сред тях ще има един, който ще изпълнява намаз със Сеффāх, Мехдї и Йсā** (*алейхисселām*).“ Впоследствие много халифи управляваха Аббасидския халифат и всички те бяха от рода на Абдуллах ибни Аббас (*радияллāху анх*).

10. Слагайки благословената си ръка върху челото на Абдуллах бин Аббас (*радияллāху анх*) (сина на чичо му), каза: „**О, Господарю! Направи го голям учен в религията, дари го с мъдрост. Дари го със знанията на Корāн-и керїм!**“ Впоследствие Абдуллах бин Аббас (*радияллāху анх*) стана най-великият учен на времето си. Притежаваше изключителни познания във всички области и особено в областите хадїс, фъхх и тефсїр. Сподвижниците и техните последователи (Тāбийн) научаваха всичко от него. Бе известен с имената **Терджу-мāн-ул Корāн, Бахр-ул илим и Рейс-ул муфессирїн**. Неговите ученици се разпръснаха по всички ислямски държави.³⁴¹

11. Отправи следната ду`ā за слугата си Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*): „**О, Господарю! Дари го с много богатство и деца, с дълъг живот и опрости греховете му!**“ С течение на времето имотите му се увеличиха. Всяка година градините му даваха богата реколта. Родиха му се много деца. Живя сто и десет години. В края на живота си отправи следната ду`ā: „О, Аллах мой! Прие три от молбите на Твоя Любим, отправени за мен. А с четвъртата – опрощаването на греховете ми – какво ще стане?“ Чу глас, който каза: „Приех и четвъртата молба. Бъди спокоен!“

12. В третата година от Хиджра, в битката при Каттāн, когато Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) лежеше сам под едно дърво, дойде един едър неверник на име Дāсур с меч в ръка и каза: „Кой ще те спаси от мен?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: „**Всевишният Аллах ще ме спаси.**“ Джебрāил (*алейхисселām*) се яви в човешки образ и удари неверника по гърдите. Той се строполи на земята и мечът падна от ръката му. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) взе меча му и каза: „**А теб кой ще те спаси от мен?**“ Неверникът го помоли, казвайки: „Няма по-добродетелен човек от теб, който да ме спаси.“ Любимият ни Пейгамбер му прости и го пусна. Този човек прие исляма и помогна на много други да станат мюсюлмани.³⁴²

13. Един ден Расūл (*алейхисселām*) извърши частично умиване (абдест), обу единия си мест и когато протегна ръка, за да вземе втория, една птица го грабна и го изтърси във въздуха. От вътрешността на места му падна змия. След това птицата остави места на земята. След този ден изтърсването на обувката, преди да се обуе, стана сунна (суннет).

14. Енес (*радияллāху анх*) разказва: „Расūлюллах имаше една кърпа, която използваше, за да си бърше благословеното лице. Когато кърпата се омърси, я

³⁴¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 466; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 365; Хейсемї, *Меджмау'з-Зевāид*, XI, 234

³⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 35

слагаше в огъня. Мръсотията по кърпата изгаряше, но кърпата не, тя ставаше чиста.“

15. В битката при Ухуд едното око на Ебӯ Катāде (*радияллāху анх*) падна върху бузата му. Донесоха го на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) го сложи с благословената си ръка на мястото му и каза: „**О, Господи! Стори окоето му красиво!**“ Това око започна да вижда по-хубаво от другото. По време на управлението на Хазрети Омер бин Абдул'азйз, един от внуците на Ебӯ Катāде (*радияллāху анх*), отиде при него. „Кой си ти?“ го попита халифът. Мъжът с едно двустипие му съобщи, че е внук на човека, чието око Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) поставил с благословените си ръце на мястото му. Чувайки това двустипие, халифът го възнагради богато.

16. Един ден Расӯл (*алейхисселām*) се отби в дома на дъщеря си Хазрети Фāтима и я попита за състоянието им. Майка ни Фāтима (*радияллāху анхā*) отвърна: „О, тате! От три дни с децата не сме яли и пили нищо. Моето състояние не е толкова важно, но състоянието на Хасан и Хусейн ме тревожи много.“

Тогаваш Султанът на световите ѝ каза: „**О, Фāтима! Скъпа дъще! Ти си гладна от три дни, но аз съм гладен от четири.**“, но това, че благословените му внуци бяха гладни, много го натъжи.

Хазрети Али излезе да си търси някаква работа и да препечели нещо, с което да нахрани благословените си деца. Когато излезе извън Медйна, край един кладенец видя един селянин, който се опитваше да напои камилите си. Приближавайки се към него, каза: „О, арабино! Имаш ли нужда от някой, който да ти напои камилите срещу възнаграждение.“ Селянинът отвърна: „Да, имам. И аз такъв човек търсих. Ако искаш, ела да ги напоиш. За всяко изтеглено ведро ще ти дам три фурми.“ Хазрети Али се съгласи и започна да вади вода от кладенеца. Когато изкарваше деветото ведро, въжето се скъса и ведрото падна в кладенеца. Селянинът като видя това, стана гневен от мястото си и удари по лицето Хазрети Али. След това му даде двадесет и четири фурми за изкараните осем ведра. Това разстрои твърде много Хазрети Али. Той протегна ръце към дъното на кладенеца, извади ведрото, сложи го до кладенеца и си отиде.

Селянинът бе зашеметен. Как ли ръката на този човек бе достигнала до дъното на толкова дълбок кладенец?! Или пък този човек принадлежеше към предизвестената религия?“ Обзет от тези мисли, селянинът си каза: „Неговият Пейгамбер е истински. Повярвах в него.“ и се разкая за грозната си постъпка. „Ръцете, вдигнати срещу такъв човек, трябва да бъдат отрязани, костите счупени.“ каза си той и взимайки меч в едната си ръка, го стовари върху китката на другата. И постигна желанието си.

Болката бе голяма, но вече се чувстваше спокоен. Взимайки отрязаната си ръка, отиде в джамията на Пейгамбера ни (Месджид-и Небї). Попита сподвижниците за Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Казаха му, че е при дъщеря си. Узна къде се намира дома на Хазрети Фāтима и отиде там.

В това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе сложил двамата си внука върху колената си и ги хранеше с донесените фурми.

Селянинът, като се замисляше каква голяма грешка е направил, се разстройваше съвсем много и сълзите се стичаха по бузите му. В такова състояние стигна до къщата на Хазрети Фāтима и почука на вратата. Излезе Султанът на

вселената, излъчващ светлина като слънце. Селянинът, още щом го видя, започна да го моли: „Разкайвам се за стореното, простете ми, о, Расуляллах! Аз повярвах. Вие сте пророк на Аллāху теāлā.“ Любимият ни Пейгамбер го попита: „**Защо отрязва ръката си?**“ Селянинът отговори: „Срамувах се да нося тази ръка, която е ударила по благословеното лице повярвал във вас. Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расуляллах.“

Океанът на милостта Мухаммед (*aleyхисселāм*) взе от ръката му отрязаната ръка и изричайки: „**Бисмиллāхиррахмāниррахīm**“ я прилепи към кървящата му китка. Ръката, с позволението на Всевишния Аллах, си възвърна стария вид. Това бе едно от чудесата на любимия ни Пейгамбер. Всевишният Аллах за всичко има сила. Той е Всесилен, Всемогъщ.

ЕХЛ-И БЕЙТ

Благословените му съпруги

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), след смъртта на благословената си съпруга Хадйдже (*радияллāху анхā*), се ожени за дъщерята на Хазрети Ебӯ Бекр – майка ни Аише (*радияллāху анхā*). Тогава бе на петдесет и пет години. Всевишният Аллах му повели да я вземе за жена. Живяха заедно осем години до смъртта на любимия ни Пейгамбер.

Останалите му женитби бяха по религиозни и политически причини или от милост и съчувствие. Всички тези жени бяха вдовици, а повечето от тях бяха на преклонна възраст. Пример за това е **женитбата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с майка ни Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*)**.

Когато мъченията на неверниците от Мекка станаха непосилни, част от мюсюлманите се преселиха в Абисиния. Владетелят на Абисиния бе християнин. Задавайки различни въпроси на мюсюлманите, остана възхитен от техните задоволителни отговори и прие исляма. Отнасяше се много добре с тях и им помагаше много. Сред преселилите се в Абисиния бе и Убейдуллах бин Джахш – синът на лелята на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), и неговата съпруга Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*). Убейдуллах ибн Джахш, подведен от свещеници, с надеждата да стане богат, измени на своята религия.³⁴³ В същото време принуждаваше и жена си Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) да се отвърне от исляма и да стане богата. Тя му каза, че е съгласна на бедност и на смърт, но ще си остане вярна на религията на Мухаммед (*aleyхисселāм*), и той се разведе с нея. Очакваше тя да умре в бедност и нищета, но в много кратък период от време почина самият той. Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) бе дъщеря на тогавашния вожд на курайшите Ебӯ Суфян. По това време любимият ни Пейгамбер водеше много тежки битки с курайшите, а Ебӯ Суфян се сражаваше с всички сили за унищожаването на исляма.

Султанът на вселената чу за крепката вяра на Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) и за много тежкото ѝ състояние, и написа писмо до негуса със следното искане: „**Ще се ожения за намиращата се там Умм-и Хабйбе. Извърши бра-**

³⁴³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 223; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 89

косъчетанието и я изпрати тук.“ Негусът, който вече бе приел исляма, се отнесе с голямо уважение към писмото на Расул (*алеихисселъм*). Покани всички мюсюлмани, намиращи се в страната му, и даде угощение. В седмата година от Хиджра извърши бракосъчетанието и я дари с подаръци. По този начин Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) бе възнаградена за вярата си и тя стана богата. Благодарение на нейния брак, намиращите се в Абисиния (Етиопия) мюсюлмани, се почувстваха по-спокойни. Поради това, че жените в Дженнета ще бъдат до мъжете си, тя бе известена с най-високата степен на Дженнета. Всички земни наслади и блага остават незначителни пред тази вест.

Този брак стана един от мотивите, подготвящи Ебӯ Суфян за приемането му след време на исляма. Този брак показва мъдростта, милосърдието и състраданието на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).³⁴⁴

Вторият пример е **женитбата му с Хафса** (*радияллāху анхā*).

Дъщерята на Хазрети Омер – Хафса (*радияллāху анхā*) остана вдовица. В третата година от Хиджра Хазрети Омер каза на Хазрети Ебӯ Бекр, след това и на Хазрети Осмāн: „Би ли взел дъщеря ми за жена?“ И двамата казаха, че ще си помислят.

Един ден любимият ни Пейгамбер, в присъствието на тримата и на някои други сподвижници, попита Хазрети Омер: „**О, Омер! Виждам те разтревожен. Каква е причината?**“ Както с просто око се вижда цветът на поставено в шише мастило, така и Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с един поглед разбираше мислите на хората и ако сметнеше за необходимо, питаше. Хазрети Омер отговори: „О, Расӯляллах! Предложих дъщеря си на Ебӯ Бекр и Осмāн, но не я взеха.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не искаше да натъжи тримата си любими сподвижници и за да ги зарадва каза: „**О, Омер! Не искаш ли да дадеш дъщеря си на по-добър от Ебӯ Бекр и Осмāн?**“ Хазрети Омер се учуди много, защото знаеше, че няма по-добри от тях, но отговори: „Искам, о, Расӯляллах!“ Тогава Султанът на вселената му каза: „**О, Омер, дай я на мен!**“ По такъв начин Хазрети Хафса стана майка и на Ебӯ Бекр, и на Осмāн (*радияллāху анхум*), и на всички мюсюлмани, а всички те станаха нейни слуги. Ебӯ Бекр, Осмāн и Омер (*радияллāху анхум*) се сближиха още повече и любовта между тях стана още по-силна.³⁴⁵

Третият пример е **женитбата му с Джувейрийе** (*радияллāху анхā*). В петата или шестата година от Хиджра сред стотиците пленници от племето Бенй Мусталик бе и Джувейрийе, дъщерята на вожд на племето Хāрис. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я купи и я освободи, и когато я взе за жена, сподвижниците от уважение към нея, освободиха всичките си пленници с думите: “Срам ни е да използваме като наложници и прислужници другарите и роднините на майка ни, на жената на Расӯлюллах.” Благодарение на този брак бяха освободени стотици пленници. Джувейрийе (*радияллāху анхā*) винаги го

³⁴⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 258; Хузāй, *ет-Тахрйч*, 184

³⁴⁵ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 237; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 83; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, V, 294; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, IV, 320

разказваше и се хвалеше с това. Хазрети Аише казва: „Не съм видяла по-благодетелна жена от нея, която да носи такъв берекет.“³⁴⁶

Останалите съпруги на Расуллоллах

Хазрети Аише. Втората жена на любимия ни Пейгамбер и дъщеря на Хазрети Ебү Бекр Съддйк. Майка ни Аише (*радияллāху анхā*) бе много умна, учена, целомъдрена и праведна. Отличаваше се с отлична памет и затова сподвижниците научаваха много неща, чрез допитване до нея. Тя бе възхвалена с айет в Свещения Корāн от Всевишния Аллах. Поради несъвпадението на иджитихāда ѝ с това на Хазрети Али, взе участие заедно със сподвижниците в случката (битката) Джемел срещу Хазрети Али. Когато Али (*радияллāху анх*) падна шехйд тя много страда за това. Мъката ѝ бе голяма. Хурӯфиите* наговориха много клевети по неин адрес, казваха че не обича Хазрети Али, но благословеният хадйс: „**Да се обича Али е от вярата.**“ е предаден от нея и по този начин тя показва своята обич и необходимостта от обичта към него. Хазрети Аише се роди осем години преди Хиджра и почина през 57 година от Хиджра в Медйна, на шестдесет и пет години.

Севде бинти Зем'а (*радияллāху анхā*). Третата жена на Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Заедно със съпруга си прие исляма и се пресели в Абисиния. След завръщането им в Мекка съпругът ѝ почина. Любимият ни Пейгамбер първо се ожени за Хазрети Аише (*радияллāху анхā*), след това за Севде (*радияллāху анхā*). Тя бе приета в дома му в Мекка, а Аише (*радияллāху анхā*) в Медйна. Майка ни Хазрети Севде бе много състрадателна и целомъдрена жена. Почина по време на управлението на Хазрети Омер.³⁴⁷

Зейнеб бинти Хузейме (*радияллāху анхā*). Бе жена на сина на Умейме (лелята на любимия ни Пейгамбер) – Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*), който падна шехйд в битката при Ухуд. Почина осем месеца след като се омъжи за Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Бе много праведна и даваше много милостиня.³⁴⁸

Умму Селеме (*радияллāху анхā*). Името ѝ бе Хинд. Заедно с мъжа си Ебү Селеме (*радияллāху анх*) бе сред първите преселили се в Хабаша. Ебү Селеме бе брат на Убейдуллах бин Джахш, които бяха синове на лелята на Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Берра. Хазрети Ебү Селеме почина през четвърта година от Хиджра в Медйна от рана, получена в битката при Ухуд. Умму Селеме (*радияллāху анхā*) не прие желанието за женитба на Хазрети Ебү Бекр и Хазрети Омер. Бе удостоена с честта да бъде жена на Султана на вселената. Почина през 59 година от Хиджра, на осемдесет и четири години. Бе последната починала съпруга на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселām*).³⁴⁹

Зейнеб бинти Джахш (*радияллāху анхā*). Бе дъщеря на лелята на Расуллоллах и сестра на Абдуллах бин Джахш. Баща ѝ се казваше Берра, но зара-

³⁴⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 277; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 294; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 90

³⁴⁷ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 238; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 79

³⁴⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 115

³⁴⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 96; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 85

ди това, че не прие исляма бе наречен Джахш. Зейнеб (*радияллāху анхā*) бе сред първите, приели исляма. Първо Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я бракосъчета за осиновения си син Зейд бин Хāрисе (*радияллāху анх*), но през третата година от Хиджра се разведоха. Султанът на световите поиска да я вземе за жена. Хазрети Зейнеб, като чу за това, от радост изпълни два рекята намāз и отпрати следната ду'ā: „О, Аллах мой! Твоят Пророк ме иска за жена. Ако си отредил да бѣда удостоена с честта да стана негова жена, Ти ме дай на него.“ Нейната ду'ā бе приета, бе низпослан 37-ия аѣет от сѣра „Ахзāб“, меāл: **„Когато Зейд се раздели с тази жена, Ние те оженихме за нея.“** Този брак бе сключен пряко от Всевишния Аллах, отделно бракосъчетание от страна на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не бе извършено. Зейнеб (*радияллāху анхā*) се хвалеше винаги с това и казваше: „Всяка жена бива омѣжвана от страна на баща си, а мен ме бракосъчета Всевишният Аллах.“ По това време бе на тридесет и осем години. Почина през двадесетата година от Хиджра, на петдесет и три години.³⁵⁰ Много обичаше да раздава милостиня. Бе много сръчна в ръкоделието. Това, което изработваше и всичко, което достигаше до нея, раздаваше на роднини и бедни. Дори, когато халиф Омер (*радияллāху анх*) даваше по дванадесет хиляди дирхема на всяка една от съпругите на любимия ни Пейгамбер, тя, получавайки своята част, веднага я раздаваше. Тя е първата от съпругите на Султана на вселената, която почина след неговата смърт. Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) я възхваляваше много. Благословеният хадѣс: **„От съпругите ми, първа ще ме последва най-щедрата.“**³⁵¹ събщи, че първа тя ще почине, защото тя раздаваше най-много милостиня. (Френският поет-клевветник Волтер написал пиеса, пълна с измислици и клевети относно брака на Расѣлюллах със Зейнеб (*радияллāху анхā*). Тази грозна пиеса се харесала на най-големия му враг папата, който го бил отлъчил от църквата и му пратил похвално писмо. Когато халифът на мюсюлманите султāн Адбулхамѣд Хāн II чул, че пиесата ще се постави на сцена, давайки ултиматум на Франция и Англия, веднага предотвратил тази низост.)

Сафийе (*радияллāху анхā*). Бе дѣщеря на Хуйей бин Ахтаб, вожда на юдеите от Хайбер. В Хайбер бе сгодена за един юдеѣ, но се омѣжи за много богатия Кенāне бин Хакѣк. При завладяването на Хайбер през седмата година от Хиджра, Сафийе (Сафийѣе) бе пленена. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я освободи, тя прие исляма и бе удостоена с честта да стане негова съпруга. Почина в Медйна през 50 година от Хиджра.³⁵²

Меймѣне (*радияллāху анхā*). Името ѝ бе Берра, но любимият ни Пейгамбер я нарече Меймѣне. Съпругът на Меймѣне почина по време на поклонението умра, което бе извършено след завземането на Хайбер. След това тя бе удостоена с честта да стане съпруга на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). През 53 година от Хиджра се разболя в Мекка. Помоли да я изведат от Мекка, защото Расѣлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ събщи, че ще умре извън

³⁵⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 24

³⁵¹ Бухāрѣй, “Зекѣт”, 10; Муслим, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 101; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 108

³⁵² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 129; Ибн Хабѣб, *ел-Мухаббер*, 91

Мекка. Изведоха я и тя умря на мястото, където се бе състояла сватбата ѝ със Султана на вселената.³⁵³

Мāрийе (*радияллāху анхā*). Бе наложница на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), прие исляма и бе удостоена с честта да бъде негова съпруга. Мāрийе бе подарена на Мухаммед (*aleyхисселām*) от Мукавкис и затова потеклото ѝ не се знае. Роди му син – Ибрāхим. Бе много тиха, спокойна. Почина през 637 г. (16 г. от Хиджра), в последните години от управлението на халиф Омер. Погребана е в гробището Бакй'.³⁵⁴

Райхāне (*радияллāху анхā*). Бе наложница на любимия ни Пейгамбер, прие исляма. Бе от юдеите от племето Бенй Курайзā. Не е известно точно кога е родена. Почина преди Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) през 631 г. (10 г. от Хиджра) в Медйна. Погребана е в гробището Бакй'.³⁵⁵

В един от благословените хадйси се казва: „**Всичките ми бракове и омъжването на дъщерите ми бяха с позволенията на Всевишния Аллах, донесено от Джебрāил** (*aleyхисселām*).“

Една от основните причини за многоженството на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе оповестяването на ислямската религия. Преди да бъде низпослано знамението, засягащо покриването на жените, те отиваха при любимия ни Пророк и му задаваха въпроси. Когато отиваше в къщата на някого, идваха и те, сядаха и го слушаха. След като бе низпослано знамението, засягащо покриването на жените и бе забранено на жените да седат и разговарят с мъжете, спря да ги приема и им заповяда да получат отговори на въпросите си чрез допитване до благословената му съпруга Хазрети Āише. Но въпросите бяха толкова много, че тя не успяваше да отговори на всички. За да улесни това нейно важно дело и за да облекчи бремето ѝ, сключи толкова бракове, колкото бяха необходими за предаването на тези фини познания, отнасящи се до жените. Ако имаше една единствена жена, нямаше да е възможно тя да отговаря на техните въпроси. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие товара на многоженството върху плещите си с цел оповестяване на религията на Всевишния Аллах.

Децата му

Любимият ни Пейгамбер имаше седем деца: три момчета и четири момичета. Всички, с изключение на Хазрети Фāтима, починаха преди него. Родът на Султана на вселената продължи чрез нея. Потомците на Хазрети Хусейн се наричат сеййид, а на Хазрети Хасан – шерйф. Уважението към техните потомци е уважение към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Това уважение и тази любов към тях ще помогнат на вярващите да отдадат последния си дъх с вяра.

Кāсим. Най-големият син на Мухаммед (*aleyхисселām*), затова Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе наричан Ебу Кāсим (баща на Кāсим). Роди се в Мекка преди Аллāху теāля да удостои Мухаммед (*салляллāху алейхи ве сел-*

³⁵³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 140

³⁵⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 216

³⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 130

лем) с пророческата мисия. Неговата майка е Хадїдже (*радияллāху анхā*). Почина на седемнадесет месечна възраст.³⁵⁶

Зейнеб. Най-голямата дъщеря на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Родила се, когато Мухаммед (*алейхисселām*) бе на тридесет години. Омъжи се за Ебū Āс бин Рабї, син на сестрата на майка ни Хазрети Хадїдже.³⁵⁷ В началото той не прие исляма. В битката при Бедр бе пленен, но след това, при условие да изпрати съпругата си в Медїна, бе освободен. Изпрати я заедно с брат си, но неверниците я върнаха обратно. Тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати в Мекка Хазрети Зейд ибн Хāрисе, който успя да я отведе в Медїна. След случката в Худейбийе Ебū Āс прие исляма и Хазрети Зейнеб му бе дадена отново. Почина през осма година от Хиджра, на тридесет и една години. Имаше две деца – Али и Умāме. При завладяването на Мекка синът ѝ Али бе върху камилата на Султана на вселената, седеше зад него. Дъщеря ѝ Умāме впоследствие стана жена на Хазрети Али.³⁵⁸

Рукаййе. Втората дъщеря на Расūлюллах. Родила се, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на тридесет и три години. Бе много красива. Сгодена бе за Утбе, сина на Ебū Лехеб. След като бе низпослана сūra „Теббет“, Утбе се разведе с нея преди сватбата. Всевишният Аллах я отреди за жена на Хазрети Осмāн. Два пъти заедно се преселиха в Хабаша. Преди битката при Бедр, когато бе на двадесет и две години, се разболя. На Хазрети Осмāн бе заповядано да не участва в битката, а да остане да се грижи за жена си. Бе погребана в деня, в който новината за победата достигна до Медїна.³⁵⁹

Умму Гулсум. Третата дъщеря на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тя бе сгодена за другия син на Ебū Лехеб – Утейбе, но след като бе низпослана сūra „Теббет“ той се разведе с нея и наговори обидни думи на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), а той го прокле, казвайки: „**О, Господарю! Изпрати му един от Твоите зверове!**“ По пътя за Шам Утейбе бе разкъсан от един лъв. След смъртта на Рукаййе (*радияллāху анхā*), Всевишният Аллах отреди и Умму Гулсум (*радияллāху анхā*) за жена на Хазрети Осмāн. Почина през деветата година от Хиджра. Любимият ни Пейгамбер извърши погребалната молитва дженāзе и заставайки до гроба ѝ, плака за нея.³⁶⁰

Фāтима. Най-малката дъщеря на Расūлюллах. Бе жена на Хазрети Али и тѣща на Хазрети Омер. Когато се омъжи бе на петнадесет години³⁶¹, а Али (*радияллāху анх*) бе на двадесет и една. Майка ни Фāтима бе много красива, кожата ѝ бе бяла. Родила се в Мекка, тринадесет години преди Хиджра. Почина през единадесета година от Хиджра, на двадесет и четири години. Имаше трима синове – Хасан, Хусейн и Мухсїн и две дъщери – Умму Гулсум и Зейнеб (*радияллаху теāля анхум еджмайн*).³⁶² Родът на Султана на вселената продъл-

³⁵⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 16

³⁵⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сїре*, 229; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, VII, 171; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 31

³⁵⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 31

³⁵⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 36

³⁶⁰ Ибн Асāкир, *Тārїху Димашик*, XXXIX, 37

³⁶¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 22

³⁶² Ибн Исхāк, *ес-Сїре*, 231; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 26; Ибн Кесїр, *ел-Бидāйе*, V, 293

жи чрез Фатима. Зейнеб се омъжи за Абдуллах бин Джа'фер Таййар и му роди две деца – Али и Умму Гулсум. Те се наричат **Шериф-и Джа'ферй**.

Абдуллах (Таййиб или Тахир). Последното дете на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) от майка ни Хазрети Хадйдже. Роди се след като на Расулюллах бе съобщено пророчеството и почина като кърмаче. След неговата смърт неверникът Ас бин Вāил започна да обижда любимия ни Пейгамбер, казвайки: „Мухаммед е ебтер“, т.е. родът му прекъсна. Всевишният Аллах отговори на този неверник със сūra „**Кевсер**“.³⁶³

Ибрāхим. Третият от синовете на любимия ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*) и последното от всичките му деца. Син е на Мāрийе, която бе подарена на Пророка от Мукавкис, управителя на Египет. Роди се през осма година от Хиджра и почина на година и половина. По време на болестта му Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го взимаше на ръце и от благословените му очи се стичаха сълзи. Когато почина имаше слънчево затъмнение и казаха, че причината за това явление е неговата смърт. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), когато чу това, каза: „Слънцето и луната са две създания на **Всевишния Аллах, показващи Неговото съществуване и единство. Тяхното затъмнение не се случва нито заради смъртта, нито заради живота на някого. Като видите тези явления сещайте се за Аллāху теāля**.“ Когато Ибрāхим почина каза: „**О, Ибрāхим! Смъртта ти много ни натъжи. Очите ни плачат, сърцето ни боли, но не можем да кажем нищо, което да огорчи Всевишния Аллах.**“³⁶⁴

Семейството му

Членовете на семейството на любимия ни Пейгамбер се наричат **Ехл-и бейт**. Това са благословените му съпруги, дъщеря му Хазрети Фатима и Хазрети Али, Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*), и техните деца, а също така и благородния род Хāшим, към който принадлежи.

Всевишният Аллах в Свещения Корāн казва, меāl: „**Аллāху теāля иска да отмахне от вас всякакви недостатъци и нечистотии, и иска напълно да ви пречисти.**“ (сūra Ахзāб: 33)

Сподвижниците попитаха: „О, Расулляллах! Кои са Ехл-и бейт?“ В това време пристигна имām Али (Хазрети Али). Пророкът на Аллāху теāля го взе под благословеното си наметало. След това дойде Хазрети Фатима, след нея Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*). Взимайки и тях под наметалото си, каза: „**Ето това са членовете на моето семейство.**“³⁶⁵

Любовта към членовете на семейството на Султана на вселената помага на хората да предадат душите си като вярващи и да се спасят. Вярващите са длъжни (фарз е) да ги обичат и да ги почитат. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Моят Ехл-и бейт е като кораба на Нūх (алейхисселām). Които ги последват, ще се спасят, останалите ще бъдат погубени.**“³⁶⁶

³⁶³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 16

³⁶⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 212-215

³⁶⁵ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 451

³⁶⁶ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 373

Толкова много са достойнствата и съвършенствата на хората от дома на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), че е невъзможно да се изброят. Езикът е безсилен да опише техните благородни качества и да ги възхвали. Тяхната възвишеност, тяхното величие може да се разбере само чрез знаменитата (свещените айети).

Имām Шāфий съобщава това по най-хубав начин, казвайки: „О, Ехл-и бейт-и Расул! Всевишният Аллах в Свещения Корāн повелява да ви обичаме. Това, че не се приема молитвата намāз на онези, които не са отправили ду’ā за вас по време на намāз, показва вашето благородство и величие. Вашето достойнство е толкова голямо, че Всевишният Аллах ви приветства в Свещения Корāн.“

Хазрети Енес казва: „Попитаха Расуллāх: „Кого най-много обичате от Ехл-и бейт?“ Отговори им: „**Хасан и Хусейн.**“³⁶⁷

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: „Бях при Расуллāх. Дойде Хасан. Каза: „**О, Господи! Аз го обичам и Ти Го обичай. Обичай и тези, които го обичат.**“ Друг път пък каза: „**Хасан и Хусейн са моите благовония на земята.**“

Любимият ни Пейгамбер казва: „**След мен ви оставям две неща. Ако се придържате към тях, няма да се отклоните от правия път. Първото е по-голямо от второто. Първото е Книгата на Аллāху теāлā – Свещения Корāн – здраво въже, простиращо се от земята до небето. Второто нещо са членовете на моето семейство (Ехл-и бейт). Тези две неща са взаимосвързани. Който не ги следва, ще се отдели от моя път.**“³⁶⁸

Веднџ Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*) се разболяха. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на Хазрети Али и Хазрети Фāтима да дадат някакъв обет за тях. Хазрети Али и майка ни Хазрети Фāтима, и наложницата им Фидда се обрекоха да говеят три дни. Двете благоухания на Дженнета оздравяха, обаче в къщата им нямаше нищо за ядене. Хазрети Али взе на заем от един юдей три крини ечемик и тримата изразиха намерение да говеят. Хазрети Фāтима смля едната крина от ечемика и опече пет питки (заедно с децата бяха пет души). Когато настъпи времето за разговяване майка ни Хазрети Фāтима сложи по една питка пред всеки, но в този момент дойде един беден, нуждаещ се човек и каза: „О, хора на дома на Пророка на Аллāху теāлā! Аз съм един беден мюсюлманин. Всевишният Аллах да ви възнагради с благата на Дженнета, дайте ми нещо за ядене!“ Дадох му питките си, а самите те разговяха с вода. На другия ден пак възнамериха да говеят. Слугинята смля още една крина ечемик и опече отново пет питки. Когато се приготвиха за разговяването (ифтāра), дойде едно сираче. И петимата дадох питките си и зарадваха сирачето. Самите те разговяха с вода. На другия ден пак възнамериха да говеят. От последната крина ечемик опекоха отново пет питки и ги поставиха пред себе си. Когато настъпи времето за разговяване, дойде един пленник и каза: „Гладен съм от три дни. Завързаха ме и не ми дадох да ям нищо. В името на Аллāху теāлā, съжалете ме!“ И петимата му дадох питките си и отново разговяха с вода. Тогава бяха низпослани следните айети, меāл:

³⁶⁷ Ибн Асāкир, *Тāрīху Димашик*, XI, 153

³⁶⁸ Тирмизий, „Менāкиб“, 32; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VI, 309

„Те изпълниха обета. Страхуват се от Деня (на Къямет), злото на който се разпростира навсякъде. И (за да спечелят задоволството на Аллāху теāля) дадоха храна – въпреки че (и те имат нужда от нея) и те я искат – на бедни, сираци и пленници, и казаха: „Храним ви в името на Аллāху теāля. Не искаме от вас нито отплата, нито признателност.“ Затова Дженāб-и Хак (Аллāху теāля) им даде да пият от чиста напитка.“ (сӯра: 7-9, 21)

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „Добрите сред вас са онези, които след мен правят добро на членовете на моето семейство.“

От Хазрети Али се предава, че Пейгамберът ни (*aleyхиссаляту весселām*) е казал: „В Деня Къямет ще се застъпя за онези, които правят добро на членовете на моето семейство (Ехл-и бейт).“, „От Моста Сърāt, без да им се подхлъзнат краката, ще минат онези, които обичат много членовете на моето семейство (Ехл-и бейт) и моите сподвижници (Есхāб).“

В един хадīs-и шерйф, сведен от имām Раббāнй, се казва: „Който обича Али, несъмнено ще е обичал мен. Който се отнася враждебно към него, несъмнено ще се е отнесъл враждебно към мен. Който го огорчи, несъмнено ще е огорчил мен. Който огорчи мен, несъмнено ще е огорчил Всевишния Аллах.“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „Всевишният Аллах ми повели да обичам четирима и ми събщи, че и Самият Той ги обича.“ Когато го попитаха: „Бихте ли ни казали кои са те?“, отвърна: „Али е от тях, Али е от тях, Али е от тях, Ебӯ Зерр, Микдād и Селмāн.“

В един от благословените хадīsи се казва: „За оскърбилите ме заради семейството ми, ще има сурово наказание.“

В друг благословен хадīs се казва: „Фātима е част от мен. Който огорчи нея, ще огорчи и мен.“

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: „Расӯлюллах каза на Али: „Фātима ми е по-любима от теб, но ти си ми по-ценен от нея.“

В друг благословен хадīs се казва: „Затова, че съм ви донесъл ислямската религия, не искам нищо в замяна. Искам само да обичате членовете на моето семейство (Ехл-и бейт).“³⁶⁹

Ислямските учени съобщават, че за да предаде един човек душата си като вярващ, е нужно да обича членовете на семейството на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), защото в тях се съдържат частици от него. Всеки мюсюлманин е длъжен да ги цени и да ги уважава.

Великият ислямски учен имām Раббāнй (*рахметуллāхи алейх*) казва: „Баща ми беше голям учен във всички науки. Винаги ни съветваше и ни насърчаваше да обичаме членовете на семейството на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Казваше: „Тази любов ще помогне на човека да отдаде последния си дъх с вяра.“ В последните му мигове бях до него. Когато съзнанието му отслабна, му напомних тези съвети и го попитах как му действа тази любов. Дори и в това състояние успя да ми каже: „Плувам в океана на любовта на Ехл-и бейт.“ Веднага прославих Всевишния Аллах.“ Любовта към членовете на семейство-

---

³⁶⁹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, IX, 100; Ибн Асāкир, *Тāрийху Димашк*, XXXXII, 125

то на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е капиталът на Ехл-и суннет. Този капитал ще донесе всички печалби за Āхирета.

Ехл-и бейт се разделя на три групи. Към първата група спадат роднините на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), например лелите му. Към втората – благословените му жени. Към третата – слугините, вършещи къщната работа. Вършещите работата извън дома, четящият призова за намāз (езāн) Билял, и Селмāн, и Сухейб (*радияллāху анхум*) също се хранеха в дома на любимия ни Пейгамбер.

Хазрети Фāтима и нейните потомци до Къямета се отнасят към Ехл-и бейт. Трябва да се обичат, дори да са непокорни. Да се уважават, да им се окаже морална и материална помощ. Тази любов ще помогне на мюсюлманина да предаде душата си като вярващ. (В сирийския град Хама имаше съдилище за сеййидите и децата, родени от този благословен род се регистрираха в присъствието на двама свидетели, но впоследствие то бе премахнато от верния приятел на англичаните Мустафā Решйд Паша.)

Сподвижниците на Расūлюллах

Това са другарите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всеки един мюсюлманин – мъж или жена, дете или възрастен – който е видял, дори и само за малко, поне веднъж Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), всеки незрящ човек, който е разговарял веднъж с него и е умрял като вярващ се нарича „сāхиб“ или „сахāбий“. Тяхното множество се нарича „есхāб“ или „сахāбе“ или „сахб“.

Човек, който е неверник, когато вижда Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), но след смъртта му приема исляма, или, който го вижда като мюсюлманин, но впоследствие се отвърща от исляма, не може да бъде сподвижник. Но онзи, който го вижда като мюсюлманин, след това се отвърща от религията и след смъртта му отново приема исляма също става сподвижник. Тъй като любимият ни Пейгамбер е пророк и на джиновете, то и джиновете могат да бъдат сподвижници.

Сподвижниците са най-големите авторитети по религиозните въпроси, защото научиха Свещения Корāн от самия Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и предадоха тези свои знания на хората след тях. Онова, което се знае за делата и думите на Султана на вселената, се опира на предаденото от тях. Те станаха свидетели на предадените от тях знания.

А предаденото от тях съставя основата на благословените хадйси. Единодушието на ислямските учени (иджмā*) бе най-съвършено и пълно в епохата на сподвижниците. Всеки един от сподвижниците е учен муджтехид, всяка тяхна дума е доказателство в исляма. Те превъзхождат муджтехидите след тях.

Ислямските учени са разделили сподвижниците на три групи по отношение на тяхната високопоставеност:

1. Мухāджири: Това са преселилите се от Мекка и от други места в Медйна, преди превземането на Мекка. Те оставиха своето имущество, близките си и родината си заради исляма. Някои от тях дойдоха като мюсюлмани, а други приеха исляма, пристигайки в Медйна и заставайки пред Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Един от тях бе Амр бин Āс (*радияллāху анх*).

2. Енсāри: Това са мюсюлманите от Медйна или от околностите му, а също така и от двете племена Евс и Хазрадж. Те дадоха дума, че ще помагат по всякакъв начин на Султана на световите и преселилите се от Медйна мюсюлмани, че ще жертват живота си и богатството си за разпространението на религията, и удържаха на думата си.

3. Други сподвижници: Приелите исляма по време на превземането на Мекка и след това. Те не могат да се нарекат мухāджири и енсāри, а само сподвижници.

Най-високопоставените сред сподвижниците са четиримата халифи на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – **Хазрети Ебӯ Бекр, Хазрети Омер, Хазрети Осмāн и Хазрети Али**. След тях са останалите шест души от десетимата благовестени с Дженнета приживе – Талха, Зубейр бин Аввām, Абдурахмāн бин Авф, Саад бин Ебӯ Ваккās, Са'ид бин Зейд, Ебӯ Убейде бин Джеррāх (*радияллāху анхум*), също така и внуците на любимия ни Пейгамбер – Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*). След тях са първите четиредесет души, приели исляма. След тях – триста и тринадесетте сподвижници, участвали в битката при Бедр. След тях – седемстотинте храбреци от битката при Ухуд. След тях – хиляда и четиристотинте сподвижника, дали клетва под дървото през шестата година от Хиджра, наречена „**Клетвата под дървото**“.³⁷⁰

Броят на сподвижниците по време на превземането на Мекка бе около десет хиляди, по време на похода към Тебӯк – седемдесет хиляди, по време на прощалния хадж – деветдесет хиляди, по времето на смъртта на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) – повече от сто двадесет и четири хиляди. Има и други предания по въпроса за броя на сподвижниците.

Последните починали сподвижници са следните: Абдуллах бин Евфā – почина в Кӯфа през 705 г. (86 г. от Хиджра), Абдуллах бин Йеср – почина в Шам през 706 г. (88 г. от Хиджра), Сехл бин Саад – почина в Медйна на сто годишна възраст през 709 г. (91 г. от Хиджра), Енес бин Мāлик – почина в Басра през 711 г. (93 г. от Хиджра), Ебӯ Туфейл Амир бин Вāсиле – почина в Мекка през 718 г. (100 г. от Хиджра).

Сподвижниците останаха верни на дадената дума и след смъртта на любимия ни Пейгамбер. По време на управлението на четиримата халифи те, напускайки родните си места, се разпръснаха по целия свят. Повечето от тях не се завърнаха обратно никога. Много от тях, оставайки по тези места до края на живота си, се сражаваха в името на Аллāху теāля и разпространяваха исляма. По този начин за кратко време бяха превзети много държави. В превзетите страни ислямът се разпространи много бързо.

Всички сподвижници бяха справедливи. Всички те участваха в оповестяването на исляма и събирането на Свещения Корāн. Благословените хадйси на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бяха предадени от тях.

(Множество книги са написани, разкриващи техните добродетели, достойнства, примерните им жития, заслугите им за разпространяването на религията и имената на всеки един от тях. Книгата „**Есхāб-и кирām**“, разпространявана от **Хакйкат Китāбеви**, е много ценна.)

---

³⁷⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 59; II, 101, 120; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 315; Вакидй, *ел-Мегāзй*, I, 279; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97

След пейгамберите и най-високопоставените меляикета, те са най-достойните от всички създания. Името на всеки един от тях трябва да се произнася с уважение.

Всеки от тях е по-високопоставен от който и да е член на тази общност. Всеки повярвал в Мухаммед (*алейхисселям*), без значение на цвят, потекло, род или местожителство, се нарича негов уммет (общност).

Меалите на айетите, разкриващи техните достойнства, са:

„**Вие сте най-добрата общност.**“ (сӯра Ал-и Имрән:110)

„Аллāху теāля е доволен от първите от мухāджирите и енсāрите, и онези, които ги следват. Те също са доволни от Аллāху теāля. Той приготви за тях Дженнети. Дженнети, под чиито дървета реки текат. Там ще останат вечно.“ (сӯра Тевбе:100)

„Мухаммед (*алейхисселям*) е Пророка на Аллāху теāля. А онези, които са заедно с него (т.е. сподвижниците), са силни към неверниците и милостиви помежду си. Виждаш ги много пъти в рукӯ и суджӯд. Искат от Аллāху теāля да даде на хората всяко добро и превъзходство (в земния и отвъдния живот). Пожелават Ридвāн, т.е. доволството на Аллāху теāля. По лицата им проличава, че правят много суджӯд. Техните състояния и достойнства бяха посочени в Теврāt (и Инджйл). Както се съобщава в Инджйл (Евангелието), те приличат на посев. Както той подава тънък филиз и дебелее, расте, така и те, въпреки че бяха малобройни и слаби, се разпространиха наоколо за кратко време. Изпълниха всичко наоколо със сиянието на вярата. Както всички виждат състоянието на филиза и казвайки: “Как за кратко време израстна!” се чудят, така и тяхното състояние и слава се разпространи из света, и свидетелите се зачудиха и неверниците се ядосаха.“ (сӯра Фетих:29)

И Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), в своите хадйси разкрива величието и възвишеността на своите сподвижници, казвайки:

„Не злословете по адрес на моите сподвижници! Ако един сред онези, които дойдат след моите сподвижници, даде като милостиня (садака) злато, колкото планината Ухуд, не ще може да получи севāба или дори половината севāб на един от Есхāба (сподвижниците) ми, дал шепа ечемик.“³⁷¹

„Моите сподвижници са като звездите на небето. Ако последвате, който и да е от тях, ще намерите напътствието.“

„Вздържайте се от вражда към моите сподвижници. Бойте се от Аллах! Онзи, който ги обича, ги обича заради мен. Враждата към тях е вражда към мен. Който ги оскърбява, оскърбява и мен. А който оскърбява мен, несъмнено оскърбява Всевишния Аллах.“

„Най-добрите от моята умма са онези, които живеят по мое време. След това тези, които ги последват, и след това тези, които последват и тях. Огънят на Джехеннема не ще изгори онези, които са ме видели и онези, които са видели тези, които са ме видели.“³⁷²

³⁷¹ Бухārй, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 5; Ебу Дāvӯд, “Сунне”, 11; Тирмизй, “Менāкиб”, 70; Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 31; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 11; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 116

³⁷² Бухārй, “Рикāк”, 7; Муслим, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 319; Несāй, “Ймāн”, 29; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 438

Тези свещени айети и благословени хадйси показват ясно и открито достойнствата и свършенствата на сподвижниците.

СУННЕТ-И ЗЕВЪИДИТЕ НА ПРОРОКА НИ

Брадата и косата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Попитаха Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*):

- Каква беше благословената коса на Расūлюллах?

Хазрети Енес отговори:

- Не беше много къдрава, не беше и много права. Беше нещо средно между двете. Дължината ѝ беше между ушите и раменете.³⁷³

Ибн Аббāс (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената пускаше благословената си коса над челото. Впоследствие започна да я разделя на път.“

Ислямските учени казват: „Разделянето на косата на път е от суннета (сунна) на любимия ни Пейгамбер, защото започна да прави така впоследствие. Джāиз е и пускането над челото, и разделянето на път, но разделянето на път е за предпочитане.“

Майка ни Хазрети Āише разказва: „Косата на Пейгамбера ни стигаше над джумме и под вафра .“³⁷⁴ (Джумме е косата, стигаща до раменете, а вафра – косата, стигаща до месестата част на ухото.) От думите на майка ни Āише (*радияллāху анхā*) се разбира, че косата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) била толкова дълга, че била под месестата част на ушите, но не достигала до раменете му.

Кāди Йяд (*рахметуллāху алейх*) обяснява: „Знанията от споменатите предания могат да се обобщят по следния начин: косата отстрани на главата, откъм благословените му уши, стигаше до месестата част на ушите, а в задната част на главата стигаше до раменете.“

Пак от него се предава: „В някои от преданията се казва, че косата му е стигала до ушите, а в други – до раменете. Това означава, че в един период от време дължината е била една, а в друг период – друга. Преданията са правилни и точни. Расūлюллах понякога оставял благословената си коса дълга, тя стигала чак до раменете му, а понякога я подстригвал до средата или до месестата част на благословените си уши.“

Умму Хāнй (*радияллāху анхā*) казва: „Веднъж Султанът на световите беше дошъл у нас. Косата му беше разделена на четири части.“³⁷⁵

Ако трябва да се обобщи, косата и брадата на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не бе нито много къдрава, нито много права, бе вълниста по рождение. Благословената му коса бе дълга. Първоначално си оставяше пер-

³⁷³ Бухāрй, “Либāс”, 68; Ебу Дāвуд, “Тереджджул”, 9; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 31

³⁷⁴ Ебу Дāвуд, “Тереджджул”, 9; Тирмизй, “Либāс”, 21; Ибн Мāдже, “Либāс”, 36; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 118; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 428

³⁷⁵ Тирмизй, “Либāс”, 39; Ибн Мāдже, “Либāс”, 36; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 59; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледўннийе*, 279

чем, но после започна да я разделя на път. Понякога я оставяше дълга, понякога я подстригваше.

Обръсването на косата или оставянето на дълга коса и разделянето ѝ на път е суннет (сунна) за мъжете. Трябва да се постъпва съобразно традициите и времето. Навиването на косата и правенето на плитки е мекрӯх*.

За благословената брада на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) казва: „По благословената брада на Расӯлюллах имаше много малко бели косми. Белите косми по косата и по брадата му не бяха повече от седемнадесет или осемнадесет на брой.“

Един ден Хазрети Ебӯ Бекр Съддик каза:

- Побеляхте, о, Расӯляллах!

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза:

- „Хӯд“, „Вāки’а“, „Мурселāt“, „Амме йетесēелӯне“ и „Изе’ш-шемси куввирет“ („Небе“ и „Теквир“) ме накараха да побелея.“³⁷⁶

В тези сӯри се споменава много за състоянията в Дженнета и Джехеннема. Любимият ни Пейгамбер побеля от мислене и тревожене за общността си.

Амр бин Шуайб казва: „Расӯлюллах оформяше и скъсяваше благословената си брада.“

В благословен хадїс сведен от имām Тирмизї се казва: „**Не е от нас онзи, който не скъсява мустаците си.**“³⁷⁷

В друг благословен хадїс се казва: „**Брадата си оставете дълга, а мустаците – много къси.**“³⁷⁸

Ибн Абдулхакїм казва: „Мустаците трябва да се подстригват много късо, а брадата не трябва да се подстригва. Да се подстригва много късо не означава да се обръсне.“

Имām Невевї обяснява: „Правилното при подстригването на мустаците е да се подстригват така, че да се виждат контурите на устните.“

Учените съобщават, че подстригването на горната част на мустаците и удължаването на краищата им е мекрӯх.

Ибн Омер (*радияллāху анх*) казва: „Разказаха на Расӯлюллах за огнепоклонниците. Той каза: „**Те удължават краищата на мустаците си и бръснат брадата си. В такъв случай вие се разграничавайте от тях.**“³⁷⁹

Когато Ебӯ Умāме (*радияллāху анх*) каза на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Расӯляллах! Хората на Писанието подстригват брадата си, а мустаците си удължават.“, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „**Вие подстригвайте краищата на мустаците си и удължавайте брадата си.**“

Ислямските учени съобщават, че скъсяването на мустаците колкото дължината на веждите е суннет (сунна). Също така е суннет пускането на брада, дълга колкото една шепа (в това число се смята и брадичката), и подстригването на по-дългата от нея. Оставянето на къса брада с намерението да се подчини на сунната е бид’ат*. Харām е. Обръсването на брадата с цел разпространяване и

³⁷⁶ Тирмизї, „Тэфсїрул-Кур’āн“, 56; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 435; Тирмизї, „Шемāил-и Шерїф“, 74

³⁷⁷ Касталāнї, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 280

³⁷⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 449; Касталāнї, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 280

³⁷⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 439; Касталāнї, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 281

оповестяване на религията, осигуряване на средства за прехрана и възпрепятстване на появата на фитне* (раздор) е дж'аиз и необходимо. Това са оправдателни причини и не са неподчинение или изоставяне на сунната, но не са оправдателни причини за извършването на бид'ат (нововъведение).

Лягането и спането на Пророка ни (*саллялл'аху алейхи ве селлем*)

Пророкът ни (*саллялл'аху алейхи ве селлем*), когато лягаше в постелята си, лягаше на дясната си страна, слагаше дясната си длан под дясната си буза и отправяше следната ду'а:

„О, Аллах мой! Отдадох се на Теб, обърнах лицето си към Теб, поверих делата си на Теб, опрях гърба си на Теб. Страхувам се от Твоето наказание и се надявам на Твоята милост. Няма на какво друго да разчитаме като убежище, освен на Твоята милост, няма от какво друго да се пазим, освен от Твоето наказание!

Може да се търси закрила само при Твоята милост и само с нея може да се постигне спасение.

Аз повярвах в Твоята Книга, която Ти низпосла, и в Твоя Пророк, когото Ти изпрати.

О, Господарю мой! С Твоето име легнах. Ако вземеш душата ми, бъди милостив към нея! Ако я върнеш, закрилай я така, както закриляш праведните Си раби.

О, Аллах мой! С Твоето име ще умра и с Твоето име ще възкръсна. Хамд на Аллах, Който ни храни, пои, обезпечавя всички наши нужди и ни предпазва. Колко много са хората, чиито нужди няма кой да обезпечи и няма кой да ги предпази. О, Аллах мой! Пази ме от Твоето наказание в Деня, в който ще събереш Твоите раби пред Себе Си!“

Когато се събуждаше казваше:

„Хамд на Аллах, Който ни съживява след като ни е умъртвил. При Него ще е и завръщането ни в Деня Къ'амет.“³⁸⁰

Когато влизаше в постелята си, отправяше следната ду'а:

„О, Аллах мой, Повелителю на небесата и на земята, Повелителю на всяко нещо, Който разцепва семето и зрънцето, Който низпосла Тевр'ат, Инджил и Кор'ан! Търся закрила при Теб от злото на всеки злодейтел, защото Ти ги държиш за перчема!

О, Аллах мой! Ти Си Изначалният, няма нищо, което да е преди Теб! Ти Си Безкрайният, няма нищо, което да е след Теб! Ти си Явният, няма нищо освен Теб!“

Когато се събуждаше отправяше следната ду'а: **„Няма друг бог, освен Теб! Пречист си! О, Аллах мой! Желая да опростиш греховете ми и ме дариш с милостта Си.**

О, Аллах мой! Увеличи знанието ми! Не отклонявай сърцето ми, когато Си ми показал правия път. Дари ме с милостта Си, защото Ти Си най-опрощаващия.“

---

³⁸⁰ Тирмизй, „Шем'аил-и Шер'иф“, 281

Берā бин Азиб (*радияллāху анх*) разказва: „Расӯлюллах ми каза: „**Преди да си легнеш, извърши частично умиване като за намāз. След това легни на дясната си страна и изречи:** “Отдадох се на Теб, обърнах лицето си към Теб, поверих делата си на Теб, опрях гърба си на Теб. Страхувам се от Твоето наказание и се надявам на Твоята милост. Няма на какво друго да разчитаме като убежище, освен на Твоята милост, няма от какво друго да се пазим, освен от Твоето наказание! Може да се търси закрила само при Твоята милост и само с нея може да се постигне спасение. Аз повярвах в Твоята Книга, която Ти низпосла, и в Твоя Пейгамбер, когото Ти изпрати.“

Ако умреш през онази нощ, ще умреш с вродената си природа (ще умреш като мюсюлманин). **Който произнесе това и умре през онази нощ, ще умре с вродената си природа** (т.е. като мюсюлманин).“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Когато някой от вас през нощта стане от постелята си, преди да легне отново, да я изтупа леко три пъти, защото не се знае какво е станало след него, какви неща са дошли и заели място там.**

Когато поиска да легне, да легне на дясната си страна и да изрече: „О, Аллах мой! Пречист си! О, Аллах мой, с Твоето име си слагам едната страна (т.е. лягам) и с Твоето име я вдигам. Ако вземеш душата ми, дари я с милостта и опрощението Си! Ако я върнеш отново, закрилай я така, както закрилайш праведните Си раби!“

Когато се събуди, да каже: „Хамд на Аллах, Който даде здраве на тялото ми, възвърна ми душата и ми позволи да Го споменавам (зикр).“

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), срещайки излегнал се по корем мъж, му каза: „**Ето това е лягане, което никак не е любимо на Аллāху теāля.**“

Шерйд бин Сувейд (*радияллāху анх*) разказва: „Пейгамберът ни видя един излегнал се по корем спящ човек, докосна го с върха на крака си и каза: „**Да се спи по този начин е най-нелюбимо на великия Аллах.**“

Спящият човек бе Абдуллах бин Тахфе от Есхāб-и суффе. Той разказва: „Когато една утрин се бях излегнал по корем в джамията, някой ме докосна с крак и попита:

- Кой е този?

- Аз съм Абдуллах бин Тахфе. – отговорих аз.

И какво да видя? Султанът на вселената стои пред мен.

Каза ми:

- **Да се спи по този начин е най-нелюбимо на великия Аллах.**“³⁸¹

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги бе с абдест. След отиване по нужда винаги извършваше частично умиване.

Начинът му на сядане

Ханзала бин Хизйам (*радияллāху анх*) казва, че е отишъл при Пейгамбера ни и го видял да седи по начин, който ние днес наричаме “сядане по турски”.

³⁸¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 262; V, 426

Джāбир бин Семўра (*радияллāху анх*) предава, че след изпълнение на утринния намāз до изгрева на слънцето Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е седял “по турски”.

Любимият ни Пейгамбер никога не протягаше краката си срещу намиращите се пред него.

Шерїд бин Сувейд (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената се беше отбил у нас. В това време, аз седях, поставил лявата си ръка зад гърба си и облегат на половината си длан. Пророкът на Аллāху теāля ми каза: „**Ти като тези, които са сполетени от гняв ли сядаш?!**“ (като юдеите)

Кайле бинти Махраме (*радияллāху анхā*) разказва: „Видях Пейгамбера ни да седи със смирение, обгърнал с ръце свитите към корема си колена.“³⁸²

Когато сядаше да се храни, сядаше съвсем обикновено. Хранеше се, сядайки на земята, и казваше: „**Сядам като всеки един раб и се храня като всеки един раб. Аз съм само един раб. Не е от мен онзи, който се отвърща от моята сунна.**“³⁸³

Веднъж, когато любимият ни Пейгамбер се хранеше, облягайки се, при него дойде Джебрāил (*aleyхисселāм*) и му каза: „О, Мухаммед! Значи, ти се храниш като кралете?!“ Като чу това, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага седна на земята.³⁸⁴

Един ден при Мухаммед (*aleyхисселāм*) дойде едно меляিকে заедно с Джебрāил (*aleyхисселāм*). То му каза: „Вашият Господ ви поздравява и ви оставя да изберете между Пейгамбер-владетел и Пейгамбер-раб.“ Джебрāил (*aleyхисселāм*) му направи знак да покаже смирение и Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Да бѣда Пейгамбер-раб.**“ След този ден Пейгамберът ни (*aleyхисселāм*) никога не се храни на крак или облягайки се на нещо.

Начинът му на хранене

Ебў Джухайфе (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената каза: „**Аз не се храня облегат.**“³⁸⁵

Начините на облягане са три: облягане на една страна, сядане по турски, облягане на едната ръка и хранене с другата. Третият начин на облягане се наричава.

Когато се хранеше използваше трите си пръста – показалеца и двата съседни на него.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„**Благодатта на яденето е в извършването на умиване (абдест), на миенето на ръцете, преди и след ядене.**“³⁸⁶

„**Който заспи без да премахне миризмата на месо и масло от ръцете си, да не обвинява никого, ако му се случи нещо.**“

³⁸² Бухārї, “Исти’зāн”, 34; Ебў Дāвўд, “Едеб”, 25; Хейсемї, *Меджмау’з-Зевāид*, V, 423

³⁸³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381

³⁸⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 380

³⁸⁵ Тирмизї, *Шемāил-и Шерїф*, 164; Кāдї Ийāд, *Шифā-и Шерїф*, 86

³⁸⁶ Тирмизї, “Ет’име”, 39

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше една каравана (меден съд), наречена гарра. След изпълнението на намāза кушлук носеха тази каравана, пълна със серид (тирид – ястие от надробени парченца хляб и много месо), и я поставяха в средата. Веднъж, когато мюсюлманите се събраха около караваната, един бедуин видя Пейгамбера ни да сяда на колене, не се сдържа и каза: „Що за сядане е това?!“ Расуллоллах (*алейхиссаляту весселām*) отвърна: „Несъмнено, Аллах ме стори щедър раб, а не насилник и инат. Хайде, започнете да ядете отстрани и недейте да ядете от средата! Благодатта на яденето е в средата! Когато някой от вас иска да яде, да не яде откъм средата, а да яде откъм края, защото благодаратта се спуска в средата му.“

Омер бин Ебӯ Селеме (*радияллāху анх*) разказва: „Аз бях момче, което се намираше под възпитанието на Султана на световете. Когато се хранех, ръката ми се движеше в блюдото. Султанът на вселената ми каза: „**О, синко! Произнеси Бесмеле, яж с дясната си ръка и се храни от своята страна!**“ Това стана постоянният ми начин на хранене.“³⁸⁷

Любимият ни Пейгамбер казва: „**Когато прислужникът на някого приготви ядене за него и му го поднесе, да го накара да седне и да яде заедно с него, защото той (прислужникът) е понесъл горещината и дима по време на готвене. Ако отбягва да го направи, или ако яденето е малко, да сложи в ръката му няколко залъка.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не подценяваше нито едно ядене. Ако желаше, го изяждаше, ако не желаше, го оставяше и мълчеше. Зачиташе и най-малкото благо. Не хвалеше храната, която му харесваше, нито пък критикуваше онази, която не му се нравеше.

След поставянето на яденето в средата, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправяше следната ду‘а: „**Аллāхумме бāрик ленā фимā резактенā векнā азāбеннāр. Бисмиллях!**“ и започваше да яде.

Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) разказва: „Султанът на вселената каза: „**Когато някой от вас пожелае да яде, да изрече „Бисмиллях“, да спомене името на великия Аллах. Ако забрави да спомене това преди ядене, да каже: „Започвам с името на Аллах и в началото и в края.**“

От Умеййе бин Махшй (*радияллāху анх*) се предава, че един човек се хранел без да изрече бесмеле и Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселām*) го наблюдавал. Когато отнасял последната хапка към устата си, човекът казал: „**Започвам с името на Аллах в началото и в края.**“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се засмял и казал: „**Шейтāнът продължаваше да се храни с него. Когато човекът спомена името на великия Аллах, шейтāнът повърна, не оставяйки нищо в стомаха си.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), когато се обуваше, когато се сресваше, при извършване на частично и пълно умиване обичаше да започва винаги отдясно, когато взимаше нещо, го вземаше с дясната си ръка, когато даваше – даваше с дясната си ръка.³⁸⁸

³⁸⁷ Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 204

³⁸⁸ Бухāрй, „*Вузу*“, 41

„Когато някой от вас се обува, нека започне с десния крак, а когато се събува – с левия, така че десният да бъде пръв при обуването и последен при събуването!“

От Абдуллах бин Омер (*радияллāху анх*) се предава, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **„Когато някой от вас ще се храни, нека се храни с дясната си ръка. Когато ще пие, нека пие също с дясната си ръка, защото шейтāнът се храни с лявата си ръка и пие с лявата си ръка.“**³⁸⁹

От бащата на Селеме бин Еквā се предава: „Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), като видя един мъж от племето Ешджа, когото наричаха Бушр бин Раиюл’ир, да се храни с лявата си ръка, му каза: **„Я с дясната си ръка!“** Мъжът излъга, като каза: „Не мога да ям с дясната, нямам сили!“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Да не ти достигат силите! Само високомерието и гордостта му го възпират да яде с дясната си ръка.“** След това мъжът повече не можа да си вдигне ръката до устата.“³⁹⁰

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Аллах, Който е Азйз и Джелйл, несъмнено е доволен от раба, отправящ Му хамд след ядене и пиене.“**

Ебӯ Са’йд’ул’Худрй (*радияллāху анх*) разказва: „След храна Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправяше следната ду’ā:

„Елхамду лиллāхиллезй ат’аменā ве секāнā ве джааленā муслимйн“³⁹¹
(Хамд на Аллах, Който ни нахрани и напои, и ни стори мюсюлмани.)

Ебӯ Умāметулбāхилий (*радияллāху анх*) разказва: „След храна Расӯл (*алейхисселām*) отправяше и следната ду’ā:

„Елхамду лиллāхи кесйран таййибен мубāракен фийхи гайра мекфиййин велй муведдаин велй мустагнен анху Раббенā“³⁹²

„Елхамду лиллāхиллезй кефāнā ве ервāнā гайра мекфиййин велй мекфурин.“

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че след храна Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) си измивал ръцете.

Любимият ни Пейгамбер не отдаваше значение на нищо земно.

От Абдуллах бин Месӯд (*радияллāху анх*) се предава: „Султанът на вселената беше легнал върху една рогозка и заспал. От рогозката му бяха останали следи по хълбока. Когато се събуди, разтрих хълбока му и му казах: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расӯляллах! Да бяхте ни казали да сложим върху рогозката нещо, което да ви предпази.“ „Една мека постеля да ви сложим?“ му казахме. Любимият ни Пейгамбер каза: **“За какво са ми земните неща? Моето отношение към земното е като отношението на конник, който остава на сянка под едно дърво известно време, след което го напуска и продължава пътя си.“**³⁹³

³⁸⁹ Муслим, “Ешрибе”, 142; Ебӯ Дāвӯд, “Ет’име”, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 43

³⁹⁰ Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 45

³⁹¹ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 315

³⁹² Ибн Мāдже, “Ет’име”, 16; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 150; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 315

³⁹³ Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 344; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 334

От Ебӯ Умāметулбāхилй (*радияллāху анх*) се предава, че Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „Господарят ми, Който е Азйз и Джелйл, ми предложи да превърне в злато долината на Мекка. Аз казах: „Не искам, о, Господи! Нека един ден да съм сит, един ден – гладен. Когато съм сит да Ти се моля и да Те споменавам, а когато съм гладен да Те възхвалявам и да Ти благодаря.“³⁹⁴

Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) разказва: “Семейството на Пейгамбера ни от пристигането му в Медйна до неговата смърт нямаха възможност три вечери поред да се нахранят с пшеничен хляб.”³⁹⁵ Храната им обикновено се състоеше от ечемичен хляб и фурми, и то в малки количества.

Преди смъртта си любимият ни Пейгамбер даде ризницата си като залог на един юдей на име Ебӯ Шахма в замяна на тридесет крини ечемик.³⁹⁶

Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) разказва: „Кълна се в Аллāху теāля, Който е изпратил Мухаммед (*aleyхисселāм*) с истинската религия и Книга, че той от началото на пророческата си мисия до смъртта си, не е видял нито сито, нито е ял хляб, направен от пресято брашно.“ А когато я запитаха: „Тогава как ядохте ечемика?“, тя отговори: „Издихвахме триците. До смъртта си, нито Султанът на вселената, нито семейството му, не се наядоха с ечемичен хляб два дни поред!

Кълна се в Аллāху теāля, в къщата на Пейгамбера ни четиридесет дни, нито кандило се палеше, нито огън.³⁹⁷

Минаваха месеци, в нито една от къщите на Расӯлюллах не се палеше огън, не се издигаше дим.

Минаваха два месеца, за семейството на Мухаммед (*aleyхисселāм*) нито се печеше хляб, нито се готвеше.³⁹⁸

Когато се бяхме наситили на фурми и вода, Султанът на вселената почина.³⁹⁹

В стомаха на Расӯлюллах две различни храни в един ден не са се смесвали, когато ядеше фурми, не ядеше хляб, а когато ядеше хляб, не ядеше фурми. Ето, това е, което ме кара да плача!⁴⁰⁰

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: “Пейгамберът ни, до смъртта си, не съм виждал да е ял нито нещо върху хиван, нито хляб от чисто пшеничено брашно, нито печено агнешко месо.”⁴⁰¹ (Хиван – стол или маса, върху която се поставя храната.)

³⁹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381

³⁹⁵ Несāй, “Дахāйа”, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 42; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 487

³⁹⁶ Бухāрй, “Буйу”, 33; “Рехн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 160; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV, 271; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 334; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 307

³⁹⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 119;

³⁹⁸ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 306

³⁹⁹ Бухāрй, “Ет’име”, 41; Муслим, “Зухд”, 39; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 366

⁴⁰⁰ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 306

⁴⁰¹ Ибн Асāкир, *Тāрйху Димашк*, IV, 81

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправял следната ду'а: „**О, Аллах мой! На моето семейство, на семейството на Мухаммед, дай препитание, колкото да не умрат!**“

Любимият ни Пейгамбер се хранеше върху кръгла кожена покривка.

Не казваше пригответе ми това и това. Ядеше това, което имаше в наличност. Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) казва: „Расӯлюллах идваше при мен и ме питаше: „**Има ли нещо за ядене?**“ Отговарях му, че няма. Тогава ми казваше: „**Тогава аз говея!**“⁴⁰²

Един ден, когато беше дошъл отново, му казах: „О, Расӯляллах! Донесоха ни подарък.“ Попита ме: „**Какъв е той?**“, „Хайс.“ (ястие, приготвено от фурми, масло и сирене) отговорих аз. Каза ми: „**Но аз вече изразих намерение да говея.**“

Любимият ни Пейгамбер обичаше халва и мед, тирид от хляб, тирид от фурми, зеленчукови ястия. Когато му поднасяха мляко, казваше: „**В млякото има двоен берекет.**“⁴⁰³

От Абдуллах ибн Аббās (*радияллāху анх*) се предава: „Хāлид бин Велйд, Султанът на вселената и аз отидохме в дома на леля ми Меймӯне бинти Хāрис. Умму Хуфейд беше подарила на Султана на световите чисто масло и мляко. Леля ми попита: „Да ви дам ли от млякото, донесено като подарък?“ Султанът на вселената каза: „**Може!**“ Леля ми отиде и донесе в един съд мляко. Султанът на вселената го взе и изпи от него. Аз се намирах от дясната му страна, а Хāлид бин Велйд от лявата. Подаде ми останалото мляко и ми каза: „**Изпий го ти, но ако желаеш, можеш да го дадеш на Хāлид!**“ „В изпиването на вашия остатък не бих предпочел никого пред себе си.“ казах аз. Тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Когато Аллах нахрани, да каже: „Аллāхумме бāрик ленā фйхи ве ат'амнā хайран минху!**“ Когато Аллах напои с мляко, да каже: „Аллāхумме бāрик ленā фйхи ве зиднā минху!**“**, защото никаква храна и питие не може да замести млякото.“⁴⁰⁴

Мюсюлманите от Медйна, когато забелязваха първия плод на финиковата палма, го занасяха на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той, взимайки го в ръка, отправяше ду'а за изобилие. След това го даваше на най-малкото от децата. Казваше: „**Ако в един дом не се намират фурми, то членовете на това семейство са гладни.**“

Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) казва: „Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше ястие с тиква. Когато се поднасяше такава ястие, тиквата се избутваше откъм неговата страна. Съобщаваше, че от агнешкото месо най-вкусно бе месото от гърба.“⁴⁰⁵

Попитаха Умму Еййӯб (*радияллāху анхā*): „Расӯлюллах (*алейхисселām*) живя в дома ви седем месеца. Коя беше най-любимата му храна?“ Тя отговори: „Нито съм го виждала да заповяда да му стотвят нещо, нито пък да критикува яс-

⁴⁰² Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 196

⁴⁰³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 393

⁴⁰⁴ Ебӯ Дāвӯд, „Ешрибе“, 21; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 284; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 397; Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 220

⁴⁰⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 391-393; Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 188; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 310

тието, което не харесва. Готвеше си кешкек. Виждахме, че го харесва, но това ястие се приготвяше веднъж на пет, шест или десет дни.⁴⁰⁶

От Ебӯ Мӯсā'л Еш'арӣ (*радияллāху анх*) се предава: „Видях Султана на вселената да яде пилешко месо.“

Обичаше да яде ястието, останало на дъното на съда. Казваше: „Ако някой омете блюдото си, това блюдо ще се моли за неговото опрощение.“

Зелената фурма ядеше с пьпеш или с краставица. „Топлината на едното неутрализираме със студенината на другото, а студенината на едното – с топлината на другото.“⁴⁰⁷ казваше Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Също така се предава, че е казал: „О, Ебӯ Зерр! Когато готвиш ястие с месо, сложи повече вода. Погрижи се за съседите си, като отделиш от него и за тях.“⁴⁰⁸

„Не е истински (зрял) вярващ онзи, който е сит, а съседът му гладен.“

„Служете на Аллах, хранете хората, разпространявайте приветствието (селям), за да влезете в Дженнета!“⁴⁰⁹

„Храната за един човек е достатъчна за двама, храната на трима е достатъчна за четирима, храната на четирима е достатъчна за осмина!“⁴¹⁰

От Есмā бинти Ебӯ Бекр (*радияллāху анхā*) се предава, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръчвал да се захлупва яденето, докато заври и отмине парата му. Есмā е чула Расӯл (*алейхисселām*) да казва: „Това е най-голямата благодат!“

При превземането на Мекка Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на Хазрети Умму Хāнӣ, дъщерята на чичо му Ебӯ Тāлиб. Попита я: „Имате ли нещо за ядене?“ Умму Хāнӣ (*радияллāху анхā*) отговори: „Нямаме нищо, освен парченца сух хляб и оцет, но се срамувам да ви ги поднеса!“⁴¹¹ Любимият ни Пейгамбер каза: „Донеси ги и ги надроби във вода. Донеси и сол!“ Заля ги с оцет и след като се нахрани благодари на Всевишния Аллах. След това каза: „О, Умм Хāнӣ! Колко хубава подправка е оцетът! Не е лишен от подправка дом, в които има оцет!“

Когато го запитаха: „Кое от питиетата е по-вкусно?“, отговори: „Сладката и хладка вода.“⁴¹²

Пиеше от сладката вода, донесена от Буйутуссукия, намираща се на два дни път от Медйна.⁴¹³

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „Който яде нещо, да яде с дясната ръка. Който пие нещо, да пие с дясната ръка, защото шейтāнът яде и пие с лявата ръка.“

⁴⁰⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 393

⁴⁰⁷ Тирмизӣ, “Шемāил-и Шерӣф”, 213

⁴⁰⁸ Тирмизӣ, “Ет'име”, 30; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 149; Бейхакӣ, *ес-Сунен*, II, 232

⁴⁰⁹ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 14; Бейхакӣ, *ес-Сунен*, II, 259; Хейсемӣ, *Меджмау'з-Зевāид*, V, 29

⁴¹⁰ Ибн Мāдже, “Ет'име”, 2

⁴¹¹ Тирмизӣ, “Ет'име”, 30; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 59; Ибн Асāкир, Тāрӣху Димашк, IV, 243; Тирмизӣ, “Шемāил-и Шерӣф”, 181; Касталāнӣ, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 307

⁴¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 391

⁴¹³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 100; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 154

В друг хадїс-и шерїф се казва: „**Когато някой от вас пие нещо, да не диша в съда!**“ Както забрани дишането в съда с храна и вода, така забрани и яденето и пиенето от златни и сребърни съдове.

При пиене на вода поемаше два-три пъти дъх и казваше: „**Това е по-полезно и по-утоляващо.**“

„**Когато някой от вас пожелае да пие нещо, да не го пие на един дъх.**“

„**Не пийте на един дъх като камилите! Пийте на два или три дъха! Кажете „Бисмиллях“, преди да започнете да пиете, и „Елхамдулиллях“, след като си отдръпнете устата от съда с вода.**“⁴¹⁴

Неуфел бин Муāvийе (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената, когато пиеше нещо, си поемаше три пъти дъх. В началото споменаваше името на Аллāху теālя, изричайки Бесмеле, а в края, изричайки „Елхамдулиллях“ отправяше хамд към Аллāху теālя.“⁴¹⁵

Майка ни Āише (*радияллāху анхā*) разказва: “Пейгамберът ни приготвената сутринта в мяха шира, изпиваше през нощта, а приготвената през нощта – изпиваше на сутринта.”

Измиването на ръцете преди и след храна, храненето и пиенето с дясната ръка, бяха от навичките на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Преди храна първо младите си измиват ръцете, а след храна – възрастните.⁴¹⁶

Яденето откъм края на паницата и от своята страна, въздържането от ядене на много топла храна и помирисването му, сядането върху глезена на левия крак, изправяйки десния свит към корема, е от сунната на Мухаммед (*алейхисселям*). Използването на сол в началото и в края на яденето е също от сунната и е здравословно. Султанът на вселената не одобряваше неговоренето изобщо по време на храна, защото така постъпваха огнепоклонниците.

Всеки мюсюлманин е длъжен да знае ислямските знания за хранене и пиене. Те трябва да се научават преди знанията за ибāдетите. Едно от първите нововъведения в исляма (бид’ат) е яденето до насита. Ежедневната консумация на месо е вредно за сърцето, а ограничаването му води до промени в характера и поведението на човека. Хубаво е да се яде върху софра, т.е. върху покривка, постлана на земята. Яденето на растителна храна е много здравословно. Софрата, върху която не присъства растителна храна, е оприличена на безразсъден старец.

Имām Джа’фер Сāдик казва: „Който желае много имущество и много деца, да яде много растителна храна!“

Първо трябва да се седне на софрата, след това да се донесе храната. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Аз съм раб и се храня като тях, сядайки на земята!**“⁴¹⁷

Не трябва да се яде много и без да се изпитва глад. Трябва да се стане от софрата преди да се почувства пресищане, не трябва да се смее, без да има нещо изумително. Пейгамберът ни (*алейхисселяту весселям*) казва: „**В основата**

⁴¹⁴ Тирмизй, “Ешрибе”, 13

⁴¹⁵ Тирмизй, “Шемāил-и Шерїф”, 228

⁴¹⁶ Муслим, “Ешрибе”, 142; Ебу Дāvуд, “Ет’име”, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхаки, *ес-Сунен*, II, 43; Касталāни, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 315

⁴¹⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381; Кādй Ийād, *Шифā-и Шерїф*, 86

на добрините стои гладът, в основата на злините стои ситостта.“ Колкото е по-голям гладът, толкова по-вкусна е храната. Ситостта води до лесно забравяне, заслепява сърцето, опиянява като алкохолните напитки. Гладът пречиства разума, излъсква сърцето.

Не трябва да се яде и пие с хора, вършещи злини и грехове. Горещото ядене трябва да се остави да изстине захлупено. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Яжте с дясната ръка и пийте с дясната ръка!**“ Хлябът взимаше в дясната си ръка, а динята ядеше с лявата.

Отчупването на хляба трябва да се извършва с двете ръце⁴¹⁸, хапките трябва да са малки и да се предъвква добре. Не трябва да се гледа наляво и надясно, или към небето, а да се гледа в храната. Да не се отваря много устата и да не се избърсват ръцете в дрехите. При кашляне и кихане главата трябва да се извърне назад.

Не е редно да се сяда непоканен на софрата, да се яде повече от всички. След храна трябва да се отпрати ду'а. Трябва да се яде бавно и с намерението енергията от храната да не се изразходва за вършене на грехове. Да се мисли за равносметката в Съдния ден. Трябва да се възнамерява с тази храна да се подсили тялото за вършене на ибāдети. Не трябва да се досажда на никого, изричайки му повече от три пъти „Яж!“ Докато не се нахранят гостите, стопанинът не трябва да спира да яде.

Любимият ни Пейгамбер ядеше малко. Отдаваше голямо значение на това.

Сърцето на човека е като пшеницата в нивата, а храната е като дъжда. Както голямото количество вода кара да гние пшеницата, така и голямото количество храна убива сърцето. „**Всевишният Аллах не обича онзи, който много яде и много пие.**“ казва Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Съветваше една трета от стомаха да се отдели за храна, една трета за вода и една трета – за въздух, т.е. да остане празен. Прекомерното ядене отключва болестите, а малкото ядене действа като лекарство. Храната за един човек е достатъчна за двама.

Гостът не трябва да очаква от стопанина нищо повече от хляб и сол. Стопанинът трябва да нагости госта си с нещо, да му полива вода, за да си измие ръцете. Халифът Харун Решид поливаше на гостите си вода с ибрик. Това, което се хареса на гостенина, трябва да се даде в устата му. Ако гостенинът изпусне нещо на чисто място, трябва да се вземе и да му се подаде, но ако се е замърсило, да се остави на котките и другите животни. По този начин благодатта на дома се увеличава, че чак достига до внуците. Ако не се вземе падналото от земята, го изяжда шейтāнът. Суннет е да се избърсват остатъците от храна в съда. Върху остатъка от хошав или айран трябва да се сипе вода и разклащайки, да се изпие. Голям севāб е. Оставянето на остатъци от храната е джāиз. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше да яде остатъка на мюсюлманина.

Почистването на зъбите след храна с мисвак или с клечки за зъби е суннет. Устната хигиена е важна за всеки. Чистотата подсилва вярата. След храна се

---

⁴¹⁸ Муслим, “Ешрибе”, 142; Ебу Дāvуд, “Ет’име”, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхаки, *ес-Сунен*, II, 43; Касталāни, *ел-Мевахибу’л-Ледуннийе*, 315

отправя ду'а за изобилие, милосърдие и опрощение на стопанина. След това се иска разрешение за ставане и гостът кани стопанина да им гостува.

По време на храна не трябва да се говорят отвратителни и ужасни неща; да се говори за смърт, за болести; да се поглежда към ястията, които се сервират; да се вземе втора хапка в ръка, преди да е погълната първата; да се става от софрата за нещо, дори и за намаз. Намазът трябва да се изпълни преди храна, но ако пригответените ястия ще изстинат или ще се развалят, и ако времето е достатъчно за изпълнението му след храна, трябва да се яде преди намаза. От софрата трябва да се стане след вдигане на храната. Не трябва да се яде на крак или в движение.

Не трябва да се ляга без да се премахне миризмата от месо или друго ядене по ръцете и устата. Трябва да се измият и ръцете на децата. Не трябва да се ляга сит. Трябва да се поеме храна, колкото е необходимо. Поемането на повече от необходимото е разточителство. Приборите, в които се поставят течности и храна трябва да са с похлупак. Не трябва да се пие от река, от басейн, навреждайки се, също и от отвора на ибрик, на стомна, от счупената страна на чаша.

През лятото трябва да се пие хладка вода. Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) обичаше да пие хладък шербет. Водата земзем може да се пие на крак. Пътникът може да пие всякаква вода на крак. Не трябва да се пие вода на гладно. Водата трябва да се пие бавно.

Пророкът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) обичаше ястието кешкек. Пригответеното на това ястие, което подсилва човешкия организъм, научи от Джеб-райл (*алейхисселям*). Всички пейгамбери са се хранели с ечемичен хляб. Също така обичаше сладко от тиква, супа от леща, дивечово и агнешко месо. От агнешкото месо обичаше месото от бута, гърба и плешката. От ярешкото – месото от плешката. Ярешкото месо е лесно смилаемо и подходящо за всеки.⁴¹⁹

Месото на мъжките животни е по-лесно смилаемо от месото на женските, червеното месо е по-лесно смилаемо от бялото. От гледище на смилаемост и вкус овчето месо и краве млякото са за предпочитане. От дивечовото месо най-вкусно е месото на елена. Заешкото месо е позволено. Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) ядеше такова месо. Помага при уриниране. Консумирането на голямо количество от него предизвиква безсъние. Птичето и пилешкото месо е полезно за всеки. От месото на домашните птици най-хубаво е пилешкото.

Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) казва: „**Какъв хубав хранителен продукт е оцетът!**“ Оцетът е най-полезният хранителен продукт. Фурмата и гроздето са и плод, и ястие. Ядат се с хляб. Яденето на грозде с хляб, на фурми, на стафиди, на орехи, на бадеми е суннет. Да се ядат фурми самостоятелно също е суннет. Медът е лекарство. Седемдесет пейгамбера са отправяли ду'а за него.

Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) много обичаше да яде фурми. Ядеше ги с пъпеш и с диня. Пъпешът и динята пречистват бъбреците, премахват главоболието, предизвикват изхвърлянето на глистите, подсилват зрението. Любимият ни Пейгамбер много обичаше хладките шербети.

При ядене на ястие с ориз трябва да се произнася салева̄т.

---

⁴¹⁹ Тирмизий, “Шемәил-и Шериф”, 188

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръча яденето на баклата с шушулките. За черния кимион (*хаббетуссевдā*, челебитка) казваше, че е **лек за всички болести**. Яденето на орех със сирене е много полезно. Яденето им отделно е вредно, трябва да се ядат с нещо друго. Семките на гроздето са вредни. Султанът на световите държеше чепката грозде в лявата си ръка и ядеше с дясната. Дюлята успокоява сърцето и заличава тъгата. В пъпеша, динята и нара се съдържа капка от водата на Дженнета. Нарът трябва да се яде самостоятелно, без да се губи от него дори една капка. Помага при сърцебиене, подсилва стомаха. Сокът му, изстискан от зрънцата и от месестата му част, пречиства жлъчката, премахва запека. Смокинята успокоява сърцето, премахва болките в храносмилателната система.

Яденето на краставица със сол, на орехи с фурми и мед е от сунната. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръчваше консумирането на тученицата и патладжана и посъветва патладжана да се приготвя със зехтин. Целината (керевиз) се използва при забравяне, помага при уринирането, стимулира образуването на кръвта и майчиното мляко, пречиства черния дроб. Артишокът (ангинар) спомага за разтварянето на камъните в жлъчния мехур, изчиства кръвта, намалява симптомите при втвърдяване на вените и артериите, премахва изпотяването и неприятната миризма.

При пристигане в чужда страна е полезно да се яде най-напред малко пресен лук. Лукът стимулира имунната система. Яденето на керевиз след лука премахва лошият дъх в устата. Растението седефче също помага при лош дъх в устата. В последното ястие на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съдържаше лук. „**Лука и чесъна яжте сготвени.**“ казва Расъллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Мелйикетата не обичат тяхната миризма. Ряпата помага при уриниране, облекчава храносмилането.

Поведението на Мухаммед (*aleyхисселām*) в дома и извън него

От Хусейн (*радияллāху анх*) се предава: „Попитах баща си за заниманията на Пейгамбера ни (*aleyхиссалāmту весселām*) в дома му. Разказа ми следното:

„Времето след влизането в дома си Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) беше разпределил за служене на Аллāху теāля, за семейството си и за себе си. А времето, отделено за себе си, го беше разпределил за себе си и за хората. В това време при него влизаха само най-видните му сподвижници. Чрез тях той (*салляллāху алейхи ве селлем*) предаваше на хората религиозните знания.

Времето, отделено за хората от общността си, разпределяше според техните степени и ги приемаше според това. Нуждите, проблемите на мюсюлманите бяха различни – някои идваха при него с един проблем, някои с два, а някои с повече.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се занимаваше с религиозните им проблеми, отговаряше на въпросите им и казваше: „**Тези, които са тук да предадат моите думи на тези, които не са тук. Съобщете ми проблемите на онези, които не могат лично, идвайки при мен, да ми ги съобщят. Несъмнено, на моста Сърāt (Сирāt) Аллāху теāля ще стори стабилни краката на съобщаващия проблемите на тези, които не могат да ми ги съобщят.**“

При Султана на световите не се говореше за нищо друго, а и самият той не приемаше с друго. Влизащите при него, влизаха с желанието да научат нещо и излизаха изпитали насладата на най-висшата наука.“

Хазрети Хусейн попита баща си за поведението на любимия ни Пейгамбер извън дома. Разказа му следното:

„Султанът на вселената не говореше навън. Говореше само, ако думите му ще са полезни за мюсюлманите, ако думите му ще ги сближат.

Оказваше добър прием на най-способния човек на всяко племе и го правеше управител на племето си.⁴²⁰ Не лишаваше никого от приветливото си лице и прекрасния си нрав.

Когато не виждаше някой от сподвижниците, питаше за него. Хвалеше доброто, а лошото порицаваше. Всяка негова работа беше обмислена. Не спираше да предупреждава мюсюлманите, от страх да не попаднат в нехание (гафлет). Притежаваше пълна дарба за служене. Близките нему, бяха най-достоините сред хората.

За него най-достоеен от сподвижниците и с най-висока степен беше този, който помагаше на нуждаещия се. Не сядаше и не ставаше, без да спомене името на Аллāху теāля.

Не набелязваше място за себе си на събирания и забраняваше това да се прави. Когато влизаше при група седящи хора, сядаше най-отзад, заповядваше и на мюсюлманите да постъпват по същия начин. Оказваше такъв добър прием на седящите с него, че на всеки един от тях му се струваше, че той е най-скъп за него от всички. Проявяваше търпение към седящия до него или идващия при него с някакъв проблем, и го изслушваше. Когато някой поискаше нещо, не му отказваше, даваше му, или го връщаше с блага дума.

Беше милостив баща за тях. При него всички имаха равни права. Меджли-сът на любимия ни Пейгамбер беше меджлис на знанието, на свенливостта, на търпението и на сигурността. В неговия меджлис нито се говореше на висок глас, нито се обвиняваше някой, нито пък се разкриваха недостатъците и грешките на някого. Намиращите се в неговия меджлис бяха равни, превъзходството на единия над другия беше само по богобоязливост. Всички те бяха скромни.

Оказваше уважение към възрастните, беше състрадателен и милостив към малките, помагаше на нуждаещите се, закриляше чужденците.

Беше винаги приветлив, благонравен. Обичаше да прощава. Не беше коравосърдечен. Не спореше с никого. Не крещеше и не говореше лоши думи. Не порицаваше никого. Не беше скъперник. Замълчаваше, когато виждаше нещо нехаресвано от него. Не позволяваше на уповащия да попадне в отчаяние, не разкриваше недоволството си.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) странеше от три неща: от спречкване с хората, от многото говорене и от занимаването с безполезни неща.

Не порицаваше никого, не търсеше недостатъците на никого, не казваше думи, от които няма благодеение.

---

⁴²⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 254; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 925; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 262

Когато говореше, намиращите се при него стояха неподвижно и безшумно, сякаш птичка беше кацнала върху главите им. Когато спираше да говори, всеки казваше това, което има за казване, но в никакъв случай не спореха пред него.

Когато някой говореше при него, другите мълчаха. За него думите на говорещия последен и говорещия първи бяха еднакви.

Когато присъстващите в неговия меджлис се смееха за нещо, и той се смееше с тях, когато се удивляваха пред нещо, и той се удивляваше с тях.

Търпеше грубите думи на идващите при него чужденци, за да постъпват и сподвижниците като него.

Казваше: **„Когато видите някой нуждаещ се да иска това, от което се нуждае, помогнете му да го получи.“**

Не приемаше неистинското хвалене. Не прекъсваше никого, освен в случаите, когато се потъпкваше нечие право. В такива случаи или прекъсваше говорещия, или напускаше меджлиса.

Не казваше „Не!“ за нещо, което се искаше от него. Когато се искаше нещо, което би искал да го направи, казваше, че ще го направи, но когато се искаше нещо, което не би искал да го направи, мълчеше и от това негово мълчание се разбираше, че не иска да го направи.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се грижеше за земното и отвъдното щастие на хората. Когато в една от битките го бяха помолили да отправи ду'а за унищожението на неверниците, беше казал: **„Не съм изпратен, за да кълна или за да бъдат наказани хората. Изпратен съм, за да сторя добрини на всички. Изпратен съм, за да постигнат хората мир.“**

В 107 айет на сūra „Енбия“ се казва, меъл: **„Изпратихме те като милост за световите.“**

Хинд бин Ебӯ Хāле (*радияллāху анх*) описва походката на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) по следния начин:

„Султанът на вселената стъпваше здраво на земята, крачките му бяха големи. Не се клатеше, вървеше спокойно, наведен напред, като че ли слизаше от високо място.“

Когато искаше да види нещо, обръщаше цялото си тяло. Не се оглеждаше наоколо. Към земята гледаше повече, отколкото към небето. Към небето гледаше с крайчеца на окоето си. Вървеше след сподвижниците си. При среща с някого, пръв той поздравяваше.

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: „Не съм виждал друг да ходи по-бързо от Султана на вселената, сякаш земята се огъваше заради него. Ние полагахме големи усилия, за да го настигнем, а той изобщо не се насилваше.“⁴²¹

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Пейгамберът ни, когато се ръкуваше с някого не отдръпваше ръката си, докато отсрещният не го направи. Докато отсрещният не си отвърнесе лицето, той не отвърщаше лицето си от него.“

---

⁴²¹ Тирмизй, “Менāкиб”, 12; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 350; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 380; Ибн Асāкир, *Тāрйху Димашк*, III, 267; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 282

Пак от него се предава: „Попитахме Султана на вселената: „О, Расуляллах! Да се покланяме ли едни на други?“, „Не!“ отговори той. „А да се прегръщаме ли?“ попитахме ние. „Не, но се ръкувайте!“⁴²²

От Берā бин Азиб (*радияллāху анх*) се предава, че Пейгамберът ни (*aleyхис-салӣту весселāм*) е казал: „Ако двама мюсюлмани се поздравят и ръкуват при среща, ще бъдат опростени още преди да се разделят.“

Султанът на вселената бе винаги замислен. Мълчанието му бе по-дълго от говоренето му. Не произнасяше безполезни слова. Започваше речта си с името на Аллāху теāля и я завършваше с името на Аллāху теāля. Говореше кратко и ясно. Използваше смислени и логични думи. Винаги казваше самата истина, не изговаряше една дума нито в повече, нито в по-малко.

Не огорчаваше и не пренебрегваше никого. Зачиташе и най-малкото благо.

Нищо земно не го ядосваше, но когато се потъпкваше някакво право, не се успокояваше, докато истината не намери своето място.

Никога не се ядосваше за себе си и не отмъщаваше за себе си. Когато искаше да покаже нещо, не го правеше с пръста си, а с цялата си ръка. Когато се удивляваше и изненадваше, обръщаше ръката си наопаки, т.е. ако дланта му бе насочена към небето, обръщаше я към земята, и обратно. Когато говореше, правеше движения с ръката си, дясната си длан удряше по вътрешната част на левия си палец. Когато се ядосваше, веднага се успокояваше и не показваше яда си.

Когато се радваше и успокояваше, затваряше очи. Не се смееше на глас, а само се усмихваше. Когато се усмихваше, се виждаха белите му като бисери зъби.⁴²³

От Ебу Са'йд ел-Худрй (*радияллāху анх*) се предава: „Пророкът на Аллāху теāля даваше трева на животните, връзваше камилата, метеше, доеше овцете. Шиеше разпорените си обувки, кърпеше дрехите си.⁴²⁴ Хранеше се заедно с прислугата си. Помагаше на слугата си, когато мелеше с ръчната мелничка. Ходеше на пазар и сам носеше покупката. При среща с беден, богат, голям или малък, пръв той поздравяваше и пръв той си подаваше благословената ръка, за да се ръкува с тях.

Отнасяше се еднакво и към роба, и към господаря, и към тъмнокожия и към белия човек. Отзоваваше се на поканата на всеки. Не омаловажаваше това, което му поднасяха, колкото и малко да беше. Обичаше да прави добро и беше в добри отношения с всеки. Беше усмихнат и сладкодумен. Когато говореше, не се смееше.

Изглеждаше тъжен, но не беше навъсен. Беше скромен, но не беше непочтен. Имаше внушителна фигура и будеше страхопочитание, но не беше груб. Беше нежен и щедър, но не беше разточителен. Беше милостив към всеки. Не очакваше нищо от никого. Който иска щастие и спокойствие, трябва да бъде като него.“

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е прекрасен пример за подражание и всеки мюсюлманин трябва да се старее да прилича на него.

---

⁴²² Ибн Мадже, „Едеб“, 15

⁴²³ Кадй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 132

⁴²⁴ Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 343

Всеки мюсюлманин трябва да приеме морала на Аллāху теāля, защото Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Приемете морала на Аллāху теāля.**“⁴²⁵ Едно от качества на Всевишния Аллах е Сеттār, т.е. Прикриващ греховете. Мюсюлманите също трябва да прикриват недостатъците, пороците на своите братя. Всевишният Аллах е Опрощаваш греховете. Мюсюлманите също трябва да си прощават. Всевишният Аллах е Щедър (Керй̄м) и Милостив (Рахй̄м). Мюсюлманите също трябва да са щедри и милостиви.

Прекрасните черти на Расуллоллах (*алейхисселй̄м*) са многобройни. Всеки мюсюлманин трябва да ги научи и да се стреми да бъде такъв. Единствено така ще бъде възможно за един човек да се сдобие с щастието и в двата свята и със застъпничеството на Султана на двата свята.

Облеклото му

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше една одежда от хибера (йеменски плат на раета, изтъкан от памук и лен), която много обичаше да носи. Имаше и два изара (изар – парче плат, с което се обвива тялото от кръста надолу). Имаше и вълнен изар, върху който бяха изобразени линии, наподобяващи камилски седла. С него излизаше и навън.

От Ебӯ Бурде (*радияллāху анх*) се предава: „Когато посетихме Хазрети Āише, тя ни извади една дреха от сплътена вълна, наричана мулеббеде, и един дебел йеменски изар и заклевайки се, каза: „Ето с тези дрехи беше облечен Пророкът на Аллāху теāля, когато му беше взета душата.“⁴²⁵

В студените нощи Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше молитвата намāз с вълнен изар, който не бе нито грубо тъкан, нито пък фино тъкан.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи, че мъжете мюсюлмани могат да пуснат изара си до средата на крака и малко по-надолу, но не трябва да го пуснат до глезените. Съобщи, че в Деня Къй̄мет Всевишният Аллах няма да погледне с милосърдие мъжете, влачещи изарите си от високомерие. На Джāбир бин Сулейм (*радияллāху анх*) каза: „**Вдигни изара си до средата на крака! Ако не можеш, го пусни до глезените си! Въздържай се от това, да го пускаш толкова дълго, че да се влачи по земята. Защото това е признак на надменност, а Аллах не обича надменността!**“⁴²⁶

Затова Абдуллах бин Омер пускаше изара си до средата на краката си, ризата си пускаше върху него, а върху ризата си обличаше рида.

Дължината на хадрабийската рида, която Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) обличаше при приемане на делегации, бе четири аршина, ширината ѝ – два аршина и една педя, а стойността ѝ бе един дирхем. Цветът ѝ бе зелен. Тази одежда по време на управлението на халифите се увиваше с плат и се съхраняваше при тях. Халифите я обличаха в празничните дни.

⁴²⁵ Муслим, “Либās”, 57; Ебӯ Дāвӯд, “Либās”, 7; Ибн Мāдже, “Либās”, 1; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 453; Касталāнй̄, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 326

⁴²⁶ Ебӯ Дāвӯд, “Либās”, 27; Бейхакй̄, *ес-Сунен*, II, 325; Касталāнй̄, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 321

Имаше две одежди и една риза, произведени в Сухар (град в Оман). Ризата се наричаше Сухарй. Любимата дреха на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе камис – риза, изработена от плат, изтъкан само от памучни нишки. Дължината на ръкавите на ризите му бяха до китката на ръката.

Имаше и риза от йеменски плат, изтъкан от единични памучни нишки. Ризите от тази тъкан, която се произвеждаше в Сухул (селище в Йемен) се наричаха Сухулия. Сред даровете, изпратени му от негуса, имаше една риза и едно долно бельо.

Имаше и бяла одежда. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Обличайте белите от дрехите ви! Живите от вас да обличат бели дрехи, а починалите увийте в бели савани, защото те са най-хубавите ви дрехи!“**⁴²⁷

Обличаше и зелена одежда. От Ебӯ Римсе (*радияллāху анх*) се предава, че е видял Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в зелена одежда, състояща се от две части.⁴²⁸

Обличаше и червено (шарено) хулле (облекло, състоящо се от две парчета плат на червени райета). От Берā бин Азиб (*радияллāху анх*) се предава: „Не съм виждал сред облечените в червено (шарено) хулле и с коса, стигаща до месестата част на ушите, по-красив от Расӯлюллах.“⁴²⁹ Имаше и едно червено джуббе, което обличаше в петъчните и в празничните дни, едно йеменско джуббе и едно джуббе с тесни ръкави, произведено в Шам, което обличаше във военните походи.

А джуббето, изработено от използваната се за направата на дрехите на персийските шахове тайласанска тъкан, с атлазено парче на яката и атлазен кант на ръкавите, обличаше в битките, при среща с врага. До смъртта на Хазрети Аише това джуббе се намираще при нея. След това го взе Есмā бинти Ебӯ Бекр (*радияллāху анхā*). С водата, в която потапяха това джуббе, се къпеха болните и намираха изцеление.⁴³⁰

Владетелят на Думетулджендел Укейдир изпрати на любимия ни Пейгамбер атлазеното джуббе на убития си брат Хассан, извезано с палмови листа от златна сърма. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го облече, качи се на минбера и седна. След малко, без да промълви нито една дума, слезе от минбера. Мюсюлманите докосваха джуббето, гледаха го и му се възхищаваха. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: **„На неговата красота ли се удивлявате? Много ли го харесахте?“**, „Не сме виждали по-хубава дреха.“ казаха те. Султанът на вселената отвърна: **„Кълна се в Аллāху теāля, в Чиято Длан е съществуването ми, че кърпите на Саад бин Муāз в Дженнета са по-красиви и хубави от това, което виждате.“**

Веднъж облече подарения му атлазен кафтан и отиде в джамията, за да изпълни намāз. Като се върна оттам, веднага го съблече с погнуса и каза: **„Не подхожда на богобоязливите да обличат такава дреха!“** След това изпрати тази дреха на Хазрети Омер. Попитаха го: „О, Расӯляллах! Защо толкова бързо съблякохте тази дреха?“, **„Джебрайил ми забрани да я обличам.“** отговори

⁴²⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 449

⁴²⁸ Тирмизй, “Едеб”, 48; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 450; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 97

⁴²⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 450

⁴³⁰ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 327

той. Омер (*радияллāху анх*), плачейки, дойде при Султана на вселената и му каза: „О, Расūляллах! Изпратили сте ми дреха, която не искате да обличате. Какво да я правя?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) му каза: „**Аз не съм ти я изпратил, за да я обличаш, а за да я продадеш.**“ Тогава Хазрети Омер продаде дрехата за две хиляди дирхема.

Византийският император пък подари един атлазен кюрк с дълги ръкави, извезан със златна сърма. Когато го облече, хората го попитаха: „О, Расūляллах! Това от небето ли слезе за вас?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Много ли го харесахте? Кълна се в Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, че дори и една кърпа от кърпите на Саад бин Муāз в Дженнета е по-хубава от него.**“

След това изпрати този кюрк на Джа'фер бин Ебū Тāлиб (*радияллāху анх*) и когато той го облече, Султанът на пейгамберите му каза: „**Аз не съм ти го изпратил, за да го обличаш!**“ Тогава Хазрети Джа'фер попита: „Като няма да го обличам, какво да го правя?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) каза: „**Изпрати го на негуса!**“

Също така му бе подарена една дреха от копринен плат с жълти линии, наречена Сийера, която се състоеше от две части. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я изпрати на Хазрети Али. Когато видя, че Хазрети Али я е облякъл, по лицето на Расūлюллах се забеляза, че се ядоса. Каза му: „**Аз не съм ти я изпратил, за да я обличаш, а за да я разкъсаш за направата на забрадки за жените.**“ Тогава Хазрети Али я разкъса на парчета и тези парчета разпредели между жените от семейството на любимия ни Пейгамбер.

Сред даровете, изпратени от негуса, имаше и едно египетско палто.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) обличаше и черна вълнена одежда. От Хазрети Аише се предава: „За Расūлюллах беше изработена една вълнена черна одежда. Когато я облече, се изпоти и усети миризмата на вълна. Веднага я съблече и я остави, защото той харесваше само приятния аромат.“

Хазрети Омер видя на пазара, окачена на вратата на джамията, да се продава една копринена одежда от две части, донесе я на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Расūляллах! Купете това и го обличайте в петъчните и в празничните дни, и когато пристигат делегации.“ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Това е одеждата на онези, които са лишени от дял в отвъдния живот. Обличат я само лишените от дял в отвъдното.**“ След това изпрати на Хазрети Омер едно атлазено джуббе. Получавайки това джуббе, той отиде при Султана на вселената и му каза: „О, Расūляллах! Чух ви да казвате: „Това е одеждата на онези, които са лишени от дял в отвъдния живот. Обличат я само лишените от дял в отвъдното.“ А сте изпратили на мен това джуббе!“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Не съм ти го изпратил, за да го обличаш, а за да го продадеш и със спечеленото от него да си обезпечиш нуждите.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„**Аллах се отвръща от обличащия се с цел известност и показност, докато не престане (да върши това). В Съдния ден ще му облекат дрехата на унижението!**“

„**Онзи, който облича дреха с цел известност и показност, в Деня Къямет Аллах ще го облече с подобна дреха.**“ „**После ще я запали.**“

От Сехл бин Саад (*радияллāху анх*) се предава: „Една жена донесе на Расūлюллах (*алеѝхисселāм*) ръчно тъкан плат бурде (плат, с който се покрива тялото) и каза: „О, Расūлюллах! Изтъках го със собствените си ръце и го донесох, за да ви облека.“ Пророкът на Аллāху теāля прие нейния подарък, защото имаше нужда от него. След това излезе при нас, покрит с него. Един човек от джемаата докосна с ръка наметалото и каза: „О, Расūляллах! Много хубаво наметало! Може ли да ми го дадете?“, „**Може**“ отговори Пророкът на Аллāху теāля. След като поседя в джамията, се прибра в дома си. Сгъна наметалото и го изпрати на този човек. Хората укориха човека, казвайки му: „Не постъпи правилно! Поиска нещо, което Пророкът на Аллāху теāля обличаше и имаше нужда от него!? А знаеш, че Расūлюллах не отказва на искащия.“ Човекът им отговори: „Кълна се в Аллāху теāля, аз не го поисках, за да го обличам, а за да ми послужи за саван в деня на моята смърт. И наистина, в деня на неговата смърт този плат му послужи за саван.“⁴³¹

Връхната дреха, дадена на Кааб ибн Зухейр

Когато в Тебўк Пророкът ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*) сключи мирно споразумение с народа на Ейле, гарантиращо тяхната сигурност и безопасност, им подари в знак за сигурността им една връхна дреха. Впоследствие тази връхна дреха бе купена от Ебўл Аббās Абдуллах бин Мухаммед от рода Аббās за триста дирхема и се предаваше от поколение на поколение. Когато в празничните дни халифите излизаха навън, обличайки тази дреха и взимайки в ръка тоягата на Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*), сърцата на мюсюлманите настръхваха и им причерняваше пред очите.

Известният арабски поет Кааб бин Зухейр отиде при Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*), за да се извини и да приеме исляма, и когато прочете своята касїда „Банет Суад“, съдържаща следното двустиише: „Без съмнение, Пророкът на Аллāху теāля е светлина, показваща правия път и меч от острите мечове на Аллāху теāля, изтеглен от ножницата, за да премахне всяко зло.“, любимият ни Пейгамбер съблече връхната си дреха и я облече на него.⁴³²

По време на своето управление Хазрети Муāвийе отправи молба до Кааб бин Зухейр да му продаде тази дреха на Пророка ни (*салляллāху алеѝхи ве селлем*) и му изпрати десет хиляди дирхема, но Кааб бин Зухейр отказа с думите: „Относно обличането на наметалото на Расūлюллах, не бих предпочел никого пред себе си!“.

След смъртта на Кааб бин Зухейр, Хазрети Муāвийе я купи от синовете му за двадесет хиляди дирхема. След това дрехата се предаваше от халиф на халиф.

След края на управлението на Омаядите връхната дреха бе купена от първия халиф на Аббасидите Ебўл Аббās Сеффāх бин Абдуллах бин Мухаммед за триста дирхема. Халифите я обличаха в празничните дни. При убийството на

⁴³¹ Ибн Мāдже, „Либās“, I; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 333; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 454; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 346

⁴³² Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 514; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 673; Бейхакї, *ес-Сунен*, I, 381

халиф Муктедир тази одежда бе изцапана с неговата кръв. По-късно Аббасидите я занесоха със себе си в Египет. Когато Селим I Явуз завладя Египет и стана халиф, връхната дреха, заедно с други свещени реликви, бяха пренесена в Истанбул.

Днес връхната дреха на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съхранява в „Двореца Топкапъ“. Тя е изработена от черен вълнен плат. Дължината ѝ е 1,24 см. и е с широки ръкави. Подплатена е с грубо тъкан кремав вълнен плат. В дясната страна на предната ѝ част липсва парче с размери 0,23 x 0,30. В десния ръкав също има липсващо парче. Съхранява се, увито с множество платове, в златен чекмедже с размери 0,57 x 0,45 x 0,21, с отварящ се отгоре капак. Съществува и един златен сандък със същите размери, изработен по заповед на султāн Мурад III. Този сандък, представляващ едно изключително красиво произведение на ювелирното изкуство, бе украсен с изумруди.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше и едно наметало, боядисано с шафран. Обличаше го в домовете на благословените си съпруги.

Преди да се разболее любимият ни Пейгамбер изпълняваше молитвата намаз върху хамиса (черен вълнен плат с шарки от двете страни). От Хазрети Аише се предава, че веднъж при изпълнение на намаз върху тази хамиса погледът му се спрял върху шарките. След като свършил изпълнението на намаза, казал: **„Занесете тази хамиса на Ебу Джехм, защото тя преди малко отвлече вниманието ми от намаза и ми донесете неговата енбиджания, намираща се при Адий бин Каб.“** (Енбиджани – вълнено наметало без шарки, изтъкано в град Енбиджан.)

Ебу Джехм попита Султана на вселената: „О, Расуляллах! Защо ми изпратихте тази хамиса?“, **„По време на намаз погледът ми спря на шарките върху него.“** отговори той (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тази хамиса му бе подарена от Ебу Джехм.

Имаше и една друга овехтяла хамиса, която получи при разпределянето на трофеите, придобити в Хайбер. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше намаз и върху нея. При последното му боледуване, когато болките му се усилваха, покриваше с нея лицето си, а когато му ставаше тягостно, я махаше от лицето си.⁴³³ Заради влажната почва на Медйна, след смъртта му дъното на гроба му бе постлано с тази хамиса.

През деветата година от Хиджра Хāни бин Хабйб, от пристигналата в Медйна делегация на племето Бенй Дār, подари на любимия ни Пейгамбер дреха, извезана със златна сърма, а той я даде на чичо си Хазрети Аббās. „Какво да правя с тази дреха?“ попита той. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Разпори златните конци и направи от тях украшение за жена си или ги използвай за прехраната ви, а атлазеният плат го продай и вземи парите.“** Тогава Аббās (*радияллāху анх*) продаде тази дреха на един юдей за осем хиляди дирхема.

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Крал Зийезен подари на Расулюллах една одежда хулле, купена от него срещу тридесет и три стари женски камили. Пророкът на Аллāху теāля я прие.“

---

⁴³³ Бухārй, “Салят”, 19; Ебу Дāvуд, “Салят”, 93; Дāримй, “Салят”, 101; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 269; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 468

От Исхак бин Абдуллах бин Хāрис (*радияллāху анх*) се предава: „Расулюллах подари на Зийезен дреха, купена от него срещу двадесет и девет млади камили.“

Хулле е одежда, съставена от две части – рида и изар, изработени от йеменска или друга тъкан. Само едната част на тази одежда не може да се нарече хулле.

Златният пръстен, изпратен от негуса

Сред даровете, изпратени от негуса на Етиопия Есхаме (Асхама), имаше и един златен пръстен с камък. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) повика внучката на Ебӯл Āс (*радияллāху анх*) Умāме и ѝ каза: „**О, дъще! Ти носи това!**“⁴³⁴

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи, че за мъжете е позволено да носят само сребърен пръстен. Носенето на пръстен от злато, желязо и жълт месинг е забранено. Самият той, до края на живота си, носи само сребърен пръстен.

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) поставяше пръстена на дясната си ръка, понякога поставяше и на лявата. Поставянето на пръстен на дясната и на лявата ръка е джāиз. Поставя се на малкия пръст и на пръста до него (безимения пръст). Поставянето на пръстен в празничните дни е мустехаб*, поставянето за показност е забранено (харām).

Един ден при Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде Хазрети Ну’мāн бин Бешйр. На пръста му имаше златен пръстен. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Защо си сложил това дженнетско украшение преди да си влязъл там.**“ Извади го и започна да си слага железен пръстен. Като видя това любимият ни Пейгамбер му каза: „**Защо носиш джехенемска вещ?**“ Ну’мāн бин Бешйр (*радияллāху анх*) извади и този пръстен и си сложи бронзов. Като видя това Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Защо усещам миризма на идол у теб?**“ Тогава той попита: „Какъв пръстен да си слагам, о, Расуляллах!“ Султанът на вселената отвърна: „**Може да си сложиш сребърен пръстен, чиято тежест да не надвишава един мискал (4,8 гр) и го сложи на дясната си ръка!**“

От Амр бин Шуайб (*радияллāху анх*) се предава: „Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ни караше да извадим златните и железните пръстени, а за сребърните нищо не казваше.“

Когато Пейгамберът ни реши да изпрати писма до хосроя на Персия, до императора на Византия и негуса на Хабаша, му бе казано:

- О, Расуляллах! Те няма да четат това писмо без печат.

Тогава Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) поръча да му направят един сребърен пръстен-печат. На печата бе гравиран надписа: „**Мухаммедур Расулюллах.**“ Надписът на пръстена-печат бе изписан отдолу нагоре на три

⁴³⁴ Ебу Дāvуд, „Хатим“, 8; Ибн Мāдже, „Либās“, 40; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 119; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 407; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 121

реда: на долния ред – „Мухаммед“, на средния – „Расул“ и на горния – „Аллах“.⁴³⁵

Един ден Амр бин Са'ид (*радияллāху анх*) отиде при Расулюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Когато видя пръстена на ръката му, любимият ни Пейгамбер го попита: „**Какъв е този пръстен на ръката ти?**“ Хазрети Амр бин Са'ид отговори: „О, Расуляллах! Това е една халка. Аз я направих.“ „**Какво е гравирано на него?**“ попита Султанът на пейгамберите. „Мухаммедур Ресулюллах“ отговори той. Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) взе от него този пръстен и го използва като личен печат и забрани изписването на тези думи върху други пръстени.⁴³⁶

Този пръстен бе на ръката му, когато почина. Обикновено този пръстен поставяше на малкия пръст на лявата си ръка. На дясната също го поставяше. Изпъкналата му част обръщаше към вътрешната част на ръката си. Преди да отиде по нужда го сваляше.

Когато Любимият на Аллāху теāля почина, този пръстен се намираще на ръката му. След неговата смърт го носи Хазрети Ебӯ Бекр, след него Хазрети Омер, а след него Хазрети Осмāн.

Хазрети Осмāн, по време на своето управление като халиф, един ден като седеше до кладенеца Ерйс, го извади от пръста си и като го въртеше в ръката си, го изпусна в кладенеца. Кладенецът бе пресушен и претърсен три дни, но пръстенът не бе открит.⁴³⁷

Изписването на надписи върху камъка на пръстените и използването им за печат продължи и след смъртта на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Върху пръстена на Хазрети Ебӯ Бекр имаше следния надпис „**Ни'мел кāдир Аллах**“ („Аллах над всяко нещо има сила“), на Хазрети Омер – „**Кефā бил мевт вā'изан й Омер**“ („Смъртта е достатъчна като наставление“), на Хазрети Осмāн – „**Ле насбиране**“ („Разбира се, че ще бъдем търпеливи“), на Хазрети Али – „**Ел мулку лиллях**“ („Владението е само на Аллах“), на Хазрети Хасен – „**Ел иззету лиллях**“ („Величието е присъщо за Него“), на Хазрети Муāвийе – „**Раббигфир-лй**“ („О, Господи, опрости ни!“), на Ибни Ебӯ Лейля – „**Еддун-йа гарӯрун**“ („Земният живот е мамещ, лъжлив“), на имām а'зам Ебӯ Ханйфе – „**Кул ил хайр ве иллй фескут**“ („Или кажи добра дума, или мълчи!“), имām Ебӯ Йусуф – „**Мен амиле би-ре'йихй недиме**“ („Действащият по свое усмотрение ще съжалява“), на имām Мухаммед – „**Мен сабере зафире**“ („Търпеливият постига победа), на имām Шāфий – „**Ел берекету фил канā'а**“ („Благодатта е в доволството от това, което имаш“).

⁴³⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 471, 473; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 123

⁴³⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 474

⁴³⁷ Бухārй, „Либās“, 50; Несāй, „Зйнет“, 82; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 22; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 476-477; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 239; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, V, 184

Постелята му

Постелята на Пророка ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) бе от кожа, пълна с палмови влакна. Възглавницата му също бе от кожа, пълна с палмови влакна.

От майка ни Хазрети Аише се предава: „При мен дойде една жена от енсāрите. Като видя постелята на Расул (*алейхисселām*), отиде и изпрати постеля, пълна с вълна.

Расул (*алейхисселām*) дойде при мен и ме попита: „**Какво е това?**“, „О, Расул! При мен беше дошла една жена от енсāрите. Като видя постелята ви, си отиде и ви изпрати това.“ отговорих аз. Расулюллах ми каза: „**Веднага ѝ върни тази постеля!**“ Но аз не я върнах. Бях я харесала в стаята си. Расул (*алейхисселām*) повтори тези свои думи три пъти. Накрая ми каза: „**О, Аише! Кълна се в Аллāху теāля, ако бях пожелал, Аллах щеше да накара златните и сребърни планини да се движат до мен.**“⁴³⁸

Миндерът на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) се състоеше от два груби вълнени плата. Една нощ, когато дойде при мен, аз бях прегънала този миндер. Заспа върху него. Когато се събуди, ме попита: „**О, Аише! Защо тази нощ постелята ми не беше както обикновено?**“, „О, Расуляллах! Прегънах миндера и го направих по-тесен заради вас.“ отговорих аз. Тогава Пророкът на Аллāху теāля ми каза: „**Върни го в стария му вид!**“⁴³⁹

Пак от Хазрети Аише се предава: „За курайшите в Мекка нямаше нищо похубаво от това да спят върху серир (дървено легло). Когато Пророкът на Аллāху теāля пристигна в Медйна и се настани в дома на Ебӯ Еийӯб, го попита: „**О, Ебӯ Еийӯб! Вие нямате ли си серир?**“, „Кълна се в Аллāху теāля, нямаме.“ отговори той.

Саад бин Зурāра от енсāрите, като разбра за това, му изпрати един серир с дървени крака, покрит с рогозка. До преместването в дома си, Пророкът на Аллāху теāля беше спал върху него. И след това до смъртта си също спа върху него.

Когато тялото на Расулюллах (*алейхисселām*) беше измито и увито със саван, го положиха върху този серир и погребалният намāз беше извършен по този начин. След това хората го искаха от нас, за да пренесат с него починалите си роднини. Тялото на Ебӯ Бекр и Омер също беше пренесено с него.“

Пак от нея се предава: „Расул (*алейхисселām*) имаше една рогозка, която през нощта използваше за изпълняване на намāз, а през деня седеше с хората върху нея.“⁴⁴⁰

Тоягата му

При произнасяне на проповеди (хутбе) в петъчните дни, любимият ни Пейгамбер се подпираше на тояга или на лък, а по време на военните походи се подпираше на лък.

⁴³⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 465

⁴³⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 465

⁴⁴⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 468

Казваше, че подпирането на тояга е от нрава на пророците. Самият той се подпираше на тояга и съветваше и другите да се подпират.

По време на управлението на халиф Му'авийе бин Еб'у Суфян тоягата на Пророка ни (*саллял'лаху алейхи ве селлем*) се намираще при Саадул'Караз. През 50 година от Хиджра Му'авийе бин Еб'у Суфян (*радиял'лаху анх*) отиде на поклонение (хадж) и пожела да премести минбера от джамията на любимия ни Пейгамбер в Шам. Поиска и тоягата, намираща се при Саадул-Караз. Дж'абир бин Абдуллах и Еб'у Хурайра (*радиял'лаху анхум*), отивайки при халифа, му казаха: „О, Ем'йрул мумин'ин! Няма да е правилно да се премести минбера и тоягата на Рас'ул (*алейхиссел'ям*) в Шам.“ Тогава Хазрети Му'авийе се отказа от желанието си и им се извини.

Любимият ни Пейгамбер заведе Абдуллах бин Унейс (*радиял'лаху анх*) в дома си, даде му една тояга и каза: „**О, Абдуллах бин Унейс, съхрани тази тояга при себе си!**“ Когато Хазрети Абдуллах бин Унейс излезе с нея пред хората, го попитаха: „Каква е тази тояга.“ Той им каза: „Даде ми я Рас'ул (*алейхиссел'ям*) и ми заповяда да я съхраня при себе си.“ Казаха му: „Ще се върнеш ли при Рас'ул (*алейхиссел'ям*), за да го попиташ защо ти е дал тази тояга!“ Тогава Абдуллах бин Унейс (*радиял'лаху анх*) се върна при любимия ни Пейгамбер и го попита: „О, Рас'уляллах! Защо ми дадохте тази тояга?“ Пророкът ни (*саллял'лаху алейхи ве селлем*) каза: „**Тази тояга в Деня Къ'ямет ще е знак между нас. Тогава много малко ще са хората в Дженнета, подпиращи се на тояга. В Дженнета ти ще се подпираш на нея!**“

Хазрети Абдуллах бин Унейс (*радиял'лаху анх*) я носи винаги заедно с мечата си. Когато вече бе на смъртно легло, каза на семейството си след смъртта му да сложат тази тояга в савана му и да го погребат заедно с нея. Завещанието му бе изпълнено.

Пейгамберът ни (*саллял'лаху алейхи ве селлем*) притежаваше един михджан (тояга с извит край), дълъг един аршин или малко повече. Насочвайки тази тояга към Черния камък, го поздравяваше отдалеч. Когато се качваше на камилата си, я закачваше пред себе си.

Притежаваше и една михсарра (тояга), наречена Урджун. Когато отиваше в Бакиулгаркад я носеше със себе си и се подпираше на нея, а когато седеше, я въртеше в ръката си. С тази тояга произнасяше и проповед.

Имаше и една тояга (кадиб), изрязана от планински дървета. Тя се наричаше Мемшук. Един ден, когато Хазрети Осм'ан произнасяше проповед с тази тояга на Пейгамбера ни (*саллял'лаху алейхи ве селлем*), Джахджах бин Са'ид или Джахджах бин Кайс се приближи към Осм'ан (*радиял'лаху анх*), взе тоягата от него и я счупи с коляното си. Хората започнаха да му се карат, а Хазрети Осм'ан слезе от минбера и отиде в дома си. След стореното от Джахджах, Ал'лаху те'али го беляза с болестта екиле (сърбеж на ръката или коляното му) и след като Хазрети Осм'ан бе сторен шехид, в рамките на една година умря от тази болест.

Седемте неща, които носеше със себе си

Любимият ни Пейгамбер по време на военен поход или в мирно време не отделяше от себе си следните предмети: гребен, огледало, мисвāk, розово масло, антимон (сюрме) и ножица.

От Хазрети Аише се предава: „За военните походи приготвих розовото масло, гребена, огледалото, двете ножици, антимона и мисвāка на Расул (*алейхисселām*).“

Майка ни Хазрети Аише казва: „По време на военен поход и в мирно време Расул (*алейхисселām*) не оставяше седем неща: шише розово масло, гребен, огледало, антимон, мисвāk, две ножици, кост за разделяне на косата си.“⁴⁴¹

Султанът на вселената срещаше брадата си два пъти на ден.

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Расул (*алейхисселām*) много често слагаше на главата си розово масло и вчесваше брадата си с вода.“⁴⁴²

Отдаваше особено значение на порядъка

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отдаваше голямо значение на чистотата и на реда. Казваше: „**Който има коса, да я поддържа добре!**“

Когато се намираще в джамията, влезе един човек с рошава коса и брада. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Този човек и розово масло ли няма, за да си оправи косата?**“, накара го да излезе и му посочи с ръка да си оправи косата и брадата. Човекът се оправи и когато влезе любимият ни Пейгамбер каза: „**Кое е по-добре – някой от вас да дойде в това състояние или с рошава коса и брада като шейтāн?**“

Любимият ни Пейгамбер скъсяваше и оформяше брадата си. Преди да отиде на петъчния намāз подстригваше мустаците си и режеше ноктите си. Заповядваше и на мюсюлманите да го правят.

Когато се поглеждаше в огледалото, отправяше хамд на Всевишния Аллах и казваше следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Така, както си ме създал в прекрасен облик, по същия начин ме дари и с прекрасен нрав.**“

Всяка вечер, преди да заспи, си слагаше три пъти антимон на очите. Три пъти слагаше на дясното си око и три пъти на лявото. Любимият ни Пейгамбер казваше: „**Слагайте си антимон, защото то придава блясък на очите и спомога за поникването на веждите!**“⁴⁴³

Ислямските учени съобщават, че мъжете могат да си сложат антимон на очите само с лечебна цел, но не и за показност.

Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отдаваше голямо значение на използването на мисвāk. Винаги го носеше със себе си. Казваше: „**Почиствайте зъбите си с клонче от дървото ерāk (мисвāk).**“ Мисвākът премахва лошия дъх.

Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

⁴⁴¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484

⁴⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484

⁴⁴³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 485

„Мисвākът е и на мен, и на пейгамберите преди мен.“

„Ако нямаше да затрудня общността си, без съмнение щях да им заповядам да използват мисвāk преди всеки намāз.“⁴⁴⁴

„Много силно ви препоръчвам използването на мисвāk.“

„Мисвākът е чистотата на устата и задоволството на Господаря ми.“

Първата работа на любимия ни Пейгамбер, след влизането в дома му, бе почистването на зъбите с мисвāk.

Не заспиваше без мисвāk до себе си. След като се събуждаше от сън първо си почистваше зъбите. Почистваше ги и през нощта, когато ставаше за изпълнението на намāза тежджуд.⁴⁴⁵

От Хазрети Аише се предава: „Пейгамберът ни (*aleyхисселām*) след събуждане от сън, било то през деня или през нощта, не се е случвало да не е използвал мисвāk преди обредно умиване (абдест).“

Мечовете и копията му

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше девет меча. Мечът, останал от баща му, бе единият от тези мечове. Наричаше се Месур. При преселението му в Медīна този меч се намираще при него.

Мечът, който се наричаше Абд му бе подарен от Саад бин Убāде (*радияллāху анх*) и в битката при Бедр бе при него.⁴⁴⁶

Мечът Зулфикяр бе на езичника Мунеббих бин Хаджадж или на Ас бин Мунеббих. В битката при Бедр, след бягството на езичниците от бойното поле, техните оръжия и всичко, което носеха със себе си, остана на бойното поле. Сред трофеите бе и този меч. Заради цепнатините на гърба си, той бе наречен Зулфикяр. Султанът на вселената го подари на Хазрети Али. Дръжката, халките и верижката му бяха от сребро.⁴⁴⁷

След смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Аббās пожела да вземе този меч от Хазрети Али. Обърна се за съдействие към Хазрети Ебӯ Бекр, но той му каза: „Този меч винаги съм го виждал в неговата ръка. Не е хубаво да се вземе.“ Тогава Хазрети Аббās се отказа от желанието си и го остави на Хазрети Али.

Три копия бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнуkā. Едното от копията му се наричаше Мусви, а другото – Мусна. Имаше също така едно дълго копие, наречено Бейза и едно късо, наречено Анезе.

Копието, наречено Наб'а, бе дадено на Зубейр бин Аввām (*радияллāху анх*) от негуса на Хабаша. При завръщането от битката при Хайбер Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го взе от него.

Три копия (Анезе) му бяха изпратени от негуса на Хабаша Асхама. Едното от тях остави за себе си, второто даде на Хазрети Али, а третото – на Хазрети Омер.

⁴⁴⁴ Тирмизй, „Тахāрет“, 18

⁴⁴⁵ Ибн Мāдже, „Тахāрет“, 7

⁴⁴⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 135; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 245

⁴⁴⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 245

В празниците Рамазāн и Курбан байрам Билял Хабешй (*радияллāху анх*), вървейки пред любимия ни Пейгамбер, носеше копието му до мястото за изпълнение на намāз и го забиваше пред него. И Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ръководеше празничния намāз, заставайки в посока към копието.

След неговата смърт, в празничните дни Билял (*радияллāху анх*) вече носеше това копие до мястото за изпълнение на намāз пред Хазрети Ебӯ Бекр и го забиваше пред него.

По време на управлението на халиф Омер (*радияллāху анх*), след него и на халиф Осмāн (*радияллāху анх*), тази длъжност бе изпълнявана по същия начин от муеззина Саад ул-Караз. Мединските валии също правеха това.

Лъковете и щитовете му

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше шест лъка. Три от тях – Равха, Бейза, Шафра бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнука. Лъкът, наречен Шафра бе направен от дървото неб.⁴⁴⁸ От същото дърво бе направен и лъкът, наречен Кетум. В битката при Ухуд този лък се счупи. Счупеният лък бе взет от Катāде бин Ну'мāн (*радияллāху анх*). Другите му лъкове се наричаха Седед и Зевра.⁴⁴⁹

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше три щита. Върху единия от тях – щита, наречен Зелук, имаше изображение на овнешка глава. Този щит му бе подарен, но заради изображението върху него, любимият ни Пейгамбер не го хареса. На сутринта това изображение бе заличено от Аллах.⁴⁵⁰

Ризниците му

Любимият на Аллāху теāля имаше седем бронирани ризници:

Затулфудул – бе подарена от Саад бин Убāде (*радияллāху анх*) преди да се отправят към Бедр.⁴⁵¹

Садийе и Фидда – тези две ризници бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнука. Ризницата Садийе бе историческа – това бе ризницата, която Дāvуд (*алейхисселām*) облякъл, за да се сражава с Джālūt.

В битката при Ухуд Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) облече две ризници една върху друга – Фудул и Фидда.

В предната и задната част на ризницата му се намираха две сребърни халки.

Преди смъртта си Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) даде една от ризниците си като залог на един юдей на име Ебӯ Шахм в замяна на тридесет крини ечемик. Тази ризница бе Затулфудул.⁴⁵²

Другите му ризници бяха Затулвишах, Затулхаваши, Бетра и Хирник.⁴⁵³

⁴⁴⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 246

⁴⁴⁹ Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 246

⁴⁵⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489

⁴⁵¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 487

⁴⁵² Бухārй, “Буйу”, 33; “Рехн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 160; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV, 271; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 334; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 307

⁴⁵³ Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 246

Шлемовете му

Мувашшах – този шлем бе сред придобитите трофеи от юдеите от рода Бенї Кайнука̄.

Зуссубуг или Зуссусуб или Мешбуг – шлемът, който се счупи в битката при Бедр и две от халките му се врязаха в лицето на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). При превземането на Мекка любимият ни Пейгамбер също носеше шлем.

Знамената му

Знамето на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселāм*) бе черно, а флагът – бял.

Освободеният роб на Мухаммед бин Кāсъм – Йўнус бин Убейд казва: „Мухаммед бин Кāсъм ме изпрати при Берā бин Азиб, за да го попитам за знамето на Расўлюллах. Берā бин Азиб ми каза, че е направено от черно четириъгълно немире (вълнаена тъкан с черно-бели линии).”

Знамето на Султана на вселената се намираще при Хазрети Али. В битката при Хайбер Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Знамето ще дам на такъв храбрец, който обича Аллах и Неговия Пророк и когото Аллах и Неговият Пророк обичат!**“, извика Хазрети Али и му даде знамето.⁴⁵⁵ Хазрети Али се сражаваше геройски, докато Всевишният Аллах го дари с победата.

Върху флага (ливā) на Мухаммед (*алейхисселāм*) имаше надпис: „**Ля илāхе илляллāх, Мухаммедур Расўлюллах**“.

В похода към Харрар завърза бяло знаме за Саад бин Ебў Ваккāс (*радияллāху анх*). При изпровождането на Хазрети Али в Йемен завърза една чалма на върха на копието и каза: „**Знамето трябва да е такова!**“

Знамето се носеше само от командващия войската. В битката при Ебвā и Веддан бялото знаме на ислямската войска носеше Хазрети Хамза, в битката при Буват – Саад бин Ебў Ваккāс (*радияллāху анх*), при преследването на Курз бин Джāбир’ул-Фихрї – Хазрети Али, в битката при Зул’усейра – отново Хазрети Хамза.

При отправянето на ислямската войска към Бедр бялото знаме бе дадено на Хазрети Мусаб бин Умейр, а Хазрети Али носеше черното знаме (Укаб) пред Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

При отправянето им към крепостта на юдеите от рода Бенї Кайнука̄ бялото знаме носеше Хазрети Хамза, в битките при Каркарат-ул-кудр, Ухуд и Бедрулмевид го носеше Хазрети Али, а в битката при Ухуд – Зейд бин Хāрисе (*радияллāху анх*).

С бялото знаме на любимия ни Пейгамбер бе превзета и Мекка.

В похода към Тебўк най-голямото знаме повери на Хазрети Ебў Бекр. Друго голямо знаме връчи и на Зубейр бин Аввāм (*радияллāху анх*).

⁴⁵⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 487; Тирмизї, *Шемāил-и Шерїф*, 138

⁴⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 80

Конете му

Първият си кон Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) купи в Медина от един бедуин от рода Фезāра. Бедуините наричаха този кон Дарис, но Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му даде името Секб. В битката при Ухуд се намираше върху него.⁴⁵⁶ На устната на коня имаше бяло петно. Бяло петно имаше и на трите му крака, а единият десен крак бе без петно. Секб се движеше много бързо, като течаща вода.

Конят Муртеджиз купи от един бедуин от рода Мурра. Този кон бе много хубав, цвилеше хармонично, като че ли изпълняваше стихче.⁴⁵⁷

Конят Лизаз му бе подарен от Мукавкис – владетеля на Египет. Този кон се движеше много бързо.⁴⁵⁸

Конят Зариб бе подарен от Ферве бин Умейр'ул-Джузами. Зариб бе много силен и издръжлив кон.

Конят Лахиф (или Лухайф) бе подарен от Рабāа бин Ебū Бера'ул-Келбī. Опашката на този кон бе толкова дълга, че достигаше до земята.

Муравих бе състезателен кон. Движеше се като вятъра. Убейд бин Йāсир му го подари в Тебук.

Мирвах – този кон бе подарен от пристигналите през десетата година от Хиджра в Медина представители на рода Бенī Раха. Когато го яхнаха пред Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го накараха да се движи, той много го хареса.

Верд – бе подарен от Темйм-и Дārī. Цветът му бе тъмночервен. Любимият ни Пейгамбер го подари на Хазрети Омер и той се сражава върху него по пътя на Аллāху теāля.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) състезаваше три от конете си – Зариб, Лизаз и Секб. Върху коня Зариб сядаше Сехл бин Саад, а върху Лизаз – Ебū Усейд'ус-Сāидī. Най-отпред се движеше Лизаз, след него Зариб, и накрая Секб.

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) имаше и едно сиво магаре и едно сиво муле. Тези животни му бяха изпратени от Мукавкис – владетеля на Египет. Мулето се наричаше Дулдул, а магарето Яфур или Уфейр.⁴⁵⁹ Мюсюлманите за пръв път видяха муле със светла козина. Дотогава в Арабия те не бяха виждали муле с такава козина.

В битката при Хайбер Султанът на вселената яздеше това сиво муле, а в битката при Хунейн – другото си сиво муле. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) пришпорвайки мулето си, се впусна сам срещу атакуващата ги войска на племето Хевāзин. Хазрети Аббās, хващайки мулето за юздите, а Суфян бин Хāрис (*радияллāху анх*) – за стремето, се опитваха да намалят скоростта му и да му попречат да се вреже във врага. Също така се предава, че в битката при Хайбер Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е яздел и мага-

⁴⁵⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489

⁴⁵⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 490; Касталāнī, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 247

⁴⁵⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 490; Касталāнī, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 247

⁴⁵⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 491

рето Яфур, слагайки седло на гърба му и поставяйки на главата му юзда от палмово въже.

След завръщането на Расул (*алейхисселъм*) от прощания хадж Яфур почина, а Дулдул живя до времето на Хазрети Муавийе. След смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Дулдул остана при Хазрети Али. Яздеха го и Хазрети Али, след неговото преселение в отвъдния живот и Хазрети Хасан, след това и Хазрети Хусейн, а след него и Мухаммед бин Ханефийе (*радияллāху анхум*).

Камилите му

Камилата Кусвā – наричаха я и Джд’а и Адба. Тази камила бе от животните на Бени Кушайр бин Кааб бин Раб’а бин Амр или на Хурайш бин Кааб. Хазрети Ебу Бекр я купи за четиристотин дирхема и на същата цена я продаде на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), според друго предание – я подари.

Любимият ни Пейгамбер се пресели в Медйна, възседнал камилата си Кусвā. Качвайки се на нея, се отправи и на умра. При превземането на Мекка също се намираще върху нея. Седнал върху нея произнесе и прощаното си хутбе в Арафāt.

Расул (*алейхисселъм*) съревноваваше камилите и нито една камила не можеше да надмине Кусвā, освен двегодишната камила на един бедуин.

По време на управлението на Хазрети Ебу Бекр (*радияллāху анх*), камилата Кусвā бе оставена в гробището Бакй’ и там умря.⁴⁶⁰

Сред трофеите, придобити в Бедр, бе и камилата на Ебу Джахл. Тази камила бе взета от Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и до поклонението Худейбийе се отправяше на военни битки върху нея. Тази камила бе белязана да се пренесе в жертва. Езичниците поискаха да я откупят срещу сто камили. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „Ако не бяхме я белязали, щях да изпълня искането ви.“

Мухаммед (*алейхисселъм*) имаше седем дойни камили – Ханна, Семра, Урайс, Са’дийе, Бегум, Йемира, Дебба’. Семейството му се препитаваше с издването от тях два мяха мляко, което им се носеше всяка вечер.⁴⁶¹

По време на смъртта на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) от тези камили не бе останала нито една.

Домът му

След издигането на стените на месджид на Пророка (Месджид-и Небй) в Медйна, към тях за любимия ни Пейгамбер пристроиха и две помещения от кирпич и ги покриха с палмови клони. Вратата на помещението, предназначено за Хазрети Аише се отваряше към пътя за джамията, а на Хазрети Севде – към третата врата на джамията, наречена Ал-и Осмāн.

Впоследствие, след женитбите на Пейгамбера ни (*алейхиссалātu весселъм*), броят на тези помещения се увеличи. Някои от тях бяха от кирпич, някои от

⁴⁶⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 492-493

⁴⁶¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 494

камък, а някои от палмови клони, измазани с глина и покрити също с палмови клони.

От Хасан бин Ебулхасан (*радияллāху анх*) се предава: „Когато бях в пубертета, бях влязъл в дома на Расулюллах, протегнах ръката си и докоснах тавана.“

Имām Бухārī предава, че вратата на Пророка ни била без халка, чукало се с върха на лъка.“

Мухаммед бин Хилял и Атаул'Хорасāнī видяха помещенията на съпругите на Пейгамбера ни (*алеихиссалāту весселām*) и казаха, че помещенията били от палмови клони, а за врати били използвани пердета от груба тъкан, изработена от черна козина.

Според думите на Дāvūd бин Кайс, опиращи се на видяното от него, ширината на всяко едно от помещенията била 6-7 лакътя, а дължината – приблизително десет лакътя.

Хазрети Севде завеща след нейната смърт стаята ѝ да остане за майка ни Āише (*радияллāху анхā*), а стаята на Сафийе (*радияллāху анхā*) бе продадена на Муāвийе бин Ебū Суфян за сто осемдесет хиляди или двеста хиляди дирхема, при условие да остане в нея до смъртта си.

Когато в Медйна бе прочетено писмото на халиф Абдулмелик за отчуждаване на помещенията на съпругите на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и включването им към джамията, много от жителите на Медйна не успяха да сдържат слъзите си и плакаха, както плакаха в деня на смъртта на любимия ни Пейгамбер.⁴⁶²

Са'йд бин Мусеййеб разкри мъката си по следния начин: „Кълна се в Аллāху теāля, колко много исках помещенията да си останат така, както си бяха. Новото поколение на Медйна и чужденците, пристигащи в Медйна, щяха да видят с какво се е задоволявал Расулюллах и нямаше да желаят много имоти и да се хвалят с това.“

Вакъфските имоти

Първото дарение (вакъф) в исляма бе направено от падналия като шехйд в Ухуд Мухайрик (юдейски учен и един от най-богатите юдеи, приели исляма), който завеща да се предадат на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) следните му седем градини: Мисеб, Сафийе, Делал, Хусна, Бурка, А'ваф, Мешребе.⁴⁶³

Вакъфите в Медйна бяха главно от недвижимите имоти на Мухайрик. Ибн Хумейд казва: „Халиф Омер бин Абдул'азйз беше поискал да се донесат фурми от вакъфските градини на Мухайрик. Донесоха му в една паница.

Омер бин Абдул'азйз каза: „Ебū Бекр бин Хазм ми писа, че тази фурма е от палмовото дърво от времето на Расулюллах и че той е ядъл от него.“ Тогава аз му казах: „О, емйрул муминйн! Разпреди ги между нас!“ Разпреди ги и на всеки един от нас се паднаха по девет фурми.“

⁴⁶² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 499

⁴⁶³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 503

От Омер бин Абдул'азйз се предава: „Когато в качеството си на управител на Медйна влязох в тази градина, ядох от фурмата на това дърво. Не съм ял по-сладка, по-вкусна фурма от тази.“

От Амр бин Мухаджир се предава: „Имуществото на Расул (*алейхисселям*) се намираще в една стая при Омер бин Абдул'азйз и той всеки ден го гледаше. В тази стая водеше и събиращите се при него курайши и обръщайки се към това имущество, казваше: „Ето го наследството на човека, с когото ви удостои Аллаху теалля.“ А това са били:

- Едно дървено легло (серир), покрито с рогозка, изплетена от палмови листа.
- Една кожена възглавница, пълна с палмови влакна.
- Една голяма паничка.
- Една чаша за вода.
- Една дреха.
- Една ръчна мелачка.
- Един колчан за стрели.
- Един кадифен юрган.

Проникналата върху юргана пот от главата на Расуллоллах (*салляллаху алейхи ве саллем*) ухаеше по-приятно и от благовоние.

Омер бин Абдул'азйз, когато се разболяваше, се миеше с неговата вода и получаваше изцеление. Омер бин Абдул'азйз бе от Табийн* от Медйна, имам*, факйх*, учен-муджтехид*, който много добре знаеше сунната. Неговата майка Умму Асъм бинти Асъм бин Омер бин Хатгаб бе пример за справедливост и страх от Аллаху теалля.

Имам Шафий казва: „Хулефа-и Рашидйн са петима: 1. Ебу Бекр, 2. Омер, 3. Осман, 4. Али, 5. Омер бин Абдул'азйз.“ Омер бин Абдул'азйз в правосъдието бе като Хазрети Омер, в страха от Аллаху теалля като Хасан'ул Басрй, в науката като имам Зухрй.

РЕЛИГИЯТА ИСЛЯМ

Ислям – това е религията, низпослана от Всевишния Аллах на Любимия Му пейгамбер Мухаммед (*алейхисселям*), посредством меляикето Джебрайл (*алейхисселям*). Религията е съвкупност от правила и норми, чиято цел е да покажат на хората пътя на щастието както в земния, така и в отвъдния живот. Той събира в себе си всички видими и невидими добрини на всички предишни религии. Всеки успех и всяко щастие са скрити в него. Състои се от нравствеността и от основите, които биха били приети от здравомислещите хора.

Никой разумен човек не би го отрекъл. В него няма никакво зло, извън него пък няма никакво добро, не може и да има. Търсенето на добро извън исляма е като търсене на вода в миража на пустинята. Ислямът повелява развитието на страните, радостта и благоденствието на хората, почитането на повелите на Всевишния Аллах и състраданието към всички създания.

Ислямът категорично повелява потребността от земеделието, търговията и изкуството и отдава голямо значение на науката, техниката, индустрията. Повелява взаимопомощта между хората. Зачита правата, задълженията и отго-

ворностите на служителите, на децата, на родителите, на обществото. Той е Сеадет-и дāрейн, т.е. събрал е в себе си щастието на земния и отвъдния живот.

Ислямът е донесъл принципи, осигуряващи по най-съвършен начин духовното и материалното благоденствие на хората. Човешките права и задължения са уредени чрез система от закони.

Накратко казано, ислямската религия съдържа в себе си основите на: вяра, ибадет, мунāкехāt, му'амелят, укубāt.

Вяра (ймāн)

В исляма “ймāн” означава да се вярва на факта, че Расул-и екрем (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) е Пророкът на Аллāху теāля; че той е Небй, вестоносец, избран от Него, и да се казва всичко това с пълна убеденост; и да се вярва накратко в онова, което е съобщил накратко и в детайли на онова, което е съобщил в детайли; и винаги да се произнася Келиме-и шехāдет. Силната вяра е такава, че, както знаем със сигурност, че огънят изгаря, змията убива със своята отрова и бягаме от тях, така трябва да се вярва в Аллāху теāля и в Неговите качества с цяло сърце, да се стремим към Неговите задоволство и лик, и да се пазим от Неговите гняв и мъчения, и да се настани здраво тази вяра в сърцето като надпис върху мрамор.

Основите на вярата са шест:

1. Първото от шестте е да се повярва, че **Аллāху теāля е вāджиб-ул-вуджūd и че Той е истинският бог, и че е създателят на всички същества.** Трябва да се повярва, без капка съмнение, че само Той е създал от нищото всичко и в този, и в отвъдния свят, когато е нямало време, материя или образец. Той е творецът, създателят, собственикът и абсолютният господар на всичко. Трябва да се повярва, че никой не доминира и не властва над Него, нито пък има по-високопоставен от Него. Всички превъзходства и всички качества на съвършенство принадлежат Нему. Не притежава недостатък и никакво качество на несъвършенство. Той е в състояние да направи това, което пожелае. Това, което върши, не го прави, за да е полезно за Него или за другите. Не прави нищо за отплата. Заедно с това във всяко Негово дело има мъдрости, ползи и добрини.

Аллāху теāля не е длъжен да дава доброто и полезното на рабите Си, нито пък да дава севāби (награди) на едните и наказания на другите. Дори да въведе в Дженнета всички грешни и разпътни раби, то това би подходило на Неговото великодушие, а ако хвърли в Дженнема всички покорни и служещи раби, това няма да е несправедливо, но Той е пожелал и е съобщил, че мюсюлманите и служещите ще въведе в Дженнета и ще ги дари с безкрайни дарове и добрини, а неверниците ще хвърли в Дженнема и ще ги остави вечно в мъчение. Той не се отмята от Своята дума. Ако всички същества повярват и Му се подчинят, Той няма да има полза от това. Ако целият свят се изпълни само с неверници, бунтовници и угнетители, то те с нищо няма да Му навредят. Ако Аллāху теāля пожелае, ще прости на всеки, извършил голям грях и умрял без разкаяние, освен ако не е извършил нещо, водещо до неверие или съдружаване. Но ако пожелае, ще даде наказание дори и за малките прегрешения. Казва

ни, че на умрелите като неверници и вероотстъпници няма да прости никога и вечно ще ги изтезава.

Мюсюлманин, който е умрял, имайки отклонения от суннитското вероубеждение, и който не се е покаял, ще отиде в Джехеннема, но няма да остане вечно там. Такива мюсюлмани се наричат новатори или **ехли бид'ат**.

Да се види Всевишният Аллах в земния живот е дж'аиз, но никой не Го е виждал. В Деня на Къямет (Съдния ден), на сборището Махшер, Той ще бъде видян от неверниците и греховните мюсюлмани с Неговите ярост и слава, а от праведните мюсюлмани със Своята доброта и красота. Аллāху те'алй ще бъде видян в Дженнета от мюсюлманите. Ще Го видят и мелйикетата, и жените, но неверниците ще бъдат лишени от това. Достоверни са сведенията, че и джинове ще бъдат лишени от това.

Аллāху те'алй не е обект на време. Не подлежи на промяна, не може да се каже, че е бил такъв и онакъв. Няма подобен Нему и няма си Той съдружници. Той не прониква в нищо. Не се съединява с нищо. Той няма противоположен, съдружник, подобен, помощник или пазител. Няма съпруга, майка, баща, син или дъщеря. Той винаги е заедно с всички, заобикаля ги и ги вижда. По-близо е до човека дори от вената на шията му. Но Неговите близост, присъствие, заедност и заобикаляне не са по начин разбираем от нас. Човешкият ум не може да разбере същността на тези неща. Аллāху те'алй е неповторим в своите личност и качества, които не претърпяват никаква промяна.

Имената на Аллāху те'алй са безкрайно много. Известни са хиляда и едно имена, т.е. Аллāху те'алй е съобщил на хората само толкова. В религията (шер'ата) на Мухаммед (*алейхисселām*) са известни деветдесет и девет от тях. Наричат се **Есмā-и хуснā**.

2. Вярата в мелйикетата.

Мелйикетата са телесни (материални) създания от светлина. Невидими са с просто око. Лошите качества не са присъщи за тях. Те са живи, съществуват. Притежават ум и способността да приемат всякакъв облик. Както газовете се втечняват, а след това и се втвърдяват и при втвърдяване приемат някаква форма, така и мелйикетата имат способността да приемат всякакъв прекрасен облик. Те не са духове, отделящи се от телата на великите хора, както считат християните. Не са и нематериални същества, каквито са силата и енергията, както вярвали част от древните философи.

Думата мелек означава вестител, посланик или сила, мощ. Множественото число на тази дума е мелйике. От всички създания най-напред са сътворени мелйикетата. Затова вярата в мелйикетата предхожда вярата в книгите. Те са създадени първи сред живите същества и затова вярата в тях е поставена на второ място след вярата в Аллāху те'алй, а вярата в книгите е преди вярата в пейгамберите. Условията на вярата са изредени в тази последователност в Корāн-и керйм.

Мелйикетата са раби на Аллāху те'алй. Не са Негови съдружници, не са Негови дъщери, както считат неверниците и езичниците. Аллāху те'алй е доволен от всички тях. Подчиняват се на волята на Аллāху те'алй, без да му се противопоставят. Изпълняват заповедите без никакво възражение. Не вършат грехове. Няма пол, не встъпват в брак и нямат деца. Живи са. Когато Аллāху те'алй им е съобщил, че ще създаде хората, мелйикетата Го попитали: **“Нима ще създа-**

деш там някой, който ще сее по нея развала и ще лее кърви?” Тези въпроси (наречени зелле) не вредят на тяхната невинност и безгрешност.

Мелйикетата са най-многобройните създания. Техният брой не знае никой, освен Аллāху теāля. На небесата няма празно място, където мелйикетата да не изпълняват ибāдет. Всички кътчета са пълни с мелйикета, намиращи се в рукū и суджūd. В небесата, на земята, в тревата, в звездите, в живите и неживите същества, в дъждовните капки, в листата на дърветата, във всяка молекула, във всеки атом, във всяка реакция, във всяко движение, във всяко нещо имат задължения мелйикетата. Те изпълняват повелите на Аллāху теāля навсякъде. Те са посредници между Всевишния Аллах и Неговите създания. Някои от тях командват другите, някои – известяват пейгамберите, някои – вдъхват красиви мисли в сърцата на хората (илхām), някои от тях пък нямат никаква представа за хората и останалите създания. Всяко едно от тях си има свое определено място, което не може да напусне. Мелйикетата на Дженнета се намират в Дженнета. Най-главният измежду тези мелйикета е **Ридвāн**. Мелйикетата, намиращи се в Джехеннема се наричат **Зебāнй**. Те изпълняват възложените им в Джехеннема задачи. Огънят на Джехеннема не е опасен за тях така, както морето не е опасно за рибите. Главните зебāнйта са деветнадесет на брой. Най-главният от тях се нарича **Мāлик**.

Четирите мелйикета (двете, идващи през деня, двете – през нощта), които записват всички добри и лоши дела и постъпки на хората се наричат **Кирāмен кятибйн** или мелйикета **Хафаза**. Някои учени казват, че мелйикетата Хафаза са различни от Кирāмен кятибйн. Мелйикето, което стои от дясната страна на човека записва добрите му дела и е ръководител на мелйикето, стоящо от лявата страна на човека, което пък записва лошите му дела.

Съществуват мелйикета, подлагащи на мъчения неверниците и грешните мюсюлмани в гроба и мелйикета, чиято задача е да задават въпроси на мъртвците в гроба. Разпитващите в гроба се наричат **Мункер и Некйр**, задаващите въпроси на вярващите пък се наричат **Мубешшир и Бешйр**.

Мелйикетата се различават един от друг по превъзходство. Най-главните мелйикета са четири. Те са: 1. **Джебрāил** (*алеихисселйам*) – неговата задача е да пренася откровението (вахий) от Аллāху теāля до пророците. 2. **Исрафил** (*алеихисселйам*) – неговото задължение е да протръби два пъти с Рога (Сūr). При първото протръбяване всички живи същества освен Аллāху теāля ще умрат, а при второто – ще се съживят отново. 3. **Микāил** (*алеихисселйам*) – задачата му е да движи всяка материя. Също така той отговаря за оскъдицата и плодородието. 4. **Азрāил** (*алеихисселйам*) – задачата му е да отнема душите на хората.

След четирите главни мелйикета следват мелйикетата **Хамеле-и Арш** (мелйикетата, носещи Арша). Те са четири, но в Деня Къямет ще станат осем. Мелйикетата, приближени на Аллāху теāля се наричат **Мукаррабйн**. Главните наказващи мелйикета се нарича **Керубйн**. Мелйикетата на милостта се наричат **Рухāнийн**. Всички тези мелйикета са най-високопоставените сред мелйикетата. Те са по-високопоставени и от хората, с изключение на пейгамберите. Праведните мюсюлмани и приближените на Аллāху теāля (евлия) са по-високопоставени от обикновените мелйикета. Обикновените мелйикета пък са по-високопоставени от грешниците сред мюсюлманите.

3. Вярва в свещените книги, низпослани от Аллāху теāля. На някои от пейгамберите Всевишият Аллах е изпратил тези книги чрез мелāйке, на други – в отделни страници, на трети – без посредничеството на мелāйке. Всяко едно от тези книги е Слово на Аллāху теāля и не са създания. Те са изначални и вечни. Не са слова на мелāйкетата и пейгамберите. Всички те са истински.

Свещеният Корāн заменя законите на всички предшествващи го книги. До Деня Къямет той ще запази своята същност – никога няма да има никакви промени в него. Всички минали и бъдещи знания са поместени в Корāн-и керйм и затова той е над всички – по-ценен и високопоставен от другите небесни книги. Свещеният Корāн е най-голямото чудо (дадено) на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всички хора и джинове, събрани заедно, не са в състояние да измислят слово, подобно на най-късата сūra от Свещения Корāн.

Известни са ни сто и четири небесни книги. Десет сухуфа (малки книги) са низпослани на **Адем** (*алейхисселāм*), петдесет на **Шйт** (*алейхисселāм*), тридесет на **Идрйс** (*алейхисселāм*), а десет на **Ибрāхим** (*алейхисселāм*). **Теврāt** (Тората) била дадена на Мусā (*алейхисселāм*), **Зебур** (Псалмите) на Дāvуд [Давид] (*алейхисселāм*), **Инджил** (Евангелието) на Йсā (*алейхисселāм*), а **Корāн-и керйм** на Мухаммед (*алейхисселāм*).

4. Вярва в пророците. Пейгамберите са изпратени, за да покажат на хората правия път. По природа, характер и ум те превъзхождат всички хора на времето си. Те са уважавани, почитани личности. Не притежават никакви лоши качества. За пейгамберите е характерно качеството **исмет** (непорочност). Не вършат малки и големи грехове преди или след като им се съобщи, че са избрани за пейгамбери. При тях не се появяват недостатъци, като слепота и глухота, от момента, в който им се съобщи, че са пейгамбери, до разпространяването на тази вест навсякъде. Задължително трябва да се вярва, че всеки пророк притежава следните седем качества: **емāнет** (вярност), **съдк** (правдивост), **теблиг** (известяване), **адāлет** (справедливост), **исмет** (безгрешност), **фетāнет** и **емнул-азл**, т.е. никога не се премахват от списъка на пророците. Фетāнет означава много развит ум.

Пейгамберите, изпратени от Всевишият Аллах с нова религия се наричат Расул. Пророците, които не са изпратени с нова религия, а призовават хората към предишната, се наричат **Небй**. По отношение на призоваването на хората към религията на Аллāху теāля, няма разлика между “Расул” и “Небй”. Трябва да се вярва във всички пратеници, без да се прави разлика между тях, да се знае, че всеки един от тях е говорил истината. Отричане на един от тях е равносилно на отричане на всички.

Пророчеството не може да се придобие с труд, с гладуване, с мъка и с много служене. Възможно е само с избиране от страна на Аллāху теāля. Чрез тях са изпратени религиите, предпазващи хората от всякакво зло и призоваващи ги към щастие, както в земния, така и в отвъдния живот. Въпреки многобройните си врагове, подигравките на неверниците и мъченията, на които били подложени, пейгамберите без никакво колебание и без да изпитват страх продължили своето велико дело – известяването на повелите на Аллāху теāля. Всевишият Аллах, за да покаже тяхната правдивост (истинността на техните думи), ги подкрепил с чудеса. Никой не бил в състояние да отрече тези чудеса.

Тези, които са приели даден пейгамбер и са повярвали в него се наричат негова умма (уммет, общност). В Деня Къямет на пратениците ще им бъде позволено да се застъпят за грешниците от своята умма и застъпничеството им ще бъде прието. Също така ще бъде позволено и прието и застъпничеството на ислямските учени, праведниците и приближените раби на Аллāху теāля. Пророците са живи в гробовете си, но този живот е непонятен за нас. Земята не разлага благословените им тела. По повод на това в един от благословените хадйси се казва: „**Пророците изпълняват намāз в гробовете си.**“

Докато благословените очи на пейгамберите (*aleyхимусселāм*) спят, сърцата им остават будни. Всички пратеници са еднакви в изпълняването на пророческата си мисия. Всички те притежават споменатите по-горе седем качества. Тяхното пророчество не може да се отнеме. Но приближените на Аллāху теāля могат да загубят високите си степени. Пророците (*aleyхимуссалевāту веттес-лīmāt*) са от хората. Джиновете, мелйикетата и жените не могат да бъдат пейгамбери. Джиновете и мелйикетата не могат да се извисят до степента на пейгамберите. Пророците имат превъзходства един над друг. Например последният пейгамбер Мухаммед (*aleyхисселāм*) превъзхожда другите пророци с многобройността на своята умма, с големината на територията на народа, на който е изпратен, със знанията и уменията си, с многото чудеса и със специалната милост и благодат. Пророците, които са Расул са по-високопоставени от онези, които са Неби, а тези, които са Улюл-азм са над пейгамберите Расул.

Точният брой на пророците (*aleyхимусселāм*) не се знае. Известно е, че са повече от сто двадесет и четири хиляди. Триста и тринадесет или триста и петнадесет от тях са Расул. Шестима измежду тях са по-извисени. Тези пейгамбери се наричат „Улюл азм“ и това са Āдем, Нūх, Ибрāхим, Мўсā, Йсā и Мухаммед Мустафā (*aleyхимуссалāту весселāм*).

Ибрāхим (*aleyхисселāм*) е Халйлуллах, защото в неговото сърце не съществувала никаква друга любов, освен любовта към Аллāху теāля. Мўсā (*aleyхисселāм*) е Келймуллах, защото е разговарял с Аллāху теāля. Йсā (*aleyхисселāм*) е Рўхуллах и Келиметуллах, защото се е родил без баща, само с Божията повеля „Бъди“, и е предал пълните с мъдрост слова на Всевишния на хората.

Мухаммед (*aleyхисселāм*) – причината за сътворяването на създанията и най-почтения, най-достойния от хората, е Хабйбуллах. Много са доказателствата, показващи неговото достойнство и величие. В Деня Къямет най-напред той ще се изправи от гроба, най-напред той ще отиде към мястото Махшер, пръв той ще влезе в Дженнета. Невъзможно е да се изброят прекрасните му качества и човек е неспособен да ги опише.

В Деня Къямет всички пророци ще се съберат под неговото знаме. Всевишният Аллах е повелил на всеки един от пейгамберите Си: „Ако доживеете до времето, когато ще бъде известно пророчеството на Моя избраник и любимец Мухаммед (*aleyхисселāм*), повярвайте в него и му помагайте!“ Всеки един от тези пророци е заповядал същото на своята умма. Мухаммед (*aleyхисселāм*) е „**Хāтемул енбий**“ – след него няма да има други пейгамбери.

5. Петото условие на ймāна е **вярата в Ахиретския ден**. Началото на този ден е смъртта на човека и продължава до края на Къямета. Причината да се нарече “последен ден” е фактът, че след него няма да следва нощ, или пък защото идва след този свят. Времето на Къямета не е известно, никой не знае

кога ще настъпи, но Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ни е предупредил за неговите признаци. Някои от тях са следните: на земята ще се появи Хазрети Мехдї, Йсā (*алейхисселлям*) ще слезе от небето в Шам, ще се появи Деджāl, ще се появят Йе'джудж и Ме'джудж, слънцето ще изгрее от запад, ще се случат големи земетресения, религиозното знание ще изчезне, ще се увеличи злото, ще управляват безнравствените, ще бъде забранено изпълняването на повелите на Алля̀ху теāля̀, забранените неща ще се извършват навсякъде, от Йемен ще се появи огън, земята и небето ще се разкъсат, слънцето и луната ще потъмнеят, моретата ще се смесят, ще закипят и ще пресъхнат.⁴⁶⁴

Мюсюлманите, извършващи грехове, се наричат фāськ. Тях и всички неверници ги очаква наказание в гроба. Несъмнено трябва да се вярва в това. Починалият, след полагането му в гроба ще се съживи, но този живот е непонятен за нас, след което ще бъде или в блаженство, или ще бъде подложен на мъчение. В благословените хадїси ясно се посочва, че меля̀икетата Мункер и Некїр, приемайки образа на страшни хора, ще дойдат в гроба и ще разпитват починалия.⁴⁶⁵ Според някои учени въпросите им ще бъдат от част от акāида*, а според други от целия акāид. Затова децата трябва да бъдат научени да отговарят на въпросите: „Кой е твоят създател? Коя е твоята религия? Към коя умма принадлежиш? Коя е твоята свещена книга? Кое е твоето кѓбле? Към кой мезхеб принадлежиш по отношение на вяра и дела?“ В книгата „Тезкире-и Куртубї“ е написано, че тези, които не са от Ехли суннет (сунити, суннитни) няма да могат да отговорят правилно на въпросите на меля̀икетата. Гробовете на тези, които отговорят правилно на въпросите, ще се разширят и ще им се отвори врата към Дженнета, от която сутрин и вечер ще видят мястото си в Дженнета, меля̀икетата ще ги обсипват с благодеяния и благи вести. Тези, които не отговарят правилно на въпросите, така ще бъдат ударени с железни чукове, че техните викове ще бъдат чути от всички живи същества, с изключение на хората и джиновете. За тях гробът ще се стесни толкова много, че костите им ще се вплетат една в друга. Ще им се отвори дупка към Дженнема, през която сутрин и вечер ще видят мястото, определено за тях там и ще бъдат подложени на мъчения в гробовете си чак до Деня Кѓямет.

Трябва да се вярва в съживяването след смъртта. След като костите и плътта изгният и се превърнат в прѓст и газове, ще се съберат отново, душите ще влязат в телата и всички ще се изправят от гробовете си. Този ден се нарича **Деня Кѓямет** (Съдния ден).

Всички създания ще се съберат в мястото на събирането Махшер. Всеки човек ще получи своята книга с делата. Това ще бъде извършено от Твореца на земята, на небесата, на най-малките частици, на звездите, от Владетеля на безкрайната сила – Всевишния Аллах. Това е съобщено от Пророка на Алля̀ху теāля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и неговите слова без съмнение са истина. Това несъмнено ще се случи.

Книгите на праведниците ще им бъдат дадени от дясната им страна, а на грешниците – откъм гърба или от лявата им страна. В тези книги ще бъдат записани всички деяния на човека – и добрите, и лошите, и големите и малките,

⁴⁶⁴ Бухārї, “Илим”, 21; Ибн Мāдже, “Фитен”, 25; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 108

⁴⁶⁵ Ибн Мāдже, “Фитен”, 25

и скритите и явните. Даже и тези, за които мелйикетата Кирāмен кятибйн не знаят, ще излязат наяве с проговарянето на отделните органи и знанието на Аллāху теāля. В Махшера всички тайни, които Аллāху теāля пожелае, ще станат явни. Мелйикетата ще бъдат запитани: „**Какво сте правили на земята и на небесата?**“, пейгамберите: „**Как съобщихте повелите на Аллāху теāля на Неговите раби?**“, хората: „**Как се подчинихте на пейгамберите, как изпълнихте задълженията си? Как съблюдавахте правата си?**“ Вярващите, добродетелните и благонаправните ще бъдат възнаградени, а безнравствените ще бъдат подложени на жестоко наказание.

Ако пожелае, Аллāху теāля ще въздаде наказание дори за малките грехове със Своята справедливост, а ако пожелае, ще опрости и големите грехове на някои мюсюлмани, проявявайки Своята милост към тях. Ако пожелае, ще опрости всеки голям грях, с изключение на неверието и съдружаването, а ако пожелае, ще въздаде наказание и за най-малките прегрешения. Аллāху теāля е казал, че умрелите като неверници и езичници (съдружаващи, идолопоклонници) няма да бъдат опростени никога. Неверниците с писания или без писания, т.е. невярващите в това, че Мухаммед (*aleyхисселām*) е пророк за всички хора, както и нехаресващите дори една негова заповед или забрана, ако умрат с това убеждение, без съмнение ще влязат в Джехеннема и вечно ще останат там.

В Съдния ден ще се използва непозната за нас везна, наречена **Мйзāн**, с която ще се претеглят делата. Едното блюдо на тази везна побира земята и небето. Блюдото за добрите дела ще бъде сияйно и ще е откъм Дженнета, от дясната страна на Арша, а блюдото за лошите дела ще е откъм лявата страна на Арша, откъм Джехеннема, в тъмнината. Всички земни дела, думи, мисли и погледи там ще приемат определен вид. Добрините ще бъдат бляскави, а злините - тъмни и отвратителни. Тази везна не наподобява земните везни - натежалата страна ще се качи нагоре, а олекналата ще слезе надолу. Според част от учениците везните ще са различни.

Мостът Сирāt (Сърāt) съществува. По заповед на Аллāху теāля той ще бъде изграден над Джехеннема. На всеки ще бъде повелено да мине по него. В този ден всички пейгамбери ще кажат: “О, Господарю! Спасение!” Хората за Дженнета лесно ще минат по него и ще отидат в Рая. Някои от тях ще преминат като светкавица, а други – като вятър или като галопиращ кон. Мостът Сирāt е по-тънък от косъм и по-остър от сабя. Така е и със следването на исляма в земния живот. Стриктното придържане към исляма е като преминаването по Сирāt. Водещият борба с нефса си в земния живот ще премине лесно и спокойно по моста. Затова Аллāху теāля нарича **сирāt-и мустекйм** пътя, посочен от исляма. Тази прилика в името показва, че стриктното следване на исляма е като преминаването през моста Сирāt. Хората, определени за Джехеннема, няма да успеят да преминат моста и ще паднат в Ада.

Басейнът **Кевсер**, даден специално на пейгамбера ни Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*), съществува. Големината му е колкото едномесечен път. Водата му е по-бяла от млякото, а миризмата му е по-приятна от мускус. Чашите около него са по-многобройни от звездите. Който пие от него, дори да е в Джехеннема, повече няма да ожаднее.

Застъпничеството е истина. Пророците, приближените на Аллāху теāля, праведниците, мелāикетата и получилите разрешения на Всевишния Аллах ще се застъпят за опрощаване на греховете на непокаялите се вярвачи и тяхното застъпничество ще бъде прието.

Дженнетът (Раят) и Джехеннемът (Адът) в момента съществуват. Раят е над седемте небеса, а Адът е под всичко. Има осем Дженнета и седем Джехеннема. Дженнетът е по-голям от земята, слънцето и небесата, а Джехеннемът е по-голям от слънцето.

б. Шестото условие на ймāна е **вярата в съдбата** (кадера), **че доброто и лошото е от Аллāху теāля**. Всяко добро или зло, всяка полза или вреда, печалба или загуба, сполетели хората, са с позволението на Аллāху теāля. Речниковото значение на (кадер) е “измерване”, “закон”, “заповед” и “величие”. Желанието на Аллāху теāля относно съществуването на нещо се нарича кадер (**съдба**). Създаването на творението, чието съществуване е пожелано, се нарича **казā**. Понякога двете понятия се използват едно вместо друго (т.е. се използват като синоними).

Всички животни, растения, неживи създания, твърди, течни и газообразни вещества, звезди, молекули, атоми, електрони, електро-магнитни вълни, движението на всяко създание, физичните, химичните и ядрените реакции, отдаването и приемането на енергия, физиологичните промени в живите организми, съществуването или несъществуването на нещо, добрите и порицаваните дела на рабите, наказването им в земния и отвъдния живот, т.е. всичко, още в изначалността, се е знаело от Аллāху теāля. От изначалността до безкрая Аллāху теāля създава всички творения, техните особености и движения в съответствие с изначалното Си знание. Той създава всички дела на рабите, тяхната вяра и тяхното неверие. Той е единственият създаващ и правещ. Всички следствия и резултати, предизвикани от причините, ги създава Той. Аллāху теāля създава всичко с някаква причина.

Например, огънят има свойството да изгаря, но всъщност изгарящият е Всевишният Аллах. Огънят няма нищо общо с това, но докато огънят не се докосне до нещо Всевишният Аллах не осъществява горенето. Огънят не прави нищо, освен да повишава температурата до необходимата, за да се получи запалване. Огънят не е този, който кара въглеродът, водородът, участващи в състава на органичните вещества да взаимодействат и да се свържат с кислорода, не е този, който осигурява приемането и предаването на електрони. Тези, които не могат да видят тази истина, смятат, че всичко това го прави огънят. Изгарящият, вършещият реакцията горене не е огънят, не е и кислородът и топлината, не е и приемането и предаването на електрони. Изгарящият е само Аллāху теāля. Всички тези неща е сътворил като причини за изгарянето. Нямащият достатъчно знания за същността на всичко това си мисли, че огънят изгаря. Завършилият начално образование няма да хареса думите: „Огънят изгаря.“, а ще каже: „Въздухът изгаря.“ Завършилият основно образование няма да приеме това и ще каже: „Изгаря кислородът, намиращ се във въздуха.“ Завършилият средно образование ще каже: „Изгарянето не е специфично за кислорода. Всеки елемент, привличащ електрони притежава свойството да изгаря.“ Завършилият висше образование пък заедно с материята ще включи и енергията. Вижда се, че с развитието на науката се вниква по-дълбоко в същността на

нещата, и се разбира, че в това, което считаме за причини, се намират още много други причини. Пророците, които се намират на най-високото стъпало на знанието и виждат самата истина, и ислямските учени, които следвайки тези величия постигат капки от океана на знанието, съобщават, че нещата, които днес се считат за изгарящи, за извършители, са само едни нищожни средства, едни създания, причини, които са поставени от истинския Създател, от истинския Творец. Изгарящият е Всевишният Аллах. Той може да изгори и без огън. Ако не иска да изгори нещо, няма да го изгори, дори и в огъня да се намира. Така, както не позволил на огъня да изгори Ибрахим (*алеихисселѝм*) и нарушил обичая Си, защото много го е обичал.

Всевишният Аллах, ако бе пожелал, би сътворил всички неща без причини. Горенето би осъществил без огън, без поемане на храна би наситил човека. Но Аллѝху теѝлѝ е сторил добро на рабите си като е скрил Своето създаване зад причини. Своята работа, Своята Мощ скрил зад тези причини. Исканият нещо да бъде сътворено от Него, трябва да се залови за неговата причина и то ще бъде сътворено. Исканият да запали лампата използва кибрит, исканият да извлече зехтин използва преса, имащият главоболие използва аспирин, желязният да влезе в Дженнета и да се сдобие с безкрайни блага се подчинява на исляма, стрелящият в себе си и пиещият отрова умират, пиещият вода изпотен се разболява, вършещият грехове влиза в Джехеннема. Всеки, който прибягва към някаква причина, се сдобива с това, за което тази причина е била средство. Четящият книги за исляма, го научава, харесва го и става мюсюлманин, живещият сред неверници слуша техните думи и остава невеж по отношение на религията. Много от тези религиозно необразовани хора са неверници. Човек отива там, където отива превозното средство, на което се е качил.

Ако Всевишният Аллах не бе сътворил нещата с техните причини, никой не би имал нужда от никого. Всеки би искал всичко от Аллѝху теѝлѝ, без да се обръща към някого. При това положение не биха останали социалните връзки между хората като началник-служител, работник-майстор, учител-ученик, би се нарушил порядъкът на този и на отвѝдния свят. Не би съществувала разлика между красиво и грозно, добро и зло, покорство и непокорство.

Ислямът иска от мюсюлманите да вярват така, както е вярвал Пейгамберът ни (*саллялѝху алейхи ве селлем*) и както е известил, че трябва да се вярва. Той е известил само една единствена вяра. Всички сподвижници са вярвали така, както той (*саллялѝху алейхи ве селлем*) е вярвал, нямало никакви различия във вярата им. След смъртта на Пророка ни (*саллялѝху алейхи ве селлем*), хората научили исляма от сподвижниците, слушайки ги и питайки ги. Всички те съобщили за една и съща вяра. Тази вяра се нарича вярата на Ехл-и суннет. Към тези знания за вярата сподвижниците никога не са прибавяли свои мисли, думи на философи, желания на нефса, политически възгледи и тем подобни.

Със съвършените качества, които притежавал всеки един от тях, като прославяне на Аллах и възнасяне на Неговата святост, приемане без никакво колебание на известното от Него, да не се впускат в те'вил* на знаменията, чийто истински смисъл е неясен (*мутешѝбих*), успели да съхранят вярата си така, както са чули от Пророка ни (*саллялѝху алейхи ве селлем*). Основите на вярата известили в оригиналния, чистия им вид.

Приемащите предаденото от сподвижниците, без никаква промяна, повярвалите в това и следващите техния път се наричат Ехл-и суннет вел джам'ат, отклоняващите се от този правилен и истински път на исляма се наричат ехл-и бид'ат (отклонени, еретични течения).

Всички сподвижници са били муджтехиди. Знанията за исляма получили лично от самия Пророк на Аллāху те'ал'я (*салляллāху алейхи ве селлем*). Виждайки го лично и присъствайки в неговата компания, те достигнали много висока духовна зрялост. Пречистени от желанията на нефса, всички те със своя ихл'яс*, с благоприличие, с прекрасния си нрав и с ирфāна* си достигнали до степената, до която не могли да достигнат нито учените, нито евлиите (любимите, приближените раби на Аллāху те'ал'я). В един от благословените хад'иси се казва, че всеки един от тях е звезда на спасението. Вярата им била еднаква. Правели иджитхād по въпроси, за които няма насс*. Всеки един от тях си имал собствен мезхеб* по отношение на делата. Извлечените чрез иджитхād постановления на повечето от тях си приличали, но иджитхādите им не били събрани в книги и мезхебите им били забравени. Затова днес е невъзможно да се следва мезхеба на някой от сподвижниците.

И сред Тāбийна, който научил исляма от сподвижниците, и сред Тебе-и тāбийна, който пък го е научил от Тāбийна, е имало велики имāми, които достигнали до степената мутлак муджтехид (мезхеб имām). И те били имāми на свои мезхеби по отношение на амел (дела). Сборът от иджитхādите на имām (муджтехид) се нарича негов мезхеб. Иджитхādите на много от тези учени не били записани в книги и те се забравили. Само иджитхādите на четиримата големи имāми били записани и съхранени от техните ученици и се разпространили сред мюсюлманите. Първият от тези имāми, показващи правия път на мюсюлманите и предпазващи исляма от изопачаване и промени, е великият имām Ебӯ Ханйфе, вторият е имām Мāлик бин Енес, третият – имām Мухаммед бин Идр'ис Шāфий, четвъртият – имām Ахмед бин Ханбел.

Пътят на имām Ебӯ Ханйфе се нарича мезхеба Ханефй, на имам Мāлик – мезхеба Мāликй, на имām Шāфий – мезхеба Шāфий, на имām Ахмед бин Ханбел – мезхеба Ханбелй. Днес вършенето на ибāдети, които биха довели до задоволството на Аллāху те'ал'я, е възможно единствено и само чрез следването на един от четирите мезхеба.

Религиозни задължения (ибāдети)

Първото религиозно задължение е изпълняване на ежедневния петкратен намāз. Всеки намāз трябва да се изпълнява навреме, съблюдавайки фарзовете, вāджибите и суннетите* при изпълнението му и отдавайки душата си на Аллāху те'ал'я. В Свещения Корāн намāзът се нарича сал'ят. Речниковото значение на думата сал'ят е отправяне на ду'ā от човек, истигфār (искане на опрощение от Аллāху те'ал'я) на мел'яикета, благослов и милост от Всевишния Аллах. Религиозното значение на думата сал'ят е извършване на определени действия и произнасяне на определени неща съобразно книгите илмихāли*. Изпълняването на намāза започва с встъпителен (ифтитāх) текбйр. Това е казването на “Аллāху екбер”. Мъжете първоначално вдигат ръцете си до нивото на ушите, след което започвайки да ги смъкват казват “Аллāху екбер”. Ръцете накрая се слагат

под пъпа. Намазът завършва с последното сядане, в края на което се дава селъм - главата се обръща първо към дясното, а после към лявото рамо.

Второто религиозно задължение е даване на зекят. Речниковото значение на думата зекят е чистота, възхваляване, достигане до добро състояние. В исляма зекят означава: притежаваният средства, надхвърлящи нуждите му и достигащи определените граници на нисаба* да отдели определена част от собствеността си и да даде на мюсюлманите, споменати в Свещения Коран, без да им натяква. Зекят се дава на осем групи хора. И в четирите мезхеба зекят се дава за четири вида материални блага: за злато и сребро, за търговски стоки, за добитъка и за селскостопанските продукти. Четвъртият вид зекят се нарича ушр (ушур) и се дава веднага след прибиране на селскостопанската продукция. Останалите три вида зекят се дават една година след достигане на нужната граница нисаб.

Третото религиозно задължение е спазване на оруч (говеене) по време на свещения месец рамазан. Говеенето се нарича савм. Речниковото значение на савм е опазване на нещо от друго нещо. В исляма савм означава въздржане от три неща: от ядене, пиене и полова близост. Месецът рамазан започва с виждането на новата луна на небето, а не с предварителни календарни изчисления.

Четвъртото религиозно задължение е извършване на хадж поне веднъж в живота от онези, които имат възможност – физическа, психическа и финансова. За всеки мюсюлманин, който е в добро здраве и притежава средства, достатъчни за неговите разходи и за семейството му до неговото завръщане, е задължително извършването на таваф, обличайки ихрам, и престояването в местността Арафат.

Петото религиозно задължение е полагането на усилия за разпространение на исляма (джихад).

Мунакехат – раздел, разглеждащ въпросите, свързани с женитбата, развода, изплащането на нафака ...

Муамелят – разглежда въпросите, свързани с покупко-продажба, наем, фирми, лихва, наследство ...

Укубат – разглежда наказанията, които се делят на пет вида: късас (кисас), сиркат, зина, казф и риддет (наказания, които се дават за вероотстъпниците).

Ахляк (наука за нравствеността и доброто възпитание)

Ислямът повелява пречистването на нефса от лоши навици и украсяването на характера с прекрасни качества. Науката, даваща информация за това и сочеща пътищата за неговото постигане, се нарича **Тасаввуф**.

Както медицината е наука за здравето на човека, така и тасаввуфът е наука за пречистването на душата и сърцето от пороците. Тасаввуфът отдалечава човек от лошите дела – признаци на болното сърце и способства извършването на добри дела и изпълняването на добрите дела и ибадетите само в името на Аллаху теалля.

Ислямът повелява първо да се получат знания за исляма, след което, съобразно тези знания, да се изпълняват ибадетите (религиозните задължения) и всички тези дела да се извършват само в името на задоволството на Аллаху теалля. Накратко ислямът повелява знанието (илим), изпълнението на религи-

озните задължения (амел) и вършени на всичко в името на задоволството на Аллāху теāлā (ихлāс). Душевното извисяване на човека, постигането на щастие в земния и отвъдния живот ако се оприличи с летенето на самолета, то ймāна (вярата) и ибāдета (религиозните задължения) ще са като неговият корпус и двигателите му, а напредването по пътя на тасаввуфа ще е неговото гориво. За целта е нужен самолет и този самолет може да се придобие, т.е. ймāна и ибāдета могат да се придобият, а за да се задвижи този самолет е нужна енергия, т.е. напредване по пътя на тасаввуфа.

Тасаввуфът има две цели. Първата е осъвестяване на вярата (ймāна), т.е. настаняване на вярата в сърцето и непоклатимост във вярата. Вярата, която се постига с много разсъждения и доказателства, не може да е така силна. В Свещения Корāн Всевишният Аллах казва, меāл: **„Настаняването на вярата в сърцата става единството и само със зикр...“** (сūra Рад: 28) Зикр е споменаване на Аллāху теāлā във всяка работа, във всяко движение и вършени на всичко само в името на Неговото задоволство.

Втората цел на тасаввуфа е изпълняване на ибāдетите (съобщени от науката фъкх (фъкъх, фикх)) с любов и лекота и отстраняване на трудностите, породени от нефса. Изпълняването на ибāдетите с любов и отбягването на всякакви грехове и прегрешения (изпитвайки омраза към тях) е възможно само с изучаването на науката тасаввуф и напредването по неговия път. Привързването към тасаввуфа не е с цел предаване на вести от неведомото, виждане на сияния, духове и сънуването на ценни сънища. За да се сдобие човек със знанията и поведението на тасаввуфа, първо трябва да оправи вярата си, да научи повелите и забраните на исляма и да изпълнява религиозните си задължения, съобразно тях. Без тези три неща е невъзможно пречистването на сърцето от лоши навици и възпитанието на нефса.

Следването на Мухаммед (aleyхисселāм)

Следването на Мухаммед (aleyхисселāм) означава подчиняване на него, вървене по неговия път. Неговият път е пътят на Свещения Корāн. Този път се нарича **ислям**. За да се последва Мухаммед (aleyхисселāм), първо е нужно да се повярва, да се изучи добре исляма, да се изпълнява фарза, да се въздържа от харāма, след това – да се изпълнява суннета и да се въздържа от мекрūха, след това – да се следва Мухаммед (aleyхисселāм) и в нещата, които ислямската религия е съобщила, че са мубāх*.

Вярата е началото на следването на пътя на Мухаммед (aleyхисселāм) и влизане от вратата на вечното щастие. Всевишният Аллах е изпратил Мухаммед (aleyхисселāм), за да призовава всички хора към щастieto. В сūra „Себе“ се казва, меāл:

„О, любими Мой Пейгамбере! Изпращам те, за да благовестиш всички хора с вечното щастие и да им покажеш този път на щастieto.“ (34: 28)

Спането преди обяд на придържания се към неговата сунна е много по-ценно от извършването на ибāдет по цели нощи, непридържайки се към неговата сунна, защото спането преди обяд, наречено „Кайлūле“, било един от благословените му навици. Неспазването на оруч (говеене) в деня Байрам, поради това, че така е повелила неговата религия, е по-ценно от спазването на оруч,

който не съществува в религията. Зекятът, даден на нуждаещите се с повелята на неговата религия е по-ценна от дадената като садака злато, колкото планина.

Един ден Хазрети Омер, след изпълнение на утринния намаз групово (с джемат), погледнал към джемата и забелязал, че един човек отсъства. Попитал сподвижниците каква е причината за неговото отсъствие. Казали му: „По цели нощи извършва ибадет и сега може да е заспал.“ Хазрети Омер казал: „По-добре щеше да е, да беше спал цяла нощ и да беше изпълнил утринния намаз с джемат.“

Онези, които се трудят без да се подчиняват на исляма, могат да притъпят нефса си. Ако този техен труд се заплаща, на този свят те няма да се сдобият с нищо, освен с определени облаги, но всъщност колко струва всичко земно, че да се отдава значение на някои улеснения в него! Те например приличат на вършещите обикновени дела, които много се трудят и се изморяват, и възнагражденията им, според извършената работа, са по-ниски от всички. А онези, които се подчиняват на исляма, са като ювелирите, занимаващи се с красиви скъпоценни камъни и скъпи диаманти. Работят малко, но печалбата им е много голяма. Понякога едночасовият труд им носи печалба за стотици хиляди години. Това е така, защото делата, извършващи се съобразно исляма, са много ценни и обичани от Всевишния Аллах.

Това се съобщава на много места в Свещения Коран. Например в сүра „Ал-Имран“, меал: „**О, любими Мой Пейгамбере! Кажете им: „Ако обичате Аллāху теāлā и искате и Аллāху теāлā да ви обикне, следвайте ме! Аллāху теāлā обича следващите мен.“**“ (3: 31)

Следването на Мухаммед (*алейхисселām*) означава харесване на всички заповеди на Аллāху теāлā, старание в разпространението на Неговата религия, уважаване и почитане на учените и праведните раби и необичане на неследващите и неуважаващите исляма.

Всевишният Аллах не обича и не харесва нещата, които не съответстват на исляма. А дава ли се награда за това, което не се харесва? Напротив – за него има наказание.

Постигането на щастие в земния и отвъдния свят е възможно единствено с подчинение и следване на пътя на Предводителя на двата свята – Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*). А за това е нужно да се повярва, да се изучи ислямската религия и да се изпълняват повелите на Всевишния Аллах.

Спасението от Джебелнама е отредено само за подчиняващите се на Пророка на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всички добри дела, всички открития, всички знания и състояния ще имат стойност само ако се следва Мухаммед (*алейхисселām*). А добрите дела, извършени от неподчинилите се на Пророка на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), ще си останат само на този свят и ще предизвикат разруха в отвъдното. Всъщност техните добрини изглеждат като такива, но всъщност не са нищо повече от истидрāдж*.

За да се подчини човек напълно на Мухаммед (*алейхисселām*) е нужно да го обича напълно. Признакът на тази любов е отбягването на неговите врагове и тяхното необичане. Двучието не подхожда на обичащите. Влюбените са луди по своите любими и са готови да изпълняват всички техни заповеди. Те не

могат да бъдат на едно място с противящите се на тях. Любовта на две противоположности не може да се смести в едно сърце.

Благата на този свят са временни и лъжливи. Това, което един човек притежава днес, утре може да е в ръцете на друг. А благата на отвъдния свят са вечни и могат да се придобият на този свят. Ако този краткотраен живот се прекара, следвайки сунната на изпратения като милост за световите Пророк на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), се очаква вечно щастие и спасение. Ако не се следва неговата сунна, всяко добро би останало на този свят. И най-малката частица на подчинението е много по-ценна от благата на този и отвъдния свят.

Основното правило за следване на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е придържането към един от четирите мезхеба. Вярата в Мухаммед (*алейхисселām*) и приемането на това, което е донесъл, придържането към неговата сунна, вслушването в неговите наставления, отдаването на почит и уважение към него е задължително (фарз) за всеки мюсюлманин. Във връзка с това в Свещения Корāн се казва, меāl:

„Вярвайте в Аллāху теāлā и в Неговия Пейгамбер – неграмотния Пророк, и го следвайте, за да сте напътени!“ (сūra „А’раф“: 158)

„А за онези, които не вярват в Аллāху теāлā и Неговия Пророк – Ние сме приготвили див огън за тези неверници.“

В благословените хадīси се казва:

„На мен ми беше повелено да се сражавам с хората (неверниците) докато свидетелстват, че няма друг Бог освен Аллāху теāлā и повярват в мен и в това, което съм им донесъл. Когато направят това, те ще спасят от мен живота си и имуществото си, с изключение на наказанията, които са извършили като мюсюлмани (т.е. ако извършат престъпления, ще бъдат наказани, дори да са мюсюлмани). (А за скритите си дела) ще отговарят пред Всевишния Аллах.“

„Който се подчини на мен, той се е подчинил на Аллāху теāлā. Който ми се противопостави, той се е противопоставил на Аллāху теāлā. Който се подчини на моята заповед, той се е подчинил на мен. Който се противопостави на моята заповед, той се е противопоставил на мен.“

„Състоянието на този, който се подчинява на мен и приема донесеното от мен, и на този, който се противи на мен и опровергава донесеното от мен, прилича на състоянието на човек, който си е построил къща, пригответил хубави, различни гозби (за да даде пищно угощение) и е възложил на някого да покани хората. Отзоваващият се на поканата, влиза в къщата и яде, колкото си иска от пригответените ястия, а неотзоваващият се, не може да влезе в къщата и да яде от пригответеното. Къщата е Дженнетът (пригответен за богобоязливите, отзоваващи се на поканата на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)), а отправящият поканата е Мухаммед (*алейхисселām*). Който се противи на Мухаммед (*алейхисселām*), се противи на Всевишния Аллах. Мухаммед (*алейхисселām*) е разграничаващият хората на мюсюлмани, които го потвърждават, и неверници, които го опровергават.“

„Придържайте се към моята сунна и сунната на Хулефā-и рāшидйн. Придържайте се стриктно и с всички сила. Пазете се от нововъведенията

(в религията, които нямат място в Корън-и керъм, суннета, иджмā-и уммет и къяс-и фукахā*), **защото всяко нововъведение (бид'ат) е заблуда.**⁴⁶⁶

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава, че Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „**Онзи, който съживи моята сунна** (действа съгласно нея и я разпространява), **ще е съживил мен** (ще е възвеличил моята слава, ще е разкрил моята заповед). **А който съживи мен, ще бъде заедно с мен в Дженнета.**“

Пророкът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал на Билял бин Хāрис (*радияллāху анх*): „**Който направи едно суннет-и хасене*** в исляма, **ще получи отплатата му и отплатата на онези, които го прилагат. А който въведе суннет-и сеййие***, **ще получи този грях и греха на онези, които после го прилагат.**“⁴⁶⁷

Хазрети Омер бин Абдул'азиз е казал: „Пророкът на Аллāху теāля въведе хубав път. След него неговите халифи въведоха добри пътища. Придържането към неговата сунна и сунната на халифите след него означава да се действа съобразно Книгата на Аллāху теāля. Подчинението на Аллāху теāля и Неговия Пророк е подсилване на религията на Аллāху теāля. Никой няма право да изопачава и променя исляма. Не е джāиз следването на думите на онези, които противоречат на сунната.

Придържащите се към сунната на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сунната на неговите сподвижници са намерили напътствие. От тях, който е поискал помощ, я е получил. Противоречащият на сунната е тръгнал по път, различен от този на мюсюлманите. Всевишният Аллах ще го хвърли в Джехеннема. Джехеннемът е най-лошото място, където може да се отиде.“

Ахмед бин Ханбел (*радияллāху анх*) е казал:

„Един ден се намирах сред множество хора. Те се съблякоха чисто голи и влязоха във водата, а аз, подчинявайки се на благословения хадīs: „**Който вярва в Аллāху теāля и Ахиретския ден, да не влиза в хамāма** (без да закрива срамните си места).“ не се съблякох. През нощта в съня ми един глас ми каза: „О, Ахмед! Радвай се, защото Всевишният Аллах те опрости, заради това, че се подчини на сунната на Расуллоллах. Направи те имām. Хората ще те следват.“ Попитах го: „Кой си ти?“ Отговори ми: „Аз съм Джебрāил.“

Не може да бъде вярващ онзи, който във всяко свое дело не следва Мухаммед (*алейхисселām*). Ако не го обича повече от самия себе си, вярата му няма да е пълна. Той е пророк на Аллāху теāля към всички хора и джинове.

Вāджиб е за всеки народ да следва Мухаммед (*алейхисселām*), независимо в кой век живее. Всеки мюсюлманин трябва да помага за разпространението на неговата религия, да се стреми да придобие чертите на неговия характер, да споменава често благословеното му име, да чете салеvāти, когато чуе или спомене неговото име, да изгаря от желание да го види, да обича и да уважава доносения от него Свещен Корън и неговата религия.

⁴⁶⁶ Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 6; Дāримй, “Мукаддиме”, 16; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 126; Хāким, *ел-Мустедрек*, I, 174; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 422

⁴⁶⁷ Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 36; Дāримй, “Мукаддиме”, 44; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 361; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 136

ХРОНОЛОГИЯ

571 Хазрети Мухаммед (*алейхисселѧм*) се ражда. (12 рабѧу'л-еввел - 20.04.571г.) Бива даден на дойката Халѧме.

574 Хазрети Халѧме връща Мухаммед (*алейхисселѧм*) на майка му.

575 Майка му ѧмине умира. Той остава да живее при дядо си Абдулмутталиб.

577 Абдулмутталиб умира. Мухаммед (*алейхисселѧм*) остава да живее при чичо си Ебу Тѧлиб.

578 Пътуване до Сирия с Ебу Тѧлиб.

583 Пътуване до Сирия с Ебу Тѧлиб. В Бусрѧ монахът Бахѧра вижда признаците по Мухаммед (*алейхисселѧм*) и разбира, че той ще бѧде последният пророк.

588 Пътуване до Йемен с чичо му Зубейр.

595 Тръгва за Шам като пълномощник на търговския керван на Хазрети Хадѧдже.

596 Жени се за Хазрети Хадѧдже.

606 Постава Хаджеру'л-есвед на мястото му след ремонта на Кяабе.

610 Първото откровение в пещерата Хирѧ.

613 Качва се на хѧлма Сафѧ и за прѧв път съобщава публично, че е избран за пейгамбер.

615 Преселение на част от мюсюлманите в Абисиния.

616 Хазрети Хамза и Хазрети Омер стават мюсюлмани.

619 Хазрети Хадѧдже и Ебу Тѧлиб умират.

620 Нощното възнесение (Ми'радѧ). Първото съглашение при Акабе.

621 Второто съглашение при Акабе.

622 Преселението (Хиджра).

623 Сражението и победата при Бедр. Кѧблето бива преместено от Месджид-и Аксѧ в Кяабе-и Муѧззама. Женитбата с Хазрети ѧише.

624 Дъщеря му Хазрети Рукайѧе умира. Хазрети Фѧтима се омѧзва за Хазрети Али.

625 Битката при Ухуд. Хазрети Хамза пада шехѧд. Хазрети Хасан се ражда (месец рамазѧн). Хазрети Хусейн се ражда (месец шѧбѧн). Мухаммед (*алейхисселѧм*) се жени за дъщерята на Хазрети Омер - Хазрети Хафса.

627 Битката при окопа.

628 Договорът от Худейбийе. Изпращането на писма до владетели и управници с цел призоваването им кѧм исляма. Превземаването на Хайбер.

629 Битката и победата при Мѧте.

630 Превземаването на Мекка. Смъртта на дъщеря му Хазрети Зейнеб. Ражда се синът му Ибрѧхим. Смъртта на Хазрети Ибрѧхим. Битката при Тебуќ.

632 Прощалното хутбе и обръщението кѧм Есхѧба, надхвърлящ сто хиляди. Посещаването на гробището Дженнету'л-Баќѧ'. Смъртта на Расѧлюллах (*саллялѧху алейхи ве селлем*) (понеделник - 08.06.632 г.)

РЕЧНИК

А

Ақәид – Обхваща неща, в които трябва да се вярва. Това са знанията за вярата.

Алейхисселәм – Мир нему. Използва се след изричане или изписване на имената на пейгамберите или най-главните меляикета. Ако са двама се казва “алейхимесселәм”, а ако са повече – “алейхимусселәм”.

Арасәт – Сборището Арасәт (Махшер). Това е мястото, където ще бъдат събрани всички създанията след възкресението. Нарича се още “Мевкиф” или “Махшер”.

Арш – Аршът е най-голямото творение на Алләху теәлә, което се намира над седемте небеса и над Курей. Той е краят на материалния и началото на нематериалния свят. Нарича се още “Аршуллах”, “Арш-и меджид” или “Арш-и а’лә”.

Әхир заман – Времето преди края на света.

Б

Бейт’ул Ма’мүр – Място, което се намира на небето и около което непрестанно обикалят меляикетата. Това е тяхното къбле.

Бид’ат – Вероубеждения, дела и думи, които не са съществували по време на Мухаммед (*алейхисселәм*) и четиримата му халифи, а се появили след тях.

В

Вәджиб – Заповеди, които категорично трябва да се изпълняват, също като фарза. Доказателствата на ваджибите в Корән-и керйм не са така ясни, както на фарзовете. Към тази категория спадат кланянето на намәзите витир и байрам, коленето на курбан от богатите и даването на садака-и фәтр. Силата на вәджиба е като на фарза.

Г

Гәзи – Убитите във война по пътя на Алләху теәлә се наричат шехиди, а оцелелите гәзии.

Д

Джәиз – Позволено е, може да се извърши и не е грях.

Джихәд – Джихәдът не е правене на революция, неподчинение към държавните органи, въстание, тероризъм, нанасяне на побой, осъществяване на насилие или нагрубяване. Всички тези неща ислямът ги определя като пораждане на фитне (вж. Фитне). Това довежда до причиняване на страдания на самите мюсюлмани, до вкарването им в затвори и забраняване на разпространяването на ислямските знания. Остава се с напълно грешно впечатление за исляма. Затова предизвикващите фитне са прокълнати от Расулюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*).

Джихәдът е борба с враговете на Алләху теәлә с различни средства. Нашият нефс е най-големият враг на Мевлә (Алләху) теәлә, затова борбата с него се определя като “голям джихәд”.

В Корāн-и керй̄м никъде не се говори за насилване на хората, за да приемат исляма. Напротив, това е порицано, категорично забранено и е голям грях. Джихадът се прави с цел разпространяването на исляма, на ислямските знания, а не с цел да се накара някого да ги приеме насила. В Книгата на Аллāху теāля се повелява милост към хората, меāл: **“Няма принуждение в религията.”** (сūra Бакара: 256) Хората, незначителни тези повели, напускат исляма.

Джихадът е повеляване на повеленото и възбране на забранените от исляма неща. Джихадът е запознаване на мюсюлманите с исляма, за да могат да повярват доброволно. Джихадът е съобщаване на илмихāла на мюсюлманите, за да може те да се предпазят от харāmите. При повеляване на повеленото и възбране на забраненото е забранено да се поражда фитне.

Джихадът е три вида. Първият вид джихад е извършваният с тялото. Тук влиза воденето на война и този джихад се нарича “малък джихад”. Такъв джихад се води единствено и само от държавата, а не от отделните хора. Нападенията, осъществявани от отделните личности, не се наричат джихад, а варварщина.

Вторият вид джихад е разпространяването на исляма чрез медиите. Този джихад се върши от ислямските учени. Когато липсват такива, джихадът се извършва от мюсюлманите, като се разпространяват книгите на суннитските учени. Това е най-ценният джихад на нашето време.

Третият вид джихад е правеният с ду’ā. Това е джихадът, задължителен за всеки мюсюлманин.

Джин – Джиновете са невидими създания, сътворени от пламъка на огъня. Могат да придобиват всякакви форми.

Дланга (ръката) на Аллāху теāля – Йед (букв. длан, ръка). Въпреки, че думи от този род се срещат в āйетите и хадīsите, те не се използват в смисъла, който разбираме ние. Такива āйети и хадīsи се наричат (**Мутешāбихат**).

Аллāху теāля вижда, но не с око. Чува, но не с ухо. Думата “Йедуллах” не означава органа ръка. Ислямските учени не са казали: “Аллāху теāля има ръка, но не знаем каква е!”, а са казали: “Само Аллāху теāля знае същността на тези неща!” Ако се оприличи на ръката на някое съзнание, оприличаващият напуска исляма. Това е куфр (неверие).

Е

Ебдал – Група евлии.

“Сред общността ми винаги ще има четиридесетима души. Техните сърца са като сърцето на Ибрāхим (aleyхисселām). Аллāху теāля премахва бедите от рабите Си, посредством тях. Те се наричат “Ебдāl”. Те не достигнаха до тези степени чрез намāз и оруд.” Ибн-и Месūd (*радияллāху анх*) попита: “О, Расūляллах! А с какво достигнаха?” **“С щедрост и наставяване на мюсюлманите.”** – отговори той (*салляллāху алейхи ве селлем*).” (Хадīs-и шерйф, Хилйет-ул-Евлия)

Есхāб-и кирām – Това са сподвижниците на Пейгамбера ни (*aleyхисселām*).

З

Зелле – Всички пророци са безгрешни и притежават качеството исмет. Нито един пейгамбер не е вършил малък или голям грях, но понякога не са избрали най-правилното от всички правилни варианти. Това се нарича зелле и не е грях. Зелле е вършене на дело, но не по най-правилния начин, без в това да има лош умисъл.

И

Ибадет – Служене на Аллāху теāля.

Идол – Статуя на човек или на животно, на която езичниците се кланят, обожествявайки го.

Иджмā – Третата част от Едилле-и шер'ийе (източниците, от които се извличат ислямските знания). Иджмā е съвпадение на иджитхāдите на мутлак муджтехидите, т.е. големите ислямски учени, живели в един и същи век.

Тъй като след четвърти век по Хиджра не остава мутлак муджтехид, не останала и иджмā. Поради тази причина като се каже “иджмā”, се има предвид иджма по време на Есхāб-и кирām (мюсюлманите, видели Мухаммед (*алеихис-селям*)), Тāбийн (големците, видели Есхāб-и кирām) и Тебе-и тāбийн.

Иджтихāд – Извличане на закони за неща, които не са ясно съобщени в Корāн-и керām и хадīs-и шерйфите, чрез тяхното оприличаване на ясно съобщените. Големите ислямски учени, способни да вършат иджитхāд, се наричат муджтехиди. Знанията, получени от муджтехидата чрез неговия иджитхāд, се наричат “негов мезхеб”. Грешката в иджитхāда не е грях. В хадīs-и шерйф се казва: “Учен ако сгреша в иджитхāда си получава един, а ако улучи – два се-вāба.”

Иджтихāдът и къясът не са бид'ати, защото те разкриват значенията на насовете (āйетите и хадīs-и шерйфите), а не нещо друго. (имām Раббāнй)

Илмихāл – Книга, която предава знания за вярата, ибадетите и нравствеността, необходими за всеки мюсюлманин.

Имām – Думата има няколко значения:

- 1) Човек, който води намаза на мюсюлманите;
- 2) Ислямски учен, достигнал до най-високата степен на ислямските знания;
- 3) Държавен глава на мюсюлманите. Използва се като синоним на думата халиф.

Ирфāн – Използва се като синоним на думата мāрифет. Подобаващо познаване на качествата и имената на Аллāху теāля.

Същността на мāрифета е обичане на Аллāху теāля от сърце, споменаване на името Му с език и губене на надежда от всичко, освен от Него. (Ахмед бин Хадравейх)

Истигфār – Искане на прошка от Аллāху теāля.

Истидрāдж – Необикновените, свръхестествените явления при пейгамберите се наричат чудеса (мўджизета), а същите тези явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля) се наричат керāмети, а при хора, които открили вършат грехове или при неверници, се наричат истидрāдж.

Ихляс (Ихлāс) – Вършене на всичко само в името на задоволството на Аллāху теāля.

Ихрām – Две парчета бял памучен плат, които се обличат по време на хадж и умра.

К

Казā – Желанието на Аллāху теāля̀ относно съществуването на нещо се нарича кадер (съдба). Създаването на творението, чието съществуване е пожелано, се нарича казā. Понякога двете понятия се използват едно вместо друго (т.е. използват се като синоними).

Касйде (касйда) – Поетичен жанр с арабско-персийски произход. Произведенията са моноримни, без определен брой на стиховете.

Керāмет – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля̀) се наричат керāмети.

Кефен – Бял плат, с който се увива тялото на покойника.

Къям (киям) – Стоеж в изправено положение по време на намāз.

Къбле (къбля) – Посоката, към която се обръща човек, когато извършва намāз, т.е. към Кябе в гр. Мекка.

Къяс-и фукахā – Извличане на закони за неща, които не са ясно съобщени в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, чрез тяхното оприличаване на ясно съобщените.

Къяс може да се прави само от учените муджтехиди (учени, които могат правилно да разбират значенията на айетите и хадйс-и шерйфите). Другите не могат. След четвърто столетие по Хиджра не остана учен, който да прави къяс. (Ибн-и Абидйн, имām Газāлий, Йўсуф Небхāний)

Къямет (Киймет) – Когато Аллāху теāля̀ повели, Исрāфил (*aleyхисселām*) ще протръби с Рога и всички живи същества ще умрат, всичко ще изчезне. Това се нарича Къямет. С второто протръбяване всичко ще се върне към живот.

М

Макāм Махмўд – Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще се застъпи на шест места. След първото му застъпничество, известно като „Макāм Махмўд“, хората ще се спасят от мъчението на дългото чакане в Съдния ден, когато всички ще чакат да започне Равносметката.

Махшер – вж. Арасāt.

Меāл – Смисълът на айетите, даден съгласно тефсйрите (разясненията) на ислямските учени.

Мевлид – Означава „рождение“. Рождението на Пейгамбера ни (*aleyхисселām*) е празник за всеки мюсюлманин.

Расўлюллах (*aleyхисселām*) е устройвал угощения на своите сахāбии в нощта на рождението си, разказвал е за чудесата по време на рождението си, за детството си. Това се е правело и по време на управлението на Хазрети Ебў Бекр. Голям севāб е в тази нощ да се слушат, четат, учат или споменават необикновените явления по време на раждането на Султана на вселената. Ислямските учени отдават изключително значение на тази нощ. Хазрети Мевлйāнā казва: „Белите се премахват от местата, където се чете мевлид.“ Тази нощ е най-ценната в исляма след нощта Кадр, а според Имām Шāфий и някои други учени е по-ценна и от нощта Кадр.

В книги, като „Ел-мугни“, „Ел-мияр“ и „Тенвиру-л-кулюб“, се споменава, че най-ценната нощ в исляма е нощта на рождението на Султана на двата свята. (Ед-дурер-ул-месун)

Ислямските учени столетия наред са писали и чели книги за мевлида. Има многобройни касидета, възхваляващи Мухаммед (*алейхисселѝм*). Една от най-известните е тази на Сюлейман Челеби, написана през 15-ти век. Това, че е писана след смъртта на Расуллоллах (*алейхисселѝм*), не означава, че е бид'ат (нововъведение), защото да се възхвалява Слънцето на двата свята е ибѝдет. По всяко време могат да се пишат такива касидета. Четенето на мевлид-и шерѝф се прави с цел споменаване на раждането на Расуллоллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*), неговия живот, ми'рѝджа (възнесението), както и с цел неговото възхваляване. Всеки вярващ много обича Мухаммед (*алейхисселѝм*) – обичта към него се поражда от вярата. Силната любов към него е признакът на зрелия мюсюлманин. В хадѝс-и шерѝф, предаден от имѝм Бухѝрѝ, се казва: **“Не може да е вярващ онзи, който не ме обича повече от майка си, баща си, детето си и всички останали.”** Не е грях да се чете мевлид, грях е по време на четенето да се вършат забранени от исляма неща.

В хадѝс-и шерѝф, предаден от Дейлемѝ, Расуллоллах (*алейхиссалѝту весселѝм*) казва: **“Човек, ако много обича нещо, разбира се, че го споменава много.”** Човек, обичащ много Мухаммед (*алейхисселѝм*), го споменава много често.

В друг хадѝс-и шерѝф, предаден пак от Дейлемѝ, Мухаммед (*алейхисселѝм*) казва: **“Споменаването, сещането за пейгамберите е ибѝдет.”** По-въздействащо е, ако този ибѝдет се направи чрез стихове.

Расуллоллах (*алейхиссалѝту весселѝм*) много е обичал стиховете на Хассѝн бин Сѝбит. Заповядал е дори в месджида да се постави минбер за този поет. Хазрети Хассѝн се е качвал на минбера и оттам четял стихове, възхваляващи Мухаммед (*алейхисселѝм*) и порицаващи неверниците. Слънцето на двата свята е казал: **“Думите на Хассѝн са по-въздействащи върху враговете, отколкото раните, причинени от лѝкове.”** (М. Насѝхат)

В хадѝс-и шерѝф, предаден от имѝм Бухѝрѝ, се казва: **“Аллѝху теѝлѝ подкрепя Хассѝн с Рѝху'л-Кудс (т.е. Джебрѝил (*алейхисселѝм*)), по отношение на хваленето и защитаването на Своя Пророк.”**

Веднѝж Расуллоллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) харесал много думите на поета и се помолил за него: **“Да не ти опадат зѝбите!”** Хадѝсът е предаден от Хѝким.

Ето и някои хадѝси относно стиховете: **“Стихът е такова слово, че хубавото е по-хубаво, а грозното е по-грозно.”** (Бухѝрѝ) **“Някои стихове без съмнение са ясна мъдрост.”** (Бухѝрѝ)

Возхваляването на Расуллоллах (*алейхисселѝм*) не се харесва от необичащите него и Аллѝху теѝлѝ. Аллѝху теѝлѝ възхвалява Любимия Си по следния начин, меѝл:

“Изпратихме те като милост за световите.” (Енбийѝ: 107)

“И те изпратихме Ние за всички хора само като благовестител и предупредител,” (Себе: 28)

“За теб има несекваща награда. Ти наистина имаш велик нрав.” (Калем: 3-4)

“И ще ти въздаде (много благословии) твоят Господар, и ще си доволен.” (Духѝ: 5)

“Аллах и Неговите ангели изпълняват салева̄т за Пейгамбера. О, вярващи, изпълнявайте салева̄т и вие!” (Ахза̄б: 56)

Мустехаб е в израз на благодарност за тази нощ да се четат салева̄ти и мевлиди в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля, да се раздават сладки и да се вършат добрини, но е харам, когато се чете мевлид, да се събират жени и мъже на едно място, да се използват музикални инструменти или други харами. (**Хадйика, Ни’мету-л-кубра̄, М. Насйхат**)

Да се отдава значение на рождените дни е нещо, което християните са научили от мюсюлманите.

Ислямските учени са написали множество книги на различни езици, за да съобщят, че четенето на мевлид е ценен ибадет. Десет от тези книги са изброени в „**Кешфу-з-зунун**“.

Сред известните книги за мевлид са „**Ер-редду аля мен енкера кираете-л-мевлиди-н-Небӣ**“ на имам Суйӯти и „**Ен-ни’мету-л-кубра̄**“ на Ибни Хаджер-и Хейтемй.

Относно допустимостта на възхваляването на Расулюллах (*саллялля̄ху алейхи ве селлем*) не е ли достатъчен следният меал на 56-о знамение на сѳра Ахза̄б: **“Аллах и Неговите ангели изпълняват салева̄т за Пейгамбера. О, вярващи, изпълнявайте салева̄т и вие!”**

Мустехаб е в израз на благодарност за тази нощ да се четат салева̄ти и мевлид в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля, да се раздават сладки и да се вършат добрини. Отдава се значение на тази нощ, като се подаряват дрехи и подобни неща на праведните. Голям севаб е това да се прави в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля. (**Ибни Батга̄л Ма̄ликй**)

Алляме Захйруддйн бин Джа’фер споделя подобни знания, но допълва, че е голям грях, когато се вършат изброените неща, да се използват и музикални инструменти.

Голям севаб е да се чете мевлид без да се извършат харами. (**Алляме Насируддйн**) Подобни неща пише и в шерха **С. Ибни Ма̄дже**.

В една от най-ценните книги на ханефитския мезхеб – „**Дурру-л-мухтър**“ пише: “Позволено е да се чете мевлид в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля.”

Да се вършат бид’ати при четенето на мевлида не означава, че и самото четене е бид’ат. Четенето на мевлид в днешно време е съпроводено с многобройни бид’ати. Например жени и мъже се събират на едно място, дават предимство на мевлида пред Коран-и керйм, използват музикални инструменти. Някои хора изпадат в заблуда, като наричат мевлида бид’ат, вместо да кажат, че гореизброените неща са харам.

Не е правилно да се казва: “Мевлидът е бид’ат”, но може да се каже: “Когато се чете мевлид в днешно време се вършат и много бид’ати.”

Мезхеб – Съвкупността от знанията, които учен муджтехид е постигнал чрез иджитихад, се наричат негов мезхеб.

Мекрѳх – Неща, които Алла̄ху теа̄ля и Мухаммед (*aleyхисселям*) не харесват и заличават севабите от ибадетите.

Мекрѳхът е два вида:

Тахриймен мекрѳх: Това е неизпълняването на ваджиба и е близък до харам. Вършенето на този тип мекрѳх води до мъчение.

Тензйхен мекрӯх: Дела, които са близки до халйла или дела, за които е по-добре да не се извършат, отколкото да се сторят.

Мелйике – Ангел.

Месджид – Място, където се прави ибадет.

Мехир (мехр) – Имущество, пари или нещо друго, което мъжът дава на жената, когато сключват брак.

Муджедйд – Голям ислямски учен, който изчиства нововъведенията (бид'атите), разпространява ислямските знания, без да добавя нищо от себе си, и връща исляма в чистия му вид, както по времето на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*). Пророкът ни (*алейхисселлям*) казва: **“Във всяко столетие ще се появи по един муджедйд.”**

Муджтехид – Муджтехид – Голям ислямски учен, който е събрал и записал в книги ислямските знания, които са ясно посочени в айетите и хадйсите, а знанията, които не са ясни ги е разбрал и разяснил по разбираем начин.

Муеззин – Човек, който чете езан и призовава мюсюлманите към намаз от минаретата.

Мутевеккил – Уповаващ се на Алляху теалй; поверяващ всяко дело на Алляху теалй.

Мубах – Неща, които не са нито повелени, нито възбранени. Т.е. ислямът не е съобщил, че са грях или подчинение. Ако те се изпълнят с добро възнамерение – носят севаб, а с лошо възнамерение - стават причина за мъчение.

Мутехаб – Нарича се още мендуб или едеб (благоприличие). Той е като суннет-и гайри муккеде. Това са неща, които Пейгамберът ни (*саллялляху алейхи ве селлем*) е извършил един-два пъти през живота си или пък нещата, които той е обичал и харесвал.

Н

Насс – Айети и хадйс-и шерйфи.

Нефс – Думата има различни значения:

- Самият човек, неговото тяло;
- Същина. Зла сила, която е характерна за хората и джиновете, и е източникът на желанията, несъответстващи на исляма – нарича се още нефс-и еммаре.

Нисаб – Това е определена граница, под която човек в исляма е беден, а ако я превиши става богат и трябва да даде зекят.

Нур – Светлина. Тук не се има предвид познатата ни светлина. Ен-Нур е едно от имената на Алляху теалй. Ен-Нур е Онзи, Който осветява земята и небесата, създава всичко, дарява хората с напътствие, осветява истинния път, разкрива всичко, украсява небесата със слънцето, луната и звездите, а земята – с пророците (*алейхимусселлям*), учените, мюсюлманите или с растенията и дърветата.

Р

Радиялляху анх – Алляху теалй да е доволен от него.

Радиялляху анхә – Алляху теалй да е доволен от нея.

Расул – Пророк, пейгамбер.

Расулюллах – Пророкът на Алляху теалй.

Рахмāн – Едно от имената на Аллāху теāля - Който дава препитание и безброй блага на всички създания и хора (независимо дали са мюсюлмани или неверници) на този свят.

Религия – Пътят на спокойствието и щастието, съобщен от Аллāху теāля посредством пейгамберите.

Ръката на Аллāху теāля – Виж “Дланта на Аллāху теāля”.

Рукӯ – Поклон в намāза, при който дланите на ръцете се опират върху коленете. Един от фарзовете на намāза.

С

Салляллāху алейхи ве селлем – Аллāху теāля да го благослови и с мир да го дари.

Севāб – Награда, която в отвъдното Аллāху теāля ще даде на човек, който върши ибāдети и добри дела в земния живот.

Сехв – Неволен пропуск.

Сидрат-ул мунтехā – Дърво, което се намира на седмото небе.

Сърāt (Сирāt) – Мостът Сирāt е истина. По заповед на Аллāху теāля ще бъде изграден над Джехеннема и на всекиго ще бъде повелено да мине по него. За същността на моста не се знае.

Суджӯд (седжде) – Поклон, при който челото, носът, дланите, коленете и пръстите на краката опират в земята.

Суннет (сунна) – Думата суннет носи различни значения в зависимост от контекста:

- Когато се каже: “Книгата и Сунната”, тука под “Сунна” се има предвид хадīs-и шерйфите на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*);
- Когато се каже: “фарз и суннет”, тука под “суннет” се има предвид делата, които не попадат в категорията фарз.
- Ако се използва самостоятелно, тогава се има предвид ислямската религия.

Суннет-и сеййие – Неща, които се появяват след Пейгамбера ни (*алейхисселлям*) и четиримата му халифи, и са забранени от исляма (и се вършат с цел ибāдет). Бид’ат. (Вж. Бид’ат)

Суннет-и хасене – Добри и полезни дела, които ислямът позволява и дори повелява, чиято основа е съществувала през първи век (по време на Мухаммед (*алейхисселлям*) и неговите сподвижници), но впоследствие са получили по широко разпространение и развитие, като строежа на училища и минарета, и написване на книги.

Съдружаване (ширк) – Приписване на съдружници на Аллāху теāля или на подобни или равни на Него.

Т

Тāбийн – Поколението, което се е учило непосредствено от Есхāба.

Тавāф – Седемкратно обикаляне около Кябе. Тавāфът започва от Хаджеру’л-есвед (Черния камък).

Таквā – Отбягване на забранените неща, страхувайки се от Аллāху теāля.

Те'вил – Разясняване на айетите от страна на ехли суннитските учени, съобразявайки се с тефсирите на Расулulloлаx (*салляллаху алейхи ве селлем*) и Есхѡб-и кирѡм.

Тесбих - Споменавање и възхвалявање на Аллѡху теѡлѡ.

Тефсир – Значението на Корѡн-и керѡм е разбрано и съобщено единствено от Мухаммед (*алейхисселѡм*). Тефсир се наричат знанията, които Пейгамберѡт ни (*алейхиссалѡту весселѡм*) е предал на Есхѡб-и кирѡм, те на Тѡбийн, които от своя страна на Тебе-и тѡбийн и така достигнали до нас чрез достоверни източници.

У

Улюл азм – Това са най-високопоставените пророци – Ѧдем (*алейхисселѡм*), Нух (*алейхисселѡм*), Ибрѡхим (*алейхисселѡм*), Мусѡ (*алейхисселѡм*), Йсѡ (*алейхисселѡм*) и Мухаммед Мустафѡ (*салляллаху алейхи ве селлем*).

Ф

Факѡх – Учен по фикх.

Фарз – Неща, които Аллѡху теѡлѡ ги заповядва по ясен и категоричен начин в айетите. Тяхното неизпълняване е харѡм.

Фейз – Сияние, духовно знание.

Фетвѡ – Отговор, даден от ислямски учен, в който се съобщава дали въпросното нещо съответства на религията (исляма) или не.

Фитне – Разединение, анархия, размирица. Дело, което кара хората да страдат.

Фѡкъх (фикх, фѡкъх) – Наука, която съобщава нещата, които трябва да се вършат и отбягват.

Х

Хадѡс-и кудсѡ – Хадѡс, чийто смисъл принадлежи на Аллѡху теѡлѡ, а думите и изразѡт му са на Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхисселѡм*).

Хаджеру'л есвед – Черният камѡк, който се намира при един от ѡглите на Кяабе.

Хазрети – Титла, която се слага пред имената на велики личности, с цел почит и уважение.

Халиф – Водач на мюсюлманите.

Хамд – Възхвалявање на Аллѡху теѡлѡ по най-възвишения начин.

Харѡм-и шерѡф – Джамията, в която се намира Кяабе.

Хора на писанието – Евреите и християните.

Хурѡфѡй – Човек, който принадлежи към отклонената секта, основана от еврейна Фадлуллах Хурѡфѡй. Фадлуллах го приемат за бог.

Ш

Шехѡд – Човек, който е загинал, борейки се по пътя на Аллѡху теѡлѡ.

БИБЛИОГРАФИЯ

- 1 **Корāн-и керīm**
- 2 **Абдурраззāk, ел-Мусаннеф** – Абдурраззāk, Ибн Хеммām, ес Сан’āнй (211/827), *ел-Мусаннеф*, (Хабйбуррахмāн ел-А’замй), I-XI, Бейрут, ел-Меджлисул-Илмй, 1983.
- 3 **Аджлўнй, Кешфу’л-Хафā** - Аджлўнй, Ебул-Фидā Исмāил ибн Мухаммед (1162/1749), *Кешфул-Хафā ве музйлул-илбāс аммеитехара минел-ехāдйс алā елсинетин-нāс*, (Ахмед Калаш), Халеб, Мектебетул-Турāсил-Ислямй.
- 4 **Ахмед бин Ханбел, ел-Муснед** – Ахмед, Ибн Ханбел (241/855), *ел-Муснед*, (Хамза Ахмед ез-Зейн), I-XX, Кайро, Дāрул-Хадйс, 1416/1995.
- 5 **Бегавй, ел-Енвār** – ел-Бегавй, Мухйиссунне ел-Хусейн ибн Мес’уд, ел-Енвār фй Лемаилл-Мухтār, (Шейх Ибрāхим ел-Йакўбй), II тома, Бейрут, Дāруз-Зийā, 1989/1409.
- 6 **Белязўрй, Енсāб** – Белязўрй, Ебул-Аббāс Ахмед ибн Яхия ибн Джāбир, (279/892), *Енсāбул-Ешрāф*, (Рийаз Зирикли, Сухейл Закар), Бейрут, Дāрул-Фикх, 1996/1417.
- 7 **Бейхакй, Деляил-ун-Нубувве** – ел-Бейхакй, Ахмед ибн ел-Хусейн (384/994), *Деляил-ун-Нубувве ве ма’рифету ахвāли сахибуш-шерйа*, Бейрут, Дār’ул-Кутубил-Илмийе, 1985.
- 8 **Бейхакй, ес-Сунен** ----- *ес-Суненул-кубрā*, I-X, Хайдарабад, Дāиретул-Меāрифил-Осмāнийе, 1344-56.
- 9 **Бейхакй, Шу’абул-Имāн** ----- *Шу’абул-Имāн*, (Ебў Хаджер Мухаммед Заглул), Бейрут, Дār’ул-Кутубил-Илмийе, 1990.
- 10 **Беззār, ел-Муснед** – Беззār, Ебў Бекир Ахмед ибн Амр ибн Абдулхālк ел-Басрй, (292/905), *ел-Бахруз-Заххār-Муснедул-Беззār*, (Адил ибн Саад), Медйна, Мектебетул-Улум вел-Хикем, 2006/1427.
- 11 **Бухārй, ел-Бухārй**, Мухаммед ибн Исмāил (256/870), *ел-Джāмиус-сахйх*, (Мухиббуддйн Хабйб), I-XIII, Кайро, Дāрур-Реййāн лит-Турāс, 1986.
- 12 **Бухārй, ел-Едебул-Муфред** ----- *ел-Едебул-Муфред*, (Мухаммед Фуад Абдулбākй), Бейрут, Дāрул-Бешаирил-Ислямийе, 1409/1989.
- 13 **Дāре Кутнй, ес-Сунен** – ед-Дāре Кутнй, Омер ибн Ахмед (385/995), *ес-Сунен-уд-Дāре Кутнй* (Абдуллах Хāшим Йемāнй Меденй), I-IV, Медйна, Дāрул-Мехāсин лит-Тибā’а, 1966.
- 14 **Дāримй, ел-Дāримй** – Абдуллах бин Абдуррахмāн (255/869), *ес-Сунен-уд-Дāримй*, (Превод: Абдуллах Айдънль), I-VI, Истанбул, книгоиздателство “Медве”, 1994-96.
- 15 **Речник на религиозните термини, вестник “Тюркийе”** – Речник на религиозните термини, I, II, Истанбул, вестник “Тюркийе”.
- 16 **Ебў Дāvуд** – Сюлеймāн ибн ел-Ешас (275/888), *ес-Сунен*, (Мухаммед Аввāме), I-IV, Бейрут, Муессесет-ур-Реййāн, 1419/1998.
- 17 **Ебў Нуайм, Хилйет-ул-Евлия** – Ебў Нуайм, ел-Исфехāнй (430/1039), *Хилйетул-евлия ве табакāтул-асфийā*, I-X, Кайро, Матбātус-Се’āде, 1394-99/1974-79.

- 18 **Ебӯ Йа'ла, ел-Муснед** – Ебӯ Йа'ла, Ахмед ибн Али ел-Мусенна ел-Мосулӣ, Муснеду Ебӣ Йа'ла ел-Мосулӣ, (Хусейн Салим Есед). Димешк (Шам), Дарул-Ме'мун лит-Турас, 1984.
- 19 **Езракӣ, Ахбāру Мекке** – ел-Езракӣ, Ебул-Велӣд Мухаммед ибн Абдуллах, (250/865), *Ахбāру Мекке ве мā джāе фӣхе минел-āсār*, (Рушду ес-Салих Мелхесе), Бейрут, Дāрус-Секāфе, 1979.
- 20 **Фāкихӣ, Ахбāру Мекке** – Фāкихӣ, Ебӯ Абдуллах Мухаммед ибн Исхак ибн ел-Аббāс, (272/885) *Ахбāру Мекке фӣ Кадīmид-Дехр ве Хадйсих*, (Проучил; Абдулмелик ибн Абдуллах ибн Дехиш), Мекка, Матбāтун-Нахдатил-Хадйсе.
- 21 **Газāли, Ихйā** – Газāли, Худжетул-ислям Зейнуддйн, (505/1111), *Ихйā-у Улом-ид-Дйн*, (Превод: Ахмед Сердароглу), Истанбул, Книгоиздателство “Бедир”, 1975.
- 22 **Хāким, ел-Мустедрек** – Хāким, ен-Нишāбӯрӣ (405/1014), *ел-Мустедрек алес-сахйхайн*, I-IV, Хайдарабад, Дāрул-Кутубил-Илмийе, 1915.
- 23 **Хейсемӣ, Меджмāиз-Зевāид** – ел-Хейсемӣ, Нӯреддйн Али ибн Ебӣ Бекир (807/1405), *Меджмāиз-Зевāид ве менбаул-февāид*, I-X, Бейрут, Дāрул-Китāбил-Арабӣ, 1967.
- 24 **Хузāй, ет-Тахридж** – Хузāй, Ебул-Хасен Али ибн Мухаммед ибн Ахмед ел-Ендулюсӣ, (789/1387), *Тахридждуд-Делāлетис-Сам'ийе*, (Проучил: Ахмед Мухаммед Ебӯ Селаме), Кайро, Визāретул-Евкāф, 1981.
- 25 **Ибн Абдилбер, ел-Истиāб** – Ибн Абдилбер, ен-Немарӣ (463/1071), *ел-истиāб фӣ марифети'л-асхāб*, (издал: Али Мухаммед Биджави), I-IV, Кайро, Дāру Нахдати Миср, 1969.
- 26 **Ибн Асāкир, Тāрйх-и Димашк** – Ибн Асāкир, Ебул-Кāсим Али ибн Хасен ибн Хибетуллах (571/1175), *Тāрйх-и медйнетии Димашк*, (Издал: Мухиббуддйн Ебӯ Сайд Амравӣ), I-LXXIV, Бейрут, Дāрул-Фикх, 1415-1421/1995-2001.
- 27 **Ибн Ебӣ Шейбе, ел-Мусаннеф** – Ибн Ебӣ Шейбе, Ебӯ Бекир (235/850), *ел-Мусаннеф фил-ехādйс вел-āсār*, (Издал: Камал Йўсуф Хут), I-VII, Бейрут, Дāрут-Тадж, 1989.
- 28 **Ибн Хабйб, ел-Мухаббер** – Ибн Хабйб, Ебӯ Джа'фер Мухаммед (245/860), *Китāбул-мухаббер*, (Pse Lichtenstander), Бейрут, Меншурат Дāрил-Афāкил-Джедйде.
- 29 **Ибн Хаджер, ел-Исāбе** – Ибн Хаджер, ел-Аскалāни (852/1448), *ел-Исāбе фӣ'темйизис-сахāбе*, I-IV, Багдат, Матбāгус-Сеāде, 1328.
- 30 **Ибн Хиббāн, ес-Сахйх** – Ибн Хиббāн, Ебӯ Хāтим Мухаммед Ибн Хиббāн Ибн Ахмед ет-Темймӣ, (354/965), *Сахйху Ибн Хиббāн*, (Шуейб Арнаут), Бейрут, Муессесетур-Рисāле, 1984.
- 31 **Ибн Хишām, ес-Сйре** – Ибн Хишām, Джемалюддйн Абдулмелик (213/829), *ес-Сйретун-Небевиййе*, (Сухейл Заккар), I-II, Бейрут, Дāрул-Фикр, 1412/1992.
- 32 **Ибн Исхāk, ес-Сйре** – Ибн Исхāk, Мухаммед Ибн Исхāk ибн Йесār (150/768), *ес-Сйре*, Конйа, ел-Вақф лил-Хадеметил-Хайриййе, 1401/1981.

- 33 **Ибн Кесїр, ел-Бидāйе** – Ибн Кесїр, Ебул-Фидā (774/1373), *ел-Бидāйе вен-нихāйе*, I-XIV, Бейрут, Мектебетул-Меāриф, 1981.
- 34 **Ибн Кесїр, ес-Сїре** ----- *ес-Сїрет-ун-небевиийе*, (Мустафā Абдул-вāхид), I-IV, Бейрут, Дāрул-Марифе, 1396/1976.
- 35 **Ибн Мāдже** – Ибн Мāдже, Мухаммед Йезїд ел-Казвїнї, (273/887), *Сунен-у Ибн Мāдже*, (Мухаммед Фуад Абдулбāкї), I-II, (Дāру Ихїан Турасил-Арабї).
- 36 **Ибн Саад, ет-Табакāt** – Ибн Саад, *ет-Табакātул-Кубрā*, I-VIII, Бейрут, Дāру Садър.
- 37 **Ибнул-Джевзї, ел-Вефā би-ахвāлил-Мустафā** – Ибнул-Джевзї, Ебул-Фередж Джемāледдїн Абдуррахмāн ибн Али, (597/1201), *ел-Вефā би-ахвāлил-Мустафā*, (Мустафā Абдулвāхид), Бейрут, Дāрул-Марифе, 1966.
- 38 **Ибнул-Есїр, Усуд-ул-Гāбе** – Ибнул-Есїр, Иззеддїн Али ибн Мунамед (630/1233), *Усудул-гāбе фї марифетис-сахāбе*, (Мухаммед Ибрāхим Беннā), I-VII, Кайро, Дāруш-Ша’б, 1390- 93/1970-73.
- 39 **Кādї Ийāд, Шифā-и Шерїф** – Кādї, Ийāд, *еш-Шифā би Тāрикил-Мустафā*, (Нāим Ердоган-Хюсеин С. Ердоган), Истанбул, книгоиздателство “Чиле”, 1977.
- 40 **Касталāнї, ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе** – Касталāнї, Ебул-Аббāс Шехāбеддїн Ахмед ибн Мухаммед, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе бил-Минāхил-Мухаммедийе*, (разяснение: Махмūd Абдулбāкї, превод: Ихсāн Узунгюнгор), Истанбул, Хикмет Газетеджилїк, 1972.
- 41 **Кетгāнї, ет-Терāгибул-Идарийе** – Кетгāнї, Мухаммед Абдулхай ибн Абдулкебїр ибн Мухаммед. (1382/1962). Хазрети Пейгамберин Йонетими, (превод: Ахмед Озел), I-II, Истанбул, Из Йайънджълък, 2003.
- 42 **Килāй, ел-Иктифā** – ел-Килāй, Ебур-Раби Сюлеймāн ибн Мусā, (634/1237), *ел-Иктифā би тазамменеху мин мегāзи Расūлилїх ве селїсетул-хулефā*, (Камāладдїн Иззеддїн Али), Бейрут, Алемул-Кутуб, 1997/1417.
- 43 **Макризї, Имтāул-Есмā** – ел-Макризї, Такиййуддїн (845/1442), *Имтāул-есмā бимā лин-небийїи минел-ахвāли вел-емвāли вел-хафāдāti вел-мутлаи*, (издал: Мухаммед Абдулхамїд ен-Немис), I-XV, Бейрут, Дāрул-Кутубил-Илмийе, 1999/1420.
- 44 **Мунāвї, Фейзул-Кādир** – ел-Мунāвї, Абдуррауф (1031/1622), *Фейзул-кādир шерхул-Джāмиис-сагїр*, I-VI, Бейрут, Дāрул-Марифе.
- 45 **Муслим** – Муслим, Ебул-Хюсеин ибн ел-Хаджадж ел-Кушейрї (261/875), *Сахїху Муслим*, I-V, Кайро, Дāру Ихїаи Кутубил-Арабї, 1955.
- 46 **Несāй, ен-Несāй**, Ебу Абдуррахмāн Ахмед ибн Али ибн Шуейб (303/915), *ес-Сунен-ул-Кубрā*, (Абдулгаффār Сюлеймāн ел-Бундарї-Сейїд Кусревї Хасан), I-VI, Бейрут, Дāрул-Кутубил-Илмийе, 1411/1991.
- 47 **Сафедї, ел-Вāфї** – Сафедї, Ебус-Сафā Селяхуддїн Халїл ибн Айбек ибн Абдуллах, (764/1363), *ел-Вāфї бил-Вефайāt*, Нешрїятул-Ислāмийе, 1988/1408.

- 48 **Сухейлї, Равзу'л-унуф** – ес-Сухейлї, Абдуррахман (581/1185), *ер-Равзул-унуф фї шерхис-Сїретин-небевїйети ли-ибни Хишам*, (издал: Абдуррахман ел-Векїл), I-VII, Кайро, Дарун-Наср лит-Тибā, 1967.
- 49 **Суйўтї, Джāмиул-Ехāдис** – ес-Суйўтї, Ебул-Фазл Джелялуддїн Абдуррахман ибн Ебу Бекир, Джāмиул-Ехāдис, (Абулхалим Махмўд, Ахмед Аббас Сахр, Ахмед Абдулмедждїд), Матбāту Хаттāб.
- 50 **Суйўтї, ел-Леāли'л-Маснўа** – *ел-Леāли'л-Маснўа фї ехāдисил-Мевзўа*, (Ебу Абдуррахман Салах ибн Мухаммед ибн Увейза), Бейрут, Дāрул-Кутубил-Илмїйе, 1996/1417.
- 51 **Суйўтї, Евсāфун-Неби** ----- *Захрул-Хамāир алеи-Шемāил (Евсāфун-Неби)*, (Мустафа Ашур), Кайро, Мектебетул-Кур'ан.
- 52 Шемседдїн Шāмї, Субул'ул-Худā – Шемседдїн, Шāмї, Ебу Абдуллах Шемседдїн Мухаммед ибн Йўсуф ибн Али, (942/1536), *Субул'ул-Худā вер-Решād фї Сїрети Хайрил-Ибад*, (Мустафā Абдулвāхид), Кайро, Визāратул-Евкāф веш-Шу'унил-Ислямїйе, 1990.
- 53 **Таберāнї, ел-Му'джемул-Кебїр** – ет-Таберāнї, Сюлейман ибн Ахмед (320/971), *ел-Му'джемул-Кебїр*, (издал: Хамди Абдулмедждїд Селефї), I-XXV, Бейрут, Дāру Ихйāит-Турāсил-Арабї.
- 54 Таберї, Тāрих – ет-Таберї, Ебу Джа'фер Ибн Джерїр (310/923), *Тāрихул-умем вел-мулук*, (издал: Мухаммед Ебул-Фазл Ибрāхим), I-XI, Бейрут, Дāру Сувейдан, 1967.
- 55 Тирмизї, ет-Тирмизї, Мухаммед ибн Йсā ибн Севре (279/892), *Сунен-ут-Тирмизї*, (издал: Мухаммед Фуад Абдулбāкї), I-V, 1396/1976.
- 56 **Тирмизї, Шемāил-и Шерїф** ----- *Хадислерле Пейгамберимизин Гюзел Ахлякь (Шемāил-и Шерїф)*, (Превод: Ходжа Рāиф Ефенди, опростил съдържанието: Махмут Озаккаш), Истанбул, Издателство “Хисар”, 1984.
- 57 **Вāкидї, ел-Мегāзї** – ел-Вāкидї, Мухаммед ибн Омер (207/823), *ел-Мегāзї*, (издал: Марсен Джонс), I-III, Бейрут, Алемул-Кутуб, 1404/1984.
- 58 **Якубї, Тāрих** – Якубї, ибн Вазих Ахмед ибн Исхак ибн Джа'фер, (292/905), *Тāрихи Якубї*, Бейрут, Дāру Садър.
- 59 **Зехебї, Сийер** – ез-Зехебї, Шемсуддїн Мухаммед ибн Ахмед (748/1347), *Сийеру еа'лямин-нубеля*, (издал: Шуейб Арнаут), I-XXIII, Бейрут, Муессеетур-Рисāле, 1401-1405/1081-85.

Исползвани са още следните източници: **Тефсїр-и Мазхарї** – Сенāуллах Пāнипютї; **Тефсїр-и Куртубї** – Имāм Куртубї; **Тефсїр-и Бейдāвї** – Кāдї Бейдāвї; **Тефсїр-и Кебїр** – Фахруддїн Рāзї; **Тефсїр-и Хāзин** Аля'уддїн Багдāдї; **Рўху'л-Бейāн** – Исмāил Хаккь Бурсевї; **Сахїх-и Бухārї** – Имāм Бухārї; **Сахїх-и Муслим** – Имāм Муслим; **Сунен-и Тирмизї** – Имāм Тирмизї; **Муваггā** – Имāм Мāлик; **Ел-Му'джему'с-сагїр** – Имāм Таберāнї; **Сїрету'н-Небї** – Ахмед бин Зейнї Дахлāн; **Ес-Сийеру'л-Кебїр** – Имāм Мухаммед; **Шерху'с-Сийери'л-кебїр** – Имāм Серахсї; **Деляилу'н-Нубувве** – Ебу Нуайм Исфехāнї; **Шевāхиду'н-Нубувве** – Мевлянā Абдуррахман Джāмї; **Превод на Меариджу'н-Нубувве** – Алтпармак Мухаммед Ефенди; **Кисас-и Енбиā** – Ахмед Джевдет Паша; **Мир'āt-и Кяинāt** – Нишанджзāде Мухаммед Ефенди;

Мевлид-и Шериф (Весилету'н-неджат) – Сюлейман Челеби; **Исбату'н-Нубувве** – Имām Раббāни; **Мектубат** – Имām Раббāни; **Мектубат** – Мухаммед Ма'сум Фāруки; **И'тикādнāме** – Мевлянā Хāлид-и Багдāдй; **Джāлийету'л-екдār** – Мевлянā Хāлид-и Багдāдй; **Кимйā-и Сеāдет** – Имām Газāли; **Ет-Табакāту'л-Кубрā** – Абдулвеххāб Ша'рāни; **Тāриху'л-Ислām** – Имām Зехеби.

Изпратихме те като милост за световете.

(Енбийя: 107)

Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам нищо.

(Хадїс-и қудсї)

Всеки пейгамбер е по-съвършен във всяко едно отношение от който и да е човек по негово време, а Мухаммед (*алейхисселям*) е по-съвършен от всички създания във всяко едно отношение от създаването на земята до нейния край. Никой, в нито едно отношение не е над него. Това не е нещо трудно. Аллāху теāля, Който създава каквото пожелае, го е създал такъв!

Никой човек няма силата да го възхвали. Никой човек няма право да го критикува. Ако този няколкодневен живот премине в следване на него, то вечното щастие би било постижимо. В противен случай, ако не се следва Мухаммед (*алейхисселям*), всичко е едно нищо. Ако не се следва той, всяка добрина остава тук, а в отвъдното човек остава с празни ръце.

Сейид Абдулхакїм Арвāсї

Ислямските учени казват: пръстта на гроба, която докосва благословеното му тяло, е по-ценна от всичко друго във вселената, дори от Кяабе, Арша и Дженнета.